Đăng tải tại kites.vn.com và WP cá nhân

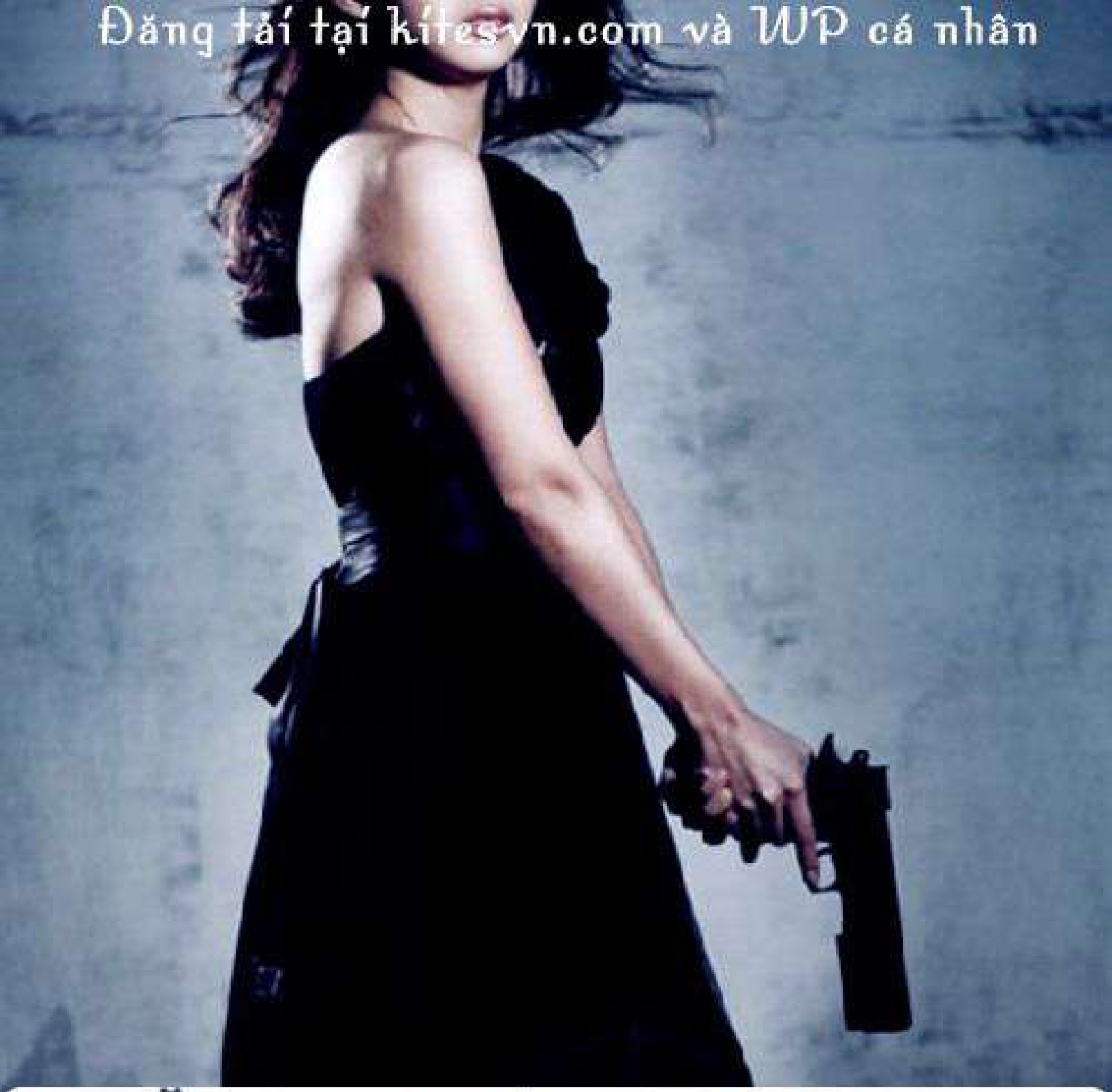

MẸ LƯU MANG CON TAIÊN TÀI

QUỶ MIÊU TỬ

CHUYỂN NGỮ: MẸ CHERRY

Mục lục

Chương 1: Nhà Có Bà Mẹ Lưu Manh!!!
Chương 2: Hai Kẻ Biến Thái Ở Cục Cảnh Sát
Chương 3: Đốt Chết Người
Chương 4: Bị Tôi Cưỡng Bức, Sau Đó Quăng Tôi Rồi
Chương 5: Anh Duệ Nhà Họ Kỷ
Chương 6: Chu Huy À? Không Phải!
Chương 7: Đáp Án
Chương 8: Gặp Lại (1)
Chương 9: Gặp Lại [2]
Chương 10: Sự Thổ Lộ Của Anh Trai Nhà Họ Kỷ
Chương 11: Say Rượu Nhớ Chuyện Xưa
Chương 12: Hạ Vũ
Chương 13: Lưu Manh Vs Bại Hoại
Chương 14: Bữa Sáng Tình Yêu
Chương 15: Tiểu Bạch Kiểm
Chương 16: Thực Hiện Nhiệm Vụ
Chương 17: Đến Nơi
Chương 18: Người Của Chúng Tôi, Chúng Tôi Sẽ Tự Cứu
Chương 19: Bị Tè Lên Đầu
Chương 20: Sóng Trước Chưa Tan, Sóng Sau Đã Tới
Chương 21: Cái Kiểu Diễn Kịch Này.
Chương 22: Nếu Yêu Quý Sinh Mạng, Thì Hãy Tránh Xa Kỷ Lương Ra
Chương 23: Tiểu Bạch Đừng Khóc, Cố Llên Nào
Chương 24: Nguy Hiểm
Chương 25: Đi, Đến Nhà Kỷ Lương Nào
Chương 26: Cha Con Gặp Mặt
Chương 27: Đồ Lót Nam, Thắp Hương
Chương 28: Cái Người
Chương 29: Tình Địch
Chương 30: Lý Do Đủ Mạnh Mẽ
Chương 31: Sướng Hay Không Sướng Là Cả Một Vấn Đề
Chương 32: Doanh Trại Huấn Luyện Đặc Biệt S.M.T
Chương 33: Con Ai?!
Chương 34: Hạ Nhân Trát?!
Chương 35: Ba Người Cứu Viện
Chương 36: Nhóm Vị Hôn Phu
Chương 37: Lời Nói Sát Thủ
Chương 38: Xin Lỗi! Kết Hôn

https://thuviensach.vn

Chương 39: Nụ Hôn Nóng Bỏng
Chương 40: Chú Không Có Tư Cách
Chương 41: Anh Sẽ Ở Bên Em
Chương 42: Cùng Đi
Chương 43: Doah Trai Huấn Luyện
Chương 44: Bắt Đầu Hợp Tác Huấn Luyện
Chương 45: Gà Con Hầm Nấm
Chương 46: Nghe Nói Mấy Năm Nay
Chương 47: Cực Kỳ Xấu Hổ
Chương 48: Xấu Hổ
Chương 49: Thơ
Chương 50: Huấn Luyện Đặc Biệt Đêm Mưa Gió
Chương 51: Tập Trung Vào Mục Tiêu
Chương 52: Tay Không Bắt Rắn
Chương 53: Bắn Trúng Tim
Chương 54: Nguy Hiểm
Chương 55: Hai Tiếng Súng
Chương 56: F**K Không Phải Là Thật À
Chương 57: Trò Chơi Cũng Là Chiến Trường
Chương 58: Huấn Luyện Bắn Địa Ngục
Chương 59: Bức Thư Nhuộm Máu
Chương 60: Vụ Án Nhảy Lầu
Chương 61: Người Đó
Chương 62: Chân Tướng
Chương 63: Đừng Điều Tra Nữa
Chương 64: Biểu Tình Thụy Uy
Chương 65: Sự Tình Có Điểm Kỳ Lạ
Chương 66: Đánh Vào Nội Bộ
Chương 67: Suy Đoán
Chương 68: Sự Thật
Chương 69: Thư Nhận Tội
Chương 70: Sự Phản Kkháng Của Kỷ Lương
Chương 71: Bom
Chương 72: Nguyy Cơ Được Giải Trừ
Chương 73: Nụ Hôn Sau Nguy Hiểm
Chương 74: Đi Mua Vui Đi
Chương 75: Manh Mối
Chương 76: Kỷ Lương Phản Kích
Chương 77: Hạ Vũ Nổi Giận
Chương 78: Về Đơn Vị
Chương 79: Không Có Áp Bức Thì Làm Gì Có Phản Kháng
Chương 80: Sự Phản Kích Của Hạ Vũ

https://thuviensach.vn

Chương 81: Hai Ông Cháu
Chương 82: Sát Hạch Cuối Cùng
Chương 83: Nhớ Lại Quá Khứ
Chương 84: Vệ Sĩ
Chương 85: Biến Cố!!!
Chương 86: Đua Xe
Chương 87: Cuồng Phong!
Chương 88
Chương 89: Tai Hoạ Trong Phòng Tạm Giam
Chương 90: Nội Gián?!
Chương 91: Cái Chết Của Lật Điền
Chương 92: Cuộc Sống Như Thế…
Chương 93: Sóng Gió Lại Nổi Lên
Chương 94: Kết Thúc! Ma Tuý Phát Tác!
Chương 95: Sự Tra Tấn Của Ma Tuý
Chương 96: Xấu Hổ Chết Cô Mất Thôi! - 1
Chương 97: Một Đêm Xuân Sắc… Vẹo Thắt Lưng (1)
Chương 98: Một Đêm Xuân Sắc… Vẹo Thắt Lưng (2)
Chương 99: Một Đêm Xuân Sắc. Vẹo Thắt Lưng (3)
Chương 100: Chuyện Kỳ Quái Ở Bệnh Viện
Chương 101: Chuyện Kỳ Quái Trong Bệnh Viện (2)
Chương 102: Chuyện Kỳ Quái Ở Bệnh Viện (3)
Chương 103: Sự Kiện Kỷ Lương Giết Người (1)
Chương 104: Sự Kiện Kỷ Lương Giết Người (2)
Chương 105: Sự Kiện Kỷ Lương Giết Người
Chương 106: Khách Không Mời Mà Đến!
Chương 107: Tình Yêu (Thượng)
Chương 108: Tình Yêu (Hạ – Kết Cục)
Chương 109: Chương Kết

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nhà Có Bà Mẹ Lưu Manh!!!

Sáng sớm, ánh mặt trời xán lạn khiến người ta cũng cảm thấy sảng khoái vô cùng. Buổi sáng ở tiểu khu này cũng không có gì khác xưa, mấy người già đi tập dưỡng sinh đã bắt đầu quay về, còn tiện tay mua thêm đồ ăn sáng, những mớ rau tươi vẫn còn đọng nước, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Chân giò hun khói được cắt thành từng miếng, dày khoảng năm li. Đổ một chút dầu ăn vào chảo, rồi gắp chân giò hun khói vào, chỉ một lát sau, mùi thơm của bữa điểm tâm ngon lành nhẹ nhàng tỏa ra. Lấy thêm hai quả trứng gà trong tủ lạnh, đập vỡ rồi quấy đều, thành thạo đổ vào chảo, hất một cái, miếng trứng chiên vàng ươm bay lên, lật mình rồi quay về trong chảo.

Đổ một ít sữa vào hai chiếc cốc, lò nướng bánh vừa lúc phát ra tiếng đinh đinh. Đặt bánh mì đã nướng vàng vào đĩa, gắp thêm thịt hun khói, rau xà lách, trứng chiên, rồi thêm một chút salad……

“Kỷ Tiểu Lương, xuống ăn sáng!!!” Giọng một bé trai non nớt, trong trẻo còn chưa vỡ giọng vang lên.

Ầm!

Chỉ nghe tiếng thôi là biết cánh cửa kia bị đối xử thô bạo đến thế nào. Một bóng người xuất hiện ở cầu thang, trên người còn đang mặc một chiếc áo sơ mi rất rộng, chân đi dép lê hoạt hình, mái tóc đen dài rối tung, dưới nắng sớm, một gương mặt mịn màng bầu bĩnh trắng nõn lộ ra, tuy không thể nói là cực kỳ xinh đẹp, nhưng đôi mắt to tròn ngập nước kia thì vô cùng hấp dẫn người khác.

https://thuviensach.vn

“Ôi — Anh Duệ, buổi sáng tốt lành!!!” Kỷ Lương cúi người chào cậu bé còn đang mặc tạp dề đứng bên cạnh bàn ăn.

Kỷ Duệ liếc mắt nhìn người vừa đi xuống kia, cởi tạp dề: “Kỷ Tiểu Lương, mời mẹ nói cho con biết, hôm nay là thứ mấy?”

Kỷ Lương đưa tay lên bấm bấm tính toán, rồi cười toe toét nói: “Thứ tư… đúng không?”

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ đừng tự lừa mình dối người nữa, hôm nay là thứ năm!” Kỷ Duệ không thèm để ý đến vẻ mặt tươi cười của cô, phá vỡ màn lừa dối của cô không chút lưu tình: “Mẹ lừa một đứa trẻ sáu tuổi mà không thấy xấu hổ à!”

Đương nhiên là không! Kỷ Lương cô không biết hai từ xấu hổ viết thế nào nhiều năm rồi!

“Vâng! Anh Duệ nói rất đúng, tiểu nhân xin ghi nhớ trong lòng.” Trước giờ cô vẫn là người dám dũng cảm nhận sai, nhưng đến chết cũng không hối cải. Kỷ Lương cầm sandwich lên há to mồm cắn một miếng, tay nghề của tên nhóc này càng ngày càng tốt.

“Tính đến hôm nay, thì tháng này mẹ vi phạm điều ước sáu lần.” Kỷ Duệ uống một hớp sữa, rõ ràng mạch lạc tính toán: “Trong đó, bữa sáng bốn lần, bữa tối hai lần……” Hai người đã quy ước với nhau, ngày lẻ thì cậu sẽ chuẩn bị bữa sáng, ngày chẵn là của cô, nhưng người phụ nữ này hoàn toàn không giữ đúng điều ước. Mà nhìn xem, cái người đang ngồi ăn trước mặt này, có nét nào giống phụ nữ đâu, cậu che mặt không muốn nhìn nữa, người phụ nữ này, có tự cảm thấy mình thực sự là phụ nữ được chút nào không? Có không?

“Cằn nhằn càu nhàu mãi.” Cô há to mồm xử lý hết cốc sữa, trên môi còn vương một vòng váng sữa trắng trắng.

https://thuviensach.vn

Cậu cầm sandwich, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra cắn một miếng, chậm rãi nuốt: “Con chỉ tiện mồm nhắc nhở mẹ một chút thôi, tháng này, mới qua được nửa tháng!”

“Anh Duệ!” Kỷ Lương liếm liếm sữa trên môi: “Anh càng ngày càng dài dòng, y như ông cụ non, không tốt, không tốt!”

“……” Một ánh mắc sắc nhọn liếc ngang sang: “Tại ai chứ!”

Kỷ Lương rụt rụt cổ, ngoan ngoãn ăn sáng! Tên nhóc này, có thật là mới sáu tuổi không: “Tốt xấu gì chúng ta cũng là mẹ con, cần gì phải phân biệt rạch ròi như vậy, ha ~” cô còn cố kéo dài âm cuối cùng nũng nịu.

Đáng tiếc là người nghe không hề động lòng: “Kỷ Tiểu Lương, con đang ăn. Xin mẹ đừng dùng cái giọng nói bít cổ họng kiểu gà mẹ thế mà ảnh hưởng đến khẩu vị của con!” Không chỉ không động lòng, mà còn thẳng thừng phê phán.

“Kỷ Duệ!” Cô đập bàn, thẹn quá hóa giận: “Mẹ là mẹ con đấy!”

“Vâng, con biết! Cho nên, con vẫn luôn muốn hỏi……” uống thêm một hớp sữa, hắng hắng giọng: “Mẹ bắt trộm con ở đâu ra vậy?” Mẹ con hai người, rõ ràng là có chỉ số thông minh hoàn toàn khác biệt.

“Là bà đây mang thai mười tháng rồi sinh con ra đấy!”

“Không đúng!” Kỷ Duệ lắc lắc cái đầu nhỏ.

“Cái gì mà không đúng?” Cô nheo mắt, nhịp nhịp ngón tay xuống bàn, động tác tràn ngập vẻ uy hiếp, trong lòng thầm tính, nếu tên nhóc này mà dám nghi ngờ quan hệ ruột thịt của bọn họ nữa, cô nhất định sẽ tặng cho cậu vài roi.

https://thuviensach.vn

“Cùng lắm cũng mới chỉ là thím thôi, chưa đến mức lên bà mà!” Thím, sắp già.

“Bà đây bôn ba bên ngoài, liều chết kiếm tiền về nuôi con, con ăn của ta, ở của ta, dùng của ta, rồi còn dám tính toán với ta nhiều vậy hả!”

“Mẹ đừng nói con như là một tên tiểu bạch kiểm được mẹ bao dưỡng thế chứ.” Kỷ Duệ sờ sờ khuôn mặt bầu bĩnh nhỏ nhắn của mình nói: “Sao mẹ không nói, con ăn cùng mẹ, uống cùng mẹ, ngủ cùng mẹ đi.” Có khác nào tam bồi (*) tại nhà không.

(*) Tam bồi: Thường để nói tới giới gái bao, hay giờ còn có cả trai bao. Bồi ăn, bồi chơi, bồi ngủ.

Tiểu bạch kiểm: Tiếng lóng dùng để chỉ mấy tên trai bao sống dựa vào tiền của đàn bà.

“Tóm lại, mẹ là người lớn, con là trẻ con! Con phải nghe lời mẹ!” Phán quyết luôn! Tên nhóc này miệng lưỡi quá sắc bén, cô không nói lại được, nhưng cố tình chơi xấu thì được.

“Đây là mất nhân quyền.” Kỷ Duệ tự kháng nghị cho mình: “Người lớn luôn ỷ vào đặc quyền của người lớn, cướp đoạt quyền lợi của trẻ con.”

“Thế thì đã làm sao? Con có ý kiến gì? Hả?” Cô vỗ vỗ khuôn mặt bầu bĩnh của cậu bé, xoa xoa nắn nắn: “Kỷ Tiểu Duệ, ngoan ngoãn gọi mẹ một tiếng xem nào.”

“Kỷ…… Bạo…… Quân……” Hai má bị nắm chặt, Kỷ Duệ không nói rõ ràng, nhưng vẫn kiên trì không cúi đầu trước thế lực tà ác, cố gắng bảo vệ quyền lợi của mình.

“Kỷ Tiểu Duệ, mẹ bóp chết con……”

https://thuviensach.vn

Bữa sáng của nhà họ Kỷ vẫn luôn náo nhiệt như thế. Tuy chỉ có hai người, nhưng không hề cô quạnh chút nào, hai mẹ con dùng mọi lý lẽ sắc bén, giao đấu kịch liệt. Cho tới khi tiếng còi ô tô truyền tới từ ngã tư đường ngoài kia, cuộc chiến mới tạm ngừng, hai người nhanh chóng sửa soạn đồ đạc.

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ cầm điện thoại di động chưa?”

“Cầm rồi cầm rồi! Anh Duệ, cơm trưa của anh đâu?”

“Trong cặp sách rồi!” Kỷ Duệ cúi người đi giày: “Tối nay mẹ có về ăn cơm không?”

“Chưa biết được, đến lúc đó rồi tính!” Công việc của cô không xác định rõ được, cô lấy đai đeo súng bằng da đeo vào người, rồi kéo cậu con trai ăn mặc chỉnh tề qua, ngắm một chút rồi nói: “Anh Duệ, anh thật đẹp trai! Không hổ là con của mẹ! Lại đây, để mẹ hôn anh một cái nào, chụt —”

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ cũng rất xinh!” Kỷ Duệ cũng hôn cô một cái: “Mẹ, con đi đây, con chào mẹ —”

“Chào con!”

Nhìn cậu bé lên xe của trường xong, Kỷ Lương cũng đóng cửa, đi xuống garage lấy xe ra. Đi làm thôi!

https://thuviensach.vn

Chương 2: Hai Kẻ Biến Thái Ở Cục Cảnh Sát

Kỷ Lương vừa đến Cục Cảnh sát đã thấy một đám người chen chúc tụ tập ở trước bảng thông báo nhân sự. Cô tiện tay túm một người đứng ngoài cùng ra: "Có chuyện gì vậy?"

"Thằng nào……" Vất vả lắm Tần Dịch mới chen được vào trong một chút, lại đột ngột bị người khác kéo giật người về đằng sau khiến cậu ta lảo đảo, bực mình định quay lại chửi tên nào không có mắt, nhưng vừa nhìn thấy người phía sau, cổ họng cậu ta nghẹn lại, vội vàng nuốt nước miếng một cách thô lỗ: "Đội trưởng Lương, là chị à!"

"Có chuyện gì thế?"

"Nghe nói có người ở trên sắp được phân về đây!" Tần Dịch sờ sờ cằm: "Theo nguồn tin không mấy tin cậy, thì là người bên Quân đội chuyển sang."

Quân đội?

Kỷ Lương nhướng mày, thuận tay lấy luôn cốc cà phê còn bốc hơi nghi ngút mà Tần Dịch vừa mua xong: "Chuyển sang đây làm gì?" Tuy nói Quân đội và Cảnh sát là chỗ thân thiết, nhưng nói chính xác ra, thì Quân đội là để đối ngoại, còn Cảnh sát là giữ yên trong nước. Đơn vị nào có nhiệm vụ đó, dù cùng là lực lượng vũ trang của Quốc gia, nhưng hoạt động tương đối độc lập.

"Chị thấy tôi có thể biết nhiều vậy à?" Cậu ta cũng chỉ là nhân vật tép riu thôi mà.

https://thuviensach.vn

“Tôi thấy cậu……” Kỷ Lương trả lại chiếc cốc không vào tay cậu ta, đi về phía thang máy: “Giống bị táo bón.”

“Sao chị biết.” Tần Dịch đi theo cô, vẻ mặt vô cùng sùng bái: “Tôi nghe nói uống cà phê có thể trị táo bón.” Cậu ta đã quyết định bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày sẽ uống ba cốc cà phê: “Đội trưởng Lương, chị không hiếu kỳ à?”

“Tôi tò mò cái chuyện cậu có ị ra phân không làm gì?” Kỷ Lương liếc cậu ta một cái, khẩu vị của cô đâu có nặng như thế chứ.

Suýt nữa thì Tần Dịch lao cả đầu vào cửa thang máy: “Tôi đâu nói chuyện đó. Tôi nói về vị ‘Không thiếu’ kia cơ mà.” ‘Không thiếu’, cũng chính là một vị thiếu gia bên Không quân.

Tần Dịch nghĩ, cái vị bên Quân đội chuyển sang kia, nhất định là con ông cháu cha của một vị tai to mặt lớn nào đó. Đầu tiên là nhập ngũ vào một đơn vị quân đội, lập vài công trạng, rồi lại chuyển sang Cục cảnh sát này, lập thêm vài công trạng nữa, sau đó, con đường công danh sẽ lên như diều gặp gió, một bước lên mây……

Cái loại này, chắc lại là mấy tên tiểu bạch kiểm, chỉ biết ăn rồi ị, miệng thì chém gió, đầu bóng mượt, ăn chơi trác táng đây mà.

“Chẳng lẽ không thể là một ‘tiểu thư Không quân’ à?” Kỷ Lương bất mãn với thái độ kỳ thị này của cậu ta.

“Tuyệt! Đối! Không! Thể!” Tần Dịch xác định, nhất định, quả quyết lắc đầu.

“Vì sao?” Kỷ Lương bấm nút gọi thang máy, sau đó từ tốn hỏi.

“Bởi vì thượng đế là đàn ông!” Tần Dịch còn trả lời rất thật thà: “Để hai người phụ nữ đả kích tự tôn của đám đàn ông chúng tôi xuất hiện trong Cục

https://thuviensach.vn

Cảnh sát này đã là quá đủ rồi, người tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm nữa đâu!” Nắm chặt tay! Cậu ta tin vào Thượng đế! Tình hữu nghị của đàn ông, vạn tuế!

Quả thật, từ nha dịch thời cổ đại, cho tới Cảnh sát thời nay, thì nghề nghiệp này vẫn thiên về đàn ông nhiều hơn, dù có phụ nữ, thì phần lớn cũng chỉ làm những việc văn phòng nhẹ nhàng. Nhưng, đó là suy nghĩ trước khi Tần Dịch gặp Kỷ Lương. Từ lúc biết Kỷ Lương, tam quan (*) của Tần Dịch bị vặn vẹo, đảo ngược hoàn toàn. Không có lúc nào là Kỷ Lương không cố gắng hết sức để nhắc nhở hắn rằng: Con mẹ nó, ai dám nói phụ nữ không bằng đàn ông, nghề Cảnh sát này, Kỷ Lương cô có thể làm giỏi hơn người khác gấp nhiều lần.

(*)Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan. Trên lý thuyết, thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan là ba khái niệm có quan hệ chặt chẽ với nhau. Có thế giới quan thế nào sẽ có nhân sinh quan như thế, có nhân sinh quan thế nào thì sẽ có giá trị quan như thế.

Kiểu nhận thức này đã được số đông mọi người trong Cục cảnh sát tán thành. Ở đó, còn lưu hành một câu thế này: “Đừng nói chuyện kỷ luật với cảnh sát Kỷ, vì cô ấy sẽ giở trò lưu manh với cậu; đừng giở trò lưu manh với cảnh sát Kỷ, vì cô ấy sẽ càng lưu manh hơn cậu.” Tần Dịch giác ngộ sâu sắc câu nói này. Khi đó, cậu ta đang khí huyết dâng trào, bất mãn vì việc đội trưởng của mình lại là một phụ nữ, suốt ngày gào thét dùng thực lực để đánh giá người tài. Cuối cùng, bị cảnh sát Kỷ dạy cho một bài học trước mặt mọi người, một cú hất ngã qua bả vai khiến cậu nằm suốt một tháng không dậy nổi, còn bị cô đạp vào háng, dùng ngôn ngữ của nhiều Quốc gia ân cần hỏi thăm cậu, khiến cậu cảm nhận được triệt để cái gì gọi là “văn võ song toàn.”

Cửa thang máy mở ra, chỉ có một người trong đó. Vừa thấy chiếc áo khoác dài của người kia, Tần Dịch đã muốn đập thẳng đầu vào tường thang máy, đúng là nhắc người, người đến.

https://thuviensach.vn

Hai người phụ nữ đả kích sự tự tôn của đàn ông trong Cục cảnh sát này, một người là Kỷ Lương, còn người kia, chính là người phụ nữ mặc áo blouse trắng kia, họ Đoàn, tên Khanh Nhiên, nghề nghiệp: nữ pháp y. Khoác áo blouse trắng, lịch sự, thanh tú, nhưng chỉ người trong nhà mới biết được, dưới cái lớp vỏ bọc thản nhiên, lãnh đạm của cô kia, là một tâm hồn mạnh mẽ và biến thái đến nhường nào.

"Đồng chí Đoàn Khanh Nhiên." Kỷ Lương đi vào, quét mắt nhìn cô vài lần: "Hôn nhân của cậu có vấn đề à? Hay là giải phẫu *** của ông xã mất rồi?" Cũng đúng, chỉ cần kết hôn được một tháng là sẽ chán ngán nhau, thành rác rưởi cả thôi!

Đoàn Khanh Nhiên liếc cô một cái: "Cảm ơn bà cảnh sát Kỷ đã quan tâm, tình cảm của tôi và ông xã vẫn rất ổn." Không thấy cô đang định lên thay quần áo rồi về nấu cơm cho ông xã hay sao thế!

Giọng điệu này, sao nghe như đang đọc cáo phó vậy. Tần Dịch trốn trong góc thang máy, cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, không kìm được mà sợ run cả người, nhìn trộm đôi găng tay y tế dùng một lần đang vắt vẻo ở túi áo blouse của Đoàn Khanh Nhiên. Thật ra, trong lòng cậu ta rất đồng ý với suy đoán của đội trưởng Kỷ nhà mình.

"Tôi vẫn cảm thấy cậu ở cùng với tử thi sẽ tốt hơn nhiều!" Kỷ Lương lắc đầu, ra vẻ tiếc nuối: "Cậu nói xem, một người phụ nữ tốt như cậu, sao lại phải gả cho đàn ông?"

"Sở thích của bà cảnh sát Kỷ thật khác thường, để tối nay tôi sai người đưa một thi thể sang chỗ cậu nhé. Hy vọng có thể bù đắp sự trống vắng trong lòng cậu!" Đoàn Khanh Nhiên thản nhiên cười: "Cậu có yêu cầu gì không? Nể tình cậu là đồng nghiệp, tôi sẽ vượt mọi gian khó mà tìm cho cậu một tử thi hợp với sở thích của cậu."

https://thuviensach.vn

“Ừm……” Kỷ Lương sờ sờ cằm, còn thật sự suy nghĩ: “Khoản này thì tôi thấy cậu khá vừa mắt! Lãnh lãnh đạm đạm, không mặt, không nhạt, vừa đủ là tốt rồi. Không thì chúng ta hợp tác, giải quyết ông xã của cậu đi, sau đó chúng ta có thể ở bên nhau như hình với bóng. Cậu phụ trách hủy thi thể, tôi phụ trách xóa dấu vết, chúng ta hợp tác, cam đoan sẽ không ai có thể tra ra được.”

“Đề nghị này cũng không tồi, lên kế hoạch trước đã.” Đoàn Khanh Nhiên gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt lại liếc vào góc rồi ra vẻ kinh ngạc: “Sao lại có người khác trong thang máy thế này!”

Tần Dịch cố gắng kiềm chế đôi môi run rẩy của mình, xoay mặt vào tường: “Tôi không tồn tại, tôi không tồn tại!”

“Nhóc Dịch à.” Kỷ Lương tung chân đá vào mông cậu!

Tần Dịch cố gắng thu gọn cả mông vào, “Đinh”, thang máy ngừng lại, Tần Dịch như nghe thấy tiếng chuông báo tin mừng, quay đầu muốn cầu cứu, nhưng tình hình của các đồng nghiệp đang đứng bên ngoài thì……

“A— đột nhiên tôi nhớ ra là bỏ quên đồ!”

“Tôi muốn đi toilet!”

“Đội trưởng Lương, Bác sỹ Đoàn, hai người cứ đi đi!”

Cửa thang máy lại từ từ đóng lại, lòng người bây giờ thật bạc bẽo. Lúc đó, Tần Dịch đột nhiên nghĩ ra: Thượng đế là đàn ông, nhưng mà con mẹ nó, Jesus là phụ nữ!!!

“Đội trưởng Lương, bác sỹ Đoàn!” Tần Dịch hạ quyết tâm, quyết định đầu quân cho tội ác: “Hai người yên tâm, nếu về sau hai người giết người, tôi sẽ canh chừng giúp hai người. Nếu hai người mà phóng hỏa, thì tôi sẽ đi rải dầu!”

https://thuviensach.vn

“Ngoan!” Kỷ Lương giơ tay vỗ vai cậu.

“Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Nhóc Dịch, cậu cũng không tồi đâu!” (hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi) Đoàn Khanh Nhiên chỉnh lại quần áo: “Đi theo chúng tôi, nếu chúng tôi ăn thịt, thì chắc chắn cậu cũng được húp canh!”

“Không…… không cần đâu! Tôi sắp ăn chay rồi!” Tần Dịch nuốt một ngụm nước bọt, nhớ đến lần trước trong phòng pháp y, nhìn thấy hai người này ngồi bên cạnh một thi thể đã bị mổ phanh ngực và bụng, máu me đầm đìa, vừa ăn bò bít tết, vừa thảo luận về vụ án…… Hai người ấy, hăng say bàn luận, thản nhiên ăn thịt… Hình ảnh đó, khiến cho cậu không dám nhìn thịt bò suốt mấy tháng trời.

Đinh —

Cửa thang máy mở ra, Tần Dịch chạy trối chết ra ngoài, trong lòng thầm thề, về sau tuyệt đối sẽ không đi cùng thang máy với hai bà biến thái này nữa.

Kỷ Lương chậm rãi bước ra khỏi thang máy, bắt đầu một ngày làm việc, bỗng Đoàn Khanh Nhiên gọi cô lại: “Nghe nói Dương Khắc An vượt ngục!”

Dương Khắc An, kẻ đã phạm trọng án liên quan đến bảy mạng người, ba năm trước đã bị cô bắt vào tù. Không có thời hạn thi hành án, vì hắn có hồ sơ của bệnh viện, chứng minh hắn bị bệnh tâm thần.

“Ừ, tôi biết rồi!” Kỷ Lương nhíu mày, nhìn động tác xoa mũi của cô ấy: “Cậu lại thức trắng đêm à!”

Đoàn Khanh Nhiên xoa xoa cái cổ đang cứng ngắc, ngồi đọc tài liệu cả đêm, giờ mắt muốn díp cả lại rồi: “Tôi về nhà đã.”

https://thuviensach.vn

“Lái xe cẩn thận, về đến nhà thì nhắn tin cho tôi!”

“Ừ, bye bye—”

“Bye—”

https://thuviensach.vn

Chương 3: Đốt Chết Người

Kỷ Lương rất khó mà tưởng tượng, một Đoàn Khanh Nhiên cầm dao giải phẫu thi thể kia, mà đổi thành cầm dao thái thịt, xào rau, nấu canh!!! Thật quá khủng bố. Cô khẽ run người, vẫn thấy hình ảnh Đoàn Khanh Nhiên cầm dao giải phẫu đẹp hơn nhiều.

"Tình yêu, ôi tình yêu……" Kỷ Lương lắc lắc đầu, ra vẻ văn nghệ sỹ cảm thán: "Hỏi thế gian, tình là gì……"

Vừa nói xong, mọi người xung quanh giống như bị sét đánh, không hẹn mà cùng nhìn lên bầu trời qua khung cửa sổ, hôm nay trời nắng, đâu có sét đâu. Sao cảnh sát Kỷ nhà mình lại giống như bị bổ vào đầu, bổ đến bửa cả não ra hay sao mà lại ra vẻ cảm thán về chuyện tình yêu thế này…

Trầm ngâm một lát, Kỷ Lương kết luận: "Phật nói…… là rác rưởi!!!" Cô đã vứt cái thứ rác rưởi đó đi từ tám trăm năm trước rồi: "Mọi người làm sao vậy?" Sao cứ nhìn chằm chằm cô như thế!

"Không!"

Mọi người đồng thanh đáp, cũng thu hồi hết tầm mắt, chỉ thầm nghĩ: Đây mới là cảnh sát Kỷ bình thường.

"Sếp — có việc này!" Lý Trạch vừa ở ngoài về, kéo theo một người đàn ông trung niên vẻ mặt rất suy sụp. Người đàn ông đó nhìn có vẻ nghèo, mặc một chiếc áo jacket cũ kỹ màu nâu, râu ria xồm xoàm, tóc muối tiêu, mặt xanh xao vàng vọt. Lúc bị kéo vào, mồm ông ta không ngừng mấp máy, chú ý lắm mới nghe được ông ta lặp đi lặp lại câu: "Thật sự xin lỗi…… Thật sự xin lỗi……."

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Kỷ Lương hỏi Lý Trạch.

“Không biết gã này phát điên cái gì, lái xe điên cuồng, đụng lung tung bên ngoài đường cái.” Lý Trạch đưa người vào phòng thẩm vấn, làu bàu: “Mắt nhìn của hắn cũng tốt ghê, chọn đúng chiếc xe đắt nhất mà đâm!” Nghĩ đến chiếc xe thể thao đắt tiền bị đâm đến móp cả vào, Lý Trạch lại thấy xót hết cả ruột…… Nhưng mà, chiếc xe thể thao kia, nhìn rất quen mắt.

“Cứu…… cứu tôi……” gã đàn ông kia đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt hoảng sợ nhìn Kỷ Lương: “Hắn lại báo thù……”

“Hắn là ai?” Kỷ Lương cảm thấy trên người gã có mùi gì rất kỳ lạ, mùi này……

“Quỷ…… là quỷ!!!!” Gã vô cùng khủng hoảng: “Cô…… cô là…… Đúng, là cô, là cô!” Gã nhìn chằm chằm Kỷ Lương: “Tôi đã nhìn thấy cô trên báo…… đã nhìn thấy cô……” Cảm xúc của gã rất bất ổn, Kỷ Lương sai người rót cho gã cốc nước. Sau khi run rẩy uống nước xong, cảm xúc của gã rốt cuộc cũng dịu đi.

“Tôi…… Tôi là Chu Huy, là…… là nhân viên ở lò hủy xác.” Chu Huy căng thẳng đặt hai tay lên đầu gối: “Tôi…… tôi gặp quỷ…… Tôi……”

“Cứ từ từ nói!” Ý Kỷ Lương nói gã đừng căng thẳng.

Chu Huy sờ sờ cổ, nuốt nước bọt: “Là thế này…… Buổi tối khoảng một tháng trước, đến lượt tôi và một người bạn nữa trực đêm. Đêm hôm đó, mưa to gió lớn, đột nhiên có mấy người đi vào trong lò, ném cho tôi một bao tải, bảo tôi đốt thứ bên trong đi, họ sẽ trả cho tôi một khoản tiền…… Có đồ gì mà lại phải đưa đến nhà hỏa táng để đốt chứ?” Chu Huy cầm góc áo của mình: “Nhất định là người chết…… Tôi…… không hiểu chúng tôi bị ma ám gì mà lại đồng ý! Tôi liền lôi người đó từ trong bao tải ra, xác định người đó thật sự đã chết, tim không còn đập, cũng không còn thở

https://thuviensach.vn

nữa…… nên chúng tôi làm như trình tự hỏa thiêu thi thể bình thường, bỏ người đó vào trong lò, rồi khóa chốt lại…… sau đó……” Nói tới đây, Chu Huy lại trở nên căng thẳng: “Sau đó, chúng tôi chợt nghe có tiếng hét thảm thiết truyền ra từ trong lò……” Nhớ đến tiếng kêu ai oán thê lương kia, cả người Chu Huy run lẩy bẩy như sắp rơi ra thành từng ảnh: “Không bao lâu sau…… người bạn kia của tôi mất tích…… Gần đây, tôi vẫn cảm thấy có người đi theo mình…… Vừa rồi, khi tôi hết ca trực, định về nhà, tôi lại thấy hắn…… Hắn muốn lái xe đâm vào tôi……”

Kỷ Lương và Lý Trạch thoáng liếc nhau một cái, họ cùng có chung một mối nghi ngờ, liệu có phải tinh thần của Chu Huy này có vấn đề không. Dù sao, làm công việc kiểu đó một thời gian, chắc chắn về lâu về dài sẽ bị áp lực về tinh thần.

Dường như đoán được suy nghĩ của bọn họ, nên Chu Huy vội vàng lắc đầu: “Là thật mà…… Tôi vẫn còn giữ đồ lấy ra từ trên người của người kia……” Chu Huy liền rút trong túi ra một chiếc vòng nhựa, đặt lên bàn: “Đây…… đây là đồ tôi lấy từ trên người của người đó.”

Kỷ Lương và Lý Trạch đều ngẩn người. Bọn họ không xa lạ gì chiếc vòng nhựa kia, đó là đồ đeo trên cổ tay phạm nhân, mặt trên có ghi vắn tắt thông tin phạm nhân, đánh số và tên. Kỷ Lương lấy chiếc vòng qua, tên in trên vòng làm mắt cô hoa lên: “Dương Khắc An!”

Lý Trạch gãi gãi đầu: “Không ngờ manh mối về tên họ Dương kia lại xuất hiện ở đây.” Sau khi Dương Khắc An vượt ngục, bọn họ đã điều tra rất lâu cũng không thấy manh mối gì. Nhưng tên họ Dương này đã giết nhiều người như vậy, ở bên ngoài chắc chắn có nhiều kẻ thù muốn giết chết hắn.

“Tôi không cố tình đâm vào người ta, tôi không muốn ngồi tù……” Chu Huy ngẩn người ngồi đó: “Tôi thật sự không cố ý……”

https://thuviensach.vn

Lý Trạch nhìn bộ dạng gã rất đáng thương, nhưng lý do kia thì không thể đồng tình được: “Chà…… Nếu đối phương không truy cứu……” sửa sang lại biên bản thẩm vấn, rồi để gã ký xác nhận vào: “Thì anh có thể tạm xin được nộp tiền bảo lãnh, chờ thẩm tra lại sau!”

Chu Huy liền nộp tiền bảo lãnh, để lại cách liên lạc, rồi lo lắng bất an rời khỏi Cục Cảnh sát.

Lý Trạch quay đầu, thấy Kỷ Lương đang ngẩn người nhìn chiếc vòng Chu Huy mang đến kia, liền cười nhạo nói: “Sếp, chị nói xem, tên Dương Khắc An kia chịu trăm cay nghìn đắng cố gắng vượt ngục, cuối cùng lại chạy vào lòng tử thần, kể cũng hay thật!!!”

Kỷ Lương bỏ chiếc vòng vào trong một túi nilon đựng vật chứng: “Đã có tin tức của Dương Khắc An rồi, không cần biết là người còn sống hay đã chết, thì cũng phải đến hiện trường xem qua mới được, cậu đi điều tra một chút về người tên Chu Huy kia đi.” Cô vẫn cảm thấy gã có gì đó rất kỳ quái! Nhưng rốt cuộc là kỳ quái thế nào, thì nhất thời chưa nói ra được. Có điều, cô tin vào trực giác của mình.

“Rõ!” Lý Trạch nhận nhiệm vụ đang định rời đi, thì lại đột ngột dừng lại: “A—- Tôi nhớ ra rồi, bảo sao nhìn quen như vậy……”

“Cái gì nhìn quen?” Nói không đầu không đuôi, ai biết cậu ta đang nói cái gì! Kỷ Lương nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ rồi, giờ này Khanh Nhiên chắc hẳn đã phải về đến nhà, sao còn chưa thấy nhắn tin.

“Cái xe bị đâm ấy!” Lý Trạch vỗ vỗ gáy: “Tôi đúng là hồ đồ quá, chiếc xe kia bác sĩ Đoàn đã từng lái đến Cục Cảnh sát mà!” Chiếc xe thể thao Lamborghini màu vàng chói đó, một nhân viên công vụ tầm thường thì làm cả đời cũng không thể mua nổi, nên hôm đó khi Đoàn Khanh Nhiên lái đến Cục Cảnh sát đã khiến mọi người vô cùng chấn động.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương đang rút điện thoại di động ra bỗng khựng lại: “Ý cậu nói…… người bị Chu Huy đâm vào là Khanh Nhiên?”

“Bác sĩ Đoàn đã từng lái chiếc xe đó!” Lý Trạch khẳng định điều đó, nhưng cậu không biết người trong xe có phải Đoàn Khanh Nhiên hay không: “Lúc tôi đến nơi, thì chủ xe cũng đã được xe cứu thương đưa đi rồi.”

Kỷ Lương ngắt cuộc điện thoại không có hồi đáp kia, quyết định tự mình đến bệnh viện một chuyến.

Đến bệnh viện, cô hỏi thăm một vài y tá mới biết Đoàn Khanh Nhiên đang ở phòng khử trùng. Không tốn chút sức lực nào đã tìm được người, Kỷ Lương nhíu mày, nhìn người đàn ông đã từng khí thế bừng bừng, giờ đang ngồi trên ghế, mặt nhăn như quả mướp đắng, tóc rối bù như tổ quạ, áo sơ mi nhăn nhúm còn cài nhầm cúc, chân còn… không đi giày: “Người này… thật sự là Phong Thiếu Bạch à?” Cô hỏi Đoàn Khanh Nhiên đang hoàn toàn khỏe mạnh không tổn hại gì ngồi bên cạnh.

Đoàn Khanh Nhiên rất muốn phủ nhận tất cả, coi như không quen biết: “Tôi có thể không thừa nhận không?”

“Không thể!” Phong nhị thiếu (cậu hai nhà họ Phong) đưa tay kéo vợ lại gần, trong lòng anh ta vẫn còn bị tin tức vợ gặp tai nạn xe cộ làm cho kinh hồn chưa bình tĩnh lại được.

“Vậy là……” Kỷ Lương dùng giọng điệu rất thật lòng nói với Đoàn Khanh Nhiên: “Rốt cuộc cậu cũng không kìm chế được, dùng bạo lực gia đình với anh ta à?” Rồi cô không hề nể nang, đưa ánh mắt chọc ngoáy vào nỗi đau của người khác nhìn sang người đàn ông kia: “Câu cậu vừa nói là có ý gì?” Chiếc xe kia cố tình sao?

https://thuviensach.vn

Chương 4: Bị Tôi Cưỡng Bức, Sau Đó Quăng Tôi Rồi

Đoàn Khanh Nhiên liếc cô một cái: “Cậu nhận vụ này hả?” Sau đó, cô kể lại một lượt chuyện đã xảy ra: “Chiếc xe kia chắc chắn là cố tình đâm vào tôi!” Dù gì thì cô cũng đã ngẩn ngơ trong Cục Cảnh sát vài năm, một chút năng lực phán đoán cũng phải có chứ: “Lúc đó, hắn hoàn toàn có thể tránh tai nạn xe cộ.” Nhưng hắn lại lập tức lao về phía cô.

Kỷ Lương xác nhận chắc chắn lần nữa là cô không bị thương rồi mới nói: “Tôi cũng chỉ vừa mới biết là cậu bị tên gặp quỷ xui xẻo đó đâm vào, nên chạy qua đây để xác nhận lại!” Cô kể với Đoàn Khanh Nhiên tình hình của Chu Huy. Vừa dứt lời, Đoàn Khanh Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì Phong nhị thiếu đã như muốn nhảy dựng lên.

“Tôi quan tâm hắn gặp quỷ hay giả vờ giả vịt làm cái gì, hắn dám đâm vào bà xã tôi, Phong Thiểu Bạch tôi sẽ……”

“Im ngay!” Đoàn Khanh Nhiên ngắt lời.

“Ưm……” Phong nhị thiếu ấm ức ngậm miệng, ngoan ngoãn đứng sau lưng bà xã, trăm phần trăm là bộ dạng một ông chồng nhỏ.

Đoàn Khanh Nhiên cười lạnh: “Làm cái nghề này của chúng ta, nếu thật sự ma quỷ có đến, thì cũng là để cảm ơn tôi đã tìm ra thủ phạm giúp bọn họ mới đúng!” Trước giờ cô đều không tin chuyện này.

“Người chết thì cũng chết rồi, động dao động kéo trên xác chết có gì hay ho chứ……” Một giọng nói thì thầm từ bên cạnh truyền tới: “Thà em ngoan ngoãn về nhà, để anh chăm em, nuôi em còn hơn……” Phong nhị

https://thuviensach.vn

thiếu vẫn không buông tha cho ý định “bao dưỡng bà xã”: “Bằng năng lực của anh bây giờ……”

“Im ngay!” Hai cô gái đồng thanh lên tiếng. Phong nhị thiếu mếu máo, chỉ muốn ngồi chồm hỗm trong góc tường mà cảm thán, thời đại nữ quyền vùng lên, nam quyền bị tước đoạt!!!

Đoàn Khanh Nhiên đứng dậy: “Theo như cậu nói, thì Dương Khắc An kia bị chết cháy rồi?!”

“Không phải tôi nói, mà là Chu Huy nói vậy!” Kỷ Lương và cô cùng nhìn nhau, trong mắt đều ánh lên tia cười lạnh lẽo, làm gì có chuyện trùng hợp như thế?

“Xét trên phương diện y học mà nói, giả chết cao cấp hơn giả quỷ rất nhiều!” Đoàn Khanh Nhiên kéo ông xã mình qua: “Cậu cẩn thận một chút, tôi đưa ‘hàng’ nhà tôi về đã!”

“Ừ!” Kỷ Lương rời khỏi bệnh viện. Nơi này cũng gần trường tiểu học của Kỷ Duệ, cô nhìn đồng hồ, cũng gần trưa rồi, cô liền quyết định đi tìm con trai cùng ăn cơm trưa.

Năm ấy, khi rời đi, cô đã nghĩ quay người lại là vĩnh viễn xa nhau, cuộc đời này sẽ không còn quan hệ gì với anh nữa, không ngờ cô lại mang thai Kỷ Duệ. Nếu không có Kỷ Duệ làm bạn, thì Kỷ Lương cũng không biết mình sẽ biến thành người thế nào nữa. Tên nhóc Kỷ Duệ kia, tuy vẫn còn nhỏ, nhưng lại chưa từng hỏi về chuyện của cha nó như những đứa trẻ khác, mà ngược lại, cậu bé luôn như một người trưởng thành bé nhỏ, chăm sóc cho cuộc sống của Kỷ Lương. Giữa hai người là tình mẫu tử sâu đậm, người khác không thể nào hiểu được.

“Anh Duệ —-”

https://thuviensach.vn

Mẹ của những đứa trẻ khác, tuyệt đối sẽ không một tay cầm thịt xiên nướng, một tay cầm trà sữa, không có chút tự giác của người làm mẹ, ăn uống bừa bãi như thế.

“Anh Duệ, mẹ đến mời anh đi ăn trưa đây!” Từ xa Kỷ Lương đã nhìn thấy Kỷ Duệ, trong lòng tràn đầy sự tự hào, con trai của cô thật bắt mắt. Nhìn khuôn mặt kia này, rồi nhìn cơ thể kia nữa, cả khí chất cũng đều là những ưu điểm được di truyền từ cô mà ra.

“Kỷ Tiểu Lương, con đã nói mẹ không biết bao nhiêu lần rồi, đừng có ăn đồ ăn ngoài lề đường, cũng không được uống trà sữa!” Kỷ Duệ đi đến trước mặt cô, chán nản nói! Người này làm sao giống một bà mẹ đã có con cơ chứ. Nhìn khuôn mặt như sinh viên năm nhất kia, hành vi thì như lưu manh, khí chất thì…… Kỷ Tiểu Lương có thứ đó sao?

Mấy năm nay, nếu không có cậu quan tâm chăm sóc, thì không hiểu người này sẽ thành cái bộ dạng gì? Thật khó mà tưởng tượng được!!!

May mắn nhất trong đời này của Kỷ Tiểu Lương, chính là sinh ra một đứa con thiên tài như cậu. Kỷ Duệ thầm nghĩ.

“Anh Duệ, anh không được như thế!” Kỷ Lương đặt tay lên vai con: “Anh chỉ mới có vài tuổi, đã học mấy ông bà già dưỡng sinh rồi, như vậy còn gì là tuổi thơ chứ!”

Kỷ Duệ liếc mẹ mình một cái xem thường: “Tuổi thơ của con, đã mất từ lúc con bắt đầu được sinh ra đời rồi!” Là ai đã bắt cậu phải lớn vượt cấp, không có tuổi thơ vậy?!

“Anh Duệ, trưa nay muốn ăn gì?! Hôm nay mẹ mời!” Kỷ Lương xấu hổ muốn chuyển đề tài: “Muốn ăn gì cứ nói, đừng khách sáo!”

Kỷ Duệ cũng không bóc mẽ cô, quay sang nhìn mấy quán ăn bên cạnh rồi chỉ vào một quán cơm nói: “Ăn ở đây đi!” Kỷ Tiểu Lương thích ăn

https://thuviensach.vn

cơm, nếu bắt mẹ ăn cháo, mẹ chắc chắn sẽ gào thét ầm ĩ rằng không đủ no.

"Duệ Duệ!"

Một giọng bé gái mảnh mai yểu điệu gọi với theo hai mẹ con đang hùng hổ đi vào hàng cơm. Kỷ Lương quay đầu lại nhìn, thấy một cô bé mặc đồng phục giống Kỷ Duệ. Bên cạnh là một cô gái trẻ mặc quần áo gọn gàng, có vẻ là mẹ của cô bé kia. Cả hai đều là mỹ nhân!!!

Bạn học à? Kỷ Lương cúi đầu dùng ánh mắt hỏi con trai.

"Chị là…… mẹ của Kỷ Duệ à?" Cô gái xinh đẹp trẻ tuổi kia hỏi, không khách khí dùng ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới trang phục khủng hoảng của Kỷ Lương: quần bò áo phông giầy thể thao = trang phục của người nghèo! Cứ tưởng Kỷ Duệ là cậu chủ nhà giàu nào.

"Cô đúng là có mắt nhìn ghê, vừa gặp đã biết anh Duệ là con tôi!" Kỷ Lương không thèm để ý đến ánh mắt khinh bỉ của cô nàng kia, quay đầu đắc ý nói với con trai: "Anh Duệ, mẹ đã nói mà, chắc chắn anh được di truyền từ mẹ, anh xem, người đẹp này cũng vừa nói đấy!"

Giọng điệu ngả ngớn của Kỷ Lương quả nhiên đã khiến đối phương trợn mắt, nhướng mày, vẻ chán ghét không thể che giấu, hiện rõ trên mặt, chỉ thiếu nước cầm khăn tay lên mà che mũi, tránh để không phải hít thở cùng một bầu không khí với Kỷ Lương thôi.

Lại nữa rồi!

Kỷ Tiểu Lương có sở thích rất khác người. Đối phương càng chán ghét cô, thì cô càng dũng cảm! Thật ra, theo như cách nói của Kỷ Tiểu Lương, cái loại người có mấy đồng tiền dơ bẩn mà lúc nào cũng chỉ ước cả thế giới phải biết mình giàu có, mười người thì đến chín người là giả vờ giả vịt, chỉ có một tên còn lại là thực sự vô cùng giàu có, đó là tên Phong Thiểu Bạch kia.

https://thuviensach.vn

“Người đẹp, có muốn đi ăn cơm cùng mẹ con tôi không?!” Kỷ Lương thân thiện bước lại gần cô ta, một câu người đẹp, hai câu người đẹp, bộ dạng không khác gì lưu manh côn đồ, chỉ thiếu mỗi nụ cười dâm đãng nữa là đủ bộ: “Cô xem, con gái cô và con trai tôi là bạn học, mà con gái cô xinh đẹp như vậy, thằng nhóc nhà tôi trông cũng không tệ. Chưa biết chừng sau này chúng ta lại thành thông gia ấy chứ!”

“Được ạ, được ạ…” Cô bé kia vừa nghe có thể ăn cơm cùng Kỷ Duệ, đã lập tức vui vẻ đồng ý, không để ý mẹ mình đứng bên cạnh đang đen mặt lại: “Duệ Duệ, chúng ta cùng đi ăn cơm nào!”

Xem kìa, cô bé mới đáng yêu hồn nhiên làm sao! Kỷ Lương nháy mắt với con trai.

Nhiều chuyện! Kỷ Duệ ném lại một cái lườm khinh thường, rồi quay đầu, rất lịch sự lễ phép nói với hai mẹ con cô bé kia: “Có thể dùng cơm cùng với hai người đẹp như thế này là chuyện khiến cháu vô cùng sung sướng rồi ạ!” Được rồi, cậu phải thừa nhận, xét trên phương diện nào đó, thì cậu rất dung túng cho cái sở thích ác thú của Kỷ Tiểu Lương kia. Ai bảo Kỷ Tiểu Lương là mẹ của cậu chứ, không dung túng cho mẹ thì dung túng cho ai?

Chẹp chẹp! Chẹp chẹp! Quý ông bé nhỏ này là con trai của cô sao, quá giả tạo! Kỷ Lương thầm phỉ nhổ con trai mình không chút lưu tình.

Được một cậu bé đẹp trai như vậy khen, cô nàng kia cũng vui như nở hoa, gạt luôn đi cảm giác không thoải mái mà Kỷ Lương vừa mang lại: “Tiểu Duệ đúng là khéo ăn khéo nói thật!” Sau đó, lại quay sang hỏi Kỷ Lương: “Ông xã chị làm gì?” Cô ta hỏi như vậy, vì nhìn bộ dạng như cậu chủ con nhà quyền quý của Kỷ Duệ kia, chẳng có một xu liên quan đến Kỷ Lương, thì chỉ có thể là do cha Kỷ Duệ, tức là ông xã của Kỷ Lương, dạy dỗ tốt thôi.

https://thuviensach.vn

“Ông xã tôi à……” Kỷ Lương cười tươi: “Bị tôi cưỡng bức, sau đó quăng rồi!”

https://thuviensach.vn

Chương 5: Anh Duệ Nhà Họ Kỷ

Bị tôi cưỡng bức, sau đó quăng rồi!

Lần đầu tiên Kỷ Duệ nghe thấy câu nói này là khi cậu năm tuổi! Cậu cũng giống những đứa bạn không có cha khác, chạy đi hỏi mẹ, cha cậu ở đâu?!

“Cha con à, bị mẹ cưỡng bức, sau đó quăng rồi!”

Lúc ấy, Kỷ Tiểu Lương cũng vui tươi hớn hở như vậy trả lời cậu, đêm hôm đó, Kỷ Tiểu Lương ngồi một mình, uống rất nhiều rượu, say đến không biết trời đất gì nữa. Nhưng lại không có tình tiết giống phim truyền hình như là mượn rượu mà khóc một trận đã đời, cô thì ngay cả hốc mắt cũng chưa đỏ, chỉ cười cười, uống hết một chai, rồi lại một chai… Sau đêm đó, Kỷ Duệ không hề hỏi lại chuyện của cha mình nữa.

Cũng sau đêm đó, cách xưng hô của Kỷ Duệ với Kỷ Tiểu Lương cũng thay đổi theo. Từ gọi mẹ là chính, gọi Kỷ Tiểu Lương là phụ, biến thành gọi Kỷ Tiểu Lương là chính, gọi mẹ là phụ.

Nhưng mà, cậu không hỏi, không có nghĩa là người khác cũng sẽ không hỏi. Mỗi lần như vậy, Kỷ Tiểu Lương sẽ luôn nói ra đáp án kinh thế hãi tục, sau đó nhìn đối phương khiếp sợ, còn mình thì cười đến không kiềm chế được, lần nào cũng vậy! Chỉ có một lần ngoại lệ duy nhất, là khi mẹ của Manh Manh, người phụ nữ tên Đoàn Khanh Nhiên kia, rõ ràng là cùng một loại người với Kỷ Tiểu Lương, khi nghe xong câu trả lời này, lại không hề tỏ ra kinh hãi một chút nào, chỉ hỏi lại: “Thích không?”, và cũng chỉ có một

https://thuviensach.vn

lần kia, Kỷ Lương không cười, mà nhẹ nhàng kéo khóe miệng xuống, trả lời một câu: “Cả đời này, thích như vậy một lần là đủ rồi.”

“Anh Duệ, vừa rồi có nhìn thấy không! Vẻ mặt của cô nàng kia ấy……” Kỷ Lương ôm bụng. Cô cười đến đau cả bụng. Vừa rồi, câu trả lời của cô đã lập tức hạ gục đối phương, khiến cô ta bật nảy người lên kéo vội con gái trốn thoát khỏi hiện trường.

“Đi ăn cơm!” Kỷ Duệ trừng mắt lườm cô một cái: “Còn cười nữa, con sẽ cho mẹ ba ngày liên tiếp phải ăn cháo buổi sáng đấy!” Cậu không thích Kỷ Tiểu Lương cười như thế.

Uy hiếp hiệu quả! Kỷ Lương ngoan ngoãn ngậm miệng, một lát sau, lại không nhịn được nói: “Anh Duệ, xem ra anh ở trường rất được mọi người yêu thích nhỉ~” Cô kéo dài âm cuối, giọng điệu tràn đầy vẻ chế nhạo và nhiều chuyện: “Anh có nhận được thư tình không? Có bạn nhỏ nào tỏ tình với anh không? Nếu anh có bạn gái, nhất định phải dắt về giới thiệu với mẹ, đừng có lén lút! Mẹ anh là một người rất tân tiến, cởi mở.”

“…… Kỷ Tiểu Lương!”

“Ừ hử?” Không phải là có bạn gái thật đấy chứ?! Quả nhiên con trai lớn không thể giữ trong nhà mà!

“Con mới có bảy tuổi thôi!” Quen bạn gái?! Đùa cái quái gì thế.

“Không sao! Thanh mai trúc mã gì gì đó, bà xã nuôi từ nhỏ vân vân không phải là càng tốt hay sao? Nói mẹ nghe đi, anh thích dạng con gái thế nào?”

Khóe miệng Kỷ Duệ co rút, nhìn cái dáng vẻ nhiều chuyện của mẹ kia, cậu thuận miệng phun ra tên một ngôi sao nữ nổi tiếng! Đó là dạng người mà mẹ không thích nhất. Mỗi lần Kỷ Tiểu Lương nhìn thấy ngôi sao đó, đều chỉ đánh giá bằng bốn chữ.

https://thuviensach.vn

“Anh Duệ, anh mà lại thích dạng người đó à?!” Kỷ Lương trừng mắt nhìn cậu, không tin được cậu lại có khẩu vị tầm thường như thế.

Kỷ Duệ nhíu nhíu đôi lông mày đẹp: “Kỷ Tiểu Lương, con hỏi mẹ. Mẹ cảm thấy ngực và đầu óc có liên quan gì đến nhau?”

Kỷ Lương không thèm nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Ngực to ngốc nghếch!” Đây là bốn từ đánh giá mà cô dành cho ngôi sao nữ kia. Cô tự hào vì bộ ngực bằng phẳng của mình. Ngực cô bằng phẳng, cô kiêu ngạo, cô tiết kiệm vải cho quốc gia.

“Kỷ Tiểu Lương, con nói mẹ nghe này……” Kỷ Duệ quyết định phải phổ cập chính xác cho mẹ biết, cái gì gọi là “giá trị quan” của đàn ông: “Mẹ đừng tưởng rằng ngực mẹ nhỏ mà nghĩ là mình có não, cũng đừng cho rằng ngốc nghếch thì nhất định ngực sẽ to. Đối với đàn ông mà nói, thì đầu óc và bộ ngực chẳng có một xu quan hệ nào cả! Cho nên là, Kỷ Tiểu Lương à……” Cậu dừng một chút, ánh mắt khẽ đảo qua bộ ngực bằng phẳng của cô: “Mẹ thật là đáng thương!”

“…… Nhỏ thì đã không nuôi được con lớn thế này!” Độ dầy da mặt của Kỷ Tiểu Lương, người bình thường không thể so sánh được: “Nhỏ xinh, đáng yêu, biết không hả? Đầy đặn vừa tay, cảm xúc lại mềm mại chân thật. Muốn hưởng thụ cảm giác này không phải dễ đâu!”

Đã không xấu hổ lại còn vênh váo hơn. Trình độ vô liêm sỉ của Kỷ Lương đã làm Kỷ Duệ phải thán phục, vừa định phỉ nhổ cô, thì tay cầm thìa bỗng dừng lại một chút: “Kỷ Tiểu Lương, có phải mẹ lại chọc phải thứ gì ‘không sạch sẽ’ ở đâu rồi không?”

“Hả?” Kỷ Lương nhìn cậu: “Ôi anh Duệ, anh ngày càng thần thông quảng đại!” Cô còn chưa nói gì hết mà: “Anh Duệ, mẹ kể anh nghe……”

Kỷ Lương kể lại chuyện hôm nay cho Kỷ Duệ nghe. Ở những nhà khác, truyện gối đầu giường không phải là cổ tích thì là thần thoại, nhưng cậu là

https://thuviensach.vn

con của Kỷ Tiểu Lương, đương nhiên sẽ có sự đãi ngộ đặc biệt khác. Chuyện kể trước khi đi ngủ của cậu, không phải là chuyện tình cảm vợ chồng bão tố của Kỷ Lương, mà là những sự kiện sát thủ liên hoàn. Những năm gần đây, Kỷ Lương rất hay kể những chuyện đánh án ly kỳ trong công việc cho Kỷ Duệ nghe. Kỷ Duệ cũng thường xuyên có thể vạch ra điểm quan trọng, nút thắt giúp Kỷ Lương phá án.

"Anh Duệ, anh nghĩ trên thế giới này có quỷ thật không?"

"Có ạ —" Kỷ Duệ nhìn cô một cái rồi nói: "Ngay trước mặt con là một quỷ đang vội vàng đi đầu thai đây." Cậu cau mày nhìn nồi cơm đã trống không: "Kỷ Tiểu Lương, con đã dặn mẹ bao nhiêu lần rồi, mẹ đừng có ăn ngấu ăn nghiến như thế, dạ dày của mẹ không tốt đâu!" Vừa nói xong, cậu lại ngẩng đầu nhìn quanh một chút.

Kỷ Lương thấy cậu khác thường: "Anh Duệ, không phải là……"

"Vâng!" Kỷ Duệ gật đầu. Kỷ Duệ là đứa bé bị sinh non, lúc cô trở dạ, ngay cả bác sĩ cũng cho rằng cậu bé không sống được, phải ở lại trong phòng vô khuẩn gần nửa năm, cậu bé mới được về bên mẹ. Có lẽ vì vậy, mà cảm giác của Kỷ Duệ từ nhỏ đã đặc biệt nhạy bén, nhất là những lúc có kẻ có ý đồ xấu, hoặc cảm nhận được sự nguy hiểm đến gần. Như lúc vừa rồi, khi cậu và Kỷ Tiểu Lương đang ăn cơm, cậu đã cảm thấy một luồng khí ác ý lao về phía họ, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng cậu vẫn cảm nhận được, nên cậu mới hỏi Kỷ Lương như vậy.

Cái cụm từ 'không sạch sẽ' mà cậu nói đó, không phải là ma quỷ linh tinh, mà là những chuyện có uy hiếp tới sự an toàn của Kỷ Lương.

Kỷ Lương đã từng ca ngợi: "Anh Duệ, anh là bùa bình an của mẹ, là chiếc áo bông nhỏ của mẹ. Có anh làm bạn, mẹ luôn an toàn, không đau đớn. Anh Duệ nhà họ Kỷ, khiến mẹ dùng cũng yên tâm, ngủ cũng thư thái……" Sau đó, nhận ngay được ánh mắt xem thường của Kỷ Duệ, cuối

https://thuviensach.vn

cùng là phải ăn sáng bằng cháo suốt ba ngày liên tiếp. Ai bảo cái miệng bỉ ổi kia của cô lại đi ca ngợi cậu chủ nhỏ nhà họ Kỷ bằng câu quảng cáo băng vệ sinh thế!

Kỷ Lương nhìn quanh một chút, trước giờ cô vẫn luôn hoàn toàn tin tưởng vào linh cảm của Kỷ Duệ.

"Ôi — Tiểu Lương Lương —-" một giọng nói tràn ngập vui mừng vang lên phía sau Kỷ Lương.

Kỷ Lương nổi hết da gà, giọng nói này là: "Anh Duệ, anh cảm nhận thật chính xác!" Quả nhiên là ác linh đột kích: "Ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta đi ngay!"

Kỷ Duệ tiếp tục chậm rãi ăn cơm, vốn là một miếng cơm nhai hai mươi lần rồi nuốt, giờ thì cậu nhấm nháp tới ba mươi lần, mới chậm chậm nuốt xuống, ăn một miếng, lại uống một ngụm canh, nhìn vẻ mặt Kỷ Lương như đang muốn trực tiếp nhồi thức ăn vào miệng cậu như nhồi vịt để đút cho cậu ăn no.

"Tiểu Lương Lương, người ta nhớ em muốn chết."

Người vừa đến họ Thi, tên là Thanh Trạch, giới tính: nam, sở thích: đàn ông! Có biệt hiệu là Thi công tử. Chỉ cần ở trong vương quốc của những người Gay, thì không ai không biết, không ai không hiểu biệt hiệu này.

Nghe nói Thi công tử đứng đầu kỳ thi tốt nghiệp của trường Luật, được tuyển dụng trực tiếp vào Cục An Ninh quốc gia, năng lực rõ như ban ngày. Ở thời điểm đó, mọi người đều cho rằng, chỉ cần không có sai sót gì, thì Thi công tử có thể sẽ trở thành Cục trưởng Cục An Ninh trẻ nhất từ trước tới giờ. Nhưng mà……

Trời bỗng nổi bão, mầm cây đang nảy nở giữa đường bỗng gặp hạn, một con người vốn bước trên con đường trải gấm thênh thang rộng mở, lại đột

https://thuviensach.vn

ngột rẽ sang thế giới của những tên gay mục nát, cuối cùng là rời khỏi cục An Ninh, quay về cuộc sống ăn chơi trác táng, trực tiếp đánh đổ hết những kỳ vọng của mọi người.

Kỷ Lương nhìn người đàn ông ăn mặc thời trang, sang trọng trước mặt — thật ra, cô mới là đàn ông ấy, đúng không, đúng không?!

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Chu Huy À? Không Phải!

Cuộc sống của một công tử nhà giàu như Thi Thanh Trạch với cuộc sống của Kỷ Lương vốn hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến nhau. Nhưng hơn một năm trước, khi Thi công tử bị một kẻ thầm yêu hắn điên cuồng đến mức biến thái theo dõi, thì vụ án đó lại rơi vào tay cô. Vì thân phận của Thi công tử rất đặc biệt, vụ án không thể công khai, nên việc điều tra cũng gặp khó khăn. Cuối cùng, nhờ Kỷ Lương đóng vai người yêu hắn nên mới ép được phạm nhân lộ diện.

Cũng sau lúc đó, nghiệt duyên của hai người liền sinh sôi nảy nở. Thi công tử vẫn yêu người đồng giới, chẳng qua là có thêm một sự lựa chọn, đó là Kỷ Lương.

“Tiểu Lương Lương ~” lại một giọng nói kéo dài, nũng nịu.

Kỷ Lương xoa xoa thái dương hơi co rút, tình hình của bọn họ lúc này đã thu hút không ít ánh nhìn tò mò. Dáng vẻ bình thường của Thi Thanh Trạch vốn rất ổn, khuôn mặt xinh đẹp kia đi tới đâu là trở thành tiêu điểm ở đó, hơn nữa, một câu Tiểu Lương Lương lập tức khiến mọi người đang chăm chú theo dõi kia muốn bùng nổ.

Thế giới này làm sao vậy? Đàn ông đích thực chết hết rồi à?!

Một tên nhà giàu mới nổi Phong Thiểu Bạch không có não kia đã đủ để làm cô thay đổi cách nhìn nhận về đàn ông rồi, giờ lại còn một người thân đàn ông mà tâm hồn phụ nữ Thi Thanh Trạch này nữa, đã trực tiếp phá hủy tam quan của cô, khiến cho cô cảm thấy đàn ông trong xã hội bây giờ thật đáng tuyệt vọng, quả nhiên, chỉ có anh Duệ nhà cô mới thực sự là đàn ông.

https://thuviensach.vn

“Thiếu gia, cũng sắp đến giờ rồi!” Quản gia đi sau Thi Thanh Trạch lễ phép gật đầu chào Kỷ Lương: “Chúng ta phải ra sân bay thôi!” Bọn họ vốn đang trên đường ra sân bay, nhưng Thi Thanh Trạch ngồi trên xe lại nhìn thấy hai mẹ con họ Kỷ, nên vội vàng bắt tài xế dừng lại để hắn xuống tìm người.

Thi Thanh Trạch nhìn đồng hồ, quả thật không thể níu kéo thêm nữa: “Tiểu Lương Lương, người ta có việc phải đi trước nha, khi nào về sẽ qua tìm em! Anh Duệ, thay người ta chăm sóc tốt cho Tiểu Lương Lương nhé!” Nói xong, hắn lịch sự cúi người như một quý ông thực thụ, hôn lên tay Kỷ Lương. Hình ảnh này nếu xuất hiện trong phim truyền hình, tuyệt đối sẽ làm cho mấy cô nữ sinh trẻ tuổi run lên vì thích thú. Nhưng với một người phụ nữ thô lỗ như Kỷ Lương, thì cô chỉ biết rút khăn tay ra lau sạch mu bàn tay, tặng kèm thêm một câu: “Mau biến đi!” Mà Thi công tử kia, lại vẫn một mực yêu thích giọng điệu này của cô.

“Tiểu Lương Lương, em thật là khí phách, yêu em chết mất thôi!” Trước khi đi, hắn còn tặng cô một cái hôn gió.

Kỷ Lương run rẩy, nổi hết da gà, khi quay ra xác nhận hắn đã lên xe rời đi, thì cô bỗng nhìn thấy một hình bóng rất quen mắt: “Anh Duệ, anh ăn xong tự về trường nhé! Mẹ có việc phải đi trước!” Chưa nói dứt lời, thì người đã chạy ra khỏi quán ăn. Tình huống này, anh Duệ đã gặp nhiều rồi nhưng không thể trách cứ được. Lần này coi như còn tử tế chán, chứ năm cậu bốn tuổi, có một lần đang ăn cơm cùng Kỷ Tiểu Lương, được một nửa thì bên cạnh quán ăn có người bị cướp, cô vội buông bát đuổi theo, để một mình cậu ngồi lại quán ăn. Cái này không phải là trọng điểm, mà trọng điểm là, cô còn chưa để lại tiền đã chạy biến mất. May mà Kỷ Duệ cậu đây bình thường khá thân thiết với ông chủ quán, nên ông cũng không truy cứu, cho mẹ con họ ăn thiếu một bữa. Chẳng qua, lúc cậu rời đi, thì trong mắt ông chủ tràn ngập thâm tình, nói với cậu: “Đi theo mẹ kế, rất vất vả đúng không!”

https://thuviensach.vn

Sau lần đó, Kỷ Duệ đã rút ra kinh nghiệm, trên người lúc nào cũng phải để sẵn tiền, nhất là khi ăn cơm cùng Kỷ Tiểu Lương. Thấy chưa, lại có chỗ dùng rồi đấy! Kỷ Duệ thanh toán xong, đi ra thì nhìn thấy Kỷ Lương và một người đàn ông bước lên taxi, cậu nhíu mày rồi cũng lên một chiếc taxi khác, đuổi theo.

*

"Không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại cô cảnh sát rồi." Chu Huy có vẻ hơi lo lắng, ngồi bên cạnh Kỷ Lương, bối rối đến mức tay cũng không biết để đâu, lúc đặt trên đầu gối, lúc lại đặt sang bên cạnh: "Cảnh… cảnh sát Kỷ, cô ăn cơm chưa?"

"Ừm! Ăn rồi!" Kỷ Lương nhìn thấy bên cạnh hắn có một túi đồ to, đó là nhà hàng đối diện với quán ăn hai mẹ con cô vừa vào: "Anh cũng thích ăn ở đó à? Tôi nhớ bà chủ ở đó rất nhiệt tình."

"À……" Chu Huy thoáng kinh ngạc rồi mới gật gật đầu: "Cũng… cũng không tệ lắm, bà chủ ở đó rất tử tế." Chu Huy cười cười nói: "Vừa rồi còn tặng thêm cơm cho tôi nữa. Sao cảnh sát Kỷ lại ở đây? Đến điều tra án à?"

"Không, tôi tới bệnh viện thăm người mà sáng nay anh đâm vào. Tìm cô ấy để lấy khẩu cung." Kỷ Lương nói: "Tiện đường rẽ qua đây ăn cơm trưa. Anh thì sao? Buổi chiều được nghỉ à?"

Chu Huy nói chuyện hơi cứng nhắc, cười rất khó coi: "Chỗ chúng tôi, những năm gần đây làm ăn không tốt như trước. Hôm nay lại xảy ra việc này, ông chủ mà biết tôi lén thiêu sống người ta, không khéo tôi cũng không giữ được việc nữa."

Chỗ Chu Huy làm là lò hỏa táng Thanh Sơn, hai mươi mấy năm trước làm ăn rất tốt. Nhưng những năm gần đây, nhiều nơi mới mở ra, miếng bánh ngọt này cũng bị chia năm xẻ bảy, ảnh hưởng rất lớn đến thu nhập của Thanh Sơn.

https://thuviensach.vn

Lò hỏa táng Thanh Sơn nằm ở ngoại thành, đi xe mất khoảng hai giờ. Bức tường đã rất cũ kỹ, loang lổ vết rêu xanh, xung quanh là những cây đại thụ đã vài chục tuổi, xanh um, tươi tốt, che đi cả ánh nắng vốn đã không mấy xán lạn, khiến người bên trong cũng cảm thấy âm u lạnh lẽo hơn.

Khi Kỷ Lương và Chu Huy đến Thanh Sơn cũng là hơn hai giờ chiều.

“Không có nhiều người tới đây!” Chu Huy nói, đưa Kỷ Lương tới chỗ hắn làm việc: “Qua hai ba năm nữa, có lẽ chẳng còn ai đến Thanh Sơn nữa.”

Tuy lương ở đây không thấp, kiếm tiền của người chết luôn dễ kiếm nhất. Nhưng theo quan niệm truyền thống của Trung Quốc thì họ luôn bài xích người có mối liên quan tới người chết. Nhất là những người lớn tuổi, họ không bao giờ đồng ý gả con gái cho một người đốt xác, nên đến giờ Chu Huy vẫn chưa lập gia đình: “Chờ đến lúc không làm việc này nữa, tôi sẽ cưới vợ, sinh con……” Ánh mắt Chu Huy tràn ngập sự khao khát, sau đó thay đồng phục, đeo phù hiệu lên tay áo rồi đứng lên.

Kỷ Lương chỉ vào một căn phòng màu đen, bên trong có đặt một lò sắt rất dày, to: “Là cái kia sao?” Lò hủy thi gì đó.

“Vâng!” Nhìn cái lò kia, sắc mặt Chu Huy hơi kỳ lạ, xoay người sang chỗ khác rót nước mời Kỷ Lương: “Cảnh sát Kỷ, mời cô uống… uống nước!”

Kỷ Lương nhìn quanh bốn phía: “Ở đây không trang bị camera à?”

“Làm ăn không tốt, làm sao trang bị được mấy thứ lãng phí tiền bạc đó.” Chu Huy nói: “Hơn nữa, ở nơi quỷ quái này cũng chẳng có gì đáng giá, làm gì có kẻ trộm nào tới đây trộm đồ!” Trong lò hỏa táng, trừ tro cốt và người chết ra thì còn có cái gì được nữa!

https://thuviensach.vn

“Ừ, ừ!” Kỷ Lương gật gật đầu, tự nhủ: “Vị trí hẻo lánh, bình thường ít có người tới, không có camera giám sát…… Anh có biết năm đó các bác sĩ kết luận thế nào về vụ án của Dương Khắc An không?” Kỷ Lương nhìn hắn, nói: “Bọn họ cho rằng, Dương Khắc An bị tâm thần, không thể khống chế hành vi của mình, thậm chí không biết mình giết người. Cho nên, Dương Khắc An không bị xử tử dù hắn đã giết bảy người. Hắn có thể sống như trước, thậm chí còn vượt ngục ra. Nhưng theo tôi thấy, Dương Khắc An không hề bị tâm thần, ngược lại, hắn thật sự rất thông minh……” Kỷ Lương nói ra sự đánh giá của mình dành cho Dương Khắc An: “Thông minh đến mức biến thái!”

“A……” Chu Huy cúi đầu, nhìn vạt áo của mình, giọng điệu mang vẻ đau khổ: “Tôi đốt chết hắn, chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho tôi, phải làm sao bây giờ……”

Kỷ Lương cầm cốc nước lên uống một hớp, nhìn hắn, một lúc lâu sau đột nhiên cô cười: “Yên tâm đi, nếu hắn chết thật rồi biến thành quỷ, thì người đầu tiên hắn tìm đến sẽ là tôi, anh nói có phải không? Chu Huy… Không, chắc phải gọi mày là Dương Khắc An mới đúng?!”

https://thuviensach.vn

Chương 7: Đáp Án

Xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, mọi âm thanh như tan biến hết, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

“Lạch cạch!” Ngoài cửa sổ có tiếng cành cây khô gãy rụng, rơi xuống đất vỡ vụn.

“Ha ha……” Chu Huy chậm rãi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt vừa rồi còn là vẻ sợ hãi, giờ biến thành một nụ cười giả tạo, hưng phấn. Hắn nhìn Kỷ Lương: “Cảnh sát Kỷ, không hổ danh là cảnh sát Kỷ của tao, quả nhiên là không qua mắt được mày!” Giọng điệu của hắn không có chút bối rối vì bị vạch trần nào, ngược lại, còn có thêm một chút hưng phấn khác thường.

Kỷ Lương nhìn hắn, ngón tay thon dài chỉ vào quần áo trên người hắn nói: “Có biết vì sao không…… Quần áo của mày không đúng, đỏ là chuyện vui, đen trắng là có tang. Phù hiệu trên tay áo đồng phục không phải tùy tiện đeo lên là được, phải là đỏ ở trong, đen trắng bên ngoài. Giữa đen và trắng, thì trắng phải ở trên, đen ở dưới. Người chết là lớn nhất ở đây, nên công nhân trong lò hỏa táng rất chú trọng phương diện này. Có lẽ là do gấp quá, nên mày không thể chú ý tới từng chi tiết như thế!” Kỷ Lương chậm rãi nói ra những điểm đáng ngờ: “Mày nói nhân viên tạp vụ của mày bị mất tích, nhưng lại không có ai đến lập án, mày chỉ nghĩ xem làm thế nào nói ra sự tình thật mơ hồ khiến chúng tao chú ý, nhưng lại quên đi điểm cơ bản nhất, đó là nhân tính. Lời nói và việc làm của mày không thể hiện ra một chút lo lắng nào đối với người nhân viên tạp vụ kia cả.” Kỷ Lương suy nghĩ xong, lại bổ sung thêm: “Đúng rồi, đồ ăn ở nhà hàng đó rất khó ăn, mà cũng không có bà chủ nào cả.” Cũng tại thời điểm đó, cô xác định rằng

https://thuviensach.vn

mục đích mà “Chu Huy” này xuất hiện ở nhà hàng kia không phải là để mua cơm.

Dương Khắc An tháo phù hiệu trên tay áo xuống: “Tao phải mất bao nhiêu tâm tư mới trốn được ra ngoài, trước là để có thể gặp mày, còn sau đó… là tự tay giết chết mày!” Vẻ hưng phấn trên mặt hắn càng tăng lên: “Khi bị giam trong tù, không có lúc nào là tao không nghĩ, phải tra tấn mày như thế nào mới có thể khiến mày đau khổ khóc lóc cầu xin tao tha thứ.” Dương Khắc An liếm liếm môi: “Tao nhất định phải vượt ngục, để bắt mày chết trên tay tao!” Loại suy nghĩ này đã mọc rễ và sinh sôi nảy nở trong đầu hắn, cuối cùng biến thành sự cố chấp biến thái: “Mấy tên cảnh sát khác toàn là lũ ngu ngốc, chỉ có mày mới hữu dụng một chút…”

Dương Khắc An xoa xoa tay: “Tao muốn chặt đứt cả tứ chi của mày ra, sau đó xé toang bụng mày……” Tưởng tượng đến hình ảnh đó, hắn cảm thấy hưng phấn khó kìm chế được, thậm chí toàn thân còn khẽ run lên.

“Chu Huy đâu?” Kỷ Lương nhíu mày, không để tâm đến những lời nói biến thái của hắn: “Những người khác đâu?”

“Bà nghĩ là ở đâu, hả bà cảnh sát Kỷ?”

Kỷ Lương nhìn nhìn xung quanh, mắt hơi nheo lại: “Mày đúng là đồ biến thái!”

“Tao thích nghe mày nói về tao như vậy!” Dương Khắc An rất hưởng thụ cách xưng hô đó. Với hắn mà nói, thì biến thái, có nghĩa là hắn khác hắn người bình thường. Trong suy nghĩ của hắn, người bình thường chính là những người thường nói những câu thịnh hành, sáo rỗng, là những con người ngu xuẩn khác. Hắn tự cho mình là siêu phàm, hắn thích cái cảm giác nắm giữ sự sống chết của người khác trong tay, đó là một loại khoái cảm khó có thể tả bằng lời, khiến con người ta nghiện. Nhất là khi nhìn

https://thuviensach.vn

thấy ánh mắt từ tuyệt vọng biến thành hy vọng, nhìn thấy vẻ mặt đầy sợ hãi của bọn họ……

Cho nên, trước khi Dương Khắc An giết người, hắn cũng không tùy tiện bắt được ai thì giết người đó. Hắn sẽ giam cầm người thứ nhất lại, tra tấn dã man, cho tới khi bắt được người thứ hai, thì hắn sẽ tạm dừng việc tra tấn người bị hại đầu tiên. Rồi một ngày sau, hắn sẽ lôi người bị hại đầu tiên ra, để giết ngay trước mặt người bị hại thứ hai. Theo như hắn nói, thì đây là hắn thực hiện theo chủ nghĩa nhân đạo, để người bị hại đầu tiên có thể tận hưởng một ngày nghỉ ngơi, thả lỏng— nhưng có trời mới biết, khi đó ai mới là người căng thẳng hơn.

Nếu suy luận theo tâm lý học, thì có thể thấy, người bị hại thứ hai sẽ phải chịu áp lực nhiều hơn, mà tên Dương Khắc An kia thì lặp đi lặp lại hành động này không biết chán, đến tận khi Kỷ Lương bắt hắn về chịu tội. Lần này, mục tiêu của hắn là Kỷ Lương, nên hiện giờ ít nhất Kỷ Lương cũng có thể bảo đảm, những người khác vẫn an toàn.

“Chỉ để gây sức ép cho tao mà phải làm thế này, mày cũng hao tổn tâm huyết thật!” Được một tên biến thái như vậy coi trọng khiến cô không chịu nổi.

“Tao muốn đốt bọn nó, từng thằng một thành tro bụi trước mặt mày, để mày nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của bọn chúng, mày cũng có thể cứu bọn chúng, dùng thân thể của mày để đổi lấy bọn chúng.” Đúng vậy, như Kỷ Lương dự đoán, hắn đã nhốt tất cả mọi người vào trong lò hủy thi.

Kỷ Lương nhíu mày, sau đó buông thõng tay, vẻ mặt thoải mái: “Mày cảm thấy tao là người có tinh thần vì người quên mình như vậy à?”

“Mày là cảnh sát mà!” Cái nghề được gọi là nô bộc của nhân dân!

“Vậy chắc là mày không tìm hiểu kỹ, xem thân phận của tao thế nào rồi!” Kỷ Lương tốt bụng giải đáp thắc mắc cho hắn: “Tao là nữ lưu manh!”

https://thuviensach.vn

Thấy Dương Khắc An có vẻ không hiểu câu cô vừa nói, Kỷ Lương thở dài: “Mày đã từng gặp tên lưu manh nào mà có tinh thần đại nghĩa như vậy chưa? Mày có đốt thì cũng đốt cẩn thận một chút, tốt nhất là đốt hết bọn họ một lần luôn đi, đỡ phải gây phiền phức cho tao!” Kỷ Lương lại nhướng mày, ra vẻ khó xử nói: “Nếu để còn ai sống sót, đến lúc đó, bọn họ đi ra ngoài lại nói là tao thấy chết không cứu vân vân, thì nghiệp cảnh sát của tao coi như hỏng rồi!”

Nói rõ ràng như vậy rồi mà Dương Khắc An còn không hiểu, thì quá phụ công Kỷ Lương cô đánh giá hắn thông minh!

“Mày……” Hắn nghiêng đầu nhìn Kỷ Lương một lúc: “Vì sao mày không giống những người khác?”

“Vì sao lại phải giống?!” Cô hỏi lại.

“Không đúng…… Tất cả đều giống nhau, đều phải giống nhau mới được…” Dương Khắc An lặp đi lặp lại, ánh mắt hơi hỗn loạn, bị phản ứng không giống như người khác của Kỷ Lương làm hỏng kế hoạch.

Mặt Kỷ Lương nhìn có vẻ ngả ngớn, không để tâm, nhưng tinh thần lại cực kỳ căng thẳng, không dám lơi lỏng một chút nào. Công tắc của lò hỏa thiêu ngay bên cạnh Dương Khắc An. Hắn chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào. Nếu hắn gạt xuống, thì những người đang bị nhốt trong lò kia sẽ tan thành tro bụi.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh ung dung kia của cô, Dương Khắc An càng trở nên rối loạn. Tay Kỷ Lương lén sờ ra đằng sau tìm súng… Cơ hội chỉ có một lần. Rút súng, lên đạn, bóp cò…

“Pằng!”

Tiếng súng lạnh lẽo vang lên trong căn phòng yên ắng, trống trải, nghe cực kỳ rõ ràng, mà dọa người.

https://thuviensach.vn

Dương Khắc An kinh ngạc nhìn vết thương trên ngực, màu đỏ của máu từ từ chảy ra, sau đó, hắn cười, tiếng cười khàn khàn thô ráp lại có một vẻ đắc ý khó tả: “Ha ha, đúng vậy… tất cả đều giống nhau… đều giống nhau…” Tay cầm dao của hắn buông lỏng, rơi loảng xoảng trên đất, ánh mắt hắn biến đổi, không biết rút từ đâu ra một khẩu súng, nhắm về phía Kỷ Lương, bóp cò.

Tim Kỷ Lương như lạnh đi. Súng, đây là thứ chưa từng xuất hiện khi Dương Khắc An phạm tội lúc trước. Đối với Dương Khắc An mà nói, dùng súng giết người thì rất dễ dàng, nhưng làm thế nào để người ta vô cùng thống khổ mới khiến hắn cảm thấy hứng thú. Cho nên, hắn luôn chọn dao hoặc dùng cưa điện.

Trong khoảnh khắc cô nghiêng người tránh đạn, Dương Khắc An đã kịp cầm vào công tắc lò thiêu.

“Ha ha…” Dương Khắc An nôn ra máu, nhưng cười rất đắc ý: “… Cảnh sát Kỷ, tao muốn mày… phải… hối hận cả đời…” Cả đời đều không thoát khỏi sự nguyền rủa của ma quỷ… giống như người kia…

“Đừng—” Kỷ Lương kinh hoảng nhìn hắn kéo công tắc lò thiêu xuống!

“Ha ha… a….” Trước khi chết có thể nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của cô, khiến Dương Khắc An cảm thấy như vậy là đủ rồi: “A?”

“Con đã ngắt nguồn điện rồi, không chết được!” Giọng trẻ con ngây thơ vang lên ngoài cửa. Kỷ Duệ sau lưng vẫn còn đang đeo cặp sách, đứng dựa vào cửa, phấn khích nhìn sắc mặt của hai người trong phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 8: Gặp Lại (1)

Hơn một tiếng sau, khi cảnh sát đến nơi thì Dương Khắc An đã chết. Kỷ Lương chào hỏi với người phụ trách sau đó đưa con rời khỏi hiện trường. Trong lò hỏa thiêu, cảnh sát tìm được mấy người bị trói chặt như bánh chưng, chính là nhân viên và người phụ trách lò hỏa táng. Theo khẩu cung của họ thì biết, ba ngày trước Dương Khắc An đã đến đây, không biết hắn nói thế nào, mà nhanh chóng quen thân với Chu Huy. Hôm qua, Dương Khắc An đi tới đây, sau đó trói hết mọi người lại, nhốt vào trong lò hỏa thiêu.

Động cơ phạm tội của Dương Khắc An rất rõ ràng: trả thù Kỷ Lương. Tất cả kế hoạch đều coi như thuận lợi. Tấn công Đoàn Khanh Nhiên, vào Cục cảnh sát, gặp Kỷ Lương, khai những lời theo kịch bản hắn đã chuẩn bị tốt, nhưng hắn không ngờ tới, tất cả mọi chuyện lại bị hủy trong tay một tên nhóc bảy tuổi.

“Anh Duệ, anh thật sự là rất đẹp trai!!!”

Trong xe cảnh sát, Kỷ Lương ôm lấy con trai, không hề keo kiệt ca ngợi cậu. Lần này mà không có nhóc xuất hiện đúng lúc… chỉ nghĩ thôi cũng khiến Kỷ Lương sợ run người.

“Đây là điều mà tất cả mọi người đều công nhận rồi!” Kỷ Duệ không khách sáo tiếp nhận lời khen này.

“Sếp, chị lại tự ý hành động!” Tần Dịch vừa lái xe vừa trách móc, cậu bất mãn với hành động của cô: “May mà lần này không xảy ra sai sót gì, nhưng trong báo cáo không thể tránh việc kèm thêm một bản kiểm điểm đâu!”

https://thuviensach.vn

Giọng điệu của cậu có một vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa khó mà giấu được. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy năm gần đây dù Kỷ Lương cô công trạng đầy người, nhưng vẫn chỉ là một đội trưởng nhỏ. Không một vị lãnh đạo nào thích có một cấp dưới không thể khống chế được, cho dù người đó có xuất sắc thế nào.

Kỷ Lương không để ý, khoát tay, bắt chéo chân nói: “Loại chuyện thế này, đã có anh Duệ nhà chúng ta ở đây rồi thì không có gì phải lo nữa, đúng không, anh Duệ?!” Tất cả báo cáo, kiểm điểm này kia của cô, đều do Kỷ Duệ hỗ trợ xử lý.

Kỷ Duệ nhìn cô một cái, rồi ném sự kỳ vọng của cô vào lãnh cung: “Tối nay con muốn sang chơi nhà bạn học.”

“Anh Duệ, anh không thể vứt bỏ mẹ được!” Kỷ Lương kéo quai đeo cặp của cậu, không thèm để ý đến hình tượng xấu xí của mình.

“Kỷ Tiểu Lương, tự mẹ gây chuyện thì mẹ tự giải quyết đi.” Cậu giật lại cặp sách của mình.

“Mẹ nợ thì con trả, đấy là chuyện bất di bất dịch rồi!”

Vô sỉ! Tần Dịch ngồi đằng trước thầm phê phán trong im lặng.

“Con không viết giúp mẹ đấy, mẹ định làm gì con nào.”

Binh đến tướng chặn, nước đến đất chắn. Đối phó với người vô sỉ như cô thì chỉ có cách càng vô sỉ hơn. Anh trai nhà họ Kỷ quả là quá tuyệt vời. Tần Dịch lại thầm ủng hộ Kỷ Duệ trong lòng.

“Kỷ Tiểu Duệ, con đúng là một tên tiểu du côn!”

“Cái này con phải cảm ơn gen tốt của mẹ rồi!”

https://thuviensach.vn

“Mẹ là mẹ con, con không thể thấy chết mà không cứu được!” Nghĩ đến việc bắt cô phải ngồi viết những lời văn nho nhã, nghĩ một đằng nói một nẻo đã khiến cô cảm thấy đầu như muốn phình ra rồi.

“Con rất thoải mái mẹ ạ!” Kỷ Duệ lì lợm nói ra đáp án khiến người ta tức chết, cuối cùng còn tặng kèm một nụ cười tươi cực kỳ đáng yêu, khiến Kỷ Lương nhìn mà kinh hồn táng đảm…

**! Tên nào không có mắt dám chọc vào anh Duệ, để thằng bé lộ ra nụ cười đáng yêu như thế chứ?!

Kỷ Lương đưa tay chọc chọc sau lưng Tần Dịch: “Nhóc Dịch, cậu làm gì à?”

Tần Dịch liếc mắt khinh bỉ, trừ chị ra thì còn ai vào đây nữa! Anh trai nhà họ Kỷ kia tính vốn lạnh lùng thản nhiên, cũng chỉ có đội trưởng Lương mới có thể gây ra sóng gió, quan thanh liêm cũng khó trị được việc nhà. Chuyện riêng của mẹ con nhà họ Kỷ kia, người thông minh sẽ không bao giờ dám dây vào. Tần Dịch tiếp tục duy trì sự im lặng.

“Anh Duệ, buổi chiều anh muốn ăn gì, mẹ sẽ tự mình xuống bếp!”

“Tiểu Duệ Duệ, đừng làm mặt lạnh như thế, chẳng đẹp trai gì cả!”

“Duệ Duệ, lại đây, cười với mẹ một cái thôi nào!”

Kỷ Lương cố gắng mọi cách cũng không làm thay đổi sắc mặt của con trai được, đành thở dài, ôm tên nhóc kia vào lòng, xoa rối bù tóc cậu lên: “Anh Duệ, không phải là mẹ không có chuyện gì rồi đây sao?!” Tên nhóc này thật là! Kỷ Lương ôm chặt cậu nói tiếp: “Đừng lo mà.”

Kỷ Duệ bị cô ôm, cũng ngọ nguậy phản ứng vài cái, sau đó ngồi yên, vươn đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy lưng áo gày gò của Kỷ Lương: “Kỷ Tiểu

https://thuviensach.vn

Lương, nếu lần sau mẹ còn như vậy nữa, con sẽ đoạn tuyệt quan hệ với mẹ!”

Uy hiếp nặng nề!

Kỷ Lương thầm cười trong lòng: “Vâng, vâng vâng, về sau tiểu nhân không dám tái phạm nữa!”

Kỷ Duệ hừ lạnh với cô một tiếng, nếu cô mà thực sự nghe lời, thì đã không còn là Kỷ Lương nữa rồi. Khi nhìn thấy gã kia cầm súng nhắm vào Kỷ Tiểu Lương, cậu đã vô cùng hoảng sợ. Vào giây phút đó, cậu mới biết được, thì ra mình nhỏ bé đến thế. Bình thường cậu thông minh thế nào, vậy mà trước mặt tử thần, đến cái rắm cũng phun không ra nữa. Nếu… Nếu mẹ mà không tránh được viên đạn kia……

Đôi tay nhỏ bé bất giác siết chặt hơn, cậu tức giận vì mẹ luôn hành động theo cảm tính như vậy, liều lĩnh như vậy!

Ánh mắt Kỷ Lương trở nên dịu dàng vô cùng, cô cảm thấy cậu bé trong lòng mình đang lo lắng bất an, liền gác cằm lên đầu cậu bé: “Có anh Duệ ở đây, dù phát sinh chuyện gì thì mẹ cũng có thể hóa nguy thành an hết.”

Tần Dịch nhìn mẹ con hai người qua gương chiếu hậu, khẽ cười. Cách sống chung của sếp và anh trai nhỏ cực kỳ không giống hai mẹ con bình thường, nhưng tình cảm của hai người thì lại khiến người khác vô cùng hâm mộ. Trước kia, cậu cũng từng hỏi trộm anh trai họ Kỷ, chẳng lẽ không tò mò cha mình là ai sao?

Lúc đó, anh trai nhỏ nhà họ Kỷ kia nói thế nào nhỉ…

“Người mà có thể vừa mắt Kỷ Tiểu Lương kia, chắc cũng chỉ là một tên bại hoại thôi, có gì hay ho chứ! Có cháu là đủ rồi!”

https://thuviensach.vn

Chẹp chẹp, nhưng vấn đề là mọi người đều rất tò mò, ngạc nhiên. Rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mới có thể kết hợp với lão Đại để sinh ra một thiên tài như anh Duệ chứ?!

Sau khi đưa Kỷ Duệ quay về trường học, Kỷ Lương và Tần Dịch cũng trở lại cục Cảnh sát.

Tin tức Kỷ Lương đơn độc, dũng mãnh đi bắt tội phạm đã truyền về cục. Cho nên, khi cô vừa bước vào, các đồng nghiệp đã ầm ầm lên khen ngợi, mà cô cũng rất mặt dày đón nhận những lời khen đó, thậm chí còn để mọi người thổi phồng lên vài câu. Mà mọi người cũng đã quen với tính tình vô sỉ của cô nàng, nên cũng không thấy có gì không ổn. Ngược lại, vì Kỷ Lương như thế này, nên mới khiến bọn họ cảm thấy dễ sống chung. Vì cái tính cách này, mà bọn họ có thể hoàn toàn không coi Kỷ Lương là một người phụ nữ.

“Sếp, nghe nói cái tay ‘Không thiếu’ kia đã đến đây rồi!” Đến lúc bọn họ đi bắt người. Tần Dịch cầm túi khoai tây chiên, vừa ăn vừa thông báo với Kỷ Lương: “Vừa đến được một lúc, khi chúng ta đang ở bên ngoài. Nghe nói, giờ đang bàn bạc công việc trong phòng Cục trưởng.”

“À! Là người thế nào?” Kỷ Lương nhón tay lấy một miếng khoai bỏ vào miệng: “Uhm, mùi vị gì đây? Ăn ngon đấy.”

“Vị mới ra, tôi cũng biết là nó không tồi mà!” Lại lấy thêm miếng nữa: “Tôi đã tìm hiểu sơ qua rồi, là một người đàn ông!” Thượng đế quả nhiên rất công bằng: “Nghe nói là vừa nhìn đã thấy rất lợi hại!”

“Ừ…! Dù sao cũng không liên quan đến việc của chúng ta!” Kỷ Lương nhìn túi khoai tây chiên đã gần hết, liền giật lấy: “Mua ở đâu đấy, tan tầm tôi cũng mua mấy túi!”

“Ở căn tin của Cục đó.” Tần Dịch nhìn chằm chằm vào bàn tay trống rỗng, trong lòng thầm ai oán mắng vài câu ‘lưu manh’.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Cục trưởng dẫn một người đi ra ngoài. Kỷ Lương và Tần Dịch đều quay lưng về cửa nên không phát hiện ra. Kỷ Lương còn đang há to mồm, nhét chỗ khoai tây chiên còn lại vào miệng thì bị vỗ vai:

“Đây chính là Kỷ Lương! Đừng thấy cô ấy là phụ nữ mà xem thường, riêng chuyện xử lý vụ án, ở Cục này không mấy người có thể so sánh với cô ấy đâu!” Cục trưởng vui tươi hớn hở giới thiệu cấp dưới đắc ý nhất của mình, cũng không để ý, khi ông vừa nói ra hai chữ Kỷ Lương, thì đôi mắt sáng như chim ưng của người đàn ông bên cạnh hơi nheo lại.

Kỷ Lương vừa nhét khoai vào mồm xong, xoay người lại, cô cũng muốn nhìn xem anh ta là thần thánh phương nào—

A! Không phải! Sao người đàn ông này nhìn quen thế!

Cả một mồm đầy khoai tây như mắc kẹt lại, cô nhăn nhăn đôi mày anh khí, nghiêng đầu nhìn, cố gắng nhớ lại xem mình đã gặp qua khuôn mặt này ở đâu……

Đôi con ngươi đen đầy khí thế kia cũng nhìn cô chằm chằm. Đầu tiên là nheo mắt, sau đó đột nhiên trợn to, phát ra tia sáng khó hiểu. Anh ta còn chưa nói gì, những hơi thở phát ra từ cơ thể anh ta, đủ để khiến người xung quanh cảm nhận được cảm xúc của anh ta lúc này.

Ai chà!

Có vấn đề! Tần Dịch yên lặng lùi về sau vài bước, chọn một vị trí an toàn xem kịch!

“Kỷ Lương!” Người đàn ông kia đột nhiên mở miệng, giọng nói trầm thấp hơi run rẩy, như là đang kiềm nén điều gì.

“Khụ khụ khụ —”

https://thuviensach.vn

Giọng nói kia làm cho Kỷ Lương đột nhiên nhớ lại ký ức mà cô cố gắng chôn sâu tới tận tầng thấp nhất trong trí nhớ của mình. Sự kinh hãi khiến cô phun ra toàn bộ chỗ khoai tây chiên còn đang nghẹn trong miệng chưa kịp nuốt xuống, phun thẳng lên khuôn mặt lạnh lùng, anh tuấn kia.

Xong đời rồi!

https://thuviensach.vn

Chương 9: Gặp Lại [2]

Kỷ Lương nhìn khuôn mặt lạnh lùng, tuấn tú kia, trong đầu hiện lên hai chữ rất rõ ràng, hai chữ này cứ không ngừng phóng to, phóng to, phóng to, chiếm cứ hết dung lượng trong não bộ của cô, chặn lại tất cả mọi suy nghĩ thông thường, khiến cô nhất thời hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ ngợi được gì nữa, chỉ có thể khẽ nhếch cái miệng đang đầy khoai tây chiên kia lên, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Kỷ Lương—” Hạ Vũ nheo mắt lại, gọi cô lần nữa. Anh hơi bất mãn với phản ứng cứ như gặp quỷ của cô.

Kỷ Lương…. nói đi, cô muốn gì?!

Giọng nói lạnh như băng kia bỗng chui ra từ chỗ sâu nhất trong trí nhớ của cô, đâm vào tim cô khiến nỗi đau lan khắp toàn thân, cũng khiến cô đột nhiên tỉnh táo lại.

Không giống! Không giống! Bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Cô đã không còn là cô nhóc ấu trĩ, ngu dại của bảy năm trước nữa rồi.

Kỷ Lương yêu điên cuồng của bảy năm trước, đã không còn tồn tại từ lâu rồi.

Phải làm sao đây…

“Chào — anh đẹp trai, trùng hợp thật!” Cô cười, khóe miệng cong lên, tự nhiên một chút, chào hỏi giống như bạn bè cũ lâu ngày gặp lại là được: “Đã lâu không gặp!” Đúng là đã lâu!

https://thuviensach.vn

“Bảy năm, sáu tháng, mười ba ngày!” Hạ Vũ nhìn gương mặt thanh lệ đang đứng trước mặt mình, nói ra một chuỗi con số chính xác.

“Ha ha ha — anh nhớ rõ vậy cơ à!” Nhớ rõ vậy làm gì?! Kỷ Lương cười cợt để che giấu đi sự bất an trong lòng mình: “Anh đẹp trai, anh vẫn đẹp trai như trước nhỉ!”

Hạ Vũ nhíu nhíu mày, nhìn cô gái có vẻ rất lưu manh trước mặt, hoàn toàn khác với cô nữ sinh thông minh lanh lợi trong trí nhớ của anh: “Em… Thay đổi rồi!” Sự thay đổi của cô, khiến anh cảm thấy hơi xa lạ, hơi… không nắm bắt được!

“Ha ha ha…” Kỷ Lương thô lỗ cười, không trả lời. Cô xoay người, cầm cốc nước lên uống một hớp. Tần Dịch đứng bên cạnh nhìn thấy bàn tay đang cầm cốc của cô khẽ run lên: “Cũng đã hơn bảy năm rồi, ít nhiều gì cũng phải thay đổi!” Anh cũng thay đổi đó thôi… trưởng thành hơn… và… đẹp mắt hơn!

Anh của năm đó, gầy hơn hiện giờ một chút, cũng không ngăm đen như bây giờ, tóc dài hơn bây giờ một chút… Anh bây giờ, càng khiến người ta say đắm hơn, cũng quyến rũ hơn.

Vừa nghĩ đến đây, Kỷ Lương đã phát hiện ra, mấy năm nay mình vẫn chưa học được cách lãng quên.

“Hóa ra hai người biết nhau à!” Cục trưởng béo bị bỏ rơi đứng bên cạnh lên tiếng, phá vỡ tình hình bế tắc trước mắt. Ông nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Vũ, rồi lại nhìn Kỷ Lương, cấp dưới đắc ý của mình: “Vậy tốt rồi, không cần tôi phải giới thiệu nhiều, hy vọng về sau hai người có thể hợp tác vui vẻ!” Những người sáng suốt đều có thể nhìn ra được giữa hai người này có vấn đề, nhưng mà, điều quan trọng nhất khi làm một người lãnh đạo, đó là: thấy mà như không thấy.

https://thuviensach.vn

“Hợp tác…?!” Kỷ Lương hét chói tai, lại một lần nữa khiến mọi người mở rộng tầm mắt. Người phụ nữ la hét thì mọi người đã thấy nhiều, nhưng mà… cảnh sát Kỷ từ trước đến giờ đều là người khiến người khác phải la hét, tuyệt đối khác biệt với chuyện tự cô la hét. Lúc này, nghe được tiếng hét của Kỷ Lương, mọi người đã hoàn toàn tỉnh ngộ: Thì ra, vị cảnh sát Kỷ vĩ đại đúng thật là một người phụ nữ.

“Cảnh sát Kỷ!” Hạ Vũ nhìn cô chằm chằm, lặp lại rõ ràng từng chữ, từng chữ một: “Hy vọng… sẽ hợp tác vui vẻ!”

Vui vẻ cái rắm ấy!

Kỷ Lương thầm gào thét trong lòng. Nhưng người đang đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Lãnh đạo trực tiếp đã nói vậy rồi, thì một nhân vật nhỏ bé như cô còn làm gì được nữa, ngoại trừ mặc kệ?!

Bất ngờ gặp lại, không chỉ khiến Kỷ Lương kinh hãi trong lòng, mà cũng khiến Hạ Vũ thầm nổi sóng.

Kỷ Lương là một nhân vật bất ngờ trong cuộc đời của anh, luôn là như thế.

Bảy năm trước, khi anh tỉnh dậy và phát hiện cô ** nằm ngủ say bên cạnh mình, anh đã rất luống cuống. Lần đầu tiên chân tay anh luống cuống như thế, bối rối muốn tìm câu gì đó để nói, nhưng cuối cùng lại chọn câu nói khiến người ta tổn thương nhất.

Giữa bọn họ đã phát sinh ra chuyện không nên phát sinh nhất…

Hối hận à?

Anh đã tự hỏi rất nhiều lần, nhưng đáp án chỉ có một: Không hối hận!

https://thuviensach.vn

Anh lúc đó, anh của lúc đó, không thể cho cô những gì cô mong muốn. Nếu lúc đó giữ cô lại bên cạnh, sẽ chỉ làm cô khổ sở hơn!

Nhưng giờ thì…

Anh nên đặt Kỷ Lương ở vị trí nào đây?!

Hạ Vũ cúi đầu nhìn vòng dây đeo trên cổ tay, thứ mà năm đó Kỷ Lương đi chùa để cầu bình an cho anh. Anh cũng không tin những thứ này, nhưng vẫn đeo, đeo quen rồi nên cũng chẳng muốn cởi ra. Mấy năm gần đây, anh gặp không ít nguy hiểm, nhưng đều có thể hóa nguy thành an… Dù có lúc chỉ cách một sợi chỉ mỏng manh là anh sẽ bước chân vào quỷ môn quan, thế mà vẫn cố gắng kéo lại được mạng sống của mình. Người khác đều nói anh cao số, không chết được, nhưng chỉ có anh hiểu rõ, mỗi khi anh không thể kiên trì, thì anh đều nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn, trong sáng, thanh tú kia, cùng với câu nói cửa miệng của cô: “Em biết anh có thể mà!”

Câu nói đó, là một sự tin tưởng vô điều kiện, không có cách nào lý giải của cô dành cho anh…

Sau khi chia tay cô bảy năm trước, anh không chủ động đi tìm cô. Vì anh nghĩ có thể cô sẽ quay về. Bởi vì… cô vẫn luôn chăm sóc, lo lắng cho anh như vậy, thế mà không ngờ, đã chia tay tới bảy năm trời.

Lúc ấy, anh đã nghĩ, chuyện của hai người, có lẽ chia tay là kết quả tốt nhất. Nhưng hôm nay, bất ngờ gặp lại cô ở Cục Cảnh sát, nhìn thấy cô càng trở nên xinh đẹp hơn, càng trở nên… xa lạ hơn, anh mới nhận ra, mình lại nhớ cô nhiều đến thế.

Anh muốn hỏi cô mấy năm nay làm gì?

Anh muốn hỏi cô, mấy năm nay cô sống thế nào?

https://thuviensach.vn

Còn nữa… Điều quan trọng nhất mà anh muốn hỏi cô… đó là… bên cạnh cô đã có người nào khác chưa?

Nhưng cuối cùng vẫn không thể hỏi ra miệng, chỉ giống như bạn cũ gặp lại, chào nhau một câu, sau đó… sau đó… sẽ không có sau đó nữa.

Cứ như vậy, làm việc với nhau giống như đồng nghiệp bình thường, đối với bọn họ mà nói, có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

Vậy tại sao anh lại cảm thấy buồn bực và… không cam lòng thế này?!

“Anh Vũ, em vào nhé!”

Hạ Tĩnh mở cửa phòng đọc sách, mở to hai mắt, tò mò nhìn anh. Hôm nay, sau khi về nhà, anh tự nhốt mình trong phòng đọc sách. Đến giờ cơm chiều rồi vẫn không thấy anh ra, cô mới lên lầu gọi: “Anh Vũ?” Anh ấy mà cũng biết ngẩn người à? Ngay cả cô bước vào mà cũng không phát hiện sao?

Hạ Tĩnh đến gần, phát hiện ra anh đang nhìn chằm chằm sợi dây cầu an trên cổ tay.

“Anh nhớ Tiểu Lương à?”

“Tĩnh.” Hạ Vũ giật mình phản ứng lại: “Em vào lúc nào thế?”

“Em có gõ cửa rồi.” Hạ Tĩnh bĩu cái môi xinh xắn, dáng vẻ rất xinh đẹp, đáng yêu: “Nhưng anh có phát hiện đâu.” Cô đi lại gần, ghé vào bàn làm việc, tay chống cằm, mở to hai mắt: “Anh Vũ, vừa rồi anh đang nhớ Tiểu Lương hả?!”

Hạ Vũ trầm mặc.

“Không phủ nhận tức là thừa nhận đấy nhé.” Hạ Tĩnh gật gật đầu, tự biên tự diễn: “Thật ra, em cũng rất nhớ Tiểu Lương!” Năm đó, hai người là bạn

https://thuviensach.vn

rất thân, rốt cuộc không biết xảy ra chuyện gì, mà Tiểu Lương không nói không rằng, xin nghỉ học, rồi cũng không một lời từ biệt, biến mất tích luôn.

Lúc đó cô có nhờ anh Vũ giúp cô tìm, nhưng anh Vũ vô lại kia lại không thèm giúp. Đã bao nhiêu năm rồi, không biết giờ Tiểu Lương sống thế nào.

“Anh Vũ, theo anh, liệu có khi nào bây giờ Tiểu Lương đã lập gia đình, có con rồi không?!” Hạ Tĩnh không hiểu tâm tư Hạ Vũ lúc này đang vô cùng rối loạn, tùy ý suy đoán: “Tiểu Lương tốt như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người thích cô ấy, muốn cưới cô ấy về, sau đó sinh…”

“Sẽ không đâu!”

Hạ Vũ đột nhiên lên tiếng, ngắt đứt suy đoán của cô, khiến Hạ Tĩnh hoảng sợ.

“Anh Vũ, anh… anh làm em sợ đấy, anh…” Hạ Tĩnh phàn nàn, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Hạ Vũ, cô liền sợ hãi vọt sang một bên, nuốt hết những lời phàn nàn đang định nói xuống: “Hung dữ gì chứ, không thèm nói chuyện với anh nữa…” Nói xong, cô xoay người định rời khỏi phòng đọc sách, tiếng Hạ Vũ gọi to ở phía sau làm cô dừng lại: “Tĩnh……”

“Có chuyện gì!” Hung dữ với cô, thì cô cũng chẳng thèm nói chuyện tử tế đâu.

“Lương… Tiểu Lương……”

“Tiểu Lương làm sao?” Vừa nghe thấy chuyện có liên quan đến Kỷ Lương, Hạ Tĩnh lập tức ném hết cả những bất mãn vừa rồi ra sau lưng, vội quay lại dùng ánh mắt trông mong nhìn anh, hy vọng anh có thể cung cấp cho cô tin tức về người bạn tốt này.

https://thuviensach.vn

“Anh… Hôm nay anh gặp Tiểu Lương!”

Rốt cuộc, anh vẫn nói ra.

https://thuviensach.vn

Chương 10: Sự Thổ Lộ Của Anh Trai Nhà Họ Kỷ

Hôm nay Kỷ Tiểu Lương thật sự có vấn đề!

Kỷ Duệ nhìn căn phòng được quét dọn sạch sẽ, rồi lại nhìn lên bữa tối cực kỳ phong phú trên bàn ăn, trong đầu thầm nghĩ, mẹ cậu hôm nay chắc chắn có chuyện gì đó.

Mỗi khi Kỷ Tiểu Lương gặp chuyện, cô luôn làm ra vẻ mạnh mẽ như không có gì xảy ra, cười còn xán lạn hơn bình thường, giọng nói cũng cao hơn bình thường, nhanh hơn bình thường, nhiều hơn bình thường. Động tác cũng khoa trương hơn bình thường, ví dụ như thế này:

"Kỷ Tiểu Lương…"

"Ôi chao… anh Duệ! Sao thế?!" Giọng cao lên ba cấp, tâm tình có vẻ rất nghiêm trọng.

"Mẹ làm sao thế?"

"Sao? Mẹ anh thì có thể có chuyện gì chứ?" Cô cười: "Mẹ anh là ai nào? Cả hai giới hắc bạch cũng đều phải nể mặt cảnh sát Kỷ vĩ đại mẹ đây vài phần, ai dám làm gì mẹ nào? Anh Duệ, anh đừng nghĩ lung tung, cho tới bây giờ, chỉ có mẹ làm gì người ta, chứ không ai có thể làm gì mẹ được."

Hừ!

Trong lòng Kỷ Duệ khẽ khinh bỉ thở dài. Trong nhà chỉ có mỗi hai mẹ con, mẹ bày ra cái vẻ mặt 'tôi rất vui vẻ, tôi không có vấn đề gì' kia cho ai xem?

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, động tác lại còn xấu xí như vậy, khán giả duy nhất là cậu đây cũng không có lòng dạ nào mà xem tiếp nữa!

Kỷ Duệ đứng dậy, đi vào trong bếp, lấy một chai bia trong tủ lạnh ra, đặt trước mặt cô: "Mẹ uống đi!"

Kỷ Lương nhìn chai bia, rồi lại nhìn con trai, không nói được câu nào, bật nắp chai, mạnh mẽ há to mồm tu một hơi dài rồi mới thở ra. Cô nhìn cậu con trai đang bình tĩnh ăn cơm một lát rồi mới ngượng ngùng mở miệng: "Anh Duệ?"

"Dạ?"

"Đồ ăn tối nay có ngon không?"

"Mẹ muốn nghe con nói thật à?" Kỷ Duệ nhướng mày nhìn cô một cái.

"Duệ ái khanh cứ việc bẩm báo chi tiết, bản vương sẽ rộng lòng tha thứ, không trách tội ngươi." Cô vung tay làm ra điệu bộ của bậc quân vương.

"Món này…" Chiếc đũa khoanh khoanh một vòng, rồi chỉ vào món thịt kho tàu gần đó: "Hơi quá lửa, thịt hơi dai!" Cổ tay lại chuyển động, chỉ sang món cá hấp: "Món này, thiếu gừng, nên hơi tanh!" Chiếc đũa tiếp tục chuyển động, không thèm để ý sắc mặt đen thui của vị quân vương kia: "Còn canh ấy mà…"

"Sao sao?" Cô uống một ngụm bia lớn, để áp chế cơn giận. Phải bình tĩnh, phải để con tự do ngôn luận.

"Quá nhiều mì chính!" Anh trai nhỏ kia uống một ngụm canh, rồi đánh giá. Sau đó, chỉ vào món cuối cùng trên bàn ăn: "Lại còn món rau này nữa…"

"Rau mà cũng có vấn đề à!!!" Cô cảm thấy đây là món cô vừa lòng nhất!

https://thuviensach.vn

“Có!” Cậu khẳng định gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Trình bày xấu quá!”

**! Còn chê cách trình bày nữa! Kỷ Lương đặt cộp chai bia xuống bàn.

“… Tên nhóc kia! Con đừng có quá đáng!” Cô nổi giận: “Cách trình bày thì có vấn đề gì chứ?!” Không phải chỉ là một món ăn thôi sao, xào như vậy là ngon rồi, đặt trên cái đĩa đẹp thế kia còn gì nữa, cô cảm thấy như vậy là quá ổn!

“Nhìn rối mắt lắm, vừa nhìn đã thấy giống… Thôi, mẹ đừng bắt con nói ra, đỡ làm ảnh hưởng đến khẩu vị của con! Còn nữa, Kỷ Tiểu Lương, phản ứng bây giờ của mẹ chỉ có thể dùng một câu thành ngữ để miêu tả, đó là ‘thẹn quá hoá giận’ mà thôi!” Kỷ Duệ bình tĩnh phân tích, tiếp tục đẩy cơn giận của người nào đó lên đến đỉnh điểm: “Sở dĩ mẹ thẹn quá hoá giận, là vì trong tiềm thức mẹ cũng đồng ý với đánh giá của con!”

Tên nhóc chết tiệt này, thật sự là con đẻ của cô sao?!

Nó ra đời để chọc tức cô đấy à?!

Thẹn quá hoá giận thì thẹn quá hoá giận, đã làm sao nào! Kỷ Lương mở một chai bia khác, uống ừng ực vài hớp to, sau đó thở phào ra như khinh khí cầu xì hơi, phát tiết hết cơn giận vừa rồi. Cô gục xuống bàn: “Duệ ái khanh…”

“Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều!!!” Kỷ Duệ rút khăn tay ra lau miệng.

“Hoàng thượng, có phải ngài cảm thấy ta rất thất bại không.” Nấu một bữa cơm mà cũng kém như vậy.

Kỷ Duệ nhướng mày, nhìn vẻ mặt như bị mây đen bao phủ của Kỷ Lương: “Lương ái khanh muốn nói đến phương diện nào?” Mẹ nó chứ! Tên khốn nào dám kích thích Kỷ Tiểu Lương nhà cậu thành cái bộ dạng này?! Khiến mẹ cậu phải tự kiểm điểm lại mình thế kia?!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương lẳng lặng uống hết chai bia, rồi lại đón chai thứ ba từ tay Kỷ Duệ, cô chưa ăn gì lại uống liên tục nên bắt đầu say say. Uống thêm một hơi dài nữa, cô chép miệng phun ra một câu: “Trên phương diện làm mẹ này!”

Hay lắm! Tên khốn kiếp kia tốt nhất là trốn cho thật kỹ, đừng để cậu biết hắn là ai!!!

Kỷ Duệ đi đến bên cạnh, đưa tay ra sờ sờ đầu cô: “Kỷ Tiểu Lương.”

“Ừ.”

“Nếu nói đến phương diện khác, thì con không có cách nào lừa gạt mình, bất chấp lương tâm mà khen mẹ rất giỏi…” Cậu dừng một chút, hắng giọng một cái: “Nhưng mà… xét trên phương diện làm mẹ, thì mẹ rất giỏi… Rất vĩ đại! Mẹ đừng để ý đến những điều người khác nói, hai mẹ con ta có cách sống riêng của hai mẹ con ta, nếu mẹ cũng giống như những người mẹ khác…” Kỷ Duệ nghĩ đến mẹ của những người bạn cùng trường, sau đó lại kết hợp với hình tượng của Kỷ Lương, cậu liền không kìm được mà sợ run cả người, lắc lắc đầu, hất cái hình tượng khủng bố kia ra: “Kỷ Tiểu Lương… khụ khụ…” Câu tiếp theo khiến cho anh trai nhỏ nhà họ Kỷ hơi xấu hổ: “Cho tới bây giờ, con vẫn chưa từng nói…”

“Nói gì?” Hả? Kỷ Lương chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn biểu cảm trên mặt con trai mình…

“Con rất hạnh phúc khi có người mẹ như mẹ…” Sau khi nói xong, anh trai nhỏ nhà họ Kỷ liền xoay người, rời khỏi hiện trường gây án. Chỉ tiếc là chậm chân một chút, chưa kịp có hành động gì, Kỷ Lương đã kéo cậu lại.

“Anh Duệ, anh…”

“Không cho mẹ nói nữa, Kỷ Tiểu Lương!!!”

https://thuviensach.vn

“Anh… anh mà cũng thẹn thùng à?!” Ôi mẹ ơi, cô vẫn nghĩ con trai của cô không bao giờ biết thẹn thùng cơ!

“Kỷ! Tiểu! Lương!” Cậu biết mà, con người này không thể khen được.

“Anh Dụê, anh… Ha ha, anh lại thẹn thùng…” Việc này có thể so với mười kỳ tích lớn trên thế giới ấy chứ!

“Hừ.” Kỷ Duệ giãy ra khỏi lòng cô: “Con vừa lừa mẹ đấy.” Khỉ thật, phụ nữ quả nhiên là không thể nuông chiều được, càng chiều càng vô lại.

“Anh Duệ, anh lại thẹn quá hoá giận rồi.” Nhìn xem, đây gọi là vừa học vừa hành. Kỷ Lương lại túm cậu lại, xoa xoa đầu cậu, rồi ôm chặt cậu vào lòng, thấy cậu giãy dụa không ngừng, tay cô khẽ vỗ mông cậu một cái: “Nhóc, đừng nhúc nhích. Đã lâu mẹ không được ôm con thật chặt rồi. Nhanh quá, lớn thế này rồi.”

Kỷ Duệ lập tức đứng yên, ngoan ngoãn rúc vào lòng cô, nghe cô tiếp tục lẩm bẩm tâm sự.

“Lúc con ra đời, chỉ bé tí xíu, còn nhiều nếp nhăn, mắt và mũi nhăn lại với nhau, xấu hơn những em bé nhà khác rất nhiều, mẹ còn chẳng dám thừa nhận là do mẹ sinh ra nữa…”

“Mẹ nhớ sai rồi, con từ nhỏ đã đẹp trai xuất chúng!” Vừa nói xong, mông lại bị đét một cái.

“Im ngay, đừng có ngắt lời mẹ.” Kỷ Lương ôm cậu ngồi trên ghế, một tay cầm chai bia uống: “Năm đó… Mẹ không nghĩ sẽ có con…”

Kỷ Duệ hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên Kỷ Tiểu Lương kể cho cậu nghe về ‘năm đó’.

https://thuviensach.vn

“Mẹ nói cho con biết nhé… Mẹ con năm đó, thật ra cũng là một học sinh giỏi.” Kỷ Lương chớp mắt, giống như nhìn thấy một cô nữ sinh ngoan ngoãn của bảy năm trước đang đứng trước mặt mình, cười khổ: “Vì lỡ yêu một người không nên yêu, cho nên mới trở thành Kỷ Lương của ngày hôm nay…”

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Say Rượu Nhớ Chuyện Xưa

Kỷ Lương năm mười sáu tuổi là một cô nữ sinh đứng đầu trường, sáng đi học sớm, tối về rất muộn, thành tích học tập rất đáng để kiêu ngạo, ngay cả nói thô tục một câu cũng nói lắp, khiến cho thầy cô và cha mẹ vô cùng yên tâm.

Vấn đề là, một học sinh giỏi như thế, vì sao lại khiến mọi người ngã bổ chửng vì theo đuổi một người như Hạ Vũ.

Hạ Vũ là ai?

Là một nhân vật khiến tất cả các thầy cô trong trường đều phải đau đầu, nhức óc. Cúc áo đồng phục của anh ta vĩnh viễn không bao giờ được cài chỉnh tề, đầu tóc vĩnh viễn không phù hợp với nội quy của trường học. Anh ta trốn học, anh ta về sớm, bảng điểm lúc nào cũng nằm ở mép ranh giới giữa trượt và đỗ, nhưng phía trường học từ đầu đến cuối vẫn mắt nhắm mắt mở với anh ta. Nguyên nhân là vì ông của anh ta là thành viên có thế lực nhất trong hội đồng quản trị của nhà trường. Nếu vị giáo viên nào dám khai đao với anh ta, thì cũng nên xác định tư tưởng bị sa thải luôn là vừa.

Hai con người hoàn toàn không có một điểm chung, nhưng vì Hạ Tĩnh, mà lại thành có liên quan.

Hạ Tĩnh là một cô gái khiến người ta yêu thích. Vừa xinh đẹp, lại tốt tính. Kỷ Lương vẫn nhớ rõ ngày sinh nhật của Hạ Tĩnh năm đó…

“Mẹ còn nhớ, hôm đó trời mưa to.” Kỷ Lương híp mắt lại, mượn hơi bia để nhớ lại những ngày tháng ấy, mấy năm nay cô vẫn luôn không muốn nhớ lại chuyện cũ: “Tiểu Tĩnh mời cả lớp đến dự tiệc sinh nhật của cô ấy,

https://thuviensach.vn

mẹ cũng đi. Mẹ không thích cái không khí quá ồn ào đó, nên đứng ngẩn ngơ trong đại sảnh một lúc rồi rời đi chỗ khác. Mẹ đi dạo lung tung, lại đi tới phòng giám sát, cũng ở đó, mẹ đã nhìn thấy người kia…”

Cái cảnh tượng được chiếu trên màn hình của phòng giám sát khiến cô nhớ mãi không quên.

“Mưa không to, chỉ lất phất bay, nhưng trời rất lạnh…” Kỷ Lương uống một ngụm bia, nói tiếp: “Chắc anh ấy vừa vội vàng quay về để mừng sinh nhật Tiểu Tĩnh. Khi xe dừng lại ở cổng, anh bước xuống, đi tới gần cổng thì bỗng ngồi sụp xuống, ôm lấy một vật gì đó ướt sũng trên mặt đất… Là một con mèo nhỏ bị thương đang nằm thiêm thiếp trong mưa. Anh ấy ôm con mèo nhỏ vào lòng…”

Cô vẫn không thể quên, trên màn hình, trong cặp mắt thâm sâu của anh một thoáng giây hiện lên một tia sáng ấm áp… chạm vào nơi nơi mềm mại nhất trong lòng cô.

“Giờ nhớ lại… Có lẽ chính anh ta đã đâm con mèo bị thương chưa biết chừng…” Không hiểu sao lúc ấy cô lại cứ khăng khăng cho rằng anh ta cứu con mèo kia cơ chứ!!!

Khoé miệng Kỷ Duệ khẽ co rút, Kỷ Tiểu Lương quả nhiên là một người đáng sợ. Lúc yêu thì sẽ cảm thấy tất cả mọi thứ của anh ta đều tốt đẹp, nhưng nếu chạm vào sợi lông ngược của cô, thì cô sẽ không do dự mà ma quỷ hoá tất cả mọi thứ của anh ta. Dù anh ta có dìu một người già qua đường, thì cô cũng nghĩ anh ta sẽ đưa người ta ra giữa đường rồi đẩy người ta vào đầu xe ô tô thôi.

Cũng từ sau giây phút đó, người con trai tên Hạ Vũ kia đã để lại dấu ấn trong lòng cô. Cô bắt đầu bất giác mà chú ý đến anh, tìm hiểu tất cả những tin tức có liên quan đến anh từ Tiểu Tĩnh.

https://thuviensach.vn

Cô của năm đó, chỉ cần đứng trong trường học, nhìn anh từ xa thôi, tim đã đập nhanh hơn vài nhịp, ánh mắt sẽ không tự chủ được mà dõi theo bóng lưng của người ta. Cô đã mắc một căn bệnh thường gặp của những cô gái ở tuổi dậy thì — thầm yêu.

Khi đó, vì muốn tiến thêm một bước để tiếp cận anh, cô cố gắng thiết lập mối quan hệ thân thiết với Hạ Tĩnh, thường xuyên tới nhà họ Hạ chơi. Tuy số lần nhìn thấy anh không nhiều lắm, nhưng mỗi một lần gặp nhau cũng đủ để khiến cho cô ngơ ngẩn vài ngày.

Rồi dần dần, bọn họ cũng bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Anh ta là một con người rất ‘cứng nhắc’.” Cô lại nhấp một hớp bia nữa. Anh cũng giống như bia rượu vậy, làm người ta say, nhưng cũng làm người ta bị tổn thương: “Anh ta không giống những nam sinh khác, không bao giờ nói những lời ngon tiếng ngọt, chứ đừng nói đến chuyện đi mua quà tặng để đổi lấy niềm vui của con gái. Không dịu dàng, không chăm sóc, không lãng mạn…” Cô bắt đầu chỉ trích, liệt kê những khuyết điểm của anh: “Giờ nghĩ lại, anh ta đúng là một con người cực kỳ thất bại…” Nhưng mà, con gái khi yêu, chỉ số thông minh tự động giảm xuống, cô cũng không phải ngoại lệ. Lúc đó, trong mắt cô, tất cả mọi thứ của anh đều tốt, đúng là hết thuốc chữa!

Hơi bia cay nồng xông lên khiến mặt Kỷ Lương bắt đầu đỏ hồng, nhưng cô cũng không định dừng lại, một hơi dài rồi một nhấp nhỏ, cứ chậm rãi uống. Chỉ có như vậy, cô mới có thể tự lừa gạt mình, là mình đang say, say mới có đủ can đảm kể lại cho Kỷ Duệ nghe về quãng thời gian đó.

“Anh ta rất thương Tiểu Tĩnh…” Cô chưa từng thấy một người anh trai nào yêu thương em gái như anh: “Anh ta sẽ vì Tiểu Tĩnh mà bỏ đi cái bộ mặt như lạnh như quan tài đó, anh ta sẽ vì muốn Tiểu Tĩnh vui vẻ mà đi làm những chuyện mình không hiểu biết nhất. Anh ta muốn tặng quà cho Tiểu Tĩnh, nhưng lại không biết tặng gì, lúc đó, anh ta sẽ tới hỏi mẹ…” Nói

https://thuviensach.vn

tới đây, ngực cô hơi nhói nhói đau. Nhớ lại cái cảm giác làm một người hai mặt lúc đó, cô lại cảm thấy chán ghét chính mình, một mặt ghen tị với Tiểu Tĩnh vì có thể đạt được tất cả sự chú ý của anh, một mặt lại quý trọng những cơ hội hiếm hoi có thể nói chuyện với anh, hiến kế cho anh!

Kỷ Duệ ngồi trong lòng cô khẽ nhăn đôi lông mày rậm vì sự kiềm nén khó hiểu trong giọng điệu của Kỷ Lương. Bàn tay nhỏ bé lén luồn vào trong lòng bàn tay Kỷ Lương, cầm lấy tay cô. Kỷ Lương cảm nhận được sự thân mật lặng lẽ của cậu, bàn tay vốn đang cầm chai bia chuyển sang xoa đầu cậu: “Con yên tâm, mẹ không sao…”

Bởi vì cùng có mối quan hệ với Hạ Tĩnh, mà cô và anh cũng từ từ thân thiết hơn. Thời điểm đó có lẽ là thu hoạch lớn nhất của cô trong khoảng thời gian rối rắm trước kia.

Hôm ấy, Kỷ Lương tới nhà họ Hạ như bình thường. Hạ Tĩnh không có nhà, đón tiếp cô là cả một căn phòng nồng nặc mùi rượu, giống như có vài bình rượu lớn bị vỡ tan tành vậy.

Có chuyện!

Kỷ Lương gọi điện thoại cho Hạ Tĩnh, nghe thấy tiếng báo tắt máy, nên cô chuyển sang gọi cho Hạ Vũ. Tiếng chuông di động reo vang kéo cô đến trước cửa phòng Hạ Vũ. Do dự một lúc lâu, lần đầu tiên cô xoay tròn tay nắm, mở cửa bước vào. Trong ánh sáng lờ mờ, cả người anh đầy mùi rượu nằm trên chiếc giường lớn giữa phòng…

Ma xui quỷ khiến thế nào lại làm cô bước vào, đi tới bên cạnh anh, nhẹ nhàng lay anh dậy…

Có lẽ, vào cái giây phút anh say khướt lơ mơ tỉnh dậy kia, thì chính cô đã bị căn phòng đầy mùi rượu làm tinh thần mê muội, nên mới lạc trong ánh mắt mơ màng của anh, vì cô say đến mơ hồ, nên mới quên đẩy anh ra khi anh ôm lấy cô, ngược lại, còn đưa tay ôm chặt anh… che đi đôi môi anh,

https://thuviensach.vn

ngốc nghếch dâng lên nụ hôn đầu đời của mình, đốt lên ngọn lửa dục vọng không nên có ấy… thiêu huỷ hết đi lý trí và sự rụt rè của cô, khiến anh khắc sâu vào mạng sống của mình, dâng cho anh trọn vẹn những gì cô có…

Cô ảo tưởng rằng chuyện xảy ra sẽ trở thành bước ngoặt, ảo tưởng rằng mình sẽ có thể trao cho anh tình yêu đẹp nhất!

Cuối cùng lại thua cả gốc lẫn ngọn!

“Anh Duệ!” Kỷ Lương dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu con trai: “Mẹ không hối hận vì hành động điên cuồng của năm đó…” Cho dù vì hành động đó, mà lật ngược cả quỹ đạo cuộc sống của cô, làm cho cô phải bắt đầu lại tất cả: “Vì có anh đấy.”

Kỷ Duệ nắm chặt bàn tay thô ráp không giống phụ nữ của cô: “Vì mẹ quá ngốc nghếch!”

“Đúng vậy… Trên thế gian này, chỉ có anh Duệ nhà ta là thông minh nhất!” Kỷ Lương cười trêu cậu, sau đó lại trầm lặng.

Kỷ Duệ biết câu tiếp theo cô nói mới là trọng điểm của tất cả mọi chuyện, nên cũng không thúc giục cô, chỉ im lặng chờ cô chuẩn bị tâm lý kỹ càng.

Một lúc lâu sau, khi Kỷ Lương đã uống xong chai bia thứ năm, hai mắt trở nên mơ mơ màng màng, chai bia trong tay rơi xuống đất, lâu đến mức mà Kỷ Duệ nghĩ cô đã ngủ quên trong quá khứ rồi, thì cậu nghe thấy cô nói:

“Bọn họ… không phải là anh em ruột… anh ta… vẫn luôn thích Tiểu Tĩnh…”

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hạ Vũ

Kết quả của một đêm say rượu chính là choáng váng đầu óc, cố gắng vài lần cũng không thể nhấc đầu ra khỏi gối được. Lần thứ tư cô định chui mình vào núi gối kia, thì chiếc chăn mỏng trên người bỗng bị lật ra, hơi lạnh tràn vào khiến cô co rúm người lại, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút, cơn đau đầu cũng rõ ràng hơn một chút.

“Kỷ Tiểu Lương, theo giờ Bắc Kinh thì bây giờ là 7 giờ 36 phút 42 giây. Nếu mẹ không rời giường, thì trừ hai bản báo cáo và kiểm điểm ngày hôm qua, mẹ sẽ phải viết thêm cả một bản kiểm điểm vì việc đi làm muộn nữa đấy…”

Kỷ Duệ còn chưa nói dứt lời thì người nằm trên giường đã như nhảy dựng lên, thất tha thất thểu bước xuống giường đi về phía phòng tắm.

Mười lăm phút sau, Kỷ Lương một tay cầm bữa sáng đã được con trai chuẩn bị sẵn, một tay kéo con trai lại, hôn vào mặt cậu một cái: “Anh Duệ, mẹ đi nhé. Mẹ yêu anh!”

“Mẹ chờ một chút, vẫn còn kịp mà…” Còn chưa dứt lời thì đã thấy đuôi xe của Kỷ Tiểu Lương rời đi. Kỷ Duệ nghĩ nghĩ, lấy điện thoại di động ra, tìm tìm một lúc, chọn một dãy số rồi bấm nút gọi. Đường dây được thông trong giây lát, Kỷ Duệ đáng yêu lên tiếng: “Anh Dịch, em là Tiểu Duệ đây!”

“**!”

Bên đầu bên kia, Tần Dịch trực tiếp ngã thẳng từ trên ghế xuống đất, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đồng nghiệp, cậu vội vàng cầm điện

https://thuviensach.vn

thoại đi vào toilet: “Anh Duệ của tôi ơi, mới sáng sớm, anh đừng doạ tôi thế, làm tôi sợ.”

“Có phải hôm qua có ai mới chuyển đến Cục Cảnh sát của các anh không?” Kỷ Duệ quay về phòng, ngồi vào trước máy tính, chỉ trong chốc lát cậu đã tìm hiểu được tất cả mọi chuyện phát sinh ở Cục Cảnh sát ngày hôm qua từ chỗ Tần Dịch. Cậu lại gọi một cuộc điện thoại đến trường, dễ dàng xin nghỉ được một ngày.

“Hạ Vũ.” Đây là nhân vật mấu chốt gây ra sự khác thường của Kỷ Tiểu Lương ngày hôm qua. Kỷ Duệ mở máy tính, lách cách bấm bàn phím một lúc, rồi nhập vào hai chữ ‘Hạ Vũ’.

Hạ Vũ là người thế nào?!

Kỷ Duệ cắn bánh mỳ, uống sữa, nhanh chóng đọc hết tư liệu về Hạ Vũ, rồi rút ra kết luận: ‘Hàng’ này không phải người!!! Bảo sao năm đó Kỷ Tiểu Lương lại thua trong tay ‘hàng’ này!!!

Hạ Vũ, 28 tuổi, thượng tá. 18 tuổi gia nhập bộ đội đặc chủng. Nói cách khác, trước khi Kỷ Tiểu Lương biết anh ta, thì anh ta đã là một quân nhân rồi. Kỷ Duệ thầm tính toán, nhìn bản ghi chép quân công (*) được sắp xếp chi tiết trong tư liệu về Hạ Vũ, trong lòng cậu cũng thầm tán thưởng, một danh sách quân công dài như vậy, chỉ e là có người lăn lộn cả đời trong Quân đội cũng không làm nổi. Xem ra, ánh mắt của Kỷ Tiểu Lương kia cũng không tệ lắm.

(*) Quân công: Công trạng trong Quân đội, khi thi hành nhiệm vụ, khi chiến đấu v.v…

Nhưng mà, một nhân tài như vậy, vì sao lại rời khỏi Quân đội chuyển sang Cục Cảnh sát? Đây là câu hỏi mà Kỷ Duệ chưa tìm ra được lời giải đáp. Ở thời đại này, một nhân tài như Hạ Vũ nếu ở trong Quân đội chắc

https://thuviensach.vn

chắn là một tay súng siêu hạng. Nếu ở lại đó, việc trở thành Cục trưởng chỉ là chuyện ngày một ngày hai, nhưng lại đột ngột rời khỏi đó là vì sao?…

Anh ta bị điều chuyển, hay là… có tính toán khác?

*

Việc gì phải đến thì sẽ đến, có trốn cũng không được. Kỷ Lương đứng trước cổng Cục Cảnh sát, hít sâu vài hơi, áp chế suy nghĩ muốn trốn tránh đang trào dâng trong lòng xuống.

**! Kỷ Lương, mày đúng là cái đồ kém cỏi! Không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, hai người còn chưa được gọi là người yêu cũ nữa, cùng lắm cũng chỉ là bạn tình, là tình một đêm mà thôi…

Kỷ Lương thầm chửi mình một hồi, sau đó đi vào cục Cảnh sát. Cô cười tươi chào đồng nghiệp như mọi ngày, khoé mắt vẫn không quên liếc khắp mọi nơi, không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, cô mới nhẹ nhàng thở phào, đồng thời cũng lại không khách sáo sỉ vả mình thêm một trận nữa, vì sao lại vẫn dễ dàng bị anh ta làm ảnh hưởng như thế.

“Em đến rồi à!”

Dây cung trong lòng vừa buông xuống, thì giọng nói sau lưng kia đã làm cho bữa sáng vừa nuốt xuống bụng của cô như muốn trào ngược lên.

Cười tươi, chào anh ta tự nhiên một chút là được rồi.

Kỷ Lương nghĩ vậy, cô xoay người, cười một cách rất vô lại, nhưng câu nói phát ra thì làm cho cô thiếu chút nữa là tự cắn đứt đầu lưỡi mình, cô nói:

“Buổi sáng tốt lành, bạn tình!”

…

https://thuviensach.vn

“Phụt…” tiếng phun cà phê.

“Rầm…” tiếng tài liệu rơi xuống đất.

“Bịch bịch bịch…” Tiếng có người ngã từ trên ghế xuống đất.

…

Ồn ào xôn xao…

Trong lòng Kỷ Lương như có ngàn vạn con ngựa thần ầm ầm chạy qua, chỉ hận không thể tự thưởng cho mình một viên đạn, hoặc là trực tiếp đánh bom phòng làm việc này để bịt miệng mọi người.

Bạn tình?

Hạ Vũ hơi ngạc nhiên… Không phải, là rất ngạc nhiên, cũng không phải, chính xác mà nói thì là kinh hoàng!!!

Kỷ Lương trong trí nhớ của anh, là một cô nữ sinh đến nói bậy còn nói lắp, chỉ vừa nói chuyện với anh vài câu đã đỏ bừng mặt… Còn người phụ nữ toàn thân toát ra vẻ vô lại, ngay cả cái từ… “bạn tình” cũng nói ra được thế này… quả thật là có sự chênh lệch quá lớn so với trí nhớ của anh.

“Ha!” Kỷ Lương cười gượng: “Ha ha ha! Anh đẹp trai, chỉ đùa chút thôi mà, đừng sững sờ thế chứ.”

Đùa chút thôi?!

Được rồi, nếu là người khác thì có lẽ không thể nào, nhưng đặt trên người Kỷ lưu manh, thì kiểu vui đùa đó hoàn toàn có thể tồn tại.

Mọi người không hẹn mà cùng chuyển ánh mắt sang nhân vật chính. Tuy bọn họ cũng không biết rõ lắm về thân phận của người đàn ông này, cũng không rõ người này có gia cảnh hiển hách hay công lao to lớn gì, nhưng

https://thuviensach.vn

bọn họ cũng có thể cảm nhận được, người đàn ông này không tầm thường chút nào.

Dùng cách nói thông dụng thì là cực kỳ phong độ.

“Cảnh sát Kỷ”, giọng nói của Hạ Vũ có cảm giác rất kìm nén. Kỷ Lương nhìn ra sự tức giận trong đó, nhưng không hiểu vì sao anh lại tức giận?

Bất mãn vì cô nhắc lại chuyện lúc trước sao? Cũng đúng, nếu chuyện năm đó bị đưa ra ngoài ánh sáng, thì tuyệt đối sẽ trở thành một vết nhơ trong cuộc đời của anh ta.

“Có!”

“Theo tôi vào phòng làm việc một chút, tôi có chuyện muốn nói với em!”

Kỷ Lương quay ra lè lưỡi với mọi người, sau đó ngượng ngùng đi theo anh vào văn phòng.

Trước khi anh đến đây, thì căn phòng này vốn đang bỏ trống, chờ sếp mới. Lúc đó, anh em trong Cục cảnh sát đều đoán là, nếu có người được đề bạt lên, thì Kỷ Lương chắc chắn là người có khả năng cao nhất, không ngờ cuối cùng lại bị một tên Không quân sang chiếm lĩnh.

Kỷ Lương nhìn quanh, phong cách trang trí trong căn phòng này rất ‘Hạ Vũ’. Đơn giản, không có đồ trang trí thừa thãi, cầu kỳ gì…

“Xoạt!” Một tập tài liệu được đặt lên trên bàn, kéo lại sự chú ý của cô. Lúc này cô mới phát hiện anh đang nhìn cô chằm chằm: “Sao… Làm sao vậy?”

“Em xem qua tập tài liệu này đi!” Cô ấy lơ đãng. Phát hiện này khiến cho Hạ Vũ khẽ nhíu mày. Cô của những năm trước, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện khác khi ở bên cạnh anh.

https://thuviensach.vn

Ngay cả chính anh cũng không phát hiện ra, từ sau khi gặp lại Kỷ Lương hôm qua đến giờ, số lần anh nhíu mày còn nhiều hơn cả mấy tháng qua cộng lại rất nhiều.

Kỷ Lương cầm tập tài liệu lên, đọc sơ qua một lượt, rồi hơi hoang mang đóng lại: “S.M.T”. Không thấy anh trả lời, Kỷ Lương ngẩng đầu, thấy anh đang nhíu mày nhìn mình: “Hạ… Cảnh sát Hạ.” Nguy hiểm thật, suýt nữa là gọi tên anh ta rồi.

“Khụ!” Hạ Vũ cúi đầu, khẽ hắng giọng để giấu đi cảm xúc bất thường của mình: “S.M.T, Special Mission Team.”

Tổ nhiệm vụ đặc biệt!!!

https://thuviensach.vn

Chương 13: Lưu Manh Vs Bại Hoại

Mỗi một quốc gia đều tồn tại một nhóm như vậy, vừa thuộc Quân đội nhưng cũng lại nằm ngoài quyền kiểm soát của Quân đội, có thể móc nối với cảnh sát ở mỗi địa phương. Đối với bên ngoài, thì bọn họ chỉ là những cảnh sát bình thường nằm trong biên chế của Cục cảnh sát. Bọn họ sẽ phụ trách thực thi một số nhiệm vụ không thể công khai, hoặc những nhiệm vụ có độ khó tương đối cao, lại không tiện huy động một nhóm đặc nhiệm của Quân đội.

Bọn họ hành động nhanh, rất cơ động, năng lực tác chiến cực kỳ mạnh mẽ.

Hạ Vũ, chính là một người trong tổ đó.

Tuy Kỷ Lương không hiểu rõ, nhưng cũng biết được, sự tồn tại của tổ nhiệm vụ đặc biệt là một bí mật không thể công bố ra ngoài. Vì sao anh ấy lại đưa tập tài liệu này cho cô xem, thế này có vẻ hơi tắc trách.

“Khụ!” Kỷ Lương đặt tập tài liệu xuống trước mặt anh: “Cảnh sát Hạ gọi tôi vào đây là để xem thứ này sao?” Việc này… hình như không liên quan gì đến cô thì phải.

“Hồ sơ của tổ chúng tôi đã được chuyển sang Cục cảnh sát này.” Hạ Vũ thản nhiên nói, dường như anh cũng không cảm thấy chuyện đưa tài liệu cơ mật này cho cô đọc là sai, mà giống như muốn công khai thân phận của mình với Kỷ Lương vậy… Đương nhiên, vì cô là Kỷ Lương: “Cục trưởng của em đề cử em làm người phụ trách.”

https://thuviensach.vn

Dù sao, người bên Không quân đột ngột chuyển đến đây, chắc chắn là sẽ cần một người đứng giữa làm trung gian. Người được chọn, đầu tiên phải là người có năng lực thích ứng, năng lực làm cầu nối, và năng lực ứng biến cao, có thể ứng phó hợp lý trong trường hợp có việc gì phát sinh, đồng thời cũng bao gồm cả việc phải có da mặt dày, là người nắm rõ, hiểu biết tương đối kỹ về mọi đồng nghiệp xung quanh.

Kỷ Lương đứng mũi chịu sào đã bị Cục trưởng béo đẩy ra.

Lão béo kia ngang nhiên bán cô đi như vậy. Kỷ Lương thầm sỉ vả ông vài câu, cô thu lại bộ dạng cợt nhả vừa rồi, nghiêm trang nói với anh: “Tôi thấy Cục trưởng tiến cử sai người rồi, công việc quan trọng như vậy, tôi sợ là tôi khó mà đảm nhiệm được.”

Hạ Vũ còn chưa kịp nói gì, thì cô đã nói tiếp: “Đối với một con người hướng nội như tôi, thì công việc này thật sự quá khó khăn.”

Nếu câu này mà bị mấy người ngoài kia nghe thấy, chắc chắn cô sẽ bị nhấn chìm trong sự khinh bỉ: nếu Kỷ Lương cô mà hướng nội, thì trên đời này không có một ai là người hướng ngoại nữa.

Nhưng mà, hiện giờ chỉ có một mình Hạ Vũ nghe thấy câu nói của cô.

Nói cô đê tiện cũng được, vô sỉ cũng được, bây giờ cô đang cố diễn theo hình tượng của mình bảy năm trước trong trí nhớ của Hạ Vũ, dù sao, hiện giờ cô là dạng người thế nào, anh mới chuyển đến đây cũng không thể biết được.

Hạ Vũ nhìn người con gái đang khẽ hé miệng mỉm cười trước mặt, hoàn toàn trùng khớp với hình bóng nhỏ xinh trong trí nhớ kia.

“Mấy năm gần đây, tuy tôi đã có thể hoà mình với mọi người, nhưng mà… thật sự thì tôi vẫn không thích giao tiếp với người khác lắm…” Ừ, thêm “suy nghĩ chân thật” từ trong sâu thẳm trái tim, hạ gục phòng tuyến

https://thuviensach.vn

của đối phương, để tránh sau này anh ta có định điều tra thông tin về cô, hoặc nghe được 'lời đồn linh tinh' gì về cô.

Hơn bảy năm trôi qua, Kỷ Lương đã không còn là cô bé đơn thuần không hiểu sự đời trước kia nữa rồi.

Đã hơn bảy năm, có người thay đổi, nhưng cũng có trí nhớ của ai đó vẫn dừng lại tại chỗ. Cảm giác được nhìn thấy cô gái nhỏ rụt rè của năm đó, đã chạm tới nơi mềm mại nhất trong tim anh, ánh mắt của Hạ Vũ bất giác dịu dàng hơn, giọng nói cũng ôn hoà hơn: "Không sao, từ từ sẽ quen, có tôi ở đây rồi."

Nếu đây là cô gái ngốc nghếch của bảy năm trước, thì chắc chắn sẽ vì câu nói này của anh mà hạnh phúc đến mức ngủ cũng mỉm cười vài ngày liền. Nhưng với Kỷ Lương bây giờ, thì chỉ khiến cô cảm thấy thái dương mình co rút lại, đau đớn.

Không đúng, không đúng! Trong kịch bản mà cô nghĩ, chắc chắn anh sẽ nhíu mày, sau đó công tư phân minh, không niệm "tình cũ", mà sẽ yêu cầu Cục trưởng đổi người khác mới đúng. Vì trước đến giờ, anh vẫn là người coi trọng việc công, chỉ có Tiểu Tĩnh mới có thể khiến anh thay đổi sự lựa chọn của mình mà thôi.

"Tôi vẫn cảm thấy tôi không thích hợp!" Kỷ Lương lại khéo léo từ chối: "Trong Cục sẽ có người thích hợp hơn tôi, tôi thấy…" Nhóc Dịch, thà hại người chứ không thể hại mình, vì tôi, chỉ có thể hy sinh cậu thôi. Kỷ Lương đang định đẩy Tần Dịch ra chắn pháo, chợt nghe anh nói một câu:

"Em…" Anh nhíu mày, thoáng nhận ra sự kháng cự của cô: "Không muốn hợp tác với tôi!"

Very good!!! Cuối cùng anh cũng hiểu ra à. Kỷ Lương thầm hô to trong lòng, nhưng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng. Nói về hành động, thì kinh nghiệm sống vài năm nay cũng đủ để rèn giũa cô thành một diễn viên

https://thuviensach.vn

có thể sánh tầm với diễn viên đoạt giải Oscar. Chợt cô hơi nhíu mày, lại khẽ cắn môi, cúi gằm đầu xuống, vừa do dự, vừa ra vẻ khó nói, chậm rãi mở miệng: “Tuy tất cả đã là quá khứ, nhưng mà… Tốt hơn hết chúng ta vẫn nên đừng có quan hệ gì thì hơn…” Tốt nhất là đừng liên lạc nữa. Mất liên lạc hơn bảy năm rồi, cô đã cố gắng hết sức, hiện giờ cuộc sống của cô đang rất ổn, đừng quay lại làm ảnh hưởng cuộc sống yên bình của cô nữa.

Tức!

Một cảm giác hờn dỗi quay cuồng trong bụng, xông lên cổ, nghẹn lại ở đó khiến anh khó chịu. Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào gáy của cô.

Không liên quan gì, cô… Thật sự không muốn gặp lại anh như vậy sao?! Thật sự không muốn liên quan gì đến anh nữa sao?!

“Em yên tâm, tôi không phải loại người không phân biệt rõ việc công và việc tư.” Sự tức giận cứ thế tuôn ra: “Tôi sẽ không vượt quá giới hạn, ở đây chúng ta là đồng nghiệp. Hy vọng cảnh sát Kỷ cũng có thể giải quyết việc chung, làm tốt bổn phận của mình, đừng giống năm đó nữa…” Vừa nói xong, nhìn thấy cô gái trước mặt đột nhiên ngẩng đầu trợn mắt nhìn mình, Hạ Vũ mới ý thức được mình vừa nói gì.

Hừ, cái con người này thật đúng là, chó chê mèo lắm lông. Kỷ Lương lại thầm phỉ nhổ mình lần nữa, năm đó đúng là nhỏ tuổi thiếu hiểu biết nên mới đi si mê con người này mà.

Kỷ Lương ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn anh: “Cảnh sát Hạ yên tâm. Rồi anh sẽ thấy, tôi còn không muốn bất cứ ai biết chuyện phát sinh giữa chúng ta năm đó hơn anh nhiều.” Nếu không phải nể mặt anh ta là cha của Kỷ Duệ, nể mặt anh ta đã cung cấp cho cô một con tinh trùng không tồi, thì giờ cô đã trực tiếp đạp thẳng vào ‘trứng’ của anh ta, xả hết mối hận năm đó rồi! Cô họ Kỷ, tên Lương, tự là tiểu nhân, biệt danh là lưu manh, sở trường là ghi hận!!!

https://thuviensach.vn

Nếu lúc này Hạ Vũ biết được suy nghĩ trong đầu cô, thì có lẽ sẽ nhanh chân lùi lại ba bước, bảo vệ cho thế hệ mai sau của mình rồi.

“Thật vui vì chúng ta lại có cùng suy nghĩ.” Kỷ Lương đột nhiên thu hồi bộ dạng nhe nanh múa vuốt vừa rồi, lại ung dung, tao nhã cười khẽ, đưa tay ra: “Hy vọng chúng ta sẽ “hợp tác vui vẻ”, nước sông không phạm nước giếng, ngài cảnh sát Hạ.” Thật quá tốt!

Hạ Vũ nghẹn lời, nhưng cũng ngại vì mình vừa lỡ mồm, giờ cũng không còn mặt mũi mà nói gì nữa, đành phải nghiêm mặt vươn tay ra bắt tay cô: “Hợp tác vui vẻ, cảnh sát Kỷ!”

Khi hai bàn tay chạm vào nhau, Hạ Vũ cảm nhận được bàn tay của Kỷ Lương thô ráp không giống phụ nữ khác, trong lòng anh không hiểu sao lại nhói lên. Trong trí nhớ của anh, bàn tay kia không phải như vậy… Mà… giống như đêm đó, mềm mại, nhẫn nhụi chạy trên người anh…

Chết tiệt!

Hạ Vũ chỉ cảm thấy đầu nóng lên. Xa cách hơn bảy năm, cơ thể anh vẫn chưa từng quên cảm giác của đêm hôm đó.

Bàn tay anh bất giác bóp mạnh hơn, Kỷ Lương nhíu mày, rút tay về: “Nếu không có chuyện gì, thì tôi ra ngoài trước!” Đi vài bước, cô lại ngừng lại, quyết định đâm cho gã đàn ông chết tiệt kia thêm một kích nữa:

“A… đúng rồi, mấy năm nay, có một câu tôi vẫn luôn muốn nói với anh.”

“Câu gì?” Anh đứng đằng sau, ngắm nhìn tấm lưng gầy mảnh khảnh của cô, khoác cảnh phục lên lại khiến cô có một vẻ đẹp mê hoặc.

“So với những người khác, thì kỹ thuật của anh… cũng không được tốt lắm.” Nói xong, cô thoải mái xoay tay nắm cửa, bỏ của chạy lấy người.

https://thuviensach.vn

So với những người khác, kỹ thuật của anh, cũng không được tốt lắm…

So với những người khác, kỹ thuật không được tốt lắm…

Kỹ thuật, không được tốt lắm…

So với? So với ai? Kỹ thuật, kỹ thuật gì?

Ba giây sau, Hạ Vũ mới ý thức được cô vừa ám chỉ điều gì, đầu nổ ầm lên, dục vọng vừa dâng lên bị huỷ diệt trong nháy mắt.

“Kỷ Lương, em nói…”

Cạch cạch!

Cô đóng cửa lại, tiện tay nhốt luôn anh ta đang phẫn nộ gào thét trong đó.

Lần đầu tiên đại thắng!

Kỷ Lương thở phào một hơi dài, cực kỳ hài lòng vì biểu hiện của mình!

https://thuviensach.vn

Chương 14: Bữa Sáng Tình Yêu

Khoảng thời gian sau đó, Hạ Vũ quả nhiên làm theo đúng lời anh ta nói, chỉ giải quyết công việc chung. Nhưng chính sự bình thường của hai người lại khiến mọi người xung quanh nhận ra vấn đề bất thường. Chỉ bằng cách xưng hô của Kỷ Lương đối với anh thôi là đủ nhận thấy rồi. Tất cả mọi người trong Cục Cảnh sát đều biết, tính tình của Kỷ Lương rất không phân lớn nhỏ, bình thường gọi mọi người cũng rất tuỳ tiện. Những mỗi khi cô gặp Hạ Vũ, sẽ luôn nói ra một câu mà khiến mọi người vừa nghe đã kinh hãi, lạnh cả sống lưng: “Cảnh sát Hạ!”

“Buổi sáng tốt lành, cảnh sát Hạ!” Giọng nói tươi sáng như ánh mặt trời ngoài kia, nhưng lại khiến các đồng nghiệp bất giác co rụt người lại.

Đến rồi, đến rồi!

Những người khác tự động giữ im lặng, quay về vị trí của mình, chọn một tư thế thoải mái bắt đầu xem trò vui.

“Ừ, buổi sáng tốt lành, cảnh sát Kỷ!” Giọng nói cứng rắn đủ để hạ không khí ấm áp mà Kỷ Lương vừa cố dùng giọng nói tươi sáng như ánh ban mai kia tạo ra xuống tám độ. Hạ Vũ nhìn bữa sáng mà cô cầm theo, không kìm được liền buột miệng hỏi: “Chưa ăn sáng à?” Nhìn cái túi đựng kia, có vẻ không giống mua bên ngoài: “Tự làm sao?” Anh vẫn nhớ rõ tài nấu nướng của cô tốt hơn Tiểu Tĩnh rất nhiều.

Nói nhảm! Ăn rồi thì còn cầm theo làm gì.

Những người khác đều thầm phỉ nhổ cái kiểu biết rồi còn hỏi cố này của anh.

https://thuviensach.vn

“Ừ! Đúng vậy!” Gần đây anh Duệ đặc biệt chăm sóc cho cô. Sáng nào cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng. Kỷ Lương lấy hộp thức ăn, vừa mở ra đã sợ run người, sau đó lại không nhịn được, toét miệng cười tươi.

Không tò mò…

Không tò mò mới là lạ ấy!

Hạ Vũ cũng không kìm được, lại nhướng mày lên, muốn kề sát vào xem trong hộp kia đựng gì mà lại làm cô vui vẻ như vậy, nhưng vì ngại có nhiều người đang ở đây nhìn mình, nên cũng không dám tiến đến. May mà có bảo bối Tần Dịch siêu tò mò, chỉ trong vòng một giây đã giải quyết được sự nghi ngờ trong lòng anh.

“Oa oa!!!” Tần Dịch đứng cạnh Kỷ Lương, vừa nhìn thấy đã hét ầm lên: “Sếp, hộp cơm tình yêu à!!!!”

Một nỗi băn khoăn được giải đáp, thì ngàn vạn nỗi hoang mang lại trào lên, đây là tình cảnh của Hạ Vũ lúc này. Tiếng hét kia của Tần Dịch giống như mũi khoan, khoan vào lòng anh, giọng nói cũng không kìm được mà cứng rắn thêm vài phần, chân cũng không giữ được mà bước lên vài bước, liếc mắt nhìn một cái. Anh tự nói với mình, chỉ muốn liếc nhìn hộp cơm kia một chút thôi…

Trong hộp cơm có bánh sandwich tự làm, có bánh mì nướng, và rau xà lách tươi xanh, màu trắng ngà của sốt salad cùng với chân giò hun khói được làm vừa chín tới. Chỉ cần nhìn thôi đã thấy vô cùng mê người, vô cùng ngon miệng. Ngoài sandwich ra, còn có một hộp sữa, bên cạnh có vài quả ô mai, một vài miếng đào được cắt rất đẹp để làm đồ tráng miệng… Nhìn qua là biết do người có tâm làm ra, mà miếng trứng chiên hình trái tim kia mới chính là trọng tâm của cả hộp cơm.

Ngoài đồ ăn, còn có một mảnh giấy nhỏ được gài vào hộp cơm. Kỷ Lương hơi nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ, tên nhóc kia sao hôm nay lại

https://thuviensach.vn

vẽ chuyện như vậy. Tuy cô cũng không muốn làm quá khoa trương, nhưng ngẫu nhiên làm cô ngạc nhiên, vui vẻ thế này cũng khiến tim cô hạnh phúc hơn nhiều.

Tần Dịch nhanh tay nhanh mắt cầm lấy mảnh giấy kia: "Khụ khụ…" cậu hắng hắng giọng, đọc dòng chữ được viết trong giấy lên: "Cưng à, tối hôm qua làm 'em' ngủ muộn như vậy, hôm nay tôi đặc biệt dậy sớm làm bữa sáng tình yêu cho 'em', nhất định phải ăn hết đấy… Ký tên: Người 'em' yêu nhất."

(*) Ở đây, là mình để em trong ngoặc, vì trong tiếng Trung chỉ có hai ngôi, nên mình để theo cách mọi người nghe thấy câu này (người nào đó đang ăn dấm, đang nghĩ sai lệch, đang hiểu lầm, nên sẽ nghe thành thế này. Với lại, lời văn cũng k hề giống con nói với mẹ chút nào ^^). Còn thực chất, nếu dịch đúng theo tiếng Việt, thì lời nhắn này sẽ là:

"Mẹ yêu, tối qua con làm mẹ ngủ muộn quá, hôm nay con đặc biệt dậy sớm làm bữa sáng tình yêu cho mẹ, mẹ nhất định phải ăn hết đấy… Ký tên: người mẹ yêu nhất!"

Chẹp chẹp chẹp!

Buồn nôn quá!!!

Lời nhắn trong mảnh giấy kia khiến cho đầu óc của những người đang nghe nổ bùng lên những hình ảnh kiều diễm muốn chảy máu mũi.

Các đồng nghiệp đã làm việc với Kỷ Lương vài năm đều biết, người ở chung nhà với cảnh sát Kỷ kia chính là con trai cô ấy. Anh trai nhỏ nhà họ Kỷ bình thường cũng không thích đùa giỡn kiểu này, nhưng người xưa không phải vẫn thường nói: Chuyện khác thường chắc chắn có vấn đề sao. Anh trai nhỏ nhà họ Kỷ kia mà làm vậy, chắc chắn là có nguyên nhân của cậu ta, dù là đùa vui hay có kế hoạch khác, thì người hiểu chuyện cũng

https://thuviensach.vn

không ngốc nghếch mà dây vào, tránh rước hoạ vào thân. Tiểu Gia Cát họ Kỷ, nếu không có việc gì, thì cố gắng đừng chọc vào cậu ta.

Ôi ôi mẹ ơi. Tần Dịch thầm sợ run cả người, nhưng bên ngoài thì vẫn cười vô cùng tự nhiên, đẩy đẩy vai Kỷ Lương, rồi buông một câu: “Sếp, không tồi nha!!!” Thật ra, cậu muốn nói là: **, ghê tởm chết ông đây mất. Nhưng cậu nhóc kia vừa sáng sớm đã hạ thánh chỉ xuống, cậu nào dám không tuân theo. Trong lòng Tần Dịch khóc thét, kiếp trước chắc chắn cậu đã làm chuyện cực kỳ có lỗi với mẹ con nhà họ Kỷ kia, nên kiếp này mới bị hai mẹ con nhà họ xơi tái thế này.

Hạ Vũ cũng không biết nên nói gì, nên việc duy nhất mà anh có thể làm, đó là mặt càng ngày càng đen, sự tức giận trong lòng càng ngày càng tích tụ, sau đó tức tối nhìn chằm chằm vào cái gọi là bữa sáng tình yêu kia, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại những lời nói mờ ám trong mảnh giấy kia, kết hợp với câu nói của Kỷ Lương hôm đó… ‘so với những người khác, kỹ thuật của anh cũng không được tốt lắm…’

Những người khác = người ‘em’ yêu nhất = người đang sống chung với cô = người tối hôm qua đã làm cô mệt chết = gã đàn ông lỗ mãng chết tiệt…

Một chuỗi suy diễn dài cứ vòng đi vòng lại trong đầu anh như lồng đèn kéo quân.

Phòng làm việc im ắng đến mức kỳ lạ, cho tới khi người phụ nữ mặc áo blouse trắng kia bước tới, mới phá vỡ sự im lặng này.

Đoàn Khanh Nhiên cầm kẹp tài liệu, lúc đi vào văn phòng, thấy không khí bên trong hơi kỳ quái, nên rất “không cẩn thận” mà đi một vòng đến bên cạnh Kỷ Lương, nhón tay lấy một quả ô mai bỏ vào miệng, sau đó xoay người rời đi, còn tặng lại một câu: “Chua ngọt vừa miệng, năng lực của gã đàn ông nhỏ được cậu bao dưỡng kia càng ngày càng khá đấy.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương cũng cầm một quả ném vào miệng, vị chua ngọt rất vừa ý cô: “Đó là …”

Còn chưa dứt lời thì một bàn tay to đột ngột xuất hiện trước mặt cô, lấy hộp cơm kia đi mất.

“Này, anh…”

“Tôi cũng chưa ăn sáng!”

Đúng là kẻ lừa đảo!

Người vừa mới cùng ăn sáng với bọn họ là ai ? Mọi người đều thầm nghĩ trong lòng, nhưng cùng ăn ý không nói ra miệng, tiếp tục xem trò vui. Theo kinh nghiệm phá án nhiều năm của bọn họ, thì giữa hai người này, chắc chắn là có gian tình… A, không phải, chắc chắn là có tình cảm !

“Vậy anh tự đi mua đi !” Sao lại cướp của cô.

“Em đi mua thứ khác mà ăn, bữa sáng tình yêu này, tôi ăn trước.” Anh rút tờ tiền màu đỏ từ trong ví da ra, đặt trước mặt cô rồi xoay người đi mất.

Kỷ Lương kinh hoàng !!! Đang giữa ban ngày ban mặt, trước bàn dân thiên hạ, giữa Cục cảnh sát thế này, anh ta thân là cảnh sát mà lại làm cái việc của bọn trộm cắp, cướp đoạt bữa sáng của cô thế à ?!

“Này… anh…” vì quá kinh hoàng nên cô đã bỏ lỡ thời điểm vàng để bắt kẻ phạm tội kia, không thể giành lại đồ của mình. Đến tận khi cô hồi phục tinh thần, thì anh ta đã đi xa mấy mét. Chờ khi cô đuổi theo, thì anh đã rẽ vào văn phòng của mình !

“Ầm !”

Cửa bị đóng lại.

https://thuviensach.vn

“**, họ Hạ kia, anh là kẻ cướp à?!”

Kỷ Lương ngỡ ngàng nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt trước mặt mình, đưa tay xoay xoay, … khoá trái rồi, *** lại còn khoá trái: “Tôi…” Cô vừa nhấc chân lên, đột nhiên thấy lạnh cả lưng. Quay đầu nhìn lại thì thấy ông Cục trưởng bụng phệ không biết đứng sau lưng cô từ lúc nào, nhìn chằm chằm từng cử động của cô.

“Nếu cô phá cánh cửa này, thì đi dọn toilet một tháng cho tôi!” Ông lạnh lùng buông lại một câu như vậy rồi rời đi.

“Tôi…” Kỷ Lương nhìn cánh cửa đóng chặt kia, rồi lại nhìn theo bóng của Cục trưởng bụng phệ.

**!

Hàng vạn con thần thú lại lần nữa lao qua lao lại ầm ầm trong bụng cô!!!

– Lời nói ngoài lề –

=w= Anh Duệ uy vũ, anh Duệ khí phách, anh Duệ, tôi yêu anh!!! (đây là lời của tác giả, nhưng cũng là lời của mẹ Cherry muốn nói =)) Anh Duệ, anh thật quá khí phách, quá cường hãn đi :3)

https://thuviensach.vn

Chương 15: Tiểu Bạch Kiếm

Đóng cửa, chặn lại tiếng mắng mỏ giận dữ của Kỷ Lương, cảnh sát Hạ bắt đầu chăm chú xem xét hộp cơm trong tay, càng nhìn càng cảm thấy mất hứng, suy nghĩ vừa nổi lên trong đầu khiến cho anh cực kỳ không thoải mái. Cảm giác này, chưa bao giờ xuất hiện. Đầu óc của anh bây giờ đều đặt cả vào hộp cơm trên tay, thậm chí còn không phát hiện ra có thêm một người đang ngồi trong phòng làm việc của mình. Đối với người ngoài nhìn vào, thì tình hình này có thể nói là hiện tượng lạ.

Từ trước đến giờ, sếp Hạ vẫn nổi tiếng là người cực kỳ cẩn thận, vậy mà bây giờ cũng phạm sai lầm thế này sao?

“Khụ…”

Trầm Sùng giả vờ hắng giọng, rốt cuộc cũng được chú ý.

Sở hữu bộ mặt lạnh như quan tài có ưu thế nhất là ở chỗ, dù có làm hành động gì khác thường, thì mặt bọn họ cũng không hề biến sắc, trấn định đến mức khiến người khác phải thấy ngượng ngùng xấu hổ vì đã hỏi “vừa rồi anh làm sao vậy”.

Trầm Sùng nhìn chằm chằm Hạ Vũ đặt thứ gì đó vừa cầm trong tay sang một bên, hoàn toàn không hề đáp ứng lại ánh mắt chờ mong của mình, mà chỉ bình tĩnh nói một câu: “Cậu đến rồi à.”

“Ừ!”

Ánh mắt của Trầm Sùng vẫn không hề di chuyển, chỉ chăm chú nhìn vào hộp cơm kia. Vì hộp cơm đã bị mở ra từ bên ngoài, nên bây giờ, tất cả mọi

https://thuviensach.vn

thứ trong đó đều lộ cả ra không sót một chút gì. Chỉ cần liếc mắt là nhìn thấy miếng trứng chiên được cắt hình trái tim nằm gọn trong hộp.

Trầm Sùng cực kỳ oán hận. Dạo này thẩm mỹ của phụ nữ vặn vẹo hết cả rồi hay sao thế? Vì sao một anh chàng siêu đẹp trai như hắn lại không nhận được sự chăm sóc thế này… sáng lại còn có bữa sáng tình yêu nữa, mà một tên cả ngày mặt lạnh băng như tay Hạ Vũ kia thì càng ngày càng nổi tiếng là thế nào? Nhớ lúc trước, mỗi lần ra ngoài cùng Hạ Vũ, cứ ở chỗ nào có anh ta, thì y như rằng hắn mãi mãi chỉ có thể đứng làm nền.

“Sếp… ăn ngon không?” Thật đúng là hiền lương thục đức! Thời buổi này tìm đâu ra một cô nàng tự tay làm bữa sáng tình yêu thế này đây?!

“Chưa ăn.”

“Sếp, anh như vậy là không đúng rồi…” Trầm Sùng lắc lắc đầu, hộp cơm kia nhìn có vẻ rất ngon, điểm quan trọng nhất là nó còn chứa đựng tình yêu của cô em gái nhỏ nữa. Trời sinh hắn có lòng thương người, nhất là đối với tình yêu của phụ nữ, nên lập tức liền lên tiếng ‘đòi công bằng’ cho ‘người đẹp’ kia: “Dù là ăn không ngon, thì cũng là tấm lòng của người ta, chúng ta là đàn ông, không thể phụ lòng người ta được. Để tôi nếm thử hộ anh xem thế nào nhé…” Nói xong, hắn nhanh tay lấy một miếng sandwich được xếp cẩn thận trong hộp, nhét đầy mồm…

Hạ Vũ theo dõi hắn, hy vọng có thể nghe hắn phun ra một câu chê bai. Tên công tử Trầm Sùng này vốn rất kén ăn.

“Chà… không tồi chút nào!” Trầm Sùng gật đầu nói: “Sếp, chỉ dựa trên tài nghệ nấu nướng của cô ấy, là tôi có thể nhận cô ấy làm chị dâu được rồi đấy!”

Chỉ vì miếng ăn mà có thể bán cả chiến hữu bao nhiêu năm của mình, đủ để thấy phẩm hạnh của Trầm công tử thật chẳng đáng một xu.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ không tin, cũng thử một miếng, mặt lại càng đen hơn. Vì chính anh cũng không thể phủ nhận đồ ăn kia được làm rất ngon. Cái tên tiểu bạch kiểm ăn cơm mềm đó, cũng không phải quá tệ!!! Ít nhất là tài nghệ nấu nướng này, cũng có thể chăm sóc cho Tiểu Lương rất tốt rồi. (tiểu bạch kiểm ăn cơm mềm cũng có nghĩa như là tên được bao dưỡng, sống dựa vào đàn bà í)

Tình hình có vẻ không đúng lắm.

Trầm Sùng theo dõi sắc mặt của Hạ Vũ, rồi cẩn thận hỏi: “Sếp, anh không thích à?!”

“Thích cái rắm ấy!” Hạ Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Vậy cũng tốt.” Trầm Sùng nghe xong, bật người ngẩng đầu ưỡn ngực, rồi tự vỗ vào ngực mình, vô cùng nghĩa khí nói: “Vậy anh giao cô ấy cho tôi đi, anh em gặp nạn, đương nhiên tôi phải giúp bạn đến không tiếc mạng sống, dù vượt núi cao, biển lửa cũng không chối từ, chứ nói gì chỉ là một người phụ nữ.”

“Ai bảo với cậu đó là phụ nữ?”

“Không phải phụ nữ?” Đầu óc Trầm Sùng vừa đảo một vòng, hai mắt lại toả ra ánh sáng lấp lánh: “Vậy thì là một cô bé còn đang tuổi thành niên sao?” Nói cách khác, cũng vẫn là…

Đáng tiếc, lần này não hắn đã đi sai hướng.

Hạ Vũ nhìn hắn, trên mặt lộ ra một sắc thái rất hiếm gặp: “Trầm Sùng…”

“Hử?”

“Nghĩ đi nghĩ lại, đã bao nhiêu năm như vậy, mà tôi lại nhiều lần tin tưởng mà giao việc phòng thủ phía sau tôi cho cậu, giờ mới thấy thật khó

https://thuviensach.vn

mà tin được.” Có phải anh nên lo lắng đến việc tìm một đồng đội khác không?!

“Hả?”

“Đó là một gã đàn ông!”

“Đàn… đàn ông?”

“Một tên tiểu bạch kiểm được bao dưỡng.” Anh không khách khí bổ sung.

“Tiểu bạch kiểm…” Lúc này não của Trầm Sùng có vẻ mới bắt kịp tiến độ câu chuyện: “**! Sao anh không nói sớm!” Lãng phí tình cảm của hắn.

Hạ Vũ không hề keo kiệt mà tặng hắn cho hắn hai cái nhìn khinh bỉ. Trầm Sùng xấu hổ cười cười, còn đang định nói gì đó, thì di động của hai người đồng thời vang lên tiếng báo có tin nhắn mới. Di động của bọn họ đều đã được xử lý đặc biệt, chỉ có nhân viên nội bộ mới có thể gửi tin nhắn đến.

Hai người cùng thu lại vẻ mặt thoải mái vừa rồi, mở điện thoại ra. Là nhiệm vụ mới!!!

“Cướp máy bay?!” Trầm Sùng đã mất hắn dáng vẻ đùa giỡn vừa rồi.

Hạ Vũ vừa gọi điện thoại, vừa mở máy tính, phát đi một vài mệnh lệnh, rồi nói với người ở đầu dây bên kia: “Cho tôi biết tình hình mới nhất.”

“Tin được gửi đến từ Myanmar, một đoàn thương nhân Trung Quốc đã bị bắt cóc ở Yangon…” Đang trò chuyện, thì người bên kia lại truyền đến một hình ảnh tại hiện trường, bọn cướp ném một con tin ra khỏi máy bay.

“Đã chết!” Trầm Sùng cũng đứng bên cạnh xem, nhìn thấy con tin kia nằm dưới đất không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

“Có tin tức gì không?” Hạ Vũ hỏi đối phương, đồng thời cũng muốn nhìn bản đồ của sân bay vừa xảy ra chuyện không may.

“Đối phương là phần tử khủng bố của Myanmar.” Bên đầu dây kia tiếp tục cung cấp toàn bộ thông tin cho anh: “Lúc trước đã báo với truyền thông, phải yêu cầu người phát ngôn bên phía Chính phủ xuất hiện để chứng thực, không chấp nhận thoả thuận trung gian, nếu không, mỗi giờ bọn chúng sẽ giết một con tin. Bọn chúng vừa bắn chết hai con tin rồi! Có thể thấy được sự kiện cướp máy bay này đã được lên kế hoạch cẩn thận, bọn chúng đã bố trí người ở từng chốt canh gác rất kỹ càng, cẩn mật…” Sơ đồ từng chốt gác vừa được gửi tới: “Tiểu Bạch và Hắc Tử vừa thực hiện xong nhiệm vụ ở gần đó, nên họ đã qua trước để thu thập tin tức, cấp trên yêu cầu các cậu lập tức xuất phát…”

Hạ Vũ vừa trò chuyện vừa mặc quần áo, rút một khẩu súng lục từ trong ngăn kéo ra nhét vào giày.

“Còn gì nữa không?”

“Bên Trung Nam Hải nói không ngại giữ lại một hai nhân chứng sống để tiếp tục đàm phán.”

(*) Trung Nam Hải: là một quần thể các toà nhà ở Bắc Kinh, trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ của Cộng Hoà Nhân dân Trung Hoa. Thuật ngữ Trung Nam Hải đồng nghĩa với sự lãnh đạo và chính quyền của CHND Trung Hoa.

“Biết rồi!”

Hạ Vũ bình tĩnh ngắt điện thoại. Tình huống kiểu này đã phát sinh rất nhiều lần, là thành viên của tổ nhiệm vụ đặc biệt, phải có tâm lý kiên cường, lúc nào cũng có thể chuẩn bị tốt để tiếp nhận nhiệm vụ, đương nhiên là… cũng phải chuẩn bị tốt tinh thần để có thể hy sinh bất cứ lúc nào…

https://thuviensach.vn

Mỗi tổ viên đều phải vượt qua thử thách về tâm lý và thể chất rất nghiêm ngặt. Năng lực của mỗi chiến binh đều phải đứng đầu. Bọn họ là vũ khí bí mật của Quốc gia, là một thanh chuỷ thủ được giấu kín. Quốc gia cần bọn họ ở đâu, bọn họ sẽ xuất hiện ở đó, bất ngờ đâm một kích trí mạng vào kẻ địch.

Trong quá khứ, mỗi lần Hạ Vũ có nhiệm vụ, anh đều nói đi là đi, nhưng lần này… Anh nhìn xuống hộp cơm trên bàn!!!

“Chờ tôi một chút!” Anh nói xong rồi đi ra khỏi văn phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 16: Thực Hiện Nhiệm Vụ

Ở bên ngoài, Kỷ Lương, người vừa bị cướp mất bữa sáng tình yêu do con trai chuẩn bị cho kia, đang tức tối gặm bánh mì cô vừa giật của Tần Dịch. Nhìn thấy kẻ cướp họ Hạ xuất hiện, miếng bánh mỳ suýt chút nữa là nghẹn cứng ở cổ.

"Ăn chậm thôi, có ai giành mất của em đâu." Hạ Vũ lấy cốc nước đưa cho cô.

Anh ta còn không biết xấu hổ mà nói vậy nữa?!

Không ai giành với cô, vậy ai vừa cướp mất bữa sáng của cô?!

Kỷ Lương ném cho anh một cái nhìn khinh thường: "Ngài cảnh sát Hạ, xin hỏi có chuyện gì không?" Cô có thể khẳng định mục tiêu của anh ta không phải là chiếc bánh mì trên tay cô. Dù sao sandwich do anh Duệ nhà cô làm, ngon hơn thứ bánh mì khô khốc này nhiều.

"Tôi… tôi phải đi thực hiện nhiệm vụ."

Gì?

Kỷ Lương sợ run người, mất hai giây mới phục hồi lại tinh thần thì anh đã xoay người trở lại văn phòng.

Anh ta có ý gì? Đến đây quăng một câu như vậy rồi bỏ đi là sao?

Làm nhiệm vụ thì làm nhiệm vụ đi, còn nói với cô làm gì?!

https://thuviensach.vn

Nhà nước trả tiền đâu phải để nuôi bọn họ ăn không ngồi rồi, đương nhiên là phải có nhiệm vụ!

Kỷ Lương thầm nghĩ, nhưng… chân lại không thể khống chế mà bước vội đến trước mặt anh, cản anh lại: “Chờ chút!”

“Ừ?”

“Tôi…” Mày làm cái gì vậy hả Kỷ Lương??! Tự dưng ngăn anh ta lại làm gì? Kỷ Lương nhìn anh, trong đầu không ngừng thúc giục mình tìm câu gì đó để nói… Tìm lời để nói… Cô hé miệng, lại phát ra một câu: “Bữa sáng đó, ăn ngon không?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của ngài cảnh sát Hạ co rúm như bị táo bón, vừa thối vừa cứng ngắc, nghẹn mãi mới nói được một câu trái lương tâm: “Bình thường…”

Anh ta nói bình thường, thì Kỷ Lương nghe xong cũng tức không bình thường chút nào!!!

“Bữa sáng anh Duệ làm…”

Anh Duệ?

“Gọi cũng thân mật quá nhỉ!” Anh không nhịn được, chua giọng nói một câu.

“Ha… đúng vậy!” Kỷ Lương càng đắc ý hơn: “Anh ấy không chỉ là người rất thân, mà còn là người đàn ông tôi yêu nhất trên đời này!”

Nghẹn tức!!!

Vừa rồi, khó khăn lắm anh mới nuốt cục tức xuống được, giờ nghe cô nói lại trào ngược lên nghẹn trong cổ.

https://thuviensach.vn

“Kỷ Lương, em… em có còn… có liêm sỉ không hả?!” Cô gái đơn thuần không hiểu sự đời trước kia đâu rồi?

Liêm sỉ? Anh mà cũng dám hỏi cô thứ này à? Chẳng lẽ anh đã quên, liêm sỉ và tự tôn của cô đã bị anh dẫm nát dưới lòng bàn chân từ bảy năm trước rồi?!

“Không có!” Kỷ Lương không hề do dự gật đầu: “Liêm sỉ của tôi đã trốn nhà đi nhiều năm rồi.”

“Em…” Hạ Vũ bị câu nói của cô làm tắc nghẹn tiếp: “Tôi đi làm nhiệm vụ!” Nếu còn nói tiếp, chắc chắn sẽ càng khiến anh buồn bực hơn: “Còn nữa…” đi được vài bước, anh lại ngừng lại, quay lưng về phía cô, cứng rắn nói: “Nếu đã thích người đó như vậy, thì nên sống cùng anh ta cho tốt, đừng bỡn cợt thế nữa. Nếu anh ta dám bắt nạt em, hãy nói cho tôi biết…”

“Anh…” Kỷ Lương bị câu nói của anh doạ cho hoảng sợ. Sự quan tâm thể hiện quá rõ ràng. Nhưng mà… không phải lúc đầu anh đã nói đừng vượt ranh giới hay sao? Vậy còn nói mấy câu này khiến cô nhiễu loạn để làm gì: “Anh nhận nhiệm vụ ở đâu?” Cô biết chuyện này cô không nên hỏi. Nhiệm vụ của tổ đặc biệt là bí mật đối với người ngoài, cô không nên vi phạm, nhưng mà…

“Myanmar!” Anh vẫn trả lời cô: “Phần tử khủng bố của Myanmar bắt cóc một máy bay thương mại, trên chuyến bay đó có đoàn đàm phán thương mại của nước ta sang để tiến hành hợp tác song phương.” Anh không chỉ nói, mà còn kể chi tiết.

Kỷ Lương nhìn anh, không hỏi thêm gì nữa, chỉ nói: “Cẩn thận một chút! Tôi biết là anh có thể mà!”

Em biết là anh có thể!!!

https://thuviensach.vn

Những lời này khiến cho khuôn mặt cứng rắn lạnh lẽo của Hạ Vũ trở nên dịu dàng hơn: “Ừ, tôi đi đây…”

“Sếp —.”

Hạ Vũ vừa dứt lời, thì cửa phòng làm việc bật mở, Trầm Sùng ló đầu ra: “Có tình huống mới.”

Ngay khi Hạ Vũ đi tìm Kỷ Lương, thì Tiểu Bạch và Hắc Tử đang ở hiện trường tại Myanmar đã báo cáo tình hình mới về. Cấp trên cũng căn cứ trên tình hình mới mà ra chỉ thị mới.

“Chúng ta cần đưa thêm một nữ đồng nghiệp biết nói tiếng Myanmar theo.” Trầm Sùng báo lại chỉ thị mới nhất với anh: “Cấp trên đã chọn người rồi.”

“Ai?”

“Kỷ Lương.” Hắn cũng vừa đọc tư liệu về người tên là Kỷ Lương, thật sự rất có bản lĩnh, cũng là một nhân tài. Sao bao nhiêu năm mà vẫn chỉ là một đội trưởng nhỏ nhỉ?!

“Không được!” Hạ Vũ không thèm suy nghĩ, từ chối ngay chỉ thị này.

“Hả?”

“Chẳng qua chỉ là muốn tìm một cô gái biết nói tiếng Myanmar thôi phải không, sang bên đó rồi nhờ nữ cảnh sát ở đó hỗ trợ là được rồi —.”

“Sếp.” Trầm Sùng nhíu mày: “Đây là lệnh của cấp trên.” Việc bọn họ phải làm, là phục tùng.

“Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm. Tóm lại, Kỷ Lương không được…”

https://thuviensach.vn

“Tôi đi…” Cửa bị đẩy vào, Kỷ Lương đứng đó, thái độ kiên quyết: “Nhiệm vụ lần này, tôi có thể đi cùng các anh.” Không phải cô cố ý nghe trộm, nhưng mà thính lực của cô rất tốt, giọng của Hạ Vũ kia lại hét quá to, nên cô mới “không cẩn thận” mà nghe được thôi.

“Em nói bậy bạ cái gì thế?” Hạ Vũ bước lại gần, định kéo cô ra khỏi phòng làm việc.

Kỷ Lương tránh tay anh, đi đến trước mặt Trầm Sùng, vươn tay ra: “Tôi là Kỷ Lương, lần đầu hợp tác, mong anh giúp đỡ.”

Trầm Sùng nhướng mày, trong mắt không giấu nổi sự tò mò về quan hệ của hai người, liền đưa tay ra: “Trầm Sùng, đồng bọn của Hạ Vũ, hợp tác vui vẻ!” Có năng lực! Trầm Sùng hơi kinh ngạc, bàn tay này khác hẳn những người phụ nữ bình thường khác, thô ráp chứ không nhẵn nhụi, ở đốt thứ hai ngón trỏ và trong lòng bàn tay có vết chai, đó là căn cứ chính xác để chứng minh cho việc cô ấy có niềm “say mê” với súng.

Cô gái này, thật sự là một nữ cảnh sát bình thường sao?!

Một cảnh sát bình thường không thể có vết chai vì cầm súng dầy như vậy! Chẳng lẽ sếp không phát hiện ra điều đó? Trầm Sùng hơi nhíu mày, vì sự sơ suất nhỏ này của Hạ Vũ.

“Trầm Sùng, cậu…” Hạ Vũ tức giận trừng mắt nhìn người anh em của mình.

“Cảnh sát Hạ, tuy tôi và anh là người quen cũ, nhưng chính anh cũng đã từng nói, hy vọng trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể chú trọng vào việc chung.” Giọng nói của Kỷ Lương vô cùng lãnh đạm, rõ ràng là chỉ để ý đến việc công.

Đúng vậy, cô chỉ là tận lực với việc chung mà thôi! Kỷ Lương thầm tự nhủ, không để ý đến nét mặt khó coi của Hạ Vũ nữa, mà quay sang gật đầu

https://thuviensach.vn

với Trầm Sùng: “Cho tôi hai phút, tôi gọi điện thoại!” Cô phải thông báo cho anh Duệ đã.

Năm phút sau, ba người rời khỏi Cục Cảnh sát trước ánh mắt tò mò của mọi người, xuất phát đi Yangon.

https://thuviensach.vn

Chương 17: Đến Nơi

Ba người đi thẳng tới một căn cứ quân sự gần đó. Mọi người có vẻ đều quen biết Hạ Vũ và Trầm Sùng, đã chuẩn bị sẵn máy bay chuyên dụng cho bọn họ.

“Dù để ở bên trong.” Một viên sĩ quan trẻ giao ba chiếc ba lô cho họ, không giấu được vẻ sùng bái trong mắt. Lúc nhìn sang Kỷ Lương, cậu ta thoáng ngạc nhiên, rồi sự sùng bái trong mắt càng trở nên nồng nhiệt hơn.

Kỷ Lương bị cậu ta nhìn đến phát sợ, sau khi nhận ba lô, vội vàng đuổi theo Hạ Vũ và Trầm Sùng.

“Ha… chuẩn bị xong chưa các anh?” Phi công đã ở trên máy bay, nhìn mặt có vẻ rất phấn khởi.

Hạ Vũ nhướng mày không nói. Chuyện này mà còn phải hỏi à? Lúc nào bọn họ chẳng chuẩn bị sẵn sàng.

“Ôi chà, thành viên mới à?” Hắn nhìn Kỷ Lương, hỏi, đồng thời tay cũng không ngừng động tác, thuần thục khởi động máy bay.

“Kỷ Lương.” Cô tự giới thiệu.

“Tôi là Hắc Ưng.” Hắn cũng tiện mồm giới thiệu người đồng nghiệp của mình: “Đây là Hắc Ưng Hào, là người chuyên phụ trách chân giả của tôi.”

Hắc Ưng cũng là một thành viên trong tổ nhiệm vụ đặc biệt. Trong một lần thi hành nhiệm vụ, vì gặp sự cố mà mất một chân, sự nghiệp của hắn coi như cũng chấm dứt. Nhưng vì cấp trên rất tán thưởng kỹ thuật điều

https://thuviensach.vn

khiển máy bay của hắn, nên đã giữ hắn lại trong ngành, cho người làm chân giả cho hắn, rồi để hắn trở thành huấn luyện viên đào tạo phi công trong quân đội.

Lần này là vì chuyện đột ngột phát sinh, phải đến Yangon trong thời gian ngắn nhất, nên cũng chỉ có hắn làm được. Vì chỉ có hắn mới hiểu rõ tường tận từng đường bay nhỏ trên không trung.

“Hắc Ưng à?” Đây chắc không phải là tên thật chứ?!

“Là biệt danh.” Hắc Ưng giải đáp câu hỏi trong lòng cô: “Cô cũng có thể gọi tôi là lão Khản.” (có nghĩa là hoà nhã, hay nói chuyện phiếm)

Kỷ Lương xích lại gần, nhỏ giọng hỏi: “Vậy biệt danh của anh ta là gì? Hắc Kiểm à?” (mặt đen) Từ lúc bắt đầu xuất phát đến giờ, mặt anh ta đen xì đến mức chẳng ai dám nhìn thẳng.

“Ha ha ha…”

“Phụt…” Trầm Sùng và Hắc Ưng không khách khí cười ầm lên: “Lẽ ra cô nên xuất hiện sớm một chút, để đặt cho anh ta cái biệt danh đó mới đúng.” Trầm Sùng nói, nhìn vẻ mặt đen thui của Hạ Vũ, lại chế nhạo thêm vài câu.

Muốn đến Yangon, máy bay bình thường phải mất khoảng năm, sáu tiếng. Nhưng dưới sự điều khiển của Hắc Ưng, chỉ cần ba giờ họ đã tới được sân bay Yangon. Khoảng thời gian sau đó, bên trong máy bay hoàn toàn yên lặng. Mấy người Hạ Vũ đã sớm quen với tình hình này, trước khi chấp hành nhiệm vụ đều tự mình giữ im lặng một chút, rồi điều chỉnh trạng thái tinh thần tốt nhất.

Kỷ Lương rút ví da ra, ngắm ảnh con trai mình, tâm tình vốn hơi lo lắng cũng bình yên lại, nghĩ đến cuộc điện thoại gọi cho cậu trước khi xuất phát…

https://thuviensach.vn

“Anh Duệ, mẹ phải đi công tác.”

“Thôi đi, Kỷ Tiểu Lương, đức hạnh của mẹ như vậy mà cũng được đi công tác à? Cục trưởng của mẹ không phải là muốn về hưu sớm đấy chứ?” Kỷ Duệ không khách khí lột trần câu nói dối của cô.

“Ha ha ha… anh Duệ thật là sáng suốt.” Sinh ra một đứa con rất ngốc cũng buồn, mà sinh được một đứa con thông minh quá cũng buồn, chuyện gì cũng không lừa được: “Mẹ muốn nhận nhiệm vụ lần này.” Cô còn có thể nói gì hơn nữa, tuy anh Duệ thông minh, nhưng dù sao cũng vẫn là một cậu bé.

Anh Duệ dường như hiểu sự khó xử của cô, nên cũng không cố hỏi nhiều, chỉ nói: “Mẹ đi công tác về, vẫn còn món nợ phải thanh toán đấy.”

Tên nhóc kỳ quặc này, rõ ràng là muốn dặn dò cô lúc thực hiện nhiệm vụ phải cẩn thận một chút, mà còn không nói thẳng ra, cứ nhất định phải nói dối lòng thế mới được.

Kỷ Lương nhìn ảnh trong ví, không kìm được liền nở nụ cười.

“Cô xem gì thế?” Lão Khản hỏi.

“Ảnh.” Tên nhóc này, nhìn mặt rất giống cô. Mọi người nói, con trai giống mẹ, quả nhiên là không sai.

“Người đàn ông của cô đấy hả?”

“Ha ha ha…” Kỷ Lương cười, hôn một cái lên ảnh trong ví: “Là người tôi yêu nhất.”

Trong nháy mắt, Trầm Sùng cảm thấy độ ấm bên cạnh mình lại giảm xuống một chút. Ôi chao… quan hệ của hai người này là thế nào đây? Từ đầu tới giờ, không khí giữa hai người này vẫn có gì đó rất kỳ quái. Hắn biết

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ đã nhiều năm, nhưng chưa từng thấy anh ta thất thường như hôm nay… A! Không phải, mấy năm trước cũng có một khoảng thời gian ngắn, anh ta cũng thất thường thế này.

Nhưng mà, anh ta như bây giờ, tốt hơn dáng vẻ cứng ngắc bình thường rất nhiều.

“Thôi, cất đi đi.” Lão Khản cười, rồi nói: “Chờ đến lúc về ôm hôn người thật chẳng tốt hơn sao?!”

Những lời này nói ra có vẻ rất bình thường, nhưng trong đó lại mang một hàm ý cực kỳ tự tin! Tự tin rằng lần này nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, sau đó bình an trở về nhà, ôm người thương.

Kỷ Lương cười, cất ảnh đi: “Nói cũng đúng!”

Ba giờ, bọn họ đã tới Yangon. Trời đang mưa nhỏ, sương mù dày đặc.

“Độ cao bao nhiêu rồi!” Hạ Vũ trầm mặc suốt chặng đường dài lên tiếng.

“3000 ft.” Lão Khản hút thuốc, bình tĩnh trả lời.

(1 ft = 0.3048m)

“Tăng thêm 800 đi.”

Lão Khản gẩy tàn thuốc vào gạt tàn, nhìn anh, rồi đưa máy bay lên cao thêm một chút, sau đó hỏi: “Chịu được không?” Nhảy dù từ độ cao 3500ft, lại trong thời tiết không tốt thế này…

Kỷ Lương im lặng gật gật đầu.

“Nếu không thể thì ở lại trên máy bay, đừng làm vướng chân chúng tôi.” Hạ Vũ không khách khí nói, khiến Kỷ Lương không kìm được, đáp trả:

https://thuviensach.vn

“Anh có thể làm được, thì tôi nhất định cũng làm được.”

Không khí trong cabin lại vì hai người mà trở nên rất quái dị. Trầm Sùng đành đứng ra phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Có tin tức ở tiền phương báo về, bọn chúng đã đặt chốt canh gác, nếu hạ cánh quá thấp sẽ dễ bị phát hiện.” Trầm Sùng nhìn thời tiết bên ngoài cửa sổ, mây mù mờ mịt: “Thời tiết này, cũng có lợi cho chúng ta.” Có tác dụng cản tầm nhìn, giúp che giấu hành tung của bọn họ khi dù chạm đất.

Máy bay dừng trên độ cao 3800ft, lão Khản lại nhả một hơi khói, cũng tiện tay đưa một điếu cho Hạ Vũ và Trầm Sùng, Kỷ Lương khoát tay ý bảo không cần. Lão Khản nhìn bọn họ đeo trang bị lên người, hơi hoài niệm khoảng thời gian cùng thực hiện nhiệm vụ với bọn họ lúc trước.

Hạ Vũ thở ra một vòng khói nói: “Kỹ thuật lái máy bay của anh vẫn chưa bị rỉ sét nhỉ.”

“Hừ! Dù cái đồ chơi phía dưới kia của cậu rỉ thì kỹ thuật của ông đây cũng sẽ không rỉ nhé.” Lão Khản giơ ngón giữa ra trước mặt anh rồi khoát tay: “Mau biến đi, biến đi.” (ý Lão Khản bảo cái ấy ấy của anh Vũ í)

Hạ Vũ cầm chặt tay nắm cửa máy bay, nhìn hai người kia, “Chuẩn bị!”

Ầm!!!

Cửa mở ra, gió to mang theo mưa lạnh xộc vào khiến Kỷ Lương nhắm chặt mắt lại, đến lúc mở mắt ra, thì chỉ nhìn thấy bóng vừa nhảy xuống của hai người kia.

“Mau nhảy theo đi!” Lão Khản nói.

Kỷ Lương hít một hơi thật sâu, nhảy ra khỏi máy bay, bụng dưới bắt đầu đau quặn lên……

https://thuviensach.vn

Chương 18: Người Của Chúng Tôi, Chúng Tôi Sẽ Tự Cứu

Mặc dù không phải Kỷ Lương không có kinh nghiệm nhảy dù, nhưng đây là lần đầu tiên cô phải nhảy từ độ cao như vậy xuống, lại trong điều kiện thời tiết ác liệt như lúc này.

Nói không hoảng sợ thì rõ là lừa người.

Nhưng nhiều năm vừa rồi cũng đã dạy cho cô biết, càng lúc hoảng sợ, thì cô lại càng phải bình tĩnh xử lý, không có khó khăn nào là không thể vượt qua, phải tự làm cho mình trở nên thật mạnh mẽ, dù không có một thân thể cường tráng, thì cũng muốn có một ý chí kiên cường để có thể vượt qua tất cả.

Không luống cuống tay chân, không nghĩ ngợi lung tung, trong lúc bụng dưới đang đau quặn, cô bình tĩnh thao tác theo những bước họ đã dặn trước, không sai một ly.

Khi hai chân an toàn chạm đất, Trầm Sùng quay sang giơ ngón tay cái lên với cô. Cô thậm chí cũng nhìn thấy ánh mắt của Hạ Vũ mang một vẻ kinh ngạc và khen ngợi rõ rệt. Kỷ Lương chậm rãi thở phào một hơi rồi ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ rất giống một tên tiểu nhân đắc chí!

Hạ Vũ, anh nhìn thấy chưa?! Đây chính là Kỷ Lương của hiện tại, không dịu ngoan, không phải là con mọt sách suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào sách vở, cái gì anh làm được, thì tôi cũng có thể làm được. Kỷ Lương bây giờ đã…… không cần anh nữa rồi!

Hạ Vũ đã bắt đầu liên lạc với hai thành viên còn lại, hỏi tình hình mới nhất. Trước khi bọn họ đến, bên phía Myanmar vừa phái chuyên gia đàm

https://thuviensach.vn

phàn tới để đàm phán với phần tử khủng bố. Bọn chúng cũng tạm thời đình chỉ hành động một giờ giết một con tin lại.

Khu vực xung quanh sân bay đã được cảnh sát bên Myanmar bao vây, đưa những nhân viên không liên can rời khỏi hiện trường.

Ba người bọn họ đột ngột xuất hiện từ không trung khiến cho nhân viên, cảnh sát ở hiện trường trợn mắt giật mình, đồng loạt hướng súng về phía họ.

“Đừng căng thẳng, là người một nhà mà.”

Một cậu thanh niên khoảng hai mươi tuổi, da ngăm đen bước ra, phất tay ý bảo họ hạ súng xuống. Hạ Vũ thấy cậu ta liền ngắt máy điện thoại: “Đi thôi.”

“Hắc Tử.” Trầm Sùng dẫn Kỷ Lương đi theo sau họ, đồng thời giới thiệu người thanh niên kia với cô.

Bọn họ đi vào phòng chỉ huy trung tâm tạm thời, một người đàn ông ngồi trong đó thấy bọn họ, lập tức bước lại gần. Kỷ Lương nghĩ, người này chắc là thành viên tên Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch, tình hình mới nhất.” Trong giọng nói của Hạ Vũ có một loại khí thế bức người khiến người ta bất giác mà tuân thủ vô điều kiện.

“Sếp, chúng ta vừa nhận được một vài tín hiệu.” Tiểu Bạch nói xong, ấn nút máy tính phát một đoạn âm tần, một đoạn trò chuyện ngắn gọn vang lên.

Kỷ Lương nghe xong nói: “Tiếng Campuchia.”

Hạ Vũ hơi kinh ngạc nhìn cô, hôm nay, một lần nữa cô đã thành công trong việc khiến cho anh phải kinh ngạc. Campuchia chỉ là một quốc gia

https://thuviensach.vn

nhỏ, ngôn ngữ của bọn họ cũng rất ít người biết, không ngờ cô nghe lại hiểu.

Kỷ Lương đi lên phía trước, đón ống nghe của Tiểu Bạch, nghe lại một lần, sắc mặt lập tức biến đổi: “Bọn chúng nói, chờ xe truyền hình lưu động đến sẽ lập tức cho nổ bom.”

Sắc mặt Hạ Vũ trầm xuống.

Hắc Tử tức giận chửi ầm lên: “Cái lũ rùa rút đầu này, hoá ra nãy giờ bọn chúng toàn giả vờ để làm to chuyện hơn. Con mẹ nó, đợi lát nữa ông đây sẽ làm cho chúng muốn chết không được, muốn sống không xong.”

“Điều kiện tiên quyết là phải bảo vệ sự an toàn của con tin, tuỳ cậu muốn làm thế nào thì làm.” Hạ Vũ mở bản đồ sân bay ra, thông thường, sân bay đều được xây dựng ở những khu cách xa phố xá sầm uất. Sân bay này cũng vậy, được xây dựng ở ngoại ô của Yangon, cách đó không xa có một khu rừng, vừa vặn có thể cản tầm nhìn từ trong máy bay ra: “Trạm canh gác của bọn chúng, có thể nằm ở ba điểm này.” Hạ Vũ khoanh tròn trên bản đồ.

Một viên sỹ quan Myanmar đứng bên cạnh lên tiếng tỏ ý nghi ngờ. Lúc trước, khi Tiểu Bạch và Hắc Tử gia nhập vào đội cứu viện của bọn họ đã khiến hắn cảm thấy khó chịu, giờ khi Hạ Vũ đến, khí thế bức người, tiếp quản hết mọi hành động khiến hắn không nhịn được.

Đám người Trầm Sùng đương nhiên không có thắc mắc gì với phán đoán của Hạ Vũ. Đây là một sự tín nhiệm căn cứ vào kinh nghiệm thực tế chiến đấu của anh.

Hạ Vũ liếc nhìn viên sỹ quan kia một cái, rồi tiếp tục sắp xếp nhiệm vụ: “Ba trạm canh gác này có vị trí rất quan trọng đối với hành động cướp máy bay lần này của chúng. Cho nên, người được sắp xếp trong chốt này chắc chắn đều là người thân tín…”

https://thuviensach.vn

“Có tin mới!” Tiểu Bạch ra hiệu cho bọn họ lại gần: “Sếp, trong số những tên đang ở chốt canh gác có một ả là nhân tình của tên cầm đầu.” Lúc trước họ đã nhận được tin tình báo là trong đám khủng bố có một phụ nữ, để tránh trường hợp bất ngờ, nên cấp trên mới yêu cầu thêm một nữ cảnh sát biết tiếng Myanmar cùng đến đây. Không ngờ thân phận của cô ả kia quan trọng như vậy, phụ trách đám người ở chốt canh thứ nhất: “Vừa rồi, tên cầm đầu trong máy bay có gọi điện thoại cho ả kia. Cứ cách hai mươi phút, chúng lại liên lạc một lần, nói chuyện rất ngắn gọn, dùng mật hiệu để trao đổi, nếu có gì bất thường thì sẽ nói: mingalarbar (xin chào), còn nếu không có gì bất thường thì sẽ nói: jierudingbar (tạm biệt).

Tiểu Bạch lấy những đoạn ghi âm của cô ả kia bật lại một lần, sau đó nhìn Kỷ Lương: “Có thể không?”

Bên Myanmar đương nhiên có nữ cảnh sát biết nói tiếng Myanmar, nhưng khi nghe đối tượng là phần tử khủng bố liều mạng, thì chẳng ai muốn đi hiến thân hết. Tình hình này, nếu cương quyết phái các cô ấy đi tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ làm tình hình thêm rối loạn mà thôi.

Kỷ Lương tập một lần, bắt chước giọng nói của đối tượng, tuy không giống hoàn toàn, nhưng cũng được đến tám phần, hơn nữa, nói qua điện thoại sẽ rất khó phát hiện ra.

Dù Hạ Vũ không muốn để cô mạo hiểm như vậy, nhưng nhìn qua cũng chỉ cô có thể làm được, hơn nữa, biểu hiện của cô trên đường tới đây cũng khiến anh tin tưởng hơn nhiều.

“Hắc Tử, Trầm Sùng… và Kỷ Lương, ba người lẻn vào trong rừng, tìm ra ba trạm gác kia, giải quyết xong thì Kỷ Lương, em chịu trách nhiệm để bọn họ đánh ám hiệu về! Tôi và Tiểu Bạch…”

“Từ từ đã!” Viên sỹ quan Myanmar bị bỏ qua nãy giờ chợt nhảy dựng lên, nhìn người đàn ông khí thế mạnh mẽ, cao hơn mình hẳn một cái đầu

https://thuviensach.vn

đứng trước mặt, cố gắng gắn giọng nói: “Anh… anh là ai…”

Hạ Vũ nhíu mày hỏi Tiểu Bạch: “Cái gã quàng quạc như gà mẹ này là ai thế?” Ừ! Anh không quên mình đang ở Myanmar, cho nên cũng rất nể tình mà dùng tiếng Myanmar để hỏi Tiểu Bạch.

“Khụ!” Tiểu Bạch nghiêm trang dùng tiếng Myanmar trả lời: “Sếp, anh ta là đàn ông.”

Việc này, so với bị bỏ qua còn khiến người ta tức giận hơn. Tên sỹ quan kia vừa định gào thét, Hạ Vũ lại quét ánh mắt lạnh lẽo qua hắn, khiến hắn tắc nghẹn không dám nói gì.

“Tôi không cần biết anh là con chó con mèo ở đâu, tôi chỉ biết, con tin đang bị bắt cóc trên máy bay kia là người Trung Quốc chúng tôi, tất cả mọi chuyện đều là do sự thiếu năng lực của các người tạo thành!” Giọng điệu của anh, không giận mà uy nghiêm: “Vì các người thiếu năng lực, nên đã làm chúng tôi mất đi hai người dân, bắt đầu từ giờ phút này, chúng tôi sẽ tiếp nhận. Người của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự cứu!”

https://thuviensach.vn

Chương 19: Bị Tè Lên Đầu

Hạ Vũ vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng huýt sáo vang lên.

Quá đẹp trai!

Quá khí phách!!!

Kỷ Lương nhìn người đàn ông dù ở trên địa bàn người khác vẫn không giảm đi sự kiêu ngạo kia, không kìm được liền đưa tay lên miệng huýt sáo như một kẻ lưu manh. Kết quả là bị cảnh sát Hạ trừng mắt lườm cho một cái.

Nhưng Kỷ Lương hiện giờ là ai chứ?

Theo như Kỷ Duệ nói, thì Kỷ Lương hiện giờ là một thanh niên ba không: không thể diện, không da mặt, không lễ tiết… A, không đúng, là một cô nàng ba không chứ. Nếu muốn tạo ra hoàn cảnh để cô hiểu thế nào là thẹn thùng, thì đến cuối cùng, sẽ chỉ có anh phải thẹn thùng vì chỉ số thông minh của mình — vì sao lại khờ dại đến mức nghĩ rằng có thể dạy cô ấy biết thẹn thùng?!

Cho nên, ánh mắt xem thường của Hạ Vũ cũng không đạt hiệu quả gì, chỉ nhận lại một nụ cười cực kỳ vô lại của Kỷ Lương. Đối mặt với thái độ của cô, Hạ Vũ muốn giận cũng không giận nổi.

“Chúng ta đi thôi!” Trầm Sùng nhìn hai người, thấy bọn họ đã chuẩn bị xong, liền chủ động xuất phát.

“Kỷ Lương!” Hạ Vũ gọi với theo: “Em… cẩn thận một chút.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương gật gật đầu, đáp lại anh: “Anh cũng vậy.”

Đây là một câu nói rất bình thường, nhưng vào tai của bọn Hắc Tử thì lại giống như gặp quỷ. Trước kia, họ chưa bao giờ nhìn thấy Hạ Vũ “dịu dàng chăm sóc” như vậy, nhiều nhất là sẽ nói: “Nếu không hoàn thành tốt nhiệm vụ, thì đừng vác xác về gặp tôi.” Còn Trầm Sùng, vì đã chứng kiến không khí khác thường của họ trên cả quãng đường tới đây, nên bây giờ cũng không thấy quái lạ nữa.

“Không tồi nha…” Hắc Tử cười hi hi ha ha, khẽ huých vai Kỷ Lương, nét mặt cực kỳ thô bỉ.

Kỷ Lương cũng đẩy lại vai cậu, sau đó hất tóc, tự cao tự đại phun ra một câu: “Đừng say đắm chị đây, chị đây là lưu manh đấy!”

“Ha ha ha!” Hắc Tử bị câu nói của cô chọc cho cười, vung tay ra khoác vai kéo cô lại, cười ha ha: “Đừng nói vậy, ông đây rất thích lưu manh!”

Kỷ Lương cũng sánh vai với cậu, đáp lại: “Nhưng bà đây không thích cầm thú.” Trêu qua chọc lại, hai người nhìn nhau cười, cảm giác lo lắng trong lòng Kỷ Lương cũng vơi đi nhiều. Cô cảm kích nhìn Hắc Tử.

Đương nhiên, cảm giác này Hạ Vũ không hiểu. Đối với anh, anh chỉ nhìn thấy Kỷ Lương tuỳ tiện vui cười với một gã lần đầu gặp mặt, hơn nữa, lại còn gặp chưa tới nửa giờ mà đã đầu mày cuối mắt, gạ gạ gẫm gẫm nhau.

“Hắc Tử, cậu, con mẹ nó nghiêm túc chút đi, đừng có gây rối nữa. Nhiệm vụ không hoàn thành thì đừng vác xác về gặp tôi.” Một câu nói theo đúng tiêu chuẩn của thủ lĩnh Hạ, nhưng khiến người ta nghe vẫn cảm thấy có hàm ý khác.

Nhất là Hắc Tử, cậu đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, có cảm giác như bị ác quỷ nhìn chằm chằm vậy.

https://thuviensach.vn

“Hừ!” Cho tới tận khi rời khỏi phòng, cách xa tầm mắt của Hạ Vũ, Hắc Tử mới đưa tay ra sau lưng sờ soạng một hồi, mồ hôi lạnh đầy trán: “Thật đúng là gây hoạ!” Cậu vốn không lo lắng gì, nhưng bị anh nhìn chằm chằm như vậy, khiến lông tơ của cậu cũng đều dựng đứng cả.

Trầm Sùng đồng tình vỗ vai cậu: “Bình tĩnh một chút, ngày còn dài lắm!” Anh cảm thấy từ nay về sau, cảnh tượng thế này sẽ không ít đi, mà chỉ càng nhiều lên thôi.

Ba người nhanh chóng bước theo con đường nhỏ, tiến sâu vào trong rừng. Vừa rồi họ đã thay đồ nguỵ trang, trong rừng âm u, sẽ không dễ bị phát hiện. Thời tiết rất tốt, mưa lớn hơn ban nãy một chút, tuy hành động không tiện, nhưng tiếng mưa rơi có thể che giấu âm thanh khi bọn họ tiến hành nhiệm vụ. Sau khi tiến vào trong rừng, ba người đồng loạt ngừng trò chuyện, hô hấp cũng nhẹ hơn.

Nói tới chuyện này, thì Kỷ Lương không thể không khâm phục sự chuyên nghiệp của họ. Mấy người họ đều to khoẻ hơn cô rất nhiều, nhưng mà… bước chân lại nhẹ như mèo, dù đi trong rừng, đạp lên lá khô, nhưng nếu không cố lắng tai nghe thật kỹ, thì căn bản không thể nghe được gì. Đủ để thấy thân thủ của họ tốt đến thế nào.

Kỷ Lương không biết, trong khi cô đang thầm khâm phục hai người họ, thì hai người họ cũng đang chú ý cô.

Trầm Sùng coi như có tiếp xúc với Kỷ Lương lâu hơn Hắc Tử một chút. Từ lúc biết cô tới giờ, hắn đã chứng kiến không ít năng lực của Kỷ Lương, ngoại trừ khả năng làm cho sắc mặt Hạ Vũ biến đổi, còn có cả vết chai trong lòng bàn tay của cô kia, rồi dũng khí bình tĩnh, thong dong của cô, lại còn bây giờ nữa,… năng lực hành động không hề kém họ chút nào, vừa nhanh, vừa nhẹ.

Kỷ Lương này, thật sự không đơn giản!

https://thuviensach.vn

Dừng lại!

Trầm Sùng giơ tay lên, lặng lẽ thầm ra hiệu cho mọi người ngừng lại. Cách đó không xa có một sườn núi, là một trạm canh gác theo phán đoán của Hạ Vũ.

Kỷ Lương đứng tại chỗ, dùng ống nhòm đêm nhìn, quả nhiên, cô thấy có trạm canh gác dưới sườn núi đúng như Hạ Vũ nói. Hắc Tử và Trầm Sùng trái phải cùng tiến lên, chỉ một lát sau, bọn họ lại âm thầm quay về. Kỷ Lương hơi nhíu mày, nhìn Hắc Tử, cô ngửi thấy mùi máu trên người cậu.

Xem ra, mấy tên cảnh giới bên ngoài đã bị bọn họ xử lý xong. Tốc độ này… thật khiến người ta sợ hãi.

“Cả hai cánh của trạm gác đều chỉ có một người thôi.” Trầm Sùng thấp giọng nói xong: “Quan trọng là… cô ả kia ở trạm gác này.” Trạm gác này cũng là trạm kiểm soát quan trọng nhất, cô ả trọng yếu nhất thủ tại đây.

“Xem ra, chúng đã lên kế hoạch từ lâu rồi!” Kỷ Lương nhìn căn nhà gỗ nhỏ kia, nếu chỉ là hành động nhất thời thì không thể dựng lên một căn nhà gỗ nhanh như vậy, chắc chắn đã chuẩn bị một thời gian rồi.

“Tiến hành thôi!” Mắt Hắc Tử loé lên, giọng nói không nén được sự hưng phấn.

Trong căn nhà gỗ phía trước, có một tên đang hút thuốc canh gác.

Dưới hiệu lệnh của Trầm Sùng, ba người lặng lẽ tiến về phía trước, người dán sát xuống đất, dùng khuỷu tay để đẩy người tiến lên. Ba người giống như ba con rắn lớn, yên lặng trườn về phía nhà gỗ. Đến sát sườn núi, cả ba đều tìm yểm thế để ẩn nấp. Hắc Tử và Trầm Sùng tản ra hai bên, nhường yểm thế tốt nhất ở giữa cho Kỷ Lương, để cô duy trì trạng thái bất động! Kỷ Lương cảm động gật gật đầu với họ, từ lúc bắt đầu hành động đến giờ, họ vẫn luôn đặc biệt chiếu cố cho cô! Nghe âm thanh đi qua đi lại không

https://thuviensach.vn

ngừng của gã canh gác vang lên phía trên đầu, Kỷ Lương bất giác nắm chặt súng.

Loạt soạt, loạt soạt —

Có người đến gần!!!

Kỷ Lương tự nhắc mình phải tập trung, cô ngừng thở, cố gắng co gọn người vào sau yểm thế, ánh mắt đồng thời nhìn sang phía Hắc Tử, Hắc Tử đột nhiên nhếch miệng, cười với cô.

Tên nhóc này bị rút não à, giờ phút này mà còn cợt nhả!

Gã kia vừa đi vừa lẩm bẩm hát, hoàn toàn thảnh thơi ngược lại hoàn toàn với sự hồi hộp, căng thẳng của cô bây giờ. Chết đến nơi rồi còn không biết…

Kỷ Lương đang nghĩ thì thấy gã kia đột nhiên ngừng lại. Chỉ trong chốc lát, một dòng chất lỏng ấm áp chảy xuống, một mùi khai nồng rót xuống hết đầu cô, ướt hết cả người.

Chết tiệt!

Kỷ Lương thầm chửi rủa gã, mùi nước tiểu khai nồng, ghê tởm kia khiến lửa giận của cô tăng vọt. Mà gã này tiểu cũng rõ lâu, phải chừng hơn một phút!!!

Kỷ Lương thầm đọc hết một lượt Tam Tự Kinh, rồi rốt cuộc, cũng chỉ đúc kết lại được một từ đanh thép: F**k!

Khốn kiếp nhất là hai tên đáng chết kia, với kinh nghiệm của bọn họ, thì chắc chắn bọn họ phải biết, yểm thế tốt nhất cũng chính là “điểm đi tè tiện nhất”, bảo sao mà lại “tốt bụng” nhường lại cho cô như thế!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhìn hai tên đang giả vờ như không biết gì ở bên cạnh, cô nghiêng đầu, vươn hai tay sang hai bên, tặng cho bọn họ một ngón giữa!!!

https://thuviensach.vn

Chương 20: Sóng Trước Chưa Tan, Sóng Sau Đã Tới

Cuối cùng, sau khi gã tiểu xong, thì toàn thân Kỷ Lương cũng ướt hết.

Gã kia trút hết được ra còn thoải mái rùng mình một cái, rót nốt một vài giọt còn lại lên đầu Kỷ Lương, sau đó tiếp tục ngân nga một ca khúc nào đó, quay về căn nhà gỗ. Lúc đi tới cửa, gã ngừng lại, bô bô nói chuyện cùng gã canh gác bên ngoài. Hai tên đó chỉ cách căn nhà gỗ khoảng ba mét.

Cơn tức của Kỷ Lương nghẹn cứng trong cổ nhưng cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ vừa hít vào sẽ hít cả nước tiểu vào trong mất.

Hắc Tử, cậu trước! Trầm Sùng ra hiệu bằng tay với cậu, yên lặng vươn ba ngón tay bắt đầu đếm ngược:

Ba, hai, một!

Ngay khi ngón tay cuối cùng thu về, Hắc Tử đã tiến sát lại, leo lên sườn núi, rõ ràng là một người to lớn như vậy, đến lúc hành động lại nhanh nhẹn, linh hoạt như một con khỉ núi. Kỷ Lương cũng bám theo. Trầm Sùng tiện tay cầm một hòn đá ném sang một bên tạo tiếng động đánh lạc hướng…

Hai gã kia quả nhiên bị tiếng động làm xao nhãng, đồng thời quay về hướng Trầm Sùng ném đá, hoàn toàn không chú ý bọn họ ở đằng sau. Một bóng đen như u linh lẳng lặng tiến lại gần, mang theo lưỡi hái của tử thần, chỉ chờ thời cơ là hạ thủ…

Hắc Tử vươn ra, một tay chính xác bịt miệng gã kia, tay còn lại cầm quân đao kề sát vào cổ gã.

https://thuviensach.vn

Soạt—

Kỷ Lương nghe thấy tiếng dao tiếp xúc với da thịt, rồi tiếng cắt đứt động mạch, mùi máu tươi lan tràn trong không khí.

“Có thể là cành cây bị gãy hay gì đó…” Gã đứng đằng trước vẫn còn đang theo dõi động tĩnh trong rừng, không hề biết đồng bọn của mình đang trợn trừng mắt đầy hoảng sợ ở đằng sau, nhưng không thể phát ra một âm thanh nào, ngay cả giãy dụa cũng không thể…

Chỉ có sự đau đớn đến tận cùng lúc ban đầu, còn sau đó, cả người gã như tê liệt, không thể nhúc nhích nhưng có thể cảm nhận được lưỡi dao trên cổ càng lúc càng ngập sâu vào, máu trong người không ngừng tuôn ra.

Không đau không ngứa, nhưng lại cảm nhận được rõ ràng sinh mệnh của mình đang mất dần đi. Tình huống này, thật cực kỳ kinh khủng. Kỷ Lương bất giác nuốt nước miếng, cảm thấy cổ họng mình hơi căng thẳng.

Gã kia phát hiện tên đồng bọn sau lưng không đáp lời, nghĩ là đối phương đã vào nhà, liền nói nhỏ: “Vì sao tao lại phải ở ngoài này chịu muỗi cắn chứ…” Còn chưa than vãn xong, gã xoay người đã thấy ngay khuôn mặt xa lạ của Hắc Tử hiện ra trước mắt, gã sửng sốt: “Mày…” Đầu óc đồng thời cũng hoạt động để xác nhận, hắn chưa từng nhìn thấy người này, liền giơ cao khẩu súng trong tay, đang định gọi đồng bọn trong phòng thì Kỷ Lương đã đi trước một bước, nhảy vọt qua, tay trái bịt mũi và miệng gã, tay phải rút quân đao bên hông, tay khẽ gạt qua, định cắt vào cổ gã…

Nhưng một giây trước khi quân đao chạm vào cổ gã, đối phương lại mạnh mẽ chống cự, nên quân đao đi lạc hướng, không cắt sâu vào cổ gã như cô muốn mà hơi trượt đi, găm thẳng vào vai gã.

Hỏng bét!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương kinh hãi, tay trái càng không dám thả lỏng, dùng sức bịt miệng, mũi đối phương, chỉ sợ hắn phát ra dù chỉ một tiếng động nhỏ nhất cũng làm hỏng hết kế hoạch lần này.

Gã kia khoẻ hơn Kỷ Lương gấp nhiều lần, khuỷu tay giật về phía sau, đập thẳng vào xương sườn của Kỷ Lương. Thừa dịp Kỷ Lương đau đớn, gã muốn vùng thoát ra khỏi sự kiềm chế của cô. Trong lúc giằng có, chợt có ánh sáng lạnh loé lên trước mắt, quân đao trong tay Hắc Tử xoẹt qua cổ gã ngay trước khi gã kịp há mồm lên tiếng kêu cứu.

Một đao đứt lìa cổ.

Kỷ Lương ngẩn người nhìn cái đầu kia, chậm rãi tách ra khỏi cơ thể hắn rơi xuống, rất may là Hắc Tử đã đưa tay ra đón được, lặng lẽ đặt xuống đất không tạo ra tiếng động nào.

Trầm Sùng không biết đã đi tới bên cạnh cô từ lúc nào, vỗ vỗ vai cô để cô phục hồi tinh thần, bước tiếp theo mới là bước quan trọng nhất. Trầm Sùng giơ bốn ngón tay ra với bọn họ, ý bảo bên trong có bốn người.

Hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, chỉ còn năm phút nữa là đến lần tiếp theo bọn chúng liên lạc với đồng bọn đang ở trên máy bay.

Căn cứ vào tin tức mới nhất từ tiền phương truyền đến, thì vừa rồi đối phương lại bắt đầu bất mãn, tiếp tục giết hại con tin.

“Đừng đợi nữa.” Giọng phụ nữ truyền ra từ trong phòng: “Lát nữa liên lạc, trực tiếp bảo bọn họ hành động đi.”

Hành động!

Trầm Sùng đạp thẳng cửa ra, quẳng vào trong một viên pháo sáng. Tuy uy lực của pháo sáng nhỏ hơn các loại bình thường rất nhiều, nhưng với

https://thuviensach.vn

diện tích của căn nhà gỗ này, thì hiệu quả vô cùng tốt. Nếu dùng đạn pháo sáng lớn, có thể sẽ bị mấy tên ở sân bay phát hiện ra.

Khi pháo sáng phát nổ trong căn nhà gỗ, mấy tên bên trong chỉ vừa kịp nhìn thấy cửa mở ra, sau đó trước mắt chói loà, còn chưa kịp phản ứng gì thì tai đã nghe được vài tiếng súng giảm thanh vang lên, tạch tạch tạch—.

Sau đó…

Không có sau đó.

“Các người là ai?”

Khi cô ả trong căn nhà gỗ định thần lại thì phát hiện mình đã bị chế trụ.

“Mạt Hoa Đới Duy.” Trầm Sùng hơi bất ngờ, ả đàn bà trong căn nhà gỗ, nhân tình của gã cầm đầu vụ cướp máy bay lần này, lại chính là cô ta!

Mạt Hoa Đới Duy, trong tiếng Campuchia có nghĩa là hàng trăm loài hoa. Ả đàn bà này, cũng giống như tên, vẻ ngoài đẹp như hoa thơm cỏ lạ, dáng người cao gầy mê người, là một báu vật trời cho khiến đàn ông trở nên điên cuồng.

Đương nhiên, đó cũng không phải là nguyên nhân khiến cho Trầm Sùng nhớ đến cô ta. Nói chung, có thể gây ấn tượng sâu sắc cho tổ nhiệm vụ đặc biệt của bọn họ, thì hoặc sẽ là một người khiến bọn họ đặt cả trái tim, còn nếu không, sẽ là kẻ khiến bọn họ đặt vào sổ đen. Mạt Hoa Đới Duy chính là một kẻ bị đặt trong sổ đen.

Cô ả là con gái của một nhân vật cao cấp có tiếng trong tổ chức Khmer đỏ Campuchia. Một kẻ phiền toái như vậy lần này lại sát cánh cùng phần tử khủng bố của Myanmar, sự tình xem ra không đơn giản như hắn nghĩ.

https://thuviensach.vn

Bị Trầm Sùng gọi tên, khuôn mặt xinh đẹp của Mạt Hoa Đới Duy sợ run lên, sau đó lập tức lộ ra một nụ cười yêu kiều quyến rũ, dùng tiếng Trung không quá lưu loát nói: “Ôi… này anh đẹp trai, phải gọi anh thế nào đây?”

Hắc Tử nhếch miệng, tiến đến trước mặt ả: “Con mụ hiểm độc này, đừng có gây rối. Tốt nhất là cô nên thức thời mà phối hợp với chúng tôi một chút, nếu không, ông đây sẽ giết chết cô.” Bọn họ đã nghe không ít những sự tích về mụ đàn bà nham hiểm này, biệt danh mà giới tội phạm đặt cho ả là Hắc phu nhân.

Thấy nụ cười của mình không được đáp lại, Mạt Hoa Đới Duy cũng lập tức làm mặt lạnh, ả cười lạnh nói: “Lát nữa bọn họ sẽ liên lạc lại đây, chỉ cần không thấy tôi trả lời, bọn họ sẽ biết ngay ở đây xảy ra chuyện, và cho nổ bom, khiến mấy kẻ trên máy bay kia chết hết cùng tôi.”

Trầm Sùng ra hiệu cho Kỷ Lương bước tới: “Cho nên, chúng tôi cũng bất đắc dĩ phải sắp xếp người thay cô sắp xếp đường lui cho tốt đây.”

Kỷ Lương mở miệng, lặp lại mật hiệu mà lúc trước cô nghe được, giống giọng điệu của Mạt Hoa Đới Duy đến tám phần.

Mạt Hoa Đới Duy sửng sốt, sắc mặt tối thêm vài phần, nhưng lại lập tức bật cười: “Tôi đã biết trước là mọi chuyện sẽ không dễ dàng đạt được như thế mà… Các người nghĩ là mật hiệu chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

https://thuviensach.vn

Chương 21: Cái Kiểu Diễn Kịch Này.

Ba người Kỷ Lương nhìn vẻ mặt thoải mái ra vẻ ta đây của ả ta, nhất thời mọi người đều không biết ả ta đang cố tình tỏ vẻ như thế, hay đã dự liệu từ trước rồi. Sự việc liên quan đến tính mạng nhiều người, chỉ cần làm sai một bước, thì hậu quả sẽ không thể lường trước được. Vốn cứ tưởng việc hạ gục ba chốt canh gác là việc đơn giản, không ngờ lại hái nhầm đoá hoa độc, khiến bọn họ trở nên rối loạn.

Thời gian trôi qua từng chút một, ở bên này, vẻ mặt Mạt Hoa Đới Duy vẫn vô cùng đắc ý, còn bên kia, Hạ Vũ vẫn đang chờ tin tức của bọn họ.

“Còn bao lâu nữa mấy tên kia sẽ liên lạc với cô?” Kỷ Lương lên tiếng hỏi. Cố gắng kìm nén suy nghĩ muốn tát cho ả kia mấy cái, dám coi sinh mệnh của bao nhiêu người dân Trung Quốc như một trò chơi! Còn nói chết cùng à? Hừ, tôi nhổ vào — cô quá tự kỷ rồi đấy!!!

Mạt Hoa Đới Duy nhìn đồng hồ điện tử để trên bàn, nét mặt khó giấu được vẻ đắc ý: “Còn không tới một phút nữa, mấy người là người Trung Quốc à?” Ánh mắt ả đảo một vòng qua ba người, rồi dừng lại trên người Trầm Sùng. Ả đưa lưỡi liếm một vòng đôi môi gợi cảm của mình một cách thật quyến rũ, ánh mắt như muốn nhìn xuyên thấu qua bộ trang phục tối màu đang phủ lên thân thể hắn kia. Tuy cách một lớp quần áo, nhưng ả vẫn có thể nhìn thấy cơ thể đó thật mê người: “Bọn họ đều nói, người Trung Quốc đều là thâm tàng bất lộ…” Giọng nói của ả cực kỳ khiêu gợi: “Quả nhiên là như vậy, anh làm cho tôi thật sự có cảm giác…”

Trầm Sùng tặng cho ả một nụ cười rất đẹp: “Nhưng tôi chỉ sợ hai cái túi silicon trước ngực cô sẽ không chịu nổi sự dũng mãnh của tôi thôi. Chuyện

https://thuviensach.vn

đó đang làm dở lại bị phá giữa chừng, mất hứng lắm, hoặc là, đến hôm sau, nhìn người nằm bên cạnh mà giật mình hoảng sợ…" Nét mặt hắn thể hiện rõ, vẻ đẹp giả tạo này không phải khẩu vị của hắn. Sau đó, hắn lập tức biến sắc, không còn sự ấm áp như vừa rồi, hắn đưa tay nắm vai ả, bình tĩnh nói: "Ngoan ngoãn phối hợp với chúng tôi, đừng mong giở mánh khoé ra đây, nói mau…"

Mạt Hoa Đới Duy bị hắn nắm phát đau, nhưng cũng nhất quyết không nói gì, chỉ ngậm miệng giữ im lặng.

Hắc Tử đã truyền lại tin tức ở bên này về chỗ Hạ Vũ, chỉ còn ba mươi giây nữa là đến lần liên lạc tiếp theo.

"Kỷ Lương—." Hắc Tử đưa điện thoại di động cho cô: "Này… sếp tìm chị."

Kỷ Lương đón lấy điện thoại: "Sao thế?"

"Tôi cho em ba giây suy nghĩ, sau đó nói cho tôi biết, em có làm được không?" Giọng nói không trầm bổng, lại mang theo sự uy nghiêm vô hình. Đây là Hạ Vũ khi chấp hành nhiệm vụ, sẽ không để tình cảm cá nhân quấy nhiễu hành động của mình, lấy việc hoàn thành nhiệm vụ là tôn chỉ cao nhất.

Ba giây sau, Kỷ Lương trả lời: "Làm được!" Câu trả lời ngắn gọn, lưu loát, là câu trả lời mà Hạ Vũ rất chờ mong. Cô không biết, người đàn ông ở đầu dây bên kia, chỉ vì một câu nói của cô mà khẽ mỉm cười, dường như đã đoán trước được đáp án của cô.

"Kỷ Lương."

"Ừ?"

"Em có thể, tôi tin em."

https://thuviensach.vn

Nói xong, anh không chờ cô đáp lại, lập tức ngắt điện thoại.

Vừa dập máy, một bàn tay đã đặt xuống vai anh. Hạ Vũ quay đầu lại, thấy Tiểu Bạch đang nhìn anh bằng ánh mắt đầy ẩn ý, chân thành, thâm tình lên tiếng: "Ừ, sếp à, anh có thể mà, tôi tin anh!" Thật dịu dàng, thật đáng sợ! Diêm Vương máu lạnh này mà cũng có mùa xuân rồi sao?!

Tiểu Bạch nhìn trời mưa tầm tã bên ngoài, thật đúng là một ngày kỳ lạ. Nghe mấy người già nói, bên phía Đông Nam Á này rất nhiều tà ma, cái gì mà nuôi dưỡng ra mấy tên quỷ nhỏ, mấy cô hồn vất vưởng linh tinh, từ khi đến đây, sếp Hạ cũng trở nên không bình thường chút nào.

Hạ Vũ lạnh mặt không thèm để ý đến sự chế nhạo của hắn: "Sắp xếp ổn thoả chưa?"

Hừ! Chẳng thú vị gì cả!

Tiểu Bạch thầm thở dài, tuy rất muốn nhiều chuyện, nhưng trước mắt thì nhiệm vụ vẫn quan trọng hơn. Biết tin bên kia đã hạ gục trạm gác, Hạ Vũ phái hắn chuẩn bị đánh úp máy bay. Hắn đã chọn hai người bên phía Myanmar để trợ giúp, phụ trách ném đạn pháo sáng. Đây là sản phẩm do một thành viên trong tổ hắn nghiên cứu ra, nhìn thì giống pháo hoa bình thường, nhưng nếu không có kính bảo hộ đặc biệt, thì người nhìn sẽ bị mù khoảng mười giây.

Trạm gác bên sườn núi đã bị gạ gục, Hạ Vũ và Tiểu Bạch lợi dụng điểm mù đối với người theo dõi trên máy bay để tiếp cận phía dưới, bật bộ đàm lên, dặn phía Kỷ Lương giữ liên lạc, như vậy mới có thể hỗ trợ hành động.

Thời gian cứ trôi qua từng chút một, Kỷ Lương cầm điện thoại, sau đó tự nhủ: "Mày không phải Kỷ Lương, mày là Mạt Hoa Đới Duy…"

"Đinh linh linh linh…" Điện thoại vang lên đúng thời gian đã dự đoán.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mắt hoảng sợ của Trầm Sùng và Hắc Tử, Kỷ Lương lắc lắc eo nhỏ, đặt mông ngồi xuống ghế, nhấc ngón út lên, nhận điện thoại: “Ha — hắt xì…” vừa mở miệng đã hắt xì một cái, khiến đối phương sửng sốt một chút, lập tức thương xót hỏi:

“Bị cảm à?”

“Ừ…” Cô giả vờ hắng hắng giọng, nũng nịu oán trách: “Ở cái nơi quái quỷ này, chẳng thoải mái chút nào…”

“Chờ xong việc, chúng ta sẽ tìm một nơi thật tuyệt vời, ‘nghỉ ngơi’ thoải mái một chút…” Giọng của gã đàn ông kia vô cùng dâm tà: “Bây giờ người ta cũng rất muốn ~”

Đồ dâm tặc! Kỷ Lương quay về phía sau, mày khẽ nhướng lên với bọn họ, ý muốn nói: Nhìn đi, đây là đàn ông các người đấy, đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Mật hiệu ám hiệu cái khỉ gì? Ở trước mặt phụ nữ thì cũng chỉ là cứt thôi! Câu cuối cùng này là điều cô muốn nói với Mạt Hoa Đới Duy.

A— thần tượng của tôi!!!

Hắc Tử trợn trừng mắt nhìn Kỷ Lương diễn. Rõ ràng một giây trước vẫn là một cô nàng thô lỗ đầy nam tính, thế mà giờ lại trở nên quyến rũ, mê hoặc khiến người ta run cả da đầu.

Trầm Sùng cũng thấy da đầu mình run lên, nhưng không phải vì Kỷ Lương, mà vì nghĩ đến cái người đàn ông nào đó đang ở chỗ khác, giờ anh ta đã nghe trực tiếp toàn bộ tình hình ở bên này, không biết… anh ta có cảm giác gì?

Cảm giác gì?

Nhìn sắc mặt là biết.

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch nhìn người đàn ông bên cạnh mình… Không, không cần nhìn, chỉ cần đứng cạnh cũng đã cảm thấy hơi lạnh như băng phát ra trên người anh ta rồi.

Người phụ nữ chết tiệt này!

Mặt Hạ Vũ xanh mét, biết rõ là cô đang làm nhiệm vụ, nhưng nghe thấy cô dùng giọng nói như thế để nói với gã đàn ông khác, anh vẫn cảm thấy dạ dày như co thắt lại. Lại nghĩ đến vài năm qua, rốt cuộc đã có bao nhiêu gã đàn ông được nghe giọng nói quyến rũ mị hoặc đó của cô? Anh sẽ… anh sẽ……

Mắt anh lạnh lẽo quét qua Tiểu Bạch cũng đang đeo tai nghe bên cạnh.

Oái! Hắn không nghe nữa, được chưa?!

Tiểu Bạch đưa tay, ngoan ngoãn bỏ tai nghe xuống. Trong khoảnh khắc bấm nút tắt điện đàm đi, hắn vẫn nghe thấy rất rõ tiếng Kỷ Lương đang cười đùa cùng gã đàn ông kia, trong lòng hắn thầm cầu nguyện thay cho cô, cũng tiện đà mặc niệm luôn cho gã đàn ông không biết sống chết kia…

https://thuviensach.vn

Chương 22: Nếu Yêu Quý Sinh Mạng, Thì Hãy Tránh Xa Kỷ Lương Ra

Kỷ Lương ở phía bên kia đương nhiên không hề biết cảm giác của đồng chí Hạ, vẫn tự nhiên nói chuyện với gã trên máy bay, cuối cùng, trước khi cúp máy, cô còn tặng cho đối phương một nụ hôn rõ kêu qua điện thoại. Vừa dập máy xong, nét mặt yêu kiều cũng biến mất, trở lại dáng vẻ lúc đầu.

Hắc Tử hồi phục tinh thần, há mồm a lên một tiếng rồi khen Kỷ Lương: "Sao chị biết gã đó có gian tình với ả ta?"

Mạt Hoa Đới Duy đang bị trói ở bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc. Chuyện chơi bời trăng gió lén lút của ả là chuyện rất bí mật, ngoại trừ đôi bên thì căn bản không ai có thể biết được. Vì sao người phụ nữ này lại biết?!

Nhìn vẻ mặt kinh sợ của cậu, Kỷ Lương nghiêm mặt nói rất nghiêm túc: "Thật ra, tôi biết xem tướng."

"A… thật à!!!" Vẻ mặt của Hắc Tử quả nhiên càng hưng phấn hơn, cậu tò mò: "Vậy chị xem giúp tôi đi."

"Đùa đấy." Kỷ Lương ngay lập tức dội cho cậu một gáo nước lạnh, rất thích chí với sự thay đổi cảm xúc liên tục của Hắc Tử. Cô vỗ vỗ vai cậu nói: "Hắc Tử à, cậu đã từng nhìn thấy heo mẹ trèo cây chưa?" Cô đột nhiên đổi đề tài.

Hắc Tử lắc đầu tỏ vẻ hai mươi năm qua chưa từng thấy kỳ quan đó. Còn Trầm Sùng có vẻ đã hiểu thâm ý trong câu hỏi của cô, hắn khẽ sờ sờ mũi rồi quay đầu, coi như không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

“Vậy được rồi!” Kỷ Lương gật gật đầu, cười không nói gì, khiến cho Hắc Tử oán niệm càu nhàu, không hiểu ra sao cả.

“Ông đây ghét nhất là thành phần trí thức mấy người, có chuyện không nói thẳng ra, cứ úp úp mở mở.” Làm cho ông đây đau cả đầu.

Thà tin là heo mẹ biết trèo cây, còn hơn tin vào miệng lưỡi đàn ông. Đây là kinh nghiệm do những vị nữ tiền bối vĩ đại đã đúc kết lại. Quả nhiên không sai. Cô chỉ thăm dò hai câu đã khiến gã đàn ông kia tự để lộ sơ hở, sau đó, tiện đà phát triển câu chuyện, vậy là qua cửa thôi.

Kỷ Lương nhìn Mạt Hoa Đới Duy, chần chừ một chút, rồi hỏi: “Bên phía Hạ… cảnh sát Hạ không có chuyện gì chứ?”

“Yên tâm đi.” Không biết Hắc Tử lôi đâu ra một chai bia, uống một hơi: “Chị lo cho ai cũng không cần lo cho anh ta.” Với bản lĩnh của sếp thì có muốn xảy ra chuyện cũng khó.

Quả nhiên, đúng như lời Hắc Tử nói, ở bên này, sau khi dập máy, tên cầm đầu quay về chỗ ngồi, tâm hồn vẫn đang phơi phới vì nghĩ đến sau khi vụ việc này kết thúc, được lăn lộn vận động cùng báu vật kia trên giường, gã lại bất giác nuốt nước bọt. Áp chế dục vọng đang bùng lên trong người, gã quay sang nhìn đám lữ khách đầy trong máy bay, trong lòng gã lại cảm thấy cáu kỉnh.

Bùm bùm—

Một ánh sáng loé lên bên ngoài, phát ra tiếng nổ lớn làm cho tất cả mọi người trong máy bay đều theo phản xạ nhìn ra bên ngoài. Pháo hoa chói lọi nở rộ trên không trung, chiếu sáng cả khoảng trời âm u.

“Tên ngu ngốc nào thế, lúc nào rồi mà còn có tâm trạng bắn pháo hoa.” Trong lòng gã thầm cười nhạo hành động ngu xuẩn này, nhưng khi thu hồi

https://thuviensach.vn

tầm mắt, thấy trước mắt mình trắng xoá một mảng, gã mới biết sự tình không bình thường.

“F**k! Bị lừa rồi!” Gã hét lớn một tiếng: “Chú ý, bọn chúng đến…”

“Không nhìn thấy!”

“Mẹ nó! Đừng nổ súng bậy bạ, bắn nhầm tao bây giờ…”

Tình hình trên máy bay vô cùng hỗn loạn, các hành khách ôm đầu, ngồi yên ở chỗ của mình không dám nhúc nhích. Người hành khách đang dựa vào cánh cửa cuối máy bay chợt phát hiện có người đột nhập từ ngoài vào, lén ngẩng đầu lên thì thấy hai bóng người đang tựa lưng vào nhau, tiến vào trong ca bin.

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

…

Tiếng súng vang lên không chút do dự. Sau mỗi tiếng súng là âm thanh của vật nặng ngã ập xuống sàn máy bay.

Đèn trong máy bay bị nhóm khủng bố phá hoại, nên ánh sáng rất yếu. Trong không gian mờ mịt ấy, mắt Hạ Vũ sáng rực lên, nhanh chóng đảo qua một đám hành khách đang run rẩy ôm đầu, dựa vào cách ăn mặc và phản ứng của bọn họ để phân biệt với bọn khủng bố.

Anh bắn chết hai tên, Tiểu Bạch giải quyết hai tên. Theo tin tức báo về, thì trên máy bay có khoảng sáu tên. Vậy là còn hai tên nữa!

https://thuviensach.vn

Anh cầm sát súng lên ngang ngực, nhanh chóng quét mắt qua đám người tiếp tục sàng lọc. Lọt vào mắt anh là một đôi mắt chứa đầy vẻ sợ hãi…

Cứu… cứu tôi…

Một đôi mắt đen to tròn lặng lẽ phát tín hiệu cầu cứu. Đó là một cô gái trẻ, run rẩy như cành liễu trong gió, nước mắt nước mũi giàn rụa trên khuôn mặt thanh tú của cô. Ở sau lưng, tên khủng bố đang giữ chặt cổ cô gái, cây súng của hắn đặt ngay vào thái dương cô.

Tên khủng bố chỉ lộ một mắt ra, thị giác của gã đã hơi phục hồi, tuy không nhìn rõ, nhưng vẫn biết có người đang tới gần. Là một người cao lớn, cảm giác nguy hiểm khiến gã run sợ đến dựng cả lông tơ. Gã nhìn Hạ Vũ chằm chằm, ý tứ rất rõ ràng, nếu anh tiếp tục lại gần, gã sẽ bóp cò, kéo cô gái này chết cùng với gã.

Hạ Vũ không dừng lại, chân vẫn tiếp tục bước, động tác trong tay cũng không ngừng.

Anh không chần chừ do dự, không dừng lại, cũng không cần khó khăn nhắm bắn, bóp cò súng bắn thẳng vào tên khủng bố kia!

“Pằng!”

“A…” Ánh lửa phát ra từ nòng súng khiến cô gái bị bắt cóc sợ hãi nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn nữa. Cô chỉ cảm thấy có một luồng hơi nóng xẹt qua tai, cánh tay đang xiết chặt cổ cô cũng từ từ buông lỏng. Cô không dám thở mạnh, từ từ lùi về ghế, che miệng khóc.

Còn một tên nữa!

Hạ Vũ không để ý đến tình hình xung quanh, mục tiêu của anh chỉ có một, là tên khủng bố cuối cùng kia.

https://thuviensach.vn

“Cùng chết đi!” Gã đàn ông vẫn trốn phía sau, thấy Hạ Vũ càng lúc càng bước tới gần, cảm giác nguy hiểm khiến gã vô cùng rối loạn, hét to lên một tiếng, rồi lao thẳng về phía kíp nổ.

Chính là giọng nói này!

Hạ Vũ hơi híp mắt lại, trong mắt hiện lên một tia sáng sắc bén.

Khẩu súng trong tay anh nhắm chính xác vào cổ tay gã, anh bóp cò, viên đạn xuyên thẳng qua cổ tay gã kia. Gã còn chưa kịp rên rỉ, thì viên thứ hai đã xuyên vào đầu gối phải, khiến gã mất trọng tâm quỳ sụp xuống sàn.

“No… No… Đừng…” Gã khủng hoảng lẫn lộn cả tiếng Anh và tiếng Myanmar, còn kèm theo cả tiếng Trung không lưu loát: “Xin… xin anh…”

Tiểu Bạch tựa sau lưng Hạ Vũ, xác nhận phần tử khủng bố đều đã bị tiêu diệt hết, hắn mới quay đầu, nhìn gã kia đã sợ đến vãi nước tiểu, trong lòng thầm thở dài: “Trên đầu chữ sắc có một cây đao! Ai bảo mày háo sắc sai người…”

Mặc dù Kỷ Lương là người dụ dỗ trước, nhưng mà… Lão đại người ta thấy khó chịu. Ai bảo mày không chịu học hỏi Liễu Hạ Huệ chứ.

Chẹp chẹp! Hắn có thể dùng sự sung sướng nửa đời sau của Hắc Tử mà đảm bảo, giữa cô nàng Kỷ Lương kia và sếp, chắc chắn có chuyện gì đó! Xem ra, sau này sẽ có kịch hay để xem rồi.

“Pằng!”

Nếu cầu xin tha thứ mà có tác dụng, thì anh đã không phải là Hạ Vũ! Anh bóp cò không chút nể nang, tiếng khóc bi thảm vang dội khắp cabin.

“Xuýt….” Tiểu Bạch không nhịn được, khẽ hít một hơi thật sâu, nhìn thân dưới của gã khủng bố kia bị sếp Hạ bắn trúng, đột nhiên hắn thấy

https://thuviensach.vn

‘trứng’ của mình hơi đau đau!

Thật độc ác!!!

Nếu yêu quý sinh mạng mình, thì hãy tránh xa Kỷ Lương ra! Tiểu Bạch thầm nghĩ. Lúc này đây, hắn rất muốn coi câu nói đó là một trong những điều răn dạy của cuộc đời mình!

https://thuviensach.vn

Chương 23: Tiểu Bạch Đừng Khóc, Cố Llên Nào

Khi Kỷ Lương quay về sân bay, người trên máy bay đã được nhân viên sắp xếp, hỗn loạn từ từ rời khỏi máy bay. Kỷ Lương nghĩ, chuyện lần này đủ khiến bọn họ gặp ác mộng mất vài ngày. Nhìn nhân viên y tế đắp vải trắng lên mấy thi thể nạn nhân, cô lặng lẽ thầm thương tiếc cho những người đã khuất.

Hắc Tử và Trầm Sùng đưa Mạt Hoa Đới Duy đi trước, xem ra, bọn họ cũng không muốn để bên phía Myanmar biết đến sự tồn tại của nhân vật này. Có thể họ cũng không muốn để bên Myanmar biết họ bắt sống nhân vật tên là Mạt Hoa Đới Duy này. Kỷ Lương chịu trách nhiệm báo cáo nhiệm vụ với Hạ Vũ, theo cách nói của Trầm Sùng, thì tức là để cho cô đi lướt qua sân khấu. Chứ nếu cả ba người bọn họ đều đột nhiên biến mất, sẽ dẫn tới rất nhiều sự nghi ngờ vô căn cứ.

Kỷ Lương nhìn quanh bốn phía, muốn tìm Hạ Vũ cũng không có gì khó. Từ trước đến nay, cô vẫn luôn có thể dễ dàng tìm thấy anh đầu tiên, đây là ‘năng lực’ đã được rèn luyện từ nhiều năm trước.

Kỷ Lương chớp chớp mắt, người đàn ông kia đang đứng cách cô khoảng hơn một trăm mét… Bên cạnh anh… là một cô gái rất yểu điệu.

“Nếu tôi mà là phụ nữ, thì tôi cũng sẽ yêu người đàn ông đã oai phong làm anh hùng cứu mỹ nhân kia.” Không biết Tiểu Bạch xuất hiện sau lưng cô từ bao giờ, rất ẩn ý nói ra một câu như vậy, cũng thuận tiện dùng khoé mắt theo dõi phản ứng và sắc mặt của Kỷ Lương.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương hơi nhếch miệng, cô duỗi tay, quàng lên vai hắn, vẻ mặt vô cùng nhiều chuyện: “Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân thế? Kể tôi nghe một chút nào, vừa rồi có chuyện gì xảy ra trên máy bay?”

Hả? Phản ứng này… thật không khoa học!!!

Tiểu Bạch nhìn cô chằm chằm, hắn muốn tìm thấy vẻ mặt giống như đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ của Kỷ Lương, nhưng tiếc là nhìn cả buổi cũng chỉ thấy vẻ mặt đơn thuần là nhiều chuyện của cô mà thôi. Chẳng lẽ tình cảm của sếp nhà mình là một chiều? Yêu đơn phương sao?

Khi ba chữ ‘yêu đơn phương’ hiện ra trong đầu, rồi lại liên tưởng tới hai chữ ‘Hạ Vũ’, một câu ghép ‘Hạ Vũ yêu đơn phương’ khiến cho nửa thân dưới của Tiểu Bạch lập tức run lẩy bẩy, mẹ nó, thật quá đáng sợ mà!!!

Kỷ Lương hoang mang nhìn Tiểu Bạch mới một giây trước vẫn còn bình thường, giờ thì run lẩy bẩy cứ như bị rận bò khắp người: “Cậu làm sao vậy? Nghe nói bên Đông Nam Á này có rất nhiều thứ ma quỷ kỳ quái gì đó, không phải là cậu… bị nhiễm cái gì không sạch sẽ chứ…” Nói xong, cả người cô vội vàng lùi về phía sau, mặt đầy vẻ đề phòng nhìn hắn.

“Tôi nhổ vào chị mới bị nhiễm cái thứ không sạch sẽ ấy.” Tiểu Bạch ném cho cô một ánh mắt xem thường, rồi lại sán lại gần, nghiêm túc hỏi cô: “Chẳng lẽ chị không để tâm à?”

“Để tâm?” Kỷ Lương nhìn thoáng qua hướng hắn chỉ, hai tay của cô nàng kia đã bắt đầu quấn lên cánh tay Hạ Vũ: “Để tâm cái gì?” Buồn cười thật! Cô có địa vị gì mà để tâm? Cô đã thông minh hơn xưa rồi Kỷ Lương ngẩng đầu, thấy Tiểu Bạch đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, tên nhóc này đang muốn nhìn ra cái gì đây? Miệng cô cười càng tươi sáng hơn, cố tình bẻ cong ý tứ của hắn: “Chẳng lẽ, ý cậu là…” Nói một nửa, cô dừng lại, sau đó dùng vẻ mặt đồng tình vỗ vỗ vai hắn: “Không sao đâu, tôi sẽ không nói cho người khác biết.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?”

“Cố lên! Yêu một người không có gì là sai…”

“Hả?”

“Dù đồng tính cũng không sao cả.”

“Tôi…”

“Yêu một người hùng xinh đẹp, thì dù người đó là đàn ông cũng có sao đâu.” Cô cầm tay hắn, cố gắng đả thông tư tưởng: “Không việc gì phải xấu hổ khi yêu một người đàn ông. Nhất là một người đàn ông xuất sắc như Hạ Vũ kia…”

“Tôi **, tôi thích đàn ông á?” Cuối cùng Tiểu Bạch cũng hiểu ra mình đang bị hiểu lầm thành cái gì, hắn hét toáng lên, quên mất là xung quanh mình đang có rất nhiều người.

Tiếng hét này khiến cho mọi người đều đồng loạt xoay người nhìn về phía hắn. Không ít người hiểu được tiếng Trung, nên vẻ mặt cũng rất phức tạp, có đồng tình, có kinh ngạc, có khinh bỉ… Đương nhiên, đây cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm đó là, trong số những ánh mắt đó… có một ánh mắt sắc bén, áp lực khiến cho da đầu hắn run lên. Lúc này hắn mới phát hiện, hắn và Kỷ Lương đang nắm tay nhau!!!

Chuyện này xảy ra lúc nào thế?

Tiểu Bạch hoảng hồn, còn chưa kịp định thần, nhìn đôi tay của mình. F**k! Đây nhất định không phải là tay của hắn, nhất định không phải của hắn, tuyệt đối không thể nào là của hắn. Nếu không, tại sao hắn lại không biết?!

https://thuviensach.vn

“Buông… buông tay ra!” Muốn chết à! Lời răn dạy “nếu yêu quý sinh mệnh, thì hãy tránh xa Kỷ Lương” hắn vứt đi đâu rồi?! Đường Đông Bạch!!! Mày là cái đồ ngu ngốc!!!!!!!

“Không buông!” Kỷ Lương vô cùng kiên định nhìn hắn, đã không chịu buông tay còn cầm thật chặt: “Tiểu Bạch à, cậu thật dũng cảm.” Dũng cảm đến mức khiến cho cô nhịn cười phát nghẹn. Tự dưng lại hét lên giữa bàn dân thiên hạ… Thần kinh của người này cũng thật vững vàng: “Yêu phải cần có dũng khí, không sao, tôi không khinh thường cậu đâu, cậu nhìn mắt tôi…”

“Nhìn cái em gái chị ấy, chị mau buông ra.” **! Sao cô nàng này khoẻ thế.

[) theo mình được biết thì bên TQ họ dùng tiếng lóng: "em gái" là để chỉ cái ấy của chị em, còn "lão nhị" là để chỉ cái ấy của đàn ông í. Nên ở đây là bạn Tiểu Bạch đang chửi rất thô bỉ...

“Đừng trốn tránh mà! Yêu một người đàn ông cũng đâu phải chuyện xấu hổ gì, không phải đã có rất nhiều nước cho phép kết hôn đồng tính đấy sao?!” Kỷ Lương đột nhiên buông tay hắn ra, Tiểu Bạch vừa định chạy trốn, thì hai tay cô đã nhanh chóng đặt lên vai hắn, giữ chặt hắn lại, còn nói rất thật lòng: “Còn nữa… tôi rất thích xem tiểu thuyết đam mỹ.”

“…” Hắn không còn biết nói gì được nữa, khoé mắt quét qua bóng người đang nhanh chóng bước về phía này. Trời muốn diệt hắn sao, Kỷ Lương này đúng là yêu quái mà!!!!

“Bộ dạng của cậu, có lẽ là ngạo kiều thụ nhỉ!” Hạ Vũ ấy mà, chính là đế vương công.(*)

(*) Ngạo kiều thụ và bá vương công. Cái này… khụ khụ… là ngôn từ “chuyên dùng” trong tiểu thuyết đam mỹ. Thực sự thì mình không hiểu và

https://thuviensach.vn

cũng không muốn tìm hiểu, nên mong mọi người thông cảm. Có thể hiểu nôm na, thụ là người… nhận, còn công là người… ở trên… *đỏ mặt ~ing*

“Thụ cái em gái chị ấy!” Tuy hắn là đàn ông, nhưng thời buổi internet đang bùng nổ thế này, cái gì mà ** thu với công, hắn không cần nghĩ cũng có thể hiểu được: “Chị mới là thụ, cả nhà chị, cả tiểu khu nhà chị là thụ ấy.” Hắn thật sự rất muốn khóc!!!

“Người ta nói nam với nữ chỉ là để duy trì nòi giống, tình cảm nam nam mới là tình yêu đích thực trên thế gian!” Kỷ Lương vỗ mạnh vào vai hắn: “Cậu bé, đừng khóc, cố lên nào!”

Không chỉ muốn khóc, hắn còn muốn chết luôn cho xong: “Sếp… Ha ha…” Hắn cố gắng gượng gọi người đàn ông vừa bước tới…

Hạ Vũ cau mày, lúc vừa đi đến, anh kịp nghe thấy câu phát ngôn cuối cùng của Kỷ Lương về cái gì mà tình yêu đồng tính kia, lại thêm câu ‘cậu bé đừng khóc, cố lên nào’ nữa.

“Cảnh sát Hạ, anh tới rồi à!” Kỷ Lương cười tủm tỉm, quay ra chào anh. Thấy ánh mắt và bộ mặt nhăn nhó như nuốt phải ruồi kia của Hạ Vũ, cô bất giác xích lại gần Tiểu Bạch thêm một chút. Bàn tay vốn đang để trên vai hắn cũng tiện đà ôm lấy hắn kéo đi: “Cảnh sát Hạ còn rất nhiều… việc phải giải quyết. Tiểu Bạch, chúng ta đi trước đi!” Từ ‘việc’ này, đương nhiên là chỉ người đẹp điềm đạm đáng yêu đang đứng bên cạnh Hạ Vũ kia.

Thiên lôi ơi! Tôi có tội, nghiệp chướng của tôi rất nặng nề. Ông cứ bổ thẳng xuống đầu tôi đi! Tiểu Bạch thầm kêu rên trong lòng. Sau đó, bị Kỷ Lương mạnh mẽ kéo đi, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm Hạ Vũ, cố gắng nhắn nhủ suy nghĩ của mình: Sếp, sếp nhìn đi nhìn đi, là tôi bị ép buộc… Là do yêu nữ họ Kỷ này ép tôi…

Hạ Vũ đang định đuổi theo, người đẹp bên cạnh vội túm anh lại: “Không cho anh đi, em muốn anh đưa em về nhà.”

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ dừng lại, nhìn ‘vật thể lạ’ đang quấn trên cánh tay mình, lạnh lùng nói: “Buông ra.”

“Không! Em chỉ muốn anh đưa em về nhà thôi mà. Vừa rồi nếu không có anh, thì em chết chắc rồi. Anh theo em về đi, em sẽ nói cha em tiếp đón anh thật trang trọng.”

Hạ Vũ mạnh mẽ kéo cánh tay của cô ta ra khỏi tay mình, lạnh mặt nói: “Tôi cứu nhầm người.”

https://thuviensach.vn

Chương 24: Nguy Hiểm

"Anh… ý anh là sao?" Từ nhỏ đến lớn, những người đàn ông vây xung quanh cô, ai mà không cố gắng nịnh nọt lấy lòng cô. Cha cô là một thành viên trong nội các Myanmar. Khoác cái thân phận nạm vàng như vậy lên người, làm cho không ít đàn ông muốn xác định quan hệ với cô.

Vậy mà, người đàn ông Trung Quốc trước mặt này….

Cô nhìn trúng rồi.

Cô đã từng gặp rất nhiều đàn ông, cũng qua lại nhiều, trong đó cũng có đàn ông Trung Quốc, nhưng chưa bao giờ gặp người như anh. Nhìn bộ quần áo đang phủ lên thân hình cao lớn, cùng với khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc của anh, Hách Lệ càng cảm thấy tim mình ngứa ngáy đến khó chịu.

Hạ Vũ nhíu chặt mày, khó hiểu nhìn cô nàng bên cạnh. Cô ta bị ngớ ngẩn à? Hay là nhược não? Anh đã nói thẳng ra như thế rồi mà còn không chịu hiểu? Khi anh nói chuyện với Kỷ Lương, không bao giờ có những chướng ngại thế này. Anh quay đầu, thấy Tiểu Bạch và Kỷ Lương đã rẽ vào khúc quanh, biến mất khỏi tầm mắt của mình. Hạ Vũ gom hết những lời muốn nói, tập trung vào một từ đơn giản, dễ hiểu mà hiệu quả:

"Cút!"

Sau đó, trong ánh mắt trợn tròn lên vì kinh ngạc của cô nàng kia, anh vội vàng đuổi theo Kỷ Lương và Tiểu Bạch. Ở khúc quanh, anh thấy hai người đang giằng co — Tình hình thực tế là, Tiểu Bạch muốn Kỷ Lương buông tay ra, nhưng Kỷ Lương không chịu, Tiểu Bạch lại không dám dùng nhiều

https://thuviensach.vn

sức, chỉ sợ làm cô bị thương, hắn cũng không có nhiều mạng để Hạ Vũ tiết hận.

"Đường Đông Bạch."

Gọi cả họ lẫn tên người ta làm gì… Sếp… anh đừng làm tôi sợ mà, cứ gọi tôi Tiểu Bạch là tốt rồi!

"Có…" Nghe tiếng gọi ở đằng sau, Tiểu Bạch cứng người đứng im tại chỗ, không để cho Kỷ Lương kéo mình đi nữa: "Sếp, tôi sẽ đi giải quyết nốt mấy việc còn lại, hai người cứ từ từ nói chuyện." Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, dưới ánh mắt sắc nhọn như dao kia của anh mà còn không trốn thì đợi đến bao giờ. Một tay hắn đưa lên cầm cổ tay Kỷ Lương kéo ra, biến mất khỏi hiện trường như một làn khói.

Kỷ Lương bị bỏ ở lại, thầm vẽ vòng tròn trong lòng, mắng hắn không có nghĩa khí, để cho cô phải một mình đối mặt với thần mặt đen kia…

"À…" Anh nói gì đi xem nào, đừng có nhìn chằm chằm tôi không thèm nhúc nhích như vậy chứ. Kỷ Lương càng bối rối, bị anh nhìn đến phát sợ, toàn thân đều cảm thấy không tự nhiên.

Một lúc lâu sau, Hạ Vũ mới nói: "Vì sao lại là em."

Một câu không đầu không đuôi như vậy khiến cho Kỷ Lương mơ hồ không hiểu gì cả.

Cái gì mà "Vì sao lại là em?" Ý anh là sao? Đang muốn nói là chính anh ta cũng không muốn gặp lại cô sao?

Hừ — Hay ho thật!

Tôi cũng đâu muốn gặp lại anh chứ?!

https://thuviensach.vn

Cô thầm nghĩ như vậy, nhưng cũng không thể tự lừa gạt mình, bởi vì… suy nghĩ đó, khiến tim cô hơi nhói đau, cổ họng cũng như nghẹn lại…

“Đúng vậy, vì sao lại là anh?” Cô cũng muốn hỏi câu đó. Đã nhiều năm rồi, mỗi ngày cô đều cố gắng quên tất cả những gì liên quan đến anh đi. Cô đã gần thành công, thì anh lại xuất hiện, kéo hết những ký ức đã bị cô vùi thật sâu ra…

May mà cô đã bỏ xuống được một phần, may mà đã không còn đau nhiều nữa… Nhưng… vẫn còn một chút… Cho cô thêm một thời gian nữa, cô sẽ khỏi hẳn thôi.

Kỷ Lương hít sâu một hơi, nuốt cục nghẹn trong cổ họng xuống, vỗ vỗ mặt mình, rồi lại kéo da mặt sang hai bên, để lộ ra nụ cười lưu manh, bất cần đời của cô nàng họ Kỷ.

Đây mới là dáng vẻ mà Kỷ Lương hiện tại nên có, không chịu cúi đầu, nếu không, cô sẽ bị anh Duệ chê cười mất.

Cô ấy đang nghĩ gì?

Cười như vậy… Là vì nghĩ đến người đàn ông kia sao?

Con ngươi đen của Hạ Vũ lạnh đi, sau khi gặp lại, Kỷ Lương đã một lần nữa lôi hết những ký ức của anh về cô ra. Ngôn từ, cử chỉ của cô cũng không giống như cô bé ngoan ngoãn, hay ngượng ngùng, dễ thẹn thùng trong trí nhớ của anh. Sự thay đổi này khiến anh không biết phải làm sao.

Lúc trước, cô chỉ đơn giản coi anh là trung tâm. Còn bây giờ, thế giới của cô bây giờ, anh hoàn toàn không biết gì cả. Vẻ mặt dịu dàng, tình cảm nồng đậm trong đáy mắt kia, cũng không phải vì anh nữa, tất cả, đều là vì gã đàn ông kia.

Loại cảm giác này, thật khó mà diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

Anh vuốt mặt, cố áp chế cảm xúc khiến người ta khó chịu này xuống, rút điện thoại ra, bấm số: “Tôi đây!”

“Nhiệm vụ đã hoàn thành!” Đây là câu khẳng định.

“Ừ.” Hạ Vũ liếc mắt nhìn dáng người cách đó không xa: “Có thể giúp tôi một chút không?”

“Hả —.” Người ở đầu dây bên kia nghe Hạ Vũ nói vậy thì liền tỉnh táo lại: “Chuyện hiếm thấy đây, Hạ Vũ anh mà cũng có chuyện không làm được sao? Nói đi, chuyện gì?”

“Kỷ Lương… Có thể loại cô ấy ra khỏi danh sách lần này được không?!” Anh không phải là người không biết phân biệt công tư, nhưng lần này…

“Hạ Vũ, chuyện khác thì tôi có thể giúp cậu, nhưng chuyện này…” Người ở đâu dây bên kia hơi ngập ngừng: “Tôi không có cách nào cả.”

“Vì sao?” Không phải chuyện lập danh sách này kia đều là do anh ta phụ trách hay sao?

“Nếu cậu nói đến ai khác, thì tôi còn lo được, sắp xếp ổn thoả giúp cậu.” Chẳng qua cũng chỉ là nhấc tay một cái thôi. Hắn rít một hơi thuốc rồi nói: “Nhưng Kỷ Lương này, thì không được.”

“Vì sao?” Nhất định anh phải có câu trả lời chính xác.

“Hạ Vũ, đừng quản quá nhiều, cậu cứ làm tốt bổn phận của cậu là được. Nếu cậu lo cho cô ấy, thì hãy nghĩ cách làm tăng thực lực của cô ấy lên đi.” Sau khi nói xong, người kia liền cúp máy ngay. Hạ Vũ không chịu bỏ qua, cố gắng gọi lại vài lần đều bị từ chối, cuối cùng, đối phương trực tiếp tắt hẳn điện thoại.

https://thuviensach.vn

“Cái rắm ấy!” Hạ Vũ tức giận trừng mắt nhìn điện thoại, chỉ hận không thể đâm thủng nó luôn.

Những nhiệm vụ bình thường của tổ nhiệm vụ đặc biệt cũng đều có tính nguy hiểm hoặc có những bí mật không thể tiết lộ ra ngoài, sẽ không dễ dàng để cho người ngoài không phải thành viên của tổ tham gia hành động, vì tính nguy hiểm và cơ mật rất cao. Hơn nữa, nếu không phải thành viên trong tổ, sợ là lúc phối hợp sẽ không ăn ý.

Kỷ Lương lần này, là một bất ngờ.

Nhưng hai chữ “bất ngờ” này, vốn không bao giờ nên xuất hiện trong S.M.T.

Lúc ở Cục Cảnh sát, cấp trên đột ngột chỉ định Kỷ Lương tham gia nhiệm vụ làn này, anh đã cảm thấy rất kỳ quái. Cho tới tận sau khi anh giải quyết tốt bọn cướp trên máy bay, một bưu kiện cũng được gửi thẳng đến hòm thư của anh, là danh sách mới nhất của tổ S.M.T lần này. Trong đó có Kỷ Lương.

“***!” Anh bừng bừng tức giận.

Di động rung lên, có tin nhắn mới.

“Để cô ấy gia nhập S.M.T là cách tốt nhất để bảo vệ cô ấy.”

Bảo vệ?

Từ này khiến cho tim Hạ Vũ như bị treo ngược lên.

Cô gặp nguy hiểm gì?!

Anh rất muốn hỏi rõ ràng, nhưng chắc chắn đối phương cũng chỉ nói tới đó, không thể tiết lộ thêm nữa.

https://thuviensach.vn

Đang lúc Hạ Vũ mải suy nghĩ, thì hai người đàn ông mặc đồ đen bước tới trước mặt anh, vừa lễ phép lại vừa có chút bức ép nói: “Tiên sinh nhà chúng tôi muốn mời ngài qua gặp mặt.”

https://thuviensach.vn

Chương 25: Đi, Đến Nhà Kỷ Lương Nào

Tầm mắt của Hạ Vũ dừng trên người bọn họ một giây, sau đó anh quay sang Kỷ Lương, ý bảo cô cùng đi. Hai người lập tức đi lướt qua hai người áo đen kia.

"Tiên sinh, mời đi theo chúng tôi một chút…" Bị người ta lờ đi không để ý khiến cho hai người kia cảm thấy rất khó chịu, nhưng cố gắng nén lại, vội đuổi theo mời Hạ Vũ thêm lần nữa.

"Ôi… hai vị đại ca này…" Tiểu Bạch đã xử lý xong mọi việc, đi từ đằng sau tới, vỗ vai hai người kia để gọi bọn họ lại: "Cho tôi hỏi…"

Hai người theo phản xạ, quay lại nhìn hắn, Tiểu Bạch sờ sờ người mình, tìm một lúc rồi lẩm bẩm: "Tôi muốn hỏi xem chỗ kia đi thế nào… A, sao lại không thấy nhỉ… Để tôi tìm… Hình như mất mất rồi… ngại quá, làm phiền hai anh!!!" Sau khi nói xong, hắn cũng đi thẳng không quay đầu lại nữa.

Chỉ chậm trễ vài giây, nhưng khi hai người kia quay lại đã không còn thấy bóng dáng của Kỷ Lương và Hạ Vũ đâu. Lúc này, cả hai mới ý thức được là vừa bị đánh lạc hướng, đến khi xoay sang bên này, làm sao tìm thấy bóng dáng Tiểu Bạch nữa? Hai người đó cũng không chịu từ bỏ ý định, cố gắng tìm kiếm xung quanh, nhưng cũng vô ích. Bởi vì đã được dặn dò, hơn nữa, đây là việc tư, nên bọn họ cũng không thể yêu cầu nhân viên sân bay đóng cửa để tìm người được. Mà dù bọn họ có làm như vậy, với bản lĩnh của Hạ Vũ thì rời khỏi sân bay có gì khó khăn?!

https://thuviensach.vn

Ba người Hạ Vũ rời khỏi sân bay, bắt một chiếc taxi tới khu đất trống cách sân bay không xa. Mấy người lão Khản và Hắc Tử đã đang chờ họ ở đó. Lúc về không vội vàng như lúc đi, tâm tình của mọi người cũng thả lỏng ra nhiều, tuỳ ý trêu chọc, trò chuyện, chỉ dựa vào câu chuyện họ nói và những hành động của họ là đủ thấy tình cảm của bọn họ sâu sắc đến thế nào.

“Lần này về tôi có thể nghỉ ngơi rồi.” Hắc Tử duỗi người, thả lỏng gân cốt, tựa lưng vào ghế: “Trước tiên là phải làm đầy cái bụng này đã.” Thực hiện hai nhiệm vụ liên tiếp, giờ cậu cảm thấy mình có thể nuốt cả một cái đầu bò.

“Ha ha, ăn ăn ăn, cái tên đại ngốc nhà cậu cả ngày chỉ biết ăn thôi.” Tiểu Bạch ngồi sau cậu, hai chân nhấc lên đặt vào lưng cậu. Hắc Tử vừa quay đầu định cãi lại, thì mặt đã hôn trực tiếp vào giày hắn ta.

“Ông nội nhà cậu! Tên nhóc kia, cậu muốn mất cả hai chân phải không?!” Hắc Tử giận dữ lấy súng ra quơ loạn lên: “Mọi người tránh ra, xem tôi bắn nổ hoa cúc của tên nhóc này.”

“F**k!” lão Khản đang điều khiển máy bay, không thèm liếc nhìn bọn họ mà trực tiếp giơ ngón giữa lên: “Tên nhóc Hắc Tử kia, cậu *** không muốn sống nữa à?! Muốn đánh thì chờ lát nữa máy bay hạ cánh rồi đánh. Thích bắn thích giết gì thì tuỳ các cậu. Làm tổn hại máy bay của ông đây, ông đây sẽ trực tiếp làm cho “lão nhị” của cậu thành tổ ong vò vẽ!”

(lão nhị: là từ bóng bên đó chỉ cái ấy ấy của đàn ông. Nên mình để nguyên nhé)

Hắc Tử thấy tình hình bất lợi với mình, yếu không thắng nổi mạnh, nên vội vàng tìm kiếm viện trợ… Sếp trưởng Hạ và sếp phó Trầm, cậu không dám động vào, chỉ còn mỗi Kỷ Lương.

https://thuviensach.vn

“Chị Lương, chị xem đám cầm thú kia kìa.” Nói xong, dáng người cường tráng đó liền nép vào người Kỷ Lương, làm ra vẻ chim non tìm nơi dựa dẫm: “Chỉ biết bắt nạt người nhỏ bé, yếu đuối thôi!”

Thật quá vô sỉ!

Một tên cao một mét tám mươi mà không biết xấu hổ nói mình “nhỏ bé, yếu đuối”, bọn họ nghe thôi cũng đủ thấy ngượng rồi.

Kỷ Lương vẫn rất bình tĩnh, tự nhiên xoa xoa cái đầu cún nhỏ đang gác lên vai mình kia: “Không sao, cậu cắn ngược lại họ là được mà.”

Miệng Hắc Tử như méo đi, sao giọng điệu này, giống như nói chuyện với chó thế. Xem ra, không nhờ vả được gì rồi. Hắc Tử thu hồi vẻ mặt con dâu nhỏ kia lại, đổi sang giọng điệu của kẻ bề trên, khoác lên vai Kỷ Lương nói: “Này… đồng chí Kỷ Lương.”

“Có chuyện gì?”

“Nhìn chị như vậy…” Nói xong, cậu còn quét mắt từ trên xuống dưới vài lần: “Chắc không biết nấu cơm đâu nhỉ.”

“Hừ —.” Kỷ Lương không khách khí nhìn vẻ mặt cậu ta với vẻ khinh miệt: “Lúc bà đây học nấu cơm, thì cậu còn đang ngồi nghịch đất đấy.” Nghĩ lại, thì tài nấu ăn của anh Duệ đúng là di truyền từ cô. Con hơn cha là nhà có phúc. Cô cực kỳ vui mừng và hạnh phúc!

“Ha ha ha! Vậy tốt rồi…” Hắc Tử cười xấu xa: “Vậy hôm nay cho bọn tôi được mở mang kiến thức một chút đi.”

“Mở mang?” Như thế nào? Chẳng lẽ muốn cô mở lớp dạy nấu ăn, thu học phí nữa à?!

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha…” Hắc Tử khoác vai nàng: “Có phải chị nên chứng tỏ một chút không… Bữa cơm này, chị mời đi. Chị nói chị nấu ăn rất giỏi, thì nấu một bữa đi. Là con la hay là con ngựa, thì phải thưởng thức mới biết được.”

Trầm Sùng nhìn Hạ Vũ đang trầm mặc ngồi bên cạnh không nói gì, lại nhớ bữa sáng tình yêu ở trong văn phòng của anh, mắt khẽ đảo một vòng rồi cũng góp vui: “Đề nghị của Hắc Tử cũng không tồi, hay là tới nhà cô ăn cơm đi, Kỷ Lương.”

“Không…”

“Không gì mà không!” Hắc Tử ngắt lời cô: “Đừng có lề mà lề mề thế. Quyết định vậy đi. Lát nữa chúng tôi sẽ trực tiếp đến thẳng nhà chị. Chị nấu cho chúng tôi ăn thử. Nếu nấu không ngon, chúng tôi cũng không chê đâu mà. Dù sao chúng tôi cũng đã quen rồi. Đúng không?!”

Ai tới lôi cái tên nhóc tự quyền tự ý này đi hộ với. Đây đúng là cô bị ép lên Lương Sơn mà. Đồng ý là đồng ý, mà không đồng ý cũng phải đồng ý. Cô nghĩ, bây giờ nếu cô có từ chối, thì tên Hắc Tử kia cũng hoàn toàn coi như không nghe thấy lời từ chối của cô, sau đó bằng mọi giá phải theo cô về nhà ăn được bữa cơm thì mới chịu thôi.

Làm sao bây giờ?

Kỷ Lương nhìn người đàn ông nãy giờ vẫn nhắm mắt giữ yên lặng kia, hỏi: “Cảnh sát Hạ bận rộn như vậy, chắc là không có thời gian…” Đừng đến, anh đừng đến, anh đừng đến! Kỷ Lương thầm gào thét trong lòng.

Còn chưa nói dứt câu, Hạ Vũ đã trả lời: “Không, tôi đi!”

Anh nói cái gì?!

Anh… anh ấy vừa nói cái gì?!

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên môi Kỷ Lương hơi méo đi, nhất định là cô nghe lầm rồi: "Ừ. Anh không đến đúng không?!" Đúng vậy, câu nói của anh phải là: Tôi không đi. Có điều, anh sắp xếp sai thứ tự từ thôi.

Hạ Vũ nhíu nhíu mày, lại xác định, nhất định, khẳng định một lần nữa, rành mạch nói: "Tôi sẽ đi cùng sang đó!" Anh rất muốn đi, xem cái tên tiểu bạch kiểm kia rốt cuộc dài ngắn ra sao. Xem hắn có thật sự đối xử với cô tốt như vậy không…

"Anh đến làm gì?!" Kỷ Lương trừng mắt: "Không phải anh luôn ăn cơm ở nhà sao?!" Bởi vì phải ăn cùng Tiểu Tĩnh, không muốn Tiểu Tĩnh phải ăn cơm một mình.

Hạ Vũ bình tĩnh nhìn cô một cái: "Không cần!"

Cái gì mà không cần?!

Kỷ Lương sửng sốt, rồi lập tức tỉnh táo lại! Không đúng, giờ việc cô phải làm là làm thế nào để xử lý cậu nhóc ở trong nhà kia, nếu Hạ Vũ cũng đến, rồi chạm mặt anh Duệ…

Đúng là cứt chó mà! Nếu biết trước có ngày hôm nay thì cô đã không kể cho anh Duệ nghe chuyện ngày xưa! Theo tính cách của tên nhóc kia… Rồi lại nghĩ đến năng lực của Hạ Vũ… Chỉ nghĩ thôi Kỷ Lương đã thấy lạnh cả người.

"Cứ quyết định vậy đi!" Cuối cùng đại Boss cũng ra quyết định, chốt hạ bản án, đặt địa điểm dùng cơm là tại nhà Kỷ Lương, từ đầu đến cuối cùng không hề hỏi qua ý kiến của chủ nhân là cô… Không, có hỏi, nhưng không thèm để ý đến sự từ chối của cô.

Đây là cái chuyện *** gì đây?!

https://thuviensach.vn

Không được, cô phải báo trước cho anh Duệ, để cậu đến nhà bạn, hoặc ở tạm bên nhà Tần Dịch vài ngày.

https://thuviensach.vn

Chương 26: Cha Con Gặp Mặt

Lúc về không cần phải gấp như lúc đi, nên lão Khản cũng cho máy bay bay chậm lại. Hơn ba tiếng sau, vừa xuống khỏi máy bay, Kỷ Lương liền cấp tốc mở điện thoại gọi cho con trai.

Người ta nói, đến lúc gặp xui xẻo, thì dù uống nước cũng bị rắt răng. Đó cũng chính là cảm nhận của Kỷ Lương bây giờ. Ở thời khắc mấu chốt này, mà bên đầu dây bên kia lại không có người trả lời, những tiếng "Tút — tút — tút —" kéo dài khiến cho cô càng thêm sốt ruột. Vào thời điểm mấu chốt thế này mà tên nhóc kia lại chạy đi đâu…

"Kỷ Lương — đi thôi!"

Phía bên kia, bọn Hắc Tử đã giam Mạt Hoa Đới Duy lại, xử lý xong mọi chuyện rồi đi về phía cô.

"***!" Tiếng tút dài trong điện thoại khiến cho cô càng thêm sốt ruột. Bốn người Hắc Tử đã lên xe chờ cô. Lão Khản còn phải dặn dò học viên dưới quyền nên không đi cùng.

Cô vẫn không từ bỏ ý định, gọi điện thoại đến lần thứ tám, nhưng vẫn không có ai nghe máy.

Trời muốn hại cô! Trời muốn hại cô rồi!

Tim Kỷ Lương lạnh ngắt, chậm rãi bước lên xe, đi theo bọn họ về nhà. Giờ chỉ có thể cầu nguyện, hôm nay tâm tình của anh Duệ tốt, chạy sang nhà bạn học chơi thôi. Trên đường đi, Kỷ Lương cố tình nói muốn đi chợ để kéo dài thời gian, nhưng mà, cái gì phải đến cũng sẽ đến, Hắc Tử dùng

https://thuviensach.vn

kỹ thuật lái xe siêu hạng của mình, giữa dòng xe cộ dày đặc mà lượn lách, phi như bay, khiến cho Kỷ Lương vài lần muốn lôi cậu về Cục cảnh sát để kiểm tra xem có phải cậu vừa cắn thuốc hay không.

Càng gần đến nhà, Kỷ Lương càng cảm thấy dạ dày của mình co bóp mạnh hơn. Suốt mấy năm nay, chưa bao giờ cô tưởng tượng được sẽ có ngày hai cha con họ gặp nhau.

Cô liếc trộm Hạ Vũ ngồi cạnh mình một cái, không ngờ anh cũng đang nhìn cô. Tầm mắt của hai người gặp nhau giữa không trung, Kỷ Lương ngượng ngùng cười rồi xấu hổ quay đi, nghiêng đầu sang một bên giả vờ như đang ngắm khung cảnh bên ngoài.

Điều duy nhất khiến cô có thể tạm yên tâm, đó là tướng mạo của anh Duệ giống cô đến tám mươi phần trăm. Đây có thể coi là may mắn trong bất hạnh không?! Kỷ Lương bắt đầu sử dụng tinh thần AQ để tự an ủi mình.

Hạ Vũ đương nhiên sẽ không cảm nhận được sự khác thường của Kỷ Lương, mà nếu có, thì nhiều nhất anh cũng chỉ có thể đoán được sự khác thường của cô có liên quan đến tên tiểu bạch kiểm mà cô nuôi trong nhà kia, chứ hoàn toàn không thể đoán được tên tiểu bạch kiểm đó lại có liên quan đến chính anh.

Trong suy nghĩ của anh, có lẽ Kỷ Lương muốn bảo vệ gã đàn ông kia, nên mới từ chối không muốn cho bọn họ đến nhà, cũng có thể gã đàn ông kia không đối xử với cô tốt như người ta nói… Tóm lại, dù anh suy nghĩ rất nhiều, nhưng chẳng có ý nghĩ nào gần với sự thật cả.

Khi xe dừng lại ở khu nhà, tổ hợp bốn nam một nữ thật khiến người ta chói mắt. Vốn dĩ cái danh hiệu bà mẹ đơn thân đã dễ dàng mang lại nhiều câu chuyện cho các bà tám ở khu này, vấn đề ai là cha của cậu bé đẹp trai nhà họ Kỷ kia là đề tài mà nhóm bà tám rảnh rỗi ở đây thích nói đến nhất.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, bình thường Kỷ Lương vẫn thoải mái bá vai bá cổ với mấy đồng nghiệp nam, cho nên, dưới con mắt của một số bác gái, thì cô là một người phụ nữ có sinh hoạt cá nhân rất buông thả. Người như vậy mà có thể sinh ra cậu con trai vĩ đại như Kỷ Duệ kia, đúng là chó ngáp phải ruồi, vô tư mà đạp phải cứt chó!

(*) Có một số quan niệm cho rằng đạp vào cứt chó là gặp may! ^^

Còn nhớ khi Kỷ Lương vừa chuyển tới đây, có không ít bác gái nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho cô, kết quả là giới thiệu mười thì hỏng chín, còn một người duy nhất lại không yêu phụ nữ mà yêu đàn ông, trở thành "chị em" tốt của cô.

Vì vậy, khi Kỷ Lương dẫn bốn người đàn ông về nhà, đám bà tám kia lập tức vây quanh nhìn ngó, vừa xem còn vừa chỉ trỏ, rì rầm bàn tán.

Có người nói: "Lại đổi người rồi."

Người kia đáp: "Đúng vậy! Ba ngày hai lượt đưa đàn ông khác nhau về nhà, không thèm nhớ là trong nhà còn có trẻ con nữa à?!" Đúng là không biết liêm sỉ, thật mất mặt phụ nữ mà.

"Này — nói nhỏ thôi. Người ta là cảnh sát đấy." Ba người khác liền đồng thanh: "Thật quá vô sỉ!"

"Cảnh sát thì sao nào." Bốn bà bác kia càng nói càng hăng: "Cảnh sát cũng không thể bắt người tuỳ tiện được… Con gái tôi nói ấy mà, dạo này Cảnh sát cũng rất bẩn thỉu, còn phạm pháp nhiều hơn cả người dân nữa kìa."

Kỷ Lương rất muốn ngửa mặt lên trời thở dài. Mấy bác à, có phải là khi buôn chuyện thì cũng nên chờ cô đưa người vào trong nhà đã rồi hãy nói không.

https://thuviensach.vn

“Đương nhiên là phải hiểu luật pháp trước, rồi mới có thể phạm pháp mà.” Lại thêm một giọng nói chen vào: “Như vậy mới có thể lách luật, lợi dụng chỗ hổng của luật pháp để không bị bắt chứ.”

“Đúng thế, đúng thế, con gái tôi cũng nói vậy… A…” Sao giọng nói này nghe quen tai thế…

Giọng nói ngây thơ, hồn nhiên này…

Khoé miệng Kỷ Lương khẽ co rút, giọng nói ngây thơ đến mức khiến cho lông tơ của cô dựng ngược, da gà nổi lên hết này, còn có thể là ai… con trai ruột của cô, cô là người hiểu nhất: anh Duệ đang thực sự tức giận. Hậu quả rất nghiêm trọng.

Bốn bà bác cúi đầu nhìn mới thấy, không biết cậu nhóc kia đã đến đây từ bao giờ, thật xấu hổ quá, đang nói xấu người mẹ còn bị cậu con trai bắt gặp.

Đôi mắt to tròn của Kỷ Duệ mở thật to, mang theo vẻ ngây ngô hồn nhiên, cậu khẽ chu cái miệng nhỏ xinh, ngây thơ nói: “Chào các bà ạ…”

Mặt bốn bà bác kia tối sầm cả lại, “bà”… Bọn họ cũng chỉ tầm hơn bốn mươi tuổi, cùng lắm thì gọi là bác thôi chứ…

“Lần trước bà Vương nói với cháu là vì bà Trương rất chanh chua đanh đá, nên chồng bà ấy mới ra ngoài tìm vợ bé…” Chỉ một câu đã thành công đập tan quan hệ liên minh của nhóm các bà tám đang soi mói chuyện của Kỷ Lương, mặt cả hai người đều biến sắc. Cậu còn vô tư quay sang hỏi người khác: “Bà Lý ơi, người đàn bà chanh chua nghĩa là gì ạ?”

Bác Lý nhìn hai người bên cạnh đã đang muốn khai chiến, rồi lại nhìn điệu bộ đáng yêu của cậu bé nhà họ Kỷ kia, bỗng bà cảm thấy vô cùng sợ hãi. Bà kéo người còn lại, mỗi người khuyên một người, cấp tốc rời khỏi hiện trường.

https://thuviensach.vn

Hừ!… đám bà tám nhiều chuyện, Kỷ Duệ thu hồi tầm mắt, hướng sự chú ý của mình về phía nhóm bốn nam một nữ đang đứng cách đó không xa, cuối cùng rơi xuống người Hạ Vũ, nhưng chỉ một lát sau lại dời đi, đối mắt với Kỷ Lương.

Chính là ông ta đấy à? Cậu yên lặng nhướng mày hỏi Kỷ Lương.

Kỷ Lương cũng yên lặng trao đổi với cậu bằng mắt: Anh Duệ, đừng làm loạn.

Đúng là càng sợ cái gì, thì cái đó càng tới nhanh.

Kỷ Duệ khẽ nhếch môi, bộ dạng như vậy, nhìn có vài phần giống Hạ Vũ. Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn kia bỗng cười rộ lên như hoa, tươi sáng đến mức khiến cho Kỷ Lương cảm thấy trước mắt mình như biến thành màu đen…

Ôi trời ơi! Tên tiểu yêu nghiệt này định làm gì đây?

Rồi lại sau đó, cô nghe thấy một tiếng gọi ngọt lịm…

“Mẹ~” giọng nói kéo dài đáng yêu chưa từng thấy…

Ôi mẹ ơi —

Kỷ Lương thật sự muốn chết…

“Mẹ~ người ta rất nhớ mẹ ~”

Sự đáng yêu của anh Duệ… tuyệt đối không phải là thứ mà người thường có khả năng chống đỡ, Kỷ Lương trừng mắt nhìn cậu con trai đang mở rộng hai tay lao về phía cô.

“Mẹ~ người ta ôm một cái nào~”

https://thuviensach.vn

Anh Duệ đã hạ lệnh, cô không dám không nghe theo. Kỷ Lương ngoan ngoãn bế Kỷ Duệ lên, dùng ánh mắt cảnh cáo cậu, đừng có "người ta, người ta" nữa, nghe mà khiến da gà cô nổi lên hết cả.

Về một phương diện nào đó, thì tính lưu manh của Kỷ Lương là do Kỷ Duệ dung túng mà ra, nhưng tính tình quái đản của Kỷ Duệ chẳng phải cũng là do Kỷ Lương cưng chiều quá hay sao. Hai người này đúng là một đôi mẹ con chẳng ra sao cả.

"Mẹ, các chú này là…"

Hạ Vũ nhìn chằm chằm cậu bé có diện mạo rất giống Kỷ Lương đang nằm gọn trong lòng cô kia, một lúc lâu sau cũng chưa hồi phục được tinh thần.

Con trai… Cô ấy… Vậy là cô ấy cũng kết hôn rồi…

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đồ Lót Nam, Thắp Hương

https://thuviensach.vn

Chương 28: Cái Người

Thắp hương?

Tên nhóc này muốn đẩy cô vào chỗ chết phải không? Phải không? Phải không?...

Kỷ Lương không biết mình nên phản ứng thế nào mới đúng. Cô chỉ biết, sự tình đã đến nước này, thì càng không thể để Hạ Vũ phát hiện ra anh Duệ chính là con của anh ta --- con mẹ nó, con trai bày trò trước mặt cha mình, nói cha mình đã chết, phải thắp hương cho cha… Tùy tiện nói một người còn đang khỏe mạnh đã chết… Hơn nữa cô tuyệt đối tin tưởng, xác định nhất định và khẳng định rằng, nếu mọi chuyện bị bại lộ, thì anh Duệ sẽ không do dự mà đẩy thẳng cô xuống hố lửa, trút hết trách nhiệm lên người cô. Tuyệt đối sẽ như vậy.

“Thắp… thắp hương…”

Lắp bắp lặp lại hai từ này, Kỷ Lương càng cảm thấy đây không phải là thắp hương cho người khác, mà là thắp hương cho chính cô mới đúng. Thời vận không tốt, càng làm lại càng sai.

“Mẹ, đi nào!”

“Ừ… Đi…”

Đi… mà đi đâu? Kỷ Lương bị động để con trai kéo mình đi. Toàn bộ nội dung vở kịch đã phát triển ngoài dự đoán của cô, hoàn toàn ngoài khả năng khống chế.

https://thuviensach.vn

Kỷ Duệ “hiểu chuyện” kéo Kỷ Lương lên phòng chứa đồ ở tầng hai.

Kỷ Lương thầm hít một hơi thật sâu, lén liếc mắt nhìn ba người đi theo sau --- Hạ Vũ, Trầm Sùng, Tiểu Bạch! Hắc Tử tiếp tục xem phim hoạt hình ở dưới nhà.

Tay cô run rẩy, chân cũng run rẩy!!!

Sợ, cô sợ khi vừa mở cửa ra, ảnh trên bàn thờ lại là ảnh của Hạ Vũ, cô thực sự sẽ chết mất! Với năng lực của tên nhóc quỷ kia, thì muốn lấy một tấm ảnh của Hạ Vũ thì cũng không có gì khó.

Việc gì cần đến cũng phải đến, muốn tránh cũng không tránh được.

Kỷ Lương hít thở sâu, hạ quyết tâm, vặn tay nắm cửa.

A --- sao tối thế này?!

Kỷ Lương khẽ run người, sau đó mới nhận ra, vì mình quá lo lắng nên đã nhắm tịt mắt lại. Không nghe thấy tiếng hít không khí ở sau lưng khiến cho lòng cô cũng buông lỏng đi ít nhiều. Lúc này cô mới mở to mắt.

Đồ đạc trong phòng vốn không nhiều, giờ lại càng ít hơn. Thẳng từ cửa vào có đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn ngoài hoa quả tươi còn có hai ngon nến điện phát ra ánh sáng nhè nhẹ, trong bát hương nhỏ có một vài chân hương, vừa nhìn đã biết là rất “chăm hương khói”, sau bát hương có ảnh đen trắng của “người đã khuất” kia, là một người đàn ông có vẻ còn rất trẻ, hơi gầy, mày kiếm, mắt sáng, ẩn giấu một khí phách hơn người. Dưới sống mũi cao gầy là đôi môi hơi nhếch lên, tạo cho người ta cảm giác người đàn ông này không hề tầm thường… Ánh sáng mờ ảo của nến điện khiến cho bức ảnh đen trắng có màu cam nhạt, vô cùng sống động…

Cảm giác này… Hơi kì quái…

https://thuviensach.vn

Trầm Sùng và Tiểu Bạch nhìn nhau, trong lòng hơi sợ hãi. Cả hai người đều thấy người trong bức ảnh có gì đó hơi quái lạ, nhưng lại không thể nói rõ là quái lạ thế nào. Rõ rang là một người đã qua đời, nhưng sao cứ cảm thấy không giống… mà lại thấy hơi giống…

Về vế sau, hai người đều không dám nghĩ đến…

Nhưng Kỷ Lương đã nhận ra, đã nhân ra! Vừa nhìn bức ảnh, tim cô như muốn nhảy thẳng ra ngoài: Tấm ảnh này, mẹ nó chứ, ảnh này… Chắc chắn là dùng ảnh của Hạ Vũ sau đó chỉnh sửa qua PTS (Photoshop), tuy đã bị xử lý không ít, nhưng cô vẫn có thể nhận ra.

“Lách tách…”

Anh nhỏ nhà họ Kỷ không cần biết trong lòng mấy người lớn kia ầm ầm nổi bão, tiếp tục đóng vai một cậu con trai nhu thuận. Cậu rút vài nén hương ra, châm lên rồi đưa ỗi người một nén.

“Cha, con đã về rồi ạ…” Kỷ Duệ vừa bái vừa nói: “Tuy lúc con ra đời, cha đã mất, nhưng con sẽ nhớ kỹ giọng nói và nụ cười của cha…”

Ôi, giọng nói, ngữ điệu mới ngây thơ trong sáng làm sao!

Khóe miệng Kỷ Lương khẽ kéo lên.

“Cha xem này, ngày nào con và mẹ cũng tới thăm cha, cha cũng sẽ không thấy cô quạnh đúng không?” Kỷ Duệ tiếp tục bài khấn của mình.

Tên nhóc này cố tình khiêu khích trái tim yếu ớt của cô phải không?! Kỷ Lương nhìn bộ dạng không muốn dừng lại của cậu, vội vàng xem vào ngăn cản: “Tiểu… Tiểu Duệ ngoan, vậy là được rồi! Đừng quấy rầy cha con nghỉ ngơi nữa…” Đừng tra tấn thần kinh yếu đuối của cô nữa, cô giật lấy nén hương trong tay mọi người, cắm bừa vào bát hương rồi nói: “Đi…đi xuống nhà thôi!!!”

https://thuviensach.vn

Ba người trầm mặc đi theo sau cô ra khỏi phòng chứa đồ.

“Chú…” Kỷ Duệ đột nhiên kéo áo Hạ Vũ, ý bảo anh cúi thấp người xuống. Cậu ngắm nghía mặt anh một lúc rồi vô cùng ngây thơ nói: “Chú… nhìn chú rất giống cha cháu…” Nói xong cậu chớp chớp đôi mắt to của mình.

Đúng vậy!

Người trong bức ảnh kia rất giống Hạ Vũ!

Trầm Sùng và Tiểu Bạch đều đồng ý với câu nói vừa rồi của cậu nhóc kia. Tuy không phải là giống hoàn toàn, nhưng vẻ mặt đó, thần thái đó phải giống Hạ Vũ đến bảy tám phần.

Thình thịch!

Kỷ Lương trượt chân một cái, suýt nữa thì lăn xuống dưới cầu thang, may mà có Trầm Sùng đi sau kéo cô lại.

“Cảm ơn” Tên nhóc này, con mẹ nó, không thể làm cô bớt lo một chút sao! Kỷ Lương vội vàng bước tới, bế cậu lên: “Ngại quá, trẻ con hay nói lung tung!”

Hạ Vũ không nói gì, chỉ nhìn cô một cái, sau đó đi xuống nhà. Nhưng cái nhìn kia, dù chỉ thoáng qua cũng làm Kỷ Lương run sợ. Với sự hiểu biết của cô về anh, thì ý trong mắt anh là: đợi lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.

Mẹ nó, nói cái con khỉ.

Kỷ Lương rất muốn hét lên như vậy, nhưng mà… người ta đã dẫn Trầm Sùng và Tiểu Bạch đi xuống dưới nhà rồi, không hề liếc nhìn cô cái nào nữa.

https://thuviensach.vn

“Chơi đủ chưa?!” Cô trừng mắt nhìn cậu con trai trong lòng, đưa tay phát vào mông cậu một cái.

“Kỷ Tiểu Lương” Kỷ Duệ kháng nghị, xoa xoa chỗ mông vừa bị đánh đau: “Mẹ lấy oán trả ơn. Hôm nay mà không có con thì mẹ làm thế nào.”

“Nói vậy, anh còn muốn mẹ cảm ơn anh phải không?!” Còn có mặt mũi nào mà nói vậy hả?

“Hừm, hừm!” Ngón tay nhỏ bé khẽ lắc lắc: “Không cần, con giúp người không cần hồi báo” Kỷ Duệ không chỉ có da mặt, mà còn rất là dày là đằng khác.

“Tên nhóc chết tiệt!”

“Người phụ nữ ngốc nghếch!”

“Con nói ít một câu không được à!”

“Mẹ nhìn đi, con nói mẹ ngốc mẹ còn không chịu nhận, chỉ biết dùng bạo lực, không chịu dùng đầu óc gì cả”

“… Bà đây thích thế!” Nói xong, cô lại đét vào mông Kỷ Duệ một cái: “Đừng có gây thêm phiền phức cho bà đây nữa, nếu không, anh cứ chờ xem.”

Có thể là sự uy hiếp của Kỷ Lương có hiệu quả, cũng có thể là anh Kỷ đã chơi đủ rồi, nên không làm ra những hành động khiến Kỷ Lương kinh hồn bạt vía nữa, ngoan ngoãn vào nhà bếp giúp Kỷ Lương. Hơn nửa tiếng sau, cả đám người vây quanh bàn ăn cùng dùng bữa.

Sau khi đánh chén no nê, Hắc Tử rất thỏa mãn cầm tăm xỉa răng, cầm chai bia lấy từ tủ lạnh nhà Kỷ Lương, thích chí uống. Trầm Sùng và Tiểu Bạch nói còn phải về trước để xử lý chuyện Mạt Hoa Đới Duy, trước khi đi,

https://thuviensach.vn

còn không quên kéo theo cả Hắc Tử, để lại ba người ngồi đó. Hạ Vũ rất bình tĩnh, bình tĩnh ngồi trên ghế salon. Anh bắt chéo chân, cầm báo đọc, dáng vẻ tự nhiên như đây là lẽ thường tình, nhìn thế nào cũng giống như chính mình là chủ nhà vậy.

Kỷ Lương rất không thoải mái, nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài, cô cầm điều khiển TV, chuyển kênh liên tục.

Kỷ Duệ thì sao…

Cực kỳ không thích!

Ông chủ của cái nhà này chỉ có một, họ Kỷ tên Duệ, chủ sở hữu của căn nhà này chính là cậu Kỷ đây, ông chú họ Hạ kia có tư cách gì mà tự nhiên như vậy?!

“Mẹ, con đi làm bài tập.”

Kỷ Lương hơi run người, nhìn bóng người nhỏ bé đang đi lên tầng, trong lòng như có ngàn vạn con ngựa thần chay qua: Khỉ thật, tên nhóc quỷ kia lại muốn làm gì!!!

Làm mẹ cậu bằng ấy năm chẳng lẽ cô còn không hiểu cậu sao?! Các thầy cô ở trường đã bị vẻ mặt vô cùng vô hại, vô cùng thánh thiện kia mua đứt từ lâu rồi, cái chuyện bài tập về nhà hoàn toàn cách biệt với Kỷ Duệ cả tám trăm năm…

“Tôi… tôi lên tầng một chút”

“Chúng ta nói chuyện”

Người đàn ông nào đó thả tờ báo xuống, duỗi hai chân vừa bắt chéo kia ra, vừa vặn chặn đường đi của cô.

https://thuviensach.vn

Chương 29: Tình Địch

Kỷ Lương nhìn đôi chân dài vắt ngang trước mặt, thuận miệng nói: "Giữa chúng ta đâu có chuyện gì cần nói?"

Hạ Vũ mím môi dưới, anh thật sự không thích cô phủ nhận hết tất cả quan hệ của bọn họ như thế này: "Người đàn ông đã chết kia…"

"Khụ ---." Kỷ Lương chột dạ quay mặt đi tránh ánh mắt của anh: "Cảnh sát Hạ hỏi anh ấy làm gì?" Tên nhóc kia, tự dưng bày ra chuyện này, đột lửa rồi bỏ đấy không thèm quan tâm…

"Chết thế nào?!"

"…" Không chết, không phải vẫn đang khỏe mạnh đứng trước mặt tôi đây sao?! Kỷ Lương thầm nghỉ, nhưng mặt lại biểu hiện khác hẳn: "Anh hỏi chuyện này làm gì, tất cả đều đã là quá khứ rồi…" Nói xong cô quay mặt đi, ra vẻ không muốn nhắc đến nữa. Thực tế là, cô chột dạ, sợ nếu nhìn thẳng Hạ Vũ sẽ không cẩn thận để lộ chân tướng.

Tự mình thắp hương ình, có lẽ Hạ Vũ là người duy nhất. Được rồi, cô thừa nhận, tuy hành động lần này của anh Duệ khiến tim cô thót lên cổ, nhưng cũng không thể phủ nhận, là nó làm cô cảm thấy rất vui vẻ.

"Anh ta…rất giống tôi" Ngay cả tên nhóc quỷ kia cũng nhận ra, thì làm sao anh lại không nhận ra. Vì sao cô ấy phải tìm một người đàn ông giống anh như vậy…

Một lời nói dối phát ra, sẽ phải dùng nhiều lời nói dối khác để che đậy. nếu là trước kia chỉ cần vừa nói dối, cô sẽ đỏ mặt, lắp bắp, nhưng giờ thì…

https://thuviensach.vn

hạ bút thành văn.

“Anh vừa nói gì?” Kỷ Lương kéo kéo khóe miệng: “Anh sợ tôi vẫn chưa dứt tình cũ với anh sao? Quên đi, Hạ Vũ. Chúng ta đã qua cái tuổi tin tưởng vào thứ gọi là tình yêu rồi.”

Kỷ Lương ngẩng đầu nhìn anh, nhìn người đàn ông đã từng làm cho cô yêu say đắm đến mức suýt chút nữa là đánh mất chính bản thân mình kia…

Yêu anh, làm cho cô trở nên thấp hèn, rất thấp hèn, thấp hèn đến mức tự vùi mình vào đau khổ, tự cho rằng tình yêu của mình có thể khiến hoa nở rộ, kết quả là suýt chút nữa khiến mình bị nghẹn chết. Thật may, may mà cô vẫn có thể vượt qua được, nhưng cô cũng đã hiểu được một đạo lý: số phận của Kỷ Lương cô rất kiên cường, mạnh mẽ, căn bản không phải là một bông hoa kiều diễm, mỏng manh. Nếu là hoa, thì cùng lắm cũng chỉ là cây xương rồng gai góc cả thôi.

“Đừng ngốc thế, chúng ta đều là những người trưởng thành rồi” Cây xương rồng họ Kỷ rất thích đâm người, không nắm được, cũng không trêu được: “Giờ cuộc sống của tôi rất tốt, thế này là đủ rồi.” Hạ Vũ trầm mặc nhìn cô, Kỷ Lương tiếp tục nói: “Năm đó, tôi đã từng yêu anh, rất yêu! Tôi cũng chưa bao giờ hối hận. Khi đó tôi nghĩ, cuộc đời này tôi cũng sẽ chỉ yêu duy nhất một người đàn ông là anh. Sau đó tôi mới phát hiện, thì ra suy nghĩ đó chỉ là vì mình còn trẻ, còn quá ngây thơ mà thôi. Xã hội hiện giờ, cái gì cũng có thời kì tươi mới, qua thời gian đó rồi thì phải ném đi thôi, nếu không sẽ rất tốn diện tích. Bây giờ, tôi cũng có một người đáng giá để yêu hơn rồi.

Có lẽ là vì muốn chứng minh gì đó, nên Kỷ Lương nói một hơi rất dài, rất nhiều. Nhưng rốt cuộc là để chứng minh cái gì, thì nhất thời, chính cô cũng không nói rõ được.

“Tôi có thể chăm sóc cho em” Hạ Vũ bật thốt ra một câu.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhíu mày: “Sao thế? Anh đang thông cảm với tôi sao?” Kỷ Lương cười nói: “Thôi đi Hạ Vũ, cho tới bây giờ, anh cũng chưa từng là người giàu lòng thông cảm với người khác.” Bởi vì tình cảm dịu dàng nhất của anh chỉ dành ột người: “Hơn nữa anh muốn chăm sóc tôi thế nào? Bao dưỡng tôi sao? Thôi nào, tiền thì tôi cũng thự kiếm được, nếu tôi cần đàn ông, thì chính tôi cũng có thể tự tìm…”

“Không được!”

Không được?! Anh dựa vào cái gì mà nói không được?! Kỷ Lương trừng mắt nhìn anh.

“Đàn bà con gái phải chú ý danh tiết” Lý do của Hạ tiên sinh, thật sự rất chính trực.

Nghe xem kìa, lý do thật quá chính đáng. Kỷ Lương phì cười không chút khách khí.

“Danh tiết là cái gì? Có ăn được không?” Đáng tiếc là đụng phải cô nàng lưu manh không có lễ tiết: “Thôi đi, Hạ Vũ. Ở cái thời đại nam nữ tự do yêu đương này, hẹn bạn tình còn dễ hơn hẹn hò, anh còn giả vờ ngây thơ gì thế!” Nhìn vẻ mặt đóng băng như quan tài vạn năm không đổi kia của anh, Kỷ Lương đột nhiên im bặt, người khác thì có lẽ không thể nào… nhưng Hạ Vũ, cô biết, anh thật sự là một người “ngây thơ” như thế! Yêu một người, và cũng sẽ chỉ duy nhất một người, đến chết cũng chỉ một người, từ thân thể cho tới tâm hồn… Chuyện phát sinh năm đó, đối với anh mà nói, chắc chắn là một sự phản bội lại tình cảm của anh, hoặc là nên nói… là một sự phản bội lại tình cảm của anh, hoặc là nên nói… là một sự thiếu tôn trọng đối với tình cảm của anh! Cho nên, anh mới tức giận như thế, Kỷ Lương nghĩ. Được một người đàn ông như vậy yêu là một sự may mắn, mà cô yêu một người đàn ông như vậy, nhất định là bất hạnh của cô.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Tĩnh… cô ấy có khỏe không?” Cô chuyển đề tài, năm đó xảy ra chuyện, khiến cho lòng cô vẫn cảm thấy áy náy với cô ấy. Tiểu Tĩnh vẫn coi cô là người bạn tốt nhất, còn cô thì lại như một kẻ trộm, muốn đánh cắp tình yêu của cô ấy. Cuối cùng, cô phải bỏ chạy thật xa, ngay cả một lời từ biệt cũng không dám để lại.

“Cô ấy rất ổn, đã kết hôn rồi.”

“À…” Kết hôn là tốt rồi. Kỷ Lương gật gật đầu, ra vẻ tiễn khách: “Nếu không còn chuyện gì nữa, thì anh cũng nên về sớm một chút với cô ấy đi.”

“Không phải tôi!”

“Cái gì?” Sao bao nhiêu năm mà người này vẫn như xưa thế, vẫn cái dáng vẻ chết tiệt này, lời nói cũng luôn ngắn gọn như vậy, nhiều lời một chút thì đã sao?!

“Người kết hôn với Tiểu Tĩnh, không phải tôi!”

“Ừ, ừ … Hả? Anh nói gì?”

“Tôi không kết hôn với Tiểu Tĩnh!” Anh nói như vật mà cô vẫn chưa hiểu sao?!

Hiểu thì đã hiểu, nhưng mà: “Vì sao?” Vì sao không kết hôn?! Vậy Tiểu Tĩnh kết hôn với ai? Vì sao anh có thể để Tiểu Tĩnh kết hôn với người đàn ông khác?!

“Cô ấy thích!” Hạ Vũ bình tĩnh nói, vẫn ngắn gọn trước sau như một.

Cũng đúng. Chỉ cần cô ấy thích, anh sẽ làm. Nhưng mà … cô không ngờ, anh lại làm được đến mức này. Rõ ràng anh thích cô ấy như thế, mà vẫn có thể tặng cô ấy cho người đàn ông khác.

Người này… bị ngốc rồi sao?!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương hơi tức giận! Nhưng cô có tư cách gì mà tức giận, đây là quyết định của anh!

Đang lúc không khí trở lên nặng nề, thì đột nhiên chuông cửa vang lên.

Kỷ Lương nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ, còn ai tới vào giờ này nhỉ?

Cô đứng dậy, vừa mở cửa ra, người tới liền hưng phấn mà ồn ào hô lên:

“Bảo bối Lương Lương bé nhỏ, người ta nhớ em muốn chết!”

“Biến đi!” Kỷ Lương trừng mắt nhìn người đàn ông ăn mặc xinh đẹp như khổng tước đang đứng trước mặt, trừ Thi Thanh Trạch ra thì còn ai vào đây?!

“Lương Lương bé nhỏ, mấy ngày không gặp mà em vẫn cuồng dã như vậy!” Thi Thanh Trạch chen người vào trong, đang muốn ôm cô một cái, nhưng tay chỉ vừa vòng qua hông cô, còn chưa kịp ôm vào đã cảm thấy có một luồng mắt nóng như lửa bắn từ đằng sau tới!

Chẹp chẹp! Chắc là “hàng” mà anh Duệ nhắc đến kia! Thi Thanh Trạch thầm hằm hừ, cố tình không để ý đến áp lực phát ra từ đối phương, tiếp tục theo ý định, bò móng vuốt lên cái eo thon nhỏ của Kỷ Lương, định ôm thật chặt cô một cái như người yêu đúng nghĩa! Đối phương nên biết điều một chút, nhìn tình cảnh này thì phải biết khó mà lui, đừng có mơ tưởng đến Lương Lương bé nhỏ nhà hắn nữa!

Bây giờ, gã kia đứng lên, sau đó nói: “Làm phiền rồi, tôi đi trước!” mới đúng. Thi Thanh Trạch nghĩ!

Khóe mắt hắn nhìn thấy một bóng đen. Đối phương từ salon đứng dậy, sau đó… Hắn nghe thấy một giọng nói đã khiến hắn từng liên tục gặp ác mộng:

https://thuviensach.vn

“Thi Thanh Trạch, bỏ cái tay chó của cậu ra khỏi người cô ấy ngay!”

Nhiều năm về sau, mỗi khi Thi Thanh Trạch nhớ lại ngày hôm nay, hắn vô cùng hối hận vì sao lúc ấy không bỏ ra một giây tìm hiểu trước khi xem đối thủ của hắn là ai.

https://thuviensach.vn

Chương 30: Lý Do Đủ Mạnh Mẽ

Thi công tử có một cơn ác mộng, đó là Hạ Vũ.

Năm ấy, khi Thi công tử vừa tốt nghiệp Học viện quân sự, trước khi vào Cục Anh ninh, hắn từng phải tham gia một đợt huấn luyện, thật không may, người phụ trách huấn luyện chính là Hạ Vũ.

Năm ấy, Thi công tử còn trẻ, rất lông bông, không biết sợ là gì.

Năm ấy, Thi thiếu hiệp còn rất to gan, thích khiêu chiến với uy quyền, mà uy quyền đó, tên là Hạ Vũ.

Cuộc sống của Thi Thanh Trạch vốn rất thuận lợi, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Chỉ bằng thành tích nổi trội của hắn cũng đủ khiến cho người ta nhìn hắn bằng con mắt khác xưa, cho nên, hắn kiêu ngạo, hắn ngông cuồng.

Ngày đầu tiên của đợi huấn luyện, hắn nhìn thấy người phụ trách huấn luyện của mình, là một người thanh niên cỡ tuổi hắn, vẻ mặt lạnh băng ra vẻ nghiêm khắc, đạo mạo, sau đó hắn mới biết, đó không phải là ra vẻ, mà là trời sinh. Có điều, Thi công tử cũng không để anh vào mắt. Trong ngày huấn luyệ đầu tiên, hắn vô cùng anh dũng, khiêu chiến uy quyền của Hạ Vũ trước mặt mọi người, hắn rất muốn biết, rốt cuộc sếp Hạ kia là ai, hắn có năng lực thế nào.

Kết quả, cuối cùng hắn cũng hiểu được, Hạ Vũ là hạng người gì.

Hạ Vũ không dùng phương pháp người kèm người, mà trực tiếp đẩy mấy tên gà mờ như hắn vào nơi nguy hiểm, để bon hắn có thể cảm nhận sâu sắc

https://thuviensach.vn

cái gì gọi là thay da đổi thịt.

Bởi vậy, có thể thấy được, năm đó Hạ Vũ để lại bóng ma lớn thế nào trong lòng hắn.

Cho nên khi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, cả người Thi Thanh Trạch nhảy dựng lên, sau đó… Nghiêm, nghỉ, cúi chào, động tác gọn gang lưu loát, hoàn toàn có thể trực tiếp sử dụng làm tài liệu giảng dạy được, giọng nói to, rõ ràng: “Rõ, sếp!”

Đây là lần đầu tiên Kỷ Lương cảm thấy, thì ra Thi Thanh Trạch cũng có thể đàn ông như thế.

Sau câu “Rõ, sếp!” kia, Thi Thanh Trạch cũng nhìn thấy rõ khuôn mặt của sếp…

Đen quá!!!

“Sếp Hạ… thật… thật tình cờ!” Thi Thanh Trạch cảm thấy chân mình như nhũn ra.

“Cậu tới đây làm gì.” Đây không phải câu hỏi.

“Vâng. Tôi đi” Hắn hiểu rõ ý tứ trong câu nói kia. Thi Thanh Trạch đáp xong, xoay người định rời đi. Chỗ này không nên ở lâu, hôm nay bước ra cửa quên không xem ngày rồi.

“Thi Thanh Trạch, anh đi đâu vậy.” Kỷ Lương duỗi tay ra, túm hắn lại, lẳng lặng dùng mắt truyền tin cho hắn: “Giúp tôi một chút!”

Con khỉ ấy, bà cô tha cho tôi đi! Thi Thanh Trạch muốn kéo tay cô ra, nhưng cô lại túm rất nhanh, cuối cùng cả người đều dán lại gần, không cho hắn cử động.

https://thuviensach.vn

“Nếu không giúp tôi, cá chết lưới rách, anh cũng không được bình yên đâu.” Kỷ Lương hung dữ uy hiếp: “Anh Duệ gọi anh tới đúng không? Tự anh lo liệu đi.”

Thi Thanh Trạch vôn đang muốn thoát khỏi gọng kềm của cô, nghe nửa câu đầu, sự chống cự yếu đi một nửa, nghe nốt nửa câu sau, hắn hoàn toàn từ bỏ ý định chống cự.

Kỷ Lương thấy hắn không chống cự nữa, liền túm hắn kéo vào trong: “Anh vừa mới đến, mông còn chưa kịp đặt xuống salon mà đã vội về là sao.” Cô ấn hắn ngồi xuống salon, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh hắn: “Không ngờ hai người lại biết nhau, trùng hợp quá, Thanh Trạch nhỉ.”

“Ha ha…” Thi Thanh Trạch chỉ có thể cười gượng: “Rất tình cờ.”

Hạ Vũ càng nhíu chặt mày hơn, khoảng cách giữa hai người đang ngồi trên ghế salon kia khiến cho lòng sếp Hạ cảm thấy không thoải mái. Nhưng người như sếp Hạ, dù có không thoải mái cũng sẽ không nói ra miệng. Nói chung, anh thuộc phái hành động, nhất định sẽ dùng hành động để diệt trừ những thứ khiến mình cảm thấy không thoải mái.

Bên phía Kỷ Lương, anh đương nhiên sẽ không động vào, cho nên…

Ánh mắt lạnh băng bắn sang khiến Thi Thanh Trạch cảm thấy như bản thân mình bị bắn nát thành từng mảnh. Hắn vụng trộm dịch mông sang một bên, cách xa Kỷ Lương ra một chút…

Ôi ôi… sao Lương Lương bé nhỏ lại có quan hệ với Hạ ma đầu???

Trong lòng Thi Thanh Trạch tò mò muốn chết, nhưng hắn lại không có can đảm mở miệng hỏi, chỉ có thể thầm đoán lung tung.

“Ngồi dịch sang.” Hạ Vũ nói xong, liền trực tiếp ngồi vào khe hở giữa hai người họ. Thi Thanh Trạch cũng tự động mà dịch mông sang bên kia.

https://thuviensach.vn

“Ơ… anh…” Kỷ Lương lườm cái người vừa vô duyên xen vào giữa kia, sau đó lại đổi giọng dịu dàng, nói với người vừa bị tách ra: “Thanh Trạch, tối nay anh có ở lại không?”

Thi Thanh Trạch suýt nữa thì ngừng thở: “Tôi…” sẽ chết. Hắn chắc chắn sẽ chết! Sau lưng Thi Thanh Trạch ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Cậu ta thường xuyên ngủ lại đây sao?!” Giọng của cảnh sát nghe rất bình tĩnh, êm ả, nhưng thông qua tai Thi Thanh Trạch, thì giống như một sự im lặng trước cơn bão vậy.

“Tôi… A……”

“Đúng vậy!” Kỷ Lương vòng tay qua sau lưng Hạ Vũ, nhéo Thi Thanh Trạch một cái thật mạnh.

“Đúng… đúng vậy!” Thi Thanh Trạch cũng cứng rắn sửa lại lời nói, trong chớp mắt, hắn cảm thấy độ ấm bên cạnh mình giảm xuống, nửa thân người như muốn đóng băng: “Thỉnh… thỉnh thoảng!” Đừng có trỉ trích hắn, gặp phải một tên sát thần như tây họ Hạ kia, thì ngay cả người mạnh mẽ nhất cũng phải suy sụp.

“Ở lại làm gì?”

“Làm…”

“Đương nhiên là làm chuyện khiến người ta vui vẻ rồi!”

“Khụ khụ khụ ---.” Thi Thanh Trạch như bị sặc nước miếng. Hắn trợn mắt, há hốc mồm nhìn người phụ nữ nói năng không chút kiềm chế kia. Cô… cô ấy… đúng là dám ăn dám nói.

Rõ ràng chỉ là ba người chơi điện tử với nhau. Chơi điện tử là một trong những đam mê của Thi công tử, nhưng trước giờ hắn vẫn chưa tìm thấy đối

https://thuviensach.vn

thủ. Là một cao thủ, hắn cảm thấy rất cô đơn. Cho tới khi gặp hai mẹ con nhà họ Kỷ, thì hắn mới hiểu cái gọi là: "Tử phùng tri kỉ thiên bôi thiểu", chơi điện tử gặp cao thủ thì chơi đến mấy đêm cũng không đủ.

Tử phùng tri kỉ thiên bôi thiểu: gặp được bạn tri kỉ thì dù uống ngàn chén cũng vẫn thấy ít.

Vì thế, những lúc rảnh rỗi, Thi công tử thường ghé qua đây, đại chiến ba trăm hiệp với hai mẹ con họ Kỷ, có khi chơi cả đêm, hắn lại tùy tiện ngủ trên sô pha cũng là chuyện bình thường.

Nhưng… nhưng mà… chuyện bình thường như vậy, qua miệng cô, sao lại sai lệch hoàn toàn như thế?! Còn khiến người ta suy nghĩ lệch lạc hắn đi.

Không khí trầm mặc khiến hắn không thở nổi, một lúc sau, Hạ Vũ cũng mở miệng, tuyên hình phạt cho hắn.

"Về sau đừng tới đây nữa."

Một câu nói rất bình tĩnh, nhưng lại khiến Thi Thanh Trạch cảm thấy đây là một mệnh lệnh không thể trái lời.

"Vâng…" Thi Thanh Trạch ngoan như con chó nhỏ.

"Anh dựa vào cái gì mà bảo anh ta không được đến?!" Kỷ Lương cũng cảm thấy không thoải mái: "ĐÂy là nhà tôi, tôi chào đón anh ta!"

"Dựa vào cái gì?" Cuối cùng giọng Hạ Vũ cũng có chút thay đổi, anh nhìn cô: "Em hỏi tôi dựa vào cái gì à?"

"Đúng!" Dựa vào cái gì? Mà còn làm ra vẻ đương nhiên, tất lẽ dĩ ngẫu như thế?!

"Em thật sự muốn tôi nói ra?!"

https://thuviensach.vn

“Nói đi!” Cho cô một lý do chính đáng xem nào.

Không biết vì sao, Thi Thanh Trạch lại có cảm giác trong câu nói cứng nhắc của anh ta có mang một chút ý trêu đùa… Trêu đùa và Hạ Vũ, hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, đây chắc chắn là ảo giác của hắn rồi.

“Nói trước mặt anh ta cũng được à?!” Anh nhìn Thi công tử bên cạnh mình.

“Không sao, người nhà cả!”

Thi Thanh Trạch im lặng, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất. Tuy hắn rất sợ, nhưng mà… hắn cũng thật sự rất ngạc nhiên, lý do của Hạ Vũ là gì --- hoặc là nên nói, giữa Hạ ma đầu và Lương Lương bé nhỏ đã có chuyện gì xảy ra?!

“Em không định chịu trách nhiệm sao?” Hạ Vũ hỏi lại cô.

“Cái gì? Chịu trách nhiệm gì?” Với ai? Chịu trách nhiệm quỷ gì?

“Em đã cướp mất đêm đầu của tôi…”

…

“Điên à!”

Ngừng lại ba giây, Kỷ Lương mới kịp phản ứng, đứng vụt dậy, không dám tin người đàn ông vừa bình tĩnh nói ra câu động trời kia!!!

Anh, anh, anh, anh, anh, anh ta… anh ta nói cái gì?!

“Điên à!”

Thi Thanh Trạch cũng ngã từ trên ghế xuống đất.

Lý do này… cũng thật quá mạnh bạo đi!!!

https://thuviensach.vn

Chương 31: Sướng Hay Không Sướng Là Cả Một Vấn Đề

“Anh, anh… Anh không biết xấu hổ!”

Kỷ Lương lắp bắp một lúc mới bùng nổ ra một câu như vậy.

“Tôi nói có gì sai không?” Cảnh sát Hại hỏi lại, ra vẻ rất hợp tình hợp lý.

“Đêm… đêm đầu tiên cái quái gì…” Khỉ thật, Kỷ Lương, mày lắp bắp cái gì thế: “Bà đây với anh không có đến nửa xu quan hệ!!!”

“Bảy năm trước, em thừa dịp tôi uống say đến bất tỉnh nhân sự… rồi cưỡng bức tôi!”

Những lời nói khiến người sợ chết khiếp cứ thế mà tuôn ra. Cái loại lời nói khiến đàn ông mất hết cả danh dự thế này mà anh ta cũng có thể mặt không đổi sắc nói ra, lại còn nói rất lạnh nhạt, làm cho người ta cảm thấy… khí phách ngời ngời… đúng là bội phục, bội phục. Thi Thanh Trạch vừa xem trò vui, còn không quên thầm bình luận vài câu.

“Tôi… tôi, tôi cưỡng bức anh thì sao? Chẳng lẽ anh không sướng à?” Muốn so độ trơ phải không?! Cái khác thì cô không dám nói mạnh, chứ độ trơ thì Kỷ Lương cô có thừa.

Sặc máu! Mấy câu này, cũng chỉ có Lương Lương bé nhỏ có thể nói ra thôi. Thi Thanh Trạch nhìn dáng vẻ của Kỷ Lương bây giờ như con mèo bị đạp trúng đuôi, rồi lại nhớ đến trọng điểm trong câu nói vừa rồi của Hạ Vũ… Bảy năm, nói vậy là… Hắn chợt hiểu ra…

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ nhướng mắt, nhìn bộ dạng xù long của cô, đột nhiên anh cảm thấy tâm trạng nặng nề đã giảm bớt đi nhiều, sau đó, anh lại tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa trả lời: “Không hề.”

“Mẹ kiếp ---.” Cô hoàn toàn nổi giận. “Đã không sướng thì anh còn làm nhiều lần như vậy làm gì…” Suýt nữa là làm cô mệt chết luôn…

Thi Thanh Trạch che mặt! những chuyện không nên để trẻ con nghe thấy này, mà hai người kia lại tự nhiên phơi bày trước mặt mọi người như vậy, hắn chỉ là người nghe thôi mà còn cảm thấy ngượng. Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy than hình nho nhỏ đó đang ngồi trên cầu thang tầng hai, xem cuộc vui cùng hắn. Kỷ Duệ nhướng mày, ý bảo hắn không được lên tiếng.

“Em nhớ rõ nhỉ.”

“Tôi…” Kỷ Lương, mày đúng là quá ngu ngốc, không phải mày đang tự đào hố chôn mày đấy à?!

“Em sướng là được rồi, tôi không thấy sướng.” Anh tiếp tục làm ra vẻ người bị hại.

“Anh…” Đây là lần đầu tiên Kỷ Lương nhận ra, người đàn ông này không nói thì thôi, hễ cất lời chỉ một câu thôi cũng đủ làm người ta tức chết: “Ai… ai nói là bà đây sướng chứ, cái… cái kỹ thuật đó của anh… Còn… còn không cả bằng Thanh Trạch.” Ngón tay ngọc giơ lên, đã thành công khiến Thi Thanh Trạch bị thương lần thứ hai.

Cơn tức trong lòng Hạ Vũ vừa giảm đi một chút giờ lại bùng lên. Ánh mắt lạnh lẽo khẽ nheo lại, anh trầm mặc một chút rồi nói: “Nói vậy, là em cũng không sướng à.”

“Đúng!” Mẹ nó chứ, sao cái từ “sướng” phun ra khỏi miệng anh ta nghe lại kì quặc như vậy.

https://thuviensach.vn

“Được rồi.” Anh gật đầu: “Về sau tôi sẽ bù đắp lại cho em.”

“Ai them về sau gì với nhà anh!” Kỷ Lương muốn… rất muốn nổi nóng… Nhưng cứ tiếp tục đối diện với người đàn ông mặt như núi băng ngàn năm này, mà cô nổi điên lên, thì chẳng khác gì làm trò hề.

“Em phải chịu trạch nhiệm.” Anh lại nhắc lại trách nhiệm của cô.

“Chịu trách nhiệm cái đầu anh ấy” Cô thô lỗ nói: “Ai nói là tôi cướp đêm đầu tiên của tôi chứ? Đêm đầu tiên của cánh đàn ông các người, con mẹ nó, đều không phải là dành cho hai bàn tay của mình à?” Còn không biết xấu hổ mà bắt cô chịu trách nhiệm nữa.

“A ha ha ha ---.” Thi Thanh Trạch không nhịn được liền cười ầm lên. Hắn lập tức nhân được hai anh mắt sắc nhọn bắn về phía mình, vội vàng bịt miệng, ý bảo bọn họ cứ tiếp tục, đừng để ý đến hắn. Mẹ nó chứ, đêm đầu tiên dành cho hai bàn tay… vậy mà Kỷ Lương cũng nói được… Tuy nhiên, rất chính xác…

“…” Hạ Vũ cũng hết sức kinh hãi, nhưng anh là ai nào, đòi nợ không được à? Không sao cả! Đổi cách khác là được: “Vậy tôi chịu trách nhiệm với lần đầu tiên của em.” Đòi nợ biến thành trả nợ.

“Không cần!” Kỷ Lương hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại: “Đều là người trưởng thành rồi, chuyên trai gái thân mật là chuyện hết sức bình thường…”

“Là một người quân nhân, tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm của mình.”

“A --- anh điên rồi!” Kỷ Lương chỉ vào anh, tức nghẹn đến nửa ngày không nói lên lời: “Anh… anh cút đi cho tôi!” Không nói lý được thì không nói nữa, trực tiếp đuổi khách là xong.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy bảo cậu cút đi kìa.” Gã đàn ông nào đó bình tĩnh quay đầu, truyền lại nguyên văn lời của cô cho gã còn lại.

“Tôi…” Thi Thanh Trạnh chỉ vào mình, trợn mắt há hốc mồm.

“Không phải anh ta, là anh!” Kỷ Lương chỉ thẳng vào anh: “Anh, Hạ Vũ! Cút ngay cho tôi!”

Woaaa! Thật quá can đảm! Thi Thanh Trạch thầm ủng hộ Kỷ Lương.

Phản ứng của Hạ Vũ, là với tay qua, đẩy ngón tay của cô về, sau đó cầm cốc nước trên bàn, đưa đến bên miệng cô: “Cổ họng khô hết rồi, uống nước đi.”

Tôi… tôi thèm vào!

Khả năng phớt lờ của anh ta thật quá mạnh mẽ!!!

Kỷ Lương trừng mắt nhìn cốc nước đang đặt ngay bên miệng, muốn từ chối, nhưng thật sự cô cũng khát khô cổ rồi. Nghĩ lại, thì đây là nhà cô, đây là cốc nhà cô, nước của nhà cô, vì sao cô lại không uống. Vì thế, cô không khách khí, há to mồm ngậm miệng cốc, uống mấy ngụm to cho cổ họng đỡ khô khốc. Mới uống được một nửa, anh đã đột ngột lấy cốc lại.

“Tôi…” vẫn muốn uống tiếp. Nhưng lời còn chưa nói ra đã bị tắc nghẹn ở cổ sau khi nhìn hành động của anh: “Anh…”

Trước mặt cô, anh cầm cốc nước vừa rồi, uống hết chỗ nước còn lại cô vừa uống dở.

“Tôi cũng hơi khát.” Anh trả lời, như để phụ họa cho câu nói đó, anh còn khẽ đưa lưỡi liếm một vòng quanh miệng.

Năm đó, tên nào ngu ngốc nghĩ Hạ Vũ là một tên đầu gỗ không hiểu phong tình thế hả? Rồi lại tên ngu ngốc nào dám nói Hạ Vũ không hề biết

https://thuviensach.vn

cái gì gọi là dục vọng hay khiêu khích? Chỉ một hành động vừa rồi thôi cũng đã gợi cảm chết người rồi!!!

Kỷ Lương không biết nói gì, vất vả lắm mới có thể rời mắt khỏi đôi môi anh…

Không khí trở nên gượng gạo, tế nhị vô cùng. Theo cách nói trong hồi ký của Thi công tử là: bầu không khí trong phòng bỗng như xuất hiện vô vàn những bong bóng màu hồng nhạt, đó là màu hồng của mối tình đầu, sau đó… sau đó, tiểu ác ma xuất hiện cầm cây kim dài màu đen, trực tiếp đâm thủng hết đám bong bóng màu hồng kia.

“Mẹ, con cũng khát.” Giọng nói mang theo sự tức giận đột ngột vang lên, phá vỡ sự im lặng trong phòng.

Kỷ Duệ mở to đôi mắt đen tròn, nhìn chằm chằm Kỷ Lương. Trong mắt người ngoài, thì bộ dáng đó vô cùng đáng yêu khiến người ta không kìm được mà muốn bước lên hôn vài cái, nhưng Kỷ Lương nhìn thấy rõ sự khinh bỉ mà tên nhóc quỷ kia dành cho cô.

Ánh mắt kia, theo Kỷ Lương hiểu thì là: Kỷ Tiểu Lương, mẹ đúng là không có khí tiết, dễ dàng bị nam sắc mua chuộc như vậy.

Kỷ Lương xấu hổ, cô thừa nhận, vừa rồi cô đã bị dáng vẻ khêu gợi kia của Hạ Vũ làm cho đầu óc mơ hồ rồi.

“Để mẹ rót cho con.” Cho nên, cô lựa chọn, tạm thời là kẻ đào ngũ.

“Mẹ, con cũng muốn uống bằng cái cốc này.” Kỷ Duệ chỉ vào chiếc cốc trong tay Hạ Vũ: “Chú, trả cốc cho cháu.”

Hạ Vũ nhìn cậu, không có ý muốn đưa cốc qua, anh nói: “Muốn uống nước thì tự đi mà rót.” Sau đó lại nói với Kỷ Lương: “Em đừng có chuyện gì cũng làm hộ nó như thế, sẽ làm hư con mất, nó cũng lớn rồi.”

https://thuviensach.vn

Còn chưa bước qua cửa mà đã muốn nhúng tay vào việc dạy dỗ tôi à? Anh nhỏ nhà họ Kỷ làm sao có thể chấp nhận dáng vẻ như chủ nhà kia của Hạ Vũ được, cậu hơi mím môi, đôi chân nhỏ khẽ di chuyển lao thẳng về phía Kỷ Lương, vùi mặt vào chân Kỷ Lương: “Mẹ, chú kia thật đáng ghét, Duệ Duệ không thích chú ấy… Hu hu…”

Cậu khóc nức nở như thật, Thi Thanh Trạch thầm nghĩ, nhà họ Kỷ từ nay về sau sẽ không được bình yên rồi. Một tên nhóc ác ma, them một cô nàng lưu manh, rồi lại cả Hạ ma đầu nữa. Tình cảnh này, chỉ nghĩ thôi đã thấy có trò hay rồi.

“Không khóc nữa! Đàn ông con trai mà động chút chuyện đã khóc sướt mướt, cháu có phải là đàn ông không?”

“Hu hu hu… mẹ, chú quát con…chú dọa con… Con không cần chú ấy đâu…” Cậu càng khóc hăng hơn.

“Hạ Vũ, ai cho anh dám quát con tôi! Anh đi ra ngoài cho tôi!” Tuy cô biết con trai mình đang đóng kịch, nhưng cô làm sao có thể chấp nhận để người khác đứng trên địa bàn của mình mà quát tháo con trai mình được: “Đi ra ngoài cho tôi ---.” Nói xong, cô tự mình đẩy anh ra cửa, sau đó đóng sầm cửa lại.

Cuối cùng cũng đuổi được anh ta đi!!!

https://thuviensach.vn

Chương 32: Doanh Trại Huấn Luyện Đặc Biệt S.M.T

Vì sao cả hắn cũng bị tống ra ngoài?!

Thi Thanh Trạch ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt. Đương nhiên là hắn vốn cũng không định ngủ lại, hắn cũng không có cái lá gan đó, nhưng cũng đâu cần phải đuổi hắn và Hạ ma đầu ra cùng lúc chứ. Thi Thanh Trạch hơi xoay chân, định rời đi, nhưng tốc độ xuống tay của Hạ Vũ nhanh hơn hắn gấp nhiều lần, cánh tay dài vừa duỗi ra đã túm lây cổ áo hắn kéo ngược lại.

“Tôi có một số việc muốn hỏi cậu.”

“Lão Đại à, tôi không biết gì đâu!”

Thi Thanh Trạch rất muốn khóc, nước mắt đàn ông không dễ chảy, chẳng qua là chưa gặp được lúc quá khó khăn mà thôi. Không cần nghĩ cũng biết anh ta định hỏi chuyện gì, nhất định là liên quan đến mẹ con nhà họ Kỷ kia, nhưng mà… Làm sao nói được, cái gì cũng không nói được… hắn hiểu rất rõ, chỉ cần không cẩn thận mà nói lỡ lời, đắc tội bên nào thì hắn cũng chết chắc…

Nhưng mà người nào đó hoàn toàn không thèm để ý đến sự kháng cự của hắn, sau đó, hắn bị người nào đó ép, ném vào trong xe đưa đi.

Đêm nay, dưới sự quyền uy của người nào đó, Thi Thanh Trạch ngoan ngoãn trình báo những nội dung như sau:

Một: Quen biết Kỷ Lương như thế nào? Hai: Vì sao lại qua đêm ở nhà họ Kỷ? Mỗi lần qua đêm ở đó thì làm những gì? Ba: Có phải có suy nghĩ

https://thuviensach.vn

không an phận với Kỷ Lương hay không? Bốn: Tình hình mấy năm nay của Kỷ Lương như thế nào? Còn nữa…

“Cậu biết được bao nhiêu về… người đàn ông đã mất kia?”

“Hả?” Người đàn ông đã mất nào?!

“Chồng trước của cô ấy.”

“Phụt --- khụ khụ khụ.” Khai báo một hơi xong, miệng Thị Thanh Trạch cũng hơi khát. Hắn vừa cầm cốc cà phê lên uống đã phun hết ra: “A… a… a… Anh nói… anh ta à…”

“Hử?”

“Khụ…” Thi Thanh Trạch hắng giọng” “Tôi cũng không rõ lắm, Lương Lương bé nhỏ…” Dưới ánh mắt của người nào đó, hắn ngoan ngoãn sửa lại cách xưng hô: “Kỷ Lương chưa từng nói với tôi về chuyện của người đàn ông đó!” Chẹp chẹp, năm ấy hắn chắc chắn Hạ ma đầu này đã làm chuyện tán tận lương tâm gì khiến cho Lương Lương bé nhỏ bị ấm ức đây mà. Nhìn cái vẻ mặt chết tiệt kia của anh ta là biết anh ta hoàn toàn không nghĩ anh Duệ là con trai của mình rồi. Mà có lẽ, tiểu Lương và anh Duệ cũng không muốn cho anh ta biết thì phải.

Ừ, nếu vậy, thì hắn cũng coi như không biết gì cả.

Thi Thanh Trạch nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng mà, tôi nghĩ, Kỷ Lương chắc hẳn rất yêu người đàn ông kia…” Đây hoàn toàn là suy nghĩ của hắn, nếu có trúng thì là trùng hợp mà thôi: “Nếu không làm sao cô ấy có thể sinh con ra cho anh ta, còn yêu thương đứa bé như vậy” Hắn vừa nói, vừa không quên quan sát sắc mặt của sếp Hạ, và càng vừa lòng hơn khi thấy sắc mặt anh trầm hẳn xuống, sau đó, hắn tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Lúc ấy, tôi cũng rất muốn theo đuổi Kỷ Lương…”

https://thuviensach.vn

Ánh mắt sắc bén bắn tới, khiến hắn vội vàng bổ sung: “Nhưng mà, người sống làm sao tranh giành được với “người chết” chứ, cho nên, tôi đã từ bỏ ý định…” Hiện giờ, ý nghĩ muốn theo đuổi Kỷ Lương trong đầu hắn cũng hoàn toàn bị bóp chết rồi. Có một tình địch là tên sát thần như vậy, nên thôi thì hơn: “Khụ… Lão Đại à, tôi đã nói hết những gì tôi biết rồi, tôi có thể về được chưa?!”

Nếu yêu quý sinh mạng, hãy tránh xa Hạ Vũ.

“Ừ.”

Vừa nhận được lệnh đặc xá, Thi Thanh Trạch vội bật người muốn trốn mất dạng.

“Thanh Trạch, chờ chút.”

Còn chưa ra được khỏi cửa, giọng nói ma quỷ kia lại cất lên. Thi Thanh Trạch đột nhiên cảm thấy mí mắt phải giật dữ dội. Mí trái có tiền, mí phải có nạn. Đây là điềm xấu.

“Sắp tới có một doanh trại huấn luyện, cậu cũng cùng tới đi.”

Quả nhiên mà!

Thi Thanh Trạch rất muốn làm ra vẻ không nghe thấy gì hết, tiếp tục đi, nhưng mà, hắn biết, nếu hắn làm thế thì kết cục sẽ chỉ càng thê thảm hơn thôi.

“Huấn… huấn luyện gì ạ?”

“Doanh trại huấn luyện thành viên mới của S.M.T!”

Địa ngục!!!

Không, là huấn luyện ma quỷ!!!

https://thuviensach.vn

Là người làm trong Cục An ninh, đương nhiên hắn biết rất rõ cái gì gọi là S.M.T, cũng biết trong S.M.T, Hạ Vũ là nhân vật nào. Muốn trở thành thành viên của S.M.T, trước tiên sẽ phải trải qua một đợt huấn luyện khắc nghiệt!

Khắc nghiệt, chỉ là một tính từ. Còn Thi Thanh Trạch hắn biết rõ, đợt huấn luyện của S.M.T, chắc chắn sẽ nặng gấp mấy lần đợt huấn luyện trước khi hắn vào Cục An ninh.

Huấn luyện ngày hôm nay, là vì mạng sống của ngày mai.

Thi Thanh Trạch cảm thấy tiền đồ của mình hoàn toàn u ám, quả nhiên là hôm nay hắn không nên bước chân ra đường.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Kỷ Lương vừa bước chân vào Cục, đã bị Cục trưởng cụng phệ gọi lên gặp.

Bước vào văn phòng, cô phát hiện bên trong không chỉ có một mình Cục trưởng bụng phệ, mà còn có thêm hai người mặc quân phục nữa.

(Ở đây mình để khác nhau, cả nhà chú ý nhé. Khi mình nói “cảnh phục” thì tức là quần áo cảnh sát, còn “quân phục” là quần áo của quân đội nhé.)

Hơ! Dạo này Quân đội và Cảnh sát thành người một nhà rồi à?! Kỷ Lương liếc quân hàm của hai người kia. Một người là ba sao hai gạch (Thượng tá), một người là hai sao hai gạch (Trung tá). Hai người đó ung dung uống trà giống như đang đợi cô đến vậy.

“Kỷ Lương có mặt!” Cô cúi người chào ba vị thủ trưởng đang ngồi trước mặt.

Cục trưởng bụng phệ bảo cô đừng căng thẳng, nhưng nhìn thế trận này, cô làm sao có thể không căng thẳng chứ. Đột nhiên có hai sếp to đến đây, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn cô, sau đó lại chụm đầu vào nhau, nhỏ

https://thuviensach.vn

giọng bàn bạc gì đó, rồi lại quay ra nhìn bộ hồ sơ đang đặt trước mặt mình --- bộ hồ sơ kia, là của cô phải không?!

Thế trận này, là muốn làm gì đây?

Cô thừa nhận là cô rất hay phạm những lỗi nhỏ, nhưng chưa phạm lỗi lớn nào. Cái không khí quái dị này khiến cô cảm thấy tim mình như bị treo ngược lên.

“Nghe nói trong nhiệm vụ lần này ở Myanmar, biểu hiện của cô cũng không tồi.” Vị thượng tá kia mở miệng, dáng vẻ rất thân thiện, dễ gần khiến Kỷ Lương càng căng thẳng hơn. Kiểu nói chuyện của các vị lãnh đạo ở Trung Quốc, đề là tiên lễ hậu binh (Trước tiên là dùng đạolý thuyết phục, sau đó mới tạo áp lực). Đầu tiên sẽ tâng bốc người ta, sau đó sẽ vòng vòng vèo vèo, trọng điểm của câu chuyện sẽ nằm cuối cùng, trước đó chỉ toàn những chi tiết có thể “đi tè” được, tới cuối cùng mới là điểm quan trọng nhất.

(“đi tè” này là một cách nói bóng của TQ, xuất phát từ cách nói hài hước khi xem phim. Có thể tranh thủ những tình huống nhàm chán để đi toilet, nên ở đây bạn Kỷ Lương gọi mấy chi tiết râu ria mà vị sếp kia nói là câu nói “đi tè” được, để chỉ là nó không quan trọng).

Nhưng mà, dù biết rõ đây là những chi tiết có thể “đi tè”, thì Kỷ Lương chỉ có thể tươi cười, nhịn nước tiểu lại, rồi tiếp tục nghe, sau đó còn phải đáp lại vài câu khách sáo, hùa theo một chút: “Vâng, là vì sếp Hạ lãnh đạo rất giỏi ạ.”

Vị trung tá cầm hồ sơ của cô, lật lật vài trang ra vẻ đang xem, nhưng Kỷ Lương có thể khẳng định, chẳng qua là ông ấy ra vẻ cho cô nhìn thôi, chứ trước khi cô bước vào, thì bọn họ chắc chắn đã xem hết hồ sơ của cô rồi, hoặc là… còn xem trước cả khi bọn họ đến đây nữa.

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi đã xem qua hồ sơ của cô.” Vị trung tá nói: “Biểu hiện của cô trong mấy năm gần đây rất tốt, hơn nữa, nhiệm vụ ở Myanmar lần này cô cũng hoàn thành rất xuất sắc, vốn dĩ phải tổ chức khen thưởng lớn cho cô…”

Đến rồi đến rồi! Kỷ Lương thầm đếm ngược ba, hai, một…

“Nhưng mà…”

Thấy chưa, đến “Nhưng mà” rồi, quanh co lòng vòng hết phần ngoài lề rồi, giờ mới là trọng điểm đây.

“Nhưng chúng tôi cảm thấy, một nhân tài ưu tú như cô, nếu có thể phát triển ở chỗ khắc thì có lẽ sẽ rất tốt.” Vị Trung tá tiếp tục nói: “Ở doanh trại huấn luyện của tổ nhiệm vụ đặc biệt lần này vẫn còn một vị trí để dành cho cô, hy vọng cô sẽ quý trọng cơ hội này.”

Kỷ Lương ngẩn người.

Tổ nhiệm vụ đặc biệt, không phải là nơi mà Hạ Vũ đã nói sao?

“Báo cáo, tôi cảm thấy năng lực của mình còn chưa đủ để gia nhập tổ nhiệm vụ đặc biệt!” Cô chỉ ước có thể cách thật xa Hạ Vũ kia, nếu giờ gia nhập vào tổ đó, chẳng phải là cô sẽ chán muốn chết hay sao?!

“Ha ha ha ha…” hai vị sếp kia không ngờ cô lại “khiêm tốn” như vậy, cả hai đều cười to, nhưng Kỷ Lương nghe thì chỉ cảm thấy long tơ dựng đứng cả lên. Nếu bọn họ sa sầm mặt xuống, sau đó chỉ trích cô không biết tốt xấu, không biết nắm lấy cơ hội tốt thì cô còn vui một chút. Giờ bọn họ lại “bao dung” cho cô một cách vô lý như vậy, nói cách khác, chính là khiến cô không thể nào từ chối được.

“Đừng lo.” Vị Thượng tá mở miệng: “Đây chỉ là một doanh trại huấn luyện, tham gia vào cũng chưa chắc đã đông nghĩa với việc cô có thể thực

https://thuviensach.vn

sự trở thành thành viên của tổ.

Ha!

Cả hai người đều thẳng thắn thuyết phục cô như vậy, rồi còn nói cô phải quý trọng, tức là cô thật sự không thể từ chối rồi!!!

https://thuviensach.vn

Chương 33: Con Ai?!

Sao tự dưng lại xảy ra chuyện này?!

Từ phòng sếp ra, trong đầu Kỷ Lương vẫn rất rối loạn. Suy nghĩ một lúc, cuối cùng cô đi tới trước cửa văn phòng, gõ cửa vài cái tượng trưng, sau đó trực tiếp mở cửa bước vào: "Cảnh sát Hạ, có thể phiền anh nói cho tôi biết, rốt cuộc là có chuyện gì hay không?"

Đúng vậy, cô càng nghĩ càng thấy, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Hạ Vũ.

"Chuyện gì?" Hại Vũ thoáng giật mình, sau đó cũng lập tức hiểu ngay cô đang nói về việc gì: "Không liên quan gì đến tôi cả." Anh còn muốn hỏi cô là chuyện gì đang xảy ra, vì sao cấp trên lại thực hiện một "chu trình" lưu loát như vậy để đưa cô vào S.M.T, nhưng nhình phản ứng này của cô, chắc chắn cô cũng không biết gì.

"Không liên quan gì đến anh?!" Kỷ Lương nhìn anh chằm chằm, sau đó càng trở nên mơ hồ hơn. Cô biết tính của Hạ Vũ, có nói có, không sẽ nói không. Nếu việc này thực sự có liên quan đến anh ta, chắc chắn anh ta sẽ sẽ thừa nhận. Còn anh nói không liên quan đến anh, thì tức là không hề có mối liên quan nào cả…

Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" S.M.T của các anh dạo này rất thiếu người sao?" Một lúc sau, Kỷ Lương cũng chỉ có thể nghĩ ra lý do này. Cũng đúng, mỗi khi thành viên thi hành nhiệm vụ, bọn họ đều giống như sẵn sang hi sinh cả mạng sống của mình vậy… Nghĩ tới đây, khóe miệng

https://thuviensach.vn

càng giật giật, sắc mặt càng khó nhìn hơn: “Này… tôi không muốn đi, con tôi còn nhỏ, anh có thể nói giúp tôi không?”

Hạ Vũ nhìn cô một cái, không đáp lời --- này cáy gì? Anh không có tên à?!

Kỷ Lương cũng không ngốc, cô lập tức hiểu ra ý của anh, sửa lại ngay: “Cảnh sát Hạ.”

Lần này thì Hạ Vũ còn chẳng thèm ngẩng đầu lên, tiếp tục xem tài liệu gì đó đang cầm trong tay: “Cảnh sát Kỷ đang bàn bạc việc công à?!” Đã là việc công thì phải xử lý theo nguyên tắc, cấp trên đã hạ mệnh lệnh, anh cũng không có cách nào cả.

Kỷ Lương chớp mắt một cái, hai tay đập rầm xuống bàn, mạnh đến mức khiến ống cắm bút trên bàn Hạ Vũ lung lay: “Giúp tôi đi.” Không phải chỉ là chuyện xưng hô thôi sao, người đàn ông này so đo như thế từ bao giờ vậy?! Cô chỉ muốn giải quyết rõ ràng với anh, từ đây anh đường anh, tôi đường tôi, ai ngờ cấp trên lại sắp xếp thế này, cuối cùng lại thành đường anh đường tôi gặp nhau…

Lúc này, Hạ Vũ mới đưa mắt nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, quật cường, than lệ của Kỷ Lương: “Tiểu Lương.”

Cách xưng hô này khiến lòng Kỷ Luong khẽ run lên, cô hơi hạ mí mắt, muốn tránh ánh mắt anh. Trước kia anh cũng gọi cô như vậy, khi đó, mỗi lần nghe, cô đều cảm thấy lòng mình ngọt ngào như được ngâm trong mật…

“Có tôi ở đây, tôi sẽ không để cho em gặp bất cứ chuyện gì.” Nếu có thể được, anh chỉ mong cô cách thật xa những chuyện này thôi.

Ngọt cái rắm! Kỷ Lương đạp cái kí ức kia ra thật xa, bực bột nói: “Hạ Vũ, con tôi chỉ mới bảy tuổi, nếu…” cô lập tức ngậm miệng.

https://thuviensach.vn

Không kịp nữa rồi.

Hạ Vũ nghe rất rõ ràng. Anh nhìn cô chằm chằm: “Nói rõ ràng!”

“Nói… nói cái gì?!” Đừng nói lắp chứ… Kỷ Lương cấu mạnh vào đùi mình một cái, tự lấy lại bình tĩnh, vừa thầm nguyền rủa chửi mình: Kỷ Lương, mày là đồ ngu ngốc! Bảo sao anh Duệ nói chỉ số thông minh của mày thấp là phải rồi, nhất là lúc bị cuồng lên, chỉ số thông minh thành số âm…

“Bảy tuổi!” Anh vừa nghe thấy điều gì đây, đôi mắt lạnh hơi nhéo lại, không phải tên nhóc quỷ kia nói mới sáu tuổi sao?!

“Tôi nhớ nhầm.” Lý do này được không?

“Kỷ Lương, em nghĩ tôi là trẻ con à?!” Có người mẹ nào nhớ nhầm tuổi của con mình không?!

“Dù… dù cho anh Duệ bảy tuổi, thì cũng không thể nói đó là con anh được!” Kỷ Lương tiếp tục vùng vẫy: “Bà đây không phải chỉ ăn nằm với một mình anh”

“Tiểu Lương, chính em cũng không biết nhỉ!” Anh nheo mắt lại: “Trước đây em có thói quen, cứ mỗi lúc bối rối, hay lo lắng, căng thẳng, thì tốc độ chớp mắt nhanh và nhiều gấp đôi bình thường… Em đang bối rối chuyện gì thế?” Anh dừng lại, sau đó lại ngồi xuống ghế, chống hai khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau đặt dưới cằm, tạo thành khí thế trời sinh của bậc vương giả, thản nhiên nói: “Tiểu Lương, em có thể chọn lựa, tự mình thẳng thắn, hoặc chờ sau khi tôi điều tra ra, chúng ta sẽ tính sổ cẩn thận sau!”

Lúc trước, anh cũng từng muốn điều tra tình hình của cô trong mấy năm vừa rồi, xem cuộc sống của cô có ổn không, anh muốn biết cái quá khứ không có mặt anh kia, năm đó, chính anh đã đẩy cô ra… Nhưng anh tôn

https://thuviensach.vn

trọng cô, cũng tin tưởng cô, nên ngay cả tên nhóc quỷ kia nói gì anh cũng đều tin hết, nhiều nhất cũng chỉ tìm Thi Thanh Trạch hỏi một chút mà thôi.

Nhưng hiện giờ, xem ra… có lẽ anh cần phải điều tra một chút.

Kỷ Lương cố gắng mở thật to hai mắt của mình, không chớp nữa. Nhìn dáng vẻ của anh ta là biết không dễ thương lượng rồi. Hạ Vũ là ai chứ. Nếu anh ta thực sự muốn điều tra, thì cô làm sao có thể che giấu được bí mật gì nữa?!

“Tra cái rắm! Nó họ Kỷ, là con của bà đây!” Sau một câu thô lỗ, Kỷ Lương mạnh mẽ rời đi, hoặc nên nói là… chạy trối chết!!!

Hạ Vũ ngẩn người, anh cứ ngồi ngơ ngác ở đó, đầu óc trống rỗng… Phản ứng vừa rồi của Kỷ Lương đã giúp anh phần nào đoán được câu trả lời. Sau đó, dù cố gắng trấn tĩnh thế nào, thì thần kinh của anh cũng bị câu trả lời kia làm ất đi sự linh hoạt, chỉ có thể ngồi ngẩn người ở đó, không làm được việc gì cả.

Khi Trầm Sùng bước vào phòng, nhìn thấy dáng vẻ “già nua ngốc nghếch” kia của Hạ Vũ, hắn sửng sốt rồi lập tức hưng phấn rút điện thoại di động ra chụp tách tách vài kiểu, sau đó, hắn gửi một loạt tin nhắn cho tất cả mọi người trong danh bạ: “Nào nào nào, rao bán bức ảnh ngẩn ngơ ngàn năm khó gặp của Hạ Vũ, giá một ngàn, số lượng có hạn, đến trước được trước! Tiền trao cháo múc!”

Chỉ trong chốc lát, có mấy tin nhắn trả lời, trong mắt Trầm Sùng, những tin nhắn đó đều biến thành tiền giấy đỏ mực.

Thêm một tin nhắn nữa, Trầm Sùng hí hửng, tiền lại bay vào túi rồi… Hắn mở tin nhắn, vừa liếc một cái đã thấy bất thường, tin nhắn kia viết: “Gan chó dạo này cũng to nhỉ!”

Ký tên… Hạ Vũ!

https://thuviensach.vn

Mọi người vừa nhìn thấy tin nhắn này đã biết ngay: Trầm Sùng gặp chuyện rồi, chuyện lớn rồi…

Trầm Sùng giật mình, khỉ thật, vừa rồi gửi tin quên không trừ Hạ Vũ ra. Vừa định cất điện thoại đi thì đã không kịp nữa, Trầm Sùng nhìn điện thoại rơi vào bàn tay ma quỷ của Hạ Vũ, trong lòng đau như bị dao cắt, trong đó đều là tiền, là tiền…: "Sếp……"

Hạ Vũ mở bộ sưu tập trong điện thoại hắn ra, mấy bức ảnh mới nhất đều là ảnh chụp anh vừa ngồi ngẩn người. Anh hơi nheo đôi mắt lạnh lẽo của mình lại, xem kỹ một chút rồi nói: "Con nhà ai đây, sao lại đẹp trai thế này."

Cái gì?!

Trầm Sùng suýt ngất… Cái này… những lời này… tuyệt đối không thể nào phát ra từ miệng Hạ Vũ được.

"Nói! Anh là ai?!" Hắn nhanh tay rút sung bên hông ra, chĩa thẳng vào Hạ Vũ: "Dám đóng giả làm Hạ Vũ!!!"

Hạ Vũ ném điện thoại trả lại cho hắn: "Cất sung đi, hay muốn ông đây động thủ nhét nó vào hoa cúc của cậu hả?!"

Đây mới đúng là Hạ Vũ!

Nghe vậy, Trầm Sung ngoan ngoãn thu súng lại, hắn là vì lo lắng cho hoa cúc của mình thôi. Sau đó, hắn nịnh bợ tiến lại gần: "Sếp, vừa rồi anh làm sao thế?!" Hắn cảm thấy có mùi tin tức nóng bỏng ở đâu đây…

Đáng tiếc, Hạ Vũ chưa bao giờ là người có lòng nhân từ, tuyệt đối không thể nào đi thỏa mãn thói nhiều chuyện của hắn ta: "Tâm tình tốt." Tuy chưa điều tra, nhưng anh đã chắc đến tám phần rồi.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ tới, khóe miệng anh lại không nhịn được mà nhếch lên cao, không chỉ miệng cười, ngay cả đôi mắt ngàn năm băng giá kia cũng có nét cười, nhìn anh như vậy…

Đẹp trai kinh khủng!!!

Trầm Sùng nhìn cái vẻ mặt phơi phới gió xuân của người đàn ông kia mà cảm thán: Ôi, cái con người này muốn gì đây, bình thường bày ra vẻ mặt như quan tài cũng đã đủ mê người rồi, giờ còn cười chói mắt như vậy…

Thật sự là khiến người thần đều căm phẫn, trời đất khó dung… Hắn rút điện thoại ra, muốn xem lại bức ảnh ngốc nghếch của Hạ Vũ ban nãy để tự an ủi mình, ai ngờ, vừa nhìn thấy, thì hắn đã suýt ném vỡ cả điện thoại: Gã này chẳng lẽ không có tì vết gì sao? Rõ ràng là dáng vẻ ngẩn người ngốc nghếch, sao chụp vào đây lại đẹp trai thế này?!

Nghiên cứu một hồi, cuối cùng Trầm Sùng cực kỳ oán hận… Con mẹ nó, hắn mua cái điện thoại có chức năng chụp hình tốt nhất để làm gì? Qua cái ống kính này, chỉ cần không phải là người bình thường cực kì xấu xí, thì chụp ra cũng đều thành trai xinh gái đẹp cả thôi.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hạ Nhân Trát?!

Vừa đeo cặp sách ra khỏi cổng trường, Kỷ Duệ đã cảm nhận được một tầm mắt nóng rực. Cậu khẽ liếc qua khóe mắt, không ngoài dự đoán, cậu đã thấy ngay chiệc xe màu đen đang đỗ ở bên kia đường kia --- Kỷ Tiểu Lương, mẹ đúng là ngốc nghếch mà!!!

Trước đây vài phút, cậu nhận được tin nhắn của Kỷ Lương, trong đó viết rất ngắn gọn: Anh Duệ, mẹ sai rồi, anh tự bảo trọng. Giúp mẹ ngăn chặn một chút, mẹ sẽ tìm cứu viện.

Không cần phải tốn nhiều tế bào não, cậu cũng có thể đoán được đại khái có chuyện gì rồi. Bây giờ, nhìn chiếc xe kia.. Hừ --- may mà chỉ số thông minh của cậu không phải là di truyền từ Kỷ Tiểu Lương.

Tên nhóc kia âm thầm chỉ trích IQ của Kỷ Lương thêm lần nữa, sau đó giả vờ như không phát hiện ra chiếc xe kia đang hướng về phía mình, mà đi về phía cô giáo của mình đang đứng ở cổng trường: “Cô La ---.”

Cô giáo kia họ La, tên là Mỹ Linh, năm nay hai mươi tám tuổi, vẫn còn độc than. Nếu nói theo ngôn ngữ hiện đại, thì chính xác là một thặng nữ lớn tuổi. Là một người phụ nữ của thời đại mới, cô giáo La cảm thấy, phụ nữ phải tự mình cố gắng, không cần phải dựa dẫm vào đàn ông mới có thể sống qua ngày. Chỉ nhìn cô ấy là biết, còn trẻ tuổi mà đã được làm giáo viên chủ nhiệm của một lớp tiểu học rồi. Đây không phải là ví dụ rõ ràng nhất sao.

Nghe nói, khi còn đi học, cô giáo La có qua lại với một anh bạn trai vô cùng ưu tú và đẹp trai, không ngờ đối phương lại là một tên cặn bã, một

https://thuviensach.vn

chân đạp hai thuyền… Tuy chỉ là “nghe nói”, nhưng cách cô giáo La làm việc bây giờ thì đều là --- “Trọng nam khinh nữ”, mà “trọng” ở chỗ là, yêu cầu của cô đối với các học sinh nam rất cao, rất cao, rất nặng, nhưng lại tương đối dễ dãi với học sinh nữ. Những tin đồn này, cũng không hẳn là thất thiệt.

Đương nhiên, Kỷ Duệ là một ngoại lệ.

“Trò Tiểu Duệ!” Vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia, tình cảm người mẹ trong lòng cô giáo La đã bật ra: “Con sao vậy?” Trong trường này, không ai là không biết, Kỷ Duệ bảy tuổi kia rất thông minh lanh lợi, rất hiểu chuyện, lại còn sở hữu khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, khiến cho không ít cô giáo thầm cười mà nghĩ, nếu mình có đứa con thế này thì tốt biết bao, hoặc là buồn bã mà than thở: sao mình không sinh ra sớm hơn vài chục năm chứ.

Kỷ Duệ ra hiệu cho cô cúi người xuống, sau đó ghé sát vào tai cô nhỏ giọng nói: “Cô ơi, ở đằng kia có người xấu.”

Vừa nghe cậu bé nói vậy, cô giáo bật thẳng người dậy, lo lắng giữ chặt tay cậu, nhìn theo hướng cậu nói, chiếc xe màu đen đang từ từ tiến lại gần đây: “Tiểu Duệ đừng sợ, có cô ở đây rồi, người xấu…” Dạo này kẻ xấu đều đẹp trai lãng tử như vậy à?!

La Mỹ Linh quan sát người đàn ông vừa bước từ trên xe xuống. Anh ta mặc một bộ đồ thể thao màu đen, dáng người vô cùng hoàn hảo, bả vai rộng lớn, hai chân thon dài, cho dù mặc quần áo rộng cũng vẫn lộ ra đường cong tuyệt đẹp của cơ thể. Anh đeo một chiếc kính đen to, che mất gần nửa khuôn mặt khiến cho người ta tò mò: than hình hoàn mĩ kia, sẽ có ánh mắt như thế nào? --- Chiếc kính râm to bản kia, nếu đeo đẹp thì sẽ như dệt hoa trên gấm, nhưng nếu không cẩn thận, cũng có thể khiến cho người ta có cảm giác… “tỏ vẻ nguy hiểm”! Khi Hạ Vũ đeo lên, cảm giác đó… chỉ có thể dùng một từ “hoàn mỹ” để hình dung!

https://thuviensach.vn

Đang là giờ tan trường, có rất nhiều phụ huynh tới đón con mình, nên sự xuất hiện của Hạ Vũ đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Từ khoảnh khắc anh bước xuống xe, mọi tầm mắt đều hướng về phía anh.

Anh hơi kéo cổ áo, cảm giác không được tự nhiên cho lắm. Đã rất nhiều năm anh không mặc loại đồ thể thao này rồi. Mấy năm gần đây, trong lúc làm nhiệm vụ, nếu không phải là mặc đồ dằn di thì sẽ là quân phục hoặc vest. Đây là lần đầu tiên anh mặc thế này.

Ánh mặt trời quá xán lạn khiến anh hơi chói mắt, quần áo màu đen hút nhiệt, làm anh bất giác nhíu chặt mày lại…

Anh không hợp với việc đứng hấp thụ ánh sáng mặt trời thế này --- anh thích không khí âm u hơn.

Bước đến trước mặt Kỷ Duệ, anh dừng lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rất giống Kỷ Lương kia, anh nhất thời không biết nên nói gì. Đúng như Kỷ Lương nghĩ, việc điều tra tin tức của hai mẹ con cô là việc rất đơn giản. Anh chỉ cần dùng một chút thủ đoạn, chỉ vài giờ sau đã lấy được tất cả mọi thông tin cần thiết, ngày giờ Kỷ Duệ ra đời, tất cả các tư liệu về nhóm máu này kia đều ở trong tay anh, thậm chí ngay cả xét nghiệm DNA anh cũng đã làm ổn thỏa rồi --- vì không muốn cô nàng kia lại kiếm cớ khác, nên anh phải làm hết tất cả mọi việc. Đây là cách làm việc của Hạ Vũ, hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm một trăm phần trăm, bóp chết sự phản kháng của đối phương ngay từ trong ý nghĩ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tên nhóc này đúng là con trai của anh!!!

“Anh muốn gì?!” La Mỹ Linh dù bị nam sắc hấp dẫn, cũng vẫn nhớ kéo Kỷ Duệ ra sau lưng, đứng chắn trước mặt bảo vệ cậu.

“Nhóc, đi thôi!”

https://thuviensach.vn

Anh không biết cảm giác của người đàn ông khác khi đột nhiên biết mình có con trai là thế nào, mà thực ra anh cũng không cần biết. Anh là Hạ Vũ, anh có thể tiếp nhận tin này một cách nhanh nhất, thích ứng với chuyện này một cách nhanh nhất, cho nên, anh rất muốn có thể nhanh chóng nhận lại vị trí cha của Kỷ Duệ.

“Không muốn…” Kỷ Duệ càng nép sát vào sau lưng La Mỹ Linh hơn, ra vẻ sợ hãi: “Chú xấu xa hung dữ.”

Hừ! Cái giọng điệu gì thế?! Còn chưa bước qua cửa nhà họ Kỷ, đã định sắp đặt cho cậu đây à, không chịu nhìn xem ai là chủ nhà họ Kỷ này --- Nữ chủ ngoại (Kỷ Lương đang ở bên ngoài kiếm tiền), nam chủ hộ (Người đàn ông bé nhỏ ở trong nhà trông nom việc gia đình), đây là gia quy lâu đời của nhà họ Kỷ rồi.

“Tôi không phải chú của con.”

Hạ Vũ nhíu mày, một nửa là vì cách xưng hô kia của cậu bé, một nửa là vì dáng vẻ sợ hãi, nhát gan kia. Con trai của Hạ Vũ anh đây sao có thể có dáng vẻ yếu đuối như thế được, chắc chắn là bị mẹ làm hư rồi.

“Không phải chú thì anh đến đón cháu làm gì?” La Mỹ Linh nãy giờ bị phớt lờ liền ngẩng đầu nhìn người đàn ông khí phách kia, chặn ánh mắt Hạ Vũ đang nhìn Kỷ Duệ: “Anhmau đi đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát.”

Hạ Vũ liếc nhìn cô đúng một giây, sau đó tiếp tục nói với Kỷ Duệ: “Cha là cha của con!”

“Hừ ---.” Kỷ Duệ còn chưa kịp mở miệng, La Mỹ Linh đã tranh trước, vạch trần lời nói dối của anh: “Cha của tiểu Duệ đã qua đời lâu rồi.” Muốn lừa người ta thì ít nhất cũng phải thu thập tin tức cho chính xác chứ. Ai cũng biết là tiểu Duệ mồ côi cha…

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Hạ Vũ trầm xuống, mắt hơi nhướng lên. Hay lắm. Cô nàng chết tiệt kia rốt cuộc là đã nói gì với tên nhóc này? Rồi… rốt cuộc là có bao nhiêu người nghĩ anh đã chết chứ?!

“Không có gì để nói nữa phải không.” Sự trầm mặc của anh trong mắt La Mỹ Linh chính là phản ứng chột dạ, lo lắng vì lời nói dối bị vạch trần: “Tối hôm qua tôi vừa qua nhà họ Kỷ. còn thắp hương cho cha cậu bé nữa.” Gần đây, cô bắt đầu đi thăm nhà các học sinh, một học sinh ngoan như Kỷ Duệ, thật ra cũng không cần phải đến nhà, nhưng vừa vặn đi ngang qua, nên cô cũng tiện đường rẽ vào chơi một chút.

Đứng sau lưng cô, Kỷ Duệ khẽ cười, đây mới đúng là trùng hợp. Tối hôm qua, sau khi mấy người Hạ Vũ rời đi, cậu và Kỷ Tiểu Lương đang cầm bức ảnh đen trắng đã qua xử lý PTS của Hạ Vũ cười đùa, thì đột nhiên cô giáo tới chơi. Hai người chưa kịp cất bức ảnh kia đi, hơn nữa, hai người cười đùa đến mức chảy cả nước mắt, đỏ ửng lên… Tất cả đều là trùng hợp.

“Thắp hương…” Thái dương Hạ Vũ nhói nhói đau, nghĩ đến bức ảnh đen trắng trong nhà họ Kỷ kia… Rồi lại nghĩ, chính mình cũng đã tự thắp hương ình… Kỷ Lương, em đúng là đồ chết tiệt!

“Đúng!” La Mỹ Linh còn chưa biết tính nghiêm trọng của sự việc, càng cố gắng đẩy Kỷ Lương vào con đường chết: “Tôi còn nhớ rõ, tên cha của tiểu Duệ là…”

“Là gì?” Khi đó, phía dưới bức ảnh cũng bị hoa quả bày trên bàn che hết nên anh không nhìn rõ.

“Hạ Nhân Trát.” (nghĩa là Hạ chết yểu)

“Hay lắm…” Hạ Vũ bật cười, món nợ này, chúng ta phải tính sao đây?!!!

Nhìn nụ cười vặn vẹo của anh, Kỷ Duệ thầm cầu phúc cho Kỷ Lương: --- Chà, Kỷ Tiểu Lương, mẹ tự cầu phúc đi, thượng đế sẽ phù hộ ẹ, A men…

https://thuviensach.vn

Chương 35: Ba Người Cứu Viện

Ở bên kia, hai cha con đang diễn trò, thì ở bên này, Kỷ Lương cũng không hề rảnh rỗi.

Vừa hết giờ làm, cô lập tức đi tìm người cứu viện.

Tuyển thủ cứu viện: Thi công tử.

Vì sao chọn hắn? Là vì trong đám người mà cô biết, Thi công tử là người có quyền có thế, cũng rất có nghĩa khí… Tuy hắn rất sợ Hạ Vũ, nhưng Kỷ Lương tin là tình cảm bao năm nay giữa bọn họ, Thi công tử tuyệt đối sẽ không làm ngơ, thấy chết mà không cứu.

Nhìn thấy người mà khó có khi nào chủ động đến tìm hắn, mặt Thi công tử xanh mét, người ta nói, vô sự bất đăng tam bảo điện, chứ nói gì đến Kỷ Lương kia, đằng sau còn có một bức tượng Diêm La sống như vậy. Cô đến tìm hắn, chẳng khác nào đẩy hắn vào điện Diêm La.

Khi cô kể hết chân tướng sự việc, thì sắc mặt Thi công tử cũng chuyển từ xanh sang trắng, hắn đưa hai tay lên ôm ngực, run rẩy toàn thân.

“Cho nên, tôi cần anh giúp tôi một chút, đóng giả làm vị hôn phu của tôi…”

“NO!!!” Thi Thanh Trạch lắc đầu lia lịa, suýt chút nữa là đầu rời ra khỏi cổ luôn: “NO!!! Tôi từ chối!” Tình cảm này kia, tạm thời gạt sang một bên đi, sinh mạng bé nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn, nếu mạng cũng mất thì tình cảm còn nhắc đến làm gì.

https://thuviensach.vn

“Anh dám từ chối?!” Kỷ Lương hung dữ túm áo hắn, khác hắn vẻ mặt cầu khẩn vừa rồi, nếu không mềm được thì phải dùng bạo lực thôi: “Có giúp không?”

“Một người đàn ông khí phách như tôi, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi lập trường của mình: Không giúp!!!” Giọng điệu của Thi Thanh Trạch rất kiên định, tuyên bố lập trường của mình.

“Thi Thanh Trạch, bình thường tôi cũng giúp anh không ít chuyện, giờ tôi rất cần anh, anh lại hèn nhát như vậy, anh có phải là đàn ông không?!” Cô chỉ thẳng tay vào mũi hắn, tức giân mắng.

Có điều, Thi công tử không hổ danh là bạn bè tốt của cô nàng họ Kỷ kia. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, một khi đã quen biết với Kỷ Lương, thì từ nay về sau làm gì có cái gì gọi là khí chất.

Thi công tử nhấc tay, ngón út hếch lên, ngón trỏ và ngón cái chụm lại, làm thành dấu Lan hoa chỉ vô cùng đẹp đẽ nói: “Em có thể không coi người ta là đàn ông mà, người ta không để tâm đâu.”

Hộc máu!

Kỷ Lương giận dữ, đang muốn xử lý tên Thi công tử không có chút khí tiết kia, thì lại liếc thấy một bóng hình quen thuộc ở ngay cửa ra vào, cô lập tức thu lại vẻ giận dữ, thay vào đó là một bộ mặt rất dịu dàng, nụ cười cũng mềm đi vài phần: “Mẹ Thi!” Cô chào cực kì lễ phép.

“Lương nịnh bợ.” Thi Thanh Trạch cúi đầu bồi thêm một câu, đồng thời cũng thu ngay cái bàn tay “Lan hoa chỉ” kia lại: “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

Lại nói, năm đó, khi Thi Thanh Trạch tuyên bố với gia đình mình là người đồng tính, thì cả nhà hắn giống như vừa bị dội một quả bom nguyên tử vào đâu vậy. Mẹ Thi vừa đấm vừa xoa muốn lôi kéo hắn về nhưng không có tác dụng gì, cho tới khi Kỷ Lương xuất hiện. Trước mặt mọi

https://thuviensach.vn

người, Thi công tử tỏ ra rất vừa ý Kỷ Lương, mẹ Thi giống như thấy được phao cứu sinh, con mắt nhìn Kỷ Lương cũng tự nhiên khác đi, yêu thương hơn nhiều. Còn về chuyện Kỷ Lương đã có một cậu con trai, mẹ Thi tỏ thái độ hoàn toàn không có vấn đề gì, nếu có được một cậu cháu trai thông minh như Kỷ Duệ kia, thì bà cầu còn không được.

"Tiểu Lương à, sao đến mà không nói với mẹ một tiếng." Mẹ Thi không thèm nhìn đến con trai mình, thân mật kéo tay Kỷ Lương: "Sao nhìn con có vẻ gầy đi vậy? Dạo này vất vả lắm à?!"

"Không ạ. Có điều, lâu con không gặp mẹ Thi, con rất nhớ mẹ." Miệng Kỷ Lương như bọc đường, tiếp tục nịnh bợ: "A… mẹ Thi, hôm nay nhìn mẹ…"

"Sao thế?"

"Sao lại trẻ ra thế này nhỉ?!" Kỷ Lương làm ra vẻ rất buồn rầu: "Nếu mẹ và con cùng đi ra ngoài, người khác chắc chắn sẽ nghĩ mình là hai chị em mất."

Cô vừa nói đã khiến lòng mẹ Thi vui như nở hoa: "Coi cái miệng con kìa, nhưng mà nói thật nhé, vừa thấy con là mẹ đã thấy vui rồi, nếu con có thể làm con dâu của mẹ thì…" Đã nói thẳng ra như vậy rồi, sao tên nhóc thối tha kia còn không chịu hùa theo nữa.

"Mẹ Thi, con cũng rất muốn thế…" Họ Thi kia, anh bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa. Nhờ anh giả làm vị hôn phu của tôi, anh mặc kệ chứ gì! Thế thì đừng trách tôi!

"Mẹ, con có một vài việc cần nói với cô ấy." Tình hình này, Thi Thanh Trạch không ra mặt không được, nếu không, nếu không hai người phụ nữ kia sẽ sắp đặt chuyện chung thân đại sự của hắn mất. Hắn vội vàng đứng dậy, kéo Kỷ Lương vào phòng đọc sách, đóng cửa, khóa lại.

https://thuviensach.vn

“Bà cô của tôi ơi, em tha cho tôi đi.” Hắn vẫn còn muốn vui vẻ vài năm nữa mà.

Kỷ Lương vừa định nói gì đó thì có tiếng mẹ Thi truyền vào: “Thanh Trạch, Tiểu Lương, các con bận thì mẹ đi trước nhé.”

“Mẹ Thi…” Kỷ Lương vừa định lao ra để chặn cứu binh của mình lại, thì Thi Thanh Trạch đã nhanh tay bịt miệng cô, đứng chắn cửa không cho cô ra ngoài. Một lúc lâu sau, xác định mẹ mình đã đi rồi, hắn mới buông tay.

“F**k, em thật là…” Thi Thanh Trạch ăn ngay một quyền vào bụng, nắm đấm kia đúng thật là *** quá mạnh…

“Thanh Trạch, anh giúp tôi lần này đi.” Cô vừa đấm vừa xoa, mắt còn lấp lánh nước, nhìn vừa điềm đạm, vừa đáng yêu. Nhưng… Thi Thanh Trạch là ai? Nếu bảo hắn đi giúp cô giết người, phóng hỏa, hắn tuyệt đối sẽ không nói hai lời. Nhưng bắt hắn phải đối đầu trực diện với Hạ Vũ kia… thì sự lựa chọn của hắn là: Đứng bật dậy, thừa dịp Kỷ Lương không chú ý, đẩy cô ra khỏi phòng đọc sách: “Tạm biệt! Bảo trọng!”

“Mẹ kiếp! Họ Thi kia, anh là cái đồ…”

Kỷ Lương còn chưa mắng xong, thì Thì Thanh Trạch đã đóng sầm cửa phòng đọc sạch lại không chút lưu tình, tìm lại bầu không khí yên tĩnh, thanh tịnh.

Đối tượng cứu viện thứ nhất… Thất bại!

May mà cô vẫn có dự phòng. Kỷ Lương rút điện thoại, tìm một số rồi bấm nút gọi.

“Nhóc Dịch, là tôi! Có nhiệm vụ cần cậu rat ay!”

https://thuviensach.vn

“Đội trưởng Lương à, nhiệm vụ gì ạ… a….” Ở đầu dây bên kia, sau khi Tần Dịch nói xong còn phát ra một âm thanh kỳ quái.

Kỷ Lương chon cách phớt lờ cái âm thanh kì quái kia đi, tiếp tục nói: “Tối nay cậu sang nhà tôi, giả vờ yêu thương thân mật với tôi, đóng vai bạn trai tôi!”

Sau khi nói xong, đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó “ủm” một tiếng, giọng Tần Dịch rên rỉ ở phía bên kia: “Đội trưởng Lương, sao chị nỡ dọa tôi như thế, di động của tôi… rơi xuông toilet rồi…”

Toi… toilet…

Cho nên, cái âm thanh kì quái vừa rồi là âm thanh cậu ta đang “xả” à!!!

Kỷ Lương không biết nói gì, yên lặng cúp điện thoại, không thèm nghe tiếng gào khóc thảm thiết ở đầu dây bên kia nữa, tìm lại sự thanh tịnh cho chính mình.

Đối tượng cứu viện thứ hai… Thất bại!

Giờ chỉ còn duy nhất một người.

Cô bấm tin nhắn gửi đi, rồi quyết định về nhà chờ. Cô tin chắc người kia nhất định sẽ giúp cô, có điều… Chà…

Người đàn ông kia đang mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, nhìn anh ta thật sự rất xinh đẹp. Mái tóc mềm mại, hất gọn ra sau gáy, chỉ cần liếc nhìn một cái, thì người ta cũng cảm nhận được sự dịu dàng của người đàn ông này, ngũ quan của anh ta được xử lý rất gọn gang sạch sẽ: long mi cũng được cắt sửa, làn da được chăm sóc hằng ngày, đôi môi mềm mại đỏ như cánh hoa còn được thoa một lớp son dưỡng môi mỏng…

https://thuviensach.vn

“Chỉ có anh là tốt nhất thôi.” Nhìn thấy anh ta xuất hiện, Kỷ Lương vô cùng xúc động: “Quả nhiên, chỉ có chị em là tốt nhất.” Mấy gã đàn ông chết tiệt kia, không được một gã nào hết.

“Có chuyện gì mà khiến cô lo lắng thế kia.” Anh ta muốn nói cô đừng luống cuống, từ từ mà kể.

Kỷ Lương nói sơ qua tình hình, nhắc đến Hạ Vũ, cô nói anh là người mà lúc cô còn trẻ đã yêu lầm, hy vọng có thể khiến cho Hạ Vũ biết khó mà lùi: “Chuyện là vậy, không khó đúng không.”

“Ừ!” Lý Hi gật đầu: “Yên tâm, chuyện quá đơn giản mà.” Trước kia anh ta đã từng giúp cô đuổi không ít mấy kẻ muốn theo đuổi cô.

Lý Hi là một trong những người mà mấy bác gái ở khu nhà giới thiệu cho Kỷ Lương khi cô mới tới đây, cũng là người duy nhất không bị cô dọa chạy mất, ngược lại còn trở thành bạn tốt của cô… chị em tốt…

Bởi vì, Lý Hi không thích đàn ông.

Mà, vấn đề duy nhất là…

https://thuviensach.vn

Chương 36: Nhóm Vị Hôn Phu

Lý Hi không hiểu suy nghĩ trong đầu Kỷ Lương, nhìn thấy mặt cô cau có, hắn tưởng cô đang lo lắng về gã đàn ông đang bám dính kia, liền mở miệng an ủi: “Yên tâm đi, không vấn đề gì đâu.”

“Ừ!” Hi vọng thế, Kỷ Lương nở nụ cười gượng gạo.

Lý Hi gật đầu, nhìn cô một lúc, sau đo rút trong ba lô của mình ra một túi đồ trang điểm: “Ngồi xuống đi.” Cô nàng này nhìn vốn cũng không tệ lắm, nhưng sao lại cứ tự mình làm mình trở nên nhếch nhác như vậy chứ.

“Hả?” Kỷ Lương ngẩn người để mặc hắn kéo cô ngồi xuống salon, sau đó trợn mắt nhìn Lý Hi lấy các loại sản phẩm từ túi đồ trang điểm ra…

“Chất da rất đẹp, cũng không cần dùng quá nhiều phấn, thật là tức chết người ta mà… Ánh mắt này, trừng to như mắt bò thế làm gì… Lông mày của cô bao lâu rồi không sửa thế hả, dáng lông mày đẹp thế này nhưng cũng phải chỉnh sửa một chút chứ… Còn nữa, cô nói xem, môi cô thế này là sao? Chết tiệt, khô ráp đến tróc cả da ra thế này à… Làm phụ nữ như cô… đúng là thật quá mất mặt…”

Kỷ Lương âm thầm đổ mồ hôi lạnh, vì đang có việc nhờ hắn nên đành ngoan ngoãn thu gọn hết gai góc của mình lại, cứ để cho hắn tác quai tác quái một lần đi. Cô yên lặng, để mặc hắn tô tô vẽ vẽ loạn cả lên như đang vẽ tranh trên mặt cô vậy.

“Còn nữa, nếu muốn tôi đóng giả làm vị hôn phu của cô, thì chúng ta cũng phải thân mật một chút. Cô cũng phải ra dáng phụ nữ một chút

https://thuviensach.vn

chứ…” Làm xong, Lý Hi thu dọn đồ đạc lại, vừa lòng thưởng thức thành quả của mình.

Kỷ Lương tuy không phải là người đẹp kiều diễm, ấn tượng gì, nhưng cũng thuộc loại nhìn qua đã thấy thanh tú, xinh tươi, nhìn lâu cũng không thấy chán. Hơn nữa, lớp trang điểm nhàn nhạt tự nhiên này khiến cặp mắt linh động càng thêm tươi sáng, đôi môi được tô lên một lớp son bóng càng trở nên hồng hào, gợi cảm, rất… ngon miệng, kết hợp với làn da trắng hồng nõn nà của cô, thì vừa nhìn đã thấy… chà, dùng cách nói hiện đại thì là vô cùng tươi trẻ. Lý Hi vừa lòng thưởng thức tay nghệ của mình, là một bậc thầy trang điểm, hắn quả nhiên có khả năng biến gỗ mục thành gỗ hương.

“Ôi! Cảm giác cứ kì kì thế nào ấy!” Giống như đang đeo mặt nạ vậy. Kỷ Lương làm mặt quỷ, không ngừng vặn vẹo các cơ mặt của mình.

Lý Hi đưa tay ôm đầu, cô nàng kia chỉ cần lên tiếng là đã phá hỏng cảm giác tươi mát kia rồi: “Vừa rồi cô có nghe tôi nói không thế? Phải thân mật một chút, dịu dàng một chút, ra dáng phụ nữ một chút…”

Thân mật một chút? Cái này cô biết! Kỷ Lương kéo tay hắn qua, kéo hắn ngồi xuống cạnh mình, ôm vai hắn: “Thế này đủ thân mật rồi đúng không…” Còn dịu dàng, ra dáng phụ nữ à, ừ, giọng mềm xuống một chút là được: “Hi, người ta thế này đã đủ dịu dàng, đủ ra dáng phụ nữ chưa!”

Lý Hi chấn động nhìn quái vật đang ngồi cạnh mình --- hàng này là pê đê phải không? Có phải là một gã đàn ông vừa chuyển đổi giới tính thành công, mới từ Thái Lan về, cho nên hành vi cử chỉ mới có thể trái ngược với khuôn mặt kia như vậy?

“Này, nét mặt của anh.” Cứ như gặp quỷ ấy! Kỷ Lương trừng mắt nhìn hắn.

Hắn tự định thần lại, quyết định phải dạy dỗ cô cho thật kỹ càng, xem sự dịu dàng mà phụ nữ nên có, và cái gọi là ra dáng phụ nữ ấy nó như thế nào.

https://thuviensach.vn

“Dịu dàng không nhất thiết là cứ phải nhớt cái giọng cô ra như thế, đây là cảm giác. Trước hết, cô phải tự nhiên một chút… Đúng, cô phải tự nhiên một chút, sau đó, nhìn sâu vào mắt tôi, mềm mại một chút, đừng có làm ra vẻ như gái nhà lành bị áp bức thế chứ… Sau đó, lát nữa, cô đừng có chuyện gì cũng giành lấy lên tiếng trước, nhớ cho kỹ, giờ tôi là người đàn ông của cô, là người để cô dựa vào…”

Đang mải nói, cả hai người chợt nghe bên ngoài cửa có tiếng dừng xe.

Kỷ Lương cuống lên: “Anh ta đến rồi.”

“Mẹ ---.” Người chưa vào, tiếng đã vào trước. Kỷ Duệ hô to muốn nhắc nhở Kỷ Lương, kẻ địch lớn đã tới: “Mẹ, ông chú kì quái lại tới nữa…”

Cửa mở, thân người cao lớn đứng sừng sững ở đó, ngỡ ngàng nhìn đôi nam nữ đang có cử chỉ thân mật quá mức trên ghế salon kia.

“Tiểu Duệ, cháu về rồi à.” Lý Hi đứng lên, xoay người, rất tự nhiên nói với Kỷ Duệ: “Cháu mau đi cất cặp sách vào phòng đi, lát nữa chú đưa hai mẹ con đi ăn cơm…” Khóe mắt hắn hơi liếc sang bóng người vẫn đang đứng sững tại chỗ kia. Đối phương vẫn còn ở đó. Lý Hi không phủ nhận rằng hắn hơi hiếu kì, rất muốn nhìn xem nhân vật có thể khiến Kỷ Lương cảm thấy lo lắng như thế rốt cuộc là người như thế nào: “Cháu bảo ông chú kì quái gì đó đi về đi, đêm nay mẹ cháu không rảnh…”

Khi tầm mắt hướng về phía người đứng đối diện kia, Lý Hi ngẩn ra một chút, rồi hai mắt lập tức sáng lên, bất tri bất giác mà kích động đến run rẩy toàn thân…

Đôi mắt lạnh lung của Hạ Vũ đảo qua gượng mặt đẹp đến quá mức của Lý Hi, long mày khẽ nhìu: Cô nàng này kết giao với những tên quái quỷ gì đây.

https://thuviensach.vn

“Em định ra ngoài à?” Hạ Vũ nhìn Kỷ Lương, đây là lần đầu tiên anh thấy cô trang điểm.

“Ừ.” Kỷ Lương đi tới, chủ động cầm tay Lý Hi: “Tôi quyết định đính hôn với Hi rồi, chúng tôi đang định đi ăn kỉ niệm một chút.”

“Đính hôn à!” Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào bàn tay hai người đang nắm chặt kia.

Lý Hi kín đáo rút tay về, sắc mặt hơi xấu hổ, ngại ngùng nói: “Tôi thấy, đính hôn là chuyện lớn, vẫn nên suy nghĩ kĩ một chút thì hơn.”

Khóe miệng Kỷ Lương vừa kéo lên đã phải hạ xuống, chuyện cô lo lắng nhất quả nhiên đã xảy ra. Lý Hi không đủ sức chông chọi lại kiểu đàn ông như Hạ Vũ.

“Lý Hi, mẹ nó chứ, anh đưng có háo sắc ở đây được không?!” Kỷ Lương kín đáo nhéo mạnh một cái vào lưng Lý Hi, nhỏ giọng nói:

“Người đàn ông này rất quyên rũ.” Lý Hi nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng đáp lại: “Hoàn toàn hợp khẩu vị của tôi.”

“Nếu anh thích anh ta như vậy, thì càng nên chia rẽ tôi và anh ta, để cho anh ta tuyệt vọng đi, sau đó anh mới có cơ hội chứ."

Hai người đứng đó thì thầm to nhỏ, còn Hạ Vũ đứng ở cửa tiếp tục trầm mặc, khiến người ta không thể đoán được tâm tình của anh.

“A --- cũng đúng nhỉ!” Lý Hi nghĩ nghĩ, thấy nàng nói có lý, lập tức vòng tay ôm vai Kỷ Lương nói: “Tôi cân nhắc kĩ rồi, đính hôn với Lương là quyết định cực kì chính xác, bắt đầu từ giờ phút này trở đi, tôi chính là vị hôn phu của cô ấy!”

https://thuviensach.vn

“Vị hôn phu à!” Hạ Vũ lặp lại lời của hắn, cố tình đọc to, rành mạch ba chữ kia lên.

“Đúng, vị hôn phu.” Kỷ Lương gật gật đầu, nhấn mạnh lại lần nữa: “Anh ấy rất tốt với tôi, cũng rất tốt với Kỷ Duệ, mấy năm nay anh ấy vẫn thường chăm sóc cho tôi, sau này cũng sẽ tiếp tục chăm sóc cho tôi.”

Im lặng, sự im lặng kì dị khiến Kỷ Lương cảm thấy như có thể nghe được tiếng tim mình đang đập --- thình thịch --- thình thịch --- thình thịch ----

Mỗi một lần đối mặt với anh, cô đều không thể kiểm chế sự bối rối của mình. Đây là di chứng do nhiều năm tình cảm trước để lại, là bệnh, phải chữa trị. Phương pháp chữa bênh tốt nhất là phải đuổi anh ra khỏi cuộc sống của cô, để hai người trở thành người xa lạ, bởi vì, anh chính là nguồn gốc căn bệnh của cô.

Ầm---

Cánh cửa đột nhiên bị người bên ngoài mở rộng ra, một bóng người vọt vào trong phòng, lướt qua vị thần giữ cửa tôn quý đang đứng kia, cố lấy dũng khí chạy tới, ôm Kỷ Lương hét to: “Hạ Vũ, Lương Lương bé nhỏ là của tôi, chúng tôi đã sắp đính hôn rồi, anh không thể cướp đoạt người yêu của tôi được.”

Kết quả thì, Thi công tử cũng coi như là một người có nghĩa khí, sau khi cân nhắc kĩ lưỡng, hắn vẫn quyết định tình nghĩa chạy đến đây hỗ trợ Kỷ Lương.

Sau khi làm ầm lên, Thi Thanh Trạch mới phát hiện ra trên vai Kỷ Lương còn một cánh tay nữa, hai gã đàn ông một trai một phải ôm Kỷ Lương, còn Kỷ Lương? Đã hóa đá rồi!

https://thuviensach.vn

“Hai vị hôn phu à?” Người đàn ông đứng như tượng đá nãy giờ kia khẽ nhíu mày, hai tay vòng qua ngực nhìn hai người đàn ông và một người phụ nữ đang đứng trong phòng khách.

“Tôi mới là…” hai gã đàn ông đồng loạt lên tiếng, rồi cùng dừng lại.

Rầm ---

Cánh cửa lại bị đẩy ra, Tần Dịch là vọt vào, vừa lao vừa hét: “Đội trưởng Lương, làm bạn gái của tôi đi.”

Để cô chết đi cho xong.

Kỷ Lương quyết định bước vào trạng thái chết giả.

https://thuviensach.vn

Chương 37: Lời Nói Sát Thủ

Cả hiện trường hoàn toàn im ắng.

Thi Thanh Trạch và Lý Hi đã ý thức được tình hình có vấn đề, nhưng thần kinh treo ngược cành cây, bất ổn định của Tần Dịch kia thì long chậm mất nửa nhịp. Vừa bước qua cửa, điều đầu tiên cậu nhìn thấy là hai người đàn ông bên cạnh Kỷ Lương, liền lập tức làm ầm lên: “Hai người các anh, còn không mau buông đội trưởng Lương ra, đội trưởng Lương là bạn gái của tôi.”

Thật ra, cậu vốn cũng không muốn tới đây. Nhưng mà… suy đi tính lại, dù đội trưởng Lương hay trêu đùa cậu, cũng hay cướp đoạt đồ ăn của cậu, nhưng bình thường cũng rất chú ý giúp đỡ, chăm sóc cho cậu. Lại nghĩ, nhất định là Kỷ Lương đang gặp khó khăn gì, nên mới phải nhờ cậu giúp đỡ. Vì thế, cậu vẫn quyết định đến đây, quyết định cư xử cực kì tình nghĩa, đóng vai bạn trai của Kỷ Lương một lần.

Quả nhiên, cậu nghĩ không sai mà. Vừa vào cửa Tần Dịch đã thấy tình hình kia --- Kỷ Lương bị hai gã đàn ông bao vây trái phải, tinh thần trượng nghĩa lại càng dâng trào, quay sang làm ầm lên với hai gã kia.

“Tiểu Lương…” Lý Hi ngẩn người, liên tiếp xuất hiện thêm một vị hôn phu, một bạn trai là thế nào?!

“Lương Lương bé nhỏ.” Thi Thanh Trạch cảm thấy chuyện lớn có biến cố, vậy mà ông thần giữ cửa kia vẫn bình tĩnh như vậy, khiến hắn càng ngày càng sợ hãi đến nổi da gà.

https://thuviensach.vn

“Đội trưởng Lương!” Lúc này, Tần Dịch cũng cảm thấy không khí có vẻ kì dị, vừa rồi bước vào cậu còn chưa kịp nhìn rõ mợi người, giờ mới để ý, người bên phải kia, không phải là vị công tử Thi Thanh Trạch sao? Rồi lại nhìn theo tầm mắt của bọn họ, cậu lập tức trơn trừng: “Sao… sao anh ấy cũng ở đây.” Cậu nhỏ giọng hỏi Kỷ Lương.

“Bạn trai à?” Cuối cùng Hạ Vũ cũng mở miệng, anh nhướng mày nhìn Tần Dịch.

Kỷ Lương biết lần này không thể giả chết được, mẹ nó chứ, muốn trêu chết cô à! Không đến thì thôi, đến lại đến cả đám thế này!

“Vị hôn phu chính thức?” Hạ Vũ nhìn Lý Hi.

“Vị hôn phu?” Cuối cùng, anh nhìn về phía Thi Thanh Trạch, điểm danh hết cả ba người kia.

“Bạn trai… vị hôn phu chính thức… vị hôn phu…” Tần Dịch buồn bực lặp lại một lần, sau đó nhếch miệng nói: “Khỉ thật, đội trưởng Lương, thì ra chị lại thích chơi trò Tam cung lục viện à.” Nhất Hậu, tam Hoàng (một hoàng hậu, ba “nam sủng”), đây là hậu cung à, chị ta là nữ vương sao?! Võ Tắc Thiên thời hiện đại? Quả nhiên, cực kì phù hợp với khí chất của đội trưởng Lương.

“Chơi cái em gái cậu ấy!” Kỷ Lương đập một phát vào gáy Tần Dịch, xóa sạch những hình ảnh khẩu vị nặng vừa xuất hiện trong não cậu.

“Em gái tôi mới mười hai tuổi thôi.” Tần Dịch ôm gáy, cực kì ấm ức, nhưng vẫn không quên làm hết chức trách của một người bạn trai, bảo vệ em gái của mình: “Tôi có thể cống hiến tuổi trẻ và sự cường tráng của tôi để chị chà đạp, nhưng chị đừng để mắt đến em gái tôi.”

Có ai không?! Có ai lôi thằng cái tên không phân biệt được lúc nào nên đùa lúc nào không này ra ngoài hộ với!!!

https://thuviensach.vn

Khóe miệng Kỷ Lương co rút mạnh, không biết nên nói gì. Nhưng mà Hạ Vũ, lại cực kì tốt bụng, bước lại gần giúp cô nói tiếp. Anh đi tới trước mặt bốn người bọn họ, rồi an ủi Tần Dịch: “Yên tâm đi, cô ấy sẽ không xuống tay với em gái cậu đâu.”

Mọi người khó hiểu nhìn anh, anh lại nói tiếp: “Bởi vì cô ấy có mấy người các cậu rồi mà, phải không?!” Anh nhìn Kỷ Lương, rất tử tế sắp xếp cho cô một đường lùi.

Hạ Vũ mà là người tốt bụng như vậy sao?! Tuy Kỷ Lương không biết anh đang định giở trò gì, nhưng nhìn quanh cũng chỉ có một con đường này để lùi lại, cho nên, cô chỉ có thể kiên trì đến cùng thôi!

“Đúng… đúng! Đúng vậy!” Khí thế cương quyết hơn một chút: “Cả ba người bọn họ đều là người tình của tôi, tôi không thiếu đàn ông!” Cái cuộc sống phồn hoa này, đâu cần phải quá thật lòng, Kỷ Lương cố gắng biểu hiện như mình là một cô nàng bất cần đời.

“Đúng vậy!” Lúc này, cả ba gã đàn ông lại đột nhiên trở nên cực kì ăn ý, đồng thanh trả lời.

“Vậy… thời gian phải chia thế nào?” Giọng Hại Vũ không cao không thấp, bình tĩnh nói tiếp.

“Một tuần có bảy ngày, ba người…” Tần Dịch đứng bên cạnh nhỏ giọng tính: “A, không chia đều được…”

“Hay là, lại có thói quen thích chơi tập thể? Cùng lên à?” Hạ Vũ lại tốt bụng chỉ ra phương án giải quyết cho cậu.

“Đúng vậy!” Phương án này rất khả thi, Tần Dịch gật gật đầu: “Đúng không, đội trưởng Lương?!”

https://thuviensach.vn

“Đúng cái đầu cậu ấy!” Kỷ Lương lại đạp cho Tần Dịch một cái nữa: “Cậu tránh sang một bên cho tôi, làm rối hết cả lên rồi.”

“Chị có cho tôi kịch bản đâu, tôi phải tự phát huy chứ sao.” Tần Dịch ấm ức ngồi xổm sang một bên lẩm bẩm: “Chị chỉ bảo tôi đến giả làm bạn trai chị, chứ có nói là có cả vị hôn phu linh tinh gì gì nữa đau… A…” Nói tới đây, Tần Dịch nghiêng đầu nhìn Hạ Vũ: “Cảnh sát Hạ, vậy thân phận của anh là gì?”

Hỏi hay lắm.

Hạ Vũ đi tới trước mặt Kỷ Lương. Cô vốn không thấp, đứng giữa những người phụ nữ khác, thì chiều ột mét bảy mươi của cô cũng coi như hạc trong bầy gà rồi, nhưng đứng trước mặt Hạ Vũ, thì nhìn cô vẫn vô cùng nhỏ xinh. Hạ Vũ chiếm ưu thế về chiều cao, cúi xuống nhìn cô. Kỷ Lương cố gắng ngẩng đầu, vênh mặt nhìn anh, không để ình có vẻ thấp hơn anh quá nhiều. Thấp hơn nhiều quá, khí thế cũng yếu hẳn đi.

“Tôi à…” Hạ Vũ nhìn Kỷ Lương, rồi trả lời vấn đề mà Tần Dịch vừa hỏi: “Là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, là cha của con trai cô ấy.”

…

Cái gì gọi là lời nói sát thủ! Hãy nhìn cảnh sát Hạ thì biết.

Bạn trai? Đã là gì! Vị hôn phu chính thức hay vị hôn phu dự bị, thì đã là gì?! Người đàn ông đầu tiên, lại là cha của con trai người ta, đa trực tiếp đánh bại các cậu rồi. Chưa cần biết tình cảm của cảnh sát Hạ nhà người ta thật hư thế nào, nhưng chỉ cần nói đến thân phận thôi, thì nhóm ba người các cậu làm sao so sánh được.

Thi Thanh Trạch đã biết trước chuyện này nên cũng không lấy gì làm kinh ngạc lắm. Có điều, nhìn Hạ ma đầu ra vẻ thế kia, xem ra đã biết chắc chắn tên tiểu ma đầu kia là con trai của anh ta rồi. Chẹp chẹp… Hắn liếc

https://thuviensach.vn

mắt nhìn Kỷ Duệ đang ngồi trên salon, vừa cầm khoai tây chiên, vừa xem trò vui.

Anh trai nhỏ nhà họ Kỷ vừa bắt gặp ánh mắt hắn, liền nhếch khóe miệng, tặng cho hắn một vẻ mặt như cười như không…

Lý Hi đã nghe Kỷ Lương nói qua, nhưng cô lại không nhắc đến chuyện Hạ Vũ chính là cha ruột của Kỷ Duệ. Giờ nghe Hạ Vũ nói vậy, thì hắn cũng biết, người đàn ông rất hợp với khẩu vị của hắn này, hắn không ăn được rồi, đành yên lặng lùi sang một bên, buồn bã ngắm nhìn tình yêu mà mình nhìn thấy được nhưng không ăn được kia.

Người có phản ứng mạnh nhất, chính là Tần Dịch. Tuy mọi người trong cục cảnh sát đều đoán giữa Kỷ Lương và Hạ Vũ có gian tình gì, nhưng không ngờ lại là một màn kịch máu chó chuẩn phong cách Quỳnh Dao thế kia, lại còn lần đầu tiên, rồi lại con trai nữa… Tin tức nóng hổi như vậy, nếu không thể chia sẻ với người khác thì cậu thật quá có lỗi với chính mình. Cho nên, cậu lập tức rút điện thoại di động ra, lách cách bấm bấm, biên tập lại vở kịch vừa rồi, sau đó lùi sang một bên, sôi nổi bàn tán với các đồng nghiệp.

Nhìn đám người bọn họ lần lượt tránh ra, Kỷ Lương cảm thấy như trời đất đảo ngược, giây tiếp theo, thì cô đã bị khiêng lên: “Này! Anh làm cái gì vậy… Mấy người kia… mau cứu tôi…”

Thi Thanh Trạch bất đắc dĩ nhún vai, tính mạng vẫn quan trọng hơn nghĩa khí. Những gì hắn có thể làm cũng làm hết rồi. giờ phút này, việc duy nhất hắn có thể làm, là cầu nguyện cho cô thôi, cuối cùng, hắn còn khoa trương làm một dấu chữ thập: Thượng đế ban phước lành cho em!!!

Lý Hi vẫn còn đang ấm ức, sao đồ ăn ngon lành như vậy lại bị Kỷ Lương tàn phá cơ chứ. Đàn ông và phụ nữ chỉ là để nối dõi tong đường mà thôi, tình yêu giữa đàn ông với nhau mới là tình yêu đích thực. Hắn vẫn nên đi

https://thuviensach.vn

tìm tình yêu đích thực của mình thì hơn! Lý Hi giơ tay, vẫy vẫy chào Kỷ Lương.

Còn Tần Dịch thì sao? Vẫn đang bàn tán say sưa với đám đồng nghiệp, ngay cả tiếng kêu cứu ầm ĩ của Kỷ Lương cũng không hề lọt vào tai cậu chứ nói gì là chạy ra cứu cô.

Anh trai nhà họ Kỷ à? Cậu nhìn Kỷ Lương bị bắt đi, rốt cuộc cũng bắt đầu hành động đầu tiên để cứu mẹ mình. Không biết cậu rút đâu ra một chiếc điện thoại di động, bấm số, rồi… trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, cậu bắt đầu khóc òa lên: “Hu hu hu --- chú cảnh sát ơi --- cứu cháu --- mẹ cháu bị người xấu bắt đi rồi ---.”

https://thuviensach.vn

Chương 38: Xin Lỗi! Kết Hôn

Kỷ Duệ vừa gác điện thoại xong, thì Thi Thanh Trạch và Lý Hi cùng quay sang nhìn nhau. Hai người đều là những người hiểu chuyện, bọn hắn biết, nơi này không nên ở lại thêm nữa, không nên để bị kéo vào việc riêng của nhà người ta. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Kết quả, hai người đều đồng loạt quyết định, bỏ chạy lấy người. còn cái người cao to đang nằm dài trên ghế salon buôn chuyện qua điện thoại quên cả trời đất kia, thì… mặc kệ hắn thí mạng đi.

Hai người rất ăn ý không gọi Tần Dịch, thà chết bạn chứ không chết ta. Tần Dịch, cậu phải bảo trọng.

Hai người tìm bừa một lí do linh tinh, nói qua với Kỷ Duệ, rồi co chân chạy lấy người. Kỷ Duệ không ngăn cản, giữ bọn họ lại cũng chẳng có tác dụng gì, IQ của cả đám người đó còn chẳng bằng của mình cậu Kỷ đây, mà khí thế thì cũng chẳng thể so sánh với đại gia Hạ mạnh mẽ bắt người, thì giữ bọn họ lại làm gì?!

Kỷ Duệ ngẩng đầu nhìn lên tầng…

Cho nên, việc cậu phải làm bây giờ là cầm túi khoai tây chiên lên, và tiếp tục xem ti vi thôi. Mấy chú cảnh sát bảo mẫu của nhân dân kia chắc sẽ đến rất nhanh. Dù sao, cậu cũng chỉ là cậu nhóc bảy tuổi trói gà không chặt mà thôi. Còn cái người cao to đang cầm di động buôn chuyện say sưa, đôi khi còn lộ ra nụ cười ngây ngô kia, thì không cần để ý đến.

Kỷ Lương bị bắt lên tầng vẫn không ngừng chống cự, không ngừng giãy giụa muốn thoát khỏi bờ vai to rộng của anh, nhưng không có kết quả.

https://thuviensach.vn

“Rầm!”

Cánh cửa đóng sập lại trước mặt cô, sau đó, anh giơ tay, phát mạnh hai cái vào mông cô mới thả cô xuống.

Khi hai chân vừa chạm đất, Kỷ Lương bật người ra sau, tránh xa Hạ Vũ, đưa tay ôm lấy mông vừa bị anh đánh. Mẹ nó! Gã đàn ông chết tiệt này xuống tay vẫn không hề lưu tình chút nào, đánh gì mà mạnh mẽ thế chứ: “Này ---.”

“Em gọi tôi là gì?” Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trang điểm cực kì trang nhã của cô, mày khẽ nhướng lên: “Sau này đừng dùng hóa chất lên mặt nữa.”

“Mẹ nó, ai cần anh lo!” Kỷ Lương không hề nể nang, chửi rất thô lỗ, cô vốn thích mềm, không thích cứng. Anh càng tỏ ra mạnh mẽ, cứng cỏi, thì cô càng không thèm để ý đấy. Mà bản thân Hạ Vũ, vốn cũng là một người quen sử dụng ưu thế của mình, quen thế chủ động, cho nên, khi ánh mắt hai người gặp nhau, thì dường như ánh đao, kiếm chói lòa khắp nơi.

“Trừ tôi ra, còn ai dám quản?!” Dám thì tới thử coi.

Cái kiểu tự tin tự phụ này làm cho người ta tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Anh bước về phía trước từng bước, cô lùi về sau từng bước thì gặp vật cản. Đằng sau cũng chỉ có giường, giờ cô đứng cũng đã thấp hơn anh một cái đầu, nếu nằm xuống… ôi, làm gì còn khí thế nữa.

“Có gì cần thì anh đứng bên kia mà nói là được rồi.” Kỷ Lương lên tiếng, ngăn cản âm mưu tiếp tục bước tới của anh.

Nhưng Hạ Vũ mà biết nghe lời như vậy thì đã không phải là Hạ Vũ. Cho nên, anh vẫn không ngừng lại, tiếp tục bước tới, hơn nữa, anh còn bước

https://thuviensach.vn

nhanh hơn.

Kỷ Lương cảm thấy trước mắt tối sầm lại, vừa ngẩng lên thì đã gặp ngay cặp mắt đen sâu thăm thẳm kia, làm lòng cô run lên. Mẹ nó, cái trái tim chết tiệt này lại có vấn đề rồi, Kỷ Lương buồn bực nghĩ, đã hơn bảy năm rồi mà trái tim vẫn đập mạnh như vậy… Cũng đâu còn là cô bé ngây thơ như ngày xưa, còn học đòi người ta mà đỏ mặt cái gì chứ?!

"Sau này đừng trang điểm nữa." Ngón tay thô ráp dừng trên khuôn mặt bầu bĩnh, mịn màng của cô, khẽ vuốt ve. Cuối cùng, ngón tay anh khẽ chạm vào đôi môi được thoa son bóng, đỏ mọng. Dường như anh không hài lòng khi chạm vào lớp son đó, liền ra sức chùi lớp son đó đi, nhưng cũng không dám mạnh tay làm đau cô: "Trước kia em cũng đau có trang điểm." Hai người đứng rất gần nhau, khi anh nói chuyện, hơi thở nóng rực thổi qua mặt cô, làm làn da cô cũng nóng bừng lên.

Trước kia, trước kia, trước kia…

Kỷ Lương bực bội gạt tay anh ra, cố gắng kháng cự sự kích thích từ ngón tay anh mang lại, mặt cô lạnh đi: "Hạ Vũ, anh đừng luôn miệng nhắc đến trước kia nữa. Tôi đã không còn là tôi ngày xưa nữa rồi. Nếu người anh muốn tìm là cô bé Kỷ Lương ngoan ngoãn hồi đó, thì thật xin lỗi, cô ấy đã chết từ lâu. Hiện giờ tôi là thế này đây, thô lỗ, lưu manh, uống rượu, đánh nhau, việc gì cũng biết."

Cô cũng có thể thoải mái nói, tự nhiên cười đùa với những người khác phái khác, nhưng mà… không thể cư xử với anh như vậy được. bởi vì giữa hai người, đã từng thân mật như thế, những người khác đều không thể chạm tới nơi mềm mại nhất, bí mật nhất trong sâu thẳm đáy lòng cô, tất cả những thứ đó đều tồn tại vì anh.

Hạ Vũ không tức giận, ngược lại, anh còn cúi xuống thấp hơn một chút, ghé sát vào tai cô. Anh khẽ cười, giọng nói hơi trầm thấp, có một chút gì đó

https://thuviensach.vn

khiến người ta có cảm giác khó nắm bắt: “Nhưng bây giờ… lại càng tốt hơn. Trước kia em rất ngoan…” Ngoan đến mức kiến người ta không cách nào xuống tay được.

“Sao… sao…”

Kỷ Lương sửng sốt, phát hiện ra mặt anh càng ghé sát vào mặt mình hơn, cô lập tức lùi lại về sau theo phản xạ mà quên mất mình đã không còn đường lùi, cả người liền ngã thẳng xuống giường.

“Tiểu Lương, em thế này là…” Người đàn ông nào đo đứng bên cạnh giường, điệu cười mờ ám, hơi hơi tà ác, lại hơi… quyến rũ đến chết đi được: “Em đang mời gọi tôi sao?”

Ôi trời! cái loại nói năng đổi trắng thay đên thế này mà anh ta cũng phun ra được. Kỷ Lương vùng ngồi dậy, nhưng cũng không nha bằng Hạ Vũ, cô chỉ vừa chống tay, thì cả người anh đã đổ ập xuống, chơi đùa rất vui vẻ…

“Này --- cái lão này, cút ngay!!!” Hơi thở đàn ông đè nặng xuống người cô, khiến nhiệt độ như tăng dần…

Cô vừa dứt lời, thì Hạ Vũ thừa dịp cô giãy giụa, liền vòng hai cánh tay qua vòng eo nhỏ nhắn của cô, khóa cô vào trong ngực mình, anh ôm cô chặt đến nỗi làm cô suýt không hít thở được.

“Anh…” Muốn siết chết cô hay sao thế. Kỷ Lương đẩy mạnh vai anh ra.

“Tiểu Lương” anh vùi mặt vào hõm vai cô, năng nề thốt lên lời xin lỗi đã muộn mất bảy năm: “Thật sự xin lỗi em!”

Thật sự xin lỗi, vì những câu nói và hành động làm tổn thương người khác của anh năm đó. Năm đó, anh đã sớm là một người trưởng thành, nhưng lại không có cách nào chịu trách nhiệm với hành vi của mình, ngược

https://thuviensach.vn

lại, còn đổ hết mọi lỗi lầm lên cô, để cho cô một thân một mình chịu đựng…

Thật sự xin lỗi, vì mấy năm nay anh không thể ở bên cạnh chăm sóc ẹ con cô…

Kỷ Lương ngừng giãy giụa, lẳng lặng nhìn lên hoa văn trên trần nhà.

Xin lỗi… Trong trí nhớ của cô, đó là từ không bao giờ tồn tại trong nguyên tắc sống của Hạ Vũ. Cho dù khi đối mặt với Hạ Tĩnh, anh cũng chưa bao giờ nói ra từ này. Anh chỉ biết dùng những hành động thực tế, còn không bao giờ nói thành lời. Anh cũng không bao giờ hiểu, phụ nữ là một loại sinh vật rất cảm tính, chỉ cần một câu nói thẳng ra miệng cũng có thể chạm đến trái tim của họ. Cho nên, trong xã hội ngày nay mới có nhiều người phụ nữ ngốc nghếch như vậy, không có sức kháng cự với mấy lời nói hoa mỹ của đám đàn ông, đến cuối cùng, chỉ giữ lại được trái tim đầy những vết thương rỉ máu.

Nhưng mà, lời xin lỗi bị trì hoãn suốt hơn bảy năm này, là những gì cô chờ đợi sao?!

Cô hơi ngỡ ngàng.

“Chuyện đã qua… hãy để nó qua đi.” Nói xong, cô đẩy vai anh: “Đứng dậy đi, lời xin lỗi của anh, tôi nhận rồi, cũng tha thứ cho anh…”

“Chúng ta kết hôn đi…”

“…” Cô có nghe nhầm không?!

“Để cho anh được chăm sóc em và tên nhóc kia.”

Lần này, cô nghe rất rõ. Hai mắt cô mở to, người cũng bắt đầu giãy giụa muốn thoát khỏi sự kìm hãm của anh: “Anh cút đi, Hạ Vũ, anh Duệ là của

https://thuviensach.vn

tôi, anh đừng nghĩ đến chuyện tranh giành với tôi…” Mẹ nó chứ, suýt nữa là bị lừa rồi.

Đã nói mà, sao thái độ gã này lại tự dưng mềm nhũn ra như thế được, đứa con mới là trọng điểm phải không?! Tiểu Tĩnh đã kết hôn, anh ta không phải là chú rể. vậy thì kết hôn với ai chẳng được, vừa vặn ở đây có một ả ngốc sinh cho anh ta một đứa con trai, vấn đề nối dõi tông đường cũng đã được giải quyết, một mũi tên hạ hai con chim.

Sắc mặt Hạ Vũ hơi trầm xuống, nắm lấy hai tay cô: “Giành tên nhóc kia cái rắm ấy!” Chết tiệt! Cô ấy muốn khơi gợi dục vọng của anh lên hay sao thế: “Chết tiệt! Em đừng động đậy nữa!"

https://thuviensach.vn

Chương 39: Nụ Hôn Nóng Bỏng

Kỷ Lương sửng sốt một chút, lập tức hiểu sự kìm nén trong giọng nói của anh là sao.

Nửa thân dưới của hai người đang dính cùng một chỗ. Cô cũng không phải cô nàng ngây thơ trong tiểu thuyết hay phim truyền hình mà không biết cái khối cứng rắn tự dưng đang xuất hiện kia là cái gì, sau đó còn khờ dại mà dùng những câu nói ngây ngô trêu trọc dục vọng của đàn ông, hoặc là tiếp tục không thèm để ý giãy giụa điên cuồng, đổ thêm dầu vào lửa. Kết quả, là tự mình chịu thiệt thôi.

Cho nên, cô lập tức ngoan ngoãn ngừng giãy giụa: "Khụ… anh… bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút…" Cô còn tưởng anh thuộc dạng Liễu Hạ Huệ, mỹ nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn cơ. Sao lại dễ xúc động thế này. Kỷ Lương thầm ngượng ngùng nghĩ.

Hạ Vũ sao lại không muốn bình tĩnh chứ. Anh liên tục hít sâu nhiều lần vẫn không thể áp chế lửa dục vọng vừa bị cô khơi gợi lên.

"Mẹ kiếp!"

Anh chửi một câu, rồi đưa tay nắm lấy cằm Kỷ Lương, không nói thêm câu nào nữa, cúi người xuống, chặn môi cô lại.

Kỷ Lương thầm nghĩ, đúng vậy, trước giờ Hạ Vũ vẫn luôn là người thuộc phái hành động. Ai đốt lửa thì phải chịu trách nhiệm dập tắt.

Cô căn bản không thể ngờ anh đột nhiên ra chiêu này. Thế tiến công của anh mạnh mẽ như vũ bão, làm cho cô không kịp phòng bị gì. Hai tay cô bị

https://thuviensach.vn

anh nắm chặt, hơi ấm từ lòng bàn tay anh tỏa ra, quá nóng bỏng!!!

Kỷ Lương cảm nhận được rõ ràng những tia sáng phát ra từ đôi mắt sâu thẳm của Hạ Vũ, giống như muốn nuốt gọn cô vào bụng vậy. Cô nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu trong đôi mắt đen của anh…

Đôi mắt anh hôm nay, hoàn toàn minh mẫn, hoàn toàn tỉnh táo, không mơ màng như bảy năm trước…

Anh siết chặt tay cô lại, ép cô hé miệng đón nhận nụ hôn của anh. Nhưng cô bướng binh chống cự sự thân mật bất ngờ này, trong cổ họng đã tràn ngập vị máu tanh mà cũng không cách nào ép anh lùi bước, ngược lại, càng khiến thú tính của anh bộc phát mạnh hơn, tấn công càng mãnh liệt hơn.

Nụ hôn của anh, không hề dịu dàng một chút nào, ngược lại, còn vô cùng tàn bạo.

Trong khoảnh khắc môi lưỡi dây dưa, tiếng nước bọt giao quấn, hơi thở gấp gáp như bị phóng đại ra gấp mấy lần trong căn phòng im ắng, lọt vào tai hai người khiến không khí càng trở nên mờ ám hơn.

Kỷ Lương muốn dừng lại… Nhưng lại không dừng được.

Anh cứ chiếm cứ đôi môi cô, nuốt hết hơi thở của cô, sự bướng bỉnh của cô… một sợi chỉ bạc tràn ra từ khóe miệng, mùi máu tươi không biết đã lan dần từ lúc nào, môi chạm môi, lúc này chỉ còn đọng lại một sự ấm áp, một vị ngọt dịu nhẹ…

Soạt ------

Một tiếng động rất nhỏ phát ra, tuy Kỷ Lương không nghe thấy, nhưng bàn tay to đã luồng vào trong áo cô kia đã khiến cô giật mình, bất chợt tỉnh táo lại.

https://thuviensach.vn

“Khỉ thật…” Kỷ Lương bị bàn tay to đang làm loạn của anh khiến cho cả người run rẩy: “Mẹ nó ---.” Vừa nói được một nửa thì cánh cửa đột ngột bị người bên ngoài đạp tung ra, một đám người chen chúc lao vào, đồng loạt rút súng lục chĩa vào hai người đang nằm trên giường:

“Không được nhúc nhích… Giơ tay lên…”

Cái quái gì đây?!

Người vừa lên tiếng là một tay cảnh sát trẻ tuổi, đêm nay đến phiên hắn trực, vừa nhận điện thoại đã bị tiếng khóc của cậu bé bên đầu dây kia làm cho cuống cả lên. Ý thức trách nhiệm của một người bảo mẫu nhân dân bỗng dâng trào, hắn vội vàng gọi vài người đồng nghiệp, nhanh chóng lao tới hiện trường. Mở cửa cho hắn là một cậu bé rất đáng yêu, cậu bé dẫ họ lên tầng, còn đưa cho hộ một chiếc chìa khóa sơ cua, nói tội phạm ở bên trong.

Nhưng nhìn tình hình này…

Tay cảnh sát nhìn đôi nam nữ đang quấn lấy nhau trước mặt, tay của gã đàn ông kia vẫn đang luồn bên trong áo người phụ nữ, đây… tình hình này chẳng có vẻ gì là giống bắt cóc, mà giống… hai người yêu nhau đang “vui vẻ” mới đúng.

“Đừng… đừng nhúc nhích.” Thấy Hạ Vũ đột nhiên cử động, tay cảnh sát trẻ hơi căng thẳng, khẩu súng trong tay chĩa thẳng về phía Hạ Vũ. Dạo này mấy tay tội phạm rất giảo hoạt, hắn không thể không đề phòng.

Kỷ Lương nhìn bàn tay run rẩy nắm chặt cây súng của hắn, không nhịn nổi nữa, liền đưa tay kéo mong vuốt sói của Hạ Vũ từ trong áo mình ra, đẩy anh ngồi dậy, đang định giáo huấn hắn một bài, thì một bóng đen lướt qua ngay bên cạnh cô, tốc độ cực kì nhanh, khiến tay cảnh sát trẻ còn chưa kịp phản ứng, thì súng đã rơi vào tay Hạ Vũ.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ nghịch nghịch khẩu súng trong tay, chĩa vào ngực trai của Kỷ Lương: “Sợ không?!”

Sự việc xoay chuyển bất thình lình, khiến tim những người đang đứng ở hiện trường như vọt ra ngoài, không phải bọn họ không chú ý, mà tốc độ của Hạ Vũ quá nhanh, nhanh đến mức mà khi bọn họ kịp ý thức chuyện gì vừa xảy ra, thì khẩu súng đã rơi vào tay anh, chĩa thẳng cào tim Kỷ Lương rồi.

So với sự bối rối của bọn họ, thì Kỷ Lương trấn định hơn nhiều, cô thậm chí còn đưa tay ra, đón lấy khẩu súng: “Vị trí của tim tôi, lệch năm ly so với người bình thường!” Nói xong, cô còn dịch nòng súng sang bên phải một chút, sau đó hướng ngón tay về phía cò súng, ấn mạnh, trực tiếp làm tim của mọi người đứng trong phòng ngừng đập…

Lách cách!

Không có tiếng súng vang lên như dự đoán, cũng không có máu phun tứ tung!!!

“Chốt an toàn còn chưa mở, làm sao bắn được chứ!” Kỷ Lương giật khẩu súng lại, ném trả cho tay cảnh sát kia. Hắn còn đang bị dọa đến ngẩn người, tay chân luống cuống mãi mới đón được khẩu súng.

Những người khác thì sợ đến choáng váng, nhất thời còn chưa gọi được hồn phách quay về, hai người này đang đùa cái chết tiệt gì thế?! Tùy tiện đùa giỡn kiểu này sẽ dọa chết mấy người bị bệnh tim mất!

Nhìn cái cách mà bọn họ nói chuyện là biết ngay hai người họ quen nhau, vậy cuộc gọi cầu cứu cảnh sát kia cũng là trò đùa hay sao hả?!

“Mấy người… mấy người báo án linh tinh, quấy nhiễu công tác của cơ quan cảnh sát…” Tay cảnh sát dẫn đầu đã hồi phục tinh thần. Vừa rồi, chốt an toàn của khẩu súng còn chưa mở, lại để cho đối phương nhắc nhở khiến

https://thuviensach.vn

hắn mất hết thể diện. Lúc này, hắn phải cố cứu vãn một chút mặt mũi lại, liền to giọng hét vào mặt Kỷ Lương và Hạ Vũ: “Hai người theo tôi về Cục Cảnh sát.”

“Báo án à?!” Hạ Vũ liếc nhìn bóng người đang đứng ngoài cửa, rồi giải thích: “Hai vợ chồng tôi cãi nhau một chút thôi, trẻ con không hiểu chuyện làm nghiêm trọng hóa vấn đề.” Câu giải thích rất hợp tình hợp lí.

Anh trai nhà họ Kỷ đứng ngoài cửa, chỉ ló đầu vào lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, bổ sung thêm: “Ông chú xấu xa kia không phải cha cháu.”

Trò đùa gì đây?!

Tay cảnh sát trẻ nhìn Hạ Vũ, rồi lại nhìn tên nhóc ngoài cửa. Cuối cùng, hắn quyết định nhìn Kỷ Lương, xem cô nói thế nào.

Mấy tay cảnh sát này đều công tác ở đơn vị cấp dưới, còn cô công tác ở Tổng Cục, nên bọn họ cũng không quen biết gì Kỷ Lương, cùng lắm chỉ cũng chỉ nghe một vài tin đồn về cô chứ chưa gặp mặt bao giờ nên không nhận ra cô.

Kỷ Lương trực tiếp bị đẩy ra làm bình phong, sau khi cân nhắc, cuối cùng cô vẫn phải gật đầu: “Trẻ con quan trọng hóa vấn đề lên, chỉ là xô xát nhỏ thôi mà.”

Tay cảnh sát trẻ nhìn họ, rồi giở giọng hòa giải: “Người ta nói, vợ chồng đầu giường giận, cuối giường lành, có chuyện gì cũng nên bao dung một chút. Hơn nữa, đừng cái nhau trước mặt trẻ con, sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho trẻ con.”

Kỷ Lương ngượng ngùng gật đầu đồng ý.

Trước khi tay cảnh sát kia rời đi, còn không quên xoa đầu Kỷ Duệ, ra vẻ đàn anh: “Em trai à, sau này đừng tùy tiện gọi 110 nhé.”

https://thuviensach.vn

Còn anh trai nhỏ nhà họ Kỷ thì sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đã biến sắc. Vốn tưởng có thể nhờ mấy tay cảnh sát này đuổi Hạ Vũ đi, không ngờ đi ăn trôm gà còn mất nắm gạo, người không đuổi đi được, còn để Hạ Vũ nói năng chiến lợi thế.

https://thuviensach.vn

Chương 40: Chú Không Có Tư Cách

Sau khi tiễn đám cảnh sát kia xong. Hạ Vũ đang định nói với tên nhóc kia vài câu, thì Tần Dịch hí ha hí hửng thò đầu ra khỏi toilet. Từ vị trí đó, cậu không phát hiện ra Hạ Vũ đang đứng cửa, chỉ nhìn thấy Kỷ Duệ đang ngồi trên ghế salon, liền bĩu môi hỏi Kỷ Duệ: “Này! Anh Duệ, tình hình thế nào rồi?”

Vừa rồi cậu vẫn đang nằm dài trên ghế salon buôn chuyện đến quên trời quên đất, bàn tán với mọi người xem đội trưởng Lương và cái người họ Hạ kia sẽ bắn lửa thế nào, rồi lại suy đoán xem yêu hận tình thù của hai người năm đó lâm li ra sao, thì anh trai nhà họ Kỷ kia lấy lí do “việc xấu trong nhà không nên phơi ra ngoài” để ngắt điện thoại của cậu. Tuy cậu rất muốn trở lại hiện trường để đưa tin, nhưng sau khi cân nhắc, vẫn cảm thấy cái mạng nhỏ của mình quá mong manh. So đi tính lại, dù không cam lòng, cậu cũng quyết định trốn vào toilet, tránh khỏi hiện trường, nhưng vẫn đủ gần phòng khách, có thể nghe được ít nhiều.

Cuối cùng, cậu hiểu được một chuyện: con mẹ nó, toilet nhà đội trưởng Lương cách âm quá tốt!

“Cái gì như thế nào?”

“Ối ---.”

Giọng nói của Hạ Vũ khiến Tần Dịch giật nảy người. Liếc quanh một vòng cậu mới phát hiện, không biết Hạ Vũ đã đứng cách cậu chỉ khoảng ba bước chân từ bao giờ nữa… Gã này tuổi mèo hay sao mà đi cũng không phát ra tiếng thế.

https://thuviensach.vn

“Ha ha --- Sếp Hạ, anh vẫn còn ở đây à…” Tần Dịch gãi gãi đầu, lẩm bẩm: “Xem ra, gừng càng già càng cay nhỉ…”

“Cậu cũng vẫn còn ở đây.” Giọng Hạ Vũ đều đều đáp trả.

Lúc này, Tần Dịch mới chợt nhận ra, trận địa ba người đâu rồi? Sao lại biến thành mình cậu độc chiến thế này: “Mẹ kiếp! Hai gã kia thật không có nghĩa khí mà.” Đi cũng không them gọi cậu một câu. Tuy dây thần kinh của cậu hơi thô ráp, phản ứng chậm hơn người một chút, nhưng cũng vẫn có cái gọi là dây thần kinh mà. Cảm thấy không khí trong phòng có vẻ hơi kì lạ, cậu liếc nhìn sang anh Kỷ đang ngồi im lặng trên salon, rồi lại nhìn khuôn mặt lạnh băng của nào đó, cậu khẽ rung mình: “Vậy… vậy… đội trưởng Lương, tôi về trước đây.” Chưa nói xong, thì người đã ra tới cửa, cậu rời khỏi nhà họ Kỷ trong chớp mắt.

Tần Dịch vừa đi khuất, thì một nhà ba người kia cũng gọi là có không gian riêng.

Hạ Vũ bước tới, ngồi đối diện với Kỷ Duệ nói: “Sau này không được tùy tiện gọi 110 nữa.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Kỷ Duệ hơi bĩu ra, cậu quay đầu sang một bên, dùng hành động để tỏ rõ sự phản kháng. Tuy cậu thông minh hơn người, đôi khi cũng có những ngôn ngữ, cử chỉ già trước tuổi, có khi còn già hơn một người đàn ông đã trưởng thành, nhưng dù sao, cậu cũng vẫn là một cậu bé, tính tình không thể thoát được sự trẻ con vốn có.

Gần ba mươi năm cuộc đời của Hạ Vũ, anh luôn tiếp nhận sự giáo dục giống như trong quân ngũ. Đối với anh, thì cha chính là cấp trên, lời nói của cha là mệnh lệnh, là nhiệm vụ.

Cho nên, đột ngột phải đứng vào vị trí của một người cha, tuy trong lòng anh đã tiếp nhận chuyện này, nhưng hành động thì lại không biết phải làm

https://thuviensach.vn

thế nào mới đúng. Vì thế, anh chỉ có thể dựa vào hình tượng người cha trong ấn tượng của mình để giáo dục con trai.

Anh đã điều tra qua tư liệu về con trai, biết sinh nhật, nhóm máu, chiều cao, cân nặng của cậu, cũng biết cậu vốn thông minh hơn người. Nhưng anh lại không hề biết, tên nhóc này được di truyền tính cách kiên cường của Hạ Vũ anh, nếu càng cư xử mạnh bạo với cậu, thì càng hỏng việc.

"Thái độ của con…" Hạ Vũ nhíu đôi mày rậm, khó có khi nào anh nói nhiều như thế: "Con có từng nghĩ, cũng vì cuộc điện thoại của con, mà chiếm mất thời gian của người thật sự cần báo án, khiến cho bọn họ không thể gọi được cho cảnh sát không?!"

Kỷ Duệ mím môi, cậu biết Hạ Vũ nói đúng, cũng biết lần này mình đã đùa quá đáng,

Kỷ Lương đứng bên cạnh, nhìn hai cha con, trong lòng cô lại có cảm xúc khó hiểu… Cô chưa bao giờ tưởng tượng sẽ được nhìn thấy cảnh này.

Vì từ nhỏ không được ở bên cạnh cha, Kỷ Duệ đã tự coi mình là chủ gia đình. Cậu chưa bao giờ được cảm nhận tình yêu của cha, nên lúc này, cậu rất bất mãn, có cảm giác muốn chống đối Hạ Vũ, bất mãn với cái người đột nhiên xông vào cuộc sống của hai mẹ con cậu, phá vỡ cuộc sống yên ả bình thường cảu hai mẹ con cậu kia. Hơn nữa, cậu còn chưa thèm tính toán đến chuyện năm đó, người này đã khiến Kỷ Lương đau lòng đến thế nào.

Cậu khẽ cắn môi, hít một hơi, rồi trợn trừng hai mắt, không dùng giọng điệu giả vờ ngây thơ, khờ dại nữa, mà vô cùng tỉnh táo nhìn Hạ Vũ: "Đúng! Cháu biết lần này cháu đã đùa quá trớn!" Nhận lỗi không phải là việc quá khó khăn: "Nhưng chú có tư cách gì mà quản cháu?! Dựa vào việc năm đó chú công hiến cho Kỷ Tiểu Lương một con tinh trùng sao?! Thôi đi, chú nên thu cái ý thức trách nhiệm đó của chú lại, đem tới chỗ khác mà dùng.

https://thuviensach.vn

Kỷ Tiểu Lương không cần sự thông cảm và trách nhiệm chết tiệt của chú đâu.”

Hạ Vũ hơi ngạc nhiên, tốc độ đổi sắc mặt của tên nhóc này rất nhanh, nhưng mà, như vậy mới giống con trai của Hạ Vũ anh chứ: “Còn gì nữa? Nói tiếp đi!” Anh rất muốn nghe xem tên nhóc này oán hận và bất mãn với anh nhiều thế nào.

“Đúng, nếu xét về quan hệ huyết thống, thì cháu phải gọi chú là cha. Nhưng thật sự xin lỗi, chúng ta không thân thiết gì.” Kỷ Duệ bình tĩnh nói: “Người chịu đau đơn vất vả sinh cháu ra, là Kỷ Tiểu Lương; người đã vì gia đình này, muốn cho cháu được ăn ngon mặc đẹp, mà tự biến mình thành một người phụ nữ nam tính, là Kỷ tiểu Lương; khi cháu bị ốm, sốt ãi không giảm, người luôn ngồi bên giường, thức trắng đêm không ngủ, cũng là Kỷ Tiểu Lương. Còn chú thì sao? Xin hỏi, ngài Hạ, lúc đó ngài đang ở đâu?”

Hạ Vũ trầm mặc không nói gì, trên mặt cũng không bộc lộ cảm xúc, khiến người ta không đoán được suy nghĩ trong đầu anh. Nhưng Kỷ Duệ cũng lười đoán, cậu chỉ tiếp tục nói cho hết suy nghĩ của mình.

“Hạ Vũ, chú nghe cho rõ. Cháu là Kỷ Duệ, cả đời này cháu mang họ Kỷ, và cũng chỉ có thể là họ Kỷ.” Kỷ Duệ nhìn anh: “Nói thật, cháu không thích chú, cực kì không thích. Chú không có tư cách làm người đàn ông của Kỷ Tiểu Lương, chú không xứng với Kỷ Tiểu Lương.” Kỷ Duệ đứng lên, đi tới cửa, mở cửa ra: “Muộn rồi, mời ngài Hạ về đi.” Trực tiếp tiễn khách.

Hạ Vũ đứng lên, nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh đang bị những câu nói của Kỷ Duệ làm cho cảm động đến quên hết tất cả kia, rồi cũng không nói gì nữa, lẳng lặng bước ra cửa.

Ngay khi cánh cửa đang chuẩn bị đóng, Hạ Vũ chặn lại, cúi người người nhìn cậu nhóc thấp hơn mình đến nửa thân người, rồi nói: “Con giỏi lắm!” Rồi xoay người rời đi.

https://thuviensach.vn

“Cháu có giỏi hay không cũng không cần chú phải nói!” Kỷ Duệ đóng ầm cửa lại, sau đó, cả người bị vòng tay ấm áp quen thuộc của ai đó ôm chặt lấy: “Kỷ Tiểu Lương, mẹ làm gì thế?!” Kỷ Duệ trừng mắt nhìn người phụ nữ đang ngồi xổm xuống, chôn đầu vào ngực mình.

“Anh Duệ…” Kỷ Lương ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập sự cảm động, đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, hôn thật mạnh vào mặt cậu. Tên nhóc này đúng là con trai ruột của cô mà. Cảm động chết cô mất thôi.

“Khỉ thật! Kỷ Tiểu Lương, mẹ hồi xuân đấy à?!” Kỷ Duệ ra sức giãy giụa muốn thoát khỏi vòng tay của cô: “Tránh xa con ra một chút, mẹ đúng là điên khùng mà, con… con còn phải đi làm bài tập.” Sau khi nói xong, cậu nhanh chân chạy lên tầng, đóng ầm cửa phòng lại, sờ sờ nơi vừa bị Kỷ Tiểu Lương hôn mạnh, rồi bĩu môi, giọng điệu mang đầy vẻ khinh thường: “Kỷ Tiểu Lương là cô nàng ngốc nghếch.” Nói vậy, nhưng khóe miệng cậu lại khẽ nhếch lên.

Dưới nhà, Kỷ Lương nhìn vòng tay trống rỗng, ngẩn người rồi khẽ nở nụ cười tươi.

Làm bài tập cái quái gì chứ?!

Ha ha ha, con trai cô lại thẹn thùng rồi.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Anh Sẽ Ở Bên Em

Chỉ qua một đêm, cả cục đã biết "gian tình của Kỷ Lương và Hạ Vũ. Máu buôn chuyện của mọi người đều hừng hực thiêu đốt, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đóng băng ngàn năm không đổi kia của Hạ Vũ, thì cả lũ dù có gan chó cũng không dám hỏi chân tướng sự việc; còn bên phía Kỷ Lương thì sao? Tuy cô không làm mặt lạnh, nhưng chỉ với tính tình lưu manh của cô thôi, thì cũng không ai dám đảm bảo mình chạy qua bên đó nhiều chuyện mà không bị xử lý. Cho nên, sáng sớm hôm nay, mọi người đều cố nén sự tò mò lại, không dám truy hỏi đến cùng, chỉ có thể đứng từ xa mà theo dõi hai người đang làm ra vẻ rất bình thường kia.

Đến giữa trưa, mệnh lệnh điều động quân sự đã được thông báo xuống dưới.

Tần Dịch vừa ăn côm trưa xong, vừa về đến Cục, nhìn thấy lệnh điều động được dán lên bảng thông báo, cậu liền đưa tay giật tờ giấy đó xuống, lao ầm ầm vào phòng làm việc, vừa lao còn vừa la hét: "Nguy rồi… trời sập a a a a a…" Trên đường đi, tiếng hét của cậu đã thu hút không ít sự chú ý. Thấy Kỷ Lương đã quay lại phòng làm việc, cậu liền phóng vọt vào: "Khỉ thật, đội trưởng Lương, đây là thật hay giả?!" Rầm một tiếng, cậu đặt tờ thông báo lên trước mặt Kỷ Lương .

Kỷ Lương vừa ăn cơm trưa xong, còn uống trà, cô dựa vào bàn, liếc nhìn tờ giấy nhăn nhúm Tần Dịch vừa ném lên bàn, đập vào mắt là chữ kí đẹp như rồng bay phượng múa --- chẳng phải của Cục trưởng bụng phệ kia thì là của ai

https://thuviensach.vn

A ha! Gan chó của tên này càng ngày càng lớn, ngay cả công văn chính tay Cục trưởng ký mà cũng dám xé xuống nữa.

“Nhóc Dịch, con chim nhỏ của cậu lại hỏng rồi à?” Lý Trạch vừa ở bên ngoài về, vừa xỉa răng, vừa trêu trọc cậu: “Tôi vừa nghe đồng nghiệp bên tổ khác nói, cậu lại nhức trứng, tức hoa cúc à?” Người này thích nhất là gây chuyện thị phi.

“Đâu chỉ nhức, trứng của ông đây nát bươm rồi, được chưa?!” Tần Dịch đau buồn nói xong, đưa tay vo tròn tờ thông báo lại, ném sang: “Anh tự đọc đi.”

Lý Trạch mở tờ giấy ra, đọc lướt một lần: “Khỉ thật! Đội trưởng Lương, cái này là thật à?!” Hắn giơ tờ giấy lên hỏi.

Kỷ Lương nhấp một ngụm trà, trong lòng cũng có thể đoán được đại khái nội dung thông báo: “Cậu nói thử xem.” Ông béo kia đã tự tay kí vào lệnh điều động, còn giả được nữa hay sao!

“Đội trưởng Lương, chị không thể bỏ rơi chúng tôi được ---.” Nghe thấy Kỷ Lương xác nhận, Tần Dịch rên ầm lên: “Chị đi rồi, chúng tôi phải làm sao đây, đội trưởng Lương ---.”

“Đội trưởng Lương, chị không thể bỏ lại chúng tôi như thế được!” Lý Trạch cũng đứng cạnh phụ họa.

Đám người Trần Hi vừa đi ăn về, thấy Tần Dịch khóc ầm lên như khóc tang, lại hỏi Lý Trạch, biết chuyện xong, cũng khóc ầm lên cùng Tần Dịch. Bên này hô: “Đội trưởng Lương…” thì bên kai tiếp lời: “Chị đi rồi…” thì bên kia cũng lập tức đệm theo: “Chúng tôi biết làm sao đây…”

Cứ bên tung bên hứng làm cho cả văn phòng thoáng chốc biến thành hiện trường tang lễ, đồng thời cũng khiến các đồng nghiệp bên tổ khác tò mò.

https://thuviensach.vn

“Chết tiệt, bên tổ trọng án xảy ra án mạng à?” Các đồng nghiệp tổ hình cảnh rất nhiều chuyện hỏi.

“Cái tiếng khóc kia, con mẹ nó, đến tường thành cũng sợ hãi mà đổ ập xuống thôi.” Các đông nghiệp bên tổ truy quét tệ nạn xã hội cũng gác công việc sang một bên, ngó ra xem có chuyện gì, vừa vặn thấy các đồng nghiệp bên tổ chống ma túy cũng đang dò xét, nên vội vàng hỏi: “Này --- anh bạn, bên kia có chuyện gì thế?”

“Sao tôi biết được.” Người đồng nghiệp bên tổ chống ma túy trừng mắt: “Nghe thấy cái tiếng khóc kia, có phải cái cô đội trưởng lưu manh gặp phải chuyện gì không?” Khóc thảm thương đến vậy cơ mà.

“Không phải đâu, lúc ăn trưa tôi còn gặp đội trưởng Lương cơ mà.” Tổ tội phạm kinh tế cũng tham gia thảo luận: “Liệu có phải là xảy ra chuyện gì lớn rồi không?”

Với tính tình của Kỷ Lương, thì việc này hoàn toàn có thể xảy ra.

…

“Các cậu cút hết cho tôi.” Kỷ Lương gạt cái tay chó của Tần Dịch ra khỏi người mình: “Ai không biết còn tưởng các cậu đang khóc đám ma đấy.”

Vừa nghe thấy tiếng hét vô cùng khí thế này, mọi người liền biết ngay là không có việc gì, khẽ nhún vai rồi tự động lùi về vị trí của mình, tiếp tục công việc.

“Đội trưởng Lương.” Tần Dịch giả vờ lau giọt nước mắt vô hình: “Chị thật sự muốn đi sao?”

Kỷ Lương uông hết chén trà, hắng giọng một cái, rồi vỗ vỗ vai Tần Dịch: “Ngày hạnh phúc của các cậu sắp đến rồi.”

https://thuviensach.vn

Đám người Tần Dịch vừa nghe xong, mắt đều rưng rưng: “Rốt cuộc… rốt cuộc cũng chờ được tới ngày này. Bọn họ đã chờ quá lâu rồi, dưới ách áp bức tàn bạo của nữ bạo quân này, cuối cùng bọn họ cũng đã nhìn được thấy ánh sáng mặt trời rồi.

“Thấy cả đám các cậu luyến tiếc tôi như vậy…” Kỷ Lương nhìn lướt qua bọn họ: “Tôi cũng không nỡ ra đi, hay là để tôi đi xin xỏ thử xem, liệu có được không…”

“Đừng!”

Cả đám người đồng loạt lên tiếng.

Thật ra, phản ứng này cũng có vài phần thật lòng. Mấy năm qua, dưới sự lãnh đạo của Kỷ Lương, dù là người ngốc cũng biết, tuy cô hơi thô bạo, hơi lưu manh, nhưng lại cực kì tốt với cấp dưới của mình. Cô không đặt mình quá cao, ngược lại, còn rất hòa đồng với mọi người, xưng anh xưng em cùng đồng nghiệp. Có điều kiện gì tốt, thì cô sẽ cố hết sức giành về cho tổ của mình, nếu bị trách phạt, thì cô sẽ là người đầu tiên đứng ra gánh vác ợi người.

Gặp được một vị sếp như vậy, là may mắn của bọn họ. Nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, Kỷ Lương xứng đáng có được một vị trí tốt hơn. Lệnh điều động lần này, tuy không nói rõ ràng, cũng chỉ thông báo là cô được tham gia một đợt huấn luyện gì đó thôi, nhưng mọi người biết, càng mơ hồ, càng không rõ ràng, thì kết quả sẽ càng ghê ghớm hơn.

Cho nên, tất cả mọi người đều nhiệt tình chúc mừng Kỷ Lương, tiền đồ của cô có lẽ đến lúc cũng được trải gấm hoa rồi.

Khi Hạ Vũ bước lên sân thượng, anh phát hiện ra có người đã chiếm chỗ quen thuộc của anh. Là Kỷ Lương. Cô dựa vào góc tường khuất, không gian im lặng bao trùm lấy cô, mái tóc ngắn hơi rối, mà càng khiến anh ngạc nhiên hơn đó là… trên miệng cô đang có một điếu thuốc.

https://thuviensach.vn

Cô hút thuốc lá?! Kỷ Lương hút thuốc lá… Đây là điều anh chưa bao giờ nghĩ tới, hoặc là… không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Kỷ Lương cũng phát hiện ra anh đã tới, hai người đứng đó, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nhau.

“Muốn hút một điếu không?” Cô phá vỡ sự im lặng, đưa cho anh một điếu thuốc.

Hạ Vũ bước tới, nhận điếu thuốc từ tay cô, ngậm vào miệng. Kỷ Lương đang định bật lửa cho anh, thì anh đột nhiên cúi người xuống, ghé sát vào, hai đầu thuốc chạm nhau, mắt đối mắt.

“Sao thế…” Hạ Vũ đứng thẳng lên, dựa vào tường hút thuốc: “Em luyến tiếc à?” Anh đã nghe nói sơ qua chuyện bên tổ trọng án.

“Tàm tạm!” Kỷ Lương cúi đầu, nhìn chằm chằm xuống chân mình. Từ tối hôm qua, sáng nay anh cũng không có gì khác thường. Tất cả… đều như lúc ban đầu.

Vậy cũng tốt, coi như chưa có chuyện gì phát sinh.

Kỷ Lương đang mải nghỉ ngợi, thì một bàn tay to chạm lên đầu cô, khẽ vuốt lại mái tóc đang rối tung lên của cô, nhưng càng vuốt lại càng rối. Đúng lúc Kỷ Lương muốn gạt tay anh ta, thì anh ta cũng rút tay lại, ngậm thuốc rời đi. Đi vài bước, anh dừng lại, không xoay người, chỉ để lại một câu: “Lần này, anh sẽ ở bên cạnh em…”

https://thuviensach.vn

Chương 42: Cùng Đi

“Lần này, anh sẽ ở bên cạnh em…”

Nhớ tới bóng người ngược nắng kia, tâm trạng của Kỷ Lương hơi ngẩn ngơ.

“Kỷ Tiểu Lương!” Kỷ Duệ gõ vào miệng bát của cô, tiếng đũa gỗ chạm vào đồ sứ đã kéo hồn người nào đó đang ngẩn ngơ về.

“Hả?” Kỷ Lương giật mình: “Anh Duệ, sao thế?”

“Mẹ tập trung ăn đi.” Kỷ Duệ nhìn cô: “Bằng cái dung lượng não cực nhỏ của mẹ, thì lúc ăn cơm mẹ nên chuyên tâm mà ăn thôi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Mẹ buông tha cho bộ não của mẹ đi.”

Tên nhóc này…

Bị bắt quả tang, Kỷ Lương ngượng ngùng cúi đầu. Lúc này cô mới phát hiện, trong bát chất đầy đồ ăn mà cô thích: “Ừm… anh Duệ, thời gian tới mẹ không ở nhà, anh tạm thời qua nhà dì Khanh Nhiên ở nhé.” Cô không yên tâm để cậu một mình.

Lúc vừa về nhà, cô đã nói chuyện với anh Duệ về đợt huấn luyện sắp tới, cứ tưởng cậu sẽ cực kì phản đối, không ngờ cậu lại vô cùng bình tĩnh, chẳng phản ứng gì, khiến cô cảm thấy dường như mình đã lo lắng vô cớ rồi.

“Không cần đâu ạ.” Kỷ Duệ và cơm vào miệng, chậm rãi nhai rồi nuốt, sau đó mới từ chối đề nghị của cô.

https://thuviensach.vn

“Không được từ chối.” Kháng nghị bị bác bỏ.

Kỷ Duệ ngẩng đầu nhìn cô một cái, rồi tiếp tục ăn cơm. Ý tứ trong ánh mắt kia cũng vô cùng rõ ràng: Liên quan gì tới mẹ.

“Này --- nhóc, con có biết con mới có mấy tuổi không hả.” Có thể có dáng vẻ của trẻ con, ngoan ngoãn nghe lời mẹ một chút được không?!

“Tuổi tác chẳng nói lên gì cả.” Người đang ngồi trước mặt cậu đây là một ví dụ chính xác nhất. Kỷ Duệ và nốt miếng cơm cuối cùng vào bụng, rút giấy ăn lau miệng rồi nói: “Hôm nay mà mẹ không giặt xong quần áo thì đừng có nghĩ đến chuyện đi ngủ.” Muốn có dáng vẻ của người lớn, thì trước tiên thái độ của mẹ cũng phải ra dáng người lớn chứ… không thể luôn nghĩ đến chuyện quỵt nợ được.

“Họ Kỷ tên Duệ kia!” Kỷ Lương trừng mắt nhìn tên nhóc đang đi lên tầng, cậu rõ ràng không hề định quay lại tiếp tục nói chuyện với cô: “Không cần biết anh có đồng ý hay không, bắt đầu từ ngày mai, anh qua nhà dì Đoàn ở!” Tức chết mất thôi, không cần phải nói lý lẽ với tên nhóc này làm gì, chỉ cần dùng sức mạnh cưỡng chế là xong.

Sau đó suốt cả đêm, Kỷ Duệ nhốt mình trong phòng không ra, Kỷ Lương thầm nghĩ, chắc tên nhóc kia đang giận dỗi. Tuy ngoài mặt cậu vẫn tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng chắc chắn cũng không thoải mái gì.

Quan hệ của tên nhóc đó với Hạ Vũ cũng không tốt lắm, cậu biết lần này cô phải đi cùng Hạ Vũ tới doanh trại huấn luyện, nên chắc chắn sẽ thấy không vui.

Kỷ Lương nghĩ vậy nên cả đêm cũng sang ồn ào gì với cậu, cô thầm nghĩ, dù sao sáng mai cũng sẽ đưa cậu sang bên nhà Đoàn Khanh Nhiên…

Sáng hôm sau, cô mới biết mình hoàn toàn sai.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nheo mắt nhìn tên nhóc đang mặc cả cây dắn di kia: “Kỷ tiên sinh, đề nghị anh nói ẹ biết, sự tình không phải như mẹ đang nghĩ đi.” Lúc sáng khi cô tỉnh dậy thì đã không thấy bóng dáng tên nhóc quỷ này đâu, cô nghĩ, có lẽ cậu đi học, nên cô đã tới Cục trước, không ngờ tên nhóc lẽ ra đang phải ở trường học, thì lại ngang nhiên đứng ở Cục cảnh sát.

Kỷ Duệ đứng nghiêm rồi cúi chào cô, nói: “Báo cáo sĩ quan cảnh sát, Kỷ Duệ có mặt!”

Bảo sao tối qua cậu lại im lặng như vậy, bảo sao cậu không nói gì cả. Thì ra cậu đã sớm tính toán chu toàn hết rồi.

“Ôi --- anh Kỷ, nhìn anh mặc bộ áo liền quần này, thật đúng là… cực kỳ nhân khuông cẩu dạng…”(*) Tần Dịch xum xoe vòng quanh cậu, mặt rất nịnh bợ.

(*) Nhân khuông cẩu dạng: bề ngoài nhìn thì đĩnh đạc, nghiêm túc, nhưng nội tâm đê tiện, hoặc tính tình yếu đuối.

Có điều… dùng sai từ.

Kỷ Duệ liếc nhìn cái người cao to mà hồn nhiên chưa biết mình đã dùng sai từ kia, giọng điệu cậu hơi nặng nề: “Nhóc Dịch à…”

“Anh nhỏ, có chuyện gì?”

“Em cảm thấy ngữ văn của anh không tốt cũng không phải lỗi của anh, vì anh học ngữ văn với thầy dạy số học.” Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Giờ em mới phát hiện ra là em đã hiểu lầm thầy giáo dạy số học của anh. Cái IQ thấp đến nghịch thiên đó của anh, dù sau này cũng không cách nào cải thiện nổi rồi.”

Tần Dịch nghe cậu nói mà chẳng hiểu gì: “Anh nhỏ, anh học ngữ văn với cô giáo dạy ngữ văn mà.” Nhưng mà, cậu cũng hiểu được một thứ --- đó là

https://thuviensach.vn

ba chữ IQ thấp kia: “Đội trưởng Lương, anh nhỏ lại thừa cơ chửi xéo tôi.”

“Biến đi. Cậu mới là đồ nhân khuông cẩu dạng.” Kỷ Lương lườm cậu một cái, rồi tùm tên nhóc kia ra ngoài ban công. Cô cảm thấy hình như bọn họ thiếu một cuộc đối thoại cần thiết.

“Nhóc, con định làm gì thế?!”

“Đị trại hè sớm ạ.”

“…” Kỷ Lương trừng mắt lườm cậu: “Ai cho phép con?” Bên phía trường học thì sao? Sao không ai điện thoại cho cô, các thầy cô giáo bây giờ đều vô trách nhiệm như vậy à? Cô muốn khiếu nại!!!

“Anh”

“Anh cái con khỉ --- a?” Giọng nói này… Kỷ Lương quay đầu, nhìn thấy Hạ Vũ đang đi tới: “Anh… anh… anh…” Anh đến nửa ngày, cuối cùng cô quay sang tên nhóc kia nói: “Tên nhóc phản bội.” Hôm qua còn luôn miệng nói không thích này nọ, vậy mà hôm nay đã cấu kết với nhau.

Kỷ Duệ lườm cô một cái.

“Anh đã gọi điện thoại xin phép bên trường rồi.” Hạ Vũ bước tới: “Con sẽ đi theo chúng ta…”

“Ai là con anh!” Kỷ Lương nói.

“Ai là con chú!” Kỷ Duệ phản đối.

Hạ Vũ hơi nheo mắt, nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mặt mình, khuôn mặt hơi giống nhau, ngay cả lúc tức giận cũng giống, đột nhiên, anh không khống chế được, liền phì cười.

https://thuviensach.vn

Nụ cười này khiến cho hai mẹ con càng cảm thấy bất mãn, hai người đồng loạt nhíu đôi mắt đen láy lại, môi bĩu ra…

“Ha ha ---.” Hạ Vũ vừa mới dừng cười, nhìn thấy tình cảnh này không nhịn được, liền tiếp tục cười phá lên.

Kỷ Lương nhìn người đàn ông đang cười rất bất thường kia, cô muốn tỏ ra mình vô cùng bất mãn, nhưng lại chợt nhận ra… Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười thoải mái đến như thế.

Hạ Vũ như vậy, ấm áp hơn quá khứ, lại có chút cảm giác… gần gũi hơn.

“Hạ tiên sinh.” Kỷ Duệ nói: “Chẳng lẽ chú đi tới đây là muốn cười cho hai mẹ con cháu xem à?”

“Khụ!” Cảm thấy hành động của mình có chút thất lễ, Hạ Vũ hắng hắng giọng, giấu hết đi sự xấu hổ của mình, sau đó mới nói tiếp câu nói dang dở lúc trước: “Tóm lại, là anh đã xử lí tốt bên phía trường học rồi, mà…” Hai đôi mắt to đồng loạt hướng về anh: “Lần này tiểu Duệ đi theo chúng ta với thân phận người nhà.”

Anh không phủ nhận, quyết định này của anh có lẫn chút tình cảm cá nhân --- anh muốn mượn cơ hội này để ở cùng với hai mẹ con họ. Tên nhóc kia rất có thành kiến với anh --- hơn nữa, có lẽ Kỷ Lương cũng không biết những phiền phức mà cô có thể gặp phải, nếu để lại Kỷ Duệ ở đây một mình thì không ổn chút nào.

“Cũng tới giờ rồi, chúng ta nên xuất phát thôi!” Câu nói này của Hạ Vũ cũng thành công ngăn chặn lời kháng nghị của Kỷ Lương.

Sau khi nói xong, Hạ Vũ và Kỷ Duệ rất ăn ý, đồng loạt xoay người bỏ đi, cùng gạt sự phản đối của Kỷ Lương sang một bên.

https://thuviensach.vn

Chương 43: Doah Trai Huấn Luyện

Trầm Sùng phụ trách lái xe, xe xuyên qua khu đô thị Thạch Lâm sầm uất, rời xa khỏi trung tâm nào nhiệt, cuối cùng đưa cả đám người Kỷ Lương tới căn cứ quân sự lần trước họ đã tới để thực hiện nhiệm vụ.

Lần trước, vì nhiệm vụ gấp gáp, nên họ đến đi cũng vội vàng, còn lần này thì khác, e là sẽ phải lăn lộn ở trong này tới mấy tháng trời, Kỷ Lương tranh thủ nhìn quanh.

Căn cứ được xây ven biển, cách đó không xa là một màu xanh thẳm mênh mông bát ngát, cũng vì thế, mà độ ẩm trong không khí không thấp, Kỷ Lương hít sâu một hơi, một vị mặn mặn, tanh tanh nhàn nhạt xộc vào mũi.

“Oa, ở chỗ chúng ta mà cũng có một nơi thế này à? Sao tôi không biết nhỉ.” Tần Dịch to giọng la hét, khiến không ít người quay ra nhìn. Kỷ Lương và Kỷ Duệ đều quay đi ra chỗ khác, lặng lẽ bước vài bước, giữ khoảng cách, ra vẻ không quen biết tên đại ngốc kia.

Cô cứ nghĩ chỉ có cô, nhưng đến lúc xuất phát, Cục trưởng bụng phệ lại cầm một tờ thông báo tới, nói Tần Dịch cũng đi cùng đến doanh trại huấn luyện. Đừng thấy thường ngày thần kinh của Tần Dịch thô ráp mà đánh giá thấp cậu ấy. Là đồng nghiệp nhiều năm, Kỷ Lương hiểu rất rõ bản lĩnh của cậu. Riêng về bắn súng, cậu có bản lĩnh hơn người, nhất là ngắm bắn. Người này có khả năng thiên phú về bắn tỉa khiến người ta phải hâm mộ. Khả năng bắn súng của cậu được Lý Nghiễm, người có biệt danh là bách phát bách trúng chỉ dạy cho.

https://thuviensach.vn

Khi Tần Dịch vừa biết tin, mặt cậu nhăn lại như quả mướp đắng, kêu la thảm thiết rằng ông trời bất công, kết quả là cậu phải nhận lấy một trận đấm đá điên cuồng của cả đám người, cuối cùng, cậu dùng tốc độ nhanh hơn ai hết, thu thập đồ đạc, nói qua với cha mẹ ở nhà, sau đó lại điên cuồng lao vào xe của Kỷ Lương. Cái vẻ đắc ý kia khiến mấy người trong Cục cảnh sát tức đến nghiến răng nghiến lợi, hét to rằng lần sau sẽ bắn nổ tung mông cậu thành bông hoa! Hừ! Tình bạn đàn ông thật thô bạo!

"Đội trưởng Lương, chị nhìn kìa, bên kia còn có lão già người nước ngoài." Tần Dịch kéo Kỷ Lương, dáng vẻ ngạc nhiên khiến Kỷ Lương không đành lòng nhìn thẳng, không muốn thừa nhận người này là do cô đưa tới.

Người đàn ông trung niên tóc vàng, mắt xanh mặc dăn di đứng cách đó không xa rõ ràng là có nghe thấy tiếng Tần Dịch hét, lão già người nước ngoài, cách gọi này nghe không quá nhã nhặn, tuy Tần Dịch không có ác ý gì, nhưng hình như cũng khiến đối phương không vừa lòng --- xem ra, tiếng Trung của mấy người đó không tồi.

"Chào mọi người." Người đi phía trước người kia mở miệng, ánh mắt đảo qua một vòng đám người Kỷ Lương: "Tôi là Jess, Thượng tá Jess." Tiếng Trung của hắn không được tốt lắm, nhưng ít ra nghe vẫn hiểu, còn đặc biệt nhấn mạnh cấp bậc của mình.

Hạ Vũ thờ ơ, Trầm Sùng bước ra, bắt tay hắn: "Tôi là Trầm Sùng. Sĩ quan." Ở trong căn cứ, dù là Hạ Vũ hay hắn, hoặc bất kì thành viên nào khác của S.M.T, thì cách xưng hô cũng đều dùng chung là: sĩ quan.

Lúc trước bọn họ có nghe nói, bên phía Mỹ có vài sĩ quan tới đây tập huấn trao đổi, xem ra là bọn họ rồi.

Jess nhìn Kỷ Lương, Tần Dịch và Kỷ Duệ bằng ánh mắt dò xét. Những người quân nhân đã từng trải qua huấn luyện đều có một loại khí tức rất đặc

https://thuviensach.vn

thù, giống như khối sắt đã qua rèn giũa, nhưng tất nhiên cũng có những người hơi khác, ví dụ như Hạ Vũ, hay như Trầm Sùng, Jess luôn cảm nhận được một loại khí tức rất nguy hiểm phát ra từ người họ. Ba người Kỷ Lương không có loại khí tức này --- có lẽ đã từng có, nhưng trải qua vài năm trong nghề cảnh sát, tập quán của quân nhân đã hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

"Tôi nghĩ, doanh trại huấn luyện ở Trung Quốc sẽ rất…" Jess dừng một chút, nghĩ xem nên dùng từ gì để miêu tả cho đúng: "Sẽ rất nghiêm túc. Không tùy tiện để cho những người không phận sự bước vào." Những người không phận sự, đương nhiên là muốn ám chỉ đám người Kỷ Lương.

"Đã bước vào đây, thì đương nhiên không phải là người không phận sự." Hạ Vũ mở miệng, giọng điệu không cao không thấp.

Nghe giọng điệu không mặn không có ấn tượng tốt với đám người Hạ Vũ. Một người đi sau hắn bỗng ló đầu ra hét vào mặt Tần Dịch: "Này! Lão già Trung Quốc, chúng ta so tài đi."

Thần kinh thô ráp và phản ứng hồn nhiên của Tần Dịch lại phát huy tác dụng vào lúc này. Cậu không để ý là đối phương là không có ý tốt, cứ vui vẻ hơn hở gãi gãi gáy nói: "So cái gì?"

Người kia nhìn nhìn, vừa vặn có một sân bắn cách đó không xa, hắn liền giơ tay làm tư thế ngắm bắn: "So tài bắn súng."

"Được thôi!" Tần Dịch nghe xong, hai mắt như tỏa sáng. Làm cảnh sát, dù có được cấp súng, nhưng cơ bản thì cũng không có cơ hội dùng nhiều. Bình thường, mỗi khi ngứa tay, cậu sẽ tới câu lại bộ bắn súng bắn vài phát cho đỡ thèm. Khi vừa bước vào đây, nhìn sân tập bắn kia, thú huyết (máu động vật =))) của cậu lại như sôi trào. Giờ nghe đối phương yêu cầu như vậy, nhiệt huyết của cậu càng dâng cao.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhìn Hạ Vũ, anh không có ý ngăn cản, mà vẻ mặt của Jess rõ ràng là chơ xem trò vui… Mười lăm phút sau, trên mặt Jess lúc này không còn là dáng vẻ thoải mái xem trò vui như ban đầu nữa. Sắc mặt hắn xanh mét như vừa nuốt phải một con ruồi to.

“Nghiêm ---.” Tình hình đang trở nên hơi xấu hổ, thì một khẩu lệnh to truyền tới, Kỷ Lương lập tức bật thẳng người, ngẩng đầu ưỡn ngực đứng nghiêm.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục dậm chân đi tới. Kỷ Lương nhìn thoáng qua, thấy vẻ mặt, ánh mắt của ông không giấu được vẻ hài lòng. Người này chắc chắn đã đến sớm, đứng đâu đó xem toàn bộ tình hình nhưng lại không ngăn cản… Ông ấy muốn ra oai phủ đầu đối phương sao?!

“Thượng tá Jess, đây là sĩ quan Hạ mà lúc trước tôi đã nói với anh.” Người đàn ông trung niên kia giới thiệu họ: “Sĩ quan Hạ Vũ, Thượng tá Jess chính là người mà bên Mĩ phái tới lần này, phụ trách phối hợp huấn luyện cùng với chúng ta. Hy vọng mọi người có thể hợp tác vui vẻ.”

Đã thế này rồi mà còn hợp tác vui vẻ được à?! Trợn mắt nói dối quả nhiên là bản lĩnh của các nhân vật lớn.

“Cô là Kỷ Lương phải không?”

“À… Đúng vậy, thưa sếp!”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Kỷ Lương một lúc, sau đó vỗ vỗ vai cô: “Huấn luyện cho tốt.” Sau đó, ông nhìn tên nhóc đang đứng sau Kỷ Lương: “Vậy cháu là Kỷ Duệ đúng không?!”

“Đúng vậy, thưa sếp!” Kỷ Duệ trả lời rất đúng khuôn mẫu.

https://thuviensach.vn

“Ha ha --- tên nhóc này thật thú vị.” Ông cúi người, bế Kỷ Duệ lên: “Đi nào, ông nội đưa cháu đi chơi.”

Ông nội…

Kỷ Lương cảm thấy sau gáy như đổ mồ hôi lạnh.

Người đàn ông kia, chẳng lẽ là… Cô quay đầu nhìn Trầm Sùng, Trầm Sùng nhếch miệng, cười với cô một cái, cho cô câu trả lời khẳng định --- không sai, người đó chính là cha của Hạ Vũ.

Kỷ Lương lập tức chửi thầm trong lòng. Mẹ nó chứ, đây mà là huấn luyện cái gì, rõ ràng là tên khốn Hạ Vũ kia dùng việc chung với mục đích riêng, thừa dịp muốn cướp mất con trai của cô chứ gì!!!

https://thuviensach.vn

Chương 44: Bắt Đầu Hợp Tác Huấn Luyện

Huấn luyện trao đổi, chính là một dạng hợp tác huấn luyện. Cả hai bên đều chọn ra một đội lính, sau khi trải qua đợt huấn luyện, hai bên sẽ tiến hành giao đấu hữu nghị. Thật tình cờ, thời gian mà bên Mĩ chọn lần này, cũng trùng vào thời gian huấn luyện của S.M.T, cho nên, lần này Hạ Vũ cũng chính là người phụ trách huấn luyện bên phía Trung Quốc.

Mấy năm gần đây, vì thực lực của Trung Quốc càng ngày càng cao, khiến cho không ít nước phương Tây kiêng kị, trong đó, đứng đầu là nước Mỹ. Sự uy hiếp từ Trung Quốc xuất hiện tầng tầng lớp lớp về nhiều mặt, vì vậy, Mỹ đã đẩy mạnh việc liên minh với các nước châu Á --- đồng thời liên hệ với cả Nhật Bản và Hàn Quốc. Phía Mĩ cũng lợi dụng danh nghĩa hợp tác trao đổi, để phái một vài lính Mĩ tới đây, nói là hợp tác cùng huấn luyện, nhưng thực chất là muốn thăm dò năng lực của phía quân đội Trung Quốc.

Trung Quốc cũng rất nghiêm túc với phương diện này. Bọn họ muốn xem thì cứ để họ xem đi, đương nhiên là cũng không để bọn họ xem hết tất cả mọi việc, nhưng cũng không thể tỏ ra mình yếu thế hơn. Vì thế, người phụ trách cũng phải làm rất tốt, để vừa có thể biểu hiện thực lực của Trung Quốc bây giờ cho Mĩ thấy, khiến bọn họ cảm thấy bị uy hiếp quá lớn.

Giống như vừa rồi, vị thủ trưởng kia biết Tần Dịch và mấy tên lính Mĩ so tài nhưng không ngăn lại, không phải vì muốn ra oai phủ đầu đối phương, mà chỉ muốn để bọn họ biết, đây là địa bàn của người Trung Quốc, ai là chủ và ai là khách.

https://thuviensach.vn

Có điều, thủ trưởng ngoài thì thích oai phong, chỉ khổ cho đám lính quèn bọn họ thôi. Kỷ Lương biết, đám lĩnh Mĩ kia tuyệt đối không phải người câm, bọn hắn buồn bực cố nuốt trận thua này xuống, rồi mấy ngày tới đây, nhất định cũng sẽ tìm cơ hội để trả đũa.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tham gia đợt huấn luyện này lần đầu tiên tập hợp lại. Đêm qua Hạ Vũ cũng không tìm hai mẹ con cô, có lẽ là vì bận chuyện hợp tác huấn luyện. Đến tận lúc ăn tối, Kỷ Duệ mới quay về, vẻ mặt rất hưng phấn, nói rằng chơi rất vui. Cô hỏi cậu chơi gì, thì cậu nói: Chơi điện tử!

Bởi vì cô là phụ nữ, cho nên họ đặc biệt sắp xếp cho cô một phòng ngủ riêng, để hai mẹ con cô nghỉ ngơi --- đây có xem như là đặc quyền không?! Kỷ Lương ngượng ngùng nghĩ.

“Tôi họ Hạ, là người phụ trách huấn luyện lần này của các cậu.” Hạ Vũ giới thiệu đơn giản. Khi mặc quân phục vào, nhìn anh rất có khí phách quân nhân, không giận mà uy, ánh mắt sắc bén: “Hiện giờ, các cậu chính là lính thủ hạ của tôi. Các cậu không có gì đặc biệt, giống như đại đa số các quân nhân khác, ý nghĩa để tồn tại chỉ có một: Phục vụ cho Quốc gia, phục vụ cho nhân dân.” Anh nhìn lướt qua hàng người ngay ngắn: “Tôi biết, ở đơn vị trước đây, thì các cậu đều rất vĩ đại, đều là bảo bối, nhưng ở đây, dưới tay tôi, thì các cậu không có gì cả, đều bắt đầu lại từ đầu. Hiểu không?!”

“Hiểu!” Mọi người hét to, như Hạ Vũ nói, thì cả đám người bọn họ đều là những nhân tài vĩ đại, nhận được chỉ thị của cấp trên nên mới được điều động đến doanh trại huấn luyện này. Cấp trên đã nhắc nhở mọi người phải biết quý trọng cơ hội này, nhưng cũng không nói rõ ràng về doanh trại huấn luyện. Vừa tới đây mới thấy, người phụ trách cũng chỉ là một người trẻ tuổi, còn nói năng ngạo mạn như vậy --- không phải là giọng điệu anh ta ngạo mạn, mà là khí thế phát ra từ trong người anh ta. Trong lòng bọn họ ít nhiều đều có chút không phục, cho nên, bọn họ chỉ lớn tiếng đáp lời.

https://thuviensach.vn

“Mấy người bên Mĩ đã chú ý tới các cậu.” Hạ Vũ tiếp tục nói: “Ba tháng sau, các cậu sẽ có cơ hội so tai một trận với họ.”

Mọi người nghe xong đều lộ ra vẻ nóng lòng, hưng phấn, xoa xoa tay, chỉ hận không thể ngay lập tức làm một trận “đại sát” với đối phương.

“Điều kiện tiên quyết là…” Hạ Vũ lại chậm rãi phun là một câu: “Các cậu có thể sống qua ba tháng tới dưới sự huấn luyện của tôi.”

“Xong rồi, xong rồi.” Thi Thanh Trạch nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hạ Vũ, hai chân hơi run rẩy. Hắn có thể đoán được đợt huấn luyện này sẽ kinh khủng như thế nào rồi. Hắn nhìn mấy kẻ không biết sống chết gì bên cạnh, thầm thương cảm cho bọn họ: Các chàng trai, các cậu quả nhiên là những người trẻ tuổi. Ba tháng sau, các cậu chắc chắn sẽ lột xác, thay da đổi thịt --- nhưng trong ba tháng này, Hạ ma đầu nhất định sẽ nhổ từng sợi lông trên người các cậu ra. “Tất cả mọi người, chạy bộ làm nóng người: đeo thêm 20kg, chạy việt dã 20km, chạy bộ, chạy!” Nói xong, anh chạy trước dẫn đầu!

Mệnh lệnh vừa phát ra, sắc mặt mọi người đều đen lại: Con mẹ nó!

Đây mà là chạy bộ làm nóng người à?!

Khóe miệng Kỷ Lương không khỏi co rút mạnh.

“Chạy đi, các chàng trai!” Thi Thanh Trạch đã chuẩn bị trước tinh thần, đeo cẩn thận hai mươi kg trên lưng, gọi Kỷ Lương rồi cùng đuổi theo Hạ Vũ.

Những người khác cũng chợt tỉnh người, vội vàng đeo ba lô trên lưng,cắn răng đuổi theo. Ban đầu còn ổn, dù sao mọi người cũng đã từng trải qua huấn luyện, khi bắt đầu chạy, bước chân rất vững vàng, tốc độ phù hợp, nhưng qua nửa chặng đường, đã có một số người không chịu đựng nổi nữa, tuy vẫn miễn cưỡng đuổi kịp, nhưng hơi thở đã trở nên hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhìn quanh, ở tốp dẫn đầu, trừ Hạ Vũ chạy đầu tiên, Thi Thanh Trạch, cô và Tần Dịch, thì có năm người khác nữa. Nhưng Tần Dịch cũng có vẻ không thở nổi.

Cường độ huấn luyện này… có phải là quá nặng không?!

"Đây chỉ là món khai vị thôi." Nhìn thấy suy nghĩ của cô, Thi Thanh Trạch nhếch miệng: "Món chính còn chưa lên đâu." Về sau còn kinh khủng hơn nhiều.

Mấy người khác nghe Thi công tử nói vậy, đều trợn tròn mắt. Trong đầu họ có cùng một suy nghĩ: Đây mà là huấn luyện à? Đây là liều mạng thì có! Bảo sao các sếp nhường cơ hội này lại, nếu là chuyện tốt thì làm gì đến lượt đám lính quèn như bọn họ chứ.

Thiên hạ này, quả nhiên không có bữa cơm nào miễn phí.

Kỷ Lương điều chỉnh hô hấp, cô đã chạy được hai phần ba quãng đường. Cô nhìn Hạ Vũ đang chạy phía trước, bước chân vẫn vững vàng như ban đầu. Một chút huấn luyện này, đối với anh thật sự chỉ là làm nóng người. Anh thậm chí còn chưa đổ mồ hôi…

"Lương Lương bé nhỏ, sao em cũng tới đây?!" Thi công tử thăm dò người chạy đằng trước, rồi chạy sát bên cạnh Kỷ Lương, vừa chạy vừa nhỏ giọng hỏi. Ở đây đâu phải là chỗ để chơi đùa, đến đây để chịu tội mới đúng! Hạ Vũ kia lại để Kỷ Lương tới đây… Hắn không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra.

Kỷ Lương ném cho hắn một ánh mắt: Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai.

"Tuy em không phảo là da non thịt mềm, liễu yếu đào tơ gì," vẻ mặt Thi Thanh Trạch rất nghi hoặc: "nhưng dù sao em cũng là phụ nữ… việc huấn luyện chỉ phù hợp với đàn ông này,sao lại bắt cả em tới chứ?!" Sau ba

https://thuviensach.vn

tháng huấn luyện này… Lương Lương bé nhỏ của hắn chỉ sợ là sẽ càng trở nên nam tính hơn mất thôi. Thi công tử nghĩ.

Có điều… đã chạy đến bây giờ mà hơi thở của Thị Thanh Trạch vẫn vững vàng như vậy, khiến cô cũng thay đổi cách nhìn đối với hắn… Tên nhóc này bình thường có vẻ giống một tên lăng nhăng, ăn chơi trác táng, nhưng thật ra cũng rất có thực lực.

“Thi Thanh Trạch---.”

Thi Thanh Trạch vừa định nói gì đó, thì tiếng nói của ác ma đã truyền tới khiến cả người hắn run lên.

“Có!” Mí mắt phải giật liên tục! Trái có tiền, phải có nạn. Thi công tử nhìn tay họ Hạ nào đó, không biết đã dừng lại từ bao giờ.

Có điềm xấu! Thi công tử nghĩ.

“Nhìn cậu vẫn còn thừa sức như vậy,” Hạ Vũ đi tới một bên, chỉ tảng đá lớn bằng đầu người ở ven đường: “Cho thêm vào ba lô đi, rồi tiếp tục chạy.”

“… Rõ!” Ông trời ơi, đất mẹ ơi,Thi công tử khóc không ra nước mắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn bỏ thêm đá vào ba lô… tiếp tục chạy

https://thuviensach.vn

Chương 45: Gà Con Hầm Nấm

Một ngày huấn luyện cũng tạm trôi qua, nhóm binh lính bị Hạ Vũ huấn luyện ác liệt cuối cùng cũng có thời gian để xả hơi. Cả đám mệt như chó cún, kéo lê đám chân chó như không còn là của mình, chậm rãi tới căn tin. Nhìn thấy một chậu đồ ăn nóng hầm hập, bọn họ mệt tới mức chẳng muốn ăn gì, nhưng dù không muốn ăn cũng phải ăn, nếu không, sẽ không có sức mà chống chọi với đợt huấn luyện ma quỷ của Hạ Vũ.

Kỷ Lương mệt đến mức chỉ động tác nhai cơm đơn giản thôi cũng làm cô cảm thấy mất sức. Cái gã Hạ Vũ kia, huấn luyện binh lính kiểu này đúng là liều chết mà. Nhưng cô cũng hiểu được dụng ý của anh: trải qua đợt huấn luyện liều mạng hôm nay, là để sau này sẽ không bỏ mạng khi thi hành nhiệm vụ. Tất cả đều chỉ vì mục đích hy vọng mọi người có thể giữ được mạng sống của mình.

“F**k! Mới ngày đầu tiên thôi mà ông đây đã cảm thấy chỉ còn nửa cái mạng rồi.” Một cậu lính nhỏ giọng nói xong thì lập tức nhận được sự hưởng ứng của không ít người. Đám người bắt đầu thì thầm bàn tán: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, hôm nay chưa đủ mất mặt à, tất cả đều thua dưới tay người đàn bà kia.”

Người đàn bà kia, đương nhiên là nói Kỷ Lương. Buổi huấn luyện hôm nay, toàn bộ hành trình, Kỷ Lương đều dẫn đầu, thực sự là khiến cho cả đám đàn ông không chon chút thể diện nào. Tuy nói rằng đợt huấn luyện này hơi thiếu nhân đạo và hà khắc, nhưng một người phụ nữ như cô cũng làm được. Không chỉ làm được, mà còn làm tốt như vậy, để ột đám đàn ông như bọn họ thực sự cực kì mất mặt.

https://thuviensach.vn

Nhất là sau khi kết thúc, cả đám đang thở hồng hộc như chó, thì hô hấp của Hạ Vũ vẫn rất ổn định, bình thản nói: “Các cậu thế mà chẳng bằng một người phụ nữ.”

Khi đó, Kỷ Lương ngay lập tức trở thành mục tiêu công kích của cả đám người, trong lòng cô thầm nghĩ, thì ra cái gã Hạ Vũ này đưa cô tới đây, là vì mục đích này à? Đưa cô tới để đả kích đám binh lính, đẩy cô ra làm bia ngắm phải không?!

Có điều, những lời này thực sự có hiệu quả.

Thanh niên đều là những người tâm huyết, mạnh mẽ. Cả đám đàn ông như vậy, bị Hạ Vũ kích thích một câu thôi, liền cắn răng, kiên trì, sống chết cũng phải bám trụ đợt huấn luyện, chỉ để không bị thua dưới tay Kỷ Lương. Bọn họ dùng Kỷ Lương làm mục tiêu, không mong vượt qua cô, chỉ mong không thua là được rồi.

Lúc ấy, Kỷ Lương cũng cảm thấy, lúc bọn họ nhìn cô, ánh mắt đều đỏ lên ghen tị. Nhưng vì tinh thần kiên cường bất khuất ấy, mà bọn họ có thể sống sót qua ngày huấn luyện đầu tiên.

“Mẹ nó! Nhìn cả đám người chúng ta mệt đến không còn giống người nữa rồi… Nghĩ mà xem chỉ có đám chúng ta mới khổ sở như vậy, chứ mấy anh em bên bộ phận kĩ thuật, ngồi trước máy tính, trong phòng điều hoa mát mẻ, sung sướng biết bao nhiêu.”

“Anh em à…” Có một đồng chí bên bộ phận kĩ thuật đi lấy cơm vừa vặn đi ngang qua, nghe bọn họ nói vậy, liền đặt cơm xuống bàn, vẻ mặt vô cùng suy sụp: “Anh em à, các anh chỉ nhìn bề ngoài thôi, không thấy trong lòng chúng tôi khổ sở thế nào đâu!”

“Các anh làm sao?”

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi khổ lắm.” Anh chàng bên bộ phận kĩ thuật nuốt cơm rồi nói: “Mấy ngày gần đây, chúng tôi cực kì vất vả, cái gì mà ngồi trước máy tính, trong phòng điều hòa, đã trở thành giấc mơ rồi.”

Bên bộ phận kĩ thật, trừ các mặt về khoa học kĩ thuật, thì còn nghiên cứu hệ thống tác chiến mô phỏng, trong đó sử dụng rất nhiều những kĩ thuật 3D mô phỏng hiện trường diễn tập. Căn cứ vào yêu cầu thực tế, họ thiết lập những cảnh chiến đầu giống y như đời thật, một khẩu súng sẽ có bao nhiêu viên đạn, uy lực của một quả bom sẽ lớn như thế nào, đều dựa trên thực tế để thiết kế.

Nhớ lúc hệ thống này vừa xuất hiện, đã chọn riêng một đám binh lính đến thử nghiệm. Lúc đầu mọi người còn tưởng trò chơi này cũng giống như CF hay CS, thú huyết của cả đám sôi trào, đeo kính 3D bước vào chiến trường, kết quả là…

Tất cả đều xanh mặt đi ra, ầm ĩ hét lên, đây không phải là trò chơi của người. Đám người bên bộ phận kĩ thuật vui như mở cờ, cười ầm lên mỉa mai bọn họ quá ngây thơ, lại đi so sánh tâm huyết của bọn họ với cái loại trò chơi trẻ con như CF hay CS.

Cho tới hôm nay, cũng chỉ có một số ít binh lính có thể thông qua một vài cửa, đó cũng là vì trải qua rất nhiều lần thử nghiệm mới có thể ghi được chiến tích như vậy.

Bởi thế mới nói, hệ thống tác chiến này, chính là một thành quả đáng tự hào của bộ phận kĩ thuật.

Mà sự tự hào này, trong vòng mấy ngày nay đã trở thành sự tra tấn bọn họ.

“Mới hôm trước, có một tài khoản mới đăng kí vào chơi, lựa chọn hình thức mô phỏng đơn lẻ. Lúc đầu, chúng tôi cứ tưởng một tân binh nào đó vào chơi thử, cho nên chúng tôi cũng chỉ ngồi xem, chờ cơ hội chế giễu.”

https://thuviensach.vn

Anh chàng bên bộ phận vẫn tiếp tục than thở: “Lúc đầu, hắn ta đúng là thất bại liên tục, nhưng hắn cũng không bỏ cuộc, ngược lại, còn thử rất nhiều lần… Sáng hôm sau khi chúng tôi đến phòng kĩ thuật, thì mới phát hiện, hắn đã thắng liên tiếp qua các cửa, hơn nữa, mỗi lần qua cửa, hắn đều ghi lại những Bug (lỗi) còn tồn tại trong game. Khi sếp của chúng tôi nhìn thấy, cái mặt già của ông ấy tức đến xì khói, những ngày đau khổ của chúng tôi cũng bắt đầu. Toàn bộ do cái tên kia ban tặng đấy. Mấy ngày nay cả đám anh em chúng tôi đều phải tăng ca, làm thêm giờ. Ăn cơm còn chưa xong đã phải tiếp tục quay về phòng kĩ thuật rồi.”

“Thì ra, chúng ta đều giống nhau.” Nghe hắn than nghèo kể khổ xong, mọi người đều có cảm giác: chúng ta là những người cùng cảnh ngộ.

“Mà… các cậu không điều tra xem tên kia là ai à?” Thi Thanh Trạch không biết sáp lại gần từ lúc nào, tò mò hỏi.

“Đương nhiên là có!” Ánh mắt của anh chàng kia sáng lên vẻ sùng bái: “Tuy nói là hắn hại chúng tôi không có một ngày lành, nhưng bản lĩnh của hắn thì rõ như ban ngày. Chúng tôi cũng tò mò muốn biết, một nhân tài như vậy xuất hiện ở đây từ bao giờ chứ… Nên chúng tôi đã dùng phương pháp theo dõi ngược, muốn tìm địa chỉ IP của đối phương, kết quả là, đối phương thiết lập chặn IP…” Nói tới đây, anh chàng phòng kĩ thuật dừng lại một chút: “Các anh cũng biết, trong hệ thống của chúng ta, trước mắt chỉ thực hiện trong phạm vi căn cứ này, nếu có thể vào chơi, thì nhất định là người trong căn cứ. Mà tất cả các máy tính ở đây đều không chặn IP. Nơi có thể thiết lập chặn IP chống phương pháp theo dõi ngược, thì cũng chỉ có một vài nơi!” Anh ta nhìn quanh bốn phía, sau đó nhỏ giọng: “Tôi vẫn không bỏ cuộc, sau đó tiếp tục lén lút tra xét, các anh đoán xem, địa chỉ IP kia là ở đâu?!”

“Đoán cái đầu anh ấy, đừng thừa nước đục thả câu. Nói mau đi!” Tần Dịch đang nghe nhập tâm, thấy anh ta dừng lại, cậu nôn nóng thúc giục, cũng là nói thay tiếng lòng của mọi người đang ngồi đây.

https://thuviensach.vn

“Là chỗ của Tham mưu trưởng Hạ.”

“Phụt --- ý anh là, Tham mưu trưởng Hạ chơi à?” Nghĩ tới hình ảnh đó, mọi người đều cảm thấy không hợp lí.

“Tài khoản đó tên gì?” Thi công tử hỏi, trong lòng hắn cũng gần có câu trả lời.

“Gà con hầm nấm.” Anh chàng phòng kĩ thuật cuối cùng cũng ăn xong, trả lời câu hỏi của Thi công tử rồi vội vàng rời đi.

“Phụt ---.” Lần này đến lượt Kỷ Lương phun cơm ra, tuy cô đã sớm đoán được, nhưng vừa nghe cái tên này…

Bản thân Thi Thanh Trạch cũng không kìm được nụ cười, cái tên này…

Thiên vương cưỡi hổ đất, gà con hầm nấm, đây không phải là tài khoản mà hai mẹ con họ Kỷ thường dùng khi chơi điện tử sao?!

https://thuviensach.vn

Chương 46: Nghe Nói Mấy Năm Nay

Mục tiêu huấn luyện của Hạ Vũ rất rõ ràng: Điều anh muốn, không phải là những binh lính cầm súng bắn chết địch, mà anh muốn những đồng chí bộ đội đặc chủng có thể tác chiến độc lập, dù không có súng trong tay cũng có thể hạ gục đối phương. Dù sao, đã vào chiến trường, thì sống là sống, chết là chết. Còn sống là còn tất cả, một khi đã thiệt mạng, sẽ chẳng còn gì hết.

Tất cả, chỉ là vì muốn tìm cho chính mình càng nhiều cơ hội sống sót càng tốt.

Cho nên, cường độ huấn luyện kiểu này, nếu theo như Thi công tử nói, thì thật sự mới là đồ khai vị thôi. Nếu có thể sống sót trong tay qua ba tháng này, thì tuyệt đối sẽ có một bước nhảy vọt, thay da đổi thịt. Có điều, quá trình này thật sự rất giày vò con người ta.

Khi Kỷ Lương quay về phòng nghỉ, cô nhanh chóng tắm rửa, rồi ngã người nằm úp sấp lên giường.

“Kỷ Tiểu Lương.” Kỷ Duệ vừa từ bên ngoài về, nhìn thấy người nào đó đang nằm như cá chết trên giường.

Kỷ Lương uể oải đáp lời.

Nhìn cô như vậy, lông mày nhỏ xinh của Kỷ Duệ nhíu chặt lại: Gã họ Hạ kia làm cái trò gì thế này?!

Kỷ Lương muốn lật người lại, nhưng vừa động một chút đã cảm thấy gân cốt toàn thân đau đến thấu xương, cô giơ tay lên vẫy cậu: “Tiểu Duệ Tử, lại

https://thuviensach.vn

đây đấm bóp cho ai gia một chút.”

Ha! Lại còn làm ra vẻ thái hậu nương nương chứ!

“Thôi đi, mẹ lại còn xưng ai gia nữa à.” Kỷ Duệ ném cho cô ánh mắt xem thường: “Nhìn mẹ thế này, xưng là “suy gia” thì còn hợp lí.” (suy = yếu ớt). Cậu không khách khí mỉa mai cô như vậy, nhưng vẫn bước tới bên giường, bàn tay nhỏ bé vươn ra đấm bóp vai cho cô.

Cậu vừa bắt đầu, thì Kỷ Lương đã không kìm được, bật ra tiếng rên rỉ. Tay tên nhóc này thật mềm, lực khống chế vừa phải, xoa bóp cho cô tuy hơi đau, nhưng khiến cho Kỷ Lương cực kì dễ chịu…

Cô thì sảng khoái, còn khuôn mặt nhỏ của Kỷ Duệ thì đen lại.

“Kỷ Tiểu Lương…”

“A… Ưm…” Kỷ Lương thích thú lên tiếng, sau đó còn bồi thêm một tiếng rên thoải mái, anh nhỏ họ Kỷ vừa nghe thấy, khóe miệng liền co rút mạnh.

“Mẹ có thể im lặng được không?” Ừ ừ, a a, còn ra thể thống gì nữa.

“Ừm… thoải mái ghê… anh Duệ, anh giỏi quá…” Tay nghề này còn vượt qua cả dân chuyên nghiệp ấy chứ.

Kỷ Duệ như cảm thấy một loạt vạch đen sổ thẳng xuống sau gáy mình, đã muốn dừng tay không xoa bóp cho cô nữa, nhưng nhìn đôi mắt mệt mỏi của cô, cậu cũng hơi bĩu môi rồi lại tự thôi miên chính mình không nghe thấy gì cả, sau đó tiếp tục xoa bóp cho Kỷ Lương.

Mát xa hơn nửa canh giờ, tiếng rên rỉ từ miệng Kỷ Lương cũng ngừng hẳn, Kỷ Duệ nhìn người nào đó đã ngủ say, cậu kéo chăn qua đắp cẩn thận

https://thuviensach.vn

cho cô, vừa đắp còn vừa làu bàu: “Ngực đã phẳng như vậy còn nằm sấp ngủ, coi chừng về sau không biết đâu là trước đâu là sau nữa…”

Vừa dứt lời, bỗng cậu nghe thấy tiếng cười khẽ truyền tới. Cậu quay đầu lại, mới phát hiện không biết cửa phòng đã bị mở ra từ bao giờ. Hạ Vũ khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa, không biết đã đứng đó nhìn bao lâu, nhưng có thể khẳng định, là chắc chắn anh đã nghe thấy câu nói cuối cùng kia.

Cậu quay lại, thấy Kỷ Lương đã ngủ say, mới lặng lẽ leo xuống giường, nhìn Hạ Vũ, ánh mắt ra hiệu cho anh có việc gì thì ra ngoài nói.

Hai người yên lặng rời khỏi phòng, khép hờ cửa lại.

Hạ Vũ nhìn cậu nhóc đứng cách mình khoảng ba bước, trong lòng anh bỗng có thứ tình cảm khó nói thành lời: “Con vẫn định dùng thái độ căm thù như vậy để đối mặt với cha sao?”

Kỷ Duệ nhún vai, từ chối trả lời.

Tên nhóc quỷ này, Hạ Vũ hơi nheo mắt, rút một thứ gì đó màu trắng từ trong túi ra, ném cho cậu: “Cầm lấy.”

“Cái gì vậy?” Đó là một cái lọ sứ nhỏ màu trắng, Kỷ Duệ mở ra, mùi thuốc đông y xộc vào mũi.

“Để bôi cho Tiểu Lương.” Anh nhìn về phía cửa đang khép hờ, nói.

Kỷ Duệ suy nghĩ một chút, rồi quyết định nói ra thắc mắc của mình: “Vì sao lại để mẹ đến đây?” Cậu vốn nghĩ hành động của Hạ Vũ là vì muốn gia tăng thời gian ở bên cạnh bọn họ, làm theo mô tuýp phim truyền hình cũ rích, chậm rãi xây dựng tình cảm, nhưng tình hình hiện tại có vẻ khác xa với dự đoán của cậu.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cậu bé, Hạ Vũ không thèm để ý đến sự phản kháng của cậu, anh đưa tay xoa đầu Kỷ Duệ, mái tóc mềm mại chạm vào lòng bàn tay, khiến lòng anh cũng như mềm đi, đây là… con trai của anh --- dù tên nhóc này vẫn còn chưa nhận anh là cha.

“Con yên tâm, có cha ở đây rồi.”

Có cha ở đây rồi!

Mấy chữ đơn giản này, ai cũng có thế nói, và ai cũng dễ dàng nói ra. Nhưng có điều, không phải ai nói được cũng làm được, không phải ai cũng như Hạ Vũ, nói ra có thể khiến người ta cảm thấy, anh chắc chắn sẽ làm được.

Kỷ Duệ ngẩng đầu, nhìn người đàn ông mặc quân phục đứng trước mặt. Dưới bóng đêm mờ mịt, ánh đèn hắt qua khe cửa, chiếu lên mặt anh, khiến Kỷ Duệ có thể nhìn rõ khuôn mặt lạnh lùng kia, sau đó, tên nhóc kia càng cố gắng tỏ rõ khí thế của mình, cậu khẽ hừ nhẹ: “Cháu sẽ chờ xem.”

Hạ Vũ nhướng mày: “Con đang khiêu chiến với cha à?” Dũng cảm đấy.

“Chú sợ à?! Chỉ cần ngày nào cháu chưa tiếp nhận chú, thì Kỷ Tiểu Lương cũng không thèm nhìn đến chú đâu.” Kỷ Duệ không thèm giấu giếm, trực tiếp lật lá bài chủ chốt của mình --- nói gì thì nói, hiện giờ cậu vẫn là người Kỷ Tiểu Lương để ý nhất.

Lá bài này, thật sự có trọng lượng. Đôi mày rậm của Hạ Vũ cau lại, một lát sau lại giãn ra, thậm chí còn có phần hài lòng hơn lúc trước, nhất là nụ cười như có như không trên khóe miệng khiến Kỷ Duệ cảm thấy không thoải mái, có cảm giác như… bị nhìn rõ vậy.

“Chú nhìn cái gì.”

https://thuviensach.vn

“Nhóc quỷ.” Hạ Vũ nhìn dáng vẻ cố gắng trấn định của cậu: “Con thật sự rất cưng chiều Kỷ Lương.” Là một người mẹ mà được con trai cưng chiều, dung túng đến như vậy, cô nàng này… có lẽ là người duy nhất.

Bị anh nhìn thấu bản chất mạnh miệng nhưng mềm lòng, đôi mắt đen to tròn của Kỷ Duệ trừng lên, mẹ nó chứ! Gã đàn ông này thật quá nhạy bén, nếu không làm sao có thể đã không bị cậu lừa, lại còn dùng chiêu “vỏ quýt day có móng tay nhọn” để đối phó cậu nữa.

Lần giao thủ này, coi như cậu thua một bước.

“Vào phòng đi, khuya rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Hạ Vũ nói: “Con dán thuốc kia lên huyệt cổ tay, cổ chân của Tiểu Lương, có thể giúp cô ấy giảm bớt đau nhức, mệt mỏi.” Đang định rời đi, dường như anh lại nhớ ra gì đó: “Còn nữa… bên phía bộ phận kĩ thuật, mấy hôm nay bị con giày vò đến hỏng người rồi, con nên kiềm chế một chút.”

Tuy nói thế, nhưng mặt anh lại không có vẻ gì là trách cứ, ngược lại còn vô cùng đắc ý.

Đắc ý cái rắm ý! Kỷ Duệ thầm giận dữ mắng, cậu nghĩ, dù thế nào cũng phải giữ thế cân bằng, thắng lại một bàn mới được. Cậu suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới một câu mà ông Hạ nói lúc chiều: “Này --- chú Hạ Vũ.”

“Ừ?” Khó có khi nào cậu chủ động mở miệng gọi anh. Hạ Vũ dừng lại, chờ cậu nói tiếp.

“Nghe nói mấy năm nay…” Cậu muốn nói lại thôi, cố tình khiến Hạ Vũ tò mò: “tình cảm của chú với hai bàn tay cũng không tồi.”

Hạ Vũ trừng mắt nhìn bóng người nhỏ bé đã biến mất sau cánh cửa, tức đến nỗi có thể dùng mắt bắn thủng hai lỗ trên cửa, chắc chắn sẽ có thể nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của tên nhóc quỷ kia.

https://thuviensach.vn

Không hổ anh là con trai của Kỷ Lương!

https://thuviensach.vn

Chương 47: Cực Kỳ Xấu Hổ

Tình dục này nọ là một thứ rất kì quái. Nếu anh không chú ý đến nó thì sẽ không phát hiện ra sự tồn tại của nó, cảm thấy nó là thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao. Nhưng nếu anh đã chú ý tới nó, thì nó sẽ bắt đầu tác oai tác quái, anh càng muốn gạt nó đi, anh sẽ lại càng chú ý tới nó. Phương pháp xử lí ham muốn tình dục có rất nhiều cách. Hình thức phát tiết trực tiếp, sảng khoái nhất là tìm một người khác phái, làm một trận giao hoan sung sướng ướt át. Còn hình thức chịu đựng, gạt nó đi thì sao? Chính là chạy đi tắm nước lạnh, hoặc cố gắng tìm những chuyện khác để tự đánh lạc hướng chính mình. Còn Hạ Vũ?

Với tính cách của anh, chắc chắn anh sẽ không tùy tiện tìm một người nào đó để giải quyết, nhưng cứ bắt anh kìm nén như vậy thì cũng không thể nào.

Hắc Tử ngáp dài, hai mắt vẫn còn đang díp lại. Trầm Sùng nhìn dáng vẻ của cậu liền chọc ghẹo: “Tối qua phong lưu sung sướng lắm hả?! Nhìn tên nhóc nhà cậu uể oải không có chút tinh thần nào cả, gặp được tiểu yêu tinh bốc lửa nào sao?! Cẩn thận đấy đừng phóng túng quá, đến lúc tinh tàn nhân vong là coi như xong.” (Cạn kiệt ấy ấy thì cũng bỏ mạng luôn)

“Phóng túng cái đầu anh ấy.” Vừa nghe xong, Hắc Tử đã bừng bừng tức giận: “Nếu bị phụ nữ lăn qua lộn lại cả đêm, thì ông đây sẽ có vẻ mặt táo bón như thế này sao?!” Cậu chỉ chỉ lên khuôn mặt nhìn thối hoắc của mình: “Tên nhóc nhà anh đúng là có phúc mà, tối hôm qua không bị tóm cổ.”

“Cái gì?!” Trầm Sùng tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

“Đêm qua lão đại máu me quá. Mẹ nó chứ. Tôi và lão Bạch gặp anh ta trên đường, anh ta nói đưa chúng tôi đi chơi. Nhưng chơi suốt đêm.” Hắc Tử sụt sịt, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt kể khổ: “Suốt cả đêm, tôi và lão Bạch bị anh ta giày vò đến chết đi sống lại, cái bộ xương già yếu này của tôi suýt nữa bị phế bỏ rồi, eo của tôi, lưng của tôi…” Hắc Tử vừa nói vừa tự đấm đấm.

Tóm lại, Hạ Vũ chính là loại người nội ngoại kết hợp, không đành lòng tìm người khác để phát tiết, thì chỉ có thể tìm mấy gã đàn ông, đi chơi mấy trò chơi của đàn ông thôi.

Trầm Sùng nhìn người vây xung quanh xem càng lúc càng nhiều, liền kéo Hắc Tử, để cậu đừng nói nữa. Nhưng Hắc Tử đang nói ngon trớn, làm sao bắt dừng là dừng được: “Trùng tử(*), anh không hiểu đâu. Đêm qua anh ta đúng là không có chút nhân tính nào. Chơi tôi xong lại chơi tiếp lão Bạch, sau đó còn bắt cả hai chúng tôi cùng lên, chơi 3P luôn, giằng co suốt cả đêm, mồ hôi mồ kê đầm đìa, anh nhìn đi, nhìn đi, trên người tôi có còn được mấy chỗ lành lặn không…”

(*) Tên bạn Trầm Sùng đọc là “Shen Chong”. Còn Trùng tử (con sâu nhỏ) đọc là “Chong Gi”. Hai từ Sùng và Trùng đọc giống nhau, nên bạn Hắc Tử gọi trêu bạn Sùng thành sâu.

Trầm Sùng nhìn xung quanh đã có không ít người, có cả mấy binh lính mới mà Hạ Vũ đưa tới cũng bắt đầu ồn ào bàn tán. Tên Hắc Tử này hễ mở miệng là nói tầm bậy tầm bạ, chuyện bình thường tử tế mà lọt qua miệng cậu ta, cũng sẽ thay đổi hoàn toàn --- kể y như một đám gay đang làm bậy vậy. Để cậu ta tiếp tục nói nữa, thì ngay cả hắn cũng bị hiểu lầm thành gay mất.

Trầm Sùng kéo Hắc Tử rời khỏi hiện trường… nhưng cũng đã không thể ngăn cản tin đồn nhảm lan ra.

https://thuviensach.vn

Chỉ trong vòng buổi sáng, chuyện sếp Hạ phụ trách huấn luyện của đợt tập huấn trao đổi này là gay đã lan truyền khắp đám binh lính.

Vừa kết thúc phần tập luyện đầu tiên, đám lính kia túm năm tụm ba, bàn tán tin tức lớn nhất của sáng nay.

“Cậu nghe nói gì chưa?”

“Ừ, có nghe rồi. Không ngờ anh ta lại là gay.”

“Nghe nói hôm qua còn chơi 3P.”

“Ghớm ghiếc, khẩu vị nặng thế cơ à?!”

Nghe các đồng chí ì ì xèo xèo bàn luận bên cạnh, Thi Thanh Trạch chỉ cảm thấy trán mình ướt mồ hôi lạnh… Chuyện gì thế này? Chỉ mới qua một đêm mà sao đã sinh ra lời đồn này rồi… Đúng là tin đồn thất thiệt. Hạ Vũ mà là gay thì trên đời này chẳng có ai là đàn ông nữa! Có điều… nghe mọi người nói có vẻ rất chân thật, Thi công tử lại dùng chính bản thân mình ra để ngẫm nghĩ… Nếu bắt hắn không được gần phụ nữ vài năm thì…

“Lương Lương bé nhỏ ---.” Hắn nghĩ nghĩ, rồi quyết định quay sang chứng thực với đương sự nào đó một chút: “Hỏi em cái này.”

“Hả?” Kỷ Lương đang uống một ngụm nước lớn, nhìn Thi công tử cẩn thận nhích mông lại gần: “Hỏi gì?!” Làm cái gì mà ra vẻ muốn nói lại thôi thế kia.

Thi công tử nhìn bóng của Hạ ma đầu ở đằng trước, có vẻ không chú ý gì tới bên này, gan chó của hắn mới to thêm một chút: “Hạ ma đầu… à, ý tôi là Hạ Vũ… anh ta có mạnh mẽ không?”

“Cái gì?” Hắn đang hỏi gì thế?

“Khả năng giường chiếu ấy!”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương giật mạnh đầu lên, gáy đập thẳng vào đầu Thi Thanh Trạch. Thi công tử đau chảy cả nước mắt, tay ôm cằm, vẻ mặt rất ấm ức nhìn cô, âm thầm lên án.

"Anh vừa nói gì?" Kỷ Lương trừng mắt nhìn hắn.

"Khụ…" Thấy khổ nhục kế của mình không khiến cô quan tâm, Thi công tử cũng không giả vờ nữa: "Tôi chỉ định hỏi xem… khả năng giường chiếu của Hạ Vũ kia thế nào thôi. Dù sao em cũng từng trải nghiệm rồi mà." Nói xong, hắn còn chớp chớp mắt cực kì mờ ám với cô.

Lần này Kỷ Lương đã nghe rõ. Cô nheo mắt, rồi giơ tay đập mạnh vào gáy hắn, Thi Thanh Trạch nhanh tay cản lại.

"Lương Lương bé nhỏ, tôi đâu có đùa em đâu, đây là vấn đề cực kì nghiêm túc."

"Nghiêm túc thế nào?!"

"Chuyện liên quan đến khuynh hướng giới tính của Hạ Vũ." Vậy đã đủ nghiêm túc chưa?!

"…"

Nhìn dáng vẻ không hiểu ra sao của cô, Thi Thanh Trạch biết ngay là cô chưa nghe thấy mấy tin đồn kia, hắn liền tóm tắt, kể sơ qua cho cô biết. Nghe xong, phản ứng của Kỷ Lương chính là… trợn mắt, há hốc mồm, sau đó…

"Phụt… ha ha ha ha…" Đây chắc chắn là chuyện cười hay ho nhất mà cô nghe được trong năm nay. Kỷ Lương cười đến không thể kìm chế, toàn thân run lên.

https://thuviensach.vn

Thi Thanh Trạch thấy cô cười nhiều như vậy, hắn cảm thấy như mình vừa nói ra điều gì đó cực kì ngu ngốc. Tuy lúc mới nghe, phản ứng của hắn cũng chẳng khác cô là mấy, nhưng giờ nghĩ lại, hắn lại hơi băn khoăn: "Em nói xem, liệu có phải chuyện lúc trước của hai người khiến anh ta bị đả kích quá lớn, nên khuynh hướng giới tính mới bị biến đổi không?!" Hắn cũng không biết rõ lắm chuyện phát sinh năm đó, nhưng đã có con, lại còn chia cách, thì dùng mông cũng nghĩ được chuyện đó chẳng vui vẻ gì: "Đã nhiều năm không gần phụ nữ như vậy…"

Kỷ Lương nhìn hắn, nói rất thâm sâu: "Thanh Trạch à, đây là sự khác nhau giữa ngựa đực và người, hiểu không?"

Thi Thanh Trạch trừng mắt, lòng tốt của hắn lại bị người ta biến thành lòng lang dạ sói. Hắn còn đang định nói gì, thì ở bên kia, Hạ Vũ đã thổi còi tập hợp. Mọi người không dám chậm trễ, nhanh chóng xếp hàng tập hợp, chờ đón một đợt tra tấn mới của họ Hạ.

"Thời tiết hôm nay không tồi." Hạ Vũ đột nhiên thốt lên một câu ngu ngơ như vậy. Mọi người ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, hôm nay rõ ràng là ngày cực kì nóng, vậy mà sau khi nghe câu cảm thán vu vơ của Hạ Vũ, bọn họ đều cảm thấy một cảm giác âm u mát lạnh đánh thẳng vào gam bàn chân thế này.

"Tất cả mọi người, đeo thêm 30kg, mục tiêu là bãi biển." Nói xong, anh bước lên xe việt dã: "Tôi đến đó chờ các cậu, thời hạn là hai mươi phút. Chậm một phút chạy thêm một km."

Thật độc ác!

Anh không thèm để ý đến những đôi mắt oán hận đang bắn về phía mình, sau khi lên xe, Hạ Vũ không đi ngay, mà ngoắc ngoắc tay về phía Kỷ Lương. Kỷ Lương lườm anh một cái kinh thường, rồi bước chậm rãi tới trước mặt anh. Anh đột ngột nói: "Em không cần phải chạy."

https://thuviensach.vn

“Hả?” Anh vừa dứt lời, Kỷ Lương đã cảm thấy một loạt ánh mắt bắn thẳng vào lưng mình.

“Lên xe!” Anh tiếp tục ra lệnh.

“Thế này… không hay lắm!” Tuy Kỷ Lương nói khó xử, nhưng chân tay thì đã muốn leo lên xe lắm rồi. Được lợi mà không túm lấy thì là ngu, hơn nữa, hôm nay cô cũng không tiện…

“Không công bằng! Không công bằng! Không công bằng!...” Đám người kia đồng loạt la hét.

Hạ Vũ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Chờ đến ngày nào đó, các cậu có dì cả mẹ đến thăm, tôi cũng sẽ cho các cậu không cần huấn luyện!” rồi lái xe chạy đi.

Cực! Kì! Xấu! Hổ!!!

Kỷ Lương nghiến răng nghiến lợi, cô đang nghĩ có nên đạp cái tên mặt dày vô sỉ kia ra khỏi xe không, dù sao người mất mặt cũng là cô mà…

https://thuviensach.vn

Chương 48: Xấu Hổ

"Đừng đứng trơ mắt ra đó nữa!" Thi Thanh Trạch vỗ vai chiến hữu bên cạnh: "Ai bảo chúng ta không phải là phụ nữ!" Nói chính xác thì là: Ai bảo chúng ta không phải Kỷ Lương.

Không phải Kỷ Lương, thì làm gì có đặc quyền.

"Hơn nữa…" Vẻ mặt hắn còn rất chân thành nhìn bọn họ: "Nếu để Kỷ Lương chạy cùng chúng ta, các cậu có thể tự tin rằng mình sẽ không bị mất mặt nữa không?"

Chỉ một câu đã đánh thẳng vào điểm yếu. Tuy mọi người mới chỉ huấn luyện cùng nhau một ngày, nhưng hôm qua bọn họ cũng đã được chứng kiến năng lực của Kỷ Lương --- hoàn toàn không thể coi cô như mấy người phụ nữ bình thường khác. Hơn nữa, tối qua trước khi ngủ, qua miệng lưỡi của Tần Dịch và Thi Thanh Trạch, thì giờ đây, hình tượng của Kỷ Lương trong mắt mọi người, là một phụ nữ, đàn ông hơn cả đàn ông.

Cho nên, sau khi nghe câu hỏi của Thi Thanh Trạch, mọi người đều đồng loạt lắc đầu.

"Đội trưởng Lương mà cũng có dì cả mẹ." Tần Dịch chỉ ngẩn người nhìn theo bóng Kỷ Lương đã bị Hạ Vũ kéo đi, rồi phun ra một câu: "Tôi còn tưởng chị ấy đi "thắt" từ lâu rồi." Trong suy nghĩ của cậu, thì hình tượng Kỷ Lương vẫn là người phụ nữ kim cương vô địch. Nhưng giờ phút này, cảm giác của hắn là: Người phụ nữ kim cương vô địch kia, cầm một gói băng vệ sinh trong tay sau đó nói: "Thất độ không gian siêu thấm hút" (*)… Câu quảng cáo này, thật con mẹ nó, quá kinh khủng!

https://thuviensach.vn

(*) Thất độ không gian: là một nhãn băng vệ sinh của Trung Quốc.

“Thắt cái đầu cậu ấy, thắt rồi thì dùng thế nào?” Mọi người bắt đầu tản ra, cùng kinh bỉ cái suy nghĩ ấm ớ của cậu ta.

Đùa giỡn một hồi, cuối cùng bọn họ cũng ngoan ngoãn đeo thêm khoảng hơn ba mươi kg, ai cũng tình nguyện mang thừa thêm nửa cân chứ không dám thiếu một lạnh, chỉ sợ sau khi đến nơi, tay họ Hạ kia lại đánh úp, bất ngờ kiểm tra trọng lượng mang theo của họ thì toi --- Việc này hôm qua anh đã làm rồi, một vài tên đi giữa đường lén bỏ bớt đá ra, liền bị Hạ Vũ cho hai sự lựa chọn: Một, thu dọn đồ đạc rồi biến khỏi đây. Hai, hủy bỏ kết quả hiện tạ, chạy lại lần nữa. Nói chung, những người đã lựa chọn đến tham gia huấn luyện lần này, có ai không phải là cán bộ mũi nhọn trong các đơn vị quân đội, vừa bắt đầu đã bị đuổi về, thì bọn họ làm sao dám ngẩng đầu nhìn ai. Cho nên, lựa chọn đầu tiên căn bản là bỏ đi. Họ chỉ có thể chọn cách thứ hai, liều mạng chạy thêm một lần nữa.

Cũng vì vậy, mà mọi người càng hiểu rõ hơn thủ đoạn nham hiểm tàn nhẫn và uy tín của Hạ Vũ.

Có điều… Sao Hạ Vũ kia lại biết chu kì sinh lí của Kỷ Lương? Xem ra quan hệ của hai người cũng không tồi.

Rời khỏi đám lính kia, Kỷ Lương ngồi trong xe Hạ Vũ, nhìn trái nhìn phải, nhưng từ đầu đến cuối cũng không dám nhìn anh, thỉnh thoảng lại hơi dịch mông, không khí im lặng này khiến cô không được tự nhiên.

Hạ Vũ thì ngược lại, một tay chống đầu, đặt lên cửa kính xe, một tay khoát lên vô lăng, dáng vẻ thoải mái tự nhiên, hoàn toàn trái ngược với tình trạng như bị sâu bò khắp người của cô.

“Khó chịu lắm à?”

https://thuviensach.vn

Khi Kỷ Lương lại tiếp tục dịch mông, rốt cuộc Hạ Vũ cũng mở miệng, anh nhìn cô xuyên qua gương chiếu hậu.

“À… cũng tàm tạm.” Sao anh lại biết chu kì sinh lý của cô đến?

“Ra nhiều lắm không?”

“Cũng… tàm tạm.” Chết tiệt, cái khỉ gì thế. Sao anh ta hỏi tự nhiên như vậy? Tự nhiên đến mức cô cảm thấy anh ta mới là phụ nữ, còn cô mới là đàn ông ấy.

“Có đau bụng không?”

“… Tàm tạm!” Còn hỏi nữa! Kỷ Lương trừng mắt, anh ta không biết là đàn ông mà hỏi mấy chuyện này rất kì cục sao? Hơn nữa, lại còn phát ra từ miệng Hạ Vũ nữa…

“Bình thường thì hai ngày đầu rất khó chịu phải không.” Người nào đó dường như hoàn toàn không biết đến sự xấu hổ của cô, tiếp tục mở miệng.

Hỏi hăng hái thật!!!

Kỷ Lương vốn đang hơi xấu hổ, nhưng khi vô tình ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đen láy của anh nhìn qua gương chiếu hậu… Cô chợt bắt gặp ý cười thoáng qua mắt anh, nhưng cô vừa chớp mắt, đôi ngươi đen láy đó lại khôi phục vẻ thâm thúy như thường ngày. Có điều, cô chắc chắn khoảnh khắc vừa rồi, cô không hề hoa mắt.

“Bình thường, chu kì ngắn thì mất đến bốn năm ngày, lâu thì tầm một tuần.” Cô hơi nheo mắt, lần này không cần anh hỏi lại, cô chủ động cung cấp hết thông tin về chu kì của mình: “Hai ngày đầu cũng hơi đau bụng, không thoải mái lắm, ra tương đối nhiều, bụng cũng hơi trướng, nhưng đến ngày thứ ba thì sẽ khá hơn… Như vậy đã đủ tỉ mỉ chưa?”

https://thuviensach.vn

Có phải là ảo giác của cô không? Cô cứ cảm thấy Hạ Vũ bây giờ hơi khác trước kia! Hạ Vũ trước kia tuyệt đối sẽ không hỏi đến chu kì của cô! Nhưng bây giờ… Kỷ Lương nhìn qua gương chiếu hậu, liếc trộm anh một cái, không ngờ lại bị anh bắt gặp.

“Sao thế? Muốn nhìn thì cứ nhìn đi, anh đâu có thu phí của em!” Mắt của anh lại nhìn về phía trước: “Đã lớn vậy rồi, mà còn luôn luôn nhìn lén anh như cô bé trước kia thế.”

“…” Nghe anh nhắc lại hành động ngốc nghếch hồi mới biết yêu của cô, Kỷ Lương nghẹn vì xấu hổ. Khi đó, cô vẫn nghĩ rằng mình đã giấu rất kín, thần không biết quỷ không hay, thì ra… “Khụ!” Cô giả vờ hắng giọng, tránh ánh mắt của anh: “Việc đó… Sao anh biết tôi… đến ngày…” Được rồi, tuy da mặt Kỷ Lương rất dày, nhưng đối mặt với người đàn ông mình đã từng thích, thì cô vẫn không thể tự nhiên được, tốt xấu gì thì cô cũng vẫn là phụ nữ!

“Sắc mặt của em hôm nay không được tốt lắm,” Hạ Vũ trả lời: “Môi hơi bạc, thể năng (năng lực hoạt động cơ thể) kém hơn sơ với hôm qua, trước lúc huấn luyện còn thường che bụng một chút, người hơi cứng ngắc, tần suất vào toilet nhiều hơn bình thường, chưa đến hai tiếng em đã đi ba lần.” Nói một hơi chuỗi suy luận có căn cứ, anh tạm dừng, rồi đưa ra bằng chứng xác thực, có sức thuyết phục nhất: “Cái này… rơi từ trong túi em ra.”

Vừa nhìn thấy thứ trong tay anh, Kỷ Lương đã cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng lên, cô nhanh chóng đưa tay giật lấy gói nhỏ nhỏ màu trắng kia, nhét vào túi: “Cảm… cảm ơn.” Cô còn tưởng hôm nay mang thiếu một cái, thì ra là đánh rơi: “À… nội dung huấn luyện hôm nay là gì?” Được rồi, cô không giỏi đánh trống lảng, cách xoay chuyển cũng rất cứng nhắc, nhưng cứ tiếp tục chủ đề kia, thì cô sẽ xấu hổ chết mất.

“Tắm nắng!” Anh trả lời ngắn gọn.

https://thuviensach.vn

Nhìn xa xa thấy có bóng người đã bắt đầu đến, Hạ Vũ xuống xe, Kỷ Lương cũng đi theo. Các anh em trong trại huấn luyện vừa tới mục tiêu đã nhìn thấy ngay Hạ Vũ đã đứng chắp tay sau lưng, dáng đứng thật là con mẹ nó chói mắt. Hạ Vũ nhìn đồng hồ, mọi người đều đến đúng thời gian quy định: "Nóng không?"

"Nóng!" Đúng là câu hỏi vớ vẩn, mọi người đồng thanh hô.

"Cho các cậu nghỉ mười lăm phút tự do theo ý mình, bắt đầu tính giờ!"

Đến bờ biển để làm gì?! Bơi lội! Xem các em gái mặc bikini! Nhưng ở đây không có em gái nào --- cô em duy nhất kia, thôi bỏ đi, bọn họ vẫn nên đi bơi thì hơn.

Hạ Vũ vừa dứt lời, đã có người vội vàng lao xuống nước. Nước biển mát lạnh khiến nhiệt độ trên người họ giảm đi không ít. Trong lòng mọi người đột nhiên cảm thấy, tay họ Hạ này cũng không đến mức mất hết nhân tính.

Kỷ Lương nhìn cả đám binh lính đùa nghịch vui vẻ dưới nước mà thầm đổ mồ hôi lạnh thay họ… Người khác thì cô không dám chắc, chứ Hạ Vũ thì tuyệt đối không phải là người có lòng tốt đến như vậy, càng không thể vô duyên vô cớ mà cho bọn họ đi bơi hạ nhiệt…

Hai mươi phút sau, Kỷ Lương nhìn đám đàn ông trên người chỉ có mỗi chiếc quần đùi nhiều màu sắc, rồi ngẩng đầu nhìn trời…

Quả nhiên là Hạ Vũ…

https://thuviensach.vn

Chương 49: Thơ

Tắm nắng, không phải là để bọn họ tắm nắng thông thường. Mà là khi mặt trời chói chang nhất, bỏng rát nhất, thì bắt bọn họ đứng phơi nắng, phơi nắng đến mức tróc đến mấy lớp da, phơi nắng đến mức toàn thân như toả sáng. Kiểu huấn luyện thô bạo, nằm phơi dưới ánh nắng cực kỳ gay gắt này, là một trong những chương trình huấn luyện chắc chắn phải có trong chương trình huấn luyện bộ đội đặc chủng, nhưng rơi vào tay Hạ Vũ, nó lại bị thăng cấp lên vài lần. Để ọi người ngâm mình trong nước biển, sau đó lại lên bờ phơi nắng, da sẽ càng tróc nhanh hơn.

Hoạt động này diễn ra liên tiếp vài ngày. Ông trời cũng thật nhiệt tình, mọi người đều thầm mắng chửi ánh mặt trời gay gắt kia thậm tệ. Sau ngày đầu tiên phơi nắng, đến ngày hôm sau, dù Hạ Vũ có ọi người tự do mười lăm phút nghỉ ngơi, thì cũng không ai dám nhảy xuống biển nữa — ngày đầu tiên phơi nắng, hôm nay da vẫn còn đang tróc, nếu hôm nay lại ngâm nước biển tiếp, thì có khác gì thịt muối đâu.

Ánh mặt trời gay gắt nóng nực chiếu vào đến bỏng da bỏng thịt, ban đầu chỉ hơi nóng, nhưng sau đó dần biến thành sự đau đớn, độ nóng trên đỉnh đầu thậm chí có thể rán trứng được. Cả người dường như bị ném vào lò nướng thịt, dầu mỡ trong cơ thể cũng bị ép đến mức chảy ra ngoài, biến thành mồ hôi, chảy qua những nơi da bị tróc, vừa xót vừa đau. Một lúc sau, ngay cả mồ hôi cũng chẳng có mà chảy, vừa khô vừa khát, đầu choáng váng, tim đập nhanh, lại vẫn phải duy trì tư thế bất động như tượng đá — Chỉ cần động đậy, sẽ phải đứng thêm nửa tiếng.

“Aaaaa!”

https://thuviensach.vn

Đám lính phơi nắng đến đần cả người, đột nhiên bị một tiếng rống kinh hãi như tiếng sấm khiến ọi người đều chấn động, ánh mắt tràn ngập oán hận đồng loạt bắn về phía tên đầu sỏ: cho chúng tôi một lý do có thể chấp nhận được đi—. Bởi vậy, có thể dễ dàng thấy được, cách thức huấn luyện của Hạ Vũ thành công ở chỗ: khiến bọn họ phơi nắng đến đờ người, nhưng lại vẫn có thể nhớ kỹ yêu cầu của anh lúc trước.

Kỷ Lương nhìn cậu lính kia, thân hình gầy teo, dáng vẻ rất nho nhã, nhưng mặt cậu lúc này nhăn nhúm không khác gì quả mướp đắng. Đối diện với sự chất vấn của chiến hữu, cậu ta đưa tay, túm một con cua đang giương nanh múa vuốt từ mông mình ra, cậu yên lặng đối mặt với nỗi oán hận của mọi người, như thầm nói: Tôi khổ mà, bị cái càng này kẹp dù chỉ một miếng thịt nhỏ xíu thôi, cũng rất đau mà…

Người anh em, đau cũng phải nhịn, động đậy là tăng thêm nửa tiếng đấy. Mọi người nước mắt lưng tròng.

Người anh em, tôi sai rồi. Cậu lính vừa bị cua quắp xấu hổ vứt con cua đi, rồi tiếp tục chịu đựng.

Nhìn những bộ mặt bị phơi nắng có vẻ đã không còn nhận định rõ đông tây nam bắc kia, Kỷ Lương cũng có chút không đành lòng: “Thế này có phải hơi nóng vội không?!” Đâu phải ai cũng biến thái được như Hạ Vũ anh chứ!

“Chỉ một chút khổ sở đó đã không nuốt trôi được, thì về sau làm sao giữ được mạng!” Mục đích của anh rất đơn giản, đó là cố gắng gia tăng cơ hội sống sót của bọn họ càng cao càng tốt.

“Hừ! Nếu còn tiếp tục như vậy, đừng nói sau này, ngay cả bây giờ thôi, bọn họ cũng sẽ bị anh hành đến chết luôn!” Kỷ Lương không quen nhìn dáng vẻ không coi mạng người ra gì này của anh.

https://thuviensach.vn

“Nếu bây giờ chết, còn có thể chết toàn thây.” Hạ Vũ nói: “Nếu sống thoải mái, rồi đến sau này ra chiến trường, không những chính mình chết không được toàn thây, mà còn liên luỵ đến chiến hữu bên cạnh nữa.”

Khỉ thật! Không thể khai thông được mà!

Kỷ Lương không kìm được, môi hơi nhếch lên vẻ trào phúng: “Được, Hạ Vũ anh lợi hại, Hạ Vũ anh bản lĩnh, Hạ Vũ anh anh minh thần võ, một đám binh lính già yếu chúng tôi thua anh hết, à… không phải!” Kỷ Lương làm ra vẻ bừng tỉnh, nói: “Trong mắt anh, thì đám người chúng tôi đâu được coi là người, mạng của chúng tôi còn chẳng bằng mấy con kiến.”

Cô càng nói càng lớn tiếng, giọng nói mang đầy thuốc súng cũng khiến các binh lính khác chú ý, họ ngẩng đầu, tập trung tiêu điểm về phía hai người, trong lòng lại càng thêm bội phục Kỷ Lương. Oa, thật đáng nể, cô ấy còn dám lớn tiếng cãi lại Hạ ma đầu nữa. Đến khi nghe kỹ mới biết, thì ra Kỷ Lương đang ra mặt nói chuyện vì bọn họ. Chà, cô bạn à, cô thật nghĩa khí.

Hạ Vũ nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên anh khẽ cười, trong mắt còn có tia trêu tức: “Nhìn dáng vẻ của em bây giờ, thật giống mẹ đang che chở cho đàn con.” Mà anh thì chính là người cha máu lạnh vô tình, đám binh lính không ra gì kia chính là đàn nghé con.

“Anh… anh, đồ chết tiệt nhà anh.” Kỷ Lương chỉ tay vào mặt anh, bị anh nói đến nghẹn lời không phản bác được.

“Tôi có bắt buộc các cậu nhất định phải tham gia huấn luyện không?” Hạ Vũ quay đầu hỏi mọi người.

“Không!” Khóc không ra nước mắt.

“Tôi đã từng nói, nếu các cậu không chịu được, thì lúc nào cũng có thể xin rút lui, đúng không?!” Anh rất dân chủ mà.

https://thuviensach.vn

“Đúng.”

“Cho nên, các cậu đều tự nguyện, đúng không?!”

“Đúng vậy!”

“Nhớ kỹ, khi các cậu ra chiến trường, trên lưng các cậu, không chỉ có sinh mạng của các cậu, mà còn cả tính mạng chiến hữu của các cậu nữa.” Ngữ điệu của Hạ Vũ không cao, nhưng từng chữ từng chữ đều đập thẳng vào tai họ: “Đến khi nào các cậu cảm thấy rằng, các cậu đủ năng lực tiếp nhận sự tín nhiệm của các chiến hữu giành cho các cậu, thì các cậu có thể thoải mái rời đi.”

“Như vậy, các cậu có thể tiếp tục kiên trì không?” Hạ Vũ hỏi.

“Có thể!” Câu trả lời lần này khác hẳn sự yếu ớt lúc trước, mọi người đều dùng hết sức lực hét lên.

Hạ Vũ liếc Kỷ Lương một cái: “Nhìn xem, bọn họ đều tự nguyện mà.”

“…” Mẹ nó chứ! Kỷ Lương thầm chửi bậy, nhảy từ trên xe xuống, cúi chào Hạ Vũ: “Báo cáo, Kỷ Lương xin về đơn vị huấn luyện!”

Hạ Vũ nhìn cô chằm chằm một lúc, rồi bất đắc dĩ thở dài trong lòng, khoát tay áo tỏ vẻ đồng ý.

Kỷ Lương à Kỷ Lương, em đúng là ngang tàng, bướng bỉnh, thật sự khiến cho tôi vừa yêu lại vừa hận. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đang đứng nghiêm chỉnh xếp hàng, dù ở dưới ánh mặt trời chói chang, dáng vẻ vẫn không chút thay đổi, Hạ Vũ hơi tức giận, rồi lại thấy tự hào — người phụ nữ này, là của anh!

Những người khác cũng ngửi ra mùi khác thường: giữa hai người này, có một cảm giác không nói rõ được — đồng chí Thi công tử và Tần Dịch, lúc

https://thuviensach.vn

trước đã bị cảnh cáo, không được phép tiết lộ quan hệ của bọn họ.

Dưới ánh nắng chói chang, cả đám lính ở trần bắt đầu run chân, nhưng nhìn sang bên Kỷ Lương, mặc dằn di, đứng thẳng lưng, cùng chịu huấn luyện với mọi người, bóng lưng gầy yếu còn khí phách hơn đàn ông khiến mọi người càng thầm bội phục thêm vài phần — Kỷ cô nương nhà người ta dù bị dì cả mẹ tới thăm cũng vẫn kiên trì huấn luyện, đám đàn ông bọn họ không có dì cả mẹ, chẳng lẽ lại không kiên trì được.

Họ cắn răng, liều mạng!

Tiếp tục huấn luyện như thế ba ngày, tất cả đều đã tạo thành thói quen phơi nắng gắt, da tróc ra từng lớp từng lớp, mọi người đều cảm thấy mình da dày thịt béo, thì Hạ Vũ lại tung chiêu mới!

Trời đã về chiều, hơi nóng cũng giảm đi nhiều, bờ biển vào lúc chạng vạng thật sự rất mê hoặc người ta, nhất là đối với những người đã có kinh nghiệm đứng phơi giữa trời nắng gắt cả ngày như bọn họ. Gió biển lành lạnh thổi đến, mỗi ngày, cứ tới thời điểm này, là cả đám bọn họ đều muốn nhảy múa một trận, ăn mừng mình đã có thể sống qua mọt ngày dưới tay người họ Hạ kia.

“Mỗi ngày đều phơi nắng như vậy, có phải hơi đơn điệu không.”

Khi tâm trạng mọi người đều đang thả lỏng, Hạ Vũ nhẹ nhàng buông một câu, khoé miệng mọi người vừa kéo lên đã đồng thanh hét:

“Không! Không đơn điệu chút nào cả!” Cứ để bọn họ phơi nắng như vậy đi.

“Nhưng tôi lại thấy rất đơn điệu.” Hạ Vũ nhẹ nhàng nhếch miệng: “Phía trước năm trăm mét có một trạm gác của địch, mọi người, nằm trườn, kín đáo tiếp cận trạm gác.”

https://thuviensach.vn

Nhìn bãi cát đầy sỏi và đá răm, mọi người rơi lệ vội vàng chạy đi!

Mẹ nó chứ — da bọn họ vừa phơi nắng xong, vừa xót vừa rát, giờ lại còn bò trên mặt cát đầy sỏi sắc lẹm như thế, bụng và tứ chi chắc chắn sẽ không lành lặn rồi.

Sau hôm nay, cậu lính bị cua cắp quyết định vung bút làm thơ, ghi dấu lại lịch sử đẫm máu của bọn họ:

Tà dương đẹp vô cùng,

Vừa gặp thuỷ triều lên,

Trải đầy những đá vụn,

Cố bò trườn hết sức,

Chỉ vừa hơi nhấc mông,

Ánh mắt tay họ Hạ,

Đạp một cước vô tình,

Trứng đau, cúc cũng nhức

Khóc ròng ôi khóc ròng…

https://thuviensach.vn

Chương 50: Huấn Luyện Đặc Biệt Đêm Mưa Gió

Kỷ Lương chủ động xin miễn đặc quyền, chấp nhận huấn luyện cùng mọi người. Tuy không đến mức cởi sạch quần áo chỉ để lại mỗi chiếc quần đùi như đám đàn ông kia, mà cô mặc cả bộ dằn di, nhưng da thịt cũng không tránh khỏi chịu khổ, chỉ qua vài ngày, làn da vốn trắng nõn giờ đã biến thành màu mạch nha — đây là nói cho dễ nghe, còn muốn nói thẳng ra, thì phải dùng câu của anh Duệ.

“Kỷ Tiểu Lương à” vẻ mặt Kỷ Duệ rất thông cảm nhìn làn da phơi nắng đã biến thành màu ngăm đen của cô: “Dáng của mẹ vốn dĩ ‘trước không lồi, sau không vểnh’ đã đủ bi kịch lắm rồi, nhưng ít nhiều gì thì làn da trắng nõn hồng hào kia cũng coi như không tệ, giờ lại phơi nắng thành cục than thế này…” Cậu bước lại gần, nghiêm túc vỗ vỗ vai cô: “Mẹ thật đúng là… hoàn toàn xứng đáng với giới tính thứ ba của mình.”

Kỷ Lương đưa tay véo hai má cậu, cũng không quá mạnh tay khiến cậu đau: “Chỉ cần ở trong sổ hộ khẩu, thì mẹ là mẹ anh là đủ rồi.” Tên nhóc chết tiệt, đau lòng thì cứ nói thẳng ra, cái tính cách kỳ quặc này ở đâu ra thế? Rõ ràng là quan tâm, nhưng lại cứ nói xuôi nói ngược rồi thành ra châm chọc, đả kích cô.

“Con trai à, con…”

Kỷ Duệ nhìn vẻ mặt cô rõ ràng muốn nói lại ngập ngừng, như muốn chờ cậu hỏi: ‘có chuyện gì vậy?’ ấy.

Kỷ Lương bật người, nịnh bợ xáp lại gần cậu: “Ôi!”, sau đó vòng tay ôm cậu vào lòng, mấy ngày nay bận huấn luyện, mà tên nhóc này cũng có niềm

https://thuviensach.vn

vui riêng, nên hai mẹ con đi sớm về trễ, có nhiều vấn đề cứ luẩn quẩn trong đầu khiến cô sắp phát điên cả lên. Nhưng cơ hội đặt câu hỏi vừa đến, thì cô lại đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào mới được.

"Ừm… người đó…"

"Ai ạ?"

"Là người đó đó!" Bắt cô phải hỏi thế nào chứ, nhưng cô biết chắc chắn tên nhóc này hiểu suy nghĩ trong đầu cô, đây gọi là mẹ con liền tâm mà.

"Người đó là người nào mới được chứ?!" Kỷ Duệ chớp đôi mắt to, vẻ mặt cực kỳ vô tội, còn ra vẻ không biết gì nữa.

"…" Cô trừng mắt, lửa giận bừng bừng.

"…" Cậu chớp mắt, vô tội.

"Là mấy ngày nay con với ông già kia thế nào." Kỷ Lương cũng không ngại ngùng, hỏi thẳng luôn.

Mấy hôm nay, ngày nào tên nhóc này cũng chạy sang bên chỗ tham mưu trưởng Hạ, đừng nói cô hẹp hòi này kia, cô rất để ý!!! Con là do cô sinh ra, cô nuôi nấng, là khúc ruột, là máu thịt của cô, cô rất lo, liệu tên nhóc này có khi nào lập trường không kiên định, bị người ta lừa mất không. Tuy nói trong cơ thể của cậu có huyết thống của họ Hạ, ông nội muốn nhận cháu thì cũng được thôi, nhưng… nhưng mà cô không muốn. Kỷ Lương cô là một đứa bé mồ côi, không có gia thế, thật sự chẳng có thực lực gì để đấu với nhà họ Hạ. Nếu ông già đó tâm huyết dâng trào, học theo mấy nội dung máu chó trong phim truyền hình, chạy tới nói cái gì mà không thể để con cháu nhà họ Hạ lưu lạc bên ngoài, rồi nhất quyết muốn đưa anh Duệ đi, thì cô không tin mình có năng lực có thể giữ anh Duệ lại.

https://thuviensach.vn

“Có gì đâu mà thế nào ạ!” Kỷ Duệ lườm cô một cái: “Con thích người già, ông ấy thích trẻ con, ở cùng với nhau cũng coi như là hoà hợp.” Hiểu sự lo lắng trong lòng cô, Kỷ Duệ đưa tay đập vào gáy cô một cái: “Con đã nói đời này con chỉ mang họ Kỷ, mẹ còn lo lắng gì chứ.”

Kỷ Lương bị nhìn thấu tâm tư, chỉ có thể cười ha ha hai tiếng, gãi gãi tóc, sau đó hôn chụt một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của con trai: “Anh Duệ, mẹ đã từng nói chưa nhỉ? Mẹ yêu anh chết mất thôi!”

Vừa dứt lời thì nghe bên ngoài truyền tới tiếng còi tập trung khẩn cấp.

Khỉ thật! Kỷ Lương nhìn bên ngoài trời đang mưa to gió lớn, chẳng lẽ lại huấn luyện đặc biệt trong thời tiết này sao?!

Sự thật đã chứng minh, những suy nghĩ tốt của Kỷ Lương thì không bao giờ linh nghiệm, nhưng dự cảm xấu thì luôn luôn chuẩn xác.

Bây giờ mới tám giờ hơn. Hôm nay trời thực sự rất đẹp, ban ngày nhìn cũng không có dấu hiệu mưa gió gì, thời tiết cực kỳ dễ chịu. Nhìn tiết trời như vậy, thủ đoạn giày vò mọi người của Hạ Vũ cũng không thể nào đạt tới hiệu quả mong muốn được, cho nên phần huấn luyện ban ngày khá thoải mái so với những ngày trước, làm cho cả đám người cảm động đến mức thiếu chút nữa là quỳ xuống tạ ơn trời đất, cầu xin ông trời mở to mắt, tốt nhất là cứ mưa một trận thật to đi, để bọn họ đỡ bị giày vò nữa. Hiện giờ mới thấy, đúng là một câu của bọn họ có thể khiến đất trời biến sắc rồi.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, quyết chí khiến ông trời phải cảm động. Nên vừa ăn cơm xong, thấy trên trời đột nhiên nổi gió, mây đen kéo đến, chỉ chốc lát sau, sấm chớp ầm ầm, thêm một lúc nữa, mưa to đổ xuống làm cả đám binh lính trong doanh trại huấn luyện vui vẻ gào khóc om sòm, còn phi ầm ầm ra giữa trời mưa, khiến các đại đội khác nhìn mà chẳng hiểu ra sao.

https://thuviensach.vn

Đang lúc mọi người thả lỏng tinh thần, nghĩ đêm nay sẽ là một đêm ngon giấc, thì tiếng còi tập hợp khẩn cấp đã phá huỷ giấc mộng đẹp chưa kịp hình thành của mọi người.

“Ba phút bốn mươi lăm giây!” Hạ Vũ nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn binh lính quần áo không chỉnh tề, giọng điệu không thay đổi gì nhưng cũng đủ để mọi người cảm nhận được anh đang không hài lòng.

Chính xác! Khi bọn họ còn ở đơn vị cũ, thời gian tập hợp đều trong vòng hai phút, đều tại thời tiết này gây hoạ, trận mưa to đột ngột đổ xuống đã khiến ọi người bất giác buông lỏng vài phần, nhất thời quên mất cái người họ Hạ kia, thời tiết càng xấu thì anh ta sẽ càng thích giày vò bọn họ.

“Đêm nay, thật ra tôi không định huấn luyện các cậu!” Hạ Vũ nói xong, phía dưới đều thầm thở dài: ai tin được chứ!

“Là mấy lão già Mỹ kia tìm đến.” Nói xong, ánh mắt anh liếc sang một hướng khác. Cách đó không xa, có một nhóm rất đông đang tập hợp, cũng chính là binh lính của Mỹ tới hợp tác huấn luyện.

Cái khác không nói, chỉ bàn về thể trạng thôi, thì nhìn đám lính Mỹ cũng đã cường tráng hơn bọn họ rất nhiều rồi. Chưa nói tới đám người bên Mỹ chọn tới lần này, chắc chắn không phải những kẻ kém cỏi, giờ còn đột nhiên muốn làm thế này là sao?

Chỉ một lát sau, Jess đã bước tới, liếc mắt nhìn đám lính quần áo không chỉnh tề bên này, trong mắt thoáng có ý cười, sau đó hỏi Hạ Vũ: “Sĩ quan Hạ, có thể bắt đầu chưa?”

Hạ Vũ gật gật đầu: “Bắt đầu đi.”

Nội dung nhiệm vụ đột xuất đêm nay, Trung Quốc là phe đỏ, Mỹ là phe xanh, nội dung trò chơi: “Tìm cách giải cứu con tin.”

https://thuviensach.vn

Mỗi người đều được phát một gói gì đó không thấm nước, trong thời gian quy định phải nghĩ cách cứu con tin của bên ta trong tay phe xanh.

“Con tin là ai nhỉ?!” Tần Dịch vừa xem xét cái bọc kia, vừa hỏi: “Nam hay nữ?” Câu hỏi này cũng là thắc mắc của mọi người.

Trong căn cứ này, chỉ toàn là đàn ông, ngay cả đầu bếp cũng là đàn ông, chẳng khác gì miếu hoà thượng, việc này đối với những đại đội khác thì có thể đã thành thói quen, nhưng mấy người Tần Dịch thì không. Lúc trước bọn họ ở nơi phồn hoa đô thị, nhìn thấy các em gái gầy béo đủ cả, đến khi tới đây, ngày nào nhìn trước ngó sau cũng chỉ toàn thấy đàn ông, nhắm mắt cũng chỉ nghe tiếng đàn ông, những ngày kham khổ này, thật chẳng khác gì thầy tu.

Hạ Vũ như cười như không nhìn cậu một cái: “Là người không giống cậu.”

Là người không giống cậu!

Tuy câu này chẳng khác gì những lời Hạ Vũ thường nói, nhưng giờ phút này nghe còn hay hơn cả âm thanh của trời đất. Tần Dịch là một người đàn ông chân chính, không giống với cậu, thì chắc chắn là em gái xinh đẹp nào đó rồi.

Chỉ một câu đã làm đám lính máu me hẳn lên. Nếu xét về đại cục, thì việc này liên quan đến danh dự của Quốc gia, dù liều mạng cũng phải đánh tan đám lính Mỹ, giữ gìn danh dự của Quốc gia. Còn nếu nhìn trên khía cạnh cá nhân, thì đây là cơ hội để làm anh hùng cứu mỹ nhân ngàn năm có một.

Tóm lại, là chiến dịch này chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhìn cả đám người như lang như sói, giờ phút này cô đã ý thức một cách sâu sắc sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ.

https://thuviensach.vn

Chương 51: Tập Trung Vào Mục Tiêu

Kỷ Lương mở túi ra nhìn, thấy một tờ bản đồ, một chiếc la bàn, một con dao găm, một bộ đàm liên lạc, một khẩu súng, tiếp đó… Không có nước, cũng không có đồ ăn.

Kỷ Lương nhìn trời, vừa mưa vừa gió, sau khi mọi người bàn bạc, quyết định chia thành từng tổ nhỏ để hành động. Bốn người Kỷ Lương, Tần Dịch, Thi công tử và cậu lính "cua" thành một tổ, còn lại là cứ năm người thành một tổ, căn cứ vào địa điểm đánh dấu trên bản đồ, bọn họ phải cứu con tin trong một căn biệt thự bỏ hoang cách đó hơn hai nghìn mét.

Muốn tới được biệt thự, phải băng qua một cánh rừng rậm, người có đầu óc đều biết, chắc chắn quân Mỹ đã thiết lập các tạm gác bên trong cánh rừng này, có thể nói, bọn họ sẽ thực sự giao chiến ở hai địa điểm: một là trong cánh rừng kia, và hai là trong biệt thự.

Sau khi sắp đặt ổn thoả, mọi người đang chuẩn bị hành động thì cậu lính "cua" bỗng nói: "Chúng ta tự đặt ỗi tổ một cái tên đi, chứ cứ gọi tổ một, tổ hai, tổ ba, nghe chẳng có khí thế gì cả."

Mọi người đều hưởng ứng, sau khi vắt óc suy nghĩ, thì các loại tên kỳ quái đều được xuất xưởng, có Vua hải tặc, có đội giải cứu mỹ nhân, còn cải biên cả thành đội 'gà' quân Hoa Kỳ nữa…(*) Bên đội Kỷ Lương, cuối cùng cũng chọn theo mọi người một cái tên, rồi bắt đầu triển khai hành động.

(*) Các bạn í nói lái từ hải quân Hoa kỳ, thành gà quân Hoa Kỳ.

https://thuviensach.vn

Chỉ một lát sau, bọn họ đã đi đến trước cánh rừng, mọi người kiểm tra lại trang bị lần nữa, rồi lấy màu dằn di ra bôi lên mặt, nguỵ trang lần cuối.

“OK! Hành động!” Thi Thanh Trạch vỗ nhẹ vào tay, ý bảo các tổ bắt đầu hành động, tiến sâu vào trong rừng, đồng thời giữ vững liên lạc.

Sau khi vào rừng, tiếng mưa gió đập vào lá cây không chỉ giúp che đậy tiếng bước chân của bọn họ, mà ngược lại cũng khiến bọn họ khó thăm dò động tĩnh của đối phương hơn. Lúc này, khả năng nghe ngóng sẽ không phát huy tốt bằng đôi mắt. Bọn họ mở to mắt, chú ý động tĩnh xung quanh.

Khoảng hơn ba mươi phút sau, trong bộ đàm truyền đến giọng nói: “Vua Hải tặc phát hiện con mồi… xem chúng tôi cho bọn hắn một bài…” từ bài còn chưa nói xong, đã nghe bên kia vang lên tiếng súng: “Chết tiệt… Có tay bắn tỉa…” sau đó chỉ còn những tiếng soàn soạt vang lên.

Xem ra tổ đó đã bị xử lý rồi.

“Ha ha ha… Còn tưởng năng lực thế nào… mấy lão Trung Quốc đúng là rác rưởi…”

Bộ đàm vang lên vô số những giọng nói lơ lớ quái đản, đầy vẻ khinh thường khiến mấy người bên này nghe mà nổi giận bừng bừng.

“Rác cái con mẹ mày ấy.” Mấy người lính Trung Quốc đang bị chế trụ, nghe mấy lão lính Mỹ nói vậy liền tức khí chửi một câu, rồi đạp cho đối phương một cái.

“Bây giờ mày đang là người chết, không được quyền nói chuyện.” Lão lính Mỹ tiếp tục dùng giọng lơ lớ nói xong, rồi nhặt bộ đàm từ dưới đất lên, trực tiếp thông báo toạ độ của mình, cuối cùng còn nói vô cùng khiêu khích: “Không sợ chết thì cứ tới đây.” Sau khi nói xong, hắn dẫm luôn vỡ bộ đàm.

https://thuviensach.vn

Tiếng bộ đàm vỡ vụn khiến mọi người vội lấy tai nghe ra khỏi tai, nhưng vẫn có thể nghe đầu bên kia truyền đến những tiếng mắng tức giận của đồng nghiệp:

“Mẹ mày, mày cứ chờ đấy cho ông!”

“Rồi ông đây sẽ dùng võ công Trung Hoa, đập nát hoa cúc của mày.”

Lòng Kỷ Lương hơi trầm xuống, từ lúc phát hiện đến lúc xử lý xong toàn bộ còn chưa đến một phút, không thể coi thường được!

Giờ khắc này, cô đột nhiên cảm thấy, những phần huấn luyện điên cuồng lúc trước của Hạ Vũ vẫn không hề đủ. Nếu đây là một trận chiến thực sự, thì trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ đã mất đi năm chiến hữu rồi.

Đã chết, tất cả đều đã thành ma.

“Câm *** miệng hết đi.” Kỷ Lương bình tĩnh mắng một câu, dập tắt hết lửa giận của mấy người lính đang nóng nảy rống lên kia: “Các cậu không nghe ‘di ngôn’ của bọn hắn sao? Còn *** muốn đi báo thù cái gì, đối phương có tay súng bắn tỉa ở sẵn đó chờ đám người lỗ mãng các cậu kéo qua, chỉ dùng một phát súng là lấy sạch mạng các cậu rồi.”

Nghe Kỷ Lương mắng, mọi người đều như tỉnh ra, có người còn tự lấy tay vả vào miệng để làm ình tỉnh táo lại.

“Sáng suốt một chút.” Kỷ Lương nói: “Tiếp tục đi, nhớ kỹ nhiệm vụ thứ nhất.”

“Rõ!”

“Đi thôi!” Kỷ Lương phất tay, ý bảo thành viên tổ mình đi tiếp.

Mưa không biết đã tạnh từ lúc nào, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng lờ mờ chiếu xuống cánh rừng.

https://thuviensach.vn

Khoảng hơn một tiếng sau, Thi công tử đi tít đằng trước đột nhiên giơ tay ra hiệu dừng lại, yên lặng dùng tay làm ám hiệu: phía trước có người.

Bốn người lập tức ngừng lại, ẩn nấp tại chỗ, sau đó quay về phía Thi Thanh Trạch, ý bảo hắn thăm dò tình hình. Quả nhiên, ở cách đó tầm hơn mười mét, có bốn tên lính Mỹ mặc quân trang đang ngồi rất thảnh thơi.

Đừng kích động! Kỷ Lương lặng lẽ ra hiệu cho bọn họ, đừng quên bài học của nhóm chiến hữu lúc trước.

Ẩn nấp là sự khảo nghiệm tính nhẫn nại cao nhất, may mà cả bốn bọn họ đều nhẫn nại được: Thi công tử đương nhiên không cần phải nói, từng là phần tử tinh anh trong Cục An ninh, sở trường của Tần Dịch kia là bắn lén, ẩn nấp và ngắm bắn là hai việc không thể tách rời, dưới sự huấn luyện của Hạ Vũ, cậu lính "cua" đã nhẫn nhịn thành gang thép, sau khi kết thúc cái ngày huấn luyện chịu nhiệt nào đó, con cua trên mông cậu bị phơi nắng đến chín cả lên, cậu còn có thể nói nói cười cười với các chiến hữu, lôi con cua về nhà nhắm rượu.

Kỷ Lương ẩn mình trong một bụi cây thấp, đôi con ngươi đen láy nhìn chằm chằm không chớp mắt về đám lính phía trước. Súng trong hành trang là loại được chế tác đặc thù, bắn đạn cao su mềm, sau khi đạn bắn trúng người, thuốc màu được đặt sẵn bên trong sẽ vỡ ra, phải dùng chất lỏng đặc thù xử lý mới rửa sạch được.

Lúc này, Tần Dịch đang nấp ở gốc cây đại thụ hướng ba giờ phía sau cô, súng bắn tỉa trong tay cũng lặng lẽ lên đạn, cô thoáng nhìn lại, ý bảo cậu phải chuẩn bị cho tốt.

Thi Thanh Trạch ở cùng hướng mười một giờ với cô, còn cậu lính "cua" thì lúc này nằm rạp xuống đất như hình con cua.

Không dễ làm chút nào!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nheo mắt, cố gắng phát huy thị lực của mình đến cực hạn, cân nhắc tất cả các yếu tố: dùng mông nghĩ cũng biết, mấy gã lính Mỹ này không phải đồ ngốc, bọn hắn biết rõ đây là một trong những con đường bọn họ có thể đi qua nếu muốn giải cứu con tin, còn thảnh thơi ngồi đó như không có chuyện gì xảy ra, chắc chắn sẽ có tay bắn tỉa đang chực chờ ở góc nào đó. Biểu hiện thoải mái kia, chẳng qua chỉ là biểu hiện ngoài mặt, để dụ địch thả lỏng, chỉ cần họ lơi là, kết cục sẽ không khác gì nhóm chiến hữu lúc trước, bị đối phương diệt sạch.

Trong cánh rừng này, có rất nhiều nơi có thể che giấu hành tung, nhưng chọn một nơi có thể vừa quan tâm đến thành viên bên ta, vừa có thể tấn công địch trước, thì cũng chỉ có chỗ đó!

Kỷ Lương quay sang Tần Dịch, ý bảo ở trên cây cành cao của cây đại thụ phía trước, là chỗ tay bắn tỉa số một ẩn nấp, còn phần lá cây rậm rạp che phía sau, có một chỗ lá đặc biệt dày.

Tần Dịch: tên bắn tỉa trên cây!

Thi công tử: gã phía bên phải.

Cậu lính “cua”: gã ở phía sau.

Kỷ Lương tất nhiên phụ trách gã bên trái.

Còn một gã cuối cùng, giữ lại làm tù binh.

Bốn người yên lặng phân công nhiệm vụ, sau đó tiếp tục ẩn nấp. Hiện giờ không phải là lúc để bọn họ xuất hiện, vẫn phải chờ, chờ đến thời cơ tốt nhất — thời cơ để có thể tung một đòn chí mạng.

Đợi lâu cũng không thấy con mồi đến, khiến nhóm lính Mỹ kia hơi lơi lỏng, một tay rút bao thuốc lá ra, ném cho chiến hữu mỗi tên một điếu, còn

https://thuviensach.vn

quay về đằng sau, ngước lên trên cây gọi, bóng đen kia không đáp lại, tiếp tục ẩn nấp — đúng là một tên cẩn thận. Kỷ Lương nghĩ.

Trong bóng đêm, đốm lửa thuốc lá lập loè là đã chỉ rõ vị trí của mục tiêu!

https://thuviensach.vn

Chương 52: Tay Không Bắt Rắn

Đám lính Mỹ kia còn chưa biết tử thần đã mang giáo liềm tập trung xung quanh, vẫn ngồi thả lỏng thần kinh trong làn khói mỏng.

Không biết là ai bắn phát súng đầu tiên, có lẽ là bắn cùng lúc, tiếng súng chợt vang lên, sau đó đột ngột chấm dứt.

Trong rừng cây, ánh sáng không rõ ràng, Kỷ Lương ngắm qua ống kính, viên đạn màu đỏ bắn trúng đầu địch, cô như nhìn thấy viên đạn thật, xuyên thẳng qua não của địch, óc vỡ toang, màu trắng và màu đỏ đan xen nhau — tuyên bố tử vong!

Trong nháy mắt tiếng súng phát ra, tay bắn tỉa bên phe xanh ngồi trên cành cây cao cũng định bóp cò theo hướng súng nổ, nhưng chợt cảm thấy trên trán lành lạnh, chất lỏng màu đỏ từ từ chảy xuống mắt, ảnh hưởng tới tầm nhìn của hắn, một giây trước khi tử trận, hắn vẫn kịp bóp cò.

Có điều, chỉ trong nháy mắt, năm chiến hữu tử vong mất bốn người, tên lính còn lại vừa định phản kháng, thì một thanh dao găm lạnh băng đã kề vào cổ họng hắn: “Không được nhúc nhích!” Giọng Thi công tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, khác hẳn với dáng vẻ cà lơ phất phơ lúc trước, nét mặt nghiêm nghị, không còn nhìn thấy sắc thái bất cần đời như thường ngày.

Lạch cạch! Một cây súng bị ném từ trên cây xuống, ba giây sau, tên lính Mỹ mặt bị nhiễm màu đỏ nhanh nhẹn nhảy xuống: “Không tồi.” Hắn chân thành giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ bội phục đối thủ, sau đó đứng tụm lại với ba tên lính khác cũng bị trúng đạn đỏ, từ sau giây phút này, bọn họ không được nói câu nào, vì bọn họ là người chết.

https://thuviensach.vn

Tần Dịch và cậu lính “cua” cũng bước từ vị trí của mình ra, chỉ còn mỗi Kỷ Lương vẫn còn nấp sau bụi cây, không biết đang làm cái lông gì.

“Đội trưởng Lương!” Tần Dịch hơi lo lắng, vừa rồi tên bắn tỉa của đối thủ vẫn kịp bóp cò, theo phương hướng hắn nhắm thì chính là vị trí của Kỷ Lương — nếu không phải đội trưởng Lương cố tình để lộ vị trí thu hút sự chú ý của tay súng bắn tỉa kia, thì trong tình trạng thiếu ánh sáng đó, cậu sẽ không thể nào bắn chính xác vào chỗ hiểm của đối phương được.

Tuy cậu rất tin tưởng vào bản lĩnh của Kỷ Lương, nhưng mà…

“Đừng tới đây!” Cậu vừa định bước lại gần, thì nghe thấy tiếng Kỷ Lương nghiến răng nói: “Rắn!”

Ở trong bụi cây ẩm ướt, xuất hiện rắn là chuyện đương nhiên. Nếu là ngày thường, để bọn họ bắt gặp, không chừng còn có thể làm thành một bàn tiệc kiểu Trung Quốc nữa, bắt về sẽ tính toán xem nên nấu canh hay nướng. Nhưng khi đang ấn nấp mà bị rắn bò lên người, thì không cần phải nói đến những chuyện khác nữa.

Ánh sáng quá yếu, Tần Dịch nhìn một lúc lâu mới phát hiện có một con rắn hổ mang nhỏ màu đen đang quấn quanh cổ Kỷ Lương.

Khi Kỷ Lương bóp cò hạ gục đối phương, đang định đi ra khỏi bụi cây thì một con rắn màu đen không biết lao từ đâu ra, bò trên bụi cây trước mặt cô, đôi mắt xanh biếc hình tam giác nhìn cô chằm chằm, ở khoảng cách gần như thế, cô có thể nhìn rõ ràng hoa văn trên da rắn, nó ngỏng cao đầu, lè cái rưỡi đỏ tươi ra!

“F**k!”

Cảnh tượng này khiến Tần Dịch sửng sốt, ngẩn người nhìn chằm chằm con rắn đen kia, tay chân luống cuống. Mấy người khác cũng đang đi tới,

https://thuviensach.vn

mấy tên lính Mỹ đã "tử trận" nhìn thấy tình hình bên này cũng bu lại, trợn tròn mắt, hít một hơi lạnh.

Rắn là loại động vật máu lạnh, rất mẫn cảm với độ ấm. Cơ thể người phát ra độ ấm sẽ hấp dẫn rắn tới gần. Con rắn hổ mang màu đen chậm rãi bò dọc theo cánh tay cô, thậm chí vẫn tiếp tục quấn quanh vào cần cổ lộ ra bên ngoài quần áo của cô.

"*** lui hết ra sau, đừng làm kinh động đến nó." Kỷ Lương cố gắng đè giọng xuống, nói chuyện cũng thật cẩn thận, chỉ sợ thanh quản tạo ra rung động quá lớn sẽ khiến con rắn trên cổ cô thấy không thoải mái, há mồm cắn cho cô một cái thì cô chỉ có gục thôi.

Con rắn kia dường như rất vừa lòng với độ ấm trên cổ Kỷ Lương, vì hơi ấm thoải mái đó mà cảm thấy rất hưng phấn. Nó ngẩng cao đầu, phồng mang ra, nhìn giống cái thìa ăn cơm, khoe ra những đốm trắng đen rõ ràng đẹp đẽ trên da.

Mẹ nó!

Kỷ Lương nghiêng đầu quan sát dáng vẻ hứng trí ngẩng cao đầu của nó, cái cổ còn kiêu ngạo lắc lư với cô, nếu không phải tình hình đang khẩn cấp, thì thật sự cô đã muốn chụp một tấm ảnh rồi, để khi quay về cũng có thể khoe với anh Duệ: "Nhìn này, mẹ múa với rắn đấy, biểu lộ triệt để bản sắc anh hùng nhé."

Khi con rắn đen lại một lần nữa lắc lư thân người, Kỷ Lương mạnh mẽ ra tay, nhanh, chuẩn, tàn nhẫn nắm lấy cổ rắn, tay kia không biết đã rút con dao găm ra từ bao giờ, ánh sáng loé lên, đầu rắn và thân mình chia làm hai nửa…

Chưa tới ba giây, tinh thần của mọi người còn không kịp phục hồi…

https://thuviensach.vn

“Khỉ thật, mau tới giúp tôi!” Con rắn vẫn quấn chặt lấy cổ cô, khiến cô không thở được, vậy mà mấy tên khốn này còn không chạy tới giúp, đứng ngẩn ra mà xem. Một tay cô vẫn còn nắm chặt đầu rắn, không dám buông ra. Rắn sống rất dai, chém một dao vẫn chưa chết hẳn được, nên cô cũng không dám tuỳ tiện ném cái đầu này đi.

Lúc này, mọi người mới vội vội vàng vàng kéo thân rắn trên cổ Kỷ Lương xuống. Kỷ Lương ném dập đầu rắn đang cầm trên tay xuống đất, sau đó mới phát hiện mọi người vẫn đang ngây dại nhìn cô: “Sao thế?”

“Mẹ nó! Đội trưởng Lương, chị quả nhiên là thần tượng của tôi!” Hai mắt Tần Dịch như toả sáng, nhìn cô chằm chằm, mặt đầy vẻ sùng bái: “Tay không bắt rắn, **!” *** Đây mà là phụ nữ à?! Nếu hoán đổi vị trí, vừa rồi là cậu bị con rắn kia quấn, thì cậu tuyệt đối không thể nào bình tĩnh được như cô.

Kỷ Lương rất hưởng thụ lời ca ngợi của cậu: “Được rồi, được rồi.” Thấy cậu vẫn tiếp tục ngốc nghếch nhìn chằm chằm, Kỷ Lương không chịu nổi liền đập vào gáy cậu một cái: “Mẹ nó chứ, phục hồi lại cho tôi, bà đây có lợi hại thì cũng không thể một mình đi giải cứu con tin được.”

Cô quay đầu nhìn Thi Thanh Trạch đã “phế bỏ” tay chân của “người sống” duy nhất — không hổ là người đã từng gặp các tình huống nguy hiểm, làm việc rất thận trọng. Kỷ Lương thầm khen ngợi Thi Thanh Trạch trong lòng. Gặp chuyện vừa rồi, nếu là những tay lính mất bình tĩnh, có lẽ nhất thời nóng nảy sẽ xem nhẹ tên tù binh sống sót này, để hắn ta có cơ hội phản công mất. Như vậy, nhóm của hắn cũng sẽ khóc đến chết mất thôi.

Kỷ Lương bỏ qua bốn tên “tử trận” kia, đi đến trước mặt tên tù binh còn sống, dùng Tiếng Anh lưu loát để hỏi đối phương về lực lượng của phe xanh, và cách sắp xếp, bố trí, kết quả là đối phương đáp trả lại cô một câu:

https://thuviensach.vn

“Tôi bị thương, mất quá nhiều máu, đang ở tình trạng nửa hôn mê, không trả lời cô được.” Nói xong, hắn ta còn chỉ chỉ vào hai cánh tay và chân của mình đã bị Thi Thanh Trạch “bắn phế bỏ” nữa.

Trời ạ! Kỷ Lương thầm chửi bậy, dám chơi trò này với cô, không biết biệt hiệu của cô là người đàn bà lưu manh hay sao?!

“Anh cũng may mắn thật.” Kỷ Lương như cười như không nhìn hắn ta: “À mà, tôi vừa giết con rắn kia, nghe nói máu rắn rất bổ, tôi cho anh nếm một chút nhé.” Nói xong, cô liền nhặt con rắn bị cô cắt đứt đang nằm trên mặt đất kia lên: “Lại đây, cắn một miếng bổ sung thể lực nào. Nếu không đủ, tôi sẽ cho người đi tìm cóc, chuột này nọ. Người Trung Quốc chúng tôi vốn đều rất nhiệt tình hiếu khách, lấy việc giúp người làm niềm vui mà.”

Tên lính Mỹ trừng mắt nhìn thân rắn đen bóng, rồi lại nhìn Kỷ Lương, nhớ tới chuyện tay cô vừa cắt đôi con rắn, mà da đầu cũng run lên…

https://thuviensach.vn

Chương 53: Bắn Trúng Tim

Sau khi lấy được những tin tức cần thiết, Kỷ Lương cầm súng bắn vào ngực gã lính Mỹ kia: “Anh chết.” Sau đó, cô bắt đầu đưa tay cởi quần áo của hắn.

“Lương… Lương Lương bé nhỏ…” Thi Thanh Trạch hoảng sợ nhìn tốc độ cởi quần áo người kia của cô, hắn thầm nghĩ, không phải Kỷ Lương bị con gì đó cắn chứ? — Trong tiểu thuyết không phải thường có tình tiết, ở trong những khu rừng ẩm ướt thế này, rất hay xuất hiện những con sâu bọ không biết tên, vừa cắn đã khiến đầu óc của người ta không tỉnh táo hay sao: “Em… em bình tĩnh một chút! Cứ mạnh mẽ như vậy không hay lắm đâu… Hơn nữa, đám lính này đều chết hết rồi, em làm thế… không phải là cưỡng bức thi thể hay sao…” Khẩu vị nặng quá: “Chi bằng em thả hắn ra, xông vào tôi đây này!” Đến đây, vì cô, hắn có thể cống hiến ** của chính mình.

Kỷ Lương không thèm quay đầu lại: “Thi Thanh Trạch, bà đây tình nguyện cưỡng bức thi thể cũng không muốn cưỡi lên người anh!” Cô không cần đoán cũng biết trong đầu tên xấu xa kia đang nghĩ gì rồi.

“Lương Lương bé nhỏ, em…” Thi công tử đưa tay ôm lấy ngực, ra vẻ rất đau lòng.

“Đừng có anh anh tôi tôi nữa, các cậu cũng mau lại đây, lột hết quần áo của họ ra, mặc vào.” Lột áo xong, cô bắt đầu đưa tay xuống quần. Tên lính Mỹ giật mình muốn phản kháng, thì Kỷ Lương đã lườm hắn một cái: “Sao? Các anh định làm xác chết sống lại à? Xác chết tiên sinh, xin anh phối hợp

https://thuviensach.vn

với chúng tôi, diễn cho tốt nhân vật của mình đi.” Xác chết phải làm thế nào thì tự mà hiểu chứ, còn lộn xộn.

Sau khi hiểu được ý đồ của Kỷ Lương, cả đám ba chân bốn cẳng lột sạch quần áo của đám lính kia, chỉ có tên lính bắn tỉa là cực kỳ phối hợp, tự giác nói: “Đừng lột nữa, tự tôi cởi.”

Vì thế, ba phút sau, bốn người Kỷ Lương mặc quần áo màu xanh của đám lính kia, sau đó xé hết quần áo của mình, đồng thời gói đám lính kia lại, vứt sang bên vệ đường. Nhìn năm tên lính Mỹ trần truồng, ánh mắt cậu lính “cua” đảo xuống, nhìn chỗ hơi phình ra ở quần lót của bọn họ, vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, oán hận phun ra một câu: “Mẹ nó!… Mấy gã nước ngoài này ăn cái gì vậy không biết.”

Kỷ Lương cười quái dị: “Này nhóc cua, cậu đừng có nhìn chằm chằm người ta như vậy, cẩn thận người ta nghĩ cậu có hứng thú với ‘đồ chơi’ của người ta, lại tưởng cậu là GAY đấy.” Trong doanh trại vốn không thiếu mấy lời đồn đại này, trong đời lính của mấy cậu nhóc gầy gò này luôn có những dấu vết mờ ám như vậy: “Đi thôi!”

Bốn người chỉnh đốn lại hành trang, yên lặng, nhanh chóng, tiếp tục đi về phía khu biệt thự. Ở đằng sau, một đôi ngươi màu lam sẫm nhìn chằm chằm vào bóng Kỷ Lương…

“Lần này tính toán sai rồi.” Một tên lính nhìn thân hình trần trụi của mình, rồi lầm bầm chửi: “Eric, anh nhìn gì vậy?”

Người đàn ông được gọi là Eric chính là tay bắn tỉa kia, hắn đưa một tay lên xoa cằm, nhìn chằm chằm về hướng bọn Kỷ Lương rời đi: “Rất thú vị, cô gái Trung Quốc kia ấy.”

Mấy tay chiến hữu không nói gì, lẳng lặng nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

“Cho xin đi, Eric.” Có người không chịu nổi khẩu vị kỳ quái của hắn, liền đặt tay lên vai hắn: “Trên đường quay về Mỹ, tuỳ tiện tìm một người cũng hơn đứt cô nàng kia rồi.” Cô nàng kia… có thật là phụ nữ không? Nhìn mãi cũng không phân biệt được đâu là ngực, đâu là mông, có cảm giác gì được chứ, cân lên cân xuống cũng chưa chắc đã được ba lạng thịt, đứng thẳng người thì chẳng khác gì đàn ông. Hơn nữa, cái thủ đoạn kia của cô ta… F**k! Phụ nữ ấy mà… vẫn nên dùng một câu truyền thống của Trung Quốc: là liễu yếu đào tơ thì đáng yêu hơn nhiều. Cái người tên Kỷ Lương kia, không ổn chút nào.

Eric nhìn mặt cả đám chiến hữu đều dính màu đỏ, liền đưa tay chỉ chỉ vào tim mình: “Cô bé kia, bắn trúng tim tôi rồi!” Một câu nói thật quá lãng mạn.

Mọi người nhìn theo ngón tay hắn, mới phát hiện ra, ở chỗ tim hắn, có một vệt màu đỏ — Eric trúng hai phát đạn, một phát trên đầu, là từ tay bắn tỉa đối diện với hắn, còn phát trên ngực… là từ người tên Kỷ Lương kia sao?

Thi Thanh Trạch không biết, Tần Dịch không biết, cậu lính cua lại càng không thể biết được, lúc đó Kỷ Lương đã bắn tổng cộng hai phát đạn, mà khoảng cách giữa hai lần bắn đó rất ngắn, dường như không phát hiện ra, trừ Eric ở trên cao, nhìn thấy tất cả mọi việc. Đương nhiên, hắn cũng tặng lại Kỷ Lương một viên đạn, có điều, viên đạn đó không trúng vào điểm yếu, nhưng cũng có thể coi như khiến cô bị thương.

Eric nhìn mấy bộ quân phục dằn di của phe đỏ đã bị xé rách đang che ở thân dưới của mình! Xem ra cô ấy đã định “thuận tiện” cởi bỏ quần áo của mình, huỷ bỏ chứng cứ — cứ như vậy, thì cô ấy coi như không phải là người bị thương nữa. Nghĩ vậy, Eric không nhịn được, bật cười rất thâm trầm: “Thật thú vị…” Cô bé tinh quái này đùa giỡn mà không lộ chút sơ hở nào, khiến cho hắn không thể nói được gì.

https://thuviensach.vn

Vì có thông tin trực tiếp, nên bọn Kỷ Lương xuyên qua rừng cây, rốt cuộc cũng thấy được ngôi biệt thự bỏ hoang bên bờ biển kia.

Bốn người vừa định thở phào một hơi, thì bên tai Kỷ Lương nghe thấy một tiếng động bất thường, cô giật mình: “Tản ra!”

Vừa nói xong, hai người Thi Thanh Trạch và Tần Dịch đã nhanh chóng tìm được chỗ ẩn nấp, còn cậu lính ‘cua’ vì vừa nhìn thấy biệt thự, đang muốn vươn người thư giãn gân cốt, nên khi Kỷ Lương nói xong, cánh tay cậu cũng mới buông xuống, đang định tìm chỗ trốn thì đã không kịp, đối phương đã nhìn thấy cậu, tập trung toàn bộ sự chú ý vào cậu.

Cậu lính cua nhìn chằm chằm vào mấy tay lính Mỹ ở góc rẽ, trong đầu thầm nói: Mẹ nó, chết chắc rồi.

Pằng!

Một tiếng súng thánh thót vang lên, bắn thẳng vào đầu tay lính vừa đi từ trong rừng ra, đối phương cảnh giác nghĩ cậu lính ‘cua’ có thể là con mồi, nên cũng nhanh chóng tìm yểm thế. Cậu lính ‘cua’ lập tức chui vào một bụi cỏ ven đường trốn. Khi mọi người đang nghĩ sắp có một trận mưa bom bão đạn, khi đám lính Mỹ tập trung, chăm chú hướng súng về phía trước, thì Kỷ Lương luồn ra phía sau, bịt miệng một tay lính Mỹ từ đằng sau, đặt dao găm lên cổ hắn, làm tượng trưng hành động cứa cổ hắn, sau đó đoạt súng trong tay đối phương, nhanh chóng bắn gục tên lính gần đó, còn lại một tên dường như phát hiện ra phía sau có biến động, vừa xoay người thì một viên đạn đỏ từ đằng sau bắn thẳng tới…

Khá lắm!

Kỷ Lương quay sang dựng ngón cái với Tần Dịch và Thi Thanh Trạch.

Tính ra, vừa rồi bọn họ đã xử lý năm tên, giờ thêm bốn tên nữa. Phe xanh đã tổn thất chín người dưới tay họ. Dựa vào tư liệu lúc trước, thì bên phe

https://thuviensach.vn

xanh có tổng cộng hai mươi người, trừ năm người trong biệt thự, còn mười lăm người mai phục trong rừng, nói cách khác, là còn sáu người nữa.

Chỉ với bốn người bọn họ…

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau: đấu cái rắm ấy!

Sắc trời bắt đầu hửng sáng, mặt biển rất êm ả, tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng đập vào tai họ, mùi gió biển nhàn nhạt làm cho Kỷ Lương không kìm được, khẽ hít sâu một hơi.

Một con thuyền từ đằng xa đang đi tới, khi đám người Kỷ Lương phát hiện ra, cả bốn người đều không dám để lộ tung tích của mình, hơi bực bội nhìn con thuyền kia… Trong mắt bọn họ đều có thể nhìn thấy vẻ nghi hoặc.

Nguy hiểm, đang tới gần trong gang tấc…

https://thuviensach.vn

Chương 54: Nguy Hiểm

Sắc trời lờ mờ chưa sáng hẳn, bờ biển vắng người, thuyền… Mấy nhân tố đó kết hợp lại khiến người ta liên tưởng đến một từ: nhập cư trái phép.

Trước kia, Kỷ Lương gặp không ít chuyện như thế này, cũng đã không ít lần bắt được đám người buôn ma túy, có điều, khi đó trên người bọn họ dù gì cũng có súng thật, đạn thệt, hơn nữa, còn hành động có tổ chức. Còn bây giờ, súng bọn họ cầm trên tay cũng chỉ là súng bắn đạn màu của doanh trại huấn luyện, cũng không mặc áo chống đạn… Chỉ mang mấy trang bị này, mà muốn đánh trực diện mấy tên kia, thì đúng là đi tìm cái chết rồi.

Đám người Kỷ Lương đang muốn yên lặng rút về theo đường cũ, sau đó sẽ thông báo tình hình hiện tại với Hạ Vũ.

“Từ từ đã! Mọi người nhìn kìa.” Thi công tử đột nhiên lên tiếng, ý bảo có tình huống mới.

Người trên thuyền bước xuống, bê theo một vài chiếc thùng gỗ. Một tên không cẩn thận, để cho thứ gì đó trong thùng rơi ra, là bóng một khẩu súng màu đen. Đây… con mẹ nó, không phải là nhập cư trái phép bình thường, mà là buôn lậu vũ khí.

“Tạm thời rút…”

Kỷ Lương vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy trong lòng hoảng hốt, sợ hãi, vừa quay đầu lại, cô đã cảm thấy gáy đau nhói, trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương bị đánh thức dậy, nói chính xác, là bị một tiếng gào thét thảm thiết như heo bị chọc tiết đánh thức dậy, cô không vội mở mắt, trước hết lén thử động đậy tứ chi --- nhưng không động được.

Hỏng rồi! Lòng Kỷ Lương như lạnh đi.

“Tỉnh rồi thì đừng giả vờ ngủ nữa.”

Một chậu nước đổ ập xuống đầu cô.

Kỷ Lương mở mắt ra, cô ngẩn người, đúng là bị diệt sạch mà: Thi công tử, Tần Dịch, cậu lính “cua” đều giống cô, bị chói như bánh chưng, hai tay quặt ra sau lưng, trói chặt vào ghế. Người họ bị phủ không ít màu, xem ra, trước khi cô tỉnh lại, bọn họ đã chịu tra tấn một trận rồi. Bên cạnh đó không xa, có mấy vũng nước màu đỏ máu, nhìn rất chói mắt.

Nhìn vị trí này, thì chắc hẳn họ đang bị nhốt trong ngôi biệt thự bỏ hoang kia… Vậy những người trong biệt thự đâu?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, gã kia nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng vàng khè khè do nhiều năm hút thuốc: “Ý cô muốn hỏi mấy người kia đâu à?”

Kỷ Lương im lặng chống cự, từ gã đàn ông này tỏa ra khí tức rất nguy hiểm, phải là những kẻ vào sinh ra tử mới có.

Gã kia rít một hơi thuốc, ác ý phun vào mặt Kỷ Lương, mùi khói cay xè xộc thẳng vào mũi Kỷ Lương, cô quay đầu sang bên cạnh tránh, thì nhìn thấy mấy tên lính Mĩ đang ngồi bắt chéo chân tán gẫu.

Chuyện gì thế này?

“Vẫn chưa hiểu à?” Một tay lính Mĩ đứng lên, đi tới một góc phòng có chất đống hòm gỗ gì đó, hắn mở một hòm ra, lấy thứ bên trong cho đám Kỷ

https://thuviensach.vn

Lương nhìn --- cả hòm đầy chặt súng.

Kỷ Lương nhận ra gã này, không phải chính là tay súng bắn tỉa bị họ lột sạch quần áo trong rừng đó sao.

Eric nhận ra cô đang nhìn mình, liền nhếch miệng tặng cho cô nụ cười tuấn lãng: “Hi! Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô bé Trung Quốc.”

“Sao lại thế này?” Kỷ Lương lạnh cả người, trong lòng cũng đã có câu trả lời, nhưng cô vẫn hi vọng mọi chuyện không như mình suy đoán.

Eric cúi đầu cười: “Không phải cô đã đoán được rồi sao?” Hắn đưa tay nắm cằm Kỷ Lương: “Cô bé thông minh.”

Kỷ Lương né đầu, cười châm biếm: “Tôi cứ nghĩ đãi ngộ của Mĩ đối với các người không tồi, không ngờ mấy người còn kiếm cả loại tiền này nữa.

“Làm gì có ai ngại nhiều tiền.” Eric có vẻ rất am hiểu tiếng Trung Quốc: “Không phải người Trung Quốc các cô vẫn có câu: “Người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn” hay sao. Nhờ có cơ hội hợp tác huấn luyện lần này, mà chúng tôi có thể thừa cơ cung cấp súng ống đạn dược, đây vốn là kế hoạch rất hoàn hảo, kết quả là lại bị mấy người phá hỏng, cô nói xem, nên bắt mấy người các cô làm gì bây giờ?”

“Làm cái đầu mày ấy.” Tần Dịch nói với hắn: “*** một lũ nham hiểm!” Nghe Eric nói vậy, dù thần kinh Tần Dịch có thô đến đâu thì cũng biết bọn họ gặp phải chuyện lớn rồi.

Gã răng vàng đi đến trước mặt Tần Dịch, đạp thẳng vào bụng cậu: “*** ồn ào cái rắm ấy, muốn chết thì ông đây giúp mày…” Nói xong, gã rút súng ở bên hông ra, dí thẳng vào trán Tần Dịch.

“Đợi chút!” Eric ngăn gã lại: “Vội vã thế làm gì.” Hắn rút cây roi bên cạnh ra, vụt mạnh xuống, khiến cho áo dăn di của Tần Dịch rách toạc, vết

https://thuviensach.vn

thương trên vùng da bị hở chảy máu đầm đìa: “Không phải ban nãy mày rất vênh váo hay sao?”

“Phì!” Tần Dịch nhổ nước bọt xuống giày hắn.

Sắc mặt Eric trầm xuống, ra tay càng hung ác hơn. Mỗi một roi quất xuống đều làm quần áo trên người Tần Dịch rách toang ra, chỉ vài phút sau, quần áo trên người Tần Dịch đã rách bươm hết, roi dính nước biển, quất vào người cậu, càng khiến vết thương đau xót hơn. Tần Dịch cắn chặt răng, kiên quyết không rên lên một tiếng nào. Mặt cậu xanh mét, cố gắng chống đỡ với sự đau đớn của trận tra tấn này.

“Xương cốt cũng cứng cáp nhỉ.” Eric dừng tay: “Tên nhóc nhà máy có vẻ cũng là một nhân tài đấy. Có hứng thú gia nhập cùng tụi tao không? Hợp tác cùng chúng tao nhé. Mày còn trẻ như vậy, nhân lúc còn đang sung sức, kiếm thêm một chút, tốt hơn chúng mày lao lực cả đời nhiều.” Hắn thật sự rất tán thưởng Tần Dịch, nhất là khả năng ngắm bắn của cậu, cho nên, hắn muốn “chiêu nạp hiền tài”.

Tần Dịch trầm mặc một lúc lâu, khiến mọi người ở đây đều nghĩ cậu đang cân nhắc lời mời của Eric… trừ Kỷ Lương.

Thấy Tần Dịch mãi không có động tĩnh gì, Eric nắng khuôn mặt dính không ít máu của cậu lên…

“*** chúng mày! Xem thiết đầu công của ông nội Tần tao đây!” Tần Dịch dùng hết sức lực toàn thân, húc thẳng vào khuôn mặt tuấn lãng của Eric, khiến Eric lảo đảo lùi về sau vài bước.

Đây là Tần Dịch, là tên nhóc bình thường thần kinh thô ráp, hồn nhiên, nhưng một khi đã nhìn nhận chuyện gì, thì sẽ là cả đời. Giống như việc cậu nhìn nhận Kỷ Lương là sếp của mình, thì sẽ luôn là sếp của mình. Cho dù hiện giờ ở trong doanh trại Quân đội, bọn họ có thủ trưởng khác. Cũng như

https://thuviensach.vn

việc cậu là người Trung Quốc, thì cả đời này sẽ chỉ là người Trung Quốc, trung thành với dân tộc Trung Hoa.

Eric ôm mũi, chất lỏng ấm áp không ngừng trào ra, nhìn cái răng nằm chỏng chơ trong lòng bàn tay, đôi ngươi màu lam sẫm chợt dày đặc sát ý, nhưng sau đó, hắn lại đột nhiên mỉm cười: “Được, tốt lắm! *** rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt!”

“Đợi đã!”

“Pằng!”

Tiếng Kỷ Lương vang lên cùng lúc với tiếng súng đanh gọn.

https://thuviensach.vn

Chương 55: Hai Tiếng Súng

Tần Dịch nhìn chằm chằm vào ngực mình: "Mày…" Còn chưa kịp nói xong, thì cậu đã cảm thấy mình không thể nói được gì nữa.

Thình thịch!

Âm thanh cuối cùng của sự sống là một âm thanh ầm ĩ như vậy. Trấn động cả màng nhĩ và trái tim mọi người, sau đó là sự im lặng đế vô tận, sự trống vắng làm cho không ai dám thừa nhận.

Thân hình to lớn, cường tráng ngã gục xuống đất. Kỷ Lương nhìn chằm chằm vào thân hình nằm im không nhúc nhích kia ---

"Tự dưng lại để phụ nữ làm đội trưởng, ông đây không phục!" Lúc mới gặp, mặt cậu đầy vẻ khinh thường. "Khỉ thật, đội trưởng Lương, chị có phải là phụ nữ không thế?!" Càng về sau, thường xuyên luyện quyền cước với cô, mỗi lần bị cô đập đến bầm dập mặt mũi cũng vẫn kiên trì tiếp tục, lúc thua lúc thắng, sau đó càng đánh càng thua.

"Đội trưởng Lương…"

…

Những hình ảnh từ khi quen Tần Dịch đến giờ cứ đảo vòng trong đầu Kỷ Lương như lồng đèn kéo quân, sống động như thế…

Bây giờ chỉ còn lại thi thể lạnh như băng, ngã trên đất, không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Trên chiến trường, chỉ có hai con số: không phải 1 thì là 0. Còn sống là còn tất cả, tử vong, chính là zero.

“Còn ai muốn thử nữa không?!” Eric bị Tần Dịch húc gãy một chiếc răng, khi nói chuyện, môi vén lên để lộ ra một lỗ hổng, bộ dạng đó cực kì buồn cười, y như đang diễn hài kịch vậy.

Làm tốt lắm, nhóc Dịch. Kỷ Lương nở nụ cười, khom người lại, cười không kìm được.

“Kỷ Lương.” Nhóc cu” hoảng hốt nhìn sắc mặt tối tăm của Eric, cậu đang định mở miệng nhắc cô đừng cười nữa, thì Eric đã nhanh hơn cậu một bước, trực tiếp túm Kỷ Lương lên.

“Cô cười cái gì?”

“Ai khiến anh xem vào?” Kỷ Lương vẫn cười, ánh mắt, miệng, tất cả đều đang cười, khi đối diện với Eric, cô lại càng cười thoải mái hơn.

“Này! Người anh em!” Thi công tử nãy giờ vẫn im lặng đã lên tiếng: “Phong độ quý ông của anh ở đâu mà lại đánh phụ nữ chứ.”

Eric buông tay ra, ánh mắt chuyển về phía Thi Thanh Trạch, từ đầu tới giờ, người khiến hắn kiêng kị nhất chính là tên nhìn có vẻ rất nhã nhặn này: “Nếu không thì sao? Anh thấy chúng tôi nên làm gì bây giờ?”

“Nếu nhóm chúng tôi đến sáng mai vẫn không về, bên phía căn cứ sẽ nhất định nghi ngờ , lúc đó, phái người điều tra, thì chắc chắn các anh cũng sẽ không dễ thoát đâu.”

“Như vậy, ý anh đang nói chúng tôi nhanh chóng giải quyết hết đám người các anh, thì mới có nhiều thời gian giải quyết tốt hậu quả phải không?” Eric châm thuốc, rít một hơi: “Uy hiếp à?”

https://thuviensach.vn

“Đều là người lịch sự cả, đừng nói uy hiếp với không uy hiếp.” Thi Thanh Trạch cười nói: “Đây là tôi có lòng tốt đề xuất ý kiến thôi.”

“Vậy anh có ý kiến gì hay ho?”

“Tôi chưa muốn chết.” Thi Thanh Trạch nói thẳng vào trọng điểm: “Vốn dĩ tôi cũng không muốn tham gia lần huấn luyện này, bị Hạ Vũ ép buộc tới, kết quả là chưa đâu vào đâu đã đụng phải tình huống chết tiệt này.”

Hắn liếc mắt nhìn thi thể của Tần Dịch: “Tôi cũng không ngu như cậu ta, mạng là của mình, cái gì mà anh dũng hi sinh, chỉ có mấy tên nhóc bị kẹp đầu vào cánh cửa mới làm thế thôi. Có tiền thì cùng nhau hưởng, sao hả?” Hắn đưa ra lời đề nghị hợp tác.

“Thi Thanh Trạch, ***, anh có phải đàn ông không thế?” Nhóc cua không ngờ hắn lại tham sống sợ chết mà đầu hàng.

“Ông đây có phải đàn ông hay không cũng không cần cậu xía vào.” Thi Thanh Trạch mặc kệ cậu ta, tiếp tục đàm phán với Eric: “Thế nào, tôi cũng có chút phương pháp, có thể tìm được nguồn phân phối hàng, cả bên thị trường Đông Nam Á, tôi cũng có thể can thiệp được chút đỉnh.” Chỉ vừa mới nói vài câu đã khiến cho bọn họ muốn lên kế hoạch chi tiết cho việc hợp tác này rồi.

Eric vuốt cằm, cân nhắc đề nghị của hắn, một lát sau, hắn ta cởi trói cho Thi Thanh Trạch, ném dao găm xuống chân hắn: “Thể hiện thành ý của anh đi.”

Cái gọi là thành ý, chính là để cho hai bàn tay Thi Thanh Trạch nhuộm đỏ máu tươi của các chiến hữu ngày xưa, để cho lưng hắn phải đeo gánh nặng tính mạng của đám chiến hữu.

Thi Thanh Trạch chậm rãi cúi người nhặt con dao găm lên, ngắm nghía, Eric đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn hắn, họng súng đen ngòm trong tay

https://thuviensach.vn

chằm chằm giám sát hắn.

“Lương Lương bé nhỏ ---.” Thi Thanh Trạch đi tới trước mặt cô, vỗ nhẹ vào khuôn mặt lạnh như băng của cô: “Không ngờ lại có ngày hôm nay…”

“Muốn giết thì làm nhanh lên, đừng lề mà lề mề như đàn bà thế.” Kỷ Lương nhếch miệng.

“Lương Lương bé nhỏ, cái miệng của em hư quá.” Thi Thanh Trạch không bị cô chọc giận, hắn túm cô lên: “Có điều sau này cũng không được nghe nữa, em muốn nói gì cứ nói đi.”

Kỷ Lương không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, dáng vẻ giả vờ tốt bụng của hắn, sau đó, hắn bước tới, ôm chặt lấy cô. Cô vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như trước, không phản ứng gì.

“Ha ha --- Lương Lương bé nhỏ, em đang chống cự trong yên lặng đấy à?” Thi Thanh Trạch cười nói: “Em yên tâm, tôi sẽ không giết em đầu tiên đâu. Tôi phải giết con cua nhỏ không biết nghe lời kia trước. Điều khiến em không thể chịu được chính là nhìn người khác chết trước mặt mình đúng không? Hơn nữa, lại còn là người quen thuộc với mình nữa chứ.” Nói xong, hắn đi tới trước mặt nhóc cua, hung hăng đạp thẳng vào người cậu, khiến cậu lật ngửa, cả người cả ghế ngã thẳng xuống đất.

“Tôi đã khó chịu với tên nhóc nhà cậu từ lâu rồi.” Vừa nói, Thi Thanh Trạch vừa tiếp tục đạp, càng đạp càng mạnh, thậm chí khiến chiếc ghế tựa sau lưng nhóc “cua” gãy rời cả ra: “Gọi cậu là nhóc cua, thì cậu nghĩ mình có ba đầu sau tay à? Có nhiều chân lắm à? Đi đi… đi nhanh lên… Chân đâu… *** nghe không hiểu à? Lần nào huấn luyện cũng xảy ra sự cố… Để cả đám phải chịu tội cùng cậu… Mẹ nó chứ, cậu nghĩ cậu là ai… Chết còn muốn có người chết cùng…”

Nhóc cua bị dáng vẻ điên cuồng của Thi Thanh Trạch làm cho sợ hãi, vì hắn đạp cậu vào góc tường, nên cậu không thể phản kháng, chỉ có thể khom

https://thuviensach.vn

người nhận từng cú, từng cú đá mạnh bạo của hắn. Cuối cùng, cậu thừa cơ hắn sơ hở, vội ôm lấy chân Thi Thanh Trạch, ngăn cản hành vi bạo lực của hắn!

"Thi Thanh Trach… Anh… ***… Có gan thì giết tôi đi…" Nhóc cua điên cuồng gào thét, dây thừng vốn buộc chặt trên người, vừa rồi bị Thi Thanh Trạch đạp gẫy ghế mà cũng lỏng ra, cậu giãy giụa đứng lên, nhưng chưa kịp đứng vững thì đã bị Thi Thanh Trạch túm cổ áo kéo tới trước mặt Kỷ Lương.

"Được, tôi sẽ thỏa mãn ý nguyện của cậu." Thi Thanh Trạch kéo cậu tới trước mặt Kỷ Lương nói: "Lương Lương bé nhỏ, tôi muốn đại khai sát giới ---." Con dao găm trong tay hắn lóe lên ánh sáng lành lạnh!

Dây thừng trên người Kỷ Lương đột nhiên đứt ra, một chiêu cuộn người, cô quét chân hất ngã gã lính cầm súng đứng gần mình nhất, sau đó đánh thẳng vào huyệt sau đầu gối của hắn, cả người gã mất trọng tâm, ngã thẳng xuống đất không dậy nổi. Kỷ Lương đoạt súng của gã, khống chế tên lính trước mặt mình làm lá chắn.

Thi Thanh Trạch đẩy nhóc cua ra, nghiêng người, con dao găm bay vụt về phía Eric, thừa dịp Eric lách người né tránh, hắn lại tung tiếp một cú đấm, đánh thẳng vào bụng Eric. Eric cũng không phải tên bất tài vô dụng, hắn ta đã sớm có sự phòng bị với Thi Thanh Trạch phản kích, cả người hắn nhanh chóng lùi về phía sau, cố gắng né tránh cú đấm kia, sau đó bật người phản kích lại. Nắm tay mạnh mẽ lao thẳng vào người Thi công tử, hai người lập tức anh tới tôi lùi, động tác nhanh nhẹn khiến người ta không kịp nhìn, mọi người xung quanh đều ngẩn người, mấy khẩu súng trong tay đều không bắn trúng mục tiêu…

"***, toàn là lũ rác rưởi!" Gã răng vàng chửi thề, giật súng của tên đồng bọn, bóp cò!

https://thuviensach.vn

“Pằng!”

“Pằng!”

Hai tiếng súng vang lên, một từ phía răng vàng, một từ phía Kỷ Lương.

https://thuviensach.vn

Chương 56: F**K Không Phải Là Thật À

Kỷ Lương mở to hai mắt, nhanh chóng bóp cò, bắn gã răng vàng. Cô đã chú ý đến hành động của gã răng vàng, nhưng vẫn chậm một bước --- có lẽ không phải do cô chậm, mà là tốc độ bắn súng của răng vàng quá nhanh! Dưới tình hình hỗn loạn đó, gã không hề do dự, giây phút kia, dường như súng và người gã đã hòa thành một thể.

Quá nhanh!

“F**k…” Thi công tử bất nhã chửi thề, trong mắt có chút hoang mang, sau đó hoàn toàn mất tri giác.

Gã răng vàng nhìn Kỷ Lương, rồi cúi đầu nhìn nơi bị bắn trúng --- là trái tim!

“Tiếc quá, tôi mặc áo chống đạn.” Chỉ một câu, đã đủ để tuyên bố, sự phản công của nhóm Kỷ Lương là hoàn toàn vô ích, tiếp đó, nòng súng nhắm thẳng về phía Kỷ Lương.

Khó khăn lắm mới có cơ hội xoay chuyển, nhưng không ngờ chỉ trong nháy mắt lại biến thành con đường chết, giống như đang cười nhạo sự ngu ngốc của bọn họ vậy.

“Tất cả không được nhúc nhích. Nếu không mọi người cùng nhau chết.” Đó là giọng của nhóc cua, mang đầy tâm trạng bi thương. Hai mắt cậu đỏ hồng nhìn Tần Dịch và Thi công tử nằm trên mặt đất. Lúc này, cậu đã không còn xác định rõ được cảm xúc trong lòng mình là đau buồn hay là oán giận nữa rồi: “***… Dừng tay hết cho ông… ***” Nhóc cua cầm lựu đạn trong tay, mắt đỏ ửng, gào lên: “Đến đây mà đánh… Đến mà đánh tôi

https://thuviensach.vn

này… Thi Thanh Trạch --- Tôi làm được…” Cậu quay về phía Thi công tử gào thét.

Vừa rồi, hành động điên cuồng của Thi Thanh Trạch đã giúp cậu có được tự do. Nếu không phải Thi Thanh Trạch vẫn khéo léo nhắc nhở mọi người cùng đi vào chỗ chết, sau đó lại tạo ra tình hình hỗn loạn đánh lạc hướng sự chú ý của bọn họ, thì làm sao cậu có cơ hội tiếp cận chỗ bom này…

“Tất cả không được nhúc nhích, ai động đậy tôi sẽ rút chốt ngay. Chúng ta cùng chết.” Tay cậu cầm sẵn vào chốt bảo hiểm lựu đạn, sắc mặt tàn nhẫn nói cho bọn hắn biết, cậu tuyệt đối không nói đùa: “Để cô ấy đi!”

Chiêu này chính là tìm đường sống trong cõi chết, thật sự rất hiệu quả.

Gã răng vàng nhìn bàn tay run rẩy của nhóc cua, gã nhíu mày, nếu thật sự khiến cậu ta không cẩn thận rút chốt bảo hiểm ra, thì cả thùng bom sẽ bị nổ tung theo, bọn hắn chắc chắn cũng phải chôn cùng. Gã đưa mắt ra hiệu cho những người khác bỏ súng xuống: “Để cô ta đi đi.”

Kỷ Lương trầm mặc nhìn nhóc cua một cái. Nhóc cua họ Từ, tên Khải, được chọn từ quân khu phía Bắc, giọng nói đậm chất vùng Đông Bắc, thân thể hơi gầy hơn đám đàn ông trong đội một chút.

“Mạng có thể mất, nhưng nhiệm vụ không thể thất bại.” Cô nhớ đến lời Hạ Vũ nói ngày đó.

“Mạng cũng mất thì làm sao hoàn thành được nhiệm vụ.” Khi đi, nhóc cua không sợ chết còn dám chất vấn lại Hạ ma đầu.

“Vì thế mới phải khiến cho cậu càng ngày càng mạnh hơn, mạnh đến mức ở thời điểm cần thiết, có thể chịu đựng sự hi sinh của đồng đội, đổi lấy cơ hội sống sót của mình để hoàn thành nhiệm vụ.”

https://thuviensach.vn

Đi thôi! Kỷ Lương, nhiệm vụ của mày chính là còn sống sót để rời khỏi nơi này, sau đó nhanh chóng liên lạc với cấp trên, không thể để đồng đội chết vô ích được.

Kỷ Lương tự nhủ như vậy, chân nặng trĩu như đeo chì, nhìn thoáng qua Tần Dịch và Thi Thanh Trạch nằm trên đất… Cô nhíu mày, hình như có gì đó không đúng…

“Đi đi!” Nhóc cua gào thét bảo cô mau rời đi.

Trong giây lát, Tần Dịch dường như nghe thấy tiếng hét đến nát tim nát phổi của nhóc cua, vừa gần, lại vừa xa, mí mắt nặng đến nỗi không mở lên nổi.

“Kỷ Lương… Chị nhất định phải sống…”

Kỷ Lương…

Đội trưởng Lương!

Tần Dịch giật nảy người, cố gắng nhấc mắt lên, sau đó… Nhóc cua nhìn thấy cảnh tượng khủng bố nhất hai mươi mấy năm cuộc đời của cậu --- xác chết Tần Dịch sống lại!!!

“***, đám súc sinh chúng mày, buông đội trưởng Lương ra.” Tần Dịch cố gắng đứng dậy, hét ầm lên, ngay giây đầu tiên nhìn thấy Kỷ Lương, cậu đã quay sang Kỷ Lương gào thét: “Đội trưởng Lương… mau chạy đi…” Tứ chi hơi mỏi, lúc cậu đứng lên bước đi, người lảo đảo như say rượu, hai chân không chống đỡ được thân hình cường tráng của cậu, nên cả người lắc lư như rắn nước, lời nói cũng rời rạc, trừ câu đầu tiên là tiếng thét rất giận dữ khí thế, thì những câu sau giống như không khống chế được lưỡi mình, vừa nói, nước bọn còn ra văng ra bên ngoài khóe miệng, nhìn giống hệt một cậu bé bị ngược não.

https://thuviensach.vn

Nhóc cua nhìn đến choáng váng.

Kỷ Lương sửng sốt. Ngẩn người đứng tại chỗ, nhìn Tần Dịch giống như đầu tàu bị trật đường ray, lao thẳng về phía mình…

"*** các anh cứ… Ai nghĩ ra trò chơi độc địa này vậy?!" Thi công tử cũng "xác chết vùng dậy", chậm rãi đứng lên, vặn vẹo tứ chi và cổ đang bị tê liệt, vừa quay đầu lại đã thấy Tần Dịch gào khóc chạy như điên về phía Kỷ Lương…

"Đội trưởng Lương… Chạy đi…" giọng nói không rõ ràng làm hắn đổ mồ hôi lạnh.

"Không… nhóc Dịch, không cần chạy." Nhìn dáng vẻ lo lắng của cậu, đột nhiên Kỷ Lương vừa muốn cười, lại vừa muốn khóc.

"Không cần chạy… không cần chạy…" Tần Dịch ngạc nhiên lặp lại lời của cô, nước bọt vẫn không kiềm chế được, văng lung tung ra ngoài: "Lương… Đội trưởng Lương, chẳng lẽ chị…" Nghĩ đến trường hợp kia, Tần Dịch không thể kìm chế, hung hăng tự tát mình mấy cái: "***… Đều tại ông đây… Đúng là rác rưởi… Vô dụng…" Vừa tát còn vừa chửi mình vô dụng.

"Khỉ thật!" Kỷ Lương vội túm tay cậu lại: "Cậu là heo à, bà đây không chết, cậu khóc cái rắm ấy!" Kỷ Lương sao có thể không đoán được suy nghĩ của cậu: "Cậu nhìn xem, thấy rõ ràng xung quanh chưa…" Cô nắm đầu cậu, xoay trái xoay phải: "*** Không phải là thật!" Sau đó,lại kéo mạnh vào tay Tần Dịch một cái: "Đau không?"

"Đau!" Cực kì đau.

Cũng nhờ cảm giác đau đớn này,mới khiến Tần Dịch ý thức được, mình vẫn còn sống…

https://thuviensach.vn

Cậu đặt mông ngồi phịch xuống sán, nhìn mọi người xung quanh.

Mấy tên… lính Mĩ kia đều tiến lại gần, trên mặt vừa có vẻ chế nhạo, lại vừa có chút khâm phục, thể hiện sự tán thưởng thông dụng nhất với bọn họ bằng ngôn ngữ của người câm điếc --- giơ ngón tay cái.

Eric trưng ra bộ mặt thối hoắc, giơ ngón giữa lên với Tần Dịch: “Cậu phải trả chi phí phẫu thuật thẩm mĩ cho ông đây!”

Người đàn ông miệng đầy răng vàng kia cầm khăn mặt lên, lau sạch lớp trang điểm rất dày trên mặt mình, lộ ra dung mạo vốn có --- là Hạ Vũ.

Còn cả Thi Thanh Trạch đang chậm rãi đứng lên, cực kì thảm hại, không khác gì con chó già…

Còn cả nhóc cua đang đứng ngẩn người ở sau đống vũ khĩ…

“Còn sống… đội trưởng Lương cũng còn sống…” Tần Dịch nói xong, đột nhiên đưa tay ôm chặt lấy chân Kỷ Lương, khóc òa lên. Một gã đàn ông trưởng thành, từ lúc nhỏ đã tự xưng là nam tử hán đại trượng phu nhất định không rơi lệ, vậy mà lúc này, trước mặt bao nhiêu người, cậu vừa khóc vừa cười ôm lấy chân Kỷ Lương, gào thét những câu mơ mơ hồ hồ, có lẽ ngay cả chính cậu cũng không biết mình đang nói gì.

Có điều, những thứ đó đều không quan trọng, quan trọng nhất là… bọn họ đều còn sống sót.

“Tôi… tôi…**!” Nhóc cua cuối cùng cũng hồi phục tinh thần: “Mẹ nó, tất cả là giả à, cái này cũng là giả phải không.” Cậu nhìn xuống quả lựu đạn đang cầm trong tay, kéo chốt bảo hiểm, ném bừa về phía Hạ Vũ.

“F**k --- cái đó là đồ thật!” Hạ Vũ biến sắc, bắt được quả lựu đạn đã mở chốt, dùng toàn bộ sức lực ném mạnh qua cửa sổ, mọi người ngồi thụp xuống tại chỗ, ôm lấy đầu.

https://thuviensach.vn

“Bùm…”

Lựu đạn nổ tung giữa không trung, như đóa hoa khói, nở rộ trên bầu trời.

“Nhóc cua, lúc về viết kiểm điểm cho tôi!” Giọng nói lạnh lùng cất lên.

Nhóc cua khóc ròng, làm sao cậu biết được đó là đồ thật chứ…

https://thuviensach.vn

Chương 57: Trò Chơi Cũng Là Chiến Trường

Huấn luyện lần này, thật ra là bên phía Trung Quốc nhờ phía Mỹ diễn cùng một vở kịch để khảo sát năng lực chiến đấu dã ngoại của binh lính trong doanh trại huấn luyện, cũng như khả năng chịu đựng về tâm lý của họ --- khi đối mặt với sự uy hiếp về tính mạng, và những điều kiện mời gọi hấp dẫn, thì họ có thể kiên định với sự lựa chọn ban đầu hay không. (Vấn đề này cực kì trọng yếu đối với các thành viên của S.M.T. Không ai dám phó thác tính mạng của mình ột người không có lập trường kiên định.)

Trừ người bên phía Mĩ phối hợp thì cũng có một số thành viên khác tham gia lần diễn tập này, trình diễn các màn khác nhau. Ví dụ như nhóm người bên phía đội Vua Hải tặc gặp phải, chính là do Hắc Tử làm diễn viên chính cầm đầu đám người diễn màn "Phần tử khủng bố lập kế hoạch phá nát căn cứ huấn luyện". Bọn họ dùng vũ lực uy hiếp bắt nhóm lính khai ra vị trí căn cứ, nghe nói, nhóm đó bị Hắc Tử ném vào hố phân… Viên đạn Hạ Vũ bắn Tần Dịch và Thi Thanh Trạch đều là đạn gây mê liều lượng cao đã được xử lí đặc biệt, ở đầu đạn có cây kim nhỏ, sau khi bắn sẽ dựa vào lực đẩy để tiêm thẳng thuốc mê vào cơ thể, khiến người ta lập tức mất tri giác, hôn mê toàn phần.

Sau lần tập huấn này, có người được giữ lại, cũng có người bị đào thải, mọi người đều phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình.

Buổi huấn luyện ngày hôm qua khiến mọi người tiêu hao không ít tâm trí và sức lực, nên hôm nay, Hạ ma đầu đại xá thiên hạ, ọi người nghỉ ngơi một ngày. Nhóc cua vô cùng đau khổ vì phải vật lộn với bản siêu kiểm điểm dài một vạn chữ về chuyện ném lựu đạn hôm qua. Mấy thùng súng ống đạn dược đó đều là để phục vụ cho đợt huấn luyện của bọn họ, may mà Hạ Vũ

https://thuviensach.vn

kịp hất văng quả lựu đạn ra ngoài, nếu không, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Hiếm khi có ngày được thảnh thơi, lại không biết nên làm gì mới tốt. Xem ra, đúng là bị Hạ vũ huấn luyện thành quen rồi. Kỷ Lương cười khổ… Thói quen thật sự là một thứ chết người.

Cô sờ sờ dạ dày không được thoải mái lắm, nó bắt đầu khó chịu từ tối hôm qua. Bệnh đau dạ dày là một trong những căn bệnh chung của cảnh sát, Kỷ Lương cũng không tránh khỏi. Làm cảnh sát mấy năm, ba bữa cơm không ăn điều độ, có đôi khi vội vàng, cả ngày không có thời gian ăn cơm, nhiều khi đói bụng, chỉ rít một hơi thuốc cũng coi như xong. Lúc đầu, cô hút thuốc chỉ để đè cảm giác đói xuống, đến sau khi bị đau dạ dày, thì hút thuốc lại là để xoa dịu cơn đau.

Mấy năm làm cảnh sát, cô hút thuốc không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là ít. Cô không nghiện, chỉ là, có một số thời điểm sẽ hút một điếu. Giống như bây giờ, khi dạ dày cô cứ đau lâm râm chẳng hạn.

Cô sờ túi theo thói quen, nhưng hoàn toàn trống rỗng. Lúc này cô mới nhớ, mấy ngày nay đều mệt như chó, cũng một thời gian không hút thuốc rồi.

Tuy cô không nghiện, nhưng đã nhớ tới rồi mà lại không được thỏa mãn, thì giống như sợi lông chim cứ gãi ngứa mãi trong lòng vậy. Cực kì không thoải mái. Cho nên, cô quyết định biến suy nghĩ thành hành động, đi mua thuốc thôi!

Trong căn cứ có một căn tin nhỏ do một bà bác trung niên mập mạp, phúc hậu làm chủ. Mọi người đều gọi bà là bác Trần, bình thường lúc nào bà cũng vui vẻ tươi cười. Nhà bác Trần cũng là một gia đình quân nhân, con trai bà hi sinh khi đang làm nhiệm vụ, bà cũng không có họ hàng thân

https://thuviensach.vn

thích gì, nên đơn vị mới sắp xếp công việc này cho bà. Thấy Kỷ Lương đi tới, bác Trần vui tươi hớn hở chào: “Tiểu Lương, muốn mua gì?”

Kỷ Lương là cô gái hiếm hoi trong doanh trại, sau vài lần đến căn tin mua đồ, hai người cũng trở nên thân quen hơn. Bác Trần là người hay chuyện, bình thường khi Kỷ Lương đến mua đồ này nọ, đều nói chuyện phiếm với bà vài câu, nhất là khi biết Kỷ Lương có cậu con trai đáng yêu như Kỷ Duệ, bà sẽ thường đưa cho Kỷ Lương một ít đồ ăn vặt để mang về cho cậu bé.

“Bác, cho cháu một bao Sliver Wolf!”

Ở đây không phải là căn cứ chỉ huấn luyện một vài tân binh, nên cũng không bày ra quy định cứng nhắc như là cấm hút thuốc này kia. Ở căn tin cũng có bán thuốc lá, nhưng cũng không ủng hộ hút thuốc. Bên cạnh tủ bày thuốc lá còn dán thêm dòng chữ: Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe nữa.

“Tiểu Lương à, sao cháu mà cũng hút thuốc?!” bác Trần không hài lòng, lắc lắc đầu: “Hút thuốc không tốt cho cơ thể đâu.”

“Cháu cũng không hút nhiều, thỉnh thoảng thôi mà. Một bao này cháu hút phải một hai tháng mới hết.” Kỷ Lương cười thanh toán tiền.

“Bỏ được thì bỏ đi.” Bác Trần ở trong doanh trại này nhiều năm, cũng coi lính trong đơn vị như con mình, thấy bọn họ không đúng sẽ nhắc nhở: “Các anh các chị ấy mà, hút thuốc lá, hít vào rồi lại phì hết ra, lãng phí.”

Cách nói của bà khiến Kỷ Lương bật cười: “Để tránh lãng phí, cháu sẽ nuốt hết bọn chúng vào.” Nói xong, cô thật sự nuốt hết chúng vào trong họng, sau đó, một đám khói mù mịt xông ra ngoài theo lỗ mũi, bộ dạng đó cũng làm bác Trần vui vẻ.

“Cháu ấy mà --- sau này không bán thuốc cho cháu nữa.”

https://thuviensach.vn

Khi Kỷ Lương hút thuốc, mắt cô hơi nheo lại, hút một hơi rồi lại chậm rãi nhả khói ra. Cô không có sự mềm mại quyến rũ giống phụ nữ bình thường hút thuốc, mà lại có cảm giác thoải mái, tự nhiên nhiều hơn. Có đôi khi, cô châm một điếu thuốc, rồi cũng chỉ hít hai ba hơi, sau đó để kệ nó cháy đến hết.

Phun ra hít vào vài hơi mà dạ dày vẫn chưa đỡ đau, cô lại đè tay xuống. Nhìn hành động của cô, bác Trần lại hỏi: “Tiểu Lương, cháu không thoải mái chỗ nào à?”

“Cháu đau dạ dày, bệnh cũ ý mà, hít vài hơi thuốc là đỡ thôi.” Nói xong , cô lại rít một hơi thật sâu.

“Ôi, cái con bé này!!!” Nghe cô nói vậy, bác Trần giật ngay điếu thuốc ra khỏi tay cô: “Dạ dày không khỏe, còn hút thuốc nữa.” Giật thuốc của cô xong, bà vẫn chưa hài lòng, lại lấy luôn cả bao thuốc cô đang cầm: “Không cho hút nữa, không cho hút nữa.”

“Bác Trần…”

“Không được, không được!” bác Trần kiên quyết từ chối lời xin xỏ của cô.

Hai người đang lôi qua kéo lại thì một bóng người đi đến, không để ý đến Kỷ Lương, cũng mở miệng muốn mua thuốc: “Bác, cho cháu một bao thuốc.”

Giọng nói này…

Kỷ Lương nghe tiếng liền ngẩng đầu lên nhìn. Không phải là Hạ Vũ kia sao?!

“Đây, cho cậu bao này!” Bác Trần tiện tay đưa cho Hạ Vũ bao thuốc vừa lấy của Kỷ Lương.

https://thuviensach.vn

“Bác Trần, đó là thuốc của cháu mà!” Kỷ Lương trơ mắt nhìn bao thuốc của mình bay vèo một đường vòng cung tuyệt đẹp rồi rơi thẳng vào tay Hạ Vũ.

Hạ Vũ giơ tay, tận dụng ưu thế chiều cao, đón được bao thuốc: “Sao lại thế này?”

“Không có gì! Bác Trần đang đùa với tôi thôi. Trả thuốc cho tôi!” Kỷ Lương nói xong lại giơ tay ra định đòi bao thuốc.

“Hạ Vũ, bác nói này, cậu nên giúp bác trông coi con bé này một chút.” Bác Trần chỉ vào Kỷ Lương, bắt đầu tố cáo: “Hút thuốc hay không không quan trọng, nhưng mà con bé đã bị đau dạ dày, lại còn hút thuốc, không phải là tự hủy hoại cơ thể mình hay sao?!”

“Em đau dạ dày à?” Hạ Vũ nheo mắt nhìn cô vẫn đang tiếp tục muốn lấy lại bao thuốc trên tay mình.

“Không đau!”

“Nói láo, vừa rồi cháu còn đau đến nhíu cả mày, mặt mũi trắng bệch ra, đổ mồ hôi lạnh, suýt nữa là phát khóc rồi còn gì.” Bác Trần lại tiếp tục đâm thọc.

Bác à, bác có khoa trương quá không vậy!!! Kỷ Lương xoa xoa mặt, cô biết chắc không thể lấy lại được bao thuốc kia rồi.

“Thuốc đâu?” Hạ Vũ hỏi, đồng thời thả bao thuốc vào trong túi.

“Quên mang theo.” Kỷ Lương xoa xoa bụng, thầm chửi rủa, vừa rồi đâu có đau lắm, sao giờ càng lúc càng đau thế này… Ôi, bác Trần kia biết tiên tri hay sao thế…

https://thuviensach.vn

Trán Kỷ Lương toát mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch, đau đến run rẩy cả người.

Nhìn cô như vậy, Hạ Vũ không nói thêm lời nào, trực tiếp bế thốc cô lên.

“Này này… anh làm cái gì thế?!”

“Chữa bệnh cho em!”

Cơn đau dạ dày khiến cho Kỷ Lương không còn sức mà ầm ĩ với anh nữa, liền nhắm mắt lại chịu đựng sự đau đớn đang quặn lên từng cơn.

Hạ Vũ bế cô về phòng nghỉ của mình, không chờ Kỷ Lương kịp phản ứng, hai tay anh đã đặt lên người cô.

Vừa tỉnh táo một chút, nhìn thấy hai tay anh đang đặt trên ngực mình, cô định thần lại, vội vàng đưa tay lên ngăn hai bàn tay anh vẫn không ngừng chuyển động: “Anh… Anh làm gì thế?!”

“Mát xa.” Anh gạt tay cô ra: “Xoa huyệt trung quản và huyệt túc tam lý có thể giảm bớt cơn đau dạ dày.” (*) Anh sờ soạng trên người cô một lúc, cuối cùng cũng tìm thấy cái gọi là huyệt trung quản kia. Anh ấn nhẹ ngón cái xuống” Ở chỗ này, em nhớ cho kĩ, sau này nếu dạ dày lại đau, thì tự xoa bóp là được.” Cuối cùng, anh còn bổ sung thêm một câu: “Nếu em không xoa, tôi rất vui lòng xoa thay em.”

(*) Huyệt trung quản: nằm ở khoảng giữa ngực và rốn. Huyệt túc tam lý: nằm ở dưới đầu gối.

Xoa xong huyệt trung quản, Hạ Vũ lại đưa tay kéo đùi cô lên, vén ống quần tìm huyệt túc tam lý, ấn xuống…

“A --- đau ---.” Anh ta nhân cơ hội này để trả thù cô sao? Kỷ Lương muốn rút chân lại, kết quả là nhận ngay sự khó chịu của cái người họ Hạ

https://thuviensach.vn

kia.

“Đây là lần đầu tiên Hạ Vũ anh mát xa cho người khác, em cứ thử cử động tiếp đi, có tin anh sẽ phế bỏ luôn cái chân này của em không.” Tuy anh nói thì hung dữ như vậy, nhưng lực tay cũng nhẹ đi nhiều. Anh xoa theo chiều kim đồng hồ một lúc, rồi lại xoa ngược chiều kim đồng hồ, cứ đảo đi đảo lại.

Bị anh uy hiếp, Kỷ Lương cũng ngoan ngoãn mặc kệ anh tiếp tục “xuống tay”. Một lát sau, cô thực sự cảm thấy cơn đau quặn ở dạ dày giảm đi một chút, người nào đó dường như xoa nhiều phát nghiện vậy, ấn xong chân trái lại tiếp tục chuyển sang chân phải, hơn nữa, kĩ thuật lại càng ngày càng tốt, lực tay vừa phải, không mạnh không nhẹ, ấn xong huyệt túc tam lý, lại quay lại huyệt trung quản…

“Kỷ Tiểu Lương --- con nghe nói dạ dày của mẹ lại…” Vừa nghe bác Trần nói Kỷ Lương lại bị đau dạ dày, được Hạ Vũ đưa về, nên Kỷ Duệ vội vàng chạy đi tìm cô. Không ngờ, vừa mở cửa ra, cậu đã nhìn ngay thấy một hình ảnh hương diễm như thế ----.

Kỷ Lương nằm trên giường, hai chân đặt trên đùi Hạ Vũ, ống quần bị vén cao đến tận đùi, Hạ Vũ cùng ngồi ở giữa hai chân đang mở rộng của cô, hơi cúi người, hai tay đang “sờ soạng” người cô…

“Anh Duệ!” Vừa nghe tiếng Kỷ Duệ, Kỷ Lương vội vàng ngồi dậy, đầu đập thẳng vào đầu Hạ Vũ. Chỉ nghe tiếng kêu vang cũng biết cú va đập này mạnh thế nào, nhưng cũng không ngăn được quyết tâm muốn xuống khỏi giường Hạ Vũ của cô: “Anh… Anh tránh ra đi.”

Cô vừa nói xong lại khiến lòng đồng chí Hạ càng thêm khó chịu. Thế này là định qua sông đoạn cầu phải không? Không phải vừa rồi còn rất thoải mái dưới tay anh sao? Chỉ chớp mắt một cái đã thay đổi sắc mặt rồi, không

https://thuviensach.vn

có cửa đâu! Anh nghĩ một chút, rồi đưa tay ra đè hai cánh tay cô lại, đẩy cô về phía sau, khiến cô không thể ngồi dậy được.

“Khỉ thật! Hạ Vũ, anh mau buông tay ra!” Kỷ Lương giãy giụa vài cái nhưng cũng không thoát khỏi được tay anh. Trời sinh thể lực nam nữ khác biệt, lúc này ở trên giường càng thể hiện rõ ràng hơn. Nhưng nếu Kỷ Lương mà là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy thì đã không phải là Kỷ Lương. Phản kháng, là việc phải làm, không thể khác được. Bên trên bị kiềm chế, tay không được tự do thì còn có chân, vì thế, hai chân cô cũng không an phận, giãy giụa, vừa có thời cơ liền muốn đạp thẳng vào nơi yếu nhất của đàn ông…

“Em thật là…!” Hạ Vũ nhanh hơn cô một chút, chặn chân cô lại, tránh để cô hủy đi hạnh phúc nửa người dưới của mình.

Kỷ Duệ không nói gì, nhìn chằm chằm vào hai con người trưởng thành đang quấn chặt lấy nhau trên giường: “Kỷ Tiểu Lương!”

“Có!” Kỷ Lương ngoan ngoãn dừng giãy giụa.

“Bỏ chân của mẹ ở trên lưng người ta xuống!” Cả hai chân đều quấn trên lưng đối phương, tư thế này thật sự rất bất lịch sự, người không hiểu rõ chuyện có khi còn nghĩ hai người này đang làm chuyện không thích hợp với trẻ con nữa: “Hạ tiên sinh, làm phiền chú quá, cháu sẽ đưa người phụ nữ không ra thể thống gì này về, không quấy rầy chú nữa.” Nói xong, cậu bước lại gần, kéo tay Kỷ Lương về phía cậu.

“Không sao, cha cũng không ngại để mẹ con quấy rầy cha nhiều thêm một chút.” Nói xong, anh còn ra vẻ lơ đãng, hơi đè tay cô xuống một chút, làm tay cô tuột ra khỏi móng vuốt của Kỷ Duệ.

“Làm phiền đến người ngoài, cháu ngại lắm.”

https://thuviensach.vn

“Người ngoài à?” Hạ Vũ nhướng mày: “Sao lại là người ngoài, ngay cả “di ảnh” của cha không phải cũng đã vào qua cửa nhà con rồi sao?” Nghĩ đến bức ảnh kia, anh lại nghiến răng nghiến lợi: “Tuy là hơi sớm.”

“Này, hai người…” Kỷ Lương lên tiếng, muốn cắt ngang màn “nhìn nhau đắm đuối” của bọn họ, khẳng định sự tồn tại của kẻ thứ ba, hơn nữa, người thứ ba này lại còn là người có liên quan mật thiết nữa, đừng có lờ cô đi như thế chứ! Có điều, cô chỉ vừa lên tiếng, hai người đàn ông một lớn một nhỏ đồng thanh quay ra nói:

“Người ốm im lặng!”

“Người ốm im lặng!”

Đây là lần đầu tiên hai cha con ăn ý như thế. Cậu nhóc mím môi, hai tay vòng qua ngực nhìn anh. Tuy Hạ Vũ ngồi trên giường, thân dưới còn đang khống chế Kỷ Lương, nhưng khí thế không hề kém cạnh chút nào.

Hai người này định cứ đứng nhìn nhau mãi như vậy sao? Kỷ Lương nghĩ, cô cũng không thật sự muốn tham gia vào trận chiến của cánh đàn ông bọn họ, có điều, bụng cô lại phát ra tiếng kêu rất đúng lúc --- vì hôm nay, cô bị đau dạ dày nên cũng chưa kịp ăn. Vừa rồi được Hạ Vũ mát xa, thực sự rất hiệu quả, dạ dày không đau nữa, tiêu hóa cũng tốt hơn, con sâu tham ăn trong bụng lại bắt đầu ầm ĩ đòi quyền lợi…

Kỷ Lương ngượng ngùng cười một cái, rồi khoát tay ý bảo bọn họ không cần để ý: “Ừm… Tôi… mẹ đi ăn cái gì đã, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục!”

Tiếp tục cái rắm ấy!

Một đôi mắt lạnh và một đôi mắt to đen bóng đồng thời trừng lên nhìn cô, sau đó, Hạ Vũ đứng dậy, thuận tay kéo cô lên, nhưng cũng không chịu buông ra, mà tiếp tục dắt cô đi, kéo ra ngoài cửa, vừa đi vừa nói: “Đúng lúc anh cũng hơi đói.”

https://thuviensach.vn

Thật đúng lúc quá nhỉ! Khóe miệng Kỷ Lương co rút mạnh, cô quay đầu nhìn về phía con trai xin chỉ thị: “Anh… Anh Duệ, anh thì sao?”

“Con cũng đói.” Tên nhóc canh đúng thời cơ, chen vào giữa hai người, giải cứu thành công bàn tay của Kỷ Lương: “Hạ tiên sinh, cứ dây dưa lằng nhằng trước mặt mọi người không hay ho gì, thanh danh bị phá hủy thì càng không tốt. Kỷ Tiểu Lương nhà cháu còn chưa gả cho người ta đâu.” Nói xong, cậu còn nhấn mạnh từ người ta nữa.

“Cũng vừa hay, cha cũng chưa lấy vợ mà!” Nam chưa cưới, nữ chưa gả, tuyệt vời biết chừng nào.

“Cháu nói là gả cho “người” ấy!” Ý cậu là, Hạ Vũ chú không phải người. Cùng lắm cũng chỉ là một gã bại hoại thôi.

Tên nhóc con! Làm sao mà Hạ Vũ không hiểu ý đồ độc địa trong câu nói của cậu chứ. Nhưng Hạ Vũ cũng không phải là cây đèn cạn dầu, nếu đã bị coi là bại hoại, thì cứ việc thể hiện rõ sự bại hoại của mình đi: “Đương nhiên là phải gả cho người rồi, còn phải gả ột người đàn ông tốt như cha ấy chứ.” Tính cách đặc trưng của bại hoại đó là: cực kì vô sỉ!

“Ha ha…” Kỷ Duệ cười vài tiếng, khiến Kỷ Lương nghe mà nổi da gà, sau đó, cô chợt nghe cậu nói tiếp: “Vậy thì nhất định là Hạ tiên sinh gặp quá ít đàn ông rồi!”

Hạ Vũ từ nhỏ đã lăn lộn trong doanh trại quân đội, mà trong doanh trại quân đội nhiều nhất là cái gì? Chẳng phải là đàn ông sao? Bản lĩnh trợn mắt nói dối của anh Duệ quả nhiên càng lúc càng cao, Kỷ Lương nghĩ, tiếp tục im lặng không tham gia vào trận chiến của họ, tự bảo vệ mình!

“Có thể không nhiều lắm,nhưng tuyệt đối không thể ít hơn con.” Hạ Vũ nói.

https://thuviensach.vn

“Cũng vừa hay,” giọng Kỷ Duệ lại cao lên vài phần, khiến tim gan Kỷ Lương như nhảy lên: “Vậy chú tìm giúp Kỷ Tiểu Lương nhà cháu một người đàn ông tốt hơn chú để lấy làm chồng đi.”

Ở trước mặt cha ruột của mình, mà bảo cha mình tìm ình một người cha khác, chắc chỉ có Kỷ Duệ mới làm được. Tên nhóc kia còn ngại chưa đủ đả kích, lại nêu điều kiện: “Tốt nhất là chú tìm một người lịch sự, nhã nhặn một chút, chứ tính tình Kỷ Tiểu Lương rất mạnh mẽ, phải để hai người bổ sung cho nhau mới được.”

Tên nhóc con này, đang khen mẹ hay chê mẹ thế hả. Kỷ Lương thầm ai oán nghĩ, có điều, có một thứ cô có thể xác định, đó là hai chữ “nhã nhặn” hoàn toàn không liên quan gì đến Hạ Vũ.

“Tốt nhất là phải có tế bào lãng mạn” cậu nhóc tiếp tục ra điều kiện: “Tuy Kỷ Tiểu Lương hơi nam tính, nhưng dù sao cũng là phụ nữ, thỉnh thoảng làm mấy chuyện lãng mạn ẹ cháu cũng không tồi.”

Lãng mạn… từ này thực sự cũng chưa từng có mối liên hệ gì với Hạ Vũ.

“Còn nữa, tốt nhất là một người có thể ra được phòng khách, vào được phòng bếp.”

Hoàn toàn không có điều kiện nào phù hợp với Hạ Vũ.

“Còn gì nữa không?” Hạ Vũ chờ cậu tiếp tục.

“Tạm thời như vậy thôi.”

“Ừ! Những điều kiện con đưa ra, cha đều đủ cả.” Tính cách đặc trưng thứ hai của bại hoại: nhất định phải có bản lĩnh trợn mắt nói dối.

“Hạ tiên sinh, chú đang nói đùa đấy à? Chỉ mấy lời này của chú thôi cũng thật sỉ nhục từ nhã nhặn rồi!” Bản lĩnh lớn nhất của Kỷ Duệ chính là,

https://thuviensach.vn

ngay cả lúc mắng người, thì cậu cũng có thể bày ra vẻ mặt vô hại, mắng chửi vô cùng nghệ thuật, không hề có một chữ thô tục nào.

“Sao lại nói vậy, sự nhã nhặn của cha, chẳng qua là không thể hiện rõ ra ngoài thôi.”

“Vậy lãng mạn của chú ở chỗ nào?” Từ đầu đến chân đều là phong thái quân nhân, cứng rắn, mạnh mẽ, làm sao có thể tìm được chút tế bào lãng mạn nào chứ.

“Sự lãng mạn của cha không phải để dành cho con xem, đương nhiên là con không nhìn thấy rồi.” Binh đến thì tướng đỡ.

“Chú vào bếp được à?”

“Con nói thử xem.” Đáp án không rõ ràng, là thứ khiến người ta mơ hồ nhất.

Có lẽ chính Hạ Vũ cũng không phát hiện ra, khi anh và Kỷ Duệ đấu võ mồm với nhau, anh tỏ ra một vẻ… trẻ con hơn bình thường rất nhiều. Cái cảm giác này lúc nhỏ anh cũng chưa từng có, gần ba mươi năm sau, nó lại tự dưng xuất hiện.

Bị kẹp giữa trận chiến của hai cha con, không có khói lửa, chỉ có những câu chữ mang đầy giáo mác, Kỷ Lương quyết định giữ vững nguyên tắc im lặng là vàng, rắm cũng không dám đánh, chỉ im lặng để khiến sự tồn tại của mình giảm xuống, giảm xuống, giảm…

“Đội trưởng Lương!”

Chết tiệt! Kỷ Lương thật sự muốn đạp chết tên khốn có mắt như mù kia.

Tần Dịch hô to một tiếng, khiến Kỷ Lương giật nảy người, cậu cũng không hề biết chiến trường bên này đang tràn ngập mùi thuốc súng, vui

https://thuviensach.vn

cười hớn hở đi lại gần: “Đội trưởng Lương, anh nhỏ, mọi người đang làm gì thế?” Cả nhà ba người cùng đi ra nữa chứ.

“Chúng tôi đi ăn cơm.” Kỷ Lương dùng ánh mắt ra hiệu cho tên ngốc này nếu không có việc gì thì mau tránh đi, đỡ bị liên lụy.

“Trùng hợp thật.” Đáng tiếc là, tư duy của Tần Dịch vốn không được tốt, vừa nghe thấy cô nói đi ăn cơm, cậu đã sờ sờ bụng mình. Khó có hôm nào rảnh rỗi như hôm nay, nên cậu cũng ăn uống lung tung, từ sáng giờ mới lót dạ chút xíu, đang định đi kiếm gì đó ăn. Đã gặp nhau rồi thì cùng đi thôi: “Đi thôi, tôi cũng đói. Chúng ta ăn cùng nhau luôn đi.”

“Nhóc Dịch, không phải lần trước anh đã nói với em, muốn giới thiệu đối tượng nào đó cho Kỷ Tiểu Lương à?”

Kỷ Duệ mở miệng, giọng điệu chỉ có bậc trưởng bối mới có, nói y như trong nhà có gái già khó gả vậy. Kỷ Lương đổ mồ hôi.

“Hả? Có à?” Tần Dịch gãi gãi đầu suy nghĩ, có chuyện này thật sao?

Anh Duệ xác định, nhất định và khẳng định gật đầu: “Không phải anh nói con của mợ họ của người hàng xóm nhà bác cả anh tướng mạo rất khá à, là một nhân tài à? Anh quên rồi sao?”

Tần Dịch nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ rất nghiêm túc kia, cứ như thật sự có chuyện đó vậy: “Ha ha ha --- hình như thế… Anh quên mất.”

“Tần Dịch.” Cậu còn đang trả lời Kỷ Duệ, thì đại gia Hạ bên này đã ngắt lời: “Đối tượng cậu giới thiệu, có tốt hơn tôi không?”

Tần Dịch rối rắm, cậu thậm chí còn chẳng nhớ người kia là con nhà ai, thì làm sao mà so với sánh? Có điều, Tần Dịch cũng là người hiểu chuyện, chính cậu còn đang ở dưới ách thống trị của Hạ Vũ, phải nhìn sắc mặt anh ta, chỉ với điểm này thôi thì đã không cần băn khoăn nhiều, ném thẳng cái

https://thuviensach.vn

tên không biết là con nhà ai kia qua một bên: “Đương nhiên là kém hơn anh nhiều rồi.” Đó cũng là lời nói thật, Hạ Vũ vốn có tướng mạo phi phàm, gia thế có vẻ cũng rất tốt, mà quan trọng nhất là… Anh ta chính là cha của anh nhỏ, là người đàn ông của đội trưởng Lương. Chỉ với hai thân phận này cũng có thể quét sạch đối thủ.

Câu trả lời này khiến Hạ tiên sinh rất vừa lòng gật gù, lại nói tiếp một câu diệt trừ hậu họa: “Sau này không cần giới thiệu đối tượng cho Kỷ Lương nữa.” Chỉ còn thiếu nước nói thẳng: “Cô ấy là người phụ nữ của Hạ Vũ tôi. Những người khác đừng hòng mơ tưởng đến.

“À…” Tần Dịch nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cậu cũng phát hiện ra có chút kì quái. Cậu ghé sát vào tai Kỷ Lương, nhỏ giọng hỏi: “Đội trưởng Lương, hai cha con kia hình như có vẻ không hòa hợp lắm thì phải.”

Khóe miệng Kỷ Lương co rút mạnh!!!

Hiếm khi nào cậu tự phát hiện được ra như thế này!

“Quả nhiên là một núi không thể có hai con hổ.” Tần Dịch ra vẻ hiền triết nói.

Kỷ Lương lén gật đầu đồng ý, hai người đàn ông một lớn một nhỏ kia luôn bất hoà như vậy: “Trừ khi cùng bố cùng mẹ thôi.”

Đấu qua đấu lại mãi cho đến tận căn tin, hai người rất ăn ý dừng lại, chọn vài món ăn, đều là những món Kỷ Lương thích.

“Đừng ăn cay.” Hạ Vũ vừa hạ chỉ đã khiến mặt Kỷ Lương ủ rũ hẳn. Cô rất thích ăn cay, không có vị cay cô cảm thấy món ăn chẳng có hương vị gì cả.

“Cho một chút thôi.” Kỷ Lương vẫn cò kè mặc cả.

https://thuviensach.vn

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ định làm dạ dày của mẹ thủng nát ra à?” Kỷ Duệ lườm cô một cái: “Không được ăn cay.”

Về điểm này, thì hai cha con hoàn toàn có chung quan điểm. Kỷ Lương u oán ngồi xuống bàn, mặt đầy vẻ kháng nghị, nhưng hai người kia đều không thèm để tâm. Khó có khi nào được nhìn thấy dáng vẻ ấm ức của Kỷ Lương, Tần Dịch liền cười ha hả, sau đó gọi một phần mì xào đặc biệt cay, cậu vừa ngồi cạnh Kỷ Lương ăn, còn vừa hít hà. Mùi cay nồng khiến Kỷ Lương thèm đến chảy nước miếng, cuối cùng không chịu nổi, cô liền tặng cho Tần Dịch một cước thật mạnh, đạp cậu cút ra xa mà ăn.

Sau khi ăn hết mấy món ăn chẳng có hương vị gì kia, Kỷ Lương sờ sờ cái bụng hơi tròn, rồi quay sang hỏi con trai xem muốn làm gì tiếp theo. Dù sao một ngày nhàn rỗi của cô vẫn còn chút thời gian, có thể chơi cùng Kỷ Duệ.

“Mẹ, đi chơi game đi!” Vừa nghe đề nghị của Kỷ Duệ, Kỷ Lương đã cảm thấy rất hưng phấn. Khi nghe các chiến hữu nói trò chơi gì kia có độ khó rất cao, nên cô đã muốn thử từ lâu. Có điều, ngày nào cũng mệt như chó, làm gì có sức mà chơi nữa.

“Đi thì đi, gọi cả Thi Thanh Trạch, lập tổ ba người đi chơi.”

Khi hai mẹ con đến tìm Thi Thanh Trạch, thì Thi công tử cũng đang nhàn rỗi đến phát chán, vừa nghe đã lập tức hưởng ứng ngay: “Đi! Tôi đang ngứa ngáy chân tay đây!”

“Xuất phát, đi theo con!” Bàn tay bé nhỏ của cậu chắp ra sau lưng, dáng vẻ giống hệt một vị thiếu gia bất lương ở cổ đại, đem theo một đám cẩu nô tài ra phố đùa giỡn con gái nhà lành. Mà tâm hồn Kỷ Lương và Thi công tử lúc này đã bị trò chơi kia hút mất, nên hai người rất nịnh bợ theo sát phía sau cậu.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, chỉ riêng thành viên của đợt huấn luyện lần này được đặc xá, còn những binh lính khác trong căn cứ vẫn tiếp tục huấn luyện như thường. Phòng kỹ thuật của căn cứ là nơi để lính tân binh ngạch kỹ thuật tập luyện tay nghề thực tiễn, lúc này chắc hẳn mọi người đang tham gia học lý thuyết nên trong phòng kỹ thuật trống rỗng không một bóng người. Ba người lần lượt ngồi xuống, mở trò chơi mà Kỷ Duệ nói, tạo tài khoản. Cả ba vẫn tiếp tục sử dụng những cái tên quen thuộc: Kỷ Lương là "Thiên vương cưỡi hổ đất", Kỷ Duệ vẫn là "Gà con hầm nấm" như trước, còn Thi công tử là "Ai thua đều là đồ ngốc" — những cái tên chuyên gây thù oán.

Mạng internet sử dụng trong căn cứ là loại mạng nội bộ, Kỷ Duệ nói trò chơi 3D chiến đấu mô phỏng kia đương nhiên cũng dùng mạng nội bộ. Khác với đám tân binh, chỗ làm việc của mấy tay kỹ thuật viên lão làng của bộ phận kỹ thuật không phải là ở phòng máy, mà là ở gian phòng kỹ thuật chuyên dụng của mỗi người.

Khi nhìn thấy dòng chữ đỏ do hệ thống thông báo "Gà con hầm nấm đã đăng nhập vào trò chơi", các đồng chí của bộ phận kỹ thuật đều nhốn nháo.

"Lại đây lại đây!"

"Hôm nay xem anh bắt con gà con hầm nấm này để cho các anh em ăn cơm nhé!"

"Mẹ kiếp! Tránh hết ra, để cho anh đây lên! Hôm nay, anh đây sẽ dùng phong cách tiêu sái nhất, dùng một cây súng bắn chim, hạ gục hắn cho xem."

Khi cả đám chiến hữu của bộ phận kỹ thuật đang xoa tay, nóng lòng muốn tỷ thí, thì đột nhiên phát hiện, con gà nhỏ hầm nấm này hôm nay không giống bình thường. Thông thường hắn đều chọn bản đồ độc chiến, nhưng hôm nay hắn lại chọn… đấu tập thể!

https://thuviensach.vn

Sau đó, hệ thống lại thông báo: “Thiên vương cưỡi hổ đất” đăng nhập vào trò chơi, “Ai thua đều là đồ ngốc” đăng nhập vào trò chơi.

Cái gì thế này? Muốn khiêu khích à? Ngang nhiên khiêu khích à?! Một mình hắn vào đây đã làm cả đám lão tướng này mất hết thể diện rồi, giờ cảm thấy đơn độc chiến đấu không đủ tính khiêu chiến nên còn gọi cả người nhà vào cùng à?!

Nhìn thấy tên tài khoản của Thi công tử, cả nhóm lính kỹ thuật đều sôi máu.

“F**k! Các anh em, thời điểm bảo vệ danh dự của đám lính kỹ thuật chúng ta tới rồi!”

“Các đồng chí, hãy để cho bọn họ nhìn thấy, cái gì gọi là sự hợp tác tập thể! Cả tổ cố lên! Dạy cho hắn một bài học, cho hắn biết tay!”

Làm một người cố vấn thông minh thì dễ, còn hợp tác cùng tác chiến tập thể lại là chuyện khác hoàn toàn. Khi tác chiến độc lập, anh có thể dựa vào chính năng lực của mình để kiên cường chiến đấu vượt qua thử thách. Nhưng khi tác chiến tập thể, thì cái anh cần không chỉ là năng lực cá nhân, mà còn phải chú ý phối hợp với đồng đội. Người ta nói, không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo, chính là để nói đến tầm quan trọng của đồng đội trong phối hợp tác chiến tập thể.

Gà con hầm nấm hắn, tuy rất lợi hại, nhưng… hai đồng đội của hắn chưa chắc đã giỏi. Lần đầu tiên chơi trò này, lại còn lập cái tên tài khoản kiêu ngạo gây thù hận như vậy, đúng là đồ vịt mắc cạn không biết sống chết mà.

“Hạ Vũ đăng nhập vào trò chơi” “Tần đại gia nhà cậu đăng nhập vào trò chơi”

“Ha ha ha — mẹ kiếp, đây đúng là…” Một tay lính già nhìn chằm chằm vào dòng thông báo của hệ thống, thấy có thêm hai người đăng nhập vào,

https://thuviensach.vn

hắn sửng sốt một chút, rồi lập tức chỉ vào màn hình cười to: “Đúng là trò đời, lắm thằng ngốc thật!”

Mọi người xúm lại nhìn, phản ứng đều giống hệt nhau: Sửng sốt, sau đó cười ầm lên!

Hạ Vũ là ai, nhóm tân binh có thể không biết, nhưng mấy tay lính già như bọn hắn thì biết rất rõ, không phải chính là anh nhỏ nhà Hạ lão gia hay sao. Anh nhỏ mặt lạnh kia và hai chữ “trò chơi” này trời sinh đã hoàn toàn cách biệt, bọn họ tin rằng, anh nhỏ thà rằng chạy ra sân tập bắn mấy trăm phát, cũng không thể nào ngồi đây chơi trò chơi. Cho nên, tài khoản tên “Hạ Vũ” này tuyệt đối, tuyệt đối không thể nào thật sự là anh nhỏ mặt lạnh.

Tóm lại, bọn họ càng tình nguyện tin tưởng rằng, người đang chơi tài khoản “Hạ Vũ” này, chắc chắn là đã bị anh nhỏ mặt lạnh xử lý gì đó, cho nên mới dùng tên anh nhỏ để vào đây xả mối hận.

Nhắc đến hận thù, thì còn phải kể đến tài khoản “gà con hầm nấm” nữa. Cái tên đó không phải chính là của Hạ lão gia hay sao. Hôm đó, Hạ lão gia còn nói rất sâu xa với sếp của bọn họ rằng: “Đám kỹ thuật các cậu cũng không giỏi lắm nhỉ!” Kết quả là sếp nhà bọn họ mất hết thể diện, rồi không phải chính đám tiểu tốt như bọn họ phải chịu khổ thì là ai!!!

Người ta nói, cha nợ thì con trả. Đám người kỹ thuật vừa nhìn thấy hai chữ “Hạ Vũ” thì mắt đều phát sáng, giống như chồn hôi nhìn thấy gà mái béo mập vậy.

Bên phía Kỷ Lương đương nhiên không biết rằng, bọn họ còn chưa xuất chiến thì cừu hận đã dâng trào. Đương nhiên, đó chỉ là vấn đề ngoài rìa, trước mắt, bọn họ còn có vấn đề nội bộ nghiêm trọng hơn cần giải quyết — muốn diệt trừ ngoại xâm, trước tiên phải ổn định nội bộ.

Mà vấn đề nội bộ này chính là: Hạ Vũ!

https://thuviensach.vn

Lúc đầu bọn họ cứ nghĩ là cả ba người đi chơi một chút, không ngờ Tần Dịch cũng gào thét muốn tham gia. Tham gia thì tham gia, dù sao thêm một người cũng chẳng sao. Nhưng năm người đi cùng nhau, bốn người chơi, còn thừa một người thì thế nào?

Kỷ Lương đang định cất lời, khéo léo đề nghị anh quay về trước, cứ lo việc của mình, không cần phải ở đây. Nhưng còn chưa kịp nói thì Hạ Vũ đã nói trước:

"Anh cũng tham gia!"

Câu nói này tuy không khiến cô và Thi Thanh Trạch sợ đến ngã ngửa. Nhưng nhìn dáng vẻ "Ông đây nói gì thì là như thế" của anh, cả hai người cũng không có gan chó mà dám từ chối không cho anh tham gia, chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên người Kỷ Duệ. Ai ngờ tên nhóc kia lại hoàn toàn phụ sự tin tưởng của họ, đã không từ chối Hạ Vũ, còn vênh mặt lên khiêu khích: "Chú biết chơi à?"

Hạ Vũ anh là ai? Từ trước đến giờ, chỉ có chuyện anh không muốn làm, không có chuyện anh không làm được! Huống chi, câu nói đó lại xuất phát từ miệng con trai anh, là một người cha, không thể để con trai mình coi thường được. Vì thế, anh càng kiên quyết muốn tham gia, lập tức đăng ký tài khoản, không thèm thay tên đổi họ: Hạ Vũ!

Hai người Kỷ Lương và Thi công tử nghẹn ngào không nói gì, giờ thì ván đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm, còn nói gì được nữa.

"Anh… Anh đã từng chơi mấy loại game kiểu này chưa?" Kỷ Lương hỏi.

"Ví dụ như?" Hạ đại gia bảo cô cho ví dụ.

Biết ngay mà, tuy nói ra một vài trò chơi mà anh Duệ thường chơi nghe có vẻ rất ngây thơ, nhưng nếu ngay cả mấy trò này cũng chưa từng chơi thì…

https://thuviensach.vn

“Là cái gì?” Đồng chí Hạ quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, sắc mặt vẫn trấn định mà tỏ vẻ: “Ông đây còn chưa từng nghe thấy chứ nói gì đến chuyện chơi.”

Kỷ Lương thua. Cô phất tay ý bảo Thi công tử tiếp đòn. Thi công tử hỏi: “Lão đại, vậy anh đã từng chơi mấy trò có liên quan đến súng ống quân sự bao giờ chưa?”

Hạ Vũ lạnh lùng nhướng mày: “Trò chơi à? Tôi chỉ toàn dùng đồ thật thôi!” Chỉ một câu đã trực tiếp khiến Thi công tử uất nghẹn, quay về vị trí.

Sự thật là thế, Hạ đại gia nhà người ta chỉ toàn chơi súng thật đạn thật mà, đạn đen đạn đỏ đủ cả, loại trò chơi này, chẳng qua chỉ là trò trẻ con, quá nhỏ, quá nhỏ mà thôi!

Thi công tử tự an ủi mình, sau đó che mặt, tuyên bố mình cũng bị Hạ đại gia đánh bại. Hiện giờ hắn chỉ hy vọng cái tên hắn đã lấy— “Ai thua đều là đồ ngốc” sẽ không trở thành cái hố to tự hắn đào sẵn rồi tự hắn lại nhảy xuống. Có Hạ Vũ ở đây, muốn thua có khó khăn lắm không?

“Vậy anh thường chơi trò gì?” Tần Dịch cũng đã đăng nhập trò chơi. Mấy người trẻ tuổi các cậu thường chơi CS, CF không ít lần. Nhất là cậu, thích dùng súng, nên càng hứng thú với những trò chơi này.

Câu hỏi của Tần Dịch vừa cất lên, thì cả ba người bên cạnh cậu đều lén dựng thẳng lỗ tai, đừng ngạc nhiên, bọn họ đều tò mò Hạ Vũ thường chơi trò gì mà. Với cuộc sống từ nhỏ đến giờ, thì trong tuổi thơ của anh chắc chắn sẽ không có mấy thứ gọi là trò chơi này.

Không khí trầm lắng, hoàn toàn yên tĩnh, khi bọn họ đang nghĩ là Hạ Vũ không trả lời, thì tiếng Hạ Vũ lại vang lên.

“Trước đây chỉ chơi Super Mario thôi.”

https://thuviensach.vn

……

Thế là một nhà ba người lần đầu tiên "hẹn hò" trong game. Lần đầu tiên chơi điện tử với nhau khà khà. Liệu có gì thú vị không?

Thi công tử cũng đã có kết luận, cái tên tài khoản của hắn tạo ra, chỉ vài phút nữa hắn sẽ được hưởng trọn --- ai thua là đồ ngốc!!! "Hồi trước tôi cũng chơi Super Mario." Tần Dịch vui vẻ nói.

Không biết vì sao, tim Kỷ Lương, bỗng nhói đau, cô lén nhìn gương mặt tuấn tú rất bình tĩnh kia. Khi những đứa trẻ khác còn đang hưởng thụ tuổi thơ, chơi các loại trò chơi khác nhau, thì anh đã sớm có cuộc sống hoàn toàn không hợp tuổi. Dù là bị ép, hay là tự nguyện, thì anh cũng hoàn toàn bỏ lỡ thời thơ ấu của mình.

"Khụ!" Cô giả vờ hắng giọng, xóa đi tình cảm khác thường trong lòng mình, ý bảo mọi người chuẩn bị tác chiến.

"Có một đội muốn chiến đấu trên không với chúng ta!" Kỷ Duệ nhìn tin báo khiêu chiến vừa gửi tới. Cậu vốn định chỉ chơi với máy một chút, nhưng… cậu nhìn lại tên đội của đối phương: "Đội lính tinh anh bộ phận kĩ thuật".

Cái tên ** thế này, vừa nhìn đã biết là mấy người lính kĩ thuật hôm trước bị cậu làm ất thể diện nên hôm nay muốn gỡ gạc đây mà. Chơi với người đương nhiên là thú vị hơn chơi với máy nhiều, lại càng có nhiều nhân tố bất ngờ khó dự đoán hơn!

Kỷ Duệ nghĩ một chút rồi ấn xác nhận, sau đó nói với bọn họ: "Chơi đối kháng, năm chọi năm."

Kỷ Lương cứ tưởng trò chơi này cùng lắm là kiểu CS phát triển thành 3D, nên hăng hái tiến lên, nhưng sau một ván, cô mới cảm nhận được câu nói sâu sắc của Kỷ Duệ: "Suy nghĩ quá ngây thơ!"

https://thuviensach.vn

Con mẹ nó, CS CF gì đó, so với trò này thì chẳng bằng cái lông tơ. Trò chơi dùng kĩ thuật 3D mô phỏng rất chân thực. Khi vừa đeo kính 3D vào, toàn bộ hình ảnh lập thể như hiện ra trước mắt, phụ thuộc vào sự di chuyển của thị giác mà biến đổi, nếu trước đây chưa từng tiếp xúc với trò chơi 3D, thì khi đối diện với dạng đồ họa này, chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái, thậm chí còn có cảm giác buồn nôn.

Hơn nữa, vũ khí trong trò chơi hoàn toàn mô phỏng theo đồ thật, không giống như súng trong CS, mỗi khẩu có đến mấy trăm phát đạn, dù đổi băng đạn cũng chỉ là một thao tác nhỏ. Tần Dịch vì không nắm được điểm này, nên sau khi vào trận đấu, cậu cầm súng lên bắn một loạt đạn phủ đầu, theo như cậu nói thì đây là muốn làm tăng sĩ khí, nhưng chưa được vài phát thì băng đạn đã trống không, sau đó… đối phương tập kích bắn nổ tung đầu "đại gia Tần nhà cậu", làm cậu tức đến mức ngồi trước máy tính mà ân cần hỏi thăm đối phương vài lần.

Kỷ Lương và Thi công tử tự xưng là đã chơi không ít trò chơi, nhưng lần đầu tiên tiếp xúc với trò chơi thế này, nên chưa bao lâu đã đụng phải đội đối thủ, bị hạ gục!

Tuy anh Duệ đã luyện thành thục trò chơi này, nhưng chỉ có hai tay không để đấu lại bốn người, cuối cùng vẫn không cầm cự được bao lâu, bị đối phương công phá, trên màn hình hiện lên hai chữ đỏ chót: "Thất bại", tuyên bố lần đầu phối hợp của cả đội đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Có lẽ các bạn sẽ hỏi, không phải có năm người sao? Vậy còn Hạ Vũ đâu?

Lại đây, mời các vị hướng tầm mắt về phía bên cạnh, các vị sẽ thấy ngay gương mặt tuấn tú lạnh lùng đang nhìn chằm chằm vào máy tính. Ba mươi giây sau khi trò chơi bắt đầu cho đến giờ, đại gia vẫn luôn giữ trạng thái như thế này --- còn chưa kịp nhìn rõ ràng, vừa bước vào đã trực tiếp bị tay súng của đối phương bắn nổ tung đầu, sau đó, chỉ có thể đứng nhìn đồng đội tiếp tục chiến đấu.

https://thuviensach.vn

Tình cảnh này, đối với Hạ Vũ mà nói thì giống như đại cô nương bước lên kiệu hoa vậy --- thẳng bước không thể quay đầu.

“Khụ! Không sao không sao, chơi lại lần nữa!” Thấy không khí có vẻ nặng nề, Kỷ Lương liền lên tiếng: “Chúng ta đều chơi lần đầu mà. Trò này khó thật đấy!”

“Khỉ thật! Trò này y như thật ấy!” Tần Dịch tháo kính 3D ra ngắm nghía rồi lại đeo vào: “Chơi hay thật, chơi hay thật! Lần này xem đại gia Tần tôi giáo huấn đám nhóc kia thế nào!” Được rồi, đại gia Tần vốn càng đánh càng hăng. Phong cách của cậu vốn là đánh nhiều thua nhiều, nhưng càng thua nhiều lại càng cố gắng, chưa bao giờ chịu khuất phục.

Mọi người chấn chỉnh cảm xúc, tiếp tục khiêu chiến.

Lần này cũng vẫn chọn bản đồ giống như trước, tìm cách giải cứu con tin.

“Thay đổi chiến lược đi.” Kỷ Duệ suy nghĩ một chút, vừa rồi cậu là người duy nhất tử vong cuối cùng, nên cũng tương đối nắm bắt được đặc thù của bản đồ này, vì thế, cậu chịu trách nhiệm chỉ huy: “Thanh Trạch, chú ở bên ngoài tìm tòi, lẻn vào vị trí trung tâm của đối phương.” Mỗi lần con tin đều bị nhốt ở vị trí khác nhau, chỉ có cách tiến vào trung tâm của đối phương mới có thể biết được đối phương đang ở đâu. Nếu không có phương hướng xác định, thì chỉ giống đám ruồi bay bay loạn, lãng phí thời gian.

“Tần Dịch, đợi lát nữa bắt đầu, anh lập tức đi lên điểm cao, nhiệm vụ nhắm bắn giao cho anh.”

“Được!” Ngắm bắn là sở thích của cậu, Tần Dịch xoa tay, biểu lộ sự nhiệt tình đối với trò chơi này: “Xem họ Tần tôi một phát súng lấy đầu đầu một người đây!”

https://thuviensach.vn

“Kỷ Tiểu Lương, hai mẹ con mình phụ trách đánh nghi binh. Mẹ bên trái, con bên phải, làm rối loạn sự phán đoán của địch!”

“OK!”

Phân công nhiệm vụ xong, cả nhóm đang chờ xuất phát thì một giọng nói bình tĩnh vang lên: “Còn cha thì sao?”

Lúc này, mọi người mới nhớ ra, còn một “nhân vật lớn” bị để không, ba người Kỷ Lương lảng mắt nhìn đi chỗ khác, ý muốn ném vấn đề cực kì khó khăn này cho Kỷ Duệ.

“Chú… Chú à…” Kỷ Duệ chuyển động tròng mắt: “Vậy chú đi cùng cháu, sang bên phải đánh nghi binh.”

“Được!” Hạ Vũ hít sâu, đeo kính, chuẩn bị tác chiến. Khi năm người chuẩn bị xong, trên màn hình hiển thị: READY! Ba… Hai… Một… GO!

Hạ Vũ ổn định tinh thần, theo Kỷ Duệ sang phía bên phải. Mấy hôm vừa rồi, cậu nhóc thường xuyên luyện trò này, nên đã quá thành thạo các thoa tác trong game, nhưng nhìn sang Hạ Vũ, vốn không chơi game bao giờ, lại thăng cấp đột ngột từ Super Mario lên game 3D siêu đẳng cấp, chẳng khác gì bắt một đứa trẻ đi còn không vững phải chạy vượt rào!!!

Nhưng mà, Hạ tiên sinh làm sao có thể để bị hạ gục dễ như vậy được?!

Khi bị hạ nốc ao trong vòng bao giây ở ván đầu tiên, anh nhìn màn hình chằm chằm, lại theo dõi hành động của đồng đội mình, nên cũng nhớ được đại khái bản đồ vừa rồi, đồng thời làm quen với một vài động tác cơ bản! Đây là điểm khiến Hạ Vũ mạnh hơn người khác, không biết cũng không sao, chỉ cần chăm chú học hỏi là được! Sự thất bại nhất thời cũng không có nghĩa là vĩnh viễn thất bại, chỉ cần anh có thể rút ra bài học trong sự thất bại đó, thì anh sẽ ngày một trưởng thành!

https://thuviensach.vn

Kỷ Duệ hơi bất ngờ. Thao tác của Hạ Vũ rõ ràng khá hơn hẳn ván đầu tiên, cậu rất chú ý nhân vật đang theo sát phía sau mình… Tuy là nhân vật trong game, nhưng người điều khiển lại là Hạ Vũ, cũng chính là "cha" của cậu, trong lòng cậu luôn có một cảm giác khó có thể nói rõ…

Theo tính cách từ trước đến giờ của Kỷ Duệ, thì cậu tuyệt đối sẽ không thừa nhận, rằng giữa cảm giác khó nói trong lòng mình ấy còn có một chút cảm giác ấm áp.

"Pằng!"

Tiếng súng đinh tai kéo Kỷ Duệ đang suy nghĩ miên man tỉnh táo lại, nhìn vào game, cậu mới phát hiện ra vì mình mất tập trung mà để lộ hơn phân nửa người ra bên ngoài, may mà Hạ Vũ bắn trước, quấy nhiễu tay súng của đối phương, cứu cậu một mạng.

Kỷ Duệ còn chưa kịp nói cảm ơn, thì phía trước đột nhiên bắn liên tục không ngừng, giống như quân địch tập trung tất cả hỏa lực về bên này vậy.

"Chết tiệt, bọn họ điên rồi à?" Kỷ Duệ trừng mắt nhìn màn hình, họ tác chiến không khoa học chút nào! Bây giờ súng nổ như điên về phía này, rồi lát nữa bọn họ định tay không bắt giặc à?!

Không để cho cậu kịp hiểu xem đối phương đang dùng chiến lược gì, thì một luồng đạn chớp lên, nổ tung xung quanh họ, sau khi khói tan đi, thì cậu nhìn thấy thi thể của mình và Hạ Vũ ngã trên đất.

Vừa lúc đó, chợt Thi Thanh Trạch ở bên kia cũng thông báo tin dữ: "Mẹ kiếp! Đám cầm thú này, lại đặt cả quả bom hẹn giờ ở sở chỉ huy." Bảo sao bọn họ dám để trống sở chỉ huy, hắn vừa định chạy vào tìm vị trí giam con tin thì đột nhiên nghe bùm một tiếng, suýt chút nữa khiến tai nghe của hắn rơi cả ra, sau đó, hắn cũng chính thức hi sinh.

https://thuviensach.vn

Năm người,mất ba người, hỏa lực giảm hơn một nửa, Kỷ Lương đi thông suốt được một đoạn đường bên trái thì cũng bị đối phương hạ gục.

“Mẹ nó!” Tần Dịch nhìn chằm chằm vào màn hình: “Bọn họ làm trò gì thế, vừa rồi tôi thấy có người chạy về phía này, sao đột nhiên lại đổi hướng sang hết bên kia rồi.” Tần Dịch cũng bị chiến lược của đối thủ làm cho rối loạn, “Có điều, bọn họ cũng nỗ lực thật đấy.” Sau khi cậu bắn lén được một người, thì cũng bị tay bắn tỉa của đối thủ hạ gục.

Lần thứ hai giải cứu con tin, thất bại!

Lúc này, trong bộ phận kĩ thuật, không khí cực kì hào hứng, vui vẻ. Đám Kỷ Duệ sẽ không hiểu rằng, ngay sau khi thấy Hạ Vũ xuất hiện, đám người bên này hoàn toàn giống như người sắp chết đói lại nhìn thấy một cái bánh bao thịt vậy, tất cả đều lao vào, sau đó xuất hiện hàng loạt các câu đối thoại kiểu như:

“Ở bên cạnh, bên cạnh! Anh nhỏ đi cùng con gà nấm kìa (viết tắt của gà con hầm nấm).”

“Ha ha ha --- hàng này tuyệt đối không phải là Hạ Vũ thật rồi. Chỉ nhìn cách bắn súng như bắn chim kia của hắn, thì ông đây cũng có thể bắn nát đầu hắn cả trăm lần rồi. Các anh em, lên đi!”

“Mọi người chậm thôi, để lại một tí máu cho tôi bắn với!”

“Mẹ kiếp! Lão Bạch, anh chơi ăn gian, bắn lén thế à!”

Cả đám người giận dữ, đồng loạt giơ ngón cái về phía đồng chí tự tiện bắn phát súng kết thúc kia. Đồng chí được gọi là lão Bạch lắc đầu một cái, cố kiềm chế cảm xúc kích động trong lòng, rồi ra vẻ thoải mái nói: “Phong cách tiêu sái và khả năng bắn súng ** của anh đây, không phải là thứ mà người phàm các cậu có thể có được, đừng say đắm anh đây, anh đây là

https://thuviensach.vn

truyền thuyết.” Vừa dứt lời, hắn liền nhận được một loạt ngón tay cái lộn ngược tỏ vẻ khinh bỉ.

Cho nên, bên Kỷ Duệ tuyệt đối sẽ không đoán được, bên phía bộ phận kĩ thuật làm gì có chiến lược gì hay ho, hoàn toàn chỉ là chó ngửi thấy mùi thịt, làm cách nào để cướp được thịt trước mà thôi --- Hạ Vũ chính là viên thịt tròn tỏa hương ngào ngạt. Viên thịt tròn của nhà họ Hạ, hương thơm bay ngàn dặm, khiến cho người ta buông bỏ thù hận, khiến cho người ta ăn cũng cảm thấy thư thái, chết cũng cam lòng.

https://thuviensach.vn

Chương 58: Huấn Luyện Bắn Địa Ngục

Nhóm Kỷ Duệ chơi thêm vài ván nữa, kể cả có sắp xếp kĩ thuật, chiến thuật tốt, thì cũng bị đối phương dùng phương pháp vô lại làm loạn lên. Sau vài lần thất bại liên tiếp, cuối cùng bọn họ rút ra được quy luật: Nếu ai đi cùng Hạ Vũ, thì trăm phần trăm sẽ bị bên kia tập trung công phá.

Rút ra được quy luật này, mọi người quyết định đánh cược một phen, nếu không, ván này mà thua nữa thì đúng là tự chụp cái tên tài khoản đồ ngốc của Thi công tử lên đầu.

Lần tiến công này triển khai chiến thuật xung quang Hạ Vũ, nói đơn giản, thì chính là dùng Hạ Vũ làm mồi, và đương nhiên cũng phải có tay câu thật tốt, vị trí này được phân cho Tần Dịch. Kĩ xảo bắn tỉa của cậu hoàn toàn xứng với con cá béo mập Hạ Vũ, chắc chắn có thể giúp Tần Dịch câu được một rổ cá to.

Còn ba người Kỷ Duệ, Kỷ Lương, Thi Thanh Trạch phụ trách giải cứu con tin. Chỉ cần cứu được con tin trước khi đối phương kịp phản ứng, là bọn họ chiến thắng, nếu không, cả đám sẽ lại một lần nữa thành đồ ngốc. Bọn họ đều không mong điều đó, nhất là Thi Thanh Trạch, mỗi lần thua là một lần thêm áp lực, chính vì hắn lấy cái tên oanh liệt như thế --- thật ra, cũng không thể trách Thi công tử được, vì từ trước đến giờ, ba người họ đều hành đối thủ đến nơi đến chốn.

Cả bốn người kia đều nhận ra thù hận của đối thủ dành cho “Hạ Vũ”, thì bản thân Hạ Vũ sao có thể không biết. Khi ván mới bắt đầu, anh được giao nhiệm vụ mới --- người tự do! Cũng tức là để mặc anh tự do chạy quanh bản đồ, nhưng có một yêu cầu lớn, đó là dùng hết khả năng, chạy trong tầm

https://thuviensach.vn

bắn của đối phương, nhưng phải cố gắng giữ mạng sống của mình, kéo dài thời gian cho những người khác.

Khi ba giây đếm ngược kết thúc, một ván mới lại bắt đầu.

Hạ Vũ trời sinh có khả năng học hỏi cực cao. Từ nhỏ đến lớn,dù là học lí thuyết hay thực hành, anh đều nhanh chóng đứng đầu, nhưng mà… khi nhìn thấy Hạ Vũ chơi game, chúng ta sẽ phát hiện, thật ra Thượng đế rất công bằng.

Qua mấy ván thất bại liên tiếp, Hạ Vũ đã hiểu biết sơ sơ về thao tác trong game, có điều, so với đám Kỷ Duệ thì cũng chỉ như tốt nghiệp trình độ tiểu học mà thôi, nhưng may mà trí nhớ của anh hơn người, nhớ được hết bản đồ game, nên cũng đại khái biết nên chạy thế nào!

“Nhóc Dịch, chúng ta đi qua khu H!” Trong đầu anh như tái hiện cả bản đồ: “Cậu đi chiếm bãi đất phía Tây khu H, đó là điểm ngắm bắn tốt nhất.” Hơn nữa, khu H cũng là khu đánh du kích tốt nhất.

Có thể nói, trên phương diện ý chí chiến đấu, thì Hạ Vũ là một người cực kì mạnh mẽ, người bình thường tuyệt đối không thể so sánh được.

Tần Dịch nhanh chóng đi tới nơi Hạ Vũ vừa chỉ, quả nhiên thấy điểm ngắm bắn rất chuẩn, khiến cậu nhất thời có cảm giác “một kẻ làm quan, cả họ được nhờ”, cầm súng trên tay, nhận quyền sinh sát: “Ha ha ha, lần này, đại gia Tần tôi đây sẽ diệt hết đám chó con các anh, để các anh biết, ai mới là thiên tài bắn tỉa.”

Tần Dịch chăm chú ngắm bắn.

“Đừng vội nổ súng!” Hạ Vũ nói xong, thì người cũng đã chuẩn bị vào khu H: “Chờ bọn họ tiến vào đã.”

https://thuviensach.vn

Khu H này giống như một tấm lưới lớn, nơi Hạ Vũ bảo Tần Dịch ngồi chờ, chính là miệng lưới, còn anh là miếng mồi ngon đặt trong lưới, chớ cá vào đông, sẽ thu miệng lưới lại, đến lúc đó bọn họ có muốn ra cũng không được.

Quả nhiên, đúng như bọn họ dự đoán, lần này đám kĩ thuật cũng giống như mấy lần trước. Từ đầu đã chọn phương thức mở rộng lưới, ba người Kỷ Lương vẫn không vội vã hành động ngay, mà chờ sau khi Hạ Vũ cách xa khu A, chờ Hạ Vũ phát tín hiệu về rồi mới bắt đầu hành động.

Chỉ trong chốc lát, đã có người tìm thấy khu H, vừa nhìn thấy bóng Hạ Vũ, hắn lập tức thông báo cho đám chiến hữu bên ta, kết quả là, đám lính kĩ thuật lại y như chồn hôi nhìn thấy gà mái béo mập,toàn bộ chuyển hướng về phía khu H.

“Lại đây,lại đây!” Tần Dịch nhìn đám người đang tới gần: “Một tên, hai tên, ba tên… đông thật, đám cầm thú này đúng là vẫn giở trò cũ.”

“Đừng vội vàng, từ từ sẽ tới thôi!” Hạ Vũ chuyển một vị trí khác để đối phương có thể nhìn rõ mình, nhưng lại không để lộ điểm yếu của mình ra ngoài! Nếu dùng cách so sánh mà nói thì anh bây giờ giống như một thiếu nữ xiêm y không chỉnh tề, muốn để trần mà còn xấu hổ,nửa che nửa đậy khiến người ta chỉ thấy được hình bóng yểu điệu câu hồn, còn muốn nhìn thấy rõ, thì sẽ phát hiện những vị trí mấu chốt đều bị tráng men, khiến cho người ta không khỏi vung tay mà phẫn nộ: Gạch men là vật cản lớn nhất mà văn minh nhân loại phát hiện ra.

Đối với đám lính kĩ thuật mà nói, thì chướng ngại vật ngăn cản bọn họ bắn chết Hạ Vũ kia, cũng giống như gạch men chết tiệt ấy.

“F**k! Lần này hắn khôn khéo hơn rồi!” Bắn liên tục mấy phát cũng không trúng mục tiêu, đám lính kĩ thuật hơi nóng ruột.

https://thuviensach.vn

“Kiềm chế một chút! Chúng ta đông như vậy chẳng lẽ còn sợ không hạ được hắn à?!” Một đồng đội khác có vẻ bình tĩnh hơn, cầm chắc súng, tiếp tục đi vào bên trong: “Có điều, số của tên nhóc kia đúng là số cứt chó,chọn nơi này để vào, chúng ta hơi khó xuống tay.” Game này do chính bọn họ thiết kế, đương nhiên họ biết khu H này khó tìm người hơn các khu khác.

Trong suy nghĩ của bọn họ, thì lần này “Hạ Vũ” kia chẳng qua là mèo mù vớ được cá rán thôi.

“Đâu rồi, hướng bảy giờ kìa.”

Tiếng nói vừa phát ra, thì cả đám người đều chuyển hướng theo, thấy một bóng người hiện lên, mọi người lại sung máu đuổi sâu vào trong. Lão Bạch cũng vừa ngắm bắn vừa tiến vào, càng đi càng cảm thấy không ổn… Trong đầu hắn hồi tưởng lại bản đồ khu H thiết kế như lưới đánh cá, mà hướng bọn họ đi, thì chính là đi sâu vào trong lòng lưới, càng nghĩ càng thấy không ổn, vội vàng gọi đồng đội dừng lại không đi tiếp vào trong nữa,sau đó hắn tự quay ra ngoài, chợt nghe một âm thanh quen thuộc ---.

“Pắng!”

“F**k!” Lão Bạch nhìn màn hình báo tử vong, trong lòng như có ngàn con thần thú chạy qua: “Các anh em, chúng ta bị lọt lưới rồi!” Hắn nhìn thi thể của mình: “Phản đòn rồi, họ dùng “Hạ Vũ” làm mồi dụ địch xâm nhập, sau đó bố trí bắn tỉa trên điểm cao.” Mấy lần trước bọn họ thường dùng chiêu này, không ngờ lần này bị đối thủ lợi dụng phản công.

Vừa dứt lời, lại nghe bên cạnh truyền lên tiếng mắng: “Mẹ kiếp! Suýt nữa bị bắn chết!”

“Rút lui! Rút hết!”

“Nấp đi!”

https://thuviensach.vn

“Khỉ thật! Có người lẻn vào sở chỉ huy!”

“Hay cho chiêu điệu hổ ly sơn.” Bắt con gà nấm kia được vài lần, bọn họ đã quên mất tính cách đặc trưng của hắn… Lần này thì hay rồi, kết quả của việc kiêu ngạo khinh địch, thực sự rất đắng.

“May mà ông đây còn chưa xuất hết thực lực!” Lão Bạch sờ sờ cằm, lần thứ hai tự phục mình đã dự đoán trước.

“Anh làm gì rồi?”

Một đồng chí cũng vừa bỏ mạng, châm thuốc, hít vài hơi hỏi.

Lão Bạch liếc nhìn hắn một cái, rồi tặng cho hắn một nụ cười bí hiểm: “Cậu cứ chờ xem kịch vui đi! Đừng quá sùng bái anh đây!”

Phía bên kia, tổ ba người Kỷ Lương an toàn đi thẳng vào sở chỉ huy, thuận lợi tìm được vị trí nhốt con tin, nữ thần chiến thắng gần như đã đứng phía trước vẫy bọn họ, trong lòng ba người đều vô cùng sung sướng, cái mũ “Ai thua đều là đồ ngốc” cuối cùng cũng có thể đội lên đầu đối thủ.

Dựa trên tin tức lấy được, ba người đi vào khu B đang nhốt con tin, đã thấy “con tin” xinh đẹp đang tạo dáng đứng chờ bọn họ. Bộ dạng “con tin” kia, mẹ nó, không phải nói là đẹp như hoa sao? Ba người đều trầm mặc, trong đầu đồng thời nổi lên suy nghĩ: Có thể không cứu người này không?!

“Con tin” xinh đẹp quyến rũ như hoa, thấy có người đến cứu liền bật người lao lại gần, vừa móc cái mũi to, vừa phơi ra cái miệng to đỏ lè như chậu máu, hét ầm lên: “Anh chàng đẹp trai ơi, người ta chờ anh lâu quá, mau cứu người ta ra đi.”

Khẩu vị thật quá nặng! Con mẹ nó, đúng là khẩu vị nặng đến kinh khủng!”

https://thuviensach.vn

Ba người đều rùng mình một cái, nhưng việc giải cứu con tin vẫn phải tiếp tục, cả ba đang muốn đưa con tin đi, đột nhiên, có một tiếng nổ vang trời, sau đó, cả tòa nhà sụp xuống, bọn họ cũng tử vong theo!

“Có người giết chết con tin, nhiệm vụ thất bại!”

Dòng thông báo màu đỏ của hệ thống cùng với tình cảnh máu chảy đầm đìa đã nói cho bọn họ thực sự biết là: họ lại thất bại!

Cuối cùng, hệ thống còn cảnh báo thêm: thân phận của con tin chỉ có một, đó là “con tin”, trong lúc giải cứu con tin, mỗi một phân một giây đều là thời gian đánh liều tính mạng, xin đừng vì khinh thường thân phận mà chậm trễ thời gian. Cuối cùng là hòa, cũng là thành tích tốt nhất từ nãy đến giờ của họ!

Chơi game mấy tiếng liền, lại vừa động não, vừa động chân tay, còn mệt hơn cả mấy ngày thao luyện dưới tay Hạ Vũ. Nhất là thời gian dài tiếp xúc với hình ảnh lập thể 3D khiến ắt càng mỏi gấp đôi.

Sau khi đấu hòa, mọi người gần như tê liệt trên ghế.

Kỷ Lương xoa xoa mũi, thư giãn đôi mắt đã làm việc quá mệt mỏi: “Không chơi nữa, không chơi nữa. Hôm nay dừng ở đây thôi.” Nên dừng đúng lúc.

“Tôi cũng oải lắm rồi!” Thi công tủ ngã người xuống ghế, không cần giữ hình tượng: “Tuy là chơi cũng vui, nhưng mà mệt quá.” Ngày mai còn phải tiếp tục chịu sự giày vò của Hạ ma đầu nữa.

“Đi thôi, đi thôi!” Tần Dịch sơ sờ bụng, nhìn sắc trời đã dần tối: “Vừa đúng giờ cơm chiều. Sếp Hạ, anh đi cùng không?”

Kỷ Lương nhìn sắc mặt Hạ Vũ hơi khó coi, mội nhếch lên, lông mày nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết cả ruồi.

https://thuviensach.vn

“Anh khỏe không?”

Câu hỏi này đúng là vô nghĩa, người có mắt chỉ cần nhìn một chút là biết tình trạng của anh không ổn chút nào. Kỷ Lương đi qua, không để ý cổ họng Hạ Vũ đẩy lên đẩy xuống vài cái, giống như đang cố gắng áp chế thứ nào đó muốn trào ra.

“Không sao! Đi thôi!” Vừa dứt lời, anh đã vụt đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, bước nhanh ra ngoài. Cảm giác từ dưới bụng truyền lên làm thứ dịch chua cứ muốn trào ra khỏi cổ họng.

Đám Kỷ Lương cũng vội vàng đuổi theo anh! Vừa rời khỏi phòng kĩ thuật, khoảng đất rộng trống trải bên ngoài cùng với gió đêm thoang thoảng vị mặn khiến cho sắc mặt Hạ Vũ khá hơn, cảm giác dịch chua cũng dịu đi một chút.

“Khụ!” Đột nhiên Kỷ Lương hiểu ra vì sao mà anh phản ứng như vậy --- lần đầu tiên chơi game 3D, nhìn chằm chằm vào màn hình quá lâu khiến mắt khí thích ứng được với không gian thực, khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn! Hạ Vũ thế này vẫn còn tốt chán, lần đầu chơi mà còn giữ được lâu như vậy, lại còn là chơi ngay khi vừa ăn cơm xong nữa chứ: “Có cần tôi mua cho anh gói ô mai không?”

Thật ra đây cũng không phải là chuyện mất mặt gì, có điều… nghĩ đến Hạ Vũ không có gì không làm được, lại bị trò chơi điện tử giày vò đến mức muốn nôn, khiến người ta cảm thấy thật là…

“Không cần!” Hạ Vũ lờ đi khóe miệng đang co rúm một cách đáng ngờ của cô, nuốt vào cảm giác dịch chua dâng lên, lạnh lùng phun ra hai chữ từ chối.

“Ôi --- chúng tôi đều hiểu được mà, anh không cần phải xấu hổ.” Cô vỗ vỗ vai anh, ra vẻ “chúng tôi đều là người từng trải” khuyên bảo: “Không thì đừng cố nhịn nữa, vào toilet nôn đi, sẽ thoải mái hơn nhiều đấy.”

https://thuviensach.vn

“Anh đã bảo là… không cần!” Không phải chỉ là cảm giác buồn nôn vớ vẩn thôi sao, anh có thể chịu được.

Thôi được! Chết vì sĩ diện chính là để nói những người thế này đây. Kỷ Lương nhìn dáng vẻ dù chết cũng khăng khăng cứng nhắc kia của anh mà tức giận, tính tình chết tiệt gì mà vừa thối vừa ương thế không biết!

“Hi --- Kỷ Lương ---.”

Một giọng nói đậm chất Mỹ lơ lớ vang lên, Kỷ Lương đang nghĩ không biết tiếng từ đâu phát ra, thì đã thấy một bó hồng đỏ chót tươi đẹp hiện ra trước mắt, đằng sau bó hoa là khuôn mặt niềm nở, tươi cười của Eric.

Chỗ răng cửa bị Tần Dịch đánh gãy đã được gắn một chiếc răng sứ giả, tuy trên mặt vẫn còn chút vết tích do bị Thi Thanh Trạch đánh, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến nụ cười xán lạn của hắn.

“Hi… Hi, Eric!” Kỷ Lương nhìn bó hoa hồng to tướng trước mặt: “Cái này là sao?”

“Tặng cho nữ thần của lòng tôi.” Eric thể hiện sự lãng mạn đúng phong cách của người Âu Mĩ, hôm nay hắn vừa từ bệnh viện quay về căn cứ, nên tiện đường mua một bó 99 bông hồng đỏ, đại diện cho tình yêu: “Cô bé xinh đẹp, em có đồng ý đi ăn cùng tôi không?” Nói xong, hắn còn làm động tác mời rất đúng chất quý ông.

Khóe miệng Kỷ Lương như tê liệt, cô không khách khí phì cười: “Anh xuống địa ngục đi Eric, anh đang diễn tuồng gì thế?” Nữ thần? Từ này mà dùng với cô, dù thế nào cô cũng không nuốt nổi, nữ thần kinh thì còn được.

“Cục cưng à, em giống như bông hồng này, sáng chói khiến tôi không thể dời mắt!” Eric không bị phản ứng của cô đẩy lùi, vẫn tiếp tục cố gắng, ngược lại, hắn càng vì phản ứng rất khác với phụ nữ bình thường của cô mà

https://thuviensach.vn

cảm thấy cô không giống những người khác: “Xin hãy chấp nhận sự theo đuổi của tôi!”

“Eric…” Kỷ Lương đã cười đến run hết cả người: “Hoa… hoa hồng… đây là truyện cười hay nhất mà tôi nghe thấy từ bé đến giờ.” Kỷ Lương cô có thể là hoa loa kèn, cũng có thể là cúc dại ven đường, càng có thể là một cây xương rồng, nhưng mà… so với loài hoa hồng thì… Ôi mẹ ơi, hắn thật quá hài hước!

Nhìn dáng vẻ cười đến không thể kiềm chế của cô, Eric cảm thấy cô còn chân thực hơn nhiều so với cảm nhận của mình: “Sĩ quan Hạ, anh cũng ở đây à, vừa hay, anh làm chứng giúp tôi đi, chứng kiến tâm tình của tôi với cục cưng Kỷ…”

“… Cất bó hoa đi!” Eric còn chưa dứt lời đã bị Hạ Vũ cắt ngang, anh nhìn chằm chằm vào bó hồng đỏ chết tiệt làm cho người ta tức tối kia. Trong không khí đều là mùi hoa hồng đậm đặc khiến dạ dày anh lại quặn lên. Cảm giác buồn nôn vốn đã đè được xuống, giờ lại trào ngược,lại còn mạnh mẽ hơn vừa rồi.

“Sĩ quan Hạ, hoa này đại diện cho tình cảm của tôi với cục cưng…”

Còn chưa nói xong, Hạ Vũ rốt cuộc cũng không thể ngăn được cảm giác mãnh kiệt bốc lên từ dạ dày anh, anh “ọe” một tiếng, rồi chẳng kịp quay đầu,một thứ chất lỏng hỗn hợp xanh vàng trắng mang theo mùi chua trào ra, tưới hết lên bó hoa hồng đỏ tươi, át đi hẳn mùi hoa nồng nặc.

“… đối với cục cưng Kỷ Lương…”

Eric trợn mắt há hốc mồm nhìn bó hoa hồng “ngũ thải tân phân, tạp vị phân trần” (*), ngẩn người, nhưng miệng vẫn cố gắng nói cho hết lời kịch: “giống như bó hoa hồng…”

https://thuviensach.vn

(*) Ngũ thải tân phân: đủ màu đủ sắc. Tạp vị phân trần: nói lái của “bách vị tạp trần”: đủ mùi đủ vị.

Sự tình phát triển đột ngột, không ai dự đoán được nó sẽ biến đổi kì cục thế này.

“Bó hoa này.” Hạ Vũ đưa tay, giật bó hồng từ tay Eric đang ngẩn người về: “Bẩn rồi, bỏ đi.” Sau đó thuận tay ném thẳng vào thùng rác bên cạnh. Giọng điệu kia vô cùng bình tĩnh, không thể tìm thấy một chút vẻ xấu hổ hay cảm giác có lỗi gì hết, khiến cho Thi Thanh Trạch đứng bên cạnh nhìn mà thầm than, da mặt dày cỡ này, đúng vượt qua khả năng đo đạc của nhân loại rồi.

“Hi! Anh đẹp trai!” Kỷ Duệ chui ra từ giữa hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn cười thật tươi chào Eric.

Lúc này Eric mới hồi phục tinh thần, nhìn bó hồng đỏ bị ném vào thùng rác, khóe miệng hắn hơi co rút, rồi lại nhìn khuôn mặt tươi cười xán lạn của Kỷ Duệ, hắn miễn cưỡng nở một nụ cười méo mó: “Hi… anh… đẹp trai nhỏ!” Hắn biết Kỷ Duệ là con trai Kỷ Lương, nhưng cũng không quá để tâm vấn đề này. Người Âu Mĩ cởi mở hơn người Châu Á rất nhiều.

Kỷ Duệ cười khanh khách: “Hoa rất đẹp. Anh là người đàn ông đầu tiên tặng hoa cho Kỷ Lương. Tuy là bó hoa không đến được tay mẹ em, nhưng tình cảm của anh, Kỷ Lương cảm nhận được, đúng không mẹ?”

“… Đúng… Đúng vậy!” Kỷ Lương nhếch miệng, tiếp lời Kỷ Duệ: “Cảm nhận được… cảm nhận được… tôi nhận tấm lòng.”

“Thật sao? Em đồng ý rồi?!” Eric nghe xong, con ngươi màu lam như phát ra ánh sáng, vừa giữ chặt tay Kỷ Lương, vừa chân thành nói: “Chúng ta bắt đầu chính thức qua lại đi.”

https://thuviensach.vn

“A?” Chuyện gì đây? Kỷ Lương nhìn hai tay đang bị nắm chặt, vẫn còn chưa kịp hiểu mình nói đồng ý qua lại với hắn từ bao giờ?!

“Không phải em vừa nói, em nhận tấm lòng của tôi sao? Đón nhận tấm lòng của tôi, không phải là trái tim em đã tiếp nhận rồi sao?”

Tiếng Trung bác đại tinh thâm không phải là thứ mà người nước ngoài có thể lĩnh ngộ được hết. Dù cho tiếng Trung của Eric cũng không tồi, nhưng vẫn không thể hiểu được, một câu “đón nhận tấm lòng” kia, chẳng qua chỉ là một lời khách sáo mà thôi.

“…” Kỷ Lương nhìn hắn,nhất thời nghẹn lời không nói được gì.

“Hi, đồng chí.” Thi Thanh Trạch đứng bên cạnh rat ay giải vây kịp thời, quàng tay qua vai Eric: “Người ta nói, đất trời rộng lớn, nơi nào không có cỏ xanh, anh cần gì phải yêu đơn phương một cây hoa xương rồng.”

Eric mở to đôi mắt xanh lam, không hiểu phép ẩn dụ trong câu nói của hắn, ngược lại, còn rất thật lòng bàn luận: “Cây xương rồng có thể phòng ngừa phóng xạ, lại sống dai, tôi rất thích.”

“A… Ha ha ha…” Kỷ Lương chỉ có thể ngượng ngùng cười ngượng: “Đúng, cây xương rồng không tệ, không tệ! Tôi cũng thích quả bóng nhỏ đó.” (Ý bạn Kỷ Lương nói đến cây xương rồng mà hình cầu ấy. Không phải cây xương rồng nhánh.)

“Cục cưng, em cũng thích à? Vậy lần sau tôi sẽ tặng em cây xương rồng.” Eric đã gạt tâm trạng không vui vừa rồi sang một bên: “Cục cưng, em thấy đấy, chúng ta đều là những người thích xương rồng, đấy có lẽ là duyên phận mà người Trung Quốc các em hay nói rồi.”

Eric mở miệng là gọi “cục cưng” khiến Kỷ Lương phát hoảng. Nhưng đó là việc của hắn, hơn nữa, người nước ngoài cũng đều phóng khoáng như vậy, nên cô cũng ngại ý kiến.

https://thuviensach.vn

“Cái thứ đầy gai đấy có gì hay.” Tần Dịch lão đại, thô lỗ, ngây ngô, không hiểu được sự lãng mạn của Eric: “Lúc trước, có lần tôi vô ý ngồi lên một cây tròn tròn đó, bị đâm thủng cả mông”, trong đầu cậu, kí ức bi thảm về lần đó vẫn còn rất mới mẻ.

“Giống y như tổ ong ấy.”

“Ha ha, nhóc Dịch! Không ngờ trước đây cậu anh dũng đến vậy!”

“Còn có thể có cảm giác gì được! Đau chết ông đây. Tôi còn bị nhiễm trùng sưng cả lên. Hai mông vừa đỏ vừa mưng, suốt cả tuần không thể ngồi xuống được!”

“Ha ha ha---.”

Không khí vốn có chút lãng mạn, xấu hổ, giờ lại bị Tần Dịch chuyển hướng, cả dám đều cười ầm lên, ngay cả Eric cũng bị cuốn theo, cười ha ha hưởng ứng.

“Cưng ơi, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Đang lúc mọi người đang cười vui vẻ, thì một giọng nói vô cùng thân mật, không hề hợp cảnh vang lên, giống như một dòng nước lạnh băng, làm đông cứng cả không khí ầm ĩ, vui vẻ nãy giờ…

“Cưng ơi, sao vậy?” Năng lực học tập của Hạ tiên sinh quả nhiên rất mạnh mẽ, có điều, năng lực tiếp nhận của người khác lại không mạnh mẽ như anh. Một câu “cưng ơi” vừa phát ra, khiến mặt Kỷ Lương kinh ngạc như gặp quỷ, chỉ ngẩn người nhìn anh, sau đó phun ra một câu đáp lại:

“Hạ Vũ, anh nôn đến choáng váng luôn rồi à?” Thật quá đáng sợ mà! Bày ra cái mặt lạnh như cô thiếu nợ anh ta cả một đống tiền rồi gọi cô “cưng ơi”… Cảm giác này thệt quá khủng bố!!!

https://thuviensach.vn

“…” Khí lạnh trên mặt anh lại tăng thêm vài phần: “Cưng à, không phải em đói rồi sao?”

Hạ Vũ vốn là người không biết nói tiếng ngon tiếng ngọt, cũng chưa từng xưng hô với ai quá thân thiết như thế này. Từ “cưng ơi” thốt ra từ miệng anh, đã thiếu đi vài phần mềm mại, tình cảm chỉ người yêu mới có, lại còn tăng thêm vài phần cứng rắn, kiên quyết, khiến người ta nghe mà giống như một kiểu xưng hô theo quy định, chế độ, làm Kỷ Lương không kìm được, liền đứng nghiêm, cúi chào rồi trả lời: “Báo cáo “cưng”, bụng của “cưng” tôi đã hơi đói!”

“Phụt ---.” Thi Thanh Trạch không kìm nén lại, liền phì cười. Lương Lương bé nhỏ đúng là quá hài hước.

“Ăn cơm!” Hạ Vũ nhìn cô một cái, nhanh chóng, gọn gàng phun ra hai chữ.

Đây mới đúng là anh! Kỷ Lương sờ sờ bụng, nghĩ đến mấy món ăn chẳng có mùi vị gì kia: “… à… mọi người đi trước đi… Tôi đi toilet đã.”

Hạ Vũ làm sao có thể không hiểu suy tính trong đầu cô, mà đừng nói đến Hạ Vũ, ngay cả Kỷ Duệ cũng có thể hiểu được. Hai người một lớn một nhỏ vòng tay trước ngực nhìn cô.

“Em đi đi, bọn anh chờ được.” Hạ Vũ rất “quan tâm” nói.

“Mẹ đi mất bao lâu?” Kỷ Duệ nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Luồn đằng sau, đi đến cửa sổ phòng bếp căn tin, nói đầu bếp lén ẹ một tô mì thêm cay, rồi quay về. Hai mươi phút có đủ không ạ?”

Cứt chó ấy! Tên nhóc chết tiệt, có định để người ta sống qua ngày không?!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương chán nản, buồn bã rũ vai xuống: “Ai nói mẹ muốn đi ăn mì chứ… Mẹ… mẹ muốn ăn cơm!” Cái tên nhóc chết tiệt, dám nói cô như thế.

“Không phải em định đi toilet à?” Hạ Vũ nhướng mày, dùng câu nói của cô làm cô nghẹn họng.

“Không đi.” Kỷ Lương bùng bùng lửa giận: “Chưa ăn vào thì lôi ra làm sao được.”

Sau gáy Kỷ Duệ chảy xuống một loạt sọc đen, Kỷ Tiểu Lương quả thật là một người “cực kì không câu nệ tiểu tiết” mới có thể kết hợp ăn và ị hoàn mỹ như vậy: “Kỷ Tiểu Lương, mẹ cứ thử lén ăn cay đi.” Có gan ăn lén, thì về sau cứ ở ngoài mà ăn, đừng có về ăn đồ cậu nấu nữa.

“Ha ha ha ---.” Biết tên nhóc kia khó chịu, Kỷ Tiểu Lương liền bày ra bộ mặt nịnh bợ, vỗ về: “Cay là cái gì nhỉ? Cay ăn hay không, tùy anh Duệ nhà ta quyết định.”

Kết quả là, bữa cơm chiều nay, Kỷ Lương ăn còn thanh đạm hơn cả bữa trưa, thanh đạm đến mực trong đầu cô chỉ nghĩ đến vị cay, sau đó tự thôi miên mình, rằng trong miệng đều là vị cay, đều là vị cay.

Qua một ngày nghỉ ngơi và hồi phục, sáng hôm sau, cả đám lính phấn chấn tinh thần ra sân huấn luyện. Đương nhiên, cũng không phải là bọn họ đã thích ứng được với cách huấn luyện của Hạ Vũ --- muốn thích ứng được với kiểu huấn luyện ma quỷ, địa ngục này à? Cho bọn họ một trăm năm đi!

Nguyên nhân khiến mọi người hưng phấn như vậy, tất cả là do ngày hôm qua, bọn họ đã nhận được tin: Bắt đầu từ hôm nay sẽ tiến hành huấn luyện bắn súng.

Tuy không biết Hạ ma đầu sẽ áp dụng phương pháp huấn luyện biến thái gì, nhưng mà… chỉ vừa nghĩ đến việc có thể sờ được đến súng, là đã đủ để cả đám bọn họ hưng phấn đến mức đêm qua không ngủ được rồi.

https://thuviensach.vn

Tham gia đợt huấn luyện này đã hơn nửa tháng, nhưng cũng chỉ chú trọng huấn luyện tăng cường thể năng, súng cũng chưa được sờ vào. Nhớ đến mấy thùng súng ống nhìn thấy mấy hôm trước, từ sáng sớm, thú huyết của bọn họ đều sôi trào. Đeo thêm 30kg để chạy bộ cũng chỉ như một bữa sáng, không tổn hại gì đến nhiệt huyết của bọn họ, cả đám hào khí ngất trời hô to: Chạy xong lần này, ông đây sẽ là tay súng thiện xạ. Cảm xúc của nhóc cua cũng tăng vọt.

Phải biết là, hôm trước, khi cậu ném quả lựu đạn kia, suýt nữa đã phá hủy hết đống súng này. Vì thế, cậu cũng phải trả giá cực đắt --- một bản siêu kiểm điểm một vạn chữ vô cùng thống thiết, trong đó tràn ngập sự sám hối cùng với cả một đống chữ nói về tình cảm chân thật, sâu sắc của cậu dành cho súng ống, dùng từ ngữ đó để nói rằng, việc ném lựu đạn chỉ là một lỗi lầm của cậu mà thôi! Sau khi viết xong, cậu cảm thấy, mình đã thực sự yêu mấy khẩu súng này sâu sắc. Bây giờ, rốt cuộc cậu cũng nhìn thấy "tình nhân trong mộng" của mình, làm sao có thể không kích động chứ. Sau khi chạy hết cả hành trình, cậu hưng phấn ném ba lô sang một bên, cởi áo, để trần nửa thân trên rồi hét to: "A --- súng --- súng yêu quý của tôi! Súng cục cưng của tôi ---."

Vừa lúc Hắc Tử đi ngang qua, bắt được con cua nhỏ đang để trần nửa người, sau khi hỏi rõ lý do cậu ta hưng phấn như thế, hắn rất thận trọng vỗ vỗ vai cậu, sau đó cười dữ tợn: "Này, đồng chí nhỏ, vẫn chưa tỉnh ngộ à! Hi vọng sau hôm nay cậu vẫn có thể duy trì sự nhiệt tình đối với súng ống như bây giờ!"

Dù nghe vậy, nhưng cũng không thể giảm bớt sự mong chờ của mọi người đối với buổi huấn luyện hôm nay. Sau khi tiễn thần lắm mồm kia đi, mọi người bắt đầu thao thao bất tuyệt kể về lịch sử bắn súng trong truyền thuyết của mình.

"Nhớ cái hồi anh đây còn ở đại đội, bắn phát nào là trúng hồng tâm phát đó. Hay dùng nhất là loại súng 81."

https://thuviensach.vn

Nhóc cua xoa xoa tay: “Chúng tôi cũng thế, nhưng không nhiều đạn lắm, nên mỗi lần chưa kịp bắn nghiền thì đã dừng rồi.”

“Đợi lát nữa Tần đại gia tôi đây sẽ bộc lộ tài năng, cho các anh biết, cái gì là xạ thủ chân chính.” Tần Dịch cực kì nôn nóng. Trò chơi hôm qua đã hoàn toàn khơi gợi hết đam mê bắn súng của cậu lên.

“Thi Thanh Trạch, anh thì sao! Hay dùng loại nào?!” Nhóc cua hỏi Thi công tử.

“Tôi à,” Thi Thanh Trạch đưa tay lên đếm: “Hơn mười loại thì phải.” Mọi người nhất thời đều nhìn hắn với ánh mắt hâm mộ. Dù sao cũng là người đã từng ở Cục An Ninh, chắc chắn sẽ được tiếp xúc với mấy thứ đó nhiều hơn mấy người trong đại đội như họ rồi.

“Đừng hâm mộ tôi!” Thi Thanh Trạch nói: “Từ hôm nay, các cậu cũng sẽ bắt đầu được tiếp xúc với các loại súng khác nhay, tùy các cậu dùng thế nào thôi.”

“Thật à?” Dùng tùy thích? Oa, hào phóng vậy cơ à?!

“Lừa các cậu cái “chim” gì! Thi Thanh Trạch nhe răng cười nói: “Chỉ sợ đến lúc đó, nhắc đến súng là các cậu biến sắc thôi.” Giọng hắn đầy vẻ từng trải.

Nhắc đến súng là biến sắc?

Mọi người đều tỏ vẻ không tin, vẫy vẫy tay, cả đám bọn họ bây giờ đều không thể đợi được nữa. Cuối cùng, Hạ Vũ cũng oai vệ bước ra trong ánh mắt tha thiết mong chờ của mọi người.

“Sao thế?” Nhìn ánh mắt như tỏa sáng kia, Hạ Vũ hỏi: “Không đợi được nữa à?”

https://thuviensach.vn

“Vâng!” Tiếng trả lời vô cùng khí thế, hào hung, biểu hiện tâm tình hưng phấn của bọn họ.

“Tốt lắm! Hi vọng sau khi buổi huấn luyện hôm nay chấm dứt, các cậu vẫn có thể trả lời tôi như vậy.” Hạ Vũ vừa lòng gật đầu: “Không cần tiết kiệm đạn cho tôi, mỗi người một hộp.”

Ánh mắt mọi người như tỏa sáng nhìn hộp đầy đạn kia, trong lòng thầm gào thét phát rồi, phát rồi, hôm nay nhất định có thể bắn đã nghiền thì thôi.

“Mọi người không được để thừa một viên đạn nào.” Hạ Vũ chỉ vào bia bắn phía xa: “Còn một yêu cầu không hề khó nữa, đó là tỉ lên bắn trúng mục tiêu ít nhất 80%, trên thì càng tốt.”

Bia ngắm đã qua xử lí đặc biệt, mỗi bia đều được ghi trang thiết bị ghi nhớ tự động, tính toán những phát bắn trúng mục tiêu. Khi bắn trúng đích, kết quả sẽ hiển thị trên bảng điện tử bên cạnh.

Có người nở nụ cười, 80% trúng mục tiêu à, Hạ ma đầu này đúng là quá coi thường bọn họ rồi! Khoảng cách bia ngắm kia còn gần hơn nhiều so với hồi họ ở đại đội. Hồng tâm còn to hơn khi họ huấn luyện bình thường lúc trước.

“Sao thế? Các cậu cảm thấy 80% là quá cao à?” Khóe miệng Hạ Vũ hơi nhếch lên, giọng điệu rất hiền hòa.

Mẹ nó! Thi Thanh Trạch nhìn đám người không biết sống chết kia, sau gáy đổ mồ hôi lạnh, quá ngây thơ, quá ngây thơ rồi mấy chú bê con ơi.

“Sếp Hạ, anh quá khinh thường chúng tôi.” Anh hùng Tần quả quyết đứng dậy, nói ra suy nghĩ của mọi người: “Độ khó mới ở mức này, thì dù yêu cầu 100% cũng chẳng có vấn đề gì.” Cậu cực kì tự tin với khả năng bắn súng của mình.

https://thuviensach.vn

Tần Dịch à! Cậu thật can đảm! Thi Thanh Trạch nhìn vẻ mặt vô cùng tự tin kia, trong lòng lại thầm mặc niệm vài giây cho cậu ta. Nghĩ đến buổi huấn luyện hôm nay, hắn đã bắt đầu cảm thấy cánh tay mình đau nhức.

"Tốt lắm!" Hạ Vũ vỗ vỗ tay, khen ngợi biểu hiện anh hùng của cậu: "Để đáp lại câu nói này của cậu, tôi sẽ cho cậu một điều kiện đặc biệt, phá lệ yêu cầu, tỉ lệ bắn trúng hôm nay của cậu là 90%, nếu không đạt được thì bắn đến bao giờ đạt mới thôi!"

Sân bắn của bọn họ cũng không nằm trong căn cứ, mà ở trên một sân tập dã ngoại rất rộng bên cạnh ngôi biệt thự bỏ hoang của buổi huấn luyện hôm trước. Môi trường ở sân tập bắn rất nguyên sơ, trên đầu là một khoảng trời xanh mây trắng, trên đất đầy đá vụn, cỏ dại, một cơn gió thổi qua, đất cát bay đầy trời.

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang, chưa được một lúc, cả người đã ướt đẫm mồ hôi, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng gì đến nhiệt tình tập bắn của bọn họ, mọi người lắp đạn, chọn vị trí, chuẩn bị…

Mỗi phát súng đều chuẩn xác đi thẳng vào hồng tâm, không có tính khiêu chiến gì cả,lại giống như đang đùa giỡn hơn. Mọi người bắn vô cùng sảng khoái, ban đầu còn vừa bắn vừa la hét.

"Pằng! Nhìn ông đây bắn mười điểm này!" Cuối cùng, còn giơ súng lên thổi, tạo dáng như một tên cao bồi miền Tây! Đây là phiên bản anh chàng đẹp trai thể hiện!

"Mẹ tôi sẽ không bao giờ phải lo lắng vì khả năng bắn súng của tôi nữa, so easy!" (quá dễ dàng!) Còn đây là phiên bản câu nhóc ngây thơ trong sáng.

Còn có cả một phiên bản không sợ chết nữa là: "Hạ Vũ, nhìn ông đây bắn nát cúc hoa của anh, bắn cho anh kêu oai oái lên luôn…" Kết quả là, đúng lúc Hạ Vũ đang đứng sau hắn, cũng nghe trọn vẹn câu nói hào hùng,

https://thuviensach.vn

oanh liệt của hắn, trực tiếp cầm lấy một khẩu súng bên cạnh của hắn, dí thẳng vào mông hắn. Tên kia sợ đến mức hét ầm lên kêu oai oái! Sau đó, Hạ Vũ cũng đại nhân đại lượng, không so đo cùng hắn, thậm chí còn cho hắn thêm một hộp đạn, để hắn tập luyện nhiều hơn một chút.

Thời gian trôi qua, những tiếng nói ồn ào càng ngày càng giảm dần, ngẫu nhiên lắm mới có một câu, nhưng nhiều nhất là những lời oán giận, đại khái như:

“F**k! Lại trượt!”

“Mẹ cái bia chết tiệt! Nóng chết tôi mất!”

Rồi dần dần, ngay cả những tiếng mắng chửi cũng hoàn toàn biến mất, khắp trường bắn chỉ nghe tiếng súng vang lên, những âm thanh vừa buồn tẻ, vừa nhạt nhẽo. Ánh mặt trời chói chang khiến tâm tình con người ta cũng nóng nảy hơn, cảm xúc không ổn định, cũng sẽ ảnh hưởng đến khẩu súng trên tay. Càng bắn, lại càng ảnh hưởng đến khả năng trúng mục tiêu.

“Chết tiệt! Cái hồng tâm khốn khiếp kia, lăn ra đây cho tao bắn!”

Haiz, xuất hiện cả tình huống bắn sai bia nữa.

Lúc này, lòng hăng hái của buổi sáng đã không còn sót lạ chút gì. Lúc này, cây súng trong tay họ, dường như làm thế nào cũng không thể bắn trúng đích, khiến họ không thoát khỏi sự giày vò, tra tấn về tinh thần.

Dưới ánh mặt trời chói chang, khẩu súng trong tay đã khiến cả cánh tay bọn họ run rẩy lên từng trận. Dưới sự chấn động của lực bắn, da lòng bàn tay bọn họ toét ra, máu thịt lẫn lộn. Mồ hôi chảy ra lại khiến khẩu súng càng nóng hơn, phủ thêm một lớp mồ hôi mặn, nên khi chạm vào viết thương, ai cũng đau đến run người, tâm trạng càng thêm bất ổn định nên bắn cũng kém chính xác hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Bây giờ thì Kỷ Lương đã hiểu được, vì sao Hạ Vũ chỉ yêu cầu trúng đích 80%. Dưới tình hình này, thì có thể duy trì thành tích trúng mục tiêu 80% đã cực kì khó khăn rồi.

Nếu ở buổi huấn luyện bình thường, thì bắn súng có lẽ là phần không tồi, thậm chí đối với một số người mà nói, bắn súng còn là một thú vui, nhưng hiện giờ… đây đúng là một sự tra tấn đến tận cùng.

Chắc chắn bạn cũng có kinh nghiệm thế này, khi bạn tập trung thị giác hoặc dồn sự chú ý vào một điểm nhỏ suốt một thời gian dài, thì cuối cùng sẽ khiến cả thị giác và khả năng chú ý của mình trở nên mơ hồ. Trong mắt bọn họ, hồng tâm kia đã không còn rõ ràng như ban đầu nữa, nhìn chằm chằm một lúc lâu, hồng tâm cũng như tan ra thành từng đốm nhỏ.

Kỷ Lương liếc nhìn một phần ba số đạn còn lại, tự đấm bóp cánh tay đã đau nhức của mình, hít sâu một hơi, chấn chỉnh lại tinh thần, vừa vặn nhìn thấy vẻ mặt khóc lóc thảm thiết của Tần Dịch cũng đang nhìn cô. Bảng điện tử bên cạnh cậu hiển thị con số 93.

Cô nhìn xuống một hộp đầy đạn bên cạnh chân cậu, hai hộp… Phải giữ được thành tích 90% trúng mục tiêu, không đạt được thì tiếp tục bắn!!! Mọi người đều biết, càng bắn tiếp thì càng lệch hồng tâm, khả năng trúng mục tiêu càng lúc càng thấp.

Tần Dịch coi như vẫn còn ổn, hết một hộp đạn vẫn còn giữ được thành tích 90%, nhưng cùng gặp cảnh khốn cùng như cậu, còn có ông anh hoa cúc, chưa bắn xong một hộp, thì thành tích đã chỉ còn 85%. Kỷ Lương có thể kết luận, khi bắn xong hộp đạn thứ hai, thành tích của hắn chắc chắn sẽ dưới 80%.

Khi ánh mặt trời chói chang dần biến thành ánh tà dương, thì tiếng súng vang lên khắp bãi tập bắn cũng dần biến thành những tiếng súng lẻ loi, các

https://thuviensach.vn

đồng chí đã hoàn thành nhiệm vụ thì người ngồi, người nằm, tóm lại là không thể tìm thấy sự nhiệt tình lúc ban đầu nữa.

Tần Dịch bắn xong viên đạn cuối cùng, quay lại đằng sau nhìn con số hiển thị trên bảng điện tử, cuối cùng cũng dừng ở số 90, chuẩn, cậu hét to: "Nhìn đi, ông đây là thần bắn súng!" Sau đó cậu ném thẳng súng xuống bên cạnh, nằm thẳng xuống mặt đất đầy vỏ đạn, tay phải đã không còn cảm giác gì, vì phải bắn hết hai hộp đạn đạt thành tích, nên càng về sau cậu bắn càng chậm, cố gắng không bắn lệch mục tiêu quá nhiều! May… may mà hoàn thành!!!

Tần Dịch nằm thẳng đơ như xác chết, tự cảnh cáo mình, lần sau đừng để cái miệng ti tiện này làm hại cái thân nữa!!!

Sau khi Tần Dịch tuyên bố mình đã hoàn thành nhiệm vụ, thì cả sân bắn cũng chỉ còn lại một mình ông anh hoa cúc, cùng với nửa hộp đạn. Bảng điện tử bên cạnh hiển thị số 71 đỏ chót, tỉ lệ bắn trúng mục tiêu không lúc nào là không nhắc nhở hắn, dù hắn có bắn hết chỗ đạn còn lại cũng không thể nào đạt được tiêu chuẩn mà Hạ Vũ yêu cầu.

Tay hắn run run nạp đạn vào băng đạn đã trống không, nhưng thử vài lần, vẫn không thể nào nâng cánh tay phải đã mất cảm giác lên. Trên khuôn mặt thanh niên có chút không chịu khuất phục, tay trái mạnh mẽ nện vào tay phải vài cái, rồi lại dùng tay trái nâng tay phải lên, nhắm thẳng vào bia, cố gắng bóp cò…

Pằng!

Tít ---

Âm thanh trên bảng điện tử vang lên cho hắn biết, phát súng vừa rồi bắn không chính xác, tỉ lệ trúng hồng tâm lại giảm xuống.

"F**k!"

https://thuviensach.vn

Hắn tức giận hét ầm lên, cảm giác thất bại chất chứa trong lòng không thể nào phát tiết ra được. Hắn nhìn khẩu súng trên tay, sự phiền muộn càng tăng lên, đang định ném súng xuống đất, thì đột nhiên có một người đi tới đứng cạnh hắn.

Một tay đón lấy khẩu súng, đưa lên, nhắm, dứt khoát bóp cò! Pằng --- pằng --- pằng --- pằng…

Một loạt động tác lưu loát diễn ra, tiếng súng vang lên liên tục, tỉ lệ bắn trúng mục tiêu tăng lên trên bảng điện tử!

“Kỷ… Kỷ Lương!” Ông anh hoa cúc đang choáng váng bỗng mở to mắt nhìn dáng người hơi lồi lõm đứng bên cạnh. Nhìn đi nhìn lại, thì trong quân doanh, trừ bác Trần ra, cũng chỉ có cô là phụ nữ.

“Tiếp tục đi!” Kỷ Lương xoay xoay cổ đang hơi ê ẩm đau!

“Thế này… có được không?” Đây là gian lận mà.

“Dù sao, anh ta cũng chỉ nói là hoàn thành nhiệm vụ, đâu có quy định không được hỗ trợ.” Kỷ Lương xoa xoa cái bụng trống trơn: “Đừng có sĩ diện nữa, giải quyết nhanh một chút còn đi ăn cơm, đói chết mất!” Cái lão Hạ Vũ kia, luôn luôn thích trò liên đới trách nhiệm mà. Một người không hoàn thành nhiệm vụ, thì những người khác cũng phải chịu tội theo. Tên nhóc này mà không nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, thì cơm chiều của mọi người sẽ là cùng nhau ngồi ở đây mà ăn cát hít gió biển thôi.

“Đúng rồi! Nhanh nhanh hoàn thành đi còn đi ăn cơm, đến chậm chỉ có nước ăn cơm thừa canh cặn.” Có mấy người nữa cũng đi tới, nhặt đạn lên nhét vào súng của mình…

Pằng! Pằng! Pằng…

Tiếng súng vang lên liên tục trên sân tập bắn!

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ trầm mặc đứng trong góc nhìn hành động hỗ trợ của bọn họ, khóe môi vốn nghiêm túc, hiếm khi khẽ nhếch lên…

Tối hôm đó, trong nhà ăn của căn cứ, có thể nhìn thấy một loạt bàn tay bị thương, run run rẩy rẩy đưa cơm lên miệng, cảm giác rất going mấy người bị trúng gió, không thể khống chế được tay chân. Cảnh tượng thật quá kinh khủng.

Mọi người đều tò mò chạy qua hỏi thăm xem có chuyện gì.

Bụng của đại gia Tần đói đến luống cuống, đang ăn cơm ghét nhất có người quấy rầy, liền thuận miệng nói: “Hạ Vũ bắt chúng tôi đả thủ thương (*), thành thế này đấy!”

(*) Đả thủ thương… là một cách nói lái của từ “thẩm du” ạ. Quá là thô thiển!

Mọi người thoáng im lặng! Câu trả lời quá thần kì, bái phục!!!

“Phụt ---.”

“Tần Dịch à, câu này của cậu…”

“Cậu đả thủ thương mà thành thế này, thì cũng tử trận luôn rồi!”

https://thuviensach.vn

Chương 59: Bức Thư Nhuộm Máu

Đúng như lời Hắc Tử nói: "Đồng chí nhỏ, cậu vẫn chưa tỉnh ngộ!"

Trải qua ngày huấn luyện bắn đầu tiên, cả đám rốt cuộc cũng tỉnh ngộ. Sang đến ngày hôm sau, vừa nghe thấy tiếng súng mặt đã biến sắc, làm sao còn tìm thấy sự hăng hái như ban đầu. Chỉ vài ngày mà lòng bàn tay bị cọ xát cũng bắt đầu tạo thành vết chai. Tình cảm của mọi người đối với súng cũng thay đổi dần theo thời gian, ban đầu là mừng như điên, càng về sau lại càng mất cảm giác, cuối cùng rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh: cầm súng trong tay, tâm tĩnh như nước.

"Thì ra, trong truyện võ hiệp thường hay nói, nhân kiếm hợp nhất, là trạng thái thế này đây." Nhóc cua cầm súng, làm bộ dạng như cao nhân đắc đạo thành tiên, chuẩn bị thăng thiên, mọi người bên cạnh đạp thẳng ột cước, gào lên:

"Cậu là tiện nhân thì có!"

Nhóc cua lồm cồm bò dậy, phủi mông, không thèm để ý đến hành động thô tục của đám người phàm phu tục tử kia, tiếp tục âu yếm khẩu súng trên tay. Mấy ngày nay đều tập luyện cùng nó, bắn không biết bao nhiêu phát đạn, cảm giác như nó và mình đã hòa thành một thể, có nó trong tay, cảm thấy yên tâm vô cùng. Mỗi ngày tập bắn xong,cậu còn cẩn thận lau rồi lại lau, lau thật sạch, sau đó cất đi. Kỷ Lương toàn trêu, xem ra cậu đã coi khẩu súng đó như người yêu rồi.

Cho đến khi thấy Hạ Vũ lại lôi mấy thùng đầy chặt súng ra trước mặt mọi người, hai mắt nhóc cua như tỏa sáng, lập tức có mới nới cũ, ném

https://thuviensach.vn

người yêu cũ qua một bên, ngẩn người nhìn đống súng lục mới trước mặt.

Không chỉ nhóc cua, mà nói đúng ra là chỉ trừ Thi Thanh Trạch, thì mọi người đều nhìn chòng chọc vào mấy thùng súng đó! Mấy ngày vừa rồi, bọn họ huấn luyện cũng chỉ dùng loại súng bình thường, thường dùng trong quân đội. Nhưng mấy thùng trước mặt này thì hoàn toàn khác hẳn!

Lúc trước chỉ dùng một loại súng đơn giản giống như ăn một bữa đạm bạc,chẳng có màu sắc, hương vị gì, cùng lắm cũng chỉ làm no bụng, nhưng mấy thùng này thì hoàn toàn khác, mỗi một khẩu súng đều có xuất xứ từ các nước khác nhau trên thế giới, tạo thành một bữa tiệc đầy đủ màu sắc, hương vị: M14, 16 của Mĩ, AK47 của Nga, FNC của Bỉ, Mauser M98, M43, GS36 của Đức, SG550 của Thụy Sỹ, Galil của Israel, súng lục đặc biệt của Mĩ, Browning của Bỉ,…

Từ súng tự động đến súng bắn tỉa, rồi súng lục, cần cái gì có cái đó. Chỉ chỗ này thôi cũng có thể mở một buổi trển lãm súng với quy mô nhỏ được rồi, chẳng trách mà mắt họ cứ nhìn chăm chăm, không rời đi được.

“Thích không?” Hạ Vũ vòng hai tay qua ngực, hỏi.

“Thích, thích!” Cả đám còn chẳng thèm ngẩng đầu lên nhìn anh, hai mắt chăm chú nhìn mấy thùng súng, chỉ hận không thể đóng gói lại hết mang về nhà.

“Nhiệm vụ của các cậu ngày hôm nay rất đơn giản.” Hạ Vũ chỉ đống súng: “Cầm và xem xét hết một loạt các loại súng này! Phải quen thuộc đến mức chỉ cần nhìn một linh kiện, một đầu đạn, là trong đầu có thẻ hiện lên cấu tạo tương ứng của loại súng đó.”

Tuy cũng chủ đơn điệu lặp lại cách nhận biết súng, nhưng so với mấy hôm tập bắn thì hôm nay thế cũng là khá hơn nhiều lắm rồi. Dù sao có nhiều loại súng như vậy, không thể nào mà nhàm chán được, chơi chán súng tự động thì có thể quay sang chơi tiếp súng lục.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ vừa dứt lời, đám lính rốt cuộc cũng không kiềm chế nổi sự cuồng nhiệt trong lòng, ào ào như ong vỡ tổ lao tới, cầm súng lên, âu yếm như đối xử với người yêu.

Kỷ Lương cũng đang cố gắng nhớ kĩ cấu tạo của các loại súng, thì có điện thoại của phòng thường trực.

“Tiểu Lý!” Kỷ Lương chào cậu lính trực ban, Tiểu Lý chỉ chỉ về phía điện thoại, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Kỷ Lương nghĩ là các anh em ở Cục Cảnh sát gọi tới để hỏi tình hình của cô thời gian gần đây, nên khi nhấc máy cô cũng không câu nệ như với người lạ: “Này ---.” Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, Kỷ Lương bực bội, tưởng tên nhóc nào trêu cô: “Tên nào đấy, nói mau, không là tôi gác máy đây!” Bận điên đầu mà đám này còn dám trêu chọc nữa.

Cô đang định gác máy, thì rốt cuộc đầu dây bên kia cũng có phản ứng, là một giọng nói xa lạ, hắn khẽ cười, tiếng cười rất nhẹ, lại giống như đang cười ngay bên tai, khiến da đầu cô như run lên.

“Anh là ai?”

“Chắc là thư đã tới nơi rồi.” Hắn không trả lời câu hỏi của cô, lại nói một câu chẳng liên quan gì, sau đó cúp điện thoại.

Thư? Thư gì?

Kỷ Lương cau mày, trừng mắt nhìn điện thoại một lúc, trong lòng có một cảm giác không thoải mái, giống như có chuyện gì xảy ra…

“Tiểu Lý, tôi có thư à?” Người trong điện thoại có nhắc đến thư, Kỷ Lương liền quay sang hỏi tiểu Lý.

https://thuviensach.vn

“Để tôi tìm xem” Câu lật lật đống thư từ: “Không có, sao vậy?!” Nhìn vẻ mặt cô có vẻ hơi lạ.

“À… không có gì! Chắc là có người đùa dai thôi.” Kỷ Lương nói: “Tôi về trước đây!”

“Ừ!” Tiểu Lý quay lại bàn, đang định đọc sách tiếp, thì khóe mắt liếc thấy một bức thư tối màu rơi trên đất, cậu nhặt lên rồi vội vàng chạy ra gọi Kỷ Lương đã đi được một đoạn lại: “ Có thư của cô này! Rơi xuống đất mà tôi không để ý.” Tiểu Lý cười hì hì đưa thư cho cô, rồi lại nhìn lá thư kia, cảm thấy màu sắc bức thư hơi… quái dị.

Kỷ Lương nhận thư, “Cảm ơn cậu.” Có lẽ là do làm cảnh sát nhiều năm, nên cô đã có thói quen, nhận thư cũng không vội vàng mở ngay, mà thăm dò trọng lượng của bức thư trước, rất nhẹ! Bức thư rất phẳng phiu, bên trong có một tờ giấy gì đó. Kỷ Lương lần tay sờ khắp bức thư, trước khi tới đây, cô đã rửa sạch tay, nên tay vẫn còn hơi ẩm ẩm. Sờ tới sờ lui bức thư một hồi, thì mấy ngón tay cô đều bị dính màu!

Chất lượng của bức thư này cũng kém quá, phai màu nhiều như thế… Nhưng màu này… Kỷ Lương thầm nghĩ, không xong! Nhìn ngón tay dính màu đỏ, cô đưa lá thư lên mũi ngửi, một mùi sắt rỉ thoang thoảng!

Kỷ Lương căng thẳng, cô không lạ gì mùi đó, có thể nói, lúc trước thường xuyên gặp: là mùi máu.

Sự tình quả nhiên không đơn giản. Kỷ Lương cũng không trở về phòng huấn luyện ngay, mà lại quay lại phòng thường trực mượn con dao dọc giấy, thật cẩn thận mở thư, một tấm ảnh cũ rơi xuống.

“Ảnh chụp à?” Tiểu Lý đi lại gần nhìn.

Đó là một tấm ảnh đã ố vàng, trong ảnh là hai người, một nam một nữ còn trẻ tuổi mặc quân phục. Cô gái trong ảnh còn tết hai đuôi sam đặc trưng

https://thuviensach.vn

của những năm đó, mặc quân phục màu xanh, nép vào người đàn ông như con chim nhỏ, hai tay vòng ôm lấy cánh tay người đàn ông, nụ cười đầy vẻ hạnh phúc. Người đàn ông cũng mặc quân phục xanh, nhìn có vẻ là người không hay cười, lúc chụp ảnh cười rất gượng gạo, nhưng… cũng không miễn cưỡng… chỉ là không quen cười thôi.

“Ha ha --- Kỷ Lương, thì ra cô cũng là con ông cháu cha à.” Tiểu Lý đùa giỡn.

“Cái gì?” Kỷ Lương vẫn còn đang nghiên cứu bức ảnh và bức thư kì quái kia, không chú ý nghe cậu nói.

“Người phụ nữ này, không phải mẹ cô à?” Tiểu Lý chỉ vào người phụ nữ trong bức ảnh: “Mắt rất giống cô mà.”

Có một số việc, người ngoài tỉnh táo, trong cuộc u mê. Từ đầu đến giờ, lực chú ý của Kỷ Lương chỉ dồn vào bức thư nhuộm máu, nên lúc xem ảnh chỉ cố tìm xem có dấu vết gì hay không, cũng không nghĩ có mối liên quan gì giữa mình và người trong bức ảnh. Ngược lại thì Tiểu Lý tò mò đứng bên cạnh, lại nghĩ đây là thư gửi cho Kỷ Lương, nên bức ảnh có liên quan với Kỷ Lương, vì thế mới kết luận như vậy.

Nhưng câu nói đùa kia đồng thời khiến Kỷ Lương thức tỉnh.

Cô cầm sát ảnh lên, nhìn kĩ một chút,người phụ nữ này quả thật có một vài phần giống cô, nhất là ánh mắt. Khi nhìn chằm chằm vào mắt người đó, cô có cảm giác như đang nhìn hai mắt mình qua gương vậy.

Kỷ Lương dốc ngược phong bì ra, nhưng ngoài tấm ảnh đó thì không có gì khác!

Rời khỏi phòng thường trực, Kỷ Lương đi về phòng ngủ, cất kĩ bức ảnh, sau đó rửa sạch tay rồi mới quay về phòng huấn luyện, nhưng lực chú ý của cô lúc này đã bị phân tán sang bức thư và cuộc điện thoại khó hiểu kia.

https://thuviensach.vn

Người trong điện thoại rõ ràng là có liên quan đến bức thư, vậy… người trong ảnh thì sao?

Người trong bức ảnh là ai? Có quan hệ gì với cô? Là bố mẹ? Hay là người thân khác…?

Cô như bị lạc vào giữa một mê cung bí ẩn, không thoải mái chút nào, thậm chí còn khiến cô cảm thấy phiền muộn, giảm hẳn sự chú ý, cầm khẩu súng trong tay một lúc lâu vẫn không thể nhớ được cấu tạo tương ứng.

“Kỷ Lương, ra ngoài!”

Dưới ánh mắt đồng cảm của đồng đội, Kỷ Lương bước theo Hạ Vũ ra khỏi phòng huấn luyện.

“Em sao thế?” Từ sau khi đi nhận điện thoại,cô như bị mất hồn.

“Không sao.” Chính cô cũng không hiểu ra sao thì biết nói gì bây giờ, nhớ đến hai người mặc quân phục xanh trong bức ảnh, cô liền hỏi: “Hạ Vũ, anh có thể tìm người giúp tôi không?”

“Tìm ai?” Đây là lần đầu tiên cô chủ động nhờ anh hỗ trợ.

“Có lẽ… là liên quan đến bố mẹ tôi.” Chính cô cũng không thể xác định được: “Lát nữa tôi sẽ đưa ảnh cho anh, anh xem có thể tìm giúp tôi không.”

Hạ Vũ gật đầu.

“Ừm… cảm ơn. Tôi vào huấn luyện tiếp.”

“Tiểu Lương…”

“Ừm?”

“Không cần phải nói hai chữ cảm ơn với anh.”

https://thuviensach.vn

"…"Kỷ Lương cười: "Dù sao cũng mang thêm phiền phức đến cho anh." Không biết vì sao, nhưng cô có cảm giác chuyện này không đơn giản. Cảm giác giống như là, biết rõ trên núi có hổ, nhưng vẫn không thể không bước vào.

Hạ Vũ nghẹn lời, không nói gì nhìn cô quay lại phòng huấn luyện.

***

Sau khi buổi huấn luyện kết thúc, Kỷ Lương quay về phòng ngủ, đưa bức ảnh cho Hạ Vũ, giấu diếm chuyện bức thư bị nhuộm máu. Gần đây cô bị cưỡng chế, cấm hút thuốc, nên dùng cơm tối xong, cô dành phải mua ít đồ ăn vặt thay thế. Kỷ Lương đi tới căn tin của bác Trần, mua một gói nho khô với một ít mơ khô, vừa vặn nhìn thấy một người cô quen đang phát tin trên TV, cô liền đứng lại xem.

"Đúng là nghiệp chướng mà, tên khốn đó, đáng chém ngàn đao, nhất định sẽ bị đày xuống địa ngục." Bác Trần nói: "Bên ngoài loạn thật, mấy người cảnh sát này còn không mau bắt hung thủ lại đi."

Người trong bản tin là đồng nghiệp của cô khi còn ở Cục, Vệ Linh, phát ngôn viên của Cục cảnh sát, cũng chỉ nói vài lời bên phía Chính phủ, không ngoài những tin tức như là bên phía cảnh sát có manh mối gì, rồi tuyệt đối không để phạm nhân nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, cuối cùng chốt lại là sẽ rất cảm kích nếu ai đó có thể cung cấp manh mối thêm của vụ án…

Cô cũng hiểu rất rõ, khi người phát ngôn phải đứng ra nói mấy câu không gãi đúng chỗ ngứa này, cũng có nghĩa, bảy tám mươi phần trăm là vụ án chưa tra được gì rõ ràng --- nếu thực sự có chứng cứ rõ ràng, thì đã vội vàng đi bắt hung thủ rồi, còn ở đây lãng phí thời gian kêu gọi đầu hàng làm cái gì, cho hung thủ thêm cơ hội gây án, hoặc chạy trốn à?

Kỷ Lương ăn mấy quả nho khô, dù sao cũng là đồng nghiệp từng làm việc với nhau mấy năm, cô quyết định gọi điện thoại về, hơn nữa… Cô

https://thuviensach.vn

cũng có chút chuyện muốn nhờ đồng nghiệp trong Cục hỗ trợ. Bức thư nhuộm máu kia, cô muốn nhờ bọn họ đưa về, giám định với máu trên phong bì… là máu người hay máu động vật.

Bình thường thì trong căn cứ không được sử dụng điện thoại cá nhân, nên muốn gọi điện thoại đều phải đến xếp hàng chỗ điện thoại công cộng. Chờ một lúc lâu, đến lượt cô, Kỷ Lương bấm số điện thoại của văn phòng Cục cảnh sát --- vụ án kia chưa có tiến triển gì, thì chắc giờ này bọn họ vẫn còn tăng ca ở Cục.

Quả nhiên, điện thoại vừa vang lên đã có người nghe máy.

“Xin chào, đây là…”

“Lý Trạch, tôi đây, Kỷ Lương!”

“F**k! Đội trưởng Lương, chị còn biết gọi điện về cơ à!” Lý Trạch kích động hét rống lên, mấy đồng nghiệp khác vừa nghe thấy Kỷ Lương gọi về liền bu lại. cả phòng nhất thời náo nhiệt hẳn. Sau khi Kỷ Lương đi, Lý Trạch tiếp nhận chức đội trưởng của tổ trọng án, mọi việc vẫn xuôi chèo mát mái cho đến vụ án lần này.

“Đám các cậu im hết đi!” Lý Trạch giật lại điện thoại: “Đội trưởng Lương, lần này tôi đụng tường rồi, lúc chị đi cũng không để lại cách liên lạc, tôi chẳng biết tìm chị ở đâu, may mà hôm nay Vệ Linh lên bản tin, hi vọng lúc chị xem được sẽ gọi điện về.”

“Nói tình hình xem nào.” Kỷ Lương ném quả mơ vào miệng, tìm một tư thế thoải mái để đứng dựa vào, nghe điện thoại.

“Chuyện này phải nói từ ba ngày trước…”

Ba ngày trước, tổ trọng án nhận được một tin báo án, nó là tin bởi vì người báo án không gọi điện thoại, mà gửi thư đến, một bức thư màu đỏ.

https://thuviensach.vn

“Bức thư màu đỏ.” Kỷ Lương ngẩn người, tay bất giác siết chặt điện thoại lại: “Bức thư đó… có phải là bị nhuộm máu không?!”

“Đội trưởng Lương, sao chị biết?!” Lý Trạch cũng lắp bắp kinh hãi: “Đúng thế, cả bức thư đó đều bị người ta dùng máu nhuộm đỏ, trọng điểm không phải ở cái đó, mà là bức ảnh trong phong bì thư!”

Lại là ảnh!

“Trong bức ảnh là một nam một nữ à?” Kỷ Lương hơi nóng vội.

“Một nam một nữ á?” Lý Trạch cười khổ: “Cũng có thể nói như vậy, đúng là có một nam một nữ, chẳng qua… đã bị cắt nhỏ thành từng mảnh.”

Ban đầu, bọn họ cũng không phát hiện ra bức thư kia bị nhuộm máu, ghi tên người nhận là tổ trọng án, họ còn tưởng là ai từng được tổ trọng án cứu viết thư cảm ơn. Lý Trạch cười cười nói đùa, nếu là một người đẹp thì tốt quá! Đến khi mở thư ra, nhìn cảnh tượng trong bức ảnh, mọi người mới hít một hơi khí lạnh.

Đó là một căn phòng, trên sàn nhà và bốn bức tường phun đầy máu, vết máu khô biến thành màu đỏ sẫm, đèn trong phòng bị máu nhuộm thành một màu đỏ quỷ dị. Dưới ánh sáng đỏ, những phần chân tay bị cắt rời của cơ thể người được xếp nghiêm chỉnh khắp nơi. Vì sao nói là nghiêm chỉnh? Bởi vì đầu được xếp cùng nhau, cánh tay được xếp cùng chỗ với cánh tay, thân thể ở cùng thân thể, một đống những bộ phận trên cơ thể được sắp xếp ngay ngắn với nhau.

Đằng sau bức ảnh có một địa chỉ, Lý Trạch lập tức đưa người đến, sau khi phá cửa đi vào, thì cảnh tượng trong phòng giống như tái hiện hình ảnh lập thể phóng to của cảnh tượng trong bức ảnh, khiến dạ dày mọi người đều quặn lên, nhất là khi nhìn ba cái đầu quay thẳng về phía cửa, trợn mắt nhìn bọn họ. Dù đã làm cảnh sát nhiều năm, từng nhìn thấy rất nhiều thi thể,

https://thuviensach.vn

nhưng loại cảm giác đánh sâu vào thị giác thế này, vẫn khiến họ cảm thấy buồn nôn.

Mọi người đều hút một điếu thuốc, đè nén cảm giác khó chịu trong dạ dày, sau đó mới bắt tay vào thu thập chứng cứ.

“Khanh Nhiên nói thế nào?” Kỷ Lương cau mày, chỉ nghe kể thôi cũng có thể tưởng tượng được cảnh tượng đí dọa người thế nào. Không chỉ giết người, mà còn giày vò thi thể như vậy…

Tên hung thủ kia, con mẹ nó, thật quá biến thái.

Lý Trạch vừa định tiếp tục thông báo, thì một bàn tay trắng nõn liền giật điện thoại qua: “Người bị hại đã chết được hai ngày, vết cắt rất gọn gàng, phải là người có kiến thức y học chuyên sâu mới có thể xuống tay như thế được.” Đoàn Khanh Nhiên xoa xoa mũi: “Cậu có về được không?”

“Sao thế?” Kỷ Lương nhận ra sự mệt mỏi trong giọng nói của cô.

“Nạn nhân là bạn của bố mẹ tôi.”

Nhớ đến cảnh tượng kia, cả người Đoàn Khanh Nhiên run lên, không thể kìm chế: “Đứa bé đó… là con của bạn tôi, vợ chồng họ gửi con ở nhà ông bà, lại xảy ra chuyện này…”

Kỷ Lương an ủi cô vài câu: “Để tôi xin phép xem.” Cô nghĩ một chút, quyết định quay về xem tình hình thế nào. Dù là vì vụ án, hay vì chính cô ở đây, thì bức thư nhuộm máu đó… Liệu hai người có liên quan gì, hay chỉ là trùng hợp thôi?!

Sau khi gọi điện thoại xong, tâm trạng Kỷ Lương càng trầm trọng hơn, cô vừa đi vừa nghĩ nên xin phép thế nào, bất giác lại đi đến trước cửa phòng Hạ Vũ. Chỗ Hạ Vũ ở cũng không khác phòng của mấy người lính khác là bao, chỉ khác là anh được ở một phòng riêng,

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương gõ cửa, nghe thấy tiếng nói nặng nề đáp: “Cửa không khóa, cứ vào đi!”

Khi Kỷ Lương đẩy cửa bước vào, thì Hạ Vũ đang quay lưng về phía cô, mặt bàn đầy giấy, là mấy bức vẽ gì đó.

Thấy cô đến, Hạ Vũ dừng lại: “Em tới đúng lúc lắm, anh đang định xử lí xong việc ở đây sẽ qua tìm em.”

“Ừ?” Trùng hợp vậy sao: “Tôi cũng đang có việc muốn tìm anh.” Kỷ Lương nói chuyện của Cục cảnh sát cho anh biết: “Ngày mai tôi muốn xin nghỉ về Cục một chuyến.”

Hạ Vũ day day huyệt tình minh, đứng dậy rót nước cho cả hai người: “Được. Ngày mai anh sẽ đi cùng em.”

“Hả?”

“Chuyện bức ảnh mà em nói, anh cũng có chút manh mối, nhưng tư liệu trong tay anh chưa đủ, ngày mai phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Manh mối gì?” Nói nửa chừng nửa vời, Kỷ Lương hỏi.

Hạ Vũ chần chừ một lúc, rồi quyết định nói cho cô trước một số tin tức: “Giả sử hai người này là bố mẹ của em, tính theo tuổi, thì thời điểm chụp bức ảnh này, cũng phải hơn bốn mươi năm trước. Lúc ấy, không có nhiều phụ nữ tham gia quân ngũ, đa số là ở đoàn văn công.” Hạ Vũ nói tiếp: “Anh cũng tra một số tài liệu về quân nhân nữ trong đoàn văn công ở thời điểm đó, tìm được một số tin tức có liên quan đến bà…”

Nghe đến đây, tim Kỷ Lương như đập nhanh hơn: “Sau đó thì sao?” Hiện giờ bà đang ở đâu? Vì sao lúc trước không cần cô?

“Bà ấy… chết rồi.”

https://thuviensach.vn

Chương 60: Vụ Án Nhảy Lầu

Chết rồi?!

Kỷ Lương từng nghĩ đến rất nhiều trường hợp, ví dụ như bà ở nước ngoài, bà có con gái khác, bà… Những suy nghĩ này đều dựa trên cơ sở là bà vẫn còn sống.

Nhưng một câu vừa rồi của Hạ Vũ đã phủ định toàn bộ những giả thiết của cô.

“Chết rồi…” Cô lặp lại: “Thật sao? Bà ấy chết như thế nào?” Có lẽ… bà ấy và cô không có quan hệ gì, chẳng qua là trùng hợp, hai người có đôi mắt giống nhau mà thôi. Kỷ Lương nghĩ vậy.

“Hi sinh vì nhiệm vụ!”

“Ừm?” Kỷ Lương chờ anh kể chi tiết, nhưng sau khi anh nói câu đó, lại không nói gì nữa: “Không có thông tin gì sao?” Ví dụ như ở đâu, xảy ra chuyện không may gì?!

“Không có!” Hạ Vũ khẳng định.

“Vậy… người đàn ông đó?!”

“Cũng giống bà ấy.”

Giống nhau!

Có phải là quá khéo không. Không phải cô đa nghi, mà dựa vào trực giác và kinh nghiệm phá án nhiều năm qua thì cô vẫn cảm thấy kiểu trùng hợp

https://thuviensach.vn

này thật quá "khéo". Hơn nữa, hôm nay cô vừa nhận được bức thư này, tất cả giống như một vòng tròn vậy.

"Cũng chỉ có mấy chữ hi sinh vì nhiệm vụ, còn không có gì rõ ràng nữa sao?!" Kỷ Lương hỏi xong, Hạ Vũ gật đầu thay cho câu trả lời.

Quả nhiên…

"Ngày mai anh muốn đến bên Tổng cục điều tra một chút."

Kỷ Lương buồn bực, tài liệu về quân nhân sao lại sang Cục cảnh sát điều tra? Hạ Vũ cầm tư liệu trên bàn đưa cho cô: "Người đàn ông này sau khi xuất ngũ được Quân đội điều đến Cục cảnh sát thành phố B, cũng là Cục cảnh sát mà em đang làm một thời gian ngắn. Những hồ sơ có liên quan cũng đều được chuyển đến Cục cảnh sát."

Kỷ Lương nhận tài liệu, lật xem qua, cũng biết được một số tin tức cơ bản. Ví dụ như, người đàn ông đó tên là Lâm Hải Bình, người phụ nữ là Thẩm Ninh, cũng không có nhiều tin tức mà cô cần.

"Ngày mai tôi sẽ đi cùng anh." Kỷ Lương trả tài liệu lại cho anh.

Ngày hôm sau, Hạ Vũ để Trầm Sùng tiếp nhận nhiệm vụ phụ trách huấn luyện, sau đó đưa Kỷ Lương về thành phố. Vừa đến Cục cảnh sát, đám người Lý Trạch đã ở bên trong, thấy Kỷ Lương về, họ liền trực tiếp kéo cô đi, đưa cô đến hiện trường vụ án, còn Hạ Vũ thì đi thẳng vào phòng tư liệu của Cục để tìm tài liệu liên quan.

Đã hơn một tuần kể từ khi hung thủ gây án. Vì vụ án vẫn chưa được phá, nên xung quanh hiện trường vẫn còn giăng dây cảnh giới, giữ nguyên hiện trường lúc đầu. Kỷ Lương đeo thẻ công tác trước kia lên để đi vào trong.

Căn phòng giống như ảnh chụp, các dấu vết bị máu che kín, thi thể đã được dời đi, nhưng trên sàn nhà vẫn còn những dấu hiệu tương ứng. Có

https://thuviensach.vn

một vài món đồ chơi nhỏ rơi vãi trên sàn, trong tách trà vẫn còn đựng trà, mấy tờ máu nhuốm máu rơi trên đất, trong phòng bếp, thức ăn đang được làm dở vẫn còn đặt trên thớt gỗ. Kỷ Lương như có thể nhìn thấy cảnh tượng xảy ra lúc đó: cậu bé kia đang chơi đồ chơi trên sàn phòng khách, bà nội thì ở trong bếp chuẩn bị cơm chiều, còn ông nội ngồi trên ghế salon, vừa đọc báo, vừa pha trà, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn dáng vẻ cậu cháu nội chơi đồ chơi, cười thỏa mãn, không khí ấm áp, hòa thuận đến như thế…

Kỷ Lương nhìn quanh, không có dấu vết đánh nhau, có lẽ đúng như Lý Trạch đoán, hung thủ có thể là người quen, lúc trước có lẽ cũng đã ở trong phòng.

Ở lại hiện trường khoảng hơn nửa giờ, những vết máu trong phòng khiến Kỷ Lương cảm thấy hơi áp lực. Cô bước ra ngoài hít một chút không khí trong lành, cũng thuận tiện đi sang vài hộ gia đình sát vách hỏi chuyện một chút.

Thông tin cô thu được cũng không khác gì với thông tin của đám Lý Trạch. Hai ông bà ở căn nhà kia, bình thường vẫn rất thân thiện, sống với mọi người cũng không tệ. Trước đây, ở tiểu khu này luôn rất yên bình, chưa từng phát sinh những chuyện thế này!

Là muốn báo thù? Hay là lập kế hoạch giết người vì có mục đích khác?

Kỷ Lương thần cân nhắc, bất tri bất giác lại đi tới sân bóng rổ phía sau tiểu khu, có một vài người có vẻ là sinh viên đang chơi bóng rổ ở đó.

Tiểu khu này nằm trong khu vực trường học, nên xung quanh có không ít các trường đại học, trung học. Mấy người sinh viên kia, chắc là học trường đại học gần đây, đến để chơi bóng.

“Cảnh sát Kỷ ---.” Một nữ sinh trẻ tuổi vô cùng phấn chấn chạy tới, gọi Kỷ Lương: “Ha ha --- chị là cảnh sát Kỷ đúng không? Chị đến để điều tra vụ án giết người kia à?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương ngẩn người, rồi gật đầu: “Sao em biết chị?”

“Mấy ngày rồi mà vụ án đó vẫn không có tiến triển gì à?” Cô nữ sinh tự giới thiệu về mình: “À… em là Hồ Giai, sinh viên khoa nghiên cứu tâm lí tội phạm của đại học A.” Cô cười: “Chắc chị không biết em, nhưng em thường nghe bố em kể về chị, cũng xem ảnh của chị rồi.”

“Bố em là…”

“Hồ Thành ạ.” Hồ Giai trả lời.

Kỷ Lương chợt nhớ đến một người cảnh sát già có vẻ mặt rất hiền lành. Hồ Thành là một vị cảnh sát già gần năm mươi tuổi ở Cục, công tác trong Cục được vài chục năm, không có thành tích quá nổi bật, nhưng cũng không phạm lỗi gì. Yên yên bình bình trải qua mấy chục năm đời người ở trong Cục cảnh sát, hình như năm nay sẽ về hưu.

“Thì ra em là con gái của chú Hồ.” Kỷ Lương nói, cô cũng từng nghe chú Hồ kể là có cô con gái học ở đại học A, không ngờ là khoa nghiên cứu tâm lí tội phạm.

“Cảnh sát Kỷ, chị thấy vụ án này thế nào?” Hồ Giai dường như rất sốt sắng với vụ án này: “Thầy giáo của bọn em dùng đề tài này để làm đề bài, cho bọn em thực tập nghiên cứu. Đây là kết quả phân tích của bọn em, cảnh sát Kỷ, chị xem qua một chút đi.” Hồ Giai đưa một quyển sổ ghi chép cho Kỷ Lương.

Kỷ Lương nhìn quyển sổ rất dày trong tay, vừa quay đầu đã thấy một người đàn ông lớn tuổi, mặt cau có đi về phía này: “Chú Hồ!” Người đang đi tới là Hồ Thành. Kỷ Lương quay ra chào ông.

Hồ Thành đi tới, sắc mặt rất khó coi, nhìn con gái rồi quát to: “Bố đã nói với con rồi, đừng có làm rối lên, sao con không chịu nghe, lại còn chạy đến tìm cảnh sát Kỷ, con thật là…” Nói xong, lại quay sang Kỷ Lương: “Cảnh

https://thuviensach.vn

sát Kỷ à, việc này… cháu đừng chấp trẻ con, mấy đứa nhóc này, chưa đỗ ông nghè đã đe hàng tổng. Để chú lôi cổ chúng nó về.”

Sau đó, ông thở phì phì quay sang quan sát Hồ Giai và đám bạn của cô, rời khỏi tiểu khu. Kỷ Lương nhìn quyển sổ dày trong tay, rồi cũng quay về Cục cảnh sát.

Không thể không nói, những tư liệu của Hồ Giai cà mấy người bạn cô làm rất tỉ mỉ.

Nạn nhân tên là Triệu Tùng, 52 tuổi, là một công nhân đã về hưu của một xí nghiệp dược quốc doanh. Vợ ông là Ngô Lệ, 45 tuổi, là một kế toán viên cao cấp của công ty nước ngoài, cháu nội là Triệu Đồng Đồng, năm nay vừa tròn năm tuổi.

Trong tư liệu của Hồ Giai có nghiên cứu và phân tích kĩ càng, điều tra cẩn thận mối quan hệ của nạn nhân và một số người xung quanh. Trước khi Triệu Tùng về hưu, ông là nghiên cứu viên, sáng chế dược phẩm của xí nghiệp dược, sau khi về hưu, ông chỉ ở nhà hưởng niềm vui tuổi già, chơi cùng con cháu, còn Ngô Lệ vẫn tiếp tục công việc làm kế toán viên cao cấp của công ty nước ngoài. Công việc này rất khác với các nghề khác, càng có nhiều kinh nghiệm thì càng được trọng dụng, nhưng, cũng vì nghề kế toán này thường phải biết nhiều, nên cũng dẫn tới một số phiền toái. Có điều, mấy năm nay Ngô Lệ cũng là người hết sức quy củ, không có hành vi gì khác người… Ít nhất là trong tư liệu của đám Hồ Giai thì là như vậy.

Kỷ Lương xem xong quyển sổ kia, duỗi người thư giãn gân cốt, rồi bước đến bên cửa sổ. Một cơn gió lạnh thổi tới, xua đi không khí oi bức, cũng kéo theo mây đen dày đặc. Chỉ một lúc sau, ánh chớp lóe lên phía chân trời, một tiếng sấm vang lên. Lại một lát sau nữa, mưa ào ào đổ xuống. Một lực kéo thật mạnh, kéo cô về phía sau, rồi cô nghe thấy tiếng Hạ Vũ: “Vào trong đi, đừng để bị dính mưa.” Nói xong, anh đưa tay lau nước mưa trên mặt cô.

https://thuviensach.vn

“A!” Kỷ Lương vỗ vỗ mặt, cất những manh mối về vụ án vào sâu trong đầu. nhéo nhéo mũi theo thói quen, nói: “Anh đến rồi à? Điều tra thế nào rồi?” Cô muốn hỏi thông tin về hai người kia.

Hạ Vũ nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ: “Ăn cơm trước đi.”

Kỷ Lương sờ sờ bụng, cũng hơi đói, nhưng cô lại không muốn ăn cơm lắm: “Đi ăn mì đi.”

Đối diện Cục cảnh sát có một tiệm mì. Lúc đi vào quán, bên trong đã có rất nhiều người, hai người chọn một vị trí có thể quan sát xung quanh! Chủ đề bàn tán trong tiệm mì hôm nay có chút thu hút sự chú ý của Kỷ Lương. Mọi người đều bàn tán về vụ án ở tiểu khu kia, một vài người xưng là chuyên gia, phân tích các loại khả năng về tính cách của tên hung thủ độc ác, giết người cưa xác kia. Mỗi người một ý kiến, nhưng chẳng có ý kiến nào thực sự đáng để ý! Mấy nhóm năm ba người ăn cơm bên cạnh cũng thảo luận rôm rả…

Một vụ thảm án như vậy chưa được phá, đối với những “vị khán giả” này mà nói, thì chẳng qua cũng chỉ là cho bọn họ thêm một đề tài nói chuyện phiếm lúc rảnh rỗi mà thôi, chẳng liên quan gì đến tâm trạng của họ. Tâm lí hưng phấn, đứng ngoài nhìn nhà người ta cháy, khiến bọn họ muốn ngừng mà không ngừng được.

Kỷ Lương có vẻ hơi bực mình. Mấy người này chỉ dựa vào tin tức mà báo chí, TV đưa, rồi ngồi đây ba hoa chích chòe mà chẳng thèm mảy may suy nghĩ, rằng những việc này có khác gì xát muối vào vết thương của gia đình người bị hại đâu.

“Ăn nhanh lên, mì sắp nhũn ra hết rồi.” Hạ Vũ nhắc cô.

“À!” Kỷ Lương ăn một miếng lớn, rồi hỏi: “Bên anh điều tra thế nào rồi?” Nhiều chuyện cùng xảy ra một lúc khiến cô hơi mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ nhíu mày, nhìn Kỷ Lương từ lúc bước vào đây đến giờ, chân mày chưa hề giãn ra chút nào: “Em cứ lo việc của em trước đi, em bây giờ cứ như cây nến đối hai đầu vậy, chịu sao nổi, hơn nữa…” Hạ Vũ hơi nhíu mày.

“Sao thế?”

“Không có gì.” Anh cúi đầu, tiếp tục ăn: “Ăn mau đi, chuyện bên này em không cần phải lo, để anh xử lí là được.”

Kỷ Lương ngẫm nghĩ, vụ án này đến bây giờ cũng không tìm ra manh mối gì, nếu lo việc của cả hai bên thì đúng như anh nói, cô sẽ giống như cây nến bị đốt hai đầu, sau cùng chính mình lại bị chết cháy.

Sau khi ăn xong, mưa cũng đã ngừng, hai người sóng vai nhau đi về phía Cục cảnh sát

Bịch!

Một vật nặng đột nhiên rơi xuống trước mặt họ!

Lách tách ----

Một chất lỏng ấm áp chảy ra từ vật thể kia, giống như vảy màu mực đỏ tươi lên bức tranh trừu tượng trên mặt đường, hình dạng hỗn độn giữa màu trắng của thân thể và những sợi tóc đen tán loạn lẫn vào máu…

“A ----.”

“Có người nhảy lầu!”

Những người bên cạnh rốt cuộc cũng bừng tỉnh, hét ầm lên! Một thân người nằm úp sấp trên bãi đất trống trước tòa nhà cao tầng, mặt úp xuống đất, cả cơ thể hầu như bị bẹp dí, máu và óc phun đầy xung quanh.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhanh chóng chạy lên trên tầng thượng của tòa nhà cao tầng vừa xảy ra án mạng, đồng thời bấm điện thoại gọi cho Lý Trạch báo cho hắn nhanh chóng đưa người tới đây. Hạ Vũ cũng không chậm trễ, khi Kỷ Lương đang lao lên lầu, thì anh cũng bảo vệ hiện trường, đôi mắt sắc lạnh như chim ưng quét một vòng qua đám người đang đứng xung quanh, để ý xem có nhân vật nào khả nghi hay không, bỗng một cô gái có dáng vẻ như học sinh lọt vào tầm mắt anh ---.

Nơi xảy ra án mạng là một ký túc xá có hơn mười tầng. Vụ án xảy ra vào quá trưa, đã qua thời điểm đông người. Nếu lúc đó, hai người đi nhanh lên năm sáu mét, thì khi người kia rơi xuống, chắc chắn sẽ nện thẳng xuống người họ, dùng bọn họ làm đệm lưng rồi. Kỷ Lương chạy vội lên tầng thượng, nhờ có sự "chăm sóc tận tình" của Hạ Vũ nên dù chạy từ tầng trệt lên tới tầng thượng mà hô hấp của cô vẫn không loạn. Chớp mắt đã lên tới mái nhà.

Cánh cửa bên ngoài của tầng thượng bị khóa trái, Kỷ Lương móc súng ra, cẩn thận dựa vào tường đối diện, đạp mạnh một cước đá văng cửa, tiến vào trong…

Không có aii!

Cô tìm khắp một lượt, trên sân thượng trống rỗng, trừ cô ra, không có một ai khác nữa. Kỷ Lương cất súng, đi tới lan can trước mặt, cũng chính là nơi người kia nhảy xuống, Một đôi giầy đặt ngay dưới lan can.

Tự sát à?

Không! Không phải!

Lan can bảo hộ của sân thượng được thiết kế rất an toàn, trên phần xi măng của lan can còn đan thêm một song sắt bảo hộ.

https://thuviensach.vn

Rất nhanh Kỷ Lương nhanh chóng phủ nhận phán đoán là nạn nhân tự sát. Nơi bị đứt gãy của lan can nhìn rất nhẵn nhụi… giống như bị người ta cưa ra vậy.

Sau khi nhận điện thoại của Kỷ Lương, Lý Trạch vội vàng đưa người tới. Nhóm cảnh sát kéo dây cảnh giới màu vàng, xua mấy người đang tập trung xung quanh, duy trì trật tự tại hiện trường.

“Bạn học này,” Hạ Vũ bước tới, cản cô nữ sinh cũng đang định rời đi kia lại: “Chờ một chút.”

“Tiểu Giai, sao con lại ở đây?” Nhìn thấy cô nữ sinh bị Hạ Vũ ngăn lại, Hồ Thành vội vàng chạy tới, mặt đầy vẻ tức giận: “Bố đã bảo con đừng có dính vào mấy việc này mà.”

“Bố ---.” Hồ Giai bị mắng cũng hơi ấm ức: “Con chỉ vừa ăn cơm xong, đi ngang qua thôi mà, cũng không phải là…”

“Im ngay.” Hồ Thành trừng mắt lườm cô một cái: “Con không thấy cả nhóm cảnh sát đều bận rộn hay sao, còn đứng đây mà xem gì nữa, không mau về đi!” Vừa nói, ông vừa phủi tay như muốn đánh, đuổi cô về.

“Chờ chút!” Hạ Vũ ngăn Hồ Giai lại: “Cô biết nạn nhân?” Vừa rồi nhìn qua đám người, anh liền chú ý tới cô. Nếu những người bình thường khác, khi nhìn thấy có người nhảy lầu, vẻ mặt lộ ra chắc chắn sẽ có nét kinh hãi, hoảng sợ, cũng có người thờ ơ, có người tò mò, nhưng trên mặt nữ sinh này lại có nét bối rối.

“…” Hồ Giai chần chừ một lúc, gật gật đầu: “Vâng.”

“Tiểu Giai, con… con mau nói rõ ràng cho bố.” Hồ Thành nóng nảy, túm tay cô, bắt cô nói rõ.

https://thuviensach.vn

“Bố, người đó… Người đó là chú Ngô mà!” Thân phận của nạn nhân khiến Hồ Thành sửng sốt.

“Con, con con con nói là Ngô Khoan à?” Sắc mặt Hồ Thành biến đổi liên tục, đầy vẻ khó tin.

“Chú Hồ, chú cũng biết nạn nhân à?” Kỷ Lương vừa vặn đi tới, tay cầm túi vật chứng, trong túi là thẻ căn cước đã bị nhuốm máu, trên chỗ viết tên tuổi có ghi: Ngô Khoan.

Nạn nhân tên là Ngô Khoan, năm nay 49 tuổi, là nhân viên vệ sinh dài hạn của tòa nhà này. Ngô Khoan vốn rất mê cờ bạc, vì không chịu nổi tính cách của hắn, mà mấy năm trước, vợ hắn đã đòi ly hôn, rồi dẫn con gái đi mất, đoạn tuyệt quan hệ. Đến nay hắn vẫn sống một mình, tự kiếm tiền nuôi thân, tính mê cờ bạc vẫn không thay đổi, nếu kiếm được một trăm sẽ đánh hết một trăm hai, cho nên thiếu nợ cờ bạc không ít.

“Tôi và Ngô Khoan là bạn học cũ.” Trên mặt chú Hồ có vẻ rất đau buồn: “Hắn cũng không xấu xa gì, cả đời này hắn là bị cờ bạc làm hại, chơi cờ bạc đến mức mất vợ mất con.” Nói tới đây, Hồ Thành hít sâu một hơi: “Đêm qua hắn cũng đến vay tiền tôi.”

“Chú có cho ông ấy mượn không?” Kỷ Lương vừa ghi biên bản, vừa hỏi, đồng thời cũng để ý ánh mắt của ông.

“Từ đầu chú đã không cho hắn mượn rồi.” Hồ Thành lắc lắc đầu: “Cho hắn mượn không phải giúp hắn, mà là hại hắn. Chú còn khuyên hắn đừng cờ bạc nữa, nhưng hắn lại cầu xin chú cho hắn mượn một ít thôi, hắn nói lần này hắn gặp chuyện lớn, chú bị hắn quấy rầy cũng phát phiền, cuối cùng phải đồng ý cho hắn mượn ba nghìn tệ.”

Nói xong, ông rút một chiếc ví da cũ kĩ trong ngực áo ra, từ bên trong lấy một xấp nhân dân tệ màu đỏ: “Đây này, chú tranh thủ giờ nghỉ trưa, đi ăn

https://thuviensach.vn

cơm rồi tiện rút tiền, gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn chờ chú đến giờ tan tầm chiều nay thì qua lấy tiền mà."

Kỷ Lương ghi nhớ hết những lời Hồ Thành vừa nói, sau đó lại hỏi: "Trừ chú ra, chú có biết ông ấy còn mượn tiền ai nữa không?"

"Việc này… chú cũng không biết." Hồ Thành lắc đầu: "Tuy rằng quan hệ của bọn chú là bạn học cũ, nhưng mấy năm gần đây cũng không hay liên lạc. Lão Ngô này, thà dùng hết thời gian để đánh bạc, còn hơn tìm bạn cũ để ôn chuyện, chỉ trừ khi vay tiền thôi."

Thu nhập của Ngô Khoan cũng không cao, làm sao có thể duy trì cơn nghiện cờ bạc của ông ta lâu như vậy được. Kỷ Lương để đám người Lý Trạch đi tới nhà nạn nhân, tìm kiếm thông tin về cuộc sống thường ngày của Ngô Khoan, quan trọng nhất là những chủ nợ mà ông ta thường xuyên lui tới.

"Cảnh sát Kỷ…" Hồ Giai tìm cơ hội ghé sát vào người Kỷ Lương: "Vụ án kia thế nào rồi? Chị đã xem tư liệu mà bọn em đã nghiên cứu chưa?"

"Ừ! Chị xem rồi! Các em làm rất cẩn thận." Kỷ Lương nói.

"Vậy chị cảm thấy hành vi kiểu này của hung thủ thuộc loại báo thù, hay chỉ là một kiểu ám ảnh mô phỏng?" Hồ Giai dùng kiến thức chuyên ngành của mình để phân tích: "Bọn em đã từng nghiên cứu qua về những đối tượng có hành vi giết người, cưa xác, nhưng cũng chưa từng có trường hợp nào giống lần này."

Kỷ Lương nhìn cô, Hồ Giai đúng là một nữ sinh rất ham học hỏi, cô dùng thân phận của một người đi trước, nói với Hồ Giai: "Khi hung thủ sát hại một người nào đó, chắc chắn phải có động cơ phạm tội! Động cơ phạm tội này sẽ lớn dần lên trong hoàn cảnh sống của phạm nhân. Quan hệ giữa người với người cũng thường có mối quan hệ tương xứng. Khi chúng ta chưa biết ai là hung thủ, chúng ta sẽ dựa trên thông tin về nạn nhân, điều tra

https://thuviensach.vn

từ những mối quan hệ của nạn nhân với người khác để phân tích.” Chẳng qua là, thủ đoạn của hung thủ lần này quá tàn nhẫn, ngay cả một đứa nhỏ năm tuổi cũng không chịu buông tha.

Vụ án kia còn chưa có kết quả, thì vụ án mới đã xảy ra, Kỷ Lương bỗng nghỉ, không biết có phải ông trời thấy thời gian vừa rồi cô chỉ tập luyện thân thể chứ không rèn luyện trí não, nên giờ mới bắt cô phải vắt óc thế này không.

Kỷ Lương đang nói chuyện với Hồ Giai, thì Lý Trạch hớt hải chạy về, trên mặt có vẻ hưng phấn, xem ra là có thu hoạch!

“Đội trưởng Lương!” Lý Trạch đi tới: “Chị đoán xem, chúng tôi tìm thấy gì ở nhà Ngô Khoan?”

“Ngô Khoan biết Triệu Tùng, nạn nhân của vụ án giết người cưa xác.”

https://thuviensach.vn

Chương 61: Người Đó

Đúng như Kỷ Lương nói, khi chưa thể xác định đối tượng tình nghi, thì việc phát hiện ra mối quan hệ giữa các nạn nhân cũng là một chi tiết quan trọng.

Triệu Tùng cùng Ngô Khoan có quen biết nhau !

Khi đám người Lý Trạch đã đi điều tra các mối quan hệ của Ngô Khoan, thì phát hiện ra, trước kia Ngô Khoan cũng từng làm ở xí nghiệp dược quốc doanh cùng với Triệu Tùng. Chẳng qua, Triệu Tùng là chuyên viên nghiên cứu dược, còn Ngô Khoan là chủ nhiệm phân xưởng. Sau đó, Ngô Khoan bị sa thải trong một lần tinh giảm biên chế, vì làm chưa đủ năm, nên cũng không có tiền trợ cấp dưỡng lão, cuối cùng đành phải làm lao công lau kính để duy trì cuộc sống.

Nhưng hai người đó cũng vẫn thường qua lại, nếu như vay tiền này cũng được tính là có qua lại.

Mọi người đều biết Ngô Khoan mê cờ bạc, mê đến mức thua thì nhiều, thắng chẳng bao nhiêu là chuyện bình thường, cho nên, hắn luôn nợ nần chồng chất, trong đó, Triệu Tùng là một trong những người cho hắn vay nhiều nhất.

“Anh Triệu, bố anh có từng nhắc đến người tên Ngô Khoan này không?” Kỷ Lương hỏi đôi vợ chồng trẻ đang ngồi trước mặt, cũng chính là bạn của Đoàn Khanh Nhiên, con trai của nạn nhân Triệu Tùng.

“Không.” Triệu Minh lắc đầu, mấy ngày qua cảm xúc của anh đã gần đi đến bờ vực thẳm, tang bố, tang con, nỗi đau này làm ột người đàn ông gần

https://thuviensach.vn

ba mươi tuổi già đi rất nhiều. Anh đang ở độ tuổi dồi dào sức sống, hi vọng, phấn đấu, bỗng chốc tan biến như bọt biển.

“Anh có thể nghĩ kĩ lại không? Thời gian gần đây, bố anh có… hành động gì khác thường không?” Kỷ Lương cũng không muốn chạm vào vết thương lòng của người ta lần nữa, nhưng có đôi khi, vì người nhà quá đau thương và phẫn nộ, mà không chú ý, bỏ qua một số manh mối mấu chốt: “Ví dụ như trên phương diện tiền bạc chẳng hạn.”

“Sau khi về hưu, cuộc sống của bố tôi rất đơn giản.” Triệu Minh nói: “Các vị cũng biết, ông trước ông làm ở xí nghiệp dược quốc doanh, nên sau khi về hưu, ông cũng nhận được một số tiền trợ cấp dưỡng lão khá nhiều. Mỗi tháng còn được lĩnh tiền lương hưu định kì. Hơn nữa, mẹ tôi làm chuyên viên kế toán, tiền lương của bố mẹ tôi còn nhiều hơn vợ chồng tôi. Cho nên, tôi rất ít khi hỏi họ về chuyện tiền bạc.” Triệu Minh đột nhiên nhớ ra chuyện gì: “A --- đúng rồi, cảnh sát! Cái này…” Anh ta rút một chiếc phong bì to màu vàng từ chiếc cặp da ra, trong đó có một quyển sổ: “Mấy hôm trước tôi sắp xếp đồ của bố tôi, có tìm được thứ này. Các vị xem có giúp được gì cho việc phá án không.”

“Vâng.” Kỷ Lương nhận túi vật chứng, rồi sai người tiễn Triệu Minh về.

Đó là một quyển nhật ký cũ, Triệu Tùng viết khi vẫn còn làm công tác nghiên cứu khoa học tại xí nghiệp dược. Kỷ Lương xem qua, nhật kí đã viết nhiều năm rồi. Lúc đó, nhóm Triệu Tùng nghiên cứu dược phẩm gì đó, còn về phần nghiên cứu loại dược gì, thì trong nhật kí cũng không nói rõ, chỉ nói qua loa rằng, nếu có thể thành công thì sẽ tăng sức mạnh chiến đấu của quân đội.

Ngày 2 tháng 3 năm 1979:

Hôm nay nhận được lệnh điều động. Kể từ hôm nay, tôi sẽ gia nhập tổ nghiên cứu X. Trong tổ nghiên cứu, tôi đã gặp được rất nhiều tiền bối và

https://thuviensach.vn

những đồng chí có năng lực trong giới. Được làm việc cùng những người có chung chí hướng, cùng nhau cống hiến sức lực vì quốc gia, thật sự là chuyện khiến người ta vui vẻ…

…

Ngày 14 tháng 5 năm 1981:

Không biết ai đã nghĩ ra việc nghiên cứu X này, thật sự là một sáng kiến can đảm! Tất cả mọi người trong tổ nghiên cứu đều vì thế mà nỗ lực hết sức, tôi cũng không thể là người đứng ngoài được. Sau đó, những thí nghiệm X tiếp theo sẽ nhanh chóng sản sinh ra , thật khiến cho người ta chờ mong…

Ngày 23 tháng 22 năm 1982:

Gần đây, tôi thường suy nghĩ về nghiên cứu X, rốt cuộc là đúng hay sai… Nhưng, những việc đó cũng không phải là việc tôi có thể quản, việc tôi có thể làm, chỉ là cố gắng dốc hết năng của mình vào nghiên cứu, sớm nghiên cứu ra X hoàn mỹ, như vậy mới có thể làm giảm đi việc thất bại rồi lại thất bại…

Ngày 9 tháng 10 năm 1983:

Hôm nay, lại có một vật phẩm thí nghiệm mới của thành viên X. Cả nhóm đồng nghiệp vô cùng mong chờ, bọn họ đã dồn hết tâm sức vào X đã lâu, gần như si như cuồng cả rồi. Còn tôi thì ngược lại, đã không còn sự hưng phấn như lúc ban đầu nữa. Thí nghiệm, rồi thất bại, lại thí nghiệm, lại thất bại… Một vòng tuần hoàn như vậy, không biết khi nào mới là kết thúc...

Ngày 3 tháng 8 năm 1985:

https://thuviensach.vn

Hôm nay rất lạnh, lại có một đối tượng thí nghiệm mới. Đối tượng thí nghiệm này còn rất trẻ. Cậu ta nói, cậu ra là quân nhân xuất ngũ, vợ cậu ta đang mang thai. Cậu ta nói, chờ tham gia thí nghiệm lần này xong, cậu ấy trở vế là có thể gặp được con mình rồi…

Tôi đột nhiên không xuống tay được, nhưng…

Ngày 3 tháng 3 năm 1989:

Cấp trên gửi văn kiện xuống, việc nghiên cứu X bị ngừng. Nhóm đồng nghiệp vô cùng căm phẫn, gào thét vì tuổi xuân của mình trôi đi như nước chảy chỉ vì cố gắng nghiên cứu X bao nhiêu năm vừa rồi. Tôi lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm…

Rốt cục cũng được giải thoát!

…

Trong nhật kí, Triệu Tùng ghi chép lại một vài lịch trình, kế hoạch trong quá trình tham gia nghiên cứu. Từ cảm giác tích cực, tự hào lúc đầu, dần dần biến thành do dự, áy náy, cuối cùng là hối hận!

Kỷ Lương lật tới trang cuối, trang này không viết ngày, mà giống một lá thư sám hối hơn:

Đã qua bao nhiêu năm kể từ khi rời khỏi tổ nghiên cứu X, nếu thời gian có thể quay đảo ngược, tôi hy vọng ngày đó mình sẽ không phải nhận lệnh điếu động kia.

Nhiều năm như vậy, tôi vẫn không thể nào quên được…

Tôi đã nghĩ muốn bù đắp, nhưng lại không thể làm được. Nghiên cứu X vẫn là một hoạt động cơ mật nhất, dù tôi là người nghiên cứu hay là đối tượng đến tham gia nghiên cứu, thì cũng không thể nói với người ngoài.

https://thuviensach.vn

Tôi chỉ biết duy nhất một cái tên, chính là chàng trai đã từng nói sau khi kết thúc thí nghiệm sẽ về thăm vợ con. Tôi thường mơ thấy, chàng trai đó nói với tôi về cảnh tượng khi cậu về thăm vợ và đứa con nhỏ, cậu ấy chờ mong như vậy, tin tưởng tôi như vậy, cuối cùng, tôi lại không thể đáp ứng mong đợi của cậu ấy… Có rất nhiều ánh mắt giống chàng trai đó, bọn họ nhìn chằm chằm tôi, luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Nếu trên đời này, thật sự có một thứ gọi là báo ứng, thì tôi chỉ cầu xin, có thể cho tôi sống tạm qua một thời gian nữa, cho tôi thêm một thời gian để giúp đỡ vợ và con trai tôi, cho tôi được tận mắt chứng kiến cháu nội tôi ra đời…

Còn về X, đây là ý tưởng của một người rất liều lĩnh, nhưnglại là một sai lầm, đi ngược lại với sự phát triển tự nhiên của con người. Tôi hy vọng những người đó đừng tiếp tục phạm sai lầm nữa.

…

Một lá thư mang rất nhiều tâm sự, có thể thấy được, khi viết lá thư này, suy nghĩ của Triệu Tùng hơi hỗn loạn, cho nên nội dung trong lá thư cũng lộn xộn, cho đến khi lật sang trang sau, một cái tên đập vào mắt Kỷ Lương, khiến lòng cô căng thẳng:

Ở trang sau, kết thúc lá thư, Triệu Tùng gọi tên Lâm Hải Bình. Hy vọng sau này, con cháu của tôi, có thể gặp được con cháu của đồng chí Lâm Hải Bình, có thể giúp đỡ, đối xử tốt với…

Lâm Hải Bình… Lâm Hải Bình… Lâm Hải Bình

Cái tên này liên tục lặp đi lặp lại trong đầu Kỷ Lương, đây chỉ là ngẫu nhiên trùng tên thôi hay sao?

“Đội trưởng Lương? Đội trưởng Lương!”

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng Lý Trạch gọi, Kỷ Lương giật mình rồi tỉnh lại, thì thấy Lý Trạch đang nhìn mình chằm chằm: “A… Hả? Sao thế?”

“Chị sao vậy? Tôi gọi chị mấy câu rồi mà không thấy chị phản ứng gì.” Lý Trạch hơi lo lắng, dù sao Kỷ Lương cũng đã bị điều đi khỏi tổ trọng án, lần này gọi cô về hỗ trợ, không biết liệu có mang phiền phức đến cho cô không: “Chị mệt à?”

Kỷ Lương đóng quyển nhật kí lại: “Không sao! Thế nào rồi? Có phải có phát hiện gì mới không?”

“Ừ!” Lý Trạch lấy sổ ghi chép ra: “Tôi vừa gặp mấy nhân viên tạp vụ chỗ Ngô Khoan làm việc về. Có một lần, khi đi uống rượu cùng bọn họ, Ngô Khoan đã từng khoác lác rằng gần đây có một ông chủ lớn nuôi hắn. Hắn không có tiền thì có thể đi vay người kia. Lúc đầu, mấy người đó đương nhiên không tin, nhưng đến sau này, Ngô Khoan có vẻ rất dư dả, tiền chơi bạc cũng càng lúc càng đặt lớn hơn… Đội trưởng Lương, chị đoán xem ông chủ mà Ngô Khoan nhắc đến là ai?” Lý Trạch đặt câu hỏi.

Kỷ Hàn liếc mắt nhìn hắn: “Là Triệu Tùng à?”

“Khỉ thật! Sao chị biết!” Hắn còn đang muốn để cô đoán một chút: “ Gã Ngô Khoan này đúng là một tên cực kỳ vô sỉ.” Nói xong, Lý Trạch rút ra một túi đựng vật chứng, bên trong có mấy tờ giấy. Kỷ Lương nhìn thoáng qua, đó là giấy vay nợ mà hắn viết cho Triệu Tùng, bên trên có ghi ngày hết hạn trả, vừa vặn là ngày Triệu Tùng bị hại.

“Đội trưởng Lương, chị nói xem, gã này có phải là vì vay mà không trả được, nên giết cả nhà Triệu Tùng không…” Lý Trạch phán đoán: “Không phải chú Hồ đã nói, hôm qua Ngô Khoan đến tìm chú ấy để vay tiền, có nói là hắn đang dính vào việc lớn đấy sao.”

Lý Trạch nhận nhiệm vụ, hắn liền rời khỏi văn phòng đi thực hiện. Kỷ Lương bắt tay vào nghiên cứu quyển nhật ký của Triệu Tùng mà cô đang

https://thuviensach.vn

cầm trong tay, suy nghĩ một chút, rồi bấm số di động của Hạ Vũ.

Thang máy ở lầu 15 mở ra, Hạ Vũ đã chờ sẵn ở bên ngoài, sau đó dẫn cô cùng đi đến phòng lưu trữ hồ sơ. Hạ Vũ đưa một tập hồ sơ cho cô, là thông tin về Lâm Hải Bình, Kỷ Lương nhanh chóng lật xem:

Khi Lâm Hải Bình còn tại ngũ, thành tích rất tốt, có thể giữ lại tiếp tục công tác trong quân đội, nhưng ông lại lựa chọn chuyển nghề sang Cục cảnh sát. Đến Cục cảnh sát, biểu hiện của ông vẫn xuất sắc như trước, đạt được nhiều thành tích không tầm thường, sau đó… không có sau đó nữa, ông đã hi sinh vì nhiệm vụ .

Nhìn phần tư liệu "đầu voi đuôi chuột" kia của Lâm Hải Bình, Kỷ Lương cảm giác như đang đọc một cuốn tiểu thuyết, đoạn đầu rất đặc sắc, nhưng còn chưa xuất hiện cao trào, thì đã đột nhiên kết thúc.

Kỷ Lương nhìn thời gian Lâm Hải Bình hi sinh vì nhiệm vụ, tháng 2 năm 1986. Cô bỗng nghĩ đến những dòng trong nhật ký của Triệu Tùng…

Nếu đúng là cùng một người, thì tức là Lâm Hải Bình đi làm chuột bạch của việc nghiên cứu X gì gì kia, kết quả… Thí nghiệm không thành công, ông cũng thành oan hồn của thực nghiệm thất bại.

"Hạ Vũ, anh có từng nghe nói về nhóm nghiên cứu X chưa?"

"Là cái gì vậy?"

Nhìn phản ứng của anh, xem ra anh cũng không biết. Cũng phải, tính thời gian, thì lúc đó anh mới chỉ có mấy tuổi: "Về chuyện của Lâm Hải Bình, có mấy thông tin này thôi à?"

"Ở đây anh cũng chỉ có tra được đến thế." Hạ Vũ nhíu mày: "Hồ sơ chỉ ghi lại khoảng thời gian từ năm 1982 đến năm 1987, những nếu so với những người khác thì…" Anh chỉ chỉ vào số tài liệu ít ỏi trên giá.

https://thuviensach.vn

“Các người đang tìm gì?”

Một giọng nói ồ ồ vang lên, khiến Kỷ Lương giật mình.

Ánh sáng trong phòng hồ sơ vốn không tốt, ngày thường cũng ít người đến. Đột nhiên có một giọng nói trầm thấp vang lên như vậy, nếu không phải bình thường hai người họ cũng rất to gan, thì bị dọa đến dựng người rồi.

Kỷ Lương quay lại, là ông cụ quản lý phòng lưu trữ: “Ông Lý, chúng cháu đang tìm chút tài liệu.”

“Ừ!” Nhìn thấy rõ là Kỷ Lương: “Tiểu Lương à? Ông nghe nói cháu đã được điều đi rồi cơ mà? Sao lại quay lại?”

“Cháu quay về tìm một chút tài liệu.” Kỷ Lương chỉ chỉ khoảng trông trên giá: “Ông Lý, sao chỗ này nhìn có vẻ ít hơn mấy bộ tài liệu khác nhiều thế.”

Ông Lý đi tới gần, nhìn qua rồi nói: “Chỗ này à… bị cháy rồi, cháy rồi.”

Cháy?

Ông Lý đón hai người ra ngoài: “Các cháu không biết à, lúc trước Cục cảnh sát bị cháy một lần.” Ông rót trà cho hai người, rồi chậm rãi nói: “Đống hồ sơ này đã bị thiêu hủy vào lúc đó.”

“Vậy sao không bổ sung thêm?”

“Có gì hay đâu mà bổ sung.” Ông Lý nói: “Cũng chỉ là mấy cái ghi chép về mấy tội phạm tử hình thôi. Dù sao người cũng chết rồi, bổ sung hay không cũng chẳng có gì khác biệt .”

“Ông Lý, ông công tác ở Cục bao nhiêu năm rồi?”

https://thuviensach.vn

“Cũng lâu rồi.” Ông Lý sờ sờ chân trái của mình: “Chân bị thương này, Chính phủ thông cảm cho ông, nên mới sắp xếp cho ông làm việc ở đây, kiếm sống qua ngày.” Ông Lý vốn là hồng quân, năm đó tham gia chiến tranh giải phóng, bị thương chân trái, may mà còn giữ được mạng, sau này Chính phủ sắp xếp cho ông đến Cục cảnh sát quản lý phòng lưu trữ hồ sơ: “Cũng phải hơn 20 năm rồi.”

“Ông có nhớ trong Cục này có một cảnh sát tên là Lâm Hải Bình không?!” Hạ Vũ hỏi, cũng đúng câu hỏi mà Kỷ Lương đang thắc mắc.

“Lâm Hải Bình à…” Ông Lý nheo mắt, dường như đang cố tìm trong trí nhớ xem có tồn tại người này không, nhưng dù sao ông cũng đã lớn tuổi, nhắc đi nhắc lại cái tên kiavài lần, nhưng cũng không nhớ ra chút gì cả.

“Là người này.” Hạ Vũ lôi tấm ảnh mà Kỷ Lương đưa cho anh ra.

Ông Lý cầm ảnh chụp, đưa mắt lên sát để nhìn cho kỹ: “A --- là tiểu Hải à?”

Nghe ông nói vây, Kỷ Lương mừng rỡ: “Ông, ông biết ông ấy à?”

“Biết, sao lại không biết chứ.” Ông Lý không thể giấu nổi nét hoài niệm trên khuôn mặt già nua: “Cậu ta gọi ông là chú Lâm, hồi đó, mỗi lúc trời mưa là chân ông lại đau, cậu ấy thường xuyên đến giúp ông sắp xếp tư liệu. Đúng là một thằng bé ngoan.” Ông thở dài.

“Sao ông ấy lại hi sinh vì nhiệm vụ ạ?” Kỷ Lương hỏi.

“Năm đó, tiểu Hải phá không ít vụ án ở Cục cảnh sát, cũng rất có năng lực, giống cháu ấy.” Ông Lý nói với Kỷ Lương: “Sau đó, có một ngày, cậu ấy đến nói với ông, rằng một thời gian ngắn sắp tới, cậu ấy sẽ không thể tới giúp ông được. Ông hỏi, có phải có phải cậu ấy được thăng chức không, cậu ấy chỉ nói là nhận được một nhiệm vụ gì đó, phải rời khỏi đây một thời gian. Ông còn nhắc cậu ta phải thể hiện thật tốt, đây là thử thách mà tổ

https://thuviensach.vn

chức đặt ra cho cậu ta. Chưa biết chừng đến khi về sẽ có thể được thăng chức, một bước lên mây.”

Ký ức luôn khiến người ta phải động lòng: “Lần đó, khi cậu ta đi được khoảng một tháng, lúc quay về, cơ thể có vẻ khỏe mạnh hơn nhiều…” Nói tới đây, ông Lý dừng lại, giống như không biết nên nói thế nào: “Nhưng mà… ông cẫn cảm thấy có cái gì đó bất thường.”

“Cái gì bất thường ạ?” Kỷ Lương sốt ruột hỏi.

“Người đó đúng là tiểu Hải, nhưng lại có cảm giác rất khác.” Ông Lý nhớ lại lần cuối cùng gặp Lâm Hải Bình: “Tuy tiểu Hải nhìn rất nghiêm túc, nhưng lại là một đứa bé tốt bụng. Bề ngoài lạnh lùng, nhưng bên trong lại rất nhiệt tình. Có điều, lần đó trở về, cậu ta dần dần thay đổi, trở nên rất hung ác, tàn nhẫn, nghe nói, có thời điểm đi bắt tội phạm, cậu ta thường xuyên hành hạ tội phạm đến mức đầu rơi máu chảy, gãy tay gãy chân, rất hay nóng nảy, dễ cáu giận. Có một lần tới chỗ ông nói chuyện phiếm, đột nhiên cậu ta ngã xuống đất, không ngừng vò đầu bứt tai hét đau quá, đau quá, suýt chút nữa là đập đầu xuống sàn nhà. May mà ông kéo cậu ta lại, nếu không, cậu ta sẽ thực sự đập nát đầu mình mất… Bộ dạng phát cuồng của tiểu Hải thật sự khiến người ta sợ hãi, sức lực cũng cực kì lớn. Vài người xúm vào mới miễn cưỡng giữ được cậu ta, tiêm thuốc an thần cũng không ăn thua gì.”

“Sau đó thì sao?” Kỷ Lương ngồi nghe càng thấy sốt ruột hơn, nhưng người già, đã nhớ lại thì phải từ từ, muốn vội cũng không được.

“Sau đó…” Ông Lý lại cố gắng nhớ: “Sau đó, đột nhiên có một người.”

“Một người?”

“Ừ! Một người đàn ông nhìn rất đẹp.”

https://thuviensach.vn

Đàn ông, mà dùng từ “đẹp” để tả à?! Kỷ Lương và Hạ Vũ cùng quay sang nhìn nhau, nhưng không nói gì. Họ giữ im lặng chờ ông Lý tiếp tục hồi tưởng.

“Người đàn ông kia rất gầy, làn da rất trắng, giống như là rất ít ra nắng vậy. Mái tóc đen, dài, nhưng lại không khiến người ta có cảm giác anh ta nữ tính, mà ngược lại, lại có khí chất của một quý ông. Anh ta mặc chiếc áo blouse trắng của bác sĩ. Sau khi tới đây, anh ta tiêm cho tiểu Hải thứ thuốc gì đó, tiểu Hải liền an tĩnh lại, ngủ say. Rồi anh ta đưa tiểu Hải đi, sau đó ông không còn gặp tiểu Hải nữa.”

“Ông có biết người đàn ông kia là ai không?” Người đàn ông xinh đẹp kia chắc chắn là có liên quan đến cái nghiên cứu X chó má kia.

Ông Lý nhấp một ngụm trà, xoa dịu cổ họng đang khô khốc của mình, cố gắng trấn tĩnh tâm trạng: “Sau đó, người đàn ông kia có quay lại Cục một lần, đưa tro cốt của tiểu Hải về. Anh ta có đến tìm ông, đưa cho ông một lọ thuốc, nói là tiểu Hải rất lo lắng, thuốc kia có thể trị được bệnh cũ trên đùi ông. Ông có hỏi anh ta tiểu Hải chết thế nào… nhưng anh ta không nói gì, chỉ cười với ông. Rồi sau đó, lại phóng hỏa thiêu hết chỗ hồ sơ kia.” Ông Lý chỉ chỉ, chính là chỗ mà hai người Kỷ Lương vừa đứng. Hồ sơ đặt trên giá đó ít hơn các giá khác rất nhiều.

“Phóng hỏa!” Kỷ Lương trợn tròn mắt, gã kia thật quá to gan, chạy thẳng đến Cục cảnh sát phóng hỏa. Hạ Vũ cũng sửng sốt, con mẹ nó, cái tên càn quấy đó không muốn sống nữa à?!

“Người đó có bị bắt không?”

“Không!” Ông Lý lắc đầu, dường như cũng khó hiểu: “Đã không bị bắt, Cục cảnh sát còn phong tỏa chuyện này, không cho người ta nói ra. Ông nhớ lúc đó, bên quân đội còn có người đến đây… hình như tên là sếp Hạ.”

https://thuviensach.vn

Chương 62: Chân Tướng

Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Kỷ Lương, đó là bố của Hạ Vũ. Nhưng…lại trùng hợp như thế sao?

Sau đó, Ông Lý cũng không nói gì nữa, chỉ im lặng uống trà. Nhìn ông như vậy, Kỷ Lương biết không thể hỏi thêm được gì, liền đi theo Hạ Vũ rời khỏi phòng lưu trữ. Trời cũng đã tối, cả ngày bận rộn khiến cô cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Kỷ Lương đang cân nhắc xem phải nói thế nào với Hạ Vũ để trì hoãn việc quay về căn cứ vài ngày, thì Hạ Vũ như đọc được suy nghĩ của cô. Anh gọi điện thoại về nói Trầm Sùng quản lý đội ngũ hộ anh vài hôm, còn anh thì ở lại bên cạnh Kỷ Lươnng, giúp cô phá án.

“Thật ra… Anh về trước cũng được.” Kỷ Lương nói. Đã qua giờ tan tầm, trừ một vài đồng nghiệp vẫn còn đang bận công vụ thì những người khác đã về gần hết. Một vài anh em ở tổ trọng án, mệt mỏi suốt mấy ngày qua cũng không phá được vụ án vừa rồi, nên hôm nay cũng về trước, nghỉ ngơi dưỡng sức, mai lại tiếp tục chiến đấu.

Hai người ra khỏi Cục, gió đêm se lạnh thổi tới, vừa tạnh mưa, nên cũng thoáng cảm nhận được vị ẩm ướt trong đó. Lúc đi ngang qua tòa nhà kia, Kỷ Lương dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trên. Thi thể trước tòa nhà đã được mang đi, vết máu trên đường cũng đã bị nước xối đi hết. Trừ dây cảnh giới màu vàng chăng xung quanh chỗ đó, nói ọi người biết ở đây đã xảy ra chuyện, còn nếu thì thật sự không thể nhìn ra được gì.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ cũng ngẩng đầu theo tầm mắt của cô, anh ngẩn người! Lúc ban ngày, mọi việc xảy ra liên tiếp khiến anh không chú ý, tới chuyện này, giờ vừa nghĩ lại, anh mới cảm thấy có gì đó không đúng: “Em có nhìn rõ bên trên đó không?” Khoảng cách từ tầng trệt đến tầng thượng rất cao, hơn nữa, lúc đó là giữa trưa, mặt trời chói chang. Trong hoàn cảnh đó, nếu muốn nhìn thấy tình hình lan can bảo hộ trên tầng thượng, thực sự là không thể nào.

“Có!” Kỷ Lương trả lời rất bình thường, tiếp tục nhìn lên tầng cao nhất: “Độ cao đó cũng không phải vấn đề gì to tát, thị lực của tôi từ nhỏ đã đặc biệt tốt rồi.”

Hạ Vũ không nói gì, thị lực như vậy là tốt kinh dị ấy chứ!

“Anh có cảm thấy chỗ nào kì lạ không?” Kỷ Lương chỉ lên khung lưới thép bảo hộ xung quanh sân thượng, có mấy chỗ bị gãy, cũng chính là nơi mà lúc trưa, khi Kỷ Lương chạy lên đã nhìn thấy, vết đứt rất nhẵn nhụi, giống như bị ai cắt…

Nhưng cánh cửa dẫn vào tầng thượng lại bị người ta khóa trái, trên sân thượng cũng không hề có ai khác, tất cả các dấu hiệu đều dẫn đến kết luận là có thể Ngô Khoan tự sát --- cưa tầm lưới bảo hộ để tạo lỗ hổng, sau đó nhảy từ trên sân thượng xuống.

Hạ Vũ nheo mắt nhìn về khoảng trống bị cắt của tấm lưới bao quanh sân thượng. Mảnh lưới đó rách ra, hướng xuống dưới theo chiều thẳng đứng.

“Nếu như vào thời điểm nạn nhân nhảy lầu, đột nhiên đổi ý, túm lấy tấm lưới rách kia, thì tấm lưới thép đó chịu lực hẳn phải hướng cong ra phía ngoài, chứ không phải là cắm thẳng xuống phía dưới như thế.”

Nói xong, hai người cùng chạy vào tòa nhà.

https://thuviensach.vn

Vì xảy ra án mạng, nên mọi người trong tòa nhà đã bị di chuyển đi chỗ khác, để lại một tòa nhà cao tầng trống rỗng, im lặng. Hai người chạy lên tầng thượng, đi đến bên tầm lưới thép bảo hộ. Kỷ Lương đưa tay thử độ bền của tấm lưới kia. Thật sự rất chắc chắn. Nếu muốn kéo nó cắm thẳng xuống dưới, thì cần phải có một lực tác động rất lớn. Với sức của một người gầy gò chưa đến sáu mươi kg như Ngô Khoan, thì căn bản là không thể làm được.

Kỷ Lương thăm dò nhìn xuống bên dưới, ngay lúc Hạ Vũ còn chưa kịp phản ứng, thì cô đã nhanh chân nhảy lên lan can xi măng, sau đó… nhảy thẳng xuống dưới…

“Tiểu Lương!”

Khi Hạ Vũ quay đầu nhìn lại, đập vào mắt anh là cảnh Kỷ Lương ngã từ lan can bảo hộ xuống. Anh trợn to mắt, lao về phía lan can, thì thấy một tay cô đang túm lấy mảnh lưới rách, cả người đung đưa, rồi dùng hết sức nhảy thẳng vào cửa sổ bên dưới.

F**k!

Hạ Vũ thầm chửi rủa một câu, sau đó cũng vội vàng lao về phía cầu thang!

Kỷ Lương nhảy vào bên trong. Dùng ánh sáng phát ra từ điện thoại để nhìn xung quanh. Đây là nhà kho, bên trong chất đống rất nhiều thứ linh tinh. Kỷ Lương đi tới bên cạnh cửa, tìm được công tắc bật đèn. Vừa mới ấn công tắc, thì cánh cửa bị đạp mạnh từ bên ngoài vào. May mà Kỷ Lương tránh kịp, nếu không thì ván cửa kia đã đập thẳng vào thân hình nhỏ bé của cô rồi.

“Khỉ thật, anh…”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương còn chưa mắng xong, thì người đàn ông mang vẻ mặt hung dữ lao từ bên ngoài vào đã ngắt lời cô: “Lần sau em cứ thử làm vậy tiếp đi.”

“Hả?” Cô chẳng hiểu gì cả.

“Em…” Nhìn dáng vẻ hồn nhiên như không biết mình đã làm sai gì kia của cô, Hạ Vũ tức giận nhưng lại chẳng thể trút vào đâu được. Anh thô lỗ ấn cô vào tường, rồi há mồm nuốt lấy hết những nghi hoặc của cô.

Cô nàng chết tiệt này!

Kỷ Lương trừng to mắt, dùng hết sức lực đẩy cái gã đàn ông đột nhiên lại động dục này ra, có điều, sức cô vốn dĩ không thể chống lại người ta, đẩy một lúc lâu vẫn không thể cứu chính mình thoát khỏi ma trảo của anh ta, ngược lại còn tự làm mình mệt mỏi vô cùng.

Môi lưỡi va chạm, giống như gió lốc càn quét qua, không có tình cảm dịu dàng, lại càng giống đang cắn xé hơn.

Sau khi mạnh mẽ nhay cắn đôi môi cô, khiến cô đau đớn hít sâu một hơi, anh mới chịu buông cô ra.

Phù, phù, phù ---

Trong căn phòng nhỏ im ắng, hơi thở của hai người hỗn loạn, hòa vào nhau, nghe vô cùng… mờ ám… và cuồng dã.

“Anh… mẹ nó chứ, anh phát xuân cái gì thế!” Kỷ Lương muốn đẩy anh ra, nhưng sau nụ hôn điên cuồng vừa rồi, giọng nói của cô nghe cũng hơi lực bất tòng tâm.

Thấy cô như vậy, ngọn lửa không tên trong lòng Hạ Vũ cũng nguội bớt: “Lần sau không được làm như vậy nữa.”

https://thuviensach.vn

“Tôi… con mẹ nó… chẳng hiểu anh đang nói cái gì cả?” Cô làm gì chứ? Đâu có thoát y, quyến rũ anh ta, anh ta đột nhiên lại như hóa sói thế làm gì? Kỷ Lương lườm anh một cái vẻ khinh thường.

“Con mẹ nó, em nhảy từ trên lầu xuống!” Cô nàng này giả ngu hay là ngốc thật thế? Nhớ đến tình huống vừa rồi, ngọn lửa vừa nguội đi lại như bùng lên trong lòng Hạ Vũ.

“***, tôi có muốn chết đâu. Nhảy lầu cái khỉ gì.” Kỷ Lương tức giận đấm vào ngực anh: “Tôi chỉ là đang chứng minh suy nghĩ của mình, từ sân thượng dẫn xuống căn phòng này… Không ngờ lại quá đơn giản, chỉ cần bám theo lan can trên kia, là có thể nhảy từ sân thượng vào thẳng căn phòng này…”

“Em…” Nhìn thấy dáng vẻ rơi vào suy tư kia của cô, Hạ Vũ kéo người cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình: “Con mẹ nó, em có nghĩ tới không? Nếu tấm lưới kia quá lỏng lẻo, không còn dính chắc vào phần lưới còn lại, hoặc xảy ra chuyện không may gì đó, thì hậu quả sẽ thế nào?”

“A…” Nhìn sắc mặt xanh mét của anh, Kỷ Lương biết anh thật sự tức giận. Nếu không, bộ mặt quan tài ngàn năm không đổi đó sẽ không thể hiện nhiều cảm xúc như vậy: “Khụ… được rồi, sau này tôi sẽ chú ý hơn.” Cô đưa tay đẩy anh: “Buông ra!”

Hạ Vũ không vui, buông tay ra, Kỷ Lương lau lau mặt, nhìn đám bụi bừa bộn trên sàn, rõ ràng là có người cố ý bôi ra, xóa đi vết chân trên mặt đất.

“Như vậy, có thể lý giải được, cánh cửa trên sân thượng lại bị khóa trái thế nào.” Kỷ Lương thò đầu ra ngoài cửa sổ xem xét. Từ độ cao này nhìn xuống thật sự khiến người ta sợ hãi. Ngã từ trên đây xuống không chết mới là lạ. Hành động vừa rồi của cô thật sự rất thiếu suy nghĩ… Nhưng mà… bởi vì đã làm rồi, nên hiểu được, nhìn thì có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng độ khó cũng không quá cao.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta bị cánh cửa khóa trái kia lừa.” Kỷ Lương nói: “Đây là cách suy luận theo quán tính, ví dụ như khi có người lao lên lên sân thượng, nhìn thấy đôi giày để bên dưới lan can, sẽ nghĩ ngay là nạn nhân tự mình cưa hàng rào thép ra, sau đó nhảy xuống.”

“Cho nên, khi nhìn thấy cửa sân thượng bị khóa từ bên ngoài, ” Hạ Vũ tiếp lời cô: ‘Thì suy nghĩ đầu tiên xuất hiện đó là, không có ai có thể từ bên ngoài đi vào, chỉ có một mình nạn nhân ở trên đó, nên đương nhiên cũng cho rằng nạn nhân tự sát.”

“Nhưng đây cũng có thể chỉ là hiện trường tự sát giả.” Kỷ Lương chỉ nhà kho: “Đây mới có thể là chỗ mà Ngô Khoan đã nhảy xuống.” Độ cao từ căn phòng này cũng đủ để người ta ngã nát bét.

“Ngô Khoan đến đây làm gì?” Đây là một căn phòng chứa đồ, nếu không có chuyện gì thì ai muốn tới đây?

“Có lẽ là có người hẹn hắn.” Kỷ Lương đặt ra giả thiết: “Ngô Khoan mê cờ bạc, thích nhất là cá cược bóng đá! Tôi nhớ là…” Kỷ Lương rút điện thoại ra, tìm lịch thi đấu bóng đá hôm nay: “Hôm nay trên kênh thể thao có truyền hình trực tiếp một trận bóng. Nếu không phải việc quan trọng, thì hắn đã ôm chặt lấy tivi xem trận bóng đó, cho tới khi có kết quả, chứ không phải đến đây chịu chết.” Dân cờ bạc đều như vậy, muốn tận mắt nhìn thấy kết quả: “Ai lại có sức hấp dẫn ghê ghớm như vậy, có thể kéo sự chú ý của hắn rời khỏi trận đấu… Có lẽ… cũng không hẳn phải là người…” Kỷ Lương tiếp tục suy đoán của mình: “Ngô Khoan sống kiểu này, đến vợ hắn còn không chịu nổi, đưa con gái rời đi rồi mà cũng không thể khiến cho hắn từ bỏ cơn nghiện cờ bạc. Thì ai còn có thể khiến cho hắn chú ý như vậy?”

“Nếu nói là người, thì có lẽ nên nói là tiền sẽ chính xác hơn!” Hạ Vũ trả lời vấn đề của cô.

https://thuviensach.vn

Đây cũng chỉ là một sự suy đoán mà thôi, cũng không đủ căn cứ để bọn họ kết luận, cứ theo suy luận của bọn họ, vẫn cần rất nhiều những căn cứ xác thực.

Kỷ Lương lôi điện thoại ra, bấm một dãy số: "Này! Lý Trạch, tìm giúp tôi một địa chỉ…"

Theo địa chỉ mà Lý Trạch cung cấp, hai người lái xe đến một khu nhà trọ có vẻ cũ kĩ. Kỷ Lương xác định số nhà, rồi ấn chuông cửa.

"Ai thế?" Cửa mở, Hồ Giai nhìn ra ngoài, thấy Kỷ Lương và Hạ Vũ đứng đó, cô hơi ngạc nhiên: "Cảnh sát Kỷ, sao anh chị lại đến đây."

"Giai Giai, chú Hồ có nhà không?" Kỷ Lương hỏi: "Bọn chị đến tìm chú Hồ, có một số việc muốn hỏi chú ấy."

"Bố em đang ở trong phòng đọc sách." Hồ Giai cửa mở ra, đưa bọn họ đến một căn phòng rồi gõ cửa: "Bố, có cảnh sát Kỷ đến tìm bố…" Bên trong không có tiếng trả lời, Hồ Giai lại gõ cửa hai cái: "Bố? Bố có trong đó không?"

Bên trong vẫn hoàn toàn im lặng, không có bất cứ tiếng động nào, Kỷ Lương và Hạ Vũ liếc nhìn nhau một cái, khẽ đẩy Hồ Giai sang bên cạnh, rồi tới gần cửa, dán sát tai vào cánh cửa cũng không nghe tiếng động gì, cô lẳng lặng móc súng ra, liếc nhìn Hạ Vũ, hai người đồng thời lùi về phía sau từng bước, sau đó đá văng cửa phòng…

Dưới ánh đèn, trong căn phòng đọc sách nhỏ, Hồ Thành vẫn không nhúc nhích, gục trên bàn làm việc. Bọn họ vừa gây ra tiếng động lớn như vậy, mà cũng không đánh thức được ông.

Kỷ Lương chạy tới, nhìn thoáng qua, rồi lập tức hét lên: "Mau gọi xe cứu thương!"

https://thuviensach.vn

“Bố ---!!!” Hồ Giai ngỡ ngàng, vẫn ngẩn người đứng tại chỗ. Cho tới khi xe cứu thương đến, đưa Hồ Thành đi, mới giật mình hồi phục tinh thần: “Cảnh sát Kỷ, bố em… bố em… ông ấy…” Cả người cô run rẩy.

“Yên tâm, không sao đâu!” Kỷ Lương ôm cô an ủi: “Không có chuyện gì đâu!”

Mấy thành viên trong tổ trọng án vừa tới, Kỷ Lương khoác cho cô chiếc khăn choàng, rồi đưa cô đi lấy khẩu cung.

Kỷ Lương bước vào phòng đọc sách, có một chiếc phong bì trên bàn làm việc, là chữ của Hồ Thành!

“Sếp, có chuyện gì thế?!” Lý Trạch tới, Kỷ Lương đưa lá thư cho hắn.

“Mọi người,

Thật xin lỗi vì phải dùng cách này đối mặt với mọi người. Khi mọi người nhìn thấy lá thư này, chắc tôi đã chết rồi. Tôi dùng cái chết để bù đắp cho tất cả những tội ác của mình.

Tất cả, đều là do tôi làm. Tôi chính là hung thủ. Tôi giết Ngô Khoan, đã đẩy hắn từ trên lầu xuống, tạo ra hiện trường tự sát giả.

Đây là một canh bạc, một canh bạc của ba người, tôi, Ngô Khoan và Triệu Tùng.

Mấy năm vừa rồi, thực ra tôi cũng nghiện cờ bạc.Những ván bài lớn nhỏ đã làm cạn kiệt toàn bộ số tiền tích cóp của tôi trong suốt bao nhiêu năm qua. Khi nhìn quyển sổ tiết kiệm trống rỗng, tôi cảm thấy mình vô cùng thất bại, rồi lại nghĩ đến chuyện sang năm tôi sẽ về hưu, Tiểu Giai vẫn còn đang đi học…

https://thuviensach.vn

Đặc điểm lớn nhất của dân cờ bạc, đó là luôn tin tưởng chắc chắn rằng lần tiếp theo, nữ thần may mắn sẽ đứng về phía mình. Tôi cũng không ngoại lệ. Ngày đó, có một trận cá cược bóng đá. Tôi cảm thấy tôi đã chắc thắng, nhưng tôi lại không có nhiều tiền. Để có thể có cơ hội kiếm chác lớn lần cuối, tôi liền tìm đến Triệu Tùng.

Tôi quen biết Triệu Tùng, cũng qua Ngô Khoan. Ngô Khoan nói với tôi, hắn nắm trong tay một bí mật của Triệu Tùng, chỉ cần hắn mở miệng, Triệu Tùng nhất định sẽ vay tiền cho hắn. Lúc ấy, tôi thật sự đã bị sự tham tiền làm mờ mắt. Tôi đi tìm Triệu Tùng, cũng mở miệng đòi tiền hắn. Nhưng Triệu Tùng quả là một gã rất nhạy bén, hắn chỉ nói vài ba câu đã vạch trần lời nói dối của tôi. Nhưng mà… hắn cũng không đuổi tôi đi, ngược lại, còn nói rằng sẽ cho tôi vay tiền. Hắn nói hắn cũng muốn cược một lần: rất đơn giản, nếu trận đấu đó, tiền này tôi có thể không cần trả lại cho hắn. Nếu tôi thua… thì tôi phải giết một người, chính là Ngô Khoan.

Chắc chắn tôi đã bị ma quỷ làm ờ mắt, bị hắn tẩy sạch não, ngu ngốc đồng ý. Kết quả… đúng vậy, là tôi thua! Trận đấu mà tôi nắm chắc một trăm phần trăm, lại thua. Tôi đã bị dồn đến đường cùng. Nghĩ đến món nợ lớn kia… Tôi cảm thấy, cuộc đời của tôi đã thực sự bị hủy hoại. Suy nghĩ suốt buổi tối, dù thế nào tôi cũng không thể đi giết người được, nên tôi đến tìm Triệu Tùng. Tôi nói với hắn, tiền nợ hắn, tôi sẽ từ từ trả hết, nhưng tôi sẽ không đi giết người .

Đêm hôm đó, khi tôi tới nhà Triệu Tùng, thì từ đằng xa tôi đã nhìn thấy Ngô Khoan đi từ trong nhà Triệu Tùng ra, còn khe khẽ hát, bộ dạng đó, có vẻ là vừa lấy được một khoản lớn của Triệu Tùng. Trong đầu tôi đột nhiên có một suy nghĩ rất kinh khủng… Nếu tôi giết Triệu Tùng, tôi sẽ không cần phải trả tiền nữa. Khi cảnh sát điều tra ra, thì Ngô Khoan sẽ là đối tượng tình nghi lớn nhất, tôi chỉ cần giết nốt Ngô Khoan, như vậy…

Giờ nghĩ lại, lúc ấy tôi thật sự điên mất rồi nên mới có suy nghĩ điên cuồng ấy. Càng điên cuồng hơn, là tôi không chỉ nghĩ, còn làm thật. Tôi

https://thuviensach.vn

giết một nhà Triệu Tùng, ba mạng người, sau đó lại hẹn Ngô Khoan ra, đẩy hắn xuống lầu. Tất cả đều là do tôi làm.”

…

Trên mặt giấy dày đặc chữ đã thành thật khai báo tất cả tội lỗi. Lý Trạch xem xong, mặt đầy vẻ kinh ngạc, nhưng nhất thời lại không biết nói gì. Chờ hắn phục hồi tinh thần, thì Kỷ Lương đang lật tìm gì đó trong phòng.

“Sếp… cái này… cái này…” Tay hắn run rẩy cầm lá thư, đến giờ vẫn không thể tin mọi chuyện đều là do Hồ Thành làm ra: “Chuyện này có thật không?”

“Cậu nói thử xem!” Kỷ Lương nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái, lẳng lặng đi ra khỏi phòng sách, xem xét xung quanh nhà.

Vợ Hồ Thành đã mất sớm vì bệnh tật, mấy năm gần đây, ông đều một mình nuôi con gái. Nhà của một người đàn ông làm cảnh sát, lại thiếu bàn tay phụ nữ sẽ luôn có vẻ hơi lộn xộn, may là còn có con gái, nên căn nhà này nhìn cũng không quá bừa bộn, ngược lại, còn rất ngăn nắp, sạch sẽ, đồ vật đều được sắp xếp có chủ định.

Cô nhìn qua khẩu cung của Hồ Giai, sau đó bước vào phòng cô ấy.

Phòng của một nữ sinh nên có hình thức thế nào?

Nhìn căn phòng trước mặt, Kỷ Lương chỉ có một suy nghĩ: phòng của một nữ sinh bình thường không phải thế này!

Sạch sẽ, ngăn nắp, chỉnh tề đến mức khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Trên giá sách, từng cuốn sách được sắp xếp ngay ngắn từ cao đến thấp, mấy đồ vật nhỏ trên bàn học cũng thế. Kỷ Lương mở ngăn kéo, bên trong

https://thuviensach.vn

có mấy con rối nhỏ bằng gỗ, thông thường, tứ chi và đầu của rối gỗ có thể tự do cử động, có điều, hiện giờ, bọn chúng đã bị tách rời thành từng mảnh nhỏ, đặt rải rác trong ngăn kéo, nhưng lại rất có trật tự, tứ chi xếp với tứ chi, đầu xếp với đầu, phân loại rất rõ ràng đặt trong đó.

Lòng Kỷ Lương như trầm xuống, cô đóng ngăn kéo lại. Ngay lúc bước ra khỏi phòng, cô nhìn thấy bức ảnh lộ ra trên giá sách. Đó là ảnh chụp một nhà ba người. Trong ảnh, Hồ Thành ôm Hồ Giai, vợ ông thì ngồi dựa bên cạnh ông, cả nhà ba người nhìn rất hạnh phúc.

Kỷ Lương đi ra khỏi phòng, bước vào phòng khách, ngồi đối diện với Hồ Giai.

“Tiểu Giai!”

“Cảnh sát Kỷ!” Tâm trạng của Hồ Giai có vẻ đã bình tĩnh hơn, đôi mắt cô đỏ bừng vì khóc, giống như con thỏ nhỏ, ngước nhìn Kỷ Lương: “Bố em…”

“Chị thật sự xin lỗi!” Kỷ Lương thở dài: “Chú Hồ đã tự thú rồi.”

“Bố em, ông ấy…” Hồ Giai cúi thấp đầu: “Bố em sẽ thế nào?”

“Tôi đang chờ tin tức bên bệnh viện, có điều… nếu tất cả những chuyện này là thật, thì khi chú Hồ tỉnh lại, sự trừng phạt của pháp luật cũng đang chờ ông ấy.” Kỷ Lương nói: “Tiểu Giai, em cũng cho rằng chú Hồ là hung thủ sao?”

Hồ Giai mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Kỷ Lương: “Không… bố em đương nhiên không có khả năng giết người… Bố em sẽ không giết người …”

“Vậy em có cảm thấy ai có thể làm việc này không?” Kỷ Lương lấy quyển sổ ghi chép của cô, vừa lật vừa hỏi: “Em nói tối hôm nay chú Hồ

https://thuviensach.vn

chưa ra ngoài, sau khi ăn xong chỉ ở lì trong phòng sách, không bước ra, cũng không có ai tới vào lúc đó. Chúng tôi có xem xét ghi nhớ trong điện thoại của chú Hồ, thì cũng không thấy liên lạc với ai. Trong bức thư để lại, chú Hồ đã thừa nhận hết tội lỗi của mình…" Nói xong, cô đưa cho Hồ Giai xem lá thư tự thú của Hồ Thành mà Lý Trạch vừa đọc.

Hồ Giai run rẩy nhận thư: "Không… không phải… bố em không giết người… Bọn họ không phải do bố em giết… Không phải bố em giết…" Hồ Giai khóc to, không ngừng lắc đầu, phủ định sự thật rằng Hồ Thành đã thừa nhận chính mình là thủ phạm.

"Vậy ai giết bọn họ?" Kỷ Lương nhìn chằm chằm cô, tra hỏi: "Em biết ai giết họ, đúng không?"

"Em… em không biết, em không biết ---." Hồ Giai run rẩy cả người: "Lúc em đi tới, bọn họ chết rồi … đã chết rồi…" Cô nhắm chặt mắt, trong đầu hiện lên tình cảnh mà cô không thể nào quên kia, thi thể bị cắt ra thành từng mảnh, những ánh mắt trợn to lên nhìn cô chằm chằm…

"Hồ Giai!" Kỷ Lương nắm lấy bả vai cô: "Em bình tĩnh một chút, nói cho tôi biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?! Nếu em muốn cứu chú Hồ, thì em phải nói cho tôi biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?!"

"Cứu bố em… đúng, phải cứu bố em… cảnh sát Kỷ, chị nhất định phải cứu bố em…" Hồ Giai giống như người chết đuối, bám chặt lấy Kỷ Lương như túm được phao cứu sinh: "Em nói, em nói hết, chỉ cần có thể cứu bố em… Hôm đó, em nhận được một cuộc điện thoại…"

Hồ Giai khóc thút thít, giọng đứt quãng kể lại mọi việc.

Chuyên ngành của Hồ Giai là tâm lý học tội phạm, đã từng tiếp xúc với các loại tội phạm, nhưng mà… vẫn cảm thấy chỉ có thể chạm đến lớp vỏ ngoài, cứ có cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa. Cô hy vọng có thể thực sự tiếp xúc với một vụ án thật, chứ không phải chỉ trên tài liệu học tập. Chỉ có

https://thuviensach.vn

thực sự tiếp xúc, thì mới có thể thể nghiệm sâu sắc hơn… Ngày đó, cô nhận được một cuộc điện thoại, người trong điện thoại nói cho cô một cơ hội để tham gia vào một vụ án mạng…

Việc này đối với cô là một món ăn hấp dẫn không thể kháng cự!

Dựa vào địa chỉ mà người kia thông báo qua điện thoại, cô bán tín bán nghi đi tới nhà Triệu Tùng. Lúc mở cửa ra, cô nhìn thấy cả nhà ba người Triệu Tùng đã chết rồi, thi thể rải đầy đất: “Em sợ hãi ngồi phịch xuống đất, đang định lấy điện thoại ra báo án, thì người kia lại gọi đến, hắn nói hắn đang ở một nơi kín đáo theo dõi em. Bắt em phải làm theo lời hắn, nếu không sẽ nổ súng giết chết em… Vì thế, em liền làm theo yêu cầu của hắn, sắp xếp thi thể thành tình cảnh kia…” Hồ Giai vừa khóc vừa nói: “Cảnh sát Kỷ, em thực sự không giết người… Lúc em đi tới, họ đã chết rồi… Bọn họ cũng không phải do bố em giết… Bọn họ bị người kia giết …”

Kỷ Lương nhờ người lấy cho cô một cốc nước: “Hồ Giai, em… có phải em bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế không?”(*)

(*) Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế: còn gọi tắt là OCD (Obsessive-Compulsive Disorder) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. OCD được Tổ chức Y tế Thế giới xếp vào nhóm 10 bệnh lý gây ra tàn phế nặng nề nhất trên toàn cầu. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà quá mức gọn gàng cần thiết. Nhưng không phải mọi hành vi có tính chất ám ảnh cưỡng chế đều bị coi là dấu hiệu của bệnh, chẳng hạn phải

https://thuviensach.vn

nghe kể chuyện mới đi ngủ được (ở trẻ nhỏ) hoặc các nghi lễ tôn giáo đều là các hành vi lặp đi lặp lại nhưng chúng có ích và không quá gây phiền toái. Ngoài ra nỗi lo lắng vừa phải trong một khoảng thời gian nào đó khi cuộc sống gặp cản trở cũng được xem là các cảm xúc bình thường như trong mùa dịch bệnh lo lắng về sự sạch sẽ giúp ích hơn là thái độ bàng quan. Nhưng sẽ là bệnh thật sự nếu nó quá mức độ cần thiết và gây đau khổ. Mức độ của bệnh có thể từ nhẹ đến nặng, nhưng nếu bị nặng mà không được điều trị sẽ làm thoái hóa khả năng làm việc, học tập thậm chí làm người bệnh không thoải mái trong chính căn nhà của mình, họ có thể mất vài giờ một ngày chỉ để thực hiện các hành vi cưỡng chế.

Mặc dù các triệu chứng điển hình của OCD thường bắt đầu ở lứa tuổi thanh niên hoặc đầu trưởng thành, tuy nhiên cũng có tới một phần ba khởi phát khi còn nhỏ tuổi thậm chí có những đứa trẻ mắc bệnh trước tuổi đi học (người ta đã ghi nhận một số trường hợp OCD trước 2 tuổi). Ảnh hưởng của bệnh lên đứa trẻ ở giai đoạn đầu của cuộc đời gây những hậu quả nghiêm trọng cho chúng. Điều quan trọng là đứa trẻ cần được phát hiện và chữa trị sớm nhằm hạn chế tối đa những tác động xấu lên sự phát triển. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một rối loạn của não bộ có nguyên nhân từ sự bất thường trong xử lý thông tin do vậy căn bệnh không phải là lỗi của người mắc hoặc biểu hiện của nhân cách không ổn định, yếu đuối.

Hồ Giai sợ run người, sau đó gật gật đầu: “Đúng… em… em dọn dẹp, phân loại đồ đạc cẩn thận. Nếu không làm ổn thỏa, em sẽ cảm thấy không thoải mái.”

“Chú Hồ có biết em bị chứng bệnh này không?”

“Có… biết...”

Kỷ Lương suy nghĩ: “Hồ Giai… Nếu mọi việc đều đúng như em nói. Vậy thì… Tôi nghĩ cả em và chú Hồ đều bị “người kia” lợi dụng. Như thế… Ngô Khoan thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Ngô Khoan…” Nhắc tới cái tên này, khuôn mặt trẻ trung của Hồ Giai đầy vẻ oán hận: “Gã đó là tên khốn khiếp!” Hồ Giai tức giận đến run rẩy cả người: “Ngày đó, khi em đi từ trong nhà Triệu Tùng ra, thì bị hắn bắt gặp… Trên người em dính máu. Sau khi tin tức về vụ án được phát ra, hắn đến tìm em, lấy chuyện này ra để uy hiếp em… Uy hiếp em phải với hắn…” Môi dưới của Hồ Giai gần như bị cắn đến chảy máu, cô cố gắng khống chế tâm trạng mình, nhưng rõ ràng là không hề thành công, cô gần như khóc không thành tiếng: “Tên khốn đó uy hiếp em, muốn em phải quan hệ với hắn…” Nói tới đây, tâm trạng tích tụ lâu ngày giống như bùng phát, Hồ Giai không khống chế được, òa lên vừa khóc vừa la hét: “Bẩn… bẩn lắm… em bẩn lắm… thật ghê tởm…”

Kỷ Lương ôm cô vào lòng: “Không sao, tên vô lại đó đã chết rồi, không bao giờ… có thể gây tổn thương cho em nữa…” Tâm trạng của mấy người ngồi cạnh đó cũng rất nặng nề, họ không thể ngờ… sự tình sẽ phức tạp như thế.

“Lẽ ra em nên sớm báo án.” Lý Trạch rít một hơi thuốc, nhưng để tay lên ngực mà tự vấn, nếu như hắn là Hồ Giai, gặp phải chuyện như vậy, hắn chắc chắn cũng bị dọa đến hoang mang lo sợ…Lại bị một tên khốn uy hiếp, một nữ sinh như cô, sẽ sợ đến choáng váng, chỉ có thể mặc cho Ngô Khoan muốn làm gì thì làm thôi.

Có lẽ bọn họ là người ngoài cuộc, nên luôn nói dễ dàng, một câu “báo án sớm” nói rất có lý! Nhưng không phải là đương sự, họ không thể hiểu được sự sợ hãi, và sự dày vò trong tâm tưởng, vô cùng rối rắm ấy.

Đúng vào lúc này, thì bệnh viện truyền tin tức đến, Hồ Thành đã qua cơn nguy kịch, may mà phát hiện sớm, kịp thời đưa vào bệnh viện để rửa sạch dạ dày. Tin tức này cuối cùng cũng có thể trấn an Hồ Giai một chút.

“Em giết Ngô Khoan sao?” Kỷ Lương hỏi cô.

https://thuviensach.vn

Hồ Giai yên lặng một lúc, rồi cắn môi: “Đúng là em muốn giết hắn, thậm chí, ngay cả giết như thế nào, em cũng đã sắp xếp ổn thỏa… Sáng hôm đó, em gọi điện thoại cho hắn, hẹn hắn lên căn phòng chứa đồ trên nóc tòa nhà kia… Sau đó, em cho hắn uống thuốc mê, chờ hắn ngủ, em đi lên sân thượng, khóa trái cửa, rồi cắt song sắt ra… Thừa lúc giữa trưa, ít người qua lại, em quay trở về phòng… Thì Ngô Khoan không biết đã biến đâu mất rồi. Em hoảng sợ, tìm mãi không thấy. Em đã nghĩ, không biết có phải, hắn tỉnh lại rồi chạy mất không… Khi đó, em đột nhiên thở phào một hơi, em chỉ nhất thời bị tức giận đến mê muội đầu óc, hắn chạy cũng tốt… Nhưng vừa xuống dưới lầu, thì Ngô Khoan lại rớt từ trên xuống…”

“Nói vậy, Ngô Khoan không phải do em giết sao?”

“Không phải.” Hồ Giai lắc đầu.

Kỷ Lương sắp xếp lại thông tin trong đầu mình: “Có lẽ… đây chính là bi kịch do “hiểu lầm” tạo thành.”

https://thuviensach.vn

Chương 63: Đừng Điều Tra Nữa

Từ những "hiểu lầm" tạo thành bi kịch!

Kỷ Lương nói: "Chờ chú Hồ tỉnh lại sẽ biết ngay." Nếu tất cả đúng như cô suy đoán, như vậy thì… Cô nhìn Hồ Giai, không biết cô ấy có chấp nhận được kết quả này không.

Thành viên tổ trọng án thức trắng một đêm, Kỷ Lương và Hồ Giai ngồi trong bệnh viện chờ Hồ Thành tỉnh lại. Hơn năm giờ sáng, người đàn ông trung niên nằm trên giường, rốt cuộc cũng có phản ứng.

"Bố ---." Hồ Giai ghé vào mép giường: "Bố… Con là Giai Giai… Bố…"

Hồ Thành cố gắng nâng mí mắt nặng trịch, đưa tay xoa đầu Hồ Giai, sau đó nhìn Kỷ Lương. Kỷ Lương hiểu ngay yêu cầu của ông.

"Giai Giai, em có thể đi mua giúp tôi một cốc cà phê không? Chú Hồ đã tỉnh lại, em có thể yên tâm một chút rồi. Đi ăn sáng đi, đừng để chú Hồ phải lo lắng cho em."

Hồ Giai nhìn Hồ Thành, rồi lại nhìn Kỷ Lương, sau đó khẽ gật đầu đi ra ngoài.

"Chú Hồ, chú có thấy khá hơn không?" Kỷ Lương kéo một chiếc ghế lại gần giường.

Hồ Thành gật đầu: "Đội trưởng Lương, đều là do chú làm, cháu bắt chú là được!" Hồ Thành đưa tay ra khỏi chăn, tùm chặt lấy Kỷ Lương: "Chú nhận tội… Cháu bắt chú kết án đi."

https://thuviensach.vn

Nhìn bộ dạng này của ông, trong lòng Kỷ Lương bỗng có cảm giác khó chịu không thể nói rõ được, trên đời này, tấm lòng của bố mẹ đều là như vậy phải không? Cô hít sâu một hơi: “Chú Hồ, chú làm cảnh sát nhiều năm rồi, nên cũng biết, muốn kết án phải có trình tự.” Không phải cứ nhận tội là họ sẽ kết án, mà còn cần có chứng cứ thuyết phục nữa.

Hồ Thành nhìn cô, bàn tay đang cầm tay cô bỗng buông lỏng: “Tiểu Lương… tiểu Giai còn nhỏ, không hiểu chuyện.” Ông đưa tay lên xoa mặt: “Mấy năm nay chú chỉ lo công tác, không thể chăm sóc tốt ẹ con họ. Sau khi vợ chú qua đời, chú càng ở Cục cảnh sát nhiều hơn, dùng công việc để làm tê liệt chính mình… Càng ít quan tâm đến tiểu Giai… Chú không biết… Không biết nó biến thành như thế từ bao giờ…” Nói tới đây, Hồ Thành lại xúc động hơn.

“Chú Hồ, chú bình tĩnh một chút!” Kỷ Lương vội vàng trấn an ông: “Sự tình cũng không phải như chú nghĩ. Hồ Giai không giết người… Ba người nhà Triệu Tùng không phải do Hồ Giai giết!”

“Không phải…” Hồ Thành ngẩn người, sau đó nắm chặt tay Kỷ Lương: “Cháu nói gì… Không phải do tiểu Giai giết…”

“Chú Hồ.” Kỷ Lương bảo ông bình tĩnh: “Hiện giờ cháu cần hỏi chú một chuyện, để chứng minh suy đoán của cháu… Chú phải trả lời cháu thật chi tiết.”

“Được! Được… Cháu hỏi gì chú cũng nói hết.” Vừa nghe thấy Hồ Giai vô tội, Hồ Thành như cảm thấy ánh bình minh lóe sáng trong đêm.

“Chú Hồ, trước hết, chú hãy kể cho cháu những gì chú biết đi.”

“Đêm hôm đó, khi chú tan sở về, thì thấy tiểu Giai vội vội vàng vàng lên taxi. Bình thường, buổi tối tiểu Giai rất ít ra ngoài. Chú liền đi theo, thấy con bé bước vào trong một tiểu khu, hành vi của con bé hơi khác thường, nên chú cũng xuống xe đi theo.” Hồ Thành nghiêm túc hồi tưởng lại tình

https://thuviensach.vn

hình ngày hôm đó, không bỏ qua một chi tiết nào: “Chú không bám theo quá sát, vì sợ con bé phát hiện, sau đó… Chú thấy nó bước vào một căn phòng, một lúc lâu sau, vẻ mặt con bé vô cùng bối rối, chạy ra khỏi phòng. Cháu đoán xem chú nhìn thấy cái gì… Chú thấy quần áo con bé dính máu, nên chạy tới căn phòng mà con bé vừa bước vào, nhìn một chút, thì thấy đống thi thể được xếp chỉnh tề như vậy… Hình ảnh đó…”

“Khiến chú nghĩ đến căn bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế của Hồ Giai đúng không?” Kỷ Lương hỏi: “Cho nên, suy nghĩ đầu tiên của chú chính là Hồ Giai đã giết những người đó, phải không?”

Hồ Thành mím môi, cuối cùng khẽ gật đầu: “Tiểu Giai thích làm như vậy… Chú sợ đến choáng váng, đầu óc trống rỗng… Chú… chú chạy ra khỏi hiện trường… Sau đó, chú luôn nghĩ không biết nên làm thế nào… Nhưng chú không có cách nào thuyết phục được mình đi báo án, cho đến khi sự tình bị lộ ra… Mọi người điều tra vài ngày cũng vẫn không tra ra được gì, nên chú đã nghĩ ông trời đứng về phía mình, mọi chuyện có thể cứ như vậy mà qua… Nhưng…”

“Nhưng chú không ngờ, ngày hôm đó, trừ chú ra, còn có người khác nhìn thấy nữa, đúng không?”

“Đúng!” Hồ Thành nắm chặt tay: “Chú không ngờ, hôm đó Ngô Khoan cũng có mặt, nhìn thấy tất cả… Hắn uy hiếp chú rằng muốn tố cáo Giai Giai. Vì muốn ngăn miệng hắn lại, nên chú phải đưa cho hắn một khoản tiền lớn… Có điều, hắn ta lại là một con quỷ hút máu tham lam… quen mui thấy mùi ăn mãi, cứ liên tục tới đòi tiền chú. Nhưng, chỉ cần có thể bịt miệng hắn để bảo vệ tiểu Giai, thì có tốn nhiều tiền nữa chú cũng tình nguyện… Vậy mà, chú không ngờ, tên súc sinh đó… Tên súc sinh đó không chí dùng sự kiện kia để gây sức ép với chú… mà còn dùng nó để… ép tiểu Giai…” Nói đến đây, Hồ Thành đã không thể nói được nữa. Là một người cha, mà phải nhìn thấy con gái mình phải đối diện với hành vi man rợ như vậy…

https://thuviensach.vn

Hồ Thành nhắm mắt, hai dòng lệ chảy xuống: “Tên súc sinh đó… Chú không tha cho hắn…” Hồ Thành hít sâu một hơi: “Để hắn tiếp tục sống… là sự tra tấn đến cùng cực đối với tiểu Giai…”

“Cho nên, chú làm theo kế hoạch của Hồ Giai… Khi Hồ Giai đi lên sân thượng, chú giấu Ngô Khoan đang hôn mê đi… Chờ Hồ Giai đi rồi, chú mới đẩy Ngô Khoan từ trên cửa sổ xuống, như vậy, Hồ Giai cũng không có mặt tại hiện trường lúc đó.”

Hồ Thành không nói gì, chỉ khẽ gật đầu! Nói ra tất cả khiến người ông cũng nhẹ nhõm hơn: “Đội trưởng Lương, cháu nói.. tiểu Giai không giết người, thật sao?” Ông không quên những lời Kỷ Lương nói lúc đầu.

Kỷ Lương kể lại cho ông những gì Hồ Giai đã khai. Sau khi nghe xong, Hồ Thành như người mơ ngủ, ngỡ ngàng nhìn Kỷ Lương, như không tin những gì mình vừa nghe thấy.

Kỷ Lương nhìn ông, nhất thời cũng không thể nghĩ ra câu gì để an ủi ông, đành phải ngồi yên lặng, cho đến khi y tá đi tới, nói cần kiểm tra cho ông, cô dặn dò ông chú ý tĩnh dưỡng rồi bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, cô nhìn thấy Hồ Giai ngồi bên góc tường, cắn vào mu bàn tay, cố gắng khống chế không ình khóc thành tiếng. Kỷ Lương đóng cửa lại, kéo cô, ôm vào lòng.

Hồ Giai ôm chặt lấy Kỷ Lương, giống như muốn mượn sức Kỷ Lương để tiếp tục chống đỡ chính mình vậy…

Vụ án của Triệu Tùng và Ngô Khoan lần lượt xảy ra, ai cũng không ngờ kết quả lại như thế. Cũng không ai muốn nhìn thấy kết quả như thế, nhưng… tất cả những chứng cứ để lại, thời gian, địa điểm, đều chứng minh, chỉ có một kết quả đó mà thôi.

https://thuviensach.vn

Khi còng tay Hồ Thành, trong lòng những thành viên của tổ trọng án có một thứ cảm giác khó nói thành lời. Bọn họ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày phải cầm chiếc còng lạnh như băng này, bấm vào tay đồng nghiệp của mình…

Hôm đó, Hồ Giai không xuất hiện, chỉ nhờ Kỷ Lương nhắn với Hồ Thành một câu, đó là: Bố, con ở nhà chờ bố về.

“Haizzz ---.” Nhìn xe cảnh sát chở Hồ Thành đi, Kỷ Lương thở dài một hơi, nhưng không có cách nào xóa đi cảm giác khó chịu trong lòng mình.

Vụ án giết người cưa xác, và vụ án nhảy lầu đã được giải quyết, nhưng mà… “người kia” trong lời khai của Hồ Giai là ai? Hung thủ đã giết cả ba người nhà Triệu Tùng rồi cưa xác thành từng mảnh nhỏ là ai?

Từ đầu đến cuối, hắn chỉ tránh sau màn, gọi một vài cú điện thoại, sau đó tạo thành thảm kịch như bây giờ.

Nhờ đồng nghiệp bên giám định kiểm chứng, thì máu trên bức thư mà cô nhận được cùng với máu trên bức thư báo án Triệu Tùng là cùng một loại, nhưng cũng không phải máu người, mà là máu gà…

Thật sự là khiến người ta vừa bực mình vừa buồn nôn!

Kỷ Lương xoa xoa thái dương, mặc dù vụ án cũng gỡ được một phần, nhưng có một chút chuyện mà ngay cả ngoài lề cô cũng chưa chạm vào được… Ví dụ như chuyện của hai vợ chồng Lâm Hải Bình, đây cũng là chuyện khiến cô không biết phải làm sao, hai người kia rốt cuộc có liên quan gì đến cô hay không… Rồi vì sao đột nhiên hi sinh vì nhiệm vụ… Còn người đàn ông xinh đẹp trong lời kể của ông Lý, cùng với sếp Hạ, tất cả, tất cả là thế nào?

Kỷ Lương quyết định xem lại lần nữa quyển nhật kí của Triệu Tùng, xem có thể tìm ra chút đầu mối gì hay không.

https://thuviensach.vn

“Lý Trạch --- quyển nhật kí kia đâu?” Khi Kỷ Lương quay lại Cục cảnh sát, thì tìm vài lần cũng không thấy quyển nhật kí kia. Vụ án của Triệu Tùng còn chưa kết án được, thì quyển nhật kí và những vật chứng khác cũng phải lưu giữ tại Cục cảnh sát. Hôm đó, sau khi xem xong, cô đặt nó cùng chỗ với các vật chứng khác.

“Nhật kí gì?”

“Quyển sổ ghi chép của Triệu Tùng,có bìa màu vàng ấy.” Lạ thật! Hôm qua cô vẫn còn nhìn thấy, sao hôm nay lại không tìm thấy đâu.

“À… quyển sổ đó à,” Lý Trạch uống một hớp nước: “Sáng nay Cục trưởng bụng phệ lấy đi rồi.”

“Cái gì?” Ông ấy lấy thứ đó làm gì? Mà cái vị ngồi trên ghế Cục trưởng ấy, bình thường chỉ cần há mồm là đủ rồi, mấy chuyện hao tâm tổn sức bình thường đều là đám tép riu như cô làm. Nhìn cái bụng càng ngày càng tròn kia là có thể thấy mấy năm nay ông hoạt động cơ mồm còn nhiều hơn hoạt động thân thể.

Cô gõ cửa, sau khi nghe thấy tiếng trả lời, Kỷ Lương đẩy cửa bước vào, cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: “Cục trưởng, quyển nhật kí đó sếp xem xong chưa? Bên chỗ tôi còn cần dùng.”

“Mọi người không cần điều tra nữa.” Cục trưởng bụng phệ chỉ tập trung đọc tài liệu, không thèm ngẩng đầu lên nhìn cô, buông ra một câu như vậy.

“Vì sao?” Vụ án còn chưa tìm được hung thủ, đâu có lí nào mà phải dừng lại như vậy.

Cục trưởng bụng phệ ngẩng đầu nhìn cấp dưới mà ông rất yêu quý: “Tôi bảo cô đừng điều tra nữa thì đừng điều tra, hỏi nhiều thế làm gì.”

https://thuviensach.vn

“Này --- sếp, đừng nói thế chứ.” Kỷ Lương cũng không phải là một đội trưởng ăn không ngồi rồi, chỉ với một câu đó làm sao có thể xua cô đi được: “Mấy anh em mất biết bao nhiêu ngày điều tra chỉ vì muốn bắt được hung thủ, còn cho người nhà nạn nhân một câu trả lời hợp lí. Đột nhiên sếp nói như vậy, bảo chúng tôi dừng tay, có phải là quá đáng lắm không?!”

Nhìn nét mặt bất bình của cô, ông béo biết ngay cô lại nổi tính bướng bỉnh, liền thở dài: “Kỷ Lương, cô làm việc dưới quyền tôi lâu như vậy, giúp tôi phá không ít vụ án khó khăn. Nhưng vụ án lần này, cô dừng tay đi.”

“Vì sao?!”

“Bên trên có người tiếp nhận rồi.”

Dạo này, chỉ một câu cấp trên thôi cũng có tác dụng hơn bao nhiêu lí do khác. Kỷ Lương trừng mắt, nhưng nhìn ông béo ra vẻ những gì tôi có thể nói cũng chỉ đến thế mà thôi kia, cô lại chỉ có thể thầm lặng ân cần hỏi thăm từ đầu đến chân ông béo mấy lần.

“Kỷ Lương, nếu cô đã tham gia vào doanh trại huấn luyện rồi, thì cũng đừng quan tâm đến án từ này nọ nữa.”

Đúng lúc ra đến cửa, thì cô nghe thấy ông béo nói một câu rất sâu xa như vậy. Trong lòng cô thầm dựng ngón giữa lên, chuyện đã đến nước này rồi, càng không cho cô điều tra, thì cô ngược lại càng muốn điều tra cho rõ ràng.

Núi không dịch chuyển thì người tự dịch chuyển. Nếu ở đây không được, cô sẽ tìm đường khác.

Mục tiêu: Hạ lão gia trong căn cứ.

https://thuviensach.vn

Chương 64: Biểu Tình Thụy Uy

Hình bóng và tăm tối luôn tồn tại song song. Chỉ ở trong ánh sáng lờ mờ, bạn mới có thể nhìn thấy bóng, nếu ngọn đuốc của bạn càng sáng, thì bạn sẽ càng không nhìn thấy rõ.

***

Tháng bảy nóng rực rốt cuộc cũng đến, nhiệt độ hơn 35 độ C ở ngoài trời khiến người ta đều cảm thấy da đầu như run lên. Những chú chó lang thang cố núp dưới gốc cây, rũ tai xuống, lè lưỡi thở hổn hển, hi vọng có thể giảm bớt đi chút cảm giác nóng bức.

Vầng thái dương chói chang cũng không thể làm giảm sự nhiệt tình của mọi người. Bọn họ tụ tập, bọn họ hò hét, hết tiếng hét này đến tiếng hét khác nối tiếp nhau vang lên, khiến cho nhiệt độ từ mặt trời tỏa ra cũng không thể nóng bằng không khí của bọn họ.

Đây không phải là dàn hợp xướng. Mà là biểu tình.

Thành phố S đang dấy lên làn song bãi công biểu tình hừng hực khí thế. Ban đầu chỉ có vài người, nhưng bây giờ, số người tham gia đã lên tới hàng ngàn người. Nam nữ, già trẻ đều có đủ. Bọn họ vung tay, bọn họ cao giọng hò hét, yêu cầu nhà tư bản chịu trả cho nhóm công nhân bọn họ nhiều phúc lợi hơn.

Nguyên nhân của sự việc này bắt nguồn từ khoảng nửa tháng trước, khi một doanh nghiệp nước ngoài liên tiếp xảy ra ba vụ công nhân nhảy lầu tự tử. Đây đúng là một mồi lửa, càng đốt càng cháy to. Giới truyền thông càng đào khoét thì càng ra nhiều thông tin, vạch trần bản chất bóc lột mồ hôi,

https://thuviensach.vn

xương máu công nhân của doanh nghiệp này. Có một phóng viên còn tự thử nghiệm, đóng giả làm công nhân trong phân xưởng, dùng kinh nghiệm chính mình đã trải qua để công bố với xã hội, doanh nghiệp này bóc lột mồ hôi công sức của công nhân thế nào, cũng vì thế mà khiến càng nhiều người hưởng ứng hơn, làn sóng biểu tình thị uy càng ngày càng lớn… Lớn đến mức dần có xu thế không thể khống chế được.

Không khống chế được, là chuyện mà nhiều người không muốn nhìn thấy. Trong xã hội hòa bình hiện nay, bạn có thể dùng lí trí, mượn việc biểu tình kháng nghị để thể hiện sự bất mãn của mình, khiến cho những người cầm quyền nghe được nguyện vọng của bạn, điều này được phép. Nhưng, hành động của dân chúng, thường dễ dàng bị người có ý đồ xấu lợi dụng, ví dụ như vào thời điểm này, có một số ít những kẻ xấu đứng lẫn vào trong đó, nhân cơ hội góp gió thổi lửa, khiến cho đám người biểu tình càng thêm phẫn nộ.

Kiều Đông đeo cặp, cố gắng thoát khỏi đám đông, mồ hôi đầm đìa đứng nhìn đám người mặt đỏ bừng bừng đang biểu tình thị uy kia. Trong lòng Kiều Đông có biết bao cảm xúc khó tả. Ở trong đám người này, có bao nhiêu người thật sự biểu tình vì quyền lợi của mình? Có bao nhiêu người thuận nước đẩy thuyền? Bao nhiêu người chỉ là hùa theo cho vui… Mấy người dân Trung Quốc tệ ở một chỗ, đó là mỗi khi nhìn thấy sự việc gì, không cần biết có liên quan đến mình hay không thì cũng vây lại xem, rồi hùa theo giúp vui…

Hắn hít sâu một hơi, đi về phía nhà mình. Nghĩ đến chuyện mới phát hiện ra gần đây, hắn càng nhanh bước hơn.

“Bùm!”

Một ánh đỏ bắn lên cao, giống như một rặng mây đỏ đẹp tuyệt vời phía chân trời. Một tiếng nổ đinh tai nhức óc khiến toàn bộ cửa sổ xung quanh

https://thuviensach.vn

đó vỡ tan vì chấn động. Đám người biểu tình trên đường đều dừng lại, kinh ngạc nhìn căn nhà vừa bị tiếng súng nổ san bằng kia…

Đó là nhà của Kiều Đông.

Đột nhiên, đường phố hoàn toàn yên lặng, mọi người ngơ ngác nhìn đống gạch đổ nát đang bùng cháy, nhất thời quên cả báo cứu hỏa hoặc báo công an!

Cho tới tận khi có một người chợt hô lên ----

“Phóng viên Kiều --- đám quỷ hút máu tham lam kia, họ giết phóng viên Kiều rồi!”

“Bọn họ giết anh hùng của chúng ta.”

“Các anh em, phải đuổi đám quỷ hút máu ngoại quốc này ra khỏi lãnh thổ của chúng ta.”

“Đuổi bọn họ cút đi!”

Sự phẫn nộ bao trùm cả khu phố.

Khi mấy người Hạ Vũ đến, điều đầu tiên họ nhìn thấy là cả đám người đang sôi máu, vẻ mặt hung ác hô khẩu hiệu đòi đuổi đám doanh nghiệp nước ngoài ra khỏi lãnh thổ. Đám cảnh sát muốn khống chế bọn họ nhưng rõ ràng là không hề có hiệu quả, ngược lại còn khiến lửa giận của quần chúng bốc cao hơn, thậm chí, còn phát sinh xung đột với cảnh sát, tình hình gần như vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Có chuyện gì thế?!” Kỷ Lương đỡ một ông lão suýt nữa bị đám đông đẩy ngã.

Sau khi ông lão đứng vững, nét mặt đầy vẻ căm phẫn, buông ra một câu chửi tục rồi mới kể lại chuyện vừa phát sinh, đương nhiên là kể về vụ nổi

https://thuviensach.vn

vừa rồi.

Mấy người xung quanh nghe xong, lẳng lặng liếc nhìn nhau, hỏi địa điểm xảy ra vụ nổ, sau đó rời khỏi đám biểu tình.

Chỉ cần nhìn đống gạch đổ nát trước mặt là có thể tưởng tượng ra vụ nổ vừa rồi lớn đến thế nào.

Tối hôm qua, trên đường cùng Hạ Vũ quay về căn cứ huấn luyện, cô còn mải suy nghĩ xem nên hỏi Hạ lão gia thế nào về chuyện của Lâm Hải Bình. Nhưng sau khi Hạ Vũ nhận được điện thoại, bọn họ liền lập tức khởi hành đi tới đây, gặp Hắc Tử và Tiểu Bạch. Trầm Sùng ở lại trong căn cứ tiếp tục phụ trách chuyện huấn luyện.

Trên đường đi, Hạ Vũ đã kể tóm tắt cho bọn họ về chuyện lần này! Dân chúng biểu tình bị kẻ xấu kích động, làm cho việc biểu tình càng ngày càng nghiêm trọng, nhiệm vụ của họ lần này chính là tìm ra kẻ có ý đồ kích động dân chúng, thừa cơ biểu tình để làm loạn.

Hạ Vũ, Kỷ Lương, Hắc Tử và Tiểu Bạch, bốn người cùng đi vào căn nhà đã bị nổ thành đống đổ nát vẫn còn vương lại dấu vết bị đốt, có nhiều chỗ còn đang âm ỉ cháy, khói bốc mù mịt. Ánh sáng trong nhà không được sáng, khắp nơi chỉ toàn thấy gạch ngói đổ nát, cảnh sát cũng đã kéo dây cảnh giới xung quanh.

“Một tên đáng thương!” Hắc Tử nhìn thi thể Kiều Đông đã cháy đen trong đống đổ nát, cảm thán: “Nghe nói là khí thiên nhiên nổ mạnh.” Trong không khí vẫn còn phảng phất mùi gas: “Mọi người thấy có giống không?”

Tiểu Bạch nhìn xung quanh, muốn tìm ra nguyên nhân gây nổ: “Không phải nổ từ ống dẫn!” Hắn ngồi xổm xuống, kiểm tra tỉ mỉ.

Ánh mắt Kỷ Lương dừng ở đống báo chí chưa bị thiêu hết. Bên trên là bài phát biểu của Kiều Đông, đưa tin về làn song biểu tình trong khoảng

https://thuviensach.vn

thời gian vừa này. Cô đi tới, đột nhiên lảo đảo, chân đạp vào mội tấm gói, hốc tường chợt lộ ra một cái hố. Kỷ Lương ngồi xổm xuống, móc từ trong hố ra một chiếc hộp sắt.

Chiếc hộp đó được giấu rất kĩ, không bị vụ nổ lần này phá hủy. Kỷ Lương ra hiệu cho bọn họ chạy tới. Sau khi mở ra, trong hộp là mấy trang giấy viết kín chữ, và một bức ảnh đã ố vàng. Kỷ Lương đưa cho Hạ Vũ xem.

“Sếp, mọi người xem này ---.” Rốt cuộc Tiểu Bạch cũng tìm ra manh mối trong đống đổ nát: “Tuyệt đối không đơn giản là nổ khí gas đâu!”

Hắn đưa thứ vừa tìm được ọi người xem, là ngòi nổ.

Ngòi nổ là bộ phận quan trọng nhất cấu thành một quả bom.

“Không phải gã này lúc đang chế bom thì làm không tốt nên tự nổ mình luôn đấy chứ?!” Hắc Tử sờ sờ cằm, buông ra một lời suy đoán cực kì thiếu muối.

Kỷ Lương lườm hắn: “Cậu nghĩ rằng ai cũng là phần tử nguy hiểm giống cậu, nhàn rỗi không có việc gì làm thì chế bom chơi à?”

“Bom á?” Một cậu cảnh sát trẻ đi vào, nghe thấy trọng điểm trong đoạn đối thoại của họ: “Các anh chị vừa nói bom ạ? Không phải do nổ khí gas à? Nếu thật sự là do bom, sau khi lên báo, nghiêm trọng một chút còn có thể dính dáng đến chuyện tập kích khủng bố ấy chứ.”

“Ôi dào…” Tiểu Bạch giữ chặt cậu ta: “Vội vàng gì?” Hắn kéo cậu cảnh sát trẻ lại: “Chúng tôi còn chưa điều tra kĩ!”

Lúc này, cậu cảnh sát kia mới giật mình: “Ơ --- mà các anh chị là ai? Sao lại được vào hiện trường thế này!” Hiện trường là nơi rất quan trọng, không thể để người không phận sự tiến vào được: “Còn không mau ra ngoài đi!”

https://thuviensach.vn

Hắc Tử cười rất quái dị, kéo cậu cảnh sát từ bên phía Tiểu Bạch sang: "Vì sao chúng tôi vào được à? Còn không phải tại cậu thất trách hay sao? Để cho bốn người sống sờ sờ, to tướng như chúng tôi ngang nhiên bước vào, nếu chúng tôi là phần tử bất hảo, động chân động tay phá hiện trường một chút, chứng cứ chó má gì cũng mất hết, thì giờ cậu có cái cóc khô gì mà dùng!"

"Anh… anh…" Cậu cảnh sát trẻ bị hắn kìm cổ đến nghẹn thở, cố gắng vùng ra, nhưng đối với một tên da dày thịt béo như Hắc Tử mà nói, thì chỉ như trứng chọi đá thôi. Cuối cùng, vẫn là Kỷ Lương không nhịn được, giải cứu cậu khỏi bàn tay ma quỷ của Hắc Tử, rồi đưa chứng minh cảnh sát của mình cho cậu ta xem!

"Chúng tôi tới đây để hỗ trợ giải quyết việc dân chúng biểu tình lần này!" Cô chỉ có thể nói qua loa.

Cậu cảnh sát trẻ cẩn thận nhìn chằm chằm bọn họ một lúc lâu, nhìn thế nào cũng không thấy bọn họ giống cảnh sát, mà giống phường trộm cắp hơn, nhưng chứng minh mà Kỷ Lương vừa đưa ra cũng không phải là giả! Cậu đưa tay xoa chỗ cổ vừa bị Hắc Tử kẹp, nói nhỏ: "Làm gì có cảnh sát nào như các anh các chị… Hai người vừa rồi còn giống hơn!"

"Cái gì?" Hạ Vũ xoay người lại, lạnh mắt liếc cậu, khiến cậu cảnh sát trẻ cảm giác như cả người bị đóng băng, anh lặp lại câu hỏi: "Cậu vừa nói gì?"

"Vừa… vừa rồi cũng có hai người…" Nhìn sắc mặt họ biến đổi, cậu cảnh sát lắp bắp kể lại chuyện lúc trước: "Ngay trước khi các anh đến… thì cũng có hai người khác đến…"

"Bọn họ có nói là ai không?"

Cậu lắc lắc đầu: "Bọn họ cũng không đi vào, chỉ đứng ngoài nhìn một lúc. Tôi thấy lạ nên mới đi lại hỏi, sau đó bọn họ nói là người cấp trên phái xuống."

https://thuviensach.vn

Mấy người Kỷ Lương quay sang nhìn nhau, trừ nhóm bọn họ ra, thì không nghe thấy cấp trên có cử người tới đây. Dù sao, chuyện này cũng không nên làm ầm ĩ lên, nếu xử lí không tốt, sẽ dễ tạo điều kiện ấy kẻ xấu nhiều lời. Ví dụ như bên phía Âu Mĩ, rất thích ý kiến về vấn đề nhân quyền, giờ gặp được chuyện này, lại đang thời kì internet thông suốt cả thế giới, ai dám cam đoan hiện giờ thành phố S không có một vài người nước ngoài đang thông báo tình thình xảy ra cho đám bạn nghe, rồi cả đám như hổ như sói ấy thế nào chẳng nhìn chằm chằm, chờ xem phía Chính phủ Trung Quốc sẽ ra tay thế nào đối với hành động biểu tình thị uy của nhóm dân chúng yêu "hòa bình" này?

Hạ Vũ nhìn thi thể gần như cháy thành than của Kiều Đông: "Tiểu Bạch, cậu dời thi thể đi trước đi, kiểm tra cẩn thận lại một lần. Kỷ Lương, em theo anh đi sang tòa soạn báo nơi Kiều Đông công tác một chuyến."

Cậu cảnh sát kia còn định nói thêm gì, thì Hắc Tử đã xuống tay nhanh hơn, kẹp cổ cậu kéo sang một bên, khiến cậu còn không kịp í ới tiếng nào. Sau đó, Tiểu Bạch nhanh chóng dùng một chiếc bọc to, gói gọn thi thể vào, tránh những nơi tụ tập đông người rồi rời đi.

Tòa soạn nơi Kiều Đông làm việc, là một tòa soạn nhỏ, bình thường chỉ dựa vào mấy mẩu quảng cáo để duy trì. Hành động lần này của Kiều Đông làm cho lượng tiêu thụ của tòa soạn tăng đột biến gấp mấy lần, danh tiếng của tòa soạn cũng nhanh chóng tăng vọt.

Khi Hạ Vũ và Kỷ Lương đi vào tòa soạn, thì tình hình cũng không bận rộn như họ nghĩ. Đón họ là một căn phòng trống rỗng, cửa kính bị đập vỡ, bàn bị lật đổ, báo chí rơi đầy đất, phủ bên trên là thủy tinh vỡ, không có một ai.

"Đây… sao lại thế này?" Kỷ Lương ngẩn người nhìn căn phòng bề bộn như vừa bị đập phá.

https://thuviensach.vn

Chương 65: Sự Tình Có Điểm Kỳ Lạ

Kỷ Lương hỏi mấy người bên cạnh, nhận được đáp án là đội duy trì trật tự!

Vị trí địa lí thành phố S hơi khác so với các khu vực khác, dân chúng ở đây, chủ yế là dân tộc thiểu số. Ngoài lực lượng vũ trang của Chính phủ là cảnh sát ra, ở đây còn có một đội do dân chúng đia phương tự phát tạo thành, gọi là đội duy trì trật tự, cùng giữ gìn sự bình yền cho thành phố S với cảnh sát.

Hạ Vũ chờ người đến Cục cảnh sát địa phương để hỏi cho rõ ràng. Tình hình trước mắt đã cho thất, tòa soạn là người bị hạ, cái đội mang danh là duy trì trật tự kia, đã không tới bảo vệ cho sự an toàn của tòa soạn, mà ngược lại còn đến đập phá?!

“Đúng! Là do đội duy trì trật tự làm!” Cục trưởng Cục cảnh sát địa phương tên là Ô Mộc Tây Á, là một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, trên môi có hai sợi dâu dê, máu tóc ngắn xoăn rẽ sang hai bên, để lộ ra cái trán trơn bóng. Xem ra, ông ta cũng không thoát khỏi nguy cơ rụng tóc của đàn ông trung niên. Lúc này, ông ta đang ngậm một điếu thuốc lá, nhả mây phun khói: “Bọn họ đã nhìn thấu bộ mặt thật của tên nhóc Kiều Đông kia. Chuyện nổ bom hôm nay cũng là do tên nhóc đó tự chuốc lấy thôi. Chủ của tòa soạn cũng chính là Kiều Đông.”

“Thế là sao?” Cách nói này, có quá đáng không?!

“Tên nhóc đó lén nhận hối lộ, nhận tiền để bôi đen doanh nghiệp của người ta, thậm chí còn lén chế tạo bom, kết quả là tự mình làm nổ chính

https://thuviensach.vn

mình.”

“Anh nói như cứt ấy!” Kỷ Lương bực mình chửi vậy.

“Cô ---.” Ô Mộc Tây Á kẹp điếu thuốc, chỉ thẳng vào Kỷ Lương, câu nói thô tục của Kỷ Lương khiến hắn tức đến mức hai sợi râu dê cũng khẽ run lên: “Tóm lại, chuyện của Kiều Đông do đội duy trì trật tự xử lí. Các người chỉ cần làm tốt nhiệm vụ thuộc bổn phận của các người là được rồi.” Hắn có nhận được thông báo từ bên trên, mấy người lần này tới chẳng qua chỉ để hỗ trợ xử lí việc biểu tình thị uy mà thôi.

“Cái chết của Kiều Đông có vấn đề.”

“Kiều Đông là người theo chủ nghĩa phi chính phủ, các bài báo của hắn luôn thể hiện sự phê phán đối với xã hội phấp chế và chính nghĩa đương thời, đội duy trì trật tự luôn soi hắn chằm chằm.”

“Nhưng rõ ràng… bọn họ soi vẫn chưa đủ kĩ. Giọng Hạ Vũ không mặn không nhạt. Anh bình tĩnh nói, nhưng lại khiến người ta hiểu được anh ta đang nghi ngờ năng lực của cái mà người ta gọi là đội duy trật tự.

“Chuyện của Kiều Đông cứ giao cho đội duy trì trật tự đi. Các cậu chỉ cần để ý xử lí chuyện bãi công biểu tình là được rồi!” Râu dê cầm lấy tờ báo trên bàn: “Sự kiện bãi công biểu tình càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không ngăn lại sẽ khiến toàn bộ hệ thống xã hội bị tổn hại.” Càng ngày càng có nhiều người tham gia biểu tình. Mà trong xã hội hiện nay, việc liên kết kinh tế với các doanh nghiệp nước ngoài đã là xu thế không thể thay đổi được. Kiếm được nguồn đầu tư từ nước ngoài sẽ mang lại không ít lợi ích. Nếu đuổi tất cả các doanh nghiệp nước ngoài ra khỏi lãnh thổ, thì hậu quả thật sự không tưởng tượng nổi: “Tôi sẽ xem các cậu làm thế nào để dừng trò hề biểu tình này lại. Tính đến sáng nay, trước khi các cậu tới, đã có vài cảnh sát địa phương bị thương rồi.” Lão râu dê ra vẻ rất đàng hoàng, chính

https://thuviensach.vn

trực: “Để giữ gìn sự bình yên của xã hội, nhất định phải bắt hết mấy kẻ coi thường pháp luật này lại.”

Sau khi nói xong, lão râu dê còn làm ra vẻ tôi còn rất nhiều việc phải làm, các người có thể đi được rồi. Kỷ Lương còn muốn nói gì đó, nhưng Hạ Vũ khẽ liếc mắt ra hiệu với cô, nên mấy người đành đi ra khỏi Cục cảnh sát địa phương.

Sau khi Hạ Vũ gọi điện thoại cho Tiểu Bạch, anh dẫn người đến một ngôi biệt thự cách xa khu dân cư đông đúc. Lúc mọi người bước vào, Tiểu Bạch đnag mặc áo blouse trắng, đeo găng tay cao su, có vẻ đã xem xét kĩ càng thi thể bị cháy sạch không còn hình dạng kia.

“Cháy thảm thật!” Tiểu Bạch dùng cây nhíp trong tay, gắp một miếng thịt cháy đen lên: “Ngoài cháy, trong mềm, muốn thử một miếng không?!”

“Cút cha cậu đi!” Kỷ Lương đẩy tay hắn ra: “Tình hình thế nào?”

Năm đó, Tiểu Bạch vốn rất nỗ lực nghiên cứu y học, sau đó, không biết thế nào mà lại “lầm đường lạc lối”, gia nhập S.M.T, con dao phẫu thuật trong tay vừa có thể cứu người, cũng có thể giết người, nên có biệt hiện là Quỷ Y.

“Lại đây xem này…” Tiểu Bạch dẫn bọn họ lên phía trước, dùng cây nhíp gẩy gẩy ngực thi thể: “Nhìn xem, đây là cái gì?”

Kỷ Lương hơi ghé sát vào: “Miệng vết thương.” Tuy thi thể đã bị cháy sạch, nhưng vẫn nhìn thấy rõ ở ngực có một lỗ rất sâu.

“Ừ! Rất sâu, rất gọn gàng.” Không biết Tiểu Bạch lấy dao ra từ bao giờ, đâm mạnh xuống ngực thi thể: “Đúng vị trí của tim, sạch sẽ, gọn gàng.” Chỉ cách thi thể khoảng một li thì mũi dao dừng lại: “Không phải hắn tự nổ mình. Từ trước khi bom nổ, hắn cũng đã mất sức phản kháng rồi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy giờ chúng ta nên làm thế nào?” Kỷ Lương nhìn Hạ Vũ, cái chết của Kiều Đông rất kì quái, nhưng gã râu dê lại thể hiện rõ, rằng bọn họ không nên quan tâm nhiều, chỉ cần để ý đến việc họ nên làm là được rồi.

“Trước hết cứ làm theo kế hoạch đã.” Hạ Vũ nói: “Nghỉ ngơi một ngày để hồi sức, ngày mai chúng ta đi theo đoàn người biểu tình, tìm hiểu lai lịch của mấy người gây rối này.”

Khi Kỷ Lương đi ra khỏi biệt thự, cô bỗng phát hiện có kẽ đang trốn bên ngoài, ló đầu nhìn vào trong, vừa nhìn thấy cô bước ra, liền quay người chạy mất. Nhưng chưa được vài bước, hắn đã bị Kỷ Lương đuổi theo, túm lại, kéo vào một con hẻm nhỏ ở bên cạnh.

“Buông ra!” Hai tay bị bẻ quặt sau lưng, mặt hắn bị đè vào tường, nhưng hắn vẫn không ngừng chống cự, liều mạng giãy dụa, mà không thể thoát khỏi gọng kìm của Kỷ Lương.

“Anh là ai?”

“Tôi… tôi nhìn thấy các người đưa thi thể Kiều tiên sinh đi…”

Người này biết Kiều Đông. Kỷ Lương hơi lỏng tay, cho hắn xoay người lại nhưng vẫn khống chế hắn, không cho hắn thoát. Lúc này cô mới phát hiện, người đó còn rất trẻ, vẻ mặt quật cường, hốc mắt còn hơi đỏ, có vẻ như vừa khóc xong: “Sau đó thì sao? Cậu muốn làm gì?”

“Tôi… tôi cảm thấy Kiều tiên sinh bị người khác hại chết.”

“Vì sao?”

“Kiều tiên sinh là người tốt. Anh ấy thường xuyên cho cô nhi viện của chúng tôi tiền và đồ này nọ. Anh ấy không thể nào là người chế tạo bom như mấy gã bên đội duy trì trật tự nói!”

https://thuviensach.vn

Đội duy trì trật tự đã thông báo, nói Kiều Đông là phần tử khoác áo chính nghĩa mà làm việc xấu xa, lén lút chế tạo bom, lợi dụng làn song biểu tình để đứng giữa tư lợi cá nhân.

Không thể không nói, "hiệu suất làm việc" của đội duy trì trật tự cao đến kinh người.

Kỷ Lương thả cậu ta ra: "Sao cậu cho rằng Kiều tiên sinh bị người khác hại chết?"

"Hai ngày trước, khi Kiều tiên sinh tới chỗ chúng tôi, tôi có nghe anh ấy nhắc đến chuyện anh ấy lo có kẻ xấu lợi dụng đợt biểu tình lần này, bộ dạng của anh ấy lúc đó nhìn có vẻ như đã phát hiện ra chuyện gì."

Kỷ Lương còn muốn hỏi thêm, thì tên nhóc đã chui qua cánh tay cô ra ngoài, rồi nhanh chóng chạy đi mất.

Khi quay lại biệt thự, Hạ Vũ đang nhíu mày nhìn đống giấy tờ đầy chữ và kí hiệu đã lấy được ở nhà của Kiều Đông.

"Có phát hiện ra gì không?"

"Hình như… anh đã từng nhìn thấy loại kí hiệu này ở đâu rồi."

"Hả?" Kỷ Lương nhìn chằm chằm đống kí tự như gà bới đó, không hiểu gì cả.

Anh day day thái dương rồi đặt đống giấy đó xuống: "Để anh gửi về cho họ phân tích." Hạ Vũ cảm thấy đống giấy này là một manh mối rất quan trọng.

Ngày hôm sau, khi trời vừa sáng, Kỷ Lương đã bị tiếng ồn ào ngoài đường đánh thức --- đám người đã bắt đầu biểu tình. Mọi người nhanh

https://thuviensach.vn

chóng làm vệ sinh cá nhân, ăn tạm vài lát bánh mì rồi tự đi lẫn vào trong đoàn người.

Đám người biểu tình đông đúc, chật chội, hò hét ầm ĩ, mùi mồ hôi của bao nhiêu người hòa quện vào nhau. Kỷ Lương chậm rãi đi theo bọn họ, cùng la hét với bọn họ, đồng thời chú ý xung quanh xem có người khởi xướng hay có cử chỉ nào khác lại không!

Đúng lúc này, một chiếc xe vận chuyển hàng hóa ngừng lại, cảnh sát ở hai bên duy trì trật tự, không cho đám người biểu tình xông tới. Đám công nhân bốc vác của nhà máy nhanh chóng bê hàng hóa xuống.

“Đám chó săn ---.”

“Mau cút khỏi đây đi…”

Xung quanh vang lên những tiếng mắng chửi. Tình hình phát triển theo chiều hướng xấu thế này, nên mỗi khi mua hàng về, doanh nghiệp luôn phải nhờ cảnh sát địa phương giúp, nếu không, chỉ cần lơ là một chút, mấy thùng hàng mua về sẽ bị đám người biểu tình ném đi hoặc đập nát hết.

Hạ Vũ đóng giả làm cảnh sát, đứng bên cạnh trông chừng dùm đám công nhân, để bọn họ có thể yên tâm bê hàng vào. Đột nhiên, có một gã đàn ông râu quai nón cao lớn phá vỡ hàng rào của cảnh sát, chặn đường không cho đám công nhân tiếp tục bê hàng vào.

“Chúng mày là lũ chó săn. Vì chúng mày nên mấy thằng khốn nước ngoài kia mới có thể ngang ngược áp bức đồng bào ta như vậy.” Gã râu quai nón vừa nói vừa quay về phía người bên ngoài la hét: “Ai muốn đập chết lũ vô dụng này?!”

Hạ Vũ bước tới, bắt lấy tay đang giang ra chặn đường của hắn, ý bảo mấy công nhân kia tiếp tục đưa hàng vào: “Đứng sang một bên đi. Ở đây

https://thuviensach.vn

không phải chỗ để anh làm loạn.” Đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm gã đàn ông kia.

“Ôi --- cảnh sát à, sợ quá đi mất. Bắt tao đi, tới đây mà bắt tao này!” Gã râu quai nón to giọng la hét, ra vẻ gây sự, nếu như gặp phải Hắc Tử nóng tình, thì có khi đã làm ầm lên với gã rồi, nhưng động phải người mặt lạnh như Hạ Vũ, thì mặc kệ gã có khiêu khích thế nào cũng không làm Hạ Vũ tức giận được, vẫn đứng sừng sững như núi, chặn hắn sang bên lề.

Vì sự kiện bãi công biểu tình, nên doanh nghiệp này đã không còn bao nhiêu người. Cả kho hàng đều trống rỗng! Hạ Vũ đi theo đám công nhân đưa hàng vào, đanh định quay ra thì một đám người bịt mặt xông vào, trên tay cầm nào là gậy sắt, nào là dây xích!

“Đây chính là tay sai của đám chó ngoại quốc kia.” Tuy tên cầm đầu bịt kín mặt, nhưng chỉ nghe giọng cũng biết là gã râu quai nón vừa rồi. Hắn kéo kéo sợi xích trong tay, giọng đầy vẻ uy hiếp: “Thằng cảnh sát thối, tránh ra. Nếu không, tao đánh cả mày đấy!”

Hạ Vũ nhìn bọn họ, rút dùi cui điện ra --- thân phận hiện giờ của anh chỉ là một cảnh sát nhỏ, không được cấp súng, hơn nữa, dù anh có súng, cũng không thể lấy ra. Nếu rút súng trong đám người biểu tình này, thì tính chất sự việc sẽ hoàn toàn thay đổi.

Đám công nhân khuân vác vừa rồi nhìn thấy tình cảnh này, đều lùi lại, sau đó nhanh chóng chạy đi. Cũng không thể trách bọn họ thấy chết không cứu được. Gặp phải tình huống này, thì ai cũng thấy bất an. Sinh mạng là của mình, nếu không chạy được, thì bị thương cũng chỉ mình mình đau.

“Các anh em, đập chết hắn đi!”

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đánh Vào Nội Bộ

A Mạc Tây là người địa phương, từ tổ tiên anh ta đã luôn sống tại thành phố S. Thành phố S tuy cũng là một thành phố, nhưng vì ở sâu trong đất liền, nên thành thị phát triển cũng không sầm uất như những thành phố ở vùng duyên hải. Có điều, mấy năm gần đây, nhờ có Chính phủ dẫn đường, đưa một số doanh nhiệp nước ngoài vào, sử dụng nguồn tài nguyên vố có của địa phương, khiến kinh tế của thành phố S phát triển không ít.

Khi A Mạc Tây còn trẻ, hắn là một người rất nóng tình, thích dùng quả đấm để nói chuyện. Nhưng từ sau khi hắn cưới vợ, sinh con, thì tính tình cũng mềm mỏng nhiều, rất chăm chỉ công tác, ngoan ngoãn kiếm tiền. Nhưng dạo này, người thật thà thì số tiền kiếm được cũng rất thật thà, cho nên, hơn nửa đời người rồi, mà con số trên quyển sổ tiết kiệm của A Mạc Tây cũng rất ít ỏi. Nhìn thấy hai đứa con trai đã trưởng thành, vài năm sau cũng phải cưới vợ, cần dùng đến một khoản lớn. Nếu hắn cứ tiếp tục trông coi cái cửa hàng tạp hóa nhỏ kia, thì làm sao có tiền cho con cưới vợ. Trong tư tưởng của thế hệ trước, thì chuyện kết hôn của con cái đều phải do cha mẹ phụ trách hoàn toàn.

Đúng lúc A Mạc Tây lo buồn bì chuyện hôn nhân của hai cậu con trai, thì thành phố S lại bùng nổ làn song biểu tình thị uy, làm cho việc kinh doanh tiệm tạp hóa nhỏ của hắn càng xuống dốc không phanh, làm cạn sạch cả tiền đầu tư vốn đã rất ít ỏi của A Mạc Tây. Đúng lúc này, một gã đàn ông râu quai nón giới thiệu cho hắn một việc, thù lao rất cao, công việc cũng rất đơn giản, chỉ là muốn hắn tham gia vào biểu tình --- A Mạc Tây vốn không muốn dây vào việc này, trong mắt hắn, chuyện biểu tình thị uy chẳng qua là việc của mấy tên ăn no rửng mỡ, những lúc thế này, hắn thà nằm xem tivi

https://thuviensach.vn

còn hơn. Nhưng tình hình trước mắt thì hắn cũng rất cần tiền, hơn nữa, việc làm ăn của cửa hàng càng lúc càng kèm. Cân nhắc một lúc, hắn cũng đồng ý lời đề nghị của gã đàn ông kia.

Việc này cũng không có gì khó, chỉ đi theo đám người kia, to giọng la hét, làm không khí càng náo nhiệt ồn ào càng tốt. Qua ba ngày la hét, A Mạc Tây cũng kiếm được không ít tiền.

Sáng sớm nay, A Mạc Tây cũng như mọi ngày, ăn sáng xong thì đi tới chỗ gã râu quai nón. Ngay khi hắn chuẩn bị hét to, thì râu quai nón nói hôm nay có nhiệm vụ khác, một lúc sau, gã liền dẫn bọn họ đến một nhà xưởng. A Mạc Tây thấy chuyện này có vẻ không ổn, vốn định rời đi, nhưng gã kia lại chặn trước: “Tôi đã ghi hình lại cảnh anh đứng giữa mọi người mà kích động biểu tình, nếu tôi đưa “chứng cứ” này cho cảnh sát, thì anh cứ chuẩn bị mà vào ăn cơm tù đi.”

Lúc này, A Mạc Tây mới thực sự cảm thấy, mình đúng là lên nhầm thuyền giặc. Nếu gã thực sự gửi thứ đó đến Cục cảnh sát, thì hắn thực sự xong đời. Cuối cùng, hắn đành phải đi theo râu quai nón, cầm gậy sắt vây đám công nhân kia lại. A Mạc Tây vội vàng lẻn qua bên cạnh, hắn tính thừa dịp đám người không chú ý sẽ rời khỏi đám người này, tránh xa nơi thị phi…

Nhưng lùi ra sau vài bước, sắp ra khỏi phân xưởng,hắn đang đinh xoay người chạy trốn, thì chợt cảm thấy có bóng người lóe lên trước mặt, sau đó, hắn tối sầm mặt mũi, không biết gì nữa.

Hạ Vũ trừng mắt nhìn điệu bộ của mấy tên trước mặt, quơ đèn pin trong tay, cảnh cáo bọn họ không được tới gần, nhưng không có hiệu quả gì. Cả đám người gần như bị cái gọi là lòng yêu nước nồng nàn, lòng yêu chính nghĩa sâu đậm làm ê muội. Nhìn thấy một tay cảnh sát nhỏ như anh mà còn dám che chở cho đám “phản bội” phục vụ cho nước ngoài kia, lại nhìn thấy

https://thuviensach.vn

mấy công nhân chạy mất dép không thấy bóng dáng đâu, họ lập tức dồn hết sự thù hận lên người Hạ Vũ.

Cả đám cầm chặt vũ khí trong tay, lao về phía Hạ Vũ. Hạ Vũ đương nhiên không thể nào đáng trả bọn họ, nhưng tay vẫn cố khống chế lực đạo, không thể xuống tay quá mạnh, cho nên, cây dùi cui trong tay anh cũng chỉ đập vào mấy huyệt đạo trên người họ, khiến cánh tay họ run lên, rơi mất vũ khí. Bỗng nhiên, anh cảm giác có một luồng khí cực kì tàn độc đánh úp lại từ phía sau, anh vội vàng né người, khó khăn né tránh đòn tấn công của đối phương. Cũng may, nếu không phải anh tránh kịp thời, thì cây gậy sắt kia đã đập thẳng vào gáy anh rồi.

Hạ Vũ quay lại nhìn, thấy ngay cây gậy sắt trong tay gã râu quai nón lại lao tới, anh vẫn làm như trước, nhắm vào huyệt đạo trên tay đối phương để hạ đòn, vốn tưởng có thể giống những người kkia, khiến gã runtay rơi vũ khí, không ngờ gã râu quai nón còn không biến sắc, tốc độ của cây gậy trong tay không hề giảm, lực đánh rất mạnh, tiếp tục đập về phía anh…

“F**k!”

Hạ Vũ bực mình chửi thề một tiếng, vũ khí cũng bị người của đối phương nhân cơ hội đánh cho rơi xuống mất. Chỉ trong chớp mắt, người anh bị trúng hơn mười đòn, nhưng mấy đòn đó cũng không đánh vào điểm yếu. Thực sự khiến anh bị đau là cây gậy sắt trong tay gã râu quai nón kia. Mỗi lần đạp xuống, lực mạnh đến kinh người, khiến cho gân cốt của anh dù đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt mà còn cảm thấy không chịu nổi. Huyệt đạo sau đầu gối bị đạp mạnh, anh mất trọng tâm, lảo đảo người, đang định giữ thăng bằng thì không biết gã râu quai nón kia rút từ đâu ra một con dao nhỏ lóe sáng, kề vào cổ anh.

“Đều tại chúng mày làm tay sai cho lũ ngoại quốc kia, nên mới để cho lũ ngoại quốc đó đàn áp người Trung Quốc ta nư vậy.” Gã râu quai nón khống

https://thuviensach.vn

chế Hạ Vũ: “Ai giết tên phản bội này đi, dùng máu của hắn để tế những đồng bào bị lũ ngoại quốc kia hạ chết.”

Cả đám người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhưng không ai có gan… Đánh người còn được, chứ bảo giết người thì… hơi quá mức rồi…

“Sao? Không ai dám à…” Gã râu quai nón tiếp tục kích động: “Các người chết nhát như vậy, thì còn nói cái gì mà trả thù cho những đồng bào chết oan? Cái gì mà giành lại công bằng cho người Trung Quốc…”

Mặc cho gã đứng đó kích đông, vẫn không có người nào dám đứng dậy đón con dao trong tay gã.Gã nheo mắt: “Nếu đã vậy, tôi chỉ có thể tự làm thôi. Hãy xem tôi tự tay cắt đầu tên này, dùng máu của hắn để tế những đồng bào chết oan…”

Vừa dứt lời, bỗng có một giọng nói vang lên từ đám đông:

“Để tôi làm cho!”

Những người xung quanh ồn ào hẳn lên. Con người thường là thế, lúc không muốn làm chuyện gì mà tự dưng có người dám đứng lên nhận, thì đám người còn lại đương nhiên sẽ tự biến từ người tham dự thành khán giả nhiệt tình, thậm chí còn thành cổ động viên, không ngừng ồn ào gào thét, ủng hộ tinh thần đối phương…

Một bóng người gầy nhỏ, đầu đội mũ lưỡi trai bước ra trong tiếng ồn ào. Trên mặt bịt một tấm vải đen to, không thấy mặt mũi, chỉ nhìn thấy duy nhất đôi mắt đen láy kia…

“Để tôi làm…” Người kia đã đi tới, nhận con dao trong tay gã râu quai nón.

Gã râu quai nón có vẻ rất tán thưởng nhìn hắn, miệng cũng không hề keo kiệt lời khen: “Vậy thì để cho vị anh hùng dũng cảm nhất của chúng ta

https://thuviensach.vn

làm…” Nói xong, gã giơ ngón tay cái về phía người kia, ý bảo hắn bắt đầu đi.

Trong lòng Hạ Vũ cũng trở nên căng thẳng, nhìn người kia đi tới, đôi mắt quên thuộc đã giúp anh nhận ra thân phận của người đó…

Kỷ Lương!

Vì sao cô ấy lại ở đây?! Anh giao cho cô nhiệm vụ đi lẫn vào đám người biểu tình, tìm ra kẻ kích động mọi người, không cho cô gia nhập vào nhiệm vụ nguy hiểm bên này cơ mà!

Chết tiệt!

Sự xuất hiện đột ngột của cô đã phá vỡ tâm trạng vốn luôn trấn định của Hạ Vũ. Anh đã tính toán cố tình để bị bắt, sau đó nhân cơ hội tiến vào căn cứ của đối phương, thăm dò mục đích thực sự của đối phương khi đến đây là gì…

Vừa rồi, nếu Kỷ Lương không bước ra, anh cũng sẽ tìm cơ hội thoát thân. Chỉ với vài người này, thì trốn thoát cũng không có gì khó! Trừ gã râu quai nón kia sẽ hơi khó khăn, nhưng bắt giặc phải bắt tướng trước, chỉ cần bắt được gã râu quai nón, thì đám người ô hợp kia cũng sẽ tự động tản ra thôi!

Tìm cơ hội trốn đi! Kỷ Lương dùng ánh mắt ra hiệu cho anh. Suy nghĩ của cô cũng rất đơn gản, dựa vào cơ hội này, lấy được sự tín nhiệm của gã râu quai nón, tiến vào nội bộ của đối phương… Mục đích của hai người giống nhau, nhưng cách thực hiện lại khác.

Em đi đi! Hạ Vũ sự tuyệt ý tốt của cô.

Bây giờ tôi đi cái rắm ấy! Kỷ Lương lườm anh một cái khinh thường. Cô cũng phần nào đoán được kế hoạch của Hạ Vũ, nhưng mà… Cô cảm thấy,

https://thuviensach.vn

nếu chính mình trà trộn vào, thì có thể dễ đạt được mục đích hơn. Theo cách của Hạ Vũ, thì có lẽ sau khi lẻn vào trong cũng sẽ dùng bạo lực, hạ gục hết đối phương… Nhưng mà, bạo lực cũng chưa chắc đã nhận được đáp án. Ngược lại, cô dễ dàng lẩn vào đám người này, đến lúc hỗn loạn, chưa biết chừng lại càng dễ dàng có đáp án hơn.

Gã râu quai nón đứng bên cạnh không nhận ra sự khác thường của bọn họ, nhưng thấy Kỷ Lương đứng lâu mà vẫn không động thủ, liền đứng thúc giục! Kỷ Lương thấy vậy, cũng hiểu không thể tiếp tục kéo dài thời gian, liền nháy mắt ra hiệu với Hạ Vũ, tay cầm dao làm ra vẻ sẽ cứa vào cổ anh. Hạ Vũ ngửa người ra sau, né tránh con dao trong tay cô, sau đó duỗi chân đạp nhẹ vào chân Kỷ Lương, cô lảo đảo, Hạ Vũ nhân cơ hội đứng lên, cách xa bọn họ vài bước. Đám người kia thấy thế, liền bật người vây anh lại!

Khỉ thật! Đánh tôi bị thương vài cái luôn đi, như vậy tôi mới có cơ hội trà trộn vào nội bộ của chúng chứ! Kỷ Lương liên tục nháy mắt ra hiệu cho anh, ý bảo anh đánh vào mặt hoặc vào người mình vài cái.

Khóe miệng Hạ Vũ co rút mạnh, vừa không chú ý đã bị ăn vài đấm!

Đánh đi! Kỷ Lương vẫn lao vào phía anh, chuẩn bị sẵn tâm lí phải nhận một đòn của anh, không ngờ, người đằng sau đột nhiên lao vọt lên, đẩy cô sang bên cạnh, lại vừa lúc có một cây gậy gỗ lao ra, mũi cô lập tức hôn mạnh vào đầu cây gậy: “F**k ---.” Kỷ Lương ôm mũi, cảm giác có một chất lỏng ấm nóng chảy ra, dính vào lòng bàn tay cô.

Nhìn thấy hai mũi cô đỏ lên, Hạ Vũ nhíu mày, chặn lại hết những đòn tấn công của mấy người kia, vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc, trực tiếp kéo người cầm cây gậy gỗ vừa đạp vào mũi cô ra, không chỉ đánh vào huyệt đạo như trước, mà trực tiếp tung một quyền thật nặng vào mũi đối phương, lập tức nghe thấy tiếng răng rắc mong manh. Sau đó, đối phương ôm mũi, gào khóc thảm thiết, la hét rằng mũi mình bị gãy, mũi bị gãy rồi. Mà, trận gào khóc thảm thiết này của hắn cũng khiến những người kia ngừng lại,

https://thuviensach.vn

nhìn người đang ôm mũi khóc rống lên, lăn lộn trên đất, mấy người đó đột nhiên thấy một cảm giác lạnh lẽo từ dưới chân lan dần lên…

“Đi ---.” Lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng còi cảnh sát. Thấy cảnh sát sắp đến, gã râu quai nón vội hét lên, sau đó dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 67: Suy Đoán

Trong một quán rượu nhỏ ở thành phố S, các cửa sổ đều đóng chặt, những ngọn đèn vàng cũ kĩ khiến cho cả quán bị phủ một màu vàng vàng cũ cũ.

“Không ngờ cô lại là phụ nữ.”

Một vài người ngồi vây quanh chiếc bàn trong góc, vừa lên tiếng là gã râu quai nón. Đối diện gã, chính là Kỷ Lương, đang cầm khăn mặt lau vết máu trên mặt mình, trên mũi vẫn còn đang nhét giấy không áu chảy ra ngoài, miệng vết thương trên mũi cũng đã được xử lí qua loa.

“Phụ nữ thì sao? Anh coi thường phụ nữ à.” Khóe miệng Kỷ Lương hơi nhếch lên: “Mẹ anh không phải phụ nữ à.” Giọng nói vừa cất lên đầy vẻ lưu manh, khiến mấy người đàn ông ngồi cùng bàn cũng không khỏi nhướng mày: “Hừ ---.” Kỷ Lương hừ một tiếng, sau đó đưa tay về phía gã râu quai nón đòi thuốc: “Có thuốc không? Cho tôi một điếu! Đau chết mất…”

Gã râu quai nón ném cho cô một điếu thuốc, Kỷ Lương vội vàng châm, sau đó rít lên liên tục một hơi dài, rồi lại thở ra một hơi dài.

“Cô tên gì?” Gã râu quai nón cũng tự châm thuốc ình, ngậm bên miệng, hỏi Kỷ Lương.

“Tây Lan.” Kỷ Lương thuận miệng nói ra một cái tên mà người bản xứ hay dùng, sụt sịt mũi, rồi nhếch miệng, ra vẻ đau không chịu được.

Gã râu quai nón nhìn thấy cô như vậy, cũng nghĩ đến việc vừa rồi, liền giơ tay: “Nội Đằng Trạch Dã.”

https://thuviensach.vn

“Người Nhật à?” Kỷ Lương nhướng mày, hơi bất ngờ, tiếng Trung của gã râu quai nón rất chuẩn, thậm chí còn chuẩn hơn một số người Trung Quốc ở địa phương.

Gã râu quai nón không trả lời câu hỏi của cô, chỉ cười cười, gạt tàn thuốc: “Sao vừa rồi lại có can đảm muốn xuống tay với tên cảnh sát kia? Không sợ gặp rắc rối à?”

Hai ngón tay Kỷ Lương kẹp điếu thuốc, hít một hơi, rồi nheo mắt, chậm rãi phun khói. Nhìn cách hút thuốc của cô là biết không phải tay mới: “Sợ gì? Không phải là không có chuyện gì đấy à?”

Gã râu quai nón sai người lấy chai rượu tây và mấy cái li lại, rót cho cô một li: “Đã từng nghe đến Hoàng quân chưa?”

Kỷ Lương nhận chiếc li hắn đưa,uống hết một hơi, giấu đi sự kinh ngạc trong mắt: “Đội cảnh sát bí mật của Thiên hoàng Nhật Bản, cũng có thể nói là… đội quân riêng của Thiên hoàng. Nhưng mà… không phải chỉ có trong dã sử thôi sao?”

Nghe cô nói vậy, Nội Đằng thấp giọng cười: Đúng, chỉ trong dã sử mới có!”

Hoàng quân, có thể nói là trợ thủ đắc lực nhất của Thiên hoàng, khi Nhật Bản gặp nội loạn. họ giúp trấn áp không ít những cuộc cách mạng trong nước, ngầm triệt hạ một số thành phần chống lại sự thống trị của Thiên hoàng. Sau khi dẹp được nội chiến, tác dụng của bọn họ cũng càng ngày càng nhỏ. Dần dần, bọn họ liền mở rộng khu vực “quản lí” của mình, từ Nhật Bản đã lan rộng sang toàn bộ Châu Á, kích động, thúc đẩy sự nổi loạn của các phần tử ở khu vực Đông Nam Á và một vài nơi xung quanh biên giới Trung Quốc, tạo ra sự hỗn loạn tại các quốc gia này.

Mấy năm qua, tuy Trung Quốc và Nhật Bản đều có bước tiến lớn trên mọi phương diện hợp tác, nhưng mà… sự mâu thuẫn kéo dài mấy chục

https://thuviensach.vn

năm giữa hai dân tộc không thể dễ dàng xóa bỏ như vậy. Nhất là những năm gần đây, Trung Quốc phát triển kinh tế và quân sự một cách nhanh chóng, giống như một con sư tủ mạnh mẽ thức tỉnh, gạt đi trạng thái yếu đuối ở Đông Á ngày xưa, dần dần trở thành con dê đầu đàn của Đông Á. Việc này đương nhiên sẽ khiến một số phe phái của Nhật Bản không vừa mắt, cho nên, Thiên hoàng đã bí mật ra lệnh cho đám Hoàng quân lại một lần nữa kích động nội loạn tại Trung Quốc.

"Mấy gã chủ doanh nghiệp kia chỉ là lũ quỷ hút máu chết tiệt." Kỷ Lương hớp một ngụm rượu, khó nén được sự phẫn nộ trong giọng nói của mình: "Người đàn ông của tôi cũng làm trong doanh nghiệp nước ngoài," cô lại uống tiếp một hơi nữa: "Cuối cùng vì vất vả quá độ mà đột tử…" Hạ Vũ ở nơi khác, không hiểu vì sao bỗng nhiên hắt xì một cái: "Kết quả là, mấy tay nước ngoài đó không chịu trách nhiệm, còn hối lộ cảnh sát. Tôi chỉ là dân thường, làm sao đấu lại được bọn họ? Cuối cùng, chỉ mang vạ vào thân." Cô cười giễu cợt.

"Phải cho đám người chấp pháp kia biết, chúng ta không nói đùa. Sự công bằng có tồn tại hay không, thì phải do chúng ta tự đấu tranh lấy." Gã nâng li về phía cô: "Vì tự do, đấu tranh đến cùng."

Kỷ Lương cụng li với gã, sau đó uống cạn một hơi.

"Hôm khác chúng ta sẽ nói tiếp!" Nội Đằng đặt li xuống, sau đó đứng dậy rời khỏi quán rượu qua cửa sau.

Phía sau quán rượu là vùng đất giải phóng cũ có cấu tạo phức tạp, đường, hầm đều đã bị thay đổi. Sau khi Nội Đằng rời đi, Kỷ Lương dùng phương pháp thô tục nhất là mót đi tiểu để rời khỏi bàn nhậu, bám theo đuôi hắn đi từ cửa sau ra ngoài, theo sát hắn qua mấy con đường lằng nhằng kia.

Nội Đằng là một kẻ có tính cảnh giác rất cao, mấy lần cô suýt bị gã phát hiện, may mà cô trốn kịp. Ánh sáng trong con đường nhỏ không rõ ràng,

https://thuviensach.vn

thấy Nội Đằng dừng lại, Kỷ Lương vội vàng nấp vào mé tường. Khi vừa ló đầu ra, cô lại nhìn thấy Nội Đằng rẽ vào góc ngoặt, vòng vòng vèo vèo một lúc nữa, cuối cùng gã đi vào bên trong một công trình kiến trúc dở dang.

Kỷ Lương nấp ở bên ngoài một lúc lâu, xác nhận đối phương không đi ra nữa, mới yên lặng rời đi.

Để tránh ánh mắt của kẻ xấu, Kỷ Lương lại tiếp tục đi lẫn vào đám người biểu tình suốt cả buổi, sau khi trời dần tối, cô mới lén lút quay về biệt thự.

Vừa về đến biệt thự, bước vào trong phòng khách cô đã nghe thấy giọng Hạ Vũ. Cô liếc vào trong, thấy anh đang đi đi lại lại trong phòng khách, hai tay chống nạnh, sắc mạnh rất khó coi. Tiểu Bạch và Hắc Tử ngoan ngoãn đứng bên cạnh, cúi đầu.

“Người đâu? Tôi bảo các cậu đi tìm, kết quả đâu?” Giọng Hạ Vũ không lớn, nhưng lại khiến người khác cảm nhận được anh đang tức giận, sự phẫn nộ đã đạt tới cảnh giới cao nhất, không phải gào thét, không phải to giọng mắng mỏ, mà là vô thanh thắng hữu thanh (Im lặng còn hơn nhiều lời).

“Sếp, chúng tôi đã tìm rồi mà.” Tiểu Bạch ấm ức đáp lại. Vừa nghe thấy Kỷ Lương một mình mạo hiểm đi, bọn họ đã vội vàng chạy đi tìm, nhưng thành phố S nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng không nhỏ. Hơn nữa, lúc đó mọi người đang biểu tình, chỗ nào cũng toàn người là người. Tìm một người trong tình huống hỗn loạn như vậy, thật sự rất khó khăn.

“Đúng thế, đúng thế.” Hắc Tử đứng bên cạnh phụ họa, nhưng vừa bị Hạ Vũ trừng mắt nhìn, giọng điệu đã mềm nhũn xuống, vội vàng sửa lại, nói không đúng, không đúng.

“Tìm tiếp cho tôi! Không thấy người thì điều thêm người tới đây tiếp tục tìm…”

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch nhìn Hạ Vũ chằm chằm, cuối cùng thốt lên: “Sếp, anh bị ngốc à?” Điều thêm người tới đây? Đây đâu phải là tác phong của Hạ Vũ. Nhiệm vụ ở đây cũng không khó, hôm nay hắn và Hắc Tử cũng đã túm được một đám người gây rối ném vào trại tam giam, chờ khi lôi cổ được con cá lớn ra sẽ tính sổ cả thể.

Hạ Vũ cũng nhận ra phản ứng của mình hơi quá đà, anh xoa xoa mặt, vừa định nói gì, thì khóe mắt bất chợt nhìn thấy bóng người đang đứng ngoài cửa!

Bị phát hiện, Kỷ Lương gãi đầu đi vào phòng: “Ha ha ha --- tôi về rồi.”

“Kỷ Lương, may mà chị đã về.” Tiểu Bạch như nhìn thấy vị cứu tinh, hai mắt sáng lên nhìn cô: “Nếu chị mà không về, chúng tôi… chúng tôi sẽ bị cái người nhà chị dùng mắt giết chết, sau đó hành xác cho hả giận mất.” Tiểu Bạch vừa thao thao bất tuyệt, vừa làm ra dáng vẻ con dâu nhỏ hoảng sợ. Nếu trên tay hắn mà có thêm một chiếc khăn tay thì càng hoàn hảo.

Kỷ Lương liếc nhìn cái người họ Hạ nào đó mặt vẫn đen thui đang đứng bên cạnh, giả vờ hắng giọng: “Việc đó… Không phải tôi không sao đây sao? Bình tĩnh, bình tĩnh…” Vừa dứt lời, cô đã nhận được một ánh mắt lạnh lùng bắn tới khiến cô suýt nghẹn lời! Hic! Thật khủng bố mà… Cô coi như có thể hiểu được, cảm nhận của đám Tiểu Bạch rồi.

“Này… nếu chị đã về rồi, thì tôi với Hắc Tử đi trước đây, hai người… cứ từ từ nói chuyện!” Trước giờ, Tiểu Bạch luôn là người rất biết điều. Tình hình tiếp theo,hai người ngoài bọn họ không nên ở lại thì tốt hơn, tránh tai bay vạ gió. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

“Này --- chờ đã!” Móng vuốt của Kỷ Lương vươn tay, nắm lấy tay hắn, không cho hắn rời đi như vậy. Đùa à, vị đại gia kia đang nổi trận lôi đình, cô đâu muốn một mình ở lại đối mặt với ngọn băng hỏa sơn kia: “Tôi vừa lấy được một chút tin tức, cậu, cậu cũng ở lại bàn bạc đi!”

https://thuviensach.vn

“Lại đây!”

Kỷ Lương vừa nói xong, cánh tay đã rơi vào bàn tay của Hạ Vũ, bị anh lôi đến salon. Sau đó, cô nhìn thấy anh lấy từ trong tủ quần áo ra một hòm thuốc, thuần thục lấy bông và cồn ra.

“Đợi… đợi đã!” Kỷ Lương đưa tay lên che mũi: “Việc này… Để… để Tiểu Bạch làm đi, không phải cậu ta là bác sĩ sao…”

Hạ Vũ trừng mắt lườm cô một cái, cuối cùng vẫn đưa thứ gì đó trong tay cho Tiểu Bạch, để hắn tiếp nhận nhiệm vụ xử lí vết thương trên mũi cho Kỷ Lương, còn tiện mồm nói: “Nhẹ tay một chút.”

Khi Tiểu Bạch tiếp nhận hai thứ kia, hắn chợt cảm thấy như gánh trên vai một trọng trách. Hắn cẩn thận lột miếng băng trên mũi Kỷ Lương ra ---.

“A ---.” Lúc ấy Kỷ Lương chỉ xử lí qua loa, cầm máu cho vết thương! Nhưng miếng băng dính trên miệng vết thương cả một ngày, máu đã ngừng chảy, nhưng miếng băng dính vào mặt càng chắc hơn, giờ bị Tiểu Bạch kéo ra, cũng kéo vào miệng vết thương,cảm giác như kéo cả da thịt ra cùng, khiến cho cô không nhịn được, hít một hơi lạnh rồi la hét ầm ĩ.

Cô vừa kêu lên thì Hạ Vũ đứng bên cạnh cũng lập tức lạnh giọng ra lệnh cho Tiểu Bạch nhẹ tay hơn. Tiểu Bạch chỉ đành khóc thầm, phải nhẹ tay thế nào nữa đây? Miếng băng dính chặt vào da như vậy, dù hắn có nhẹ tay đến mức nào cũng sẽ động đến miệng vết thương. Đại gia nhà anh, nếu đau lòng thì tự tới mà làm --- tiếc là… mấy lời này hắn không dám nói thành lời.

“Con mẹ nó, cậu nhẹ tay chút đi.” Nhìn vết thương trên mũi Kỷ Lương lại chảy máu, trán toát mồ hôi, Hạ Vũ không nhịn được lại nhắc tiếp.

“Mẹ nó! Ông đây đã nhẹ tay lắm rồi!” Tiểu Bạch phát hỏa! Gã này không phải từ trước đến giờ đều nổi tiếng là mặt lạnh hay sao? Sao giờ lại

https://thuviensach.vn

giống như mẹ già lắm mồm vậy: “Rốt cuộc anh là bác sĩ hay tôi là bác sĩ? Lúc bác sĩ đang chữa bệnh, kị nhất là có người đứng bên cạnh nói ầm nói ĩ!” Hắn trực tiếp dùng thân phận của mình để trấn áp anh: “Anh cứ đứng cạnh nói này nói kia, tôi phân tâm, không cẩn thận lại lệch tay, kết quả vừa làm đau cô ấy, lại vừa khiến anh đau lòng.” Đây không phải là tự ngược hay sao?!

Tuôn xong một tràng dài, hắn vừa lòng nhìn Hạ Vũ ngậm miệng, tay mới tiếp tục xử lí vết thương cho Kỷ Lương: “Làm thế này…” Tay hắn cầm cồn, chuẩn bị đổ vào vết thương của Kỷ Lương để diệt khuẩn: “Đổ cồn vào sẽ hơi đau, chịu đựng một chút.” Sau khi nhanh chóng rửa sạch vết thương, Tiểu Bạch nhìn mũi cô, nói: “May mà không đụng gãy mũi chị, nếu không người nào đó sẽ bốc hỏa thật mất…”

Người đàn ông đang yêu thật đáng sợ, vì sao à? Cứ nhìn hình mẫu như đồng chí Hạ Vũ là biết ngay!

Kỷ Lương trừng mắt lườm hắn một cái, để cho hắn đừng nói linh tinh nữa, mau mau xử lí tốt vết thương cho cô.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Sự Thật

"Nội Đằng Trạch Dã", ba người ngồi trên ghế salon, nghe tin tức Kỷ Lương mang về đều cảm thấy kinh ngạc.

"Chị không nghe nhầm chứ?" Tiểu Bạch nhíu mày.

Kỷ Lương rất khẳng định: "Hắn nói tên hắn là Nội Đằng Trạch Dã. Sao thế?" Ba người họ dường như hơi mẫn cảm với cái tên này.

"Nội Đằng Trạch Dã", Hạ Vũ nói: "Là nhân sĩ phái chủ chiến của Nhật Bản, phần tử cấp tiến điển hình, từng kích động dân chúng nổi loạn ở rất nhiều nước trong khu vực Châu Á, vì vậy đã sớm bị Cục An ninh của các quốc gia xếp vào sổ đen!" Hạ Vũ đưa ra một bức ảnh thu được khi lục soát nhà Kiều Đông: "Nếu gã đó thật sự là Nội Đằng, vậy thì… em nhìn cái này xem." Hôm qua anh đã đưa một số bức ảnh cho người ta điều tra. Bức ảnh này có xuất hiện trong một tờ báo khoảng hơn hai mươi năm trước, nội dung bài báo đó là đội quân đặc biệt thuộc về Thiên hoàng Nhật Bản --- đội Hoàng quân. Bài báo nói rằng, thuộc hạ của Thiên hoàng sẽ tới các địa phương để tìm một đội ngũ nhân tài trẻ tuổi, sau đó tích cực huấn luyện, sát hạch, đào thải. Sauk hi trải qua các lần sàng lọc khắt khe, sẽ tạo thành một đội quân tinh anh, nằm dưới sự quản lí trực tiếp của Thiên hoàng,cống hiến sức lực vì Thiên hoàng. Bài báo lúc ấy nằm trong một tờ báo của Nhật Bản, đồng thời còn đăng một số thành viên đội Hoàng quân, cũng chính là bức ảnh mà không biết Kiều Đông lấy được ở đâu: "Em nhìn mấy người này xem, có Nội Đằng trong đó không?"

Kỷ Lương cầm bức ảnh, nhìn một lúc. Mấy người trong ảnh đều rất trẻ, cùng lắm cũng chỉ hơn hai mươi một chút, có người còn chưa đến hai

https://thuviensach.vn

mươi. Kỷ Lương chăm chú nhìn thật kĩ. Gã kia bây giờ, râu quai nón kéo tới mang tai, che cả mũi, miệng, cằm. Còn trong ảnh này thì chỉ là một đám nhóc chưa đủ lông đủ cánh. Thứ duy nhất để phán đoán là đôi mắt lộ ra ngoài. Mắt của gã râu quai nón không to, cái này có vẻ liên quan đến việc cơ thể hắn phát triển tốt tuyến lông, khoảng cách giữa hai mắt cũng không lớn…

"Đây!" Kỷ Lương chỉ vào người thanh niên mặc quân phục đứng giữa hàng thứ hai: "Người này là Nội Đằng." Cô rất tự tin với trí nhớ và thị lực của mình.

Hạ Vũ mím môi dưới: "Hôm nay em đi theo gã, cuối cùng đi đến đâu?" Vừa dứt lời, Tiểu Bạch đã mở bản đồ thành phố S ra để trên bàn.

Kỷ Lương tìm thấy quán rượu nhỏ trên bản đồ: "Tôi đi theo gã ra khỏi quán rượu, sau đó qua mấy con đường cũ trong nội thành, cuối cùng… gã bước vào đây." Kỷ Lương chỉ vào vị trí tòa nhà kia.

"Đây là…" Hạ Vũ nhìn vào nơi cô chỉ: "Khách sạn Atco."

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh đã mở laptop, nhanh chóng nhập dữ liệu tìm kiếm. Khi Hạ Vũ nói ra tên khách sạn kia, thì Tiểu Bạch cũng tìm ra thứ mình cần: "Mấy ngày nay, có một đoàn du lịch từ Nhật Bản đến, thuê phòng tại khách sạn Atco."

"***! Xem ra, lần này việc biểu tình tại thành phố S đã tạo lỗ hổng cho không ít kẻ xấu lẻn vào." Hắc Tử xoa cằm, trên mặt lộ ra vẻ khát máu. Mấy tên nhóc Nhật Bản này, còn không chịu nhìn xem đây là địa bàn của ai, dám thổi mây góp gió ở đây à? Còn phải xem bọn hắn có đồng ý hay không đã.

Tít tít tít ---

https://thuviensach.vn

Tiếng điện thoại của Kỷ Lương vang lên, cô lấy máy ra nhìn, là tin nhắn của một số điện thoại lạ: Sáng mai đến địa chỉ đó gặp tôi.”

“Là Nội Đằng.” Kỷ Lương nhắn một tin trả lời Nội Đằng: “Gã bảo tôi ngày mai tới chỗ đó.”

“Mai anh sẽ đi cùng em.” Hạ Vũ nói. Anh không thể nào để ột mình cô mạo hiểm đến đó được.

Hôm sau.

Khi trời vừa sáng, Hạ Vũ đã nhận được một cuộc điện thoại từ Tổng bộ gọi tới!

“Đống giấy tờ cậu gửi cho tôi, tôi đã giải mã được rồi.”

“Trong đó nói gì?”

“Đây là một tài liệu mật sử dụng nhiều loại mật mã. Quân đội ngầm của Nhật đã sử dụng loại mật mã này trong Thế chiến thứ hai, dùng phương pháp giả triết có thể giải được.”

“Nội dung là gì?”

“Chuyên gia phá hoại và chất nổ Nội Điền Tá Mộc, sẽ từ Nhật Bản đến thành phố S…”

“Nội Điền Tá Mộc!” Cái tên này Hạ Vũ lại càng quen thuộc hơn. Nếu nói Nội Đằng Trạch Dã là một tên bị ghi trong sổ đen của Cục An ninh thì Nội Điền Tá Mộc chính là nhân vật trong sổ đen của S.M.T bọn họ, có điều… không phải tám năm trước Nội Điền đã chết trong một vụ nổ lớn hay sao: “Rồi sao nữa?”

“Trong thư này có nói đến nhiệm vụ lần này của hắn…”

https://thuviensach.vn

“Gây mâu thuẫn nội bộ, kích động quần chúng bạo loạn, mở rộng phạm vi của việc biểu tình lần này, kéo dài thời gian à?”

“Không phải! Nhiệm vụ của Nội Điền lần này là, lấy danh nghĩa biểu tình đòi công bằng, dẫn đến việc đặt bom nổ mạnh, khiến cả thành phố S chìm trong đại nạn chết choc.”

“F**k! Trong thư có nói họ sẽ đặt kíp nổ ở đâu không?”

“Không có!”

Cạch!

Hạ Vũ cúp điện thoại, đồng thời bấm nhanh số 110: “Bảo Cục trưởng của các ngươi nghe máy… Có việc gấp phải nói với lão… F**k…” Điện thoại bị ngắt, rõ ràng đối phương nghĩ Hạ Vũ là thành phần quá rảnh rỗi, gọi điện quậy phá, trước khi ngắt điện thoại còn cảnh cáo Hạ Vũ không được gọi lại nữa.

Trước kia, khi S.M.T đến thực hiện nhiệm vụ tại các địa phương, thì Cục cảnh sát địa phương sẽ phối hợp rất nhịp nhàng, nhưng lần này bọn họ chỉ chịu trách nhiệm tới đây hỗ trợ, cũng không công khai thân phận của mình. Hơn nữa, thành phố S cũng khá xa xôi, người ta nói “Núi cao, Hoàng đế xa”. Nhân viên cảnh sát ở cái nơi này mà nói, xét về cơ cấu quyền lực tại địa phương thì càng có sức uy hiếp hơn bọn Hạ Vũ. Dù anh có đưa thẻ chứng minh thân phận của đội S.M.T, chưa biết chừng, hắn cũng chỉ nhận biết được hai chứ S.M đầu tiên, sau đó liền chụp cho anh cái tội bạo dâm thôi.

Hạ Vũ quyết định tự mình đến Cục cảnh sát một chuyến. Còn bên Kỷ Lương thì để Tiểu Bạch đi cùng.

Sau khi ra cửa, vừa vặn bắt được một chiếc taxi, Hạ Vũ vào xe, nói tài xế đi tới Cục cảnh sát, sau đó cúi đầu lấy điện thoại di động đọc một ít tin tức

https://thuviensach.vn

về Nội Điền Tá Mộc. Cuối cùng, anh phát hiện ra, Nội Điền Tá Mộc và Nội Đằng Trạch Dã lại là một người, chẳng qua là dùng hai cái tên mà thôi. Một lát sau, anh ngẩng đầu lên, thì chợt phát hiện hướng đi của taxi không phải là đường tới Cục cảnh sát.

"Này, anh đi sai đường rồi." Vừa nói xong thì anh cũng chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu rồi.

"Hạ tiên sinh ---." Gã tài xế không hoảng không loạn, nhìn anh một cái qua gương chiếu hậu. Khi ánh mắt hai người giao nhau trong gương chiếu hậu, gã tài xế vội nở một nụ cười, làm dịu đi bầu không khí hơi căng thẳng và nguy hiểm trong xe: "Hạ tiên sinh, anh đừng căng thẳng, tôi cũng chỉ làm việc theo lệnh, đưa anh đến gặp một người thôi. Sắp tới rồi, xin cho tôi năm phút nữa."

Năm phút sau, chiếc xe dừng lại ở ngoại thành, một chiếc xe đen cao cấp đậu bên đường, cả một mảng ruộng xanh tươi không lọt vào mắt Hạ Vũ. Ánh mắt của anh chỉ tập trung vào người đàn ông đang đứng bên hồ nước, quay lưng về phía anh kia.

Đây là người muốn gặp anh sao?!

"Tôi là Dương Mục!"

Hạ Vũ bước tới, khi chỉ còn cách hắn khoảng hơn năm bước chân, thì người kia mở miệng tự giới thiệu.

"Anh muốn gặp tôi?" Hạ Vũ đi tới, đứng cạnh hắn, đồng thời châm một điếu thuốc cho hắn. Ở giây đầu tiên, anh đã quan sát Dương Mục một lượt: Dương Mục cao xấp xỉ anh, cơ thể gầy hơn anh một chút, bàn tay rất to, trong lòng bàn tay có vết chai, nhìn có vẻ là cũng từng cầm súng, nhưng mà… vết chai ở ngón giữa và ngón trở có vẻ dầy hơn vết chai trong lòng bàn tay. Dường như cầm bút nhiều hơn cầm súng, có lẽ là một nhân viên văn phòng, nhưng có thể hắn cũng có một chút võ phòng thân.

https://thuviensach.vn

“Không cần đề phòng tôi như vậy!” Dương Mục hít một hơi thuốc: “Nói gì thì nói, chúng ta cũng đều là người phục vụ cho quốc gia. Tôi ở bên Cục An ninh.” Nói xong, hắn móc thẻ chứng minh lai lịch của mình.

“Có gì thì nói mau đi! Tôi còn có việc cần làm!”

“Việc tôi muốn nói, chính là việc anh đang định làm.” Dương Mục vứt điếu thuốc xuống đất, dẫm lên dập tắt đi: “Gã Nội Điền Tá Mộc kia, người của các anh cách xa hắn một chút.”

Hạ Vũ cũng ném điếu thuốc xuống đất: “Đây là điều mà anh muốn nói à? Vậy tôi đi trước.”

“Hạ Vũ! Tôi đã nói rồi, chúng ta đều là người phục vụ cho quốc gia.” Dương Mục quát anh: “Anh cho rằng chúng tôi không biết hắn là ai sao? Đừng tưởng rằng chỉ có S.M.T các anh mới có nhân tài, còn những ngành khác đều là đồ ngu. Chuyện chúng tôi biết còn nhiều hơn các anh nhiều. Đúng thế, Nội Đằng Trạch Dã cũng chính là Nội Điền Tá Mộc, phía Nhật Bản phái gã tới đây, chúng tôi cũng đã chú ý tới gã, hơn nữa, còn bắt gã rồi!”

“Anh đùa đấy à?” Bắt rồi? Vậy cái kẽ đang nghênh ngang làm loạn ở đây thì là ai? Quỷ à?

Dương Mục lờ đi sự châm chọc của anh, hít sâu một hơi rồi nói tiếp: “Vì chúng tôi bắt hắn làm thay chúng tôi một việc.”

“Làm việc cho các anh?” Hạ Vũ nói: “Việc các anh làm chính là chọc thêm vài lỗ thủng ở thành phố S này, sau đó làm loạn lên khiến người dân hoảng sợ à?”

“Người của Cục An ninh bảo vệ thành phố S rất chu đáo!” Dương Mục có vẻ rất tự tin: “Nội Điền đã không còn làm việc cho Nhật nữa rồi. Hiện

https://thuviensach.vn

giờ, gã nghe lệnh tôi, chứ không phải lệnh của Nhật. Tất cả mọi tin tức bên phía Nhật, gã đều nói cho tôi.”

“Vậy ai sai gã giết Kiều Đông?”

“Sự tồn tại của Kiều Đông là một mối đe dọa.” Dương Mục nói, giọng của hắn không có chút tình cảm dư thừa nào, mà chỉ có sự lạnh lùng khi giải quyết việc công: “Mấy tay phóng viên chỉ toàn là đám người thích việc ồn ào,có việc nảy sinh thì bọn hắn mới có cái để viết. Một số suy nghĩ của hắn là vô tưởng, nhưng hắn lại có sự ảnh hưởng nhất định tới đám người xung quanh…” Là một kẽ theo chủ nghĩa phi chính phủ, đương nhiên sẽ không mang lại lợi ích gì cho quốc gia.

“Cho nên anh ngầm đồng ý vụ mưu sát kia?!” Hạ Vũ cảm thấy không thể tin được: “Sau đó, lại cho cái gọi là đội duy trì trật tự, bôi đen lí lịch của Kiều Đông, biến hắn thành phần tử gây rối?!”

“Tất cả đều chỉ vì sự yên ổn của xã hôi.”

Hạ Vũ đã cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục nói với hắn nữa, bởi vì quan điểm của hai người bất đồng, có nói tiếp cũng không thể kết luận được gì, cho nên, câu trả lời chính xác nhất anh quăng cho hắn, chính là xoay người, bỏ đi.

“Hạ Vũ, anh đừng phá hoại kế hoạch của tôi. Dù sao thì trò hề lần này ở thành phố S cũng sẽ chấm dứt sớm thôi.”

“Anh có kế hoạch gì? Anh lấy tính mạng của người dân thành phố S ra cá cược à?!” Hơn nữa, còn là một màn cá cược không hề an toàn.

“Hạ Vũ, anh chỉ cần đừng để người của mình tham gia vào nữa là được, nếu không…”

https://thuviensach.vn

“Chờ đến khi anh có năng lực ngồi lên trên đầu tôi, thì hãy hạ lệnh cho tôi!” Sau khi nói xong, anh đã bước lên xe: “Đưa tôi về nội thành, hoặc là anh tự lăn xuống để tôi lái xe đi.”

Gã tài xế nhìn anh một cái, nhún vai, sau đó quay lại, chở anh rời đi.

https://thuviensach.vn

Chương 69: Thư Nhận Tội

Lại nói ở bên này, Kỷ Lương và Tiểu Bạch cũng đã tới địa chỉ mà Nội Đằng nói, đó là một bến tàu. Sáng sớm ở bến tàu đã có không ít người tụ tập. Kỷ Lương rẽ đám người đi tới một nơi râm mát. Ánh nắng sớm đã gay gắt khiến người ta không chịu nổi, thế mà đám người kia vẫn nhiệt tình như vậy. Tiểu Bạch đứng ở một nơi không xa Kỷ Lương, ra vẻ thoải mái nhưng lại không lúc nào dám thả lỏng, nhìn chằm chằm tình hình Kỷ Lương phía bên này.

“Các vị, hãy chấm dứt hành động phản kháng của chúng ta đi — tôi không có ý thù địch gì, tôi tới chỉ muốn nói lý lẽ với mọi người… Lần phản kháng này đã tạo ra tổn thất rất lớn ỗi chúng ta…”

Ở đằng trước, đại biểu của một doanh nghiệp nước ngoài tương đối có ảnh hưởng đang diễn thuyết. Một vài cảnh sát vẫn đang duy trì trật tự. Loại biểu tình hoà bình này vẫn được cho phép. Mấy ngày nay, Hắc Tử và Tiểu Bạch đã bắt được đa số phần tử kích động nổi loạn. Thiếu mấy phần tử này, thì hành động biểu tình thị uy cũng dịu đi không ít, nhưng xem ra, đây vẫn là một trận chiến lâu dài giữa nhóm công nhân và đám doanh nghiệp nước ngoài.

Thời gian dần trôi qua, Kỷ Lương mở điện thoại xem lại địa chỉ trong tin nhắn hôm qua, nhưng cũng không thấy bóng dáng Nội Đằng đâu… Cho đến hơn một giờ sau, đám người ở bến tàu đã tản ra, nhưng vẫn không thấy Nội Đằng xuất hiện. Khi Kỷ Lương gọi lại thì đối phương đã tắt máy!

Xem ra, cô bị gã đùa giỡn rồi!

https://thuviensach.vn

Có lẽ Nội Đằng đang thử cô.

Kỷ Lương ra hiệu cho Tiểu Bạch, ý bảo mình tranh thủ đi toilet. Quy hoạch ở đây không được tốt, muốn tìm một nhà vệ sinh công cộng cũng khó. Đàn ông còn có thể trực tiếp tìm một góc nào đó cũng giải quyết được, nhưng phụ nữ da mặt mỏng, không thể nào giải quyết vừa tiện vừa nhanh như thế được.

Kỷ Lương vừa bước từ trong toilet ra thì một bóng người cũng chợt loé lên bên cạnh, đụng vào vai cô: "Đi theo tôi, đừng quay đầu lại."

Kỷ Lương ngẩn người, lập tức nhanh chân đuổi kịp gã: "Anh bắt tôi chờ hơi lâu đấy, gần hai tiếng rồi." Nhưng mà… Kỷ Lương nhíu mày, sao gã lại ở ngay toilet chờ cô? Chẳng lẽ…

"Tôi vừa đến bến tàu…" Lời nói của Nội Đằng khiến Kỷ Lương giật mình: "Nhưng mà phát hiện hình như cô bị theo dõi, nên không xuất hiện."

Cừ thật, quả nhiên là rất cẩn thận. Nếu giờ gã dám ra đây, vậy thì nhất định gã đã xác định không có ai đi theo cô nữa…

"Xem ra tôi vẫn sơ suất quá." Kỷ Lương làm ra vẻ chán nản: "Giờ chúng ta đi đâu?"

"Tìm một chỗ nói chuyện."

"Ở đâu? Quán rượu hôm đó à?"

"Không, không đi tới đo." Nội Đằng dẫn cô đi vào một vài ngõ nhỏ: "Gần đây tôi phát hiện… Có thể có cảnh sát trà trộn vào trong nội bộ chúng ta, rất nhiều anh em của tôi đã bị bắt, làn sóng biểu tình cũng dịu đi."

"Việc này… phải làm thế nào?"

https://thuviensach.vn

“Bên chỗ quán rượu đã bị theo dõi, chỗ tôi ở cũng không an toàn.” Nội Đằng nhìn cô: “Chúng ta qua chỗ cô đi.”

Chỗ cô à!!!

Kỷ Lương thầm nghĩ, hỏng bét rồi. Chỗ hiện giờ cô đang ở tạm, là căn biệt thự không biết Tiểu Bạch kiếm đâu ra…

“Tới chỗ tôi à?”

“Sao? Không được à?”

Kỷ Lương cười: “Cũng không phải là không được, chẳng qua, tôi là một bà goá, nếu đưa đàn ông về nhà, chỉ sợ sẽ bị người khác nói xấu.”

“Để trả thù cho người đàn ông của mình, thì mấy lời bàn tán vớ vẩn đó có là gì.” Nội Đằng không chấp nhận sự từ chối của cô, xem ra là cố tình muốn đến chỗ cô, thuận tiện thăm dò cô đây mà.

“Vậy… cũng được.” Nếu tiếp tục từ chối, sợ sẽ khiến hắn nghi ngờ. Kỷ Lương chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu: “Chúng ta đi vào bằng cửa sau, ở đó cũng ít người hơn.”

Khi Kỷ Lương đưa Nội Đằng đến biệt thự, gã nhướng mày: “Không ngờ nơi cô ở lại đẹp như vậy.”

“Nơi này…” Kỷ Lương thở dài: “Không phải tôi đã nói với anh sao, chồng tôi chết ở doanh nghiệp nước ngoài đó. Sau khi bên kia cho người mua chuộc cảnh sát, vì không muốn tôi lại làm ầm lên, nên cũng nhả ra căn biệt thự này để bịt miệng tôi…” Cô cười khổ: “Cũng chỉ là một căn nhà trống rỗng, tô vàng nạm ngọc bên ngoài.” May mà căn biệt thự này thật sự trống rỗng, bên trong cũng không trang trí quá hào nhoáng, nếu không, cô thật sự không biết phải nói thế nào: “Đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương mở cửa sau vào nhà, thì phát hiện cửa sau của căn biệt thự không khoá. Kỷ Lương hơi run sợ, thấy Nội Đằng theo kịp, cô bước vào phòng khách, thì chợt thấy không ổn —.

Trong phòng khách có hai gã đàn ông lạ mặt, còn Hắc Tử đang bị trói trên ghế, đầu, mặt và cổ đầy vết máu, một khẩu súng chĩa thẳng vào thái dương hắn…

“Các người…” Kỷ Lương vừa đưa tay ra định rút khẩu súng giấu trong người, thì bị người ta đánh thẳng vào gáy. Cô hoa mắt ngã gục xuống đất. Kỷ Lương cố gắng mở to mắt, thấy Nội Đằng đã đi tới, cây gậy gỗ trong tay đập mạnh xuống…

Khi Kỷ Lương tỉnh lại, đầu cô vô cùng đau nhức, cô cố gắng mở to mắt, phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng đọc sách xa lạ, người đàn ông mà cô đã nhìn thấy ở biệt thự đang đứng trước mặt cô… Tầm mắt cô hơi mơ hổ, đang muốn đưa tay lên dụi mắt thì mới phát hiện ra tay bị trói chặt vào sau ghế.

Tình hình này…

Kỷ Lương chợt nhớ tới đợt huấn luyện tại căn cứ, nhưng lần này rõ ràng không phải là thử nghiệm…

“Rốt cuộc cô cũng tỉnh!”

“Hắc Tử đâu?” Kỷ Lương chớp mắt vài cái, cuối cùng cũng khiến máu đọng trong mắt tan đi một chút, cô không quên tình hình của Hắc Tử trước khi cô bị đánh ngất.

“Yên tâm, hắn vẫn an toàn, ít nhất là trước mắt vẫn an toàn.” Hắn biết thân phận của Hắc Tử, là người của S.M.T. Nhưng người phụ nữ trước mặt này, thì trước đây hắn chưa từng thấy.

https://thuviensach.vn

“Anh muốn làm gì?” Mẹ nó, gã Nhật Bản kia xuống tay quá độc ác. Gáy cô bị đập hai cái như vậy, nên giờ đầu óc cũng mơ hồ: “Các người là đồng bọn của Nội Đằng à?” Kỷ Lương nhếch miệng: “Sao người tốt không làm, lại đi làm chó cho Nhật Bản?”

“Nói năng cho sạch sẽ!” Một gã đàn ông to lớn khác đứng bên cạnh, đưa tay tát vào mặt cô một cái, dùng rất nhiều lực khiến ôi Kỷ Lương rách ra.

“Cô đừng tự chuốc khổ vào thân!” Gã đàn ông đứng trước nhìn cô một cái: “Muốn nói là chó, thì thủ hạ của Dương Mục tôi mới đúng là chó.”

Gã đàn ông này, chính là Dương Mục!

“Quả nhiên là chủ nhân nào thì nuôi ra dạng cho đấy.” Kỷ Lương hơi nhếch môi cười: “Vậy phải xưng hô thế nào đây, chủ nhân tiên sinh?”

“Tôi làm việc cho Quốc gia, cô có thể gọi tôi là Dương tiên sinh.” Dương Mục thực sự không thích nụ cười trào phúng, toát ra vẻ khinh thường đó của cô.

“À —.” Kỷ Lương kéo dài giọng: “Dương tiên sinh, xin hỏi, anh mất nhiều công sức như vậy “mời” tôi tới đây, lại còn tiếp đãi tôi “long trọng” như thế, là muốn tôi “cống hiến sức lực”, làm gì đó cho anh sao?” Cô nhìn xuống bàn tay đang bị trói chặt của mình.

“Cũng không có gì khó khăn, chỉ muốn chữ ký vào dấu tay của cô thôi!” Dương Mục rút một lá thứ ra: “Đây là một lá thư nhận tội.”

“Thư nhận tội?” Kỷ Lương nhíu mày: “Dương tiên sinh vĩ đại, xin hỏi tôi phạm tội gì?”

“Hôm nay, có một kho hàng của doanh nghiệp nước ngoài ở bến tàu bị nổ, người đặt kíp nổ chính là cô. Mà cô, giả vờ hỗ trợ đám người biểu tình, mặt khác cố tình gây rối, sắp đặt vụ nổ này.”

https://thuviensach.vn

Nghe hắn nói xong, phản ứng đầu tiên của Kỷ Lương là: “Anh xác định là đầu anh không bị hỏng đấy chứ?” Lại đi sai người đặt kíp nổ, hắn điên rồi hay là ngu ngốc: “Anh cho Nội Đằng đi đặt bom à? Chưa biết chừng người gã Nội Đằng đó cũng là một quả bom hẹn giờ ấy nhỉ!” Phần tử cấp tiến của phái chủ chiến, có mối thù hận rất sâu sắc với Trung Quốc, vậy mà hắn để cho kẻ như vậy đi đặt bom?!

Không thèm để ý đến sự trào phúng của cô, Dương Mục tiếp tục nói: “May mà Thượng đế nhân từ, nên nơi cô nổ bom chỉ là một kho hàng trống không, cũng không gây thương vong cho người nào. Nhưng hành động này của cô rõ ràng là hành động khủng bộ.” Nói xong, hắn còn ra vẻ tiếc nuối hít một hơi: “Sao cô có thể làm thế chứ?” Vẻ mặt hắn thể hiện như là cô đã làm một chuyện rất ngu xuẩn.

Kỷ Lương mở to mắt, ngẩn người nhìn hắn tự biên tự diễn: “Đây là cái mà anh gọi là… làm việc cho Quốc gia à?” Vì sao cô không hề nhìn ra một chút biểu hiện nào nói rằng người này đang làm việc vì Quốc gia?!

“Lần bãi công biểu tình kéo dài này đã khiến cho các doanh nghiệp nước ngoài bị tổn thất rất lớn. Nếu tiếp tục nữa, thì sẽ mang lại nguy cơ lớn hơn cho Quốc gia, khiến cho nhóm phần tử khủng bố nhân cơ hội lẻn vào, tạo ra tình hình hỗn loạn hơn nữa.” Dương Mục nói: “Vì sự an toàn của Quốc gia, phải áp dụng một số thủ đoạn đả kích mạnh mẽ.”

“Cho nên, để đình chỉ làn sóng biểu tình này, anh để cho người ta gây nổ?!” Kỷ Lương cảm thấy không thể tin được: “Anh đúng là… ngu có trình độ đấy! Sao anh có thể khẳng định rằng Nội Đằng sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh nói? Làm sao có thể xác định gã sẽ nhất nhất nghe theo kế hoạch anh sắp xếp, đi gây nổ kho hàng trống kia mà không phải là đánh bom vào chỗ đông người?”

“Không! Không phải Nội Đằng, mà là cô, chính cô đánh bom.” Dương Mục không muốn tiếp tục tranh cãi với cô: “Ký vào thư nhận tội đi.”

https://thuviensach.vn

“Ký cái thằng cha anh ấy.” Kỷ Lương chửi thằng thừng: “Tốt nhất là anh nên liên lạc với Hạ Vũ, nói tình hình này cho anh ấy. Nếu không, nếu để xảy ra sự cố gì, anh sẽ không gánh nổi hậu quả đâu.” Nếu Nội Đằng đi ngược lại kế hoạch của hắn, đánh bom ở nơi khác… Mà theo Kỷ Lương thấy, thì khả năng này còn lớn hơn khả năng Nội Đằng ngoan ngoãn đi đánh bom ở kho hàng trống.

Vừa dứt lời, thì gã đàn ông to lớn đứng bên cạnh lại đập vào mặt cô một cái nữa, có điều, lần này không chỉ dùng bàn tay để tát, mà trực tiếp tặng cho cô một nắm đấm.

“F**k —.” Kỷ Lương chửi thề.

Gã đàn ông kia rút một cây bút nhét vào tay cô, để cô ký tên.

“Dương tiên sinh, Nội Đằng là một người không thể ngoan ngoãn làm chó săn cho anh. Anh cho rằng anh nắm thóp được gã à? Con mẹ nó, anh nghĩ gã thật sự là một con chó, anh có thể dùng phương pháp thuần thú mà chế ngự à? Đó là một con người, lòng người là phức tạp nhất, *** anh mau tìm Hạ Vũ đến đi… A — F**k —.” Ngón giữa tay trái chợt đau nhói khiến Kỷ Lương hét ầm lên.

Gã đàn ông bên cạnh bẻ ngược ngón giữa tay trái của cô lên, sự đau đớn này còn hơn cả cái tát và nắm đấm ban nãy, tay đau ruột xót, cơn đau như xé ruột xé gan cô.

“Ký đi!” Dương Mục nhìn cô một cái, xoay người cầm cốc cà phê trên bàn làm việc, uống một hớp.

“Anh không hiểu tiếng người à?” Kỷ Lương hít một hơi lạnh, cố xoa dịu cơn đau lúc trước: “A —.” Trên ngón tay lại truyền đến cảm giác đau nhức, Dương Mục đi tới, đổ thẳng cốc cà phê nóng hổi vào miệng Kỷ Lương đang há to để kêu!

https://thuviensach.vn

Khi anh bị đau, nếu có thể hét lên thì anh sẽ cảm thấy sự đau đớn của mình giảm đi không ít, nhưng hiện giờ, ngay cả hét cô cũng không hét được. Kỷ Lương chỉ cảm thấy cả người như sắp chết mất, cuối cùng đành phải mơ hồ rên lên: “Tôi ký — Tôi ký —.”

https://thuviensach.vn

Chương 70: Sự Phản Kkháng Của Kỷ Lương

“Tôi ký — Tôi ký —.”

Nghe thấy Kỷ Lương chịu thoả hiệp, gã cao to mới bỏ tay cô ra, nhét lại bút vào tay cô.

“Mau ký đi!” Dương Mục rất vừa lòng với sự thoả hiệp của cô. Nếu nhận nhanh một chút thì đã không phải chịu khổ rồi, sao phải thế chứ!

“Được… tôi ký…” Cổ họng Kỷ Lương đau rát, là do cốc cà phê nóng hổi của Dương Mục gây ra. Nhưng mà, trong xui xẻo cũng có may mắn. May mà cốc cà phê kia không phải vừa pha xong nếu không thì cổ họng cô đã hỏng hết rồi: “Nới dây thừng ra —.” Cô nói với gã cao lớn kia: “Tôi thuận tay trái…”

Gã cao lớn nhìn Dương Mục, được hắn cho phép, gã mới nới lỏng dây thừng cho Kỷ Lương một chút, cuối cùng còn cảnh cáo cô đừng gây chuyện. Kỷ Lương buồn cười liếc gã một cái nói: “Tay tôi đã gần như bị anh phế bỏ rồi, một gã đàn ông cao to như anh mà còn sợ tôi à?”

“Đừng có khua môi múa mép nữa, nếu không, chỉ có cô chịu khổ thôi.” Dương Mục nhíu mày: “Nhanh ký tên vào thư nhận tội đi.”

“Đừng giục, tôi ký đây.” Kỷ Lương cầm bút bằng tay trái, viết vài chữ xuống tờ giấy kia: “Đây… xong rồi.” Ý cô bảo Dương Mục có thể lấy lại thư rồi.

Dương Mục rút tờ giấy kia về, nhìn mấy chữ Kỷ Lương vừa viết: “Chị đây phun nước bọt ày chết!” Mặt Dương Mục đen lại: “Cô…”

https://thuviensach.vn

“Muốn lại gần đây cho chị nhổ nước bọt à?” Kỷ Lương lạnh lùng nói, vui vẻ nhìn khuôn mặt xám ngắt vì bị cô làm cho tức giận của hắn.

Đùa à, dù gì thì Kỷ Lương cô cũng từng làm cảnh sát, mấy thứ như kiểu thư nhận tội này, một khi ký tên vào, thì chẳng khác gì tạo thành nhược điểm để đối phương nắm trong tay. Mà gã được gọi là Dương tiên sinh này, dường như có người đứng sau lưng, đến lúc đó, lưng cô lại đeo thêm một tội danh. Tội danh này cũng không phải tội đơn giản chỉ giam mười ngày nửa tháng, mà là tội mất đầu. Cô đâu phải đồ ngốc mà ký vào thứ kia.

“Cô đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Dương Mục bốc lửa, liếc mắt ra hiệu cho gã cao lớn bên cạnh. Nếu cô ta đã muốn chết, thì hắn cũng không ngại. Dù sao, hắn cần có một kẻ chết thay, giờ giết chết cô ta, rồi sau đó nói cô ta sợ tội nên tự sát thì cũng không vấn đề gì.

Gã cao lớn nhận được chỉ thị, tay phải liền túm Kỷ Lương từ ghế lên định bóp chết cô. Kỷ Lương cầm cây bút gã vừa đưa cho cô để ký tên, đâm thật mạnh vào tay hắn. Hắn thét lên, chỉ nghe tiếng bút bi đâm vào thịt. Cô nhân lúc gã bị đau, tay trái đập thẳng vào mũi hắn — thành quả của đợt huấn luyện thời gian vừa rồi, là khiến cho lực tay trái của cô không hề kém so với tay phải.

Chỉ một cú đấm đã làm mũi gã kia vỡ nát. Ăn một cú nặng vào giữa mặt khiến gã lảo đảo mất trọng tâm, Kỷ Lương thừa cơ đạp thẳng vào chỗ yếu của hắn —.

“A—.”

Gã cao lớn che hạ bộ của mình, cả người nằm dài trên đất, không ngừng la hét.

Hừ!

https://thuviensach.vn

Đây vĩnh viễn là điểm yếu chí mạng của đàn ông. Dù anh có thể luyện cho cơ thể mình vững chắc như gang như thép, nhưng vĩnh viễn cũng không có cách nào làm cho con chim nhỏ của mình biến thành chim thép.

Nhớ đến lực đá của mình vừa rồi, Kỷ Lương cũng không nhịn được, khẽ nuốt nước bọt: trứng chắc đau lắm nhỉ!

Dương Mục không ngờ sự thoả hiệp vừa rồi của Kỷ Lương chỉ để chuẩn bị cho sự phản kháng này, hơn nữa, còn dùng chính cây bút bi để xử lý vệ sĩ của mình. Nhìn tình hình không ổn, hắn xoay người rút súng từ ngăn kéo ra, nhưng tốc độ của Kỷ Lương còn nhanh hơn hắn gấp bội, cô với ghế dựa, ném thẳng về hướng hắn!

Loảng xoảng!

Cả chiếc ghế vỡ tan! Tay Dương Mục còn chưa kịp sờ tới ngăn kéo, thì đã úp sấp cả người xuống bàn…

Kỷ Lương túm cổ áo hắn, dựng hắn dậy.Dương Mục vốn đã sắp hôn mê bỗng nhiên mở to mắt, nắm chặt tay đấm về phía bụng cô. May mà Kỷ Lương đã sớm đề phòng, cô lùi người vè phía sau, né tránh nắm đấm của hắn, thừa dịp hắn chưa kịp thu tay về, cô liền kéo tấm rèm vừa bị gã cao lớn kia kéo rách ở bên cạnh, chụp vào người Dương Mục, sau đó… đánh đập thật mạnh!

Dương Mục căn bản không thể ngờ được cô sẽ làm như vậy. Cả người hắn bị tấm rèm rất nặng kia trùm lên, còn chưa xác định được phương hướng, đã lập tức đón nhận một loạt đấm đá của Kỷ Lương. Cuối cùng, Kỷ Lương còn nhặt một cây gậy gỗ gãy ra từ chiếc ghế dựa kia, tiếp tục đập mạnh xuống.

Nhân từ với địch chính là tàn nhẫn với mình. Chưa nói đến chuyện hai gã khốn kiếp này vừa đối xử với cô thế nào. Cho nên, hiện giờ Kỷ Lương hoàn toàn không hề nương tay, cần phải tàn độc thế nào thì cô sẽ tàn độc như

https://thuviensach.vn

thế… Cho tới khi người bị trùm dưới rèm kia không còn phản kháng, cô mới ngừng tay, lật tấm rèm ra, Dương Mục đã hôn mê.

Cô ném gậy gỗ sang một bên, chạy đến bên bàn tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được trong một ngăn kéo nhỏ, có bản đồ mà Dương Mục đánh dấu lên. Vị trí đánh dấu trên bản đồ chính là kho hàng trống mà hôm nay hắn sai Nội Đằng đánh bom. Vị trí của kho hàng có ký hiệu, đồng thời cũng viết thời gian là 10:30.

Kỷ Lương vuốt mặt, nhìn đồng hồ. Giờ đã là chín rưỡi. Cô nhét bản đồ vào túi, sau đó nhanh chóng rời đi!

Thời gian không còn nhiều, cô phải nhanh chóng tìm được Hạ Vũ, nói tình hình cho anh biết, nếu không, để cho Nội Đằng thật sự đánh bom thì sự hỗn loạn của thành phố S sẽ không thể chấm dứt được.

***

Khi Hạ Vũ quay lại biệt thự, cả người Hắc Tử như đầu tàu trật đường ray, anh nhanh chóng lao lại gần. Nhìn dáng vẻ của hắn, lòng Hạ Vũ trầm xuống: “Sao lại thế này?”

“F**k!” Hắc Tử nóng nảy chửi thề: “Ông đây bị hại!” Hắc Tử kể lại tình hình cho anh. Thì ra, sáng nay, sau khi Hạ Vũ đi, Kỷ Lương và Tiểu Bạch cũng đi nốt. Chỉ có Hắc Tử ngủ nướng thêm một chút, đến khi đi xuống nhìn thấy trên bàn có đồ ăn sáng, hắn nghĩ là bọn họ chuẩn bị cho hắn, nên cầm lên ăn. Khi ăn được một nửa đã cảm thấy không ổn. Cả người hắn mệt mỏi rã rời. Đúng lúc này, có hai người xông vào từ cửa sau: “Ông đây đánh nhau với gã cao lớn một trận, cuối cùng bị gã gầy hơn đập ột gậy từ đằng sau nên hôn mê!” Hắn sờ sờ lên gáy mình, cả bàn tay đầy máu: “Khi tôi tỉnh lại thì đang bị trói trên ghế, vừa đập nát được cái ghế này, đang định ra ngoài tìm anh thì anh đã về.”

Hạ Vũ nghe xong, rút điện thoại gọi Tiểu Bạch.

https://thuviensach.vn

“Alo! Sếp! Có lẽ xảy ra chuyện rồi!” Vừa nhấc máy đã nghe Tiểu Bạch thông báo tin xấu: “Lúc tôi đi theo Kỷ Lương, đột nhiên có một đám người lao ra ngăn cản, sau đó Kỷ Lương biến mất khỏi phạm vi quan sát của tôi.” Tiểu Bạch sụt sịt mũi, thấy có người đang lồm cồm bò dậy, hắn lại đạp cho người kia một cái nữa: “Tôi hỏi bọn họ, thì họ nói có người bỏ tiền thuê họ tới.”

“F**k! Đến cục cảnh sát đi!”

Hạ Vũ cúp điện thoại, sau đó chạy ra cửa, vừa lúc có một chiếc taxi đi ngang qua, người tài xế tốt bụng mở cửa hỏi: “Đi không?!” Sau đó, chỉ thấy một họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu hắn;

“Xuống xe!” Hạ Vũ túm hắn kéo ra khỏi xe, ngồi vào ghế lái, nhanh chóng đi về phía Cục Cảnh sát.

“Này — có ai không, ăn cướp — xe của tôi —.” Nhìn Hạ Vũ nghênh ngang lái xe đi, rốt cuộc tài xế cũng kịp phản ứng, vội vàng hét lên, sau đó lại nhìn thấy bên cạnh còn một người, hắn vội cầu cứu: “Hắn cướp xe tôi rồi, xe của tôi!!!” Hắn còn phải kiếm tiền dựa vào chiếc xe đó mà!!!

“*! Không phải chỉ là một chiếc xe thôi sao, gào thét cái rắm ấy!” Hắc Tử bừng bừng lửa giận: “***, còn xe nữa không?”

“A…” Tài xế bị hắn quát cũng sửng sốt, thấy vẻ mặt hung thần ác sát kia của hắn, tiếng khóc lên đến cổ lại nghẹn ngào nuốt về: “Để… để tôi gọi cho anh…” Dưới ánh mắt áp bức của Hắc Tử, tài xế run rẩy rút điện thoại ra, gọi cho nhân viên của hãng: “Này… này… ở đây có khách…”

Vốn đã đang vội, lại thấy hắn ấp a ấp úng, Hắc Tử liền giật lấy điện thoại trong tay hắn: “Này — có phải tài xế taxi không —.” Nhận được câu khẳng định của đối phương, Hắc Tử báo địa chỉ cho hắn: “Nhanh lên cho tôi… Anh hỏi tôi vội gì à… Ông đây sắp đẻ, được chưa?!” Hắc Tử gào lên vào điện thoại, sau đó cúp máy.

https://thuviensach.vn

“Tôi… điện thoại của tôi!” Tài xế nhắc hắn trả điện thoại ình, sau khi nhận lại điện thoại, hắn ta vội vàng cất đi, rồi… vừa tò mò vừa sợ hãi nhìn nửa thân dưới của Hắc Tử.

“F**k! Anh nhìn đủ chưa?” Coi hắn là người chết rồi hay sao mà dám ngang nhiên ngắm ‘lão nhị’ của hắn hả!!!

“Anh… từ Thái Lan đến à?” Nghe nói ở đó rất nhiều gay, nhưng mà, dạng người cường tráng như hắn mà cũng là gay à?!

“Ông đây đi Thái Lan.” Lúc thực hiện nhiệm vụ hắn cũng tới đó không ít lần: “***, sao lâu thế vẫn chưa thấy đâu!”

Từ lúc cúp máy tới giờ, còn chưa được nửa phút mà, tài xế nhìn đồng hồ: “Này… thế… người vừa rồi, anh có biết không?” Cũng là gay à?

“Là sếp của tôi mà!” ***, lại bỏ rơi hắn để đi được.

“Sếp nhà anh… Hắn… hắn cướp xe của tôi…”

“Anh ta chỉ mượn một chút thôi!” Hắc Tử nói.

Một chiếc taxi từ xa đi tới, dừng lại ở trước căn biệt thự, tài xế chính là người tạp vụ vừa nhận điện thoại: “Ông nào sắp đẻ?” Tay tạp vụ mở cửa xe, mở miệng hỏi. Tiếng hét mạnh mẽ trong điện thoại khiến hắn nhanh chóng phi lại đây, chỉ muốn nhìn xem người phụ nữ nào mà có ông chồng thô lỗ như vậy.

“Anh ta!” Tài xế tiên sinh chỉ người đàn ông cao to đứng bên cạnh! Tay tạp vụ trợn tròn mắt!

“Xuống xe!” Hắc Tử thô lỗ kéo hắn xuống, sau đó công khai ngồi vào ghế lái, đi theo hướng mà đồng chí Hạ Vũ vừa rời đi, để lại một luồng khói nhạt.

https://thuviensach.vn

Tài xế đồng cảm vỗ vai tay tạp vụ: “Người anh em, tôi thật sự xin lỗi cậu!”

“F**k!” Sau khi tay tạp vụ kịp phản ứng lại, hắn liền dựng thẳng ngón tay giữa về phía hắn ta: “Ông còn phải dựa vào cái xe đó để kiếm vợ mà!”

“Báo án đi!” Vừa rồi dáng vẻ của tên kia như hung thần ác sát, nếu hắn mà không gọi điện thoại, chỉ sợ hắn sẽ chết tại trận mất! Chết bạn chứ không chết ta, đạo lý này, thời nay ai cũng hiểu. Hơn nữa, hắn cũng phải làm gương cho đồng đội đây thôi. Hai người bây giờ cũng coi như cùng hội cùng thuyền: “Chúng ta mau đi tới cục cảnh sát báo án đi!”

https://thuviensach.vn

Chương 71: Bom

Hạ Vũ lao ầm ầm đến cục cảnh sát. Đồng chí ở Cục vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng, không chút lương thiện nào của anh, liền ngăn anh lại, bị Hạ Vũ hất một cái ngã nhào sang một bên!

"Tôi tìm cục trưởng của các cậu!" Hạ Vũ quăng lại một câu rồi đi thẳng đến phòng cục trưởng.

"Anh… Anh làm cái gì thế?" Ô Mộc Tây Á vừa đi từ trong phòng ra, nhìn thấy cảnh Hạ Vũ làm loạn trong cục cảnh sát, hai sợi râu dê tức đến dựng đứng lên.

Tới đúng lúc lắm, đang cần tìm con dê núi này đây. Hạ Vũ đẩy hết mấy người vây quanh sang một bên, đi thẳng về phía râu dê.

"Anh…" Râu dê bất giác nuốt nước bọt, lùi về đằng sau mấy bước. Không phải râu dê không có can đảm, dù sao cũng là một cục trưởng, chưa cần nói là trên phương diện này, lão ta có khả năng hay không, nhưng có thể ngồi lên vị trí này, thì cũng có vài phần trí tuệ, gan dạ. Có điều, cả người Hạ Vũ bây giờ phát ra khí tức quá đáng sợ, dáng vẻ đó khiến râu dê rét lạnh toàn thân, chân cũng run rẩy theo.

"Ông biết Dương Mục chứ." Hạ Vũ túm cổ áo lão, râu dê thấp hơn Hạ Vũ một cái đầu, bị anh kéo như vậy, chỉ có thể cố gắng kiễng mũi chân, để không bị ngạt thở, trong lòng lão thầm mắng Hạ Vũ đến ngàn lần, không giữ thể diện cho lão chút nào, làm trò này trước mặt bao nhiêu cấp dưới của lão.

https://thuviensach.vn

“Vào… vào phòng rồi nói.” Lão mất bao nhiêu sức lực mới có thể ngăn tay Hạ Vũ, giành lại sự tự do của mình. Sau khi lão nói câu vào phòng bàn bạc, thì nhanh chóng quay vào văn phòng dưới ánh mắt vô cùng tò mò và kinh ngạc của mọi người ở đây.

“Tôi hỏi gì, ông trả lời đó. Đừng nói mấy câu vô nghĩa!” Sau khi vào văn phòng, Hạ Vũ quy ước ngay: “Ông đây còn rất nhiều thủ đoạn để chỉnh chết ông. Ông biết Dương Mục, đúng không?”

Râu dê còn định nói gì đó, nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo tàn độc của anh, lão đành nuốt hết vào trong, sau đó gật gật đầu, ra vẻ biết Dương Mục: “Dương tiên sinh là người của Cục An Ninh, việc biểu tình ở thành phố S, anh ta nói sẽ cố gắng đàn áp xuống.” Tuy Hạ Vũ cũng là người bên trên phái xuống, nhưng mà… Dương Mục trực tiếp bộc lộ thân phận của mình, là người của Cục An ninh! Dưới con mắt của râu dê, thì Dương Mục có trọng lượng hơn Hạ Vũ, cho nên lão đương nhiên phải phối hợp với Dương Mục hơn.

“Đưa địa chỉ đây! Đưa địa chỉ của Dương Mục cho tôi!” Hạ Vũ không muốn nghe lão xả rắm ra nữa, Kỷ Lương nhất định đã bị đám người Dương Mục đưa đi rồi.

“À…” Râu dê chần chừ: “Tôi… tôi không biết…”

Vừa dứt lời, một khẩu súng dí thẳng vào miệng lão, khiến lão hoảng hồn lùi lại vài bước, dựa người vào tường, kinh hãi nhìn Hạ Vũ đang đứng trước mặt.

“Có biết không?” Hạ Vũ hỏi lại.

Râu dê gật đầu liên tục, chỉ sợ chậm một chút, anh sẽ lập tức bóp cò khiến đầu lão nở hoa mất. Hạ Vũ thu súng về, râu dê vội vàng bịt miệng, chạy vọt ra một khoảng cách an toàn: “Dương tiên sinh ở…”

https://thuviensach.vn

“Rầm —.”

Vừa nói một nửa, cánh cửa phòng đã bị người bên ngoài đá văng ra! Lực va đập rất mạnh, khiến cánh cửa gần như long ra khỏi bản lề. Lão râu dê đang muốn gào thét là tên khốn có mắt không tròng nào mà dám xông vào lúc này. Nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị người đàn ông to lớn và Kỷ Lương người đầy máu đứng ở cửa làm cho nghẹn lại.

“Sếp, mau lại đây!” Khi Hắc Tử vừa đến cửa cục cảnh sát thì gặp Kỷ Lương. Kỷ Lương vốn định quay về tìm Hạ Vũ, nhưng nửa đường chạy tới Cục, thì cô cảm thấy, chắc phải nói chuyện với lão cục trưởng một chút, nên rẽ vào Cục cảnh sát trước, để bên cảnh sát chuẩn bị trước, chứ việc này chỉ dựa vào mấy người bọn họ thì không thể xử lý tốt được.

Hạ Vũ thấy thế, vội vàng ba bước thành hai chạy tới, đỡ Kỷ Lương ngồi xuống ghế:

“Sao lại thế này?!”

“Đừng hỏi mấy chuyện đó vội,” Kỷ Lương thở hổn hển: “Giờ phải lập tức tìm Nội Đằng, không biết gã ta đặt bom ở đâu.”

Râu dê còn chưa kịp định thần, lại nghe Kỷ Lương mang tới tin tức kinh khủng như thế, cả người bật nảy lên, bom gì? Thành phố S này là địa bàn quản lý của lão, nếu để xảy ra chuyện nổ bom thì quả bom ở dưới mông lão cũng sẽ nổ mạnh không kém, vị trí này lão cũng ngồi không yên: “Bom gì? Bom ở đâu?”

“Tay họ Dương đưa bom cho Nội Đằng, bảo gã gây nổ một kho hàng trống.” Kỷ Lương nói: “Giờ phải tìm bằng được Nội Đằng!” Cô mở tấm bản đồ lấy bên chỗ Dương Mục ra: “Ở đây, và đây, là nơi mà Dương Mục vốn ra lệnh cho Nội Đằng đặt bom.” Cô chỉ vào điểm đánh dấu trên bản đồ: “Kho hàng này ở đâu?”

https://thuviensach.vn

Râu dê nhìn bản đồ nói: “Đây là một kho hàng bỏ hoang của một doanh nghiệp nước ngoài, bên đường Đông Nam.”

“Sáng nay ở đâu có hoạt động biểu tình?!” Hạ Vũ hỏi.

Cục trưởng vội vàng gọi mọi người đang phụ trách thu thập tin tức của hoạt động biểu tình vào. Để có thể nắm chắc hướng đi của hoạt động biểu tình từng giây từng phút, nên ở mỗi nơi có biểu tình, đều có cảnh sát duy trì trật tự, sau đó liên tục báo tin về.

“Sáng nay, tổng cộng có sáu nơi đang có biểu tình. Hoạt động ở bến tàu đã chấm dứt, hiện giờ còn năm chỗ nữa.” Người phụ trách thông báo tỉ mỉ.

“Ở đâu lớn nhất, nhiều người nhất?”

Người phụ trách nhìn vào tài liệu: “Có ba nơi, là quảng trường Kiến Hoà ở đường Tân An, công viên ở đường Kiến Nguyên, còn một chỗ nữa là ở đường Cảnh Tường.” Anh ta khoanh tròn ba địa điểm trên bản đồ.

Hạ Vũ nhìn ba vòng tròn kia nói: “Các toà nhà ở xung quanh quảng trường Kiến Hoà cách quảng trường đó khá xa, nếu định đặt bom, thì đặt ở đây cũng không tạo ra thương tích quá lớn cho đám người biểu tình.” Anh chỉ vào địa điểm thứ hai: “Công viên cũng là một sự lựa chọn không tồi, số người tập trung ở đây rất nhiều, nhưng so với Cảnh Tường, nếu tôi là Nội Đằng, tôi sẽ chọn Cảnh Tường.”

“Là vì vậy sao?!” Kỷ Lương liếc mắt liền nhìn ngay ra điểm mấu chốt!

Đường Cảnh Tường nằm ở khu giải phóng cũ đang được cải tạo, đương nhiên, Nội Đằng lựa chọn nơi này cũng không phải vì nơi đó là vùng giải phóng cũ, mà bởi vì ở bên đó, các khu nhà được xây rất dày đặc. Quan trọng nhất, nơi đó chính là điểm dừng chân cuối cùng của đoàn người biểu tình ngày hôm nay. Bên cạnh cũng là một phân xưởng khí đốt cũ.

https://thuviensach.vn

Tuy nhà kho này đã lâu không sử dụng, nhưng lượng khí đốt bên trong ống dẫn khí thì không thể tan nhanh được. Nếu khí đốt gặp phải bom nổ, thì vụ nổ này tuyệt đối sẽ còn lớn hơn cả **.

Ngồi trên xe, Hạ Vũ phân tích với mọi người lý do, đương nhiên, dù bọn họ nghĩ Cảnh Tường là nơi trọng điểm nhưng cũng không bỏ qua mấy địa điểm kia. Hạ Vũ, Kỷ Lương, Hắc Tử cùng một đội cảnh sát đi đến Cảnh Tường, sau đó báo cho Tiểu Bạch đến công viên ở đường Kiến Nguyên, lại đề nghị cục trưởng phái người đi về hướng đường Tân An, chia ba lực lượng để hành động.

Bây giờ là mười giờ bảy phút. Khi bọn họ đến nơi, thì cũng vừa vặn gặp đội ngũ biểu tình.

“Nhìn kìa! Là Nội Đằng!” Kỷ Lương nhanh mắt nhìn thấy một bóng người mặc đồ đen, chỉ trong chớp mắt, bóng đen đã chui vào trong phân xưởng.

Hạ Vũ lập tức để cảnh sát khuyên mọi người rời đi. Đám người biểu tình dù đông nhưng cũng chỉ là hưởng ứng phong trào, vừa nghe thấy có bom, cả hiện trường như bùng nổ, đám người luống cuống. Biểu tình rất quan trọng, nhưng làm sao quan trọng bằng tính mạng của mình, nếu mất mạng thì dù có phúc lợi cũng chẳng được hưởng nữa rồi.

“Tiên sư nhà anh, hoảng hốt cái gì!” Giọng Hắc Tử vốn đã to, giờ hắn lại giật loa điện tử của tên cầm đầu, vừa hét một tiếng, giọng vang lên tận chín tầng mây, khiến cho đám người đang hỗn loạn ở hiện trường cũng đều tĩnh lặng lại: “***, xếp thành hàng cho ông! Sau đó trật tự rời khỏi đây. Ai dám làm loạn, ông sẽ đập phát chết tươi ngay! Có chúng tôi ở đây, nổ cũng không chết các người!”

Ở một nơi có cơ chế quản lý kiểu cưỡng chế nghiêm ngặt như Trung Quốc, thì việc đe doạ cũng không khiến người ta tin mấy, nhưng mà…

https://thuviensach.vn

dáng vẻ hung hãn kia của Hắc Tử, làm cho độ tin cậy của lời đe doạ đột ngột tăng cao. Nhất là câu cuối cùng, khiến ọi người vốn đang bối rối, đột nhiên cảm thấy an tâm nhiều. Tuy không ít người thường ngày luôn phê phán, lên án này nọ, nhưng vào lúc này, lại nghe được những lời như vậy, trong lòng giống như có chỗ dựa. Dưới sự chỉ đạo của cảnh sát, đám người nghiêm chỉnh, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Khi Hắc Tử đang rống ầm lên bên ngoài, thì Hạ Vũ và Kỷ Lương đã lẻn trước vào phân xưởng khí đốt.

Nơi lưu trữ khí đốt phải là nơi khô ráo và râm mát, lại thêm việc phân xưởng đã bỏ hoang nên bị cúp điện, khiến cho cả căn phòng bị bao trùm bởi ánh sáng lờ mờ. Bên trong phân xưởng vẫn còn những thiết bị cũ, một ống dẫn rất to đặt ngoắt nghoéo, tạo thành từng tấm chắn tầm mắt. Phải tìm người trong một nơi thế này, lại là tên giảo hoạt như Nội Đằng, thì thật sự rất khó khăn.

“Nội Đằng — ra đi. Chúng tôi biết anh đang ở trong này!” Hạ Vũ hô lên, giọng nói vang vọng trong phân xưởng: “Có lẽ, nên gọi anh là Nội Điền mới đúng!”

Trong phân xưởng hoàn toàn im lặng, Kỷ Lương chỉ nghe thấy tiếng hít thở và tiếng bước chân của họ. Một lúc lâu sau, mới có tiếng Nội Điền đáp lại.

“Ha ha… Hạ Vũ, quả nhiên anh cũng đến đây.”

Nghe giọng điệu này, Kỷ Lương nhìn Hạ Vũ: “Hai người biết nhau à?”

“Sao có thể không biết được!” Hạ Vũ không trả lời, nhưng Nội Đằng lại lên tiếng giải đáp nghi vấn của cô: “Nhờ phúc của hắn, mà ngay cả quê hương của mình, tôi cũng không trở về được!” Vì nhiệm vụ lần đó thật bại, mà gã mất đồng đội, mất cả vợ! Vì đám người Hạ Vũ dùng mưu kế, khiến

https://thuviensach.vn

gã biến thành kẻ phản quốc, gã không thể tiếp tục ở lại nước mình, chỉ có thể trốn chạy. Bảy năm, rốt cuộc gã cũng có cơ hội báo thù.

Mấy người Kỷ Lương không ngừng tìm kiếm trong phân xưởng, nhưng Nội Đằng lại nổi hứng chơi trò trốn tìm, vừa thoáng thấy bóng dáng, gã đã lập tức trốn mất.

“Hôm nay, rốt cuộc tao cũng có thể báo thù,” Nội Đằng cười: “Tao đã đặt bom trong phân xưởng này. Mày nghĩ rằng mục tiêu lần này của tao là đám người biểu tình kia à? Mục tiêu của tao là mày. Tao biết, loại chuyện này, đám S.M.T chúng mày chắc chắn sẽ tham dự vào. Mà mày là đội trưởng, khả năng tới còn lớn hơn. Tao đã đoán đúng!” Nội Đằng nói xong, người cũng xuất hiện ở phía trước, cách bọn họ mấy mét, cầm nút bấm, giơ cao về phía bọn họ: “Chỉ cần tao ấn xuống, bùm bùm — tất cả chúng ta đều chết.”

https://thuviensach.vn

Chương 72: Nguyy Cơ Được Giải Trừ

"Tao đã dùng bảy năm, để thiết kế ván cờ này…" Nội Đằng nhìn Hạ Vũ, giọng đầy vẻ tự đắc: "Bảy năm qua, tao đã ở rất nhiều nơi, cũng tự tạo ình một thân phận mới, Nội Đằng! Tất cả đều vì mày! Mày có thể không đến, như vậy, mày cũng sẽ không phải chết…" Nội Đằng tự cho là hiểu anh: "Nhưng tao biết mày nhất định sẽ đến, bởi vì mày phải ngăn tao đặt bom, nếu không, toàn bộ người dân trong thành phố sẽ phải chôn cùng…"

Kỷ Lương dùng mắt ra hiệu cho Hạ Vũ, để Hạ Vũ kéo dài thời gian với gã, còn mình lặng lẽ chậm rãi lùi về phía sau!

"Hạ Vũ, lần này tao thắng, đúng không?" Nội Đằng rất hưởng thụ cảm giác có thể khống chế tất cả trong lòng bàn tay này. Nhưng gã chợt phát hiện, Kỷ Lương lúc nãy đi cùng Hạ Vũ, đã không thấy đâu nữa: "Cô ta đâu? Người phụ nữ đi cùng mày đâu? Bảo cô ta ra ngay, nếu không, tao sẽ ấn nút…"

"Ha — Nội Đằng, tôi ở đây!"

Giọng nói Kỷ Lương vang lên từ trên cao, Nội Đằng ngẩng đầu, nhìn thấy cô không biết đã leo lên trên từ lúc nào. Trong nháy mắt Nội Đằng vừa ngẩng đầu lên, Kỷ Lương đã nhảy từ bên trên xuống, đạp thẳng về phía hắn. Nội Đằng vội vàng nhảy tránh ra, còn Hạ Vũ, dựa vào mấy giây ngắn ngủi này, cũng kịp lao lại gần, đá vào bàn tay đang cầm nút điều khiển bom của gã…

Ở trong này, bọn họ cũng không dám nổ súng bừa bãi, chỉ sợ không cẩn thận súng cướp cò sẽ gây nổ những đường ống dẫn khí đốt này.

https://thuviensach.vn

“Cạch!”

Điều khiển rơi ra khỏi tay Nội Đằng. Nội Đằng lao tới nhặt lại, nhưng Hạ Vũ nhanh hơn, chặn chân gã lại, không để gã chạm vào điều khiển. Kỷ Lương thấy thế cũng muốn giành lấy điều khiển. Nội Đằng duỗi tay, túm hai chân cô!

“F**k!” Kỷ Lương giãy dụa đạp vài cái, vẫn không thể thoát khỏi hai bàn tay của Nội Đằng, nhìn thấy điều khiển chỉ cách mình khoảng hơn nửa mét, cô chỉ có thể cố gắng, không ngừng nhích về phía trước.

“Cùng chết đi!” Nội Đằng túm chặt Kỷ Lương, nói: “Để phòng ngừa có chuyện xảy ra, tao đã đặt giờ ở quả bom kia… Chỉ vài phút nữa, bom sẽ nổ…”

“Mày nói quả bom này hả?”

Không biết Hắc Tử bỗng từ đâu xông ra, trong tay cầm một quả bom đã được tháo dỡ. Nội Đằng vừa thấy, chợt sửng sốt, Kỷ Lương thừa lúc đó, đá văng tay gã ra, nhặt điều khiển lên, Hắc Tử cũng đồng thời vọt qua, đá thẳng vào mặt gã. Lực đá mạnh đến mức nửa bên mặt Nội Đằng gần như bẹp dí.

Nội Đằng bị đau đến không thở nổi. Hạ Vũ cũng đã đứng lên, đấm thẳng vào bụng gã. Cú đấm của Hạ Vũ khiến cho gã cảm thấy bụng như bị xuyên thủng một lỗ, nôn ra một búng máu, sau đó, liền ngã xuống hôn mê.

“Tìm bom đi!” Hạ Vũ hô lên, cả ba người nhanh chóng tản ra tìm quả bom hẹn giờ kia.

Thì ra, quả bom Hắc Tử cầm trong tay chỉ là để nguỵ trang. Trước khi xuất phát, Hạ Vũ đã yêu cầu râu dê chuẩn bị mấy quả bom, không cần biết có giống không, nhưng ở tình hình vừa rồi, thì Nội Đằng đúng là đã bị thất

https://thuviensach.vn

thần vì quả bom giả kia, gã nghĩ quả bom thực sự đã bị dỡ bỏ. Cũng nhờ vậy mà họ có cơ hội…

Binh bất yếm trá, chính là như vậy. (Việc quân cơ không nề dối trá)

Ba người nhanh chóng lục tìm trong phân xưởng, cố giữ hơi thở bình ổn, bước chân nhẹ nhàng, rốt cuộc khi tìm đến góc phòng, họ bỗng nghe thấy tiếng tít tít đều đặn vang lên… Âm thanh này, bọn họ đã rất quen thuộc.

Lần tìm theo âm thanh phát qua, quả nhiên tìm thấy quả bom bị giấu trong góc, đồng hồ hẹn giờ đang đếm ngược từng giây một. Khi bọn họ lại gần, con số đỏ chót thể hiện thời gian đang nhấp nháy, thời gian chỉ còn 3:26…

Hạ Vũ nhận một bao dụng cụ đơn giản Hắc Tử đưa cho, rồi bật đèn pin, quan sát cấu tạo của quả bom. Trong góc phòng tăm tối, trừ tiếng hít thở khe khẽ của ba người cùng với âm thanh của đồng hồ hẹn giờ, thì hoàn toàn yên tĩnh đến mức Kỷ Lương dường như có thể nghe tiếng tim đập của mình.

Sự tình này đối với đám Hạ Vũ thì thật sự quá bình thường. Khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ, có nhiều lần còn nguy hiểm hơn thế này, nhưng với cô mà nói, thì đây là lần đầu cô xử lý một tình huống có liên quan đến sinh mệnh của tất cả người dân trong thành phố này.

Mồ hôi toát ra, chảy xuống trán, Kỷ Lương nhìn thời gian đã lùi về mức hai phút, mà Hạ Vũ vẫn chưa bắt đầu gỡ bom, cô không nhịn được, nhỏ giọng hỏi: “Sao rồi?”

“Nội Điền quả không hổ danh là chuyên gia chế bom!” Hạ Vũ nhìn kỹ các đường mạch điện trong quả bom: “Quả bom này kết hợp với bom hẹn giờ hiện đại mà Dương Mục đưa cho gã, có thể bom bánh răng mà gã tự chế ra. Quan tọng là trong đó còn có thiết kế linh kiện giữ thăng bằng.

https://thuviensach.vn

Không thể lập tức gỡ bom mang đi, nếu không sẽ phá huỷ trạng thái cân bằng, quả bom sẽ nổ ngay lập tức.”

Nghe anh nói vậy, Kỷ Lương càng đổ mồ hôi nhiều hơn. Nội Đằng quả là một nhân tài, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có thể đối đầu với người biến thái như Hạ Vũ. Tình cảm cố chấp “cùng chết cùng yêu” giữ suốt bảy năm cũng không buông xuống được! Đương nhiên, cô không thể để Hạ Vũ biết suy nghĩ này của mình: “Có cách gì không?”

Hạ Vũ cẩn thận đưa đèn pin cho cô, để cô soi vào, sau đó ra hiệu cho Hắc Tử lại gần: “Giúp tôi cẩn thận di chuyển nó xuống chỗ bằng phẳng!” Hai người phối hợp, thật cẩn thận đặt quả bom xuống chỗ đất bằng. Hạ Vũ rút từ trong túi dụng cụ ra một thanh sắt dài, nhỏ, đâm vào một cái lỗ bé, chặn bánh răng đang không ngừng chuyển động lại, sau đó lại làm như thế, chặn tiếp bánh răng thứ hai, anh đưa cho Hắc Tử một cái nhíp: “Cẩn thận một chút, kẹp sợi dây màu đen kia… Nhẹ thôi… Đúng rồi…”

Lách cách! Bánh răng thứ ba cũng dừng lại!

“Vẫn chuyển động!” Kỷ Lương nhìn bánh răng vẫn chưa dừng lại kia: “Còn một bánh răng vẫn đang chuyển động!”

“Anh biết!” Hạ Vũ nhìn vào túi dụng cụ, chửi thề: “F**k!” Không còn thanh sắt nhỏ nào nữa! Lúc này, sau lưng anh cũng bắt đầu mướt mồ hôi.

“Cái này… có được không?” Kỷ Lương nghĩ một chút. Rồi kéo thứ gì đó từ trong cổ ra. Đó là một sợi dây chuyền rất nam tính được làm từ thanh sắt nhỏ.

Hạ Vũ nhìn thứ đó, hơi run lên, rồi nhận lấy, nhanh chóng bẻ thẳng ra, đâm vào lỗ nhỏ cuối cùng, cách — rốt cuộc bánh răng cuối cùng cũng ngừng lại, sau đó, anh kẹp một sợi dây điện màu đen, dứt ra: “Xong!” Bộ phận bánh răng đã được giải trừ.

https://thuviensach.vn

Nhưng hệ thống bom điện tử vẫn tiếp tục đếm ngược. Âm thanh tít tít này lọt vào tai, giống như âm thanh đòi mạng của tử thần. Kỷ Lương nhìn đồng hồ, không còn nhiều thời gian lắm, chỉ còn một phút ba mươi chín giây.

“Kỷ Lương, em ra ngoài đi!” Hạ Vũ không ngẩng đầu nhìn cô, chăm chú tấn công tiếp vào quả bom thứ hai: “Hắc Tử, cậu soi đèn pin cho tôi.”

Hắc Tử lặng lẽ nhận đèn pin trong tay Kỷ Lương, nhưng bị cản lại, Kỷ Lương không buông tay, chỉ bình tĩnh, nói một câu đơn giản: “Tôi muốn ở lại!”

“Ra ngoài!” Hạ Vũ nói, nhưng cũng không lãng phí thời gian, toàn bộ quá trình đều tập trung chú ý vào đường dây, mạch điện trong quả bom, anh cầm nhíp kéo một sợi dây màu trắng lên, cắt đứt!

An toàn!

Sau đó, lại tiếp tục phân tích đường dây thứ hai.

“Tôi nói là tôi muốn ở lại!” Kỷ Lương cũng không nhìn anh, mà ánh mắt chăm chú đặt vào động tác tay của anh. Thật khó tưởng tượng, một bàn tay mạnh mẽ, thô ráp đó, mà cũng có thể thuần thục cầm cây nhíp nhỏ bé, kẹp lấy sợi dây nhỏ kia. Động tác bình tĩnh, linh hoạt, không có chút run rẩy nào như vậy… Phải có tố chất và sự tự tin đến thế nào mới có thể làm được như thế…? Cô nuốt nước bọt: “Anh cũng đừng tự kỷ cho rằng tôi muốn tự tử chung với anh. Anh Duệ nhà tôi vẫn đang chờ tôi tìm bố dượng về nữa kìa!” Kỷ Lương mím môi, nhìn thời gian đã không còn nhiều: “Này, sắp hết thời gian rồi, lát nữa, nếu cảm thấy không ổn, tôi sẽ lập tức bỏ chạy lấy người. Nể tình cảm trước đây của chúng ta, nếu anh thực sự có chuyện gì, tôi sẽ đặt di ảnh của anh vào nhà.”

“Em…” Hạ Vũ nghe cô nói vậy, không giận, mà ngược lại, khoé miệng hơi cong lên: “Hạ Vũ anh mạng lớn, Diêm Vương cũng không dám nhận,

https://thuviensach.vn

em muốn chết còn phải hỏi xem anh có đồng ý hay không. Anh đã nói rồi, đời này, trừ anh ra, em đừng hy vọng có người đàn ông khác. Anh sống không được, mà anh chết cũng không được!”

Bạo quân!

Giọng điệu thật quá tự cao tự đại. Kỷ Lương không nói gì, lẳng lặng nhìn anh lại cắt đứt tiếp một sợi dây màu xanh và màu hồng nhạt.

Chỉ còn lại hai sợi dây cuối cùng, một đen, một đỏ.

Đồng hồ bấm giây cũng đã bắt đầu ngược về con số một, lúc này, cô thực sự cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, âm thanh cũng bắt đầu thay đổi, không phải là những tiếng tít dài nữa mà là tiếng tít liên tục báo hiệu thời gian sắp hết, kích thích thính giác của người ta.

“Là sợi nào?” Kỷ Lương nhìn hai sợi dây đỏ đen kia, chỉ cần cắt nhầm, cả ba bọn họ sẽ đi thẳng về Tây Thiên đã đành, mà lại còn biến thành tội nhân thiên cổ nữa — bom nổ, khí đốt lan ra ngoài, gây tai hoạ cho toàn bộ người dân của thành phố S.

Không phải đỏ thì là đen!

Tuy động tác tay của Hạ Vũ vẫn rất ổn định, nhưng chắc chắn áp lực mà anh phải chịu lớn hơn bất cứ ai gấp nhiều lần, chỉ cần nhìn sau lưng áo ướt đẫm mồ hôi của anh là có thể cảm nhận được. Nhưng chính vì phải chịu áp lực lớn, nên anh mới càng phải lạnh lùng hơn, bình tĩnh hơn, ổn định hơn.

Tiếng tít tít không ngừng vang lên bên tai, thúc giục anh xuống tay.

Cắt dây đỏ hay dây đen, bây giờ không phải lúc dựa vào vận may, mà phải bình tĩnh phán đoán, và hành động chuẩn xác. Anh đang định cắt dây đen, thì lại nhìn kỹ hơn một chút. Kỷ Lương muốn giúp anh nhìn rõ hơn,

https://thuviensach.vn

nên càng ghé sát đèn pin vào, một ảnh phản quang mỏng manh đến mức dường như không có khiến anh dừng lại.

“Sao thế?” Kỷ Lương hỏi, lông mày nhíu lại như dính chặt vào nhau. Thời gian đã đếm ngược về hai mươi giây cuối cùng, lúc này nếu vẫn không phán đoán được… Cô liệu có nên nghĩ đến việc đập cho Hạ Vũ ngất xỉu rồi cùng Hắc Tử lôi anh ra ngoài không?! Cô là một người rất ích kỷ, dù phải làm vậy cũng sẽ không thấy xấu hổ! Tính mạng còn không giữ được, thì nói gì đến chuyện đền đáp quốc gia.

Hạ Vũ hít sâu một hơi, không trả lời, sau đó cẩn thận đẩy hai sợi dây đỏ và đen kia ra, dưới hai sợi dây đó, có một sợi đồng rất nhỏ, nếu không phải vừa rồi Kỷ Lương đưa sát đèn pin vào, kiến sợi dây đồng kia phản quang lên, thì anh căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của sợi dây đó.

Nếu không phát hiện ra sự tồn tại của sợi dây đồng này, mà cắt đứt dây đỏ hoặc dây đen kia thì…

Hạ Vũ mím môi, cẩn thận tiếp cận sợi dây đồng, lúc này, Kỷ Lương và Hắc Tử cũng mới chú ý đến nó!

“Giỏi lắm, tên quỷ Nhật Bản, quá âm hiểm!” Hắc Tử thấp giọng nguyền rủa.

Tít —- tít — tít —

Âm thanh lại tiếp tục thay đổi, mười giây cuối cùng!

10 — 9 — 8———

Kỷ Lương nhìn chằm chằm con số đỏ chót trên màn hình hiển thị, khi Hạ Vũ gắp sợi dây đồng lên, thì đồng hồ ngược về tám giây cuối cùng, khi cây kìm trong tay anh cắt đứt sợi dây đồng, chỉ còn sáu giây…

https://thuviensach.vn

Cách! Dây đứt!

Tít —

Con số màu đỏ, cuối cùng cũng dừng ở số hai.

https://thuviensach.vn

Chương 73: Nụ Hôn Sau Nguy Hiểm

Phù — Cả ba người không hẹn mà cùng thở phào một hơi. Lúc này, Kỷ Lương mới phát hiện ra, vì cô quá căng thẳng mà quên cả thở, ngực hơi đau đau, nhìn bóng hình trước mặt… Trong đầu cô đã từng nghĩ đến chuyện đánh cho anh hôn mê rồi kéo đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng không làm thật. Là vì tin tưởng anh nhất định có thể làm được sao? Tấm lưng này, to lớn như có thể che chắn được hết tất cả nguy hiểm vậy. Dưới chỉ thị của Hạ Vũ, Hắc Tử dời quả bom ra ngoài. Bên ngoài đã có rất nhiều cảnh sát kéo dây cảnh giới. Cả phân xưởng rộng lớn bỗng chốc chỉ còn hai người họ, sự im lặng khiến người ta cảm thấy xấu hổ. “Đi thôi, ra ngoài thôi!” Kỷ Lương tắt đèn pin, cả gian phòng tối om, càng không nhìn được rõ ánh mắt anh khiến lòng cô hơi hoảng hốt, đang định bật lại đèn pin —. Lạch cạch— Một bàn tay to, thô ráp, ấm áp kéo tay cô qua, đèn pin trong tay cũng rơi xuống đất. Kỷ Lương còn chưa kịp phản ứng, thì một lực ấn rất mạnh ở lưng đẩy cô về phía trước, rơi thẳng vào một lồng ngực to rộng. Nụ hôn của Hạ Vũ vừa vội vàng, vừa mãnh liệt, giống một cơn lốc cuốn lấy Kỷ Lương, nhanh chóng, càn quét, chiếm cứ tất cả… Đầu lưỡi khẽ đẩy cánh môi cô, đảo qua tất cả các góc trong khoang miệng Kỷ Lương. Nụ hôn của người đàn ông này, vẫn không hề dịu dàng, không hề lãng mạn một chút nào cả. Vừa thô lỗ, vừa mạnh bạo khiến cho không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của anh, lại khiến người ta cảm thấy… yên tâm. Tay Kỷ Lương không biết đã đặt lên hai vai anh từ lúc nào, hùa theo nụ hôn của anh, vòng tay của anh, khi hai hơi thở dung hoà vào nhau còn phát ra âm thanh khiến người ta đỏ mặt, tim đập mạnh. Lúc này, bọn họ không cần cái gì mà hôn nhẹ nhàng, dịu dàng nữa. Chỉ có nụ hôn cực kỳ thô lỗ, bạo ngược này mới có thể khiến cho sự hoảng loạn trong lòng cô dịu xuống, để nói cho họ biết, bọn họ đã vượt qua cái chết, vẫn còn sống. “Ưm…” Một âm thanh khe khẽ vô thức vang lên,

https://thuviensach.vn

lọt vào tai đàn ông, thật sự là như đổ thêm dầu vào lửa, là sự thôi thúc lửa tình mãnh liệt nhất, khiến cho khả năng tự chế ngự, tự giữ bình tĩnh của anh bỗng chốc hoàn toàn biến mất. Cách một lớp quần áo, hai bàn tay anh bắt đầu mơn trớn sau lưng cô, khiến cô run rẩy, sau đó, lại linh động chui vào vạt áo cô. Mất đi sự ngăn cách của vải vóc, bàn tay thô ráp tiếp xúc một cách thân mật nhất với làn da mịn màng sau lưng. Mỗi lần chạm vào, đều khiến cô tê dại, khiến cô không kìm được tiếng rên rỉ mê người… A… Một tiếng rên khẽ vang lên, anh ấn cô vào góc tường! Vách tường sau lưng

lạnh như băng, còn phía trước là thân hình nóng như lửa của anh, hai chiều nóng lạnh trái ngược nhau. Kỷ Lương hé mở đôi mắt mơ màng, dưới ánh sáng lờ mờ chiếu vào lưng anh, cô không nhìn thấy rõ nét mặt anh, chỉ thấy ánh mắt như toả sáng, trong bóng tối, nó càng toả ra ánh sáng như muốn đoạt lấy trái tim cô. Một cảm giác ấm áp ẩm ướt truyền đến từ dưới cổ, nếu nói là hôn, thì chi bằng, nói là cắn nghe đúng hơn… Kỷ Lương muốn đẩy anh ra, nhưng anh nhanh hơn, áp chế hai tay cô vào sau lưng mình, khiến cho cô hoàn toàn bị anh vây lấy… “Lương…” Anh vuốt ve da thịt của cô, gọi tên cô. Hơi thở phả vào làn da cô, nóng đến ngứa ngáy. “Buông… buông tay!” Âm thanh của Kỷ Lương lúc này, không có chút mạnh mẽ nào, mềm mại khiến cho người nghe có cảm giác “muốn mà còn chối”. “Mặt dây chuyền đó…” Anh không buông ra, trái lại, còn không biết mệt mỏi tiếp tục lưu lại dấu vết trên cổ cô, lại mút sâu một cái: “Em vẫn còn giữ…” Kỷ Lương sợ run người, cụp mắt xuống, không nhìn anh. Anh… vẫn còn nhớ rõ… Mặt dây chuyền đó, là sau khi anh hoàn thành nhiệm vụ ở Đông Nam Á, đột nhiên nhớ Hạ Tĩnh từng nhắc sắp tới sinh nhật của Kỷ Lương, nên ma xui quỷ khiến thế nào lại mua quà cho cô. Mặt dây chuyền, rất có phong cách của Hạ Vũ, đơn giản, chỉ là một sợi bạc uốn thành một chữ đơn giản, là tên cô “Lương”. Lúc ấy, khi anh tặng cô món quà này, cô mừng rỡ không thể kiềm chế được, lập tức đeo lên, mặt dây màu bạc đeo vào sợi dây đỏ, lạnh lẽo dán vào da cô, lại khiến cô nóng toàn thân, cả con tim cũng nóng vô cùng. Mặt dây này, đã theo cô suốt mấy năm qua, trở thành một thói quen. Kỷ Lương cười gượng, cố tình bỏ qua ý “vẫn

https://thuviensach.vn

còn giữ" mà anh nhắc đến, ra vẻ bình tĩnh nói: "May mà hôm nay có mặt dây này, nếu không, chúng ta đã bị nổ chết rồi." Hạ Vũ thấy cô cố tình tránh né cũng hơi tức giận, nhưng lại cảm thấy không biết làm sao. Dù là đối mặt với cô bé nhu thuận động lòng người trước kia, hay là người phụ nữ quật cường lại hơi kỳ quặc bây giờ, thì anh cũng đều cảm thấy bó tay không có cách nào. Điểm khác biệt đó là, cô của năm đó, một lòng mê muội anh, còn cô hiện giờ, lúc nào cũng như cố giữ khoảng cách. "Sếp, đã xong rồi—." Hắc Tử đi rồi lại quay lại, to giọng nói, chưa thấy người đã thấy tiếng. Kỷ Lương thấy hai người vẫn giữ tư thế này, vội vàng giãy ra khỏi vòng tay của Hạ Vũ, sửa sang lại quần áo. Vừa xong thì Hắc Tử đi cùng một đám người đến. Tiểu Bạch cũng chạy đến nơi, nhìn Kỷ Lương, nhướng mày rồi huýt sáo một cái: "Còn có

hứng vậy à?" "Cái gì?" Kỷ Lương chưa kịp phản ứng, nhất thời không thể hiểu được hắn nói gì. Tiểu Bạch dùng tay chỉ chỉ vào cổ mình: "Nhìn rất rõ mà!" Cố tình "gây án" ở chỗ đó là mục đích gì? Tuyên bố quyền sở hữu à? Lúc này Kỷ Lương mới nhớ ra hành động của Hạ Vũ ở cổ mình vừa rồi, mặt cô nóng bừng lên, dùng tay che cổ, lườm hắn một cái: "Không biết là phi lễ chớ nhìn sao?!" "Đúng vậy, đúng vậy, chị dâu nói thế nào thì là thế ấy." Tiểu Bạch nghiêm nghỉ, làm một động tác chào cô theo đúng nghi thức tiêu chuẩn của quân đội. "Ai là chị dâu nhà cậu!" Kỷ Lương phủ nhận ngay. "Ai đáp lời thì là người đó. Anh thấy đúng không, sếp?" Nói xong, còn quay sang chứng thực với Hạ Vũ. "Không phải!" "Đúng!" Hai người đồng thanh. Kỷ Lương trừng mắt lườm anh một cái, sau đó không thèm để ý đến bọn họ, đi thẳng ra ngoài. "Sếp, vẫn chưa thu phục được à?" Tiểu Bạch đi sát lại gần Hạ Vũ, huých vai anh, vẻ mặt nhiều chuyện: "Thế này là không được đâu, con cũng đã lớn vậy thôi, trên hộ khẩu vẫn không ghi tên bố. Có cần tôi bày cho anh mấy chiêu không?" Hạ Vũ vốn không định để ý tới hắn, nhưng lại nhớ ra, tên Tiểu Bạch này là một tay tán gái rất sành sỏi, chưa biết chừng lại có thể dùng được, vì thế, liền cứng giọng nói: "Nói nghe thử xem?" "Thật ra, cũng rất đơn giản," Tiểu Bạch cười cười: "Đầu tiên, anh phải xác định xem, cô ấy có phải là rất để tâm đến anh hay

https://thuviensach.vn

không…” “Đương nhiên là rất để tâm…” Hạ Vũ không cần suy nghĩ, trả lời ngay. Tiểu Bạch lườm anh một cái khinh bỉ, rồi quyết định đổi cách khác: “Có muốn nhìn dáng vẻ ghen tuông vì anh của cô ấy không?” “Ví dụ?” Hạ đại gia anh, tuyệt đối sẽ không thẳng thắn thừa nhận rằng anh muốn xem — tâm lý đó, chỉ có mấy tên nam sinh nhóc con mới có. “Là thế này, chờ sau khi xử lý xong chuyện ở đây, chúng ta thuận đường đi đến…” Tiểu Bạch ghé sát vào anh, nhỏ giọng nói kế hoạch của mình. … Nguy cơ của Nội Đằng đã được giải quyết, những kẻ có ý định kích động bạo lực trong đám người biểu tình cũng đã bị bắt gọn. Việc khống chế tình hình biểu tình tại thành phố S giờ là chuyện của cảnh sát địa phương, nhưng vẫn có chuyện Hạ Vũ phải tự mình làm. Khi Dương Mục bị còng tay, áp giải từ trong nhà ra, Hạ Vũ đã chờ sẵn ở cửa. Dương Mục nhìn dáng vẻ không có chút ý tốt nào của anh liền nói: “Hạ Vũ…” Nhưng còn chưa nói xong, thì nắm đấm của Hạ Vũ đã tung ra, đập thẳng vào khuôn mặt đã bị Kỷ Lương đánh cho bầm dập, khiến cả người hắn bay thẳng sang bên cạnh. Cũng đủ thấy, lực đấm mạnh đến thế nào. “Hạ Vũ, anh… *** —.” Tay Dương Mục bị còng, nên căn bản không thể đánh trả, còn đang ngã trên đất, chưa kịp đứng dậy, hắn liền hoảng sợ nhìn Hạ Vũ đang tiếp tục đi tới. Hắn vội vàng quay sang cảnh sát cầu cứu: “Các anh… các anh còn không mau ngăn anh ta lại… anh ta muốn đánh chết tôi… Mau ngăn anh ta lại…” Mấy tay cảnh sát bên cạnh còn đang giật mình vì tình huống đột ngột phát sinh này, lại nhìn dáng vẻ như sát thần của Hạ Vũ, vất vả lắm mới lấy được dũng khí chạy tới ngăn người lại. Nhưng Hắc Tử và Tiểu Bạch đã nhanh chân hơn, chặn đường họ: “Các anh em, cứ yên tâm, không chết người đâu.” Tiểu Bạch lại bổ sung: “Gã này suýt nữa đã giết chết toàn bộ người dân của thành phố S, giờ đập hắn có vài cái thì đã sao.” Nghe hắn nói vậy, mấy tay cảnh sát nghĩ cũng thấy đúng. Gã này suýt nữa đã hại hết mọi người trong thành phố S, cả nhà bọn họ từ già đến trẻ cũng đều là người thành phố S. Lúc đó, nếu không ngăn cản kịp thời, thì bây giờ cửa nát nhà tan rồi. Nghĩ vậy, họ đột nhiên cảm thấy cú đấm vừa rồi của Hạ Vũ rất đẹp, rất tuyệt. Sau đó, mấy người không hẹn mà cùng quay người, làm ra vẻ không biết chuyện gì xảy ra. Nhìn tình hình này, Dương Mục biết lần này mình chạy cũng không thoát,

https://thuviensach.vn

liền đưa lợi thế cuối cùng của mình ra làm vật trao đổi: “Hạ Vũ, tôi có một tin, anh có muốn biết không?” Hắn quăng mồi: “Có liên quan đến người phụ nữ kia.” Hắn hướng mắt nhìn Kỷ Lương đứng sau lưng Hạ Vũ. Nắm đấm của Hạ Vũ đang lao tới, bỗng dừng lại giữa chừng: “Tin gì?” “Phải giao hẹn trước, anh không được đánh tôi nữa!” Nắm đấm của anh ta cứng như đá tảng, đấm hắn một cái đã khiến hắn đau muốn chết rồi. Hắn biết lần này hắn bị Nội Đằng phản bội, thành kẻ mang tội với Quốc gia. Nhưng chỉ cần cho hắn quay về Đế Đô, với quan hệ của hắn, chắc chắn hắn cũng vẫn có thể giữ lại mạng sống của mình. Nhưng giờ mà rơi vào tay Hạ Vũ, thì dù không bị đánh chết cũng sẽ tan xương. “Nói đi!” Dương Mục nhìn anh một cái, nuốt nước bọt, rồi nhỏ giọng nói với Hạ Vũ: “Có phải cô ta đã động chạm đến ông lớn nào không? Lần này, có người chỉ thị xuống, phải bắt cô ta chịu tiếng xấu thay người khác!” Hạ Vũ nhíu mày: “Nói rõ!” “Tình hình cụ thể thì tôi cũng không biết.” Dương Mục nói: “Các người chỉ bắt tôi, không bắt gã cao to kia, nếu bắt gã thì có lẽ sẽ có nhiều tin hơn.” “Gã đó không phải vệ sỹ của anh à?” “Vệ sỹ?” Dương Mục lắc lắc đầu: “Gã đột nhiên tới tìm tôi, trên danh nghĩa là bảo vệ cho tôi. Nhưng thực tế… chính gã bắt tôi phải ép Kỷ Lương chịu tiếng xấu thay người khác. Nhưng tôi cảm thấy, có người chỉ thị sau lưng gã, gã cũng chỉ chịu trách nhiệm truyền tin mà thôi. Những gì tôi biết cũng chỉ đến thế. Tóm lại, tự anh giải quyết đi!” Người phụ nữ tên Kỷ Lương kia không biết sẽ đưa đến tai hoạ gì. “Ừ!” Hạ Vũ gật gật đầu, thận trọng nói với hắn: “Cảm ơn!” Lúc sau, sắc mặt anh lại trầm xuống, nắm đấm tiếp tục nện xuống người hắn. “F**k! Hạ Vũ, anh là đồ tiểu nhân nói không giữ lời!” Dương Mục không ngờ anh ta lại qua cầu rút ván nhanh như thế, chỉ có thể cong người ôm đầu, không ngừng mắng chửi.

Đánh đã tay, Hạ Vũ mới dừng lại, nói: “Trước giờ tôi vốn là người ân oán rõ ràng. Anh nói cho tôi biết chuyện này, tôi rất cảm ơn anh, còn khoản nợ anh dám đánh cô ấy, tôi đương nhiên phải đòi lại!” Nói xong, anh ra hiệu cho đám cảnh sát có thể đưa Dương Mục – giờ đã không còn đứng dậy nổi – đi!

https://thuviensach.vn

Chương 74: Đi Mua Vui Đi

Chờ Dương Mục được đưa đi, Hạ Vũ và Hắc Tử, Tiểu Bạch tìm khắp nơi nhưng quả thật không thấy bóng dáng gã cao to đâu. Gã nào đó có thủ đoạn giải quyết hậu quả thực sự rất sạch sẽ, không để lại chút tung tích gì để bọn họ có thể điều tra.

Xuống máy bay, đổi xe, trời đã sẩm tối. Kỷ Lương vặn lưng, vết thương trên người đã được xử lý tốt, sắc mặt cũng khá hơn nhiều: “Rốt cuộc cũng xong việc, có thể về rồi!” Cô cực kỳ nhớ vị tiểu thiếu gia nhà mình.

“Không không không, trước khi về, chúng ta còn phải tới một nơi.” Tiểu Bạch ngồi ở ghế lái quay đầu nói với cô.

“Hả? Còn phải đi đâu nữa?” Sao cô không nghe nói gì? Lại là nhiệm vụ mới à?

“Đừng lo, lần này không phải là thực hiện nhiệm vụ.” Ý Tiểu Bạch là cô có thể thả lỏng một chút: “Chỉ là đi lấy tin thôi.”

Lấy tin?

Kỷ Lương nhìn Hạ Vũ ngồi cạnh mình, anh chống cằm, nhìn ra ngoài, có vẻ như không nghe đoạn đối thoại của bọn họ, lại nhìn sang vẻ mặt hưng phấn quá độ của Hắc Tử đang ngồi cạnh Tiểu Bạch, đúng là không giống dáng vẻ đi thực hiện nhiệm vụ: “Đi đâu?”

“Đi lấy tin, thuận tiện… phóng thích một chút.” Tiểu Bạch nói rất súc tích.

https://thuviensach.vn

“Đi mua hoa.” Hắc Tử nói trắng ra khiến Kỷ Lương lập tức hiểu ngay.

Như vậy, tức là đi nhà chứa à? Kỷ Lương quay đầu nhìn ra ngoài, vẫn còn sớm, bây giờ mà đã đi chơi gái à? Không phải bình thường phải muộn một chút mới đi sao? Giờ này người ta mở cửa rồi à?… Cô nhìn nhìn dáng vẻ hưng phấn của Hắc Tử, hắn đúng là nhịn đến sắp hỏng rồi. Qua hai nhiệm vụ lần này, cô ít nhiều cũng cảm nhận được sự nguy hiểm trong công việc của bọn họ, mà đám Hắc Tử đều là những thanh niên trẻ tuổi, dương khí mạnh, nói gì thì nói, để phóng thích một chút, thì đây cũng là một phương pháp tốt. Nếu không, cứ liên tục thực hiện nhiệm vụ trong tình trạng áp lực cực cao thế này, thì sớm hay muộn cũng không chịu nổi nữa. Nhìn Hắc Tử, Kỷ Lương biết, dù bây giờ cô có phản đối thì cũng không được đoái hoài đến.

Đang mải nghĩ, xe bỗng đi chậm lại. Kỷ Lương nhìn thoáng ra ngoài, có rất nhiều cô gái mặc quần áo hở hang đi ra từ những cửa hàng ven đường, vẫy tay, nháy mắt với họ. Mấy cô gái này chỉ mặc nội y khiêu gợi bên trong, còn bên ngoài, tuỳ tiện khoác một bộ quần áo lên, không thể che đi cảnh xuân cố ý lộ ra ngoài. Khi xe bọn họ lướt qua, mấy cô gái kia liền ưỡn ngực lên, vô tình hay cố tình rơi áo ngoài, lộ ra cảnh xuân cực đẹp bên trong, hấp dẫn ánh mắt của khách hàng, khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

“Đại ca, xuống dưới xem thử đi!” Thậm chí, có cô còn trực tiếp đi lại gần xe, mời chào khách.

“Lại đây không? Giá của em rất hợp lý, cam đoan anh sẽ thích.”

“Một lần chỉ cần 100 tệ thôi, tuỳ các anh muốn làm gì thì làm.”

Người thì dùng những ngôn ngữ khiêu khích trắng trợn, người thì dùng ngôn ngữ của cơ thể, quả nhiên là một chốn ăn chơi xa hoa truỵ lạc, bán sắc buôn hương! Xem ra, áp lực công việc của các cô ấy cũng không hề nhỏ, chưa đến đêm đã mở cửa, Kỷ Lương hứng thú nhìn khắp nơi. Trước khi cô

https://thuviensach.vn

vào tổ trọng án, đã từng ở tổ truy quét tệ nạn xã hội một thời gian. Lúc ấy, mỗi ngày đều phải nhìn mấy thứ này. Ban đầu còn hơi xấu hổ, nhưng sau này thì đã hoàn toàn miễn dịch.

Người ta bị nhìn không xấu hổ, thì cô có gì mà phải xấu hổ? Dù sao cũng là phụ nữ cả.

“Không phải các cậu muốn tìm mấy người này chứ?” Điều kiện thế này thì cũng quá thấp rồi. Mấy người kéo khách ven đường này… nói tóm lại, là không an toàn, phần lớn đều có bệnh! Nếu không nghĩ đến chuyện mình sẽ nhiễm bệnh, thì có thể thử xem, cái gì gọi là trên đầu chữ sắc có một con dao. (Bộ chữ của Trung Quốc, bên trên chữ sắc có bộ đao. Cũng là một câu nói để cảnh cáo đừng ham mê nữ sắc…)

“Đương nhiên không phải.” Hắc Tử gác chân lên phía trước, tay vòng ra sau đầu, vẻ mặt từng trải nhìn Kỷ Lương nói: “Mấy loại hàng này chỉ nhìn thôi, không chạm vào được, nếu không sẽ bị lấy mấy bệnh này nọ qua đường tình dục mất… Chẹp chẹp…”

Tiểu Bạch có vẻ quen thuộc, đi qua một trạm đèn xanh đèn đỏ, rồi chạy thêm một lúc nữa, dừng lại trước một ngôi biệt thự vô cùng lịch sự, cách xa khu phố đầy mùi son phấn dung tục kia.

Ngôi biệt thự được xây theo kiểu biệt thự hoa viên. Cả một khu cỏ và vườn hoa rộng lớn làm nổi bật kiến trúc của ngôi biệt thự. Một đài phun nước được xây ở chính giữa, pho tượng thần Venus đứng tắm trong đài, trên người không có một mảnh vải che thân, nhưng lại không mang chút tục tĩu nào, phía sau đài phun nước là một con đường lớn, dẫn đến một ngôi biệt thự ba tầng. Ngôi nhà được xây rất rộng, những chi tiết trạm trổ trang trí cũng rất tinh xảo.

“Các cậu xông vào nhà dân à?!” Kỷ Lương nhìn Tiểu Bạch đánh xe vào biệt thự, dừng lại trong garage rồi xuống xe. Một mùi hương hoa nhàn nhạt

https://thuviensach.vn

xông vào mũi, lại thêm mùi cỏ xanh khiến tinh thần người ta cũng phấn chấn hơn. Ánh chiều tà trải xuống khiến cả vườn hoa như được bao phủ bởi màu cam ấm áp, giúp người ta bất giác thả lỏng thần kinh.

“Cái gì mà nhà dân?” Hắc Tử hớn hở trả lời cô: “Đây là mục tiêu của chúng ta.”

Cái gì? Nhà chứa? Biệt thự hoa viên này là nhà chứa? Không phải chứ?!

Kỷ Lương trợn mắt, không thể tin nổi! ***, đây mà giống nhà chứa à?

“Đi thôi!”

Giọng nói của Hạ Vũ kéo cô ra khỏi sự kinh ngạc. Lúc này cô mới đột nhiên nhớ ra: Hạ Vũ cũng cùng đi tới đây… Không đúng, cách nói chính xác phải là: Chẳng lẽ Hạ Vũ cũng muốn đến phóng thích một chút sao?

Nhìn bóng người phía trước, trong lòng Kỷ Lương đột nhiên cảm thấy mất đi sự hào hứng lúc trước!

Tiểu Bạch đi trước dẫn đường, bốn người đi thẳng vào cửa lớn. Hai gã to lớn đứng gác ở cửa vừa nhìn đã nhận ra Tiểu Bạch là người quen, chỉ gật gật đầu với bọn họ, ý bảo bọn họ có thể vào, cũng không ngạc nhiên vì nhóm bọn họ có thêm một người phụ nữ.

Khách quen à!!!

Kỷ Lương nghĩ vậy, ánh mắt bất giác khẽ lướt qua người Hạ Vũ.

Phía sau cửa lớn là một phòng khách vô cùng sang trọng, cũng không có vẻ dung tục, những khối điêu khắc trang trí tráng lệ, trên trần nhà là một bức tranh thần Venus. Venus đứng trong nước, nhìn như đoá phù dung, chúng thần ở bên cạnh, thưởng thức thân thể uyển chuyển, xinh đẹp của nàng…

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương đột nhiên hiểu ra, vì sao trong biệt thự hoa viên thanh lịch này lại có nhiều Venus như vậy… Nói ra, thì trong những vị thần Hy Lạp, Aphrodite, thần Vệ Nữ cũng chính là vị thần bảo hộ của gái điếm! Tư tưởng về gái điếm của Phương Tây ban đầu cũng bắt nguồn từ thánh nữ. Ban đầu là cung phụng trong điện thờ, sau đó, nhờ quan hệ mà dẫn dắt đến sự ham muốn giới tính của các tín đồ, cho nên, Venus chính là thần bảo hộ đầu tiên của gái điếm! Các nhà khoa học phương Tây cũng đã từng nói, vào vài giây mà đàn ông đạt đến cao trào, thì đầu óc sẽ hoàn toàn trống rỗng, gần với thần thánh nhất, điều này cũng xuất hiện trong mật mã Da Vinci rồi.

Trong tiếng Anh, Venus vừa có nghĩa là giai nhân tuyệt thế, nhưng cũng lại có ý là vị thần của tình dục. Cho nên, trong biệt thự hoa viên này, dùng Venus để ám chỉ bản chất – tầm hoa vấn liễu của nó – thật sự là quá hợp lý.

Trên sàn phòng khách được trải một lớp thảm lông rất dày, vừa nhìn đã biết vô cùng xa xỉ, đồ đạc trong phòng cũng đều là những đồ được trạm chổ tinh tế, lớp vải bọc hoa lệ của ghế salon cực kỳ hợp với những chi tiết điêu khắc tinh xảo của nó.

Khi đám người Kỷ Lương bước vào, trong phòng khách đã có không ít người, cả trai lẫn gái đều tự nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng còn vọng đến vài tiếng cười. Khung cảnh nhìn vô cùng hài hoà, khiến Kỷ Lương nghĩ nơi mình vừa bước vào không phải là nhà chứa, mà là một bữa tiệc rượu do một vị đại gia nào đó tổ chức.

“Các cậu xác định là tới đây để chơi gái à?” Kỷ Lương nhỏ giọng hỏi Tiểu Bạch. Các cô gái trong phòng khách vô cùng xinh đẹp, vừa nhìn đã thấy rất có khí chất, rất có trình độ, không giống mấy người làm trong ngành kinh doanh vốn tự có này.

“Không chỉ tôi có thể chơi, mà chị cũng có thể chơi.” Tiểu Bạch hớn hở nói với cô: “Ở đây không chỉ cung cấp phụ nữ cho đàn ông, mà còn cung

https://thuviensach.vn

cấp cả đàn ông cho phụ nữ, phù hợp với quan niệm nam nữ bình đẳng của xã hội hiện đại!”

Kỷ Lương nhìn những cậu nhóc chỉ khoảng hơn hai mươi, khuôn mặt thanh tú, nhìn rất khôi ngô, sáng sủa, nhưng đều có một điểm chung là: hình thể rất đẹp, khiến cho người khác vừa nhìn đã cảm thấy có một sự bùng nổ ẩn chứa trong cơ thể họ.

Đang nhìn, thì trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một bóng người to lớn như tượng chặn tầm quan sát của cô. Kỷ Lương ngẩng đầu, thấy Hạ Vũ, đang định vòng qua anh, thì một người phụ nữ xinh đẹp đang đi từ tầng hai xuống, khiến cho cả đàn ông lẫn phụ nữ đang nói chuyện ở đây đều ngừng lại.

Người phụ nữ đó rất đẹp, tóc màu rám nắng được búi gọn đơn giản, hất sang một bên, lộ ra cái cổ xinh đẹp của cô, khiến cho người ta không nhịn được mà muốn đặt dấu ấn của mình lên đó. Đường nét của cô rất sâu, chắc là con lai, làn da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan, mắt như quả hạnh, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhạt khiêu gợi, dụ dỗ đàn ông tới hái. Lúc vừa nhìn thì sẽ nghĩ người phụ nữ này chắc khoảng ba mươi tuổi cho nên mới có cảm giác mê người này, nhưng nhìn kỹ mặt cô, thì sẽ cảm thấy cô chỉ khoảng tầm hơn hai mươi, trên khuôn mặt xinh đẹp không hề lưu lại dấu vết của thời gian!

Tóm lại, đây là một người phụ nữ rất mê người. Xem ra, địa vị của cô ta ở đây cũng cao, nên khi cô vừa xuất hiện, mọi người đều chuyển mắt về phía cô, mà ánh mắt cô, chỉ dừng lại trên người đàn ông đứng trước mặt Kỷ Lương.

“Bạch tiên sinh, đã lâu không thấy các anh ghé qua chỗ tôi, chẳng lẽ lần trước tôi tiếp đón không chu đáo à?” Cô ta hỏi Tiểu Bạch, nhưng ánh mắt thì không hề rời khỏi Hạ Vũ.

https://thuviensach.vn

“Sao thế được.” Tiểu Bạch rất ra dáng quý ông, dịu dàng cầm tay cô, hôn nhẹ lên: “Tiểu thư xinh đẹp, chúng tôi đâu có nhàn hạ như em, chúng tôi phải cố gắng làm việc, mới có tiền mà đến đây liếc nhìn em một cái đấy chứ.”

“Ha ha —.” Cô ta bị sự hài hước của hắn chọc cười khúc khích, lịch sự hôn lên mặt hắn một cái: “Anh không biết sao, lúc nào tôi cũng hoan nghênh các anh mà.” Sau khi nói xong, cô ta thuận thế cũng định hôn lên mặt Hạ Vũ một cái, nhưng vừa tới gần, Hạ Vũ đã lùi lại, giơ tay ra: “Rất vui khi được gặp cô!” Hạ Vũ nói.

“Anh vẫn vậy…” Trong ánh mắt u oán của cô ta đầy vẻ trách móc, trách anh không hiểu phong tình.

“Có vui hơn em không?” Cô gái yểu điệu đưa tay ra, nhẹ cầm lấy tay anh, móng tay sơn màu hồng nhạt, nhẹ nhàng gãi gãi vào lòng bàn tay anh, ý khiêu khích: “A… đây là…”

Cuối cùng cũng chú ý đến sự tồn tại của cô à?

Khoé miệng Kỷ Lương giật giật, sau đó nở nụ cười: “Chào cô, tôi là Kỷ Lương, rất vui khi được gặp cô!”

“Tôi là Eliza, rất hân hạnh được biết cô.” Ánh mắt cô ta nhìn chằm chằm đánh giá Kỷ Lương, không giấu sự thăm dò: “Hạ, em không biết là chỗ anh cũng có thành viên nữ.”

Chỉ một câu đã phân định thân phận của Kỷ Lương và Hạ Vũ, lại càng giống một câu hỏi dò hơn.

“Cô ấy là…” Hạ Vũ đang định nói, thì Tiểu Bạch đã chen trước.

“Thành viên nữ có thế mạnh của thành viên nữ.” Tiểu Bạch nói, thuận tiện giới thiệu luôn thân phận của Kỷ Lương: “Kỷ Lương là thành viên mới

https://thuviensach.vn

gia nhập, sau này sẽ thường xuyên đưa cô ấy tới đây chơi. Hôm nay là lần đầu tiên cô ấy đến chỗ em, phải tiếp đãi cho thật tốt nhé.”

Câu nói của Tiểu Bạch làm Eliza thu lại thái độ thù địch với Kỷ Lương, nhiệt tình mời chào: “Nếu Bạch tiên sinh anh đã lên tiếng, thì tôi đương nhiên phải chiêu đãi thật tốt rồi. Tôi nhất định sẽ khiến cho Kỷ tiểu thư có một đêm khó quên.” Nói xong, cô ta quay sang gọi một người đàn ông trẻ tuổi đứng cách đó không xa: “Roger, hầu hạ vị tiểu thư này cho tốt.”

Lúc này, Hắc Tử đã quen đường, đưa một cô gái lên tầng. Bên cạnh Tiểu Bạch cũng xuất hiện một cô gái nhìn rất khéo léo, khoé miệng Kỷ Lương không kìm được, hơi co rút, lại nhìn sang Hạ Vũ, thấy anh cũng đang nhìn mình!

Cô hơi ưỡn ngực lên, nhưng lại nhận ra cách đứng này càng làm lộ ra khuyết điểm ngực phẳng của mình, liền điều chỉnh lại, nhìn người đàn ông đứng cạnh mình: đó là một cậu nhóc còn trẻ, làn da màu lúa mạch khiến người ta dường như có thể cảm nhận được hương vị của mặt trời. Mày rậm, mắt to, tạo ra cảm giác vừa tươi trẻ, vừa mạnh mẽ! Một cậu nhóc như vậy, nếu đặt trong sân trường đại học, tuyệt đối sẽ là một nhân vật làm mưa làm gió, hấp dẫn ánh mắt của nữ sinh.

Tại sao lại tới mức đến đây làm công việc này?

Kỷ Lương không hiểu, hơn nữa, không chỉ cậu nhóc này, mà cả những cô gái, chàng trai khác cũng thế. Còn Eliza này là ai? Có quan hệ gì với Hạ Vũ…

Nhìn cô ta đứng bên cạnh Hạ Vũ, tạo thành một bức tranh vô cùng hoà hợp, chói mắt, khiến cho lòng cô cảm thấy rất chán nản, vô vị.

Nhưng mà, cô “cũng chỉ là” một thành viên trong nhóm bọn họ, tư cách gì mà chán nản?

https://thuviensach.vn

Sau đó, càng nghĩ, lại càng thấy vô vị…

“Anh đẹp trai, đi nào! Chúng ta đi ăn gì đã, sau đó, từ từ hưởng thụ một đêm tuyệt vời!” Cô kéo người đàn ông bên cạnh, cố tình to giọng, sau đó kéo anh ta đi về phía khu bày tiệc.

Tiểu Bạch nhìn sắc mặt thâm trầm, đen thui bên cạnh mình. Hạ Vũ bây giờ y như một ông chồng bị cắm sừng, hắn nuốt nước bọt, đột nhiên cảm thấy mình ôm rơm nặng bụng, khi không lại tự đi tìm việc ình, tự gây sức ép ình thế này.

Nhân lúc Eliza vừa rời đi một chút, Tiểu Bạch đến gần Hạ Vũ, nhỏ giọng nói: “Sếp, phải biết bỏ con cá nhỏ, bắt con cá lớn, anh phải nhịn, nhịn xuống!” Nhìn anh như vậy, Tiểu Bạch thực sự lo lắng liệu giây tiếp theo, anh ta liệu có trực tiếp móc súng ra, bắn thẳng vào gã đàn ông bên cạnh Kỷ Lương hay không.

“Tốt nhất là phương pháp của cậu hữu dụng!” Hạ Vũ mạnh mẽ nói, nhìn chằm chằm vào hai người đang đứng trong khu tiệc rượu, trong đầu không ngừng nổi lên vị chua chát — anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận cảm giác đó là ghen, anh chỉ cảm thấy Kỷ Lương không hề có chút cảnh giác nào, làm sao có thể tuỳ tiện đứng gần một người đàn ông xa lạ như thế chứ!

“Khụ —.” Tiểu Bạch chột dạ ho khẽ, nói thật, trong lòng hắn bây giờ cũng không chắc chắn lắm, có điều… nhìn hai người cao tuổi bọn họ vẫn mập mờ nửa vời như vậy, hoàng đế không vội, thái giám đã vội muốn chết, nên hắn mới quyết định ra tay tương trợ một chút. Bên phía Kỷ Lương thì hắn không dám khẳng định, nhưng bên phía Hạ Vũ thì hắn có thể khẳng định, tuyệt đối anh sẽ không thể nào trơ mắt nhìn Kỷ Lương và người đàn ông khác lăn lộn trên giường, nếu như đến lúc đương sự phát triển đến nông nỗi đó, Hạ Vũ chắc chắn sẽ bùng nổ!

https://thuviensach.vn

Mà khi đó… ha ha ha — hắn tuyệt đối không phải là vui sướng khi người khác gặp hoạ. Với tính tình thiện lương thuần khiết như hắn, thì tất cả đều xuất phát từ sự quan tâm với đồng đội nên mới đặt ra kế sách này.

“Eliza, chúng tôi đi thẳng về đây cũng chưa ăn gì,” thấy Eliza quay lại, Tiểu Bạch lại bày ra dáng vẻ quý ông như lúc trước: “Em đưa sếp nhà tôi đi ăn gì đó đi.”

Eliza nghĩ Tiểu Bạch tạo cơ hội cho cô, liền tặng cho Tiểu Bạch một ánh mắt cảm tạ: “Hạ, đi thôi, hôm nay đầu bếp làm không ít đồ ăn Trung Quốc, không biết có hợp khẩu vị của anh không.”

“Ừ!” Hạ Vũ gật gật đầu, cũng không chờ cô, đi thẳng tới nơi bày tiệc.

Trên phương diện đồ ăn, thì Eliza hoàn toàn tuân thủ theo câu nói của người Trung Quốc: “Ăn như một vị Hoàng đế.” Tất cả các món ăn đều được làm rất cẩn thận, vừa có món Âu cũng vừa có món Trung Quốc, thoả mãn tất cả những khẩu vị khác nhau của mọi người. Trừ món chính, còn có không ít những món tráng miệng nhỏ xinh xắn, ngon miệng, và đồ uống khác nhau, giúp mọi người có thể thoải mái lựa chọn, thưởng thức.

Ở bên kia, Kỷ Lương cầm đĩa, tâm tư cũng không đặt ở mấy món ăn này, cũng không để ý xem người đàn ông bên cạnh đang nói gì, chỉ tuỳ tiện trả lời, cho tới tận khi nhìn Hạ Vũ và Eliza đang đi về phía này, cô mới vội vàng thu lại tâm tư, chợt phát hiện trên đĩa của mình đã đầy đồ ăn: “A… Cảm ơn!”

“Mau ăn đi.” Roger cười cười nhìn cô: “Đừng nhìn mãi thế.”

Kỷ Lương bị nhìn thấu tâm sự cũng hơi xấu hổ, suýt nữa dúi cả đầu vào đĩa: “Anh cũng mau ăn đi!”

Roger chăm chú nhìn cô: “Cô thích Hạ à?”

https://thuviensach.vn

“Khụ khụ khụ —-.” Kỷ Lương vừa đưa thức ăn vào miệng, nghe anh ta hỏi vậy liền nghẹn ứ ở cổ: “Anh… anh…”

Roger vội đưa tay vỗ lưng cho cô: “Ăn từ từ thôi, có ai tranh với cô đâu — nhìn cô vội vàng kìa.”

Khi Hạ Vũ vừa đi tới, anh nhìn ngay thấy cảnh tượng thế này: khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Lương đỏ bừng lên, bàn tay Roger đang dịu dàng vuốt ve trên lưng cô, dáng vẻ hai người vô cùng thân thiết.

“Cậu đang làm gì thế hả?” Còn chưa kịp nghĩ kỹ càng, thì tay chân đã hành động trước. Anh bước qua túm tay Roger, lực nắm mạnh đến mức mặt Roger nhăn lại.

“Anh làm gì thế?” Kỷ Lương bị hàng động của anh làm cho hoảng sợ: “Còn không mau buông tay ra!”

“Hắn ta vừa động tay động chân với em!” Sắc mặt Hạ Vũ lạnh băng, bàn tay đang túm tay Roger vẫn không chịu buông, thậm chí còn lặng lẽ siết chặt hơn, khiến Roger đau trắng bệch mặt mũi.

“Hạ, anh làm gì vậy!” Eliza vội vàng giải hoà: “Người bên chỗ em mà anh cũng không tin à? Anh nhìn xem, Kỷ tiểu thư có sao đâu…”

“Vừa rồi tôi thấy Kỷ tiểu thư bị nghẹn, mới vỗ lưng giúp cô ấy, đúng không, Kỷ tiểu thư?!” Roger cảm thấy mình thật sự oan ức, tự dưng lại bị mang vạ.

“Đúng thế!” Kỷ Lương vỗ vỗ cánh tay Hạ Vũ: “Anh còn không mau buông ra!”

Nhận được câu trả lời của Kỷ Lương, lúc này Hạ Vũ mới buông lỏng tay, nhìn cô: “Ăn còn bị nghẹn, ngốc chết đi được!”

https://thuviensach.vn

“Tôi tôi tôi… khỉ thật!” Kỷ Lương tôi một tràng cũng không nói được gì: “Tôi có nghẹn cũng là chuyện nhà tôi, ai cần anh lo!” Nói Roger động tay động chân với cô, sao không tính đến chuyện chính anh ta còn động lưỡi với cô đi. Hừ — đúng là đàn ông!

Tình hình bên này đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người xung quanh, Eliza dán vào cánh tay Hạ Vũ, vươn bàn tay ngọc vỗ vỗ ngực anh: “Anh cũng thật là, chuyện bé xé ra to, doạ Kỷ tiểu thư rồi kìa.” Nói xong, cô ta liếc mắt ra hiệu cho Roger, ý bảo anh ta nhanh chóng đưa Kỷ Lương đi.

“Kỷ tiểu thư, chúng ta đi qua bên kia xem có gì khác không.” Nói xong, liền dẫn Kỷ Lương qua bên khu đặt các món ăn.

Trực giác của phụ nữ nói cho Eliza, quan hệ giữa Kỷ Lương và Hạ Vũ tuyệt đối không đơn giản chỉ là quan hệ đồng nghiệp. Đây là lần đầu tiên cô thấy Hạ Vũ để ý đến một người phụ nữ như vậy! Dáng vẻ vừa rồi của anh, giống một ông chồng ghen tuông…

Ghen à?

Cô ta thật sự không vui khi xuất hiện tình huống này!

Ngôi biệt thự hoa viên này không chỉ đơn giản là một nhà chứa. Nếu chỉ có vậy, bọn họ cũng sẽ không chạy đến chỗ xa xôi này mà chơi gái — muốn tìm gái xinh gái đẹp, chỉ cần có tiền, chẳng lẽ còn không tìm được?

Eliza đương nhiên cũng không chỉ đơn giản là một “tú bà”. Nói chính xác, thì đây chính là một nơi tập trung tin tức tình báo. Tuyến tình báo khu vực Châu Á thường tới đây, thật ra, ở các nơi trên thế giới đều có những chỗ như thế này, dùng để liên lạc các tin tức về súng ống đạn dược, thuốc phiện, hay quân sự, hoặc tất cả những tin tức có liên quan.

https://thuviensach.vn

Ở trong này, không phân biệt là cướp hay là quan, mà chỉ có người mua và người bán.

S.M.T là tổ chức vũ trang bí mật của Quốc gia, tin tình báo của bọn họ dựa vào sự thu thập của mạng lưới nội bộ, cũng có đôi khi là dựa vào mấy nơi cung cấp tin tình báo này.

Lần này Hạ Vũ đến, một mặt vì việc công, một mặt vì việc tư.

“Hôm trước, chuyện anh nhờ em tìm hiểu, cũng có chút tin tức rồi.” Eliza rót hai ly Champagne, đưa cho anh một ly: “Ăn tạm chút gì đã, lát nữa nói sau.”

Eliza đứng cạnh anh, ra vẻ vợ hiền, thỉnh thoảng lại gắp vào đĩa anh mấy món này nọ, còn chú ý phối hợp chay mặn, dinh dưỡng phù hợp…

Tất cả những hình ảnh này rơi vào mắt Kỷ Lương, khiến cô nghiến răng nghiến lợi nhai miếng thịt bò trong miệng, giống như cô không phải đang ăn thịt bò, mà là nhai Hạ Vũ kia — đám đàn ông chết tiệt, chỉ toàn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Roger rót cho cô một ly rượu trái cây: “Này — uống không?”

Lòng Kỷ Lương đang bốc hoả, đón ly rượu, dốc thẳng một hơi, cảm thấy chưa đủ, lại lấy thêm vài ly nữa uống sạch. Thấy trên mặt nóng lên, cô mới ngừng lại, nấc lên một cái.

“Cô uống nhanh quá.” Roger đoạt lấy ly rượu không trong tay Kỷ Lương: “Uống vậy dễ say lắm.” Rượu hoa quả vào miệng thì nhẹ, nhưng tác dụng rất lâu, rất ngấm. “Không sao!” Kỷ Lương ăn vài miếng đồ ăn, lại quay đầu nhìn, thấy Hạ Vũ và Eliza đã rời khỏi khu bày tiệc, đi lên tầng —

“Tôi… chúng ta cũng lên tầng đi!” Kỷ Lương đặt đĩa đầy đồ ăn xuống bàn, sao đó lôi Roger đi.

https://thuviensach.vn

Trên tầng hai ngoài một đại sảnh còn có thêm rất nhiều phòng, không cần nói cũng biết, đương nhiên là để cung cấp cho đám khách có nhu cầu mua vui. Còn khu tầng ba thì không có khách bình thường tới. Tầng ba là địa bàn riêng của Eliza, chỉ có khách của Eliza mới có vinh hạnh được đi lên đó.

Mà Hạ Vũ, đương nhiên là có mặt trong dánh sách này.

https://thuviensach.vn

Chương 75: Manh Mối

Trên tầng ba bố trí rất đơn giản, không gian rộng lớn được chia thành ba khu. Khu nghỉ ngơi, cũng chính là nơi ở của chủ nhân. Khu làm việc gồm một phòng khách và bốn phòng đọc sách của Eliza. Cuối cùng là khu giải trí, ở chính giữa đặt một quầy bar, còn có mấy máy tập thể dục ví dụ như máy chạy bộ… Có cả mấy thiết bị giải trí như bàn bi-a, và thêm một bể bơi ngoài trời nữa. Dưới ánh sao trời, sau một ngày bận rộn, có thể ngâm mình trong này, uống một ly rượu, ngắm cảnh đêm. Chỉ nhìn mấy thứ này là có thể thấy, Eliza là một người phụ nữ rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Lên tầng ba, Eliza đi đến quầy bar, rót hai ly rượu đỏ. Sau khi Hạ Vũ nhận ly rượu, liền quay người đi thẳng vào phòng đọc sách, ý tứ rất rõ ràng — nói chuyện công việc!

“Ở đây nói chuyện cũng được.” Eliza kéo anh lại: “Không được phép của em, không ai dám lên đây đâu.”

Hạ Vũ cũng không quan trọng, trước kia đều là cô ta yêu cầu vào phòng đọc sách để bàn bạc: “Nói đi!”

“Chẹp.” Eliza dựa vào bàn bi-a, nhấp một ngụm rượu đỏ, đầu lưỡi lưu luyến liếm một vòng quanh đôi môi khiêu gợi, ý đồ quyến rũ vô cùng rõ ràng: “Anh đúng là đầu gỗ không hiểu phong tình.” Nhưng một kẻ đầu gỗ như anh, sao có thể ghen vì người phụ nữ khác chứ?

Phong tình? Là cái gì? Hạ Vũ không ừ hử gì, nhíu mày, làm như không nhìn thấy sự khiêu khích của Eliza. Không phải anh không biết Eliza có ý với anh — khiêu gợi trắng trợn như vậy, anh cũng đâu phải người chết,

https://thuviensach.vn

ngay cả kẻ chậm hiểu như Hắc Tử còn nhận ra. Nhưng cũng không ai nói rằng, cô ta có ý với anh, thì anh nhất định phải đáp lại như thế. Nếu nói vậy, thì trên thế gian này làm gì có nhiều nỗi oán hận, năm đó… anh và Kỷ Lương cũng sẽ không như vậy, để mà ầm ĩ thành chuyện lớn như hôm nay.

Nghĩ đến Kỷ Lương, anh lại nhớ đến cái người đàn ông tên là ốc vít gì đó bên cạnh cô: "Nói đi!" Nói chuyện xong, anh còn phải nhanh chóng đi xuống, nhìn chòng chọc cái gã ốc vít kia. (Tên Roger đọc gần giống từ ốc vít, nên bạn Hạ ghen, gọi thành ốc vít)

"Vội gì chứ?" Eliza đặt ly sang một bên, cầm gậy, cúi người, khom lưng xuống, dáng người hoàn mỹ lộ ra trọn vẹn, từ hướng Hạ Vũ có thể thu hết cảnh đẹp dưới váy và vóc người thướt tha của cô ta vào trong mắt: "Cạch!" Quả bóng màu trắng va vào quả màu đỏ, đi theo quỹ đạo đã định, hoàn mỹ rơi xuống lỗ: "Tin tức lần này anh nhờ em tìm hiểu không đơn giản. Anh nói xem… em phải thu phí thế nào đây?"

"Bao nhiêu tiền?" Thuận mua vừa bán! Có thể dùng tiền để giải quyết là chuyện đơn giản nhất.

Eliza đánh quả bóng cuối cùng vào lỗ, cũng nhân tiện đẩy bóng chủ vào lỗ, rồi đặt gậy sang một bên, hơi nhấc mông, dùng tư thế rất tao nhã mà không mất đi dáng vẻ nữ chủ nhân, ngồi lên bàn bi-a, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Hạ Vũ. Mặt Hạ Vũ không đổi sắc đi tới.

"Anh nghĩ em thiếu tiền à?" Eliza ngẩng mặt lên nhìn anh, khẽ thở một hơi như.

Chính xác! Chỉ cần ngôi biệt thự này cũng đủ thu nhập của cô ta, đủ để cô ta hưởng thụ cả đời. Tiền, đối với cô mà nói, chẳng qua cũng chỉ là một công cụ, là công cụ để cô đạt được mục đích — Có đôi khi để lấy được chút tin tức, cũng cần phải có lượng tiền nhất định. Đương nhiên, cô sẽ còn nhận được tiền thù lao còn lớn hơn rất nhiều.

https://thuviensach.vn

“Không phải cô kiếm tiền nhờ việc này sao?” Giọng Hạ Vũ đều đều không có cảm xúc gì, thể hiện rất rõ ý — tôi tới tìm cô là vì muốn dùng tiền mua tin tức của cô, giữa chúng ta, chỉ có quan hệ người mua và người bán mà thôi.

Eliza đương nhiên hiểu được ý của anh: “Nhưng mà… anh thì khác.” Cô ta vươn tay đặt lên ngực anh, nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi bò lên trên cổ áo anh, sau đó cầm lấy cổ áo Hạ Vũ, kéo anh về phía mình. Hai chân thon dài cũng đồng thời quấn quanh thắt lưng hoàn mỹ của anh, cảm nhận được vòng eo săn chắc đầy nam tính của anh: “Hạ… anh có biết là… nếu không phải anh… thì em sẽ không hết lòng hết dạ như vậy không…”

“Cho nên?” Hạ Vũ vẫn thờ ơ như cũ, trên mặt không có chút dao động, ánh mắt vẫn giữ nguyên sự lạnh lùng lúc đầu, khiến người ta không thể nhìn thấu tâm tình của anh. Nhưng anh càng như vậy, thì càng làm cho Eliza khó cầm lòng.

Không chỉ đàn ông có sở thích chinh phục, mà phụ nữ cũng có! Nhất là một người xinh đẹp như Eliza, một người phụ nữ được tận hưởng tất cả sự cưng chiều của đàn ông. Cô đã quen với việc mọi ánh mắt đàn ông đều hướng về mình, nhưng trong những người đàn ông đó, lại không có anh! Dù cô ta có khoả thân đứng trước mặt anh, anh cũng vẫn thờ ơ như trước, thậm chí còn không có chút dục vọng nào. Cho nên, cô phải chinh phục anh, làm cho anh quỳ gối dưới váy cô, tuy rằng lần nào xuất trận cũng thua, nhưng cô cũng không nổi giận, mà ngược lại, còn coi như đây là một sự khiêu chiến, càng đánh càng hăng, cuối cùng lại biến thành một sự cố chấp, cố chấp đến mức không muốn buông tay.

Cô vẫn cho rằng mình có rất nhiều thời gian, có thể từ từ chinh phục anh, cho tới hôm nay, đột nhiên gặp được người phụ nữ tên Kỷ Lương ở tầng dưới — hay là cô gái nhỉ? Một cô bé ngây ngô như vậy lại có thể khiến anh chú ý, làm cho Eliza cảm nhận được nguy cơ.

https://thuviensach.vn

Có điều, dù sao cô cũng là Eliza, ít nhiều gì cũng có kinh nghiệm về chuyện tình cảm trai gái, trực giác nói cho cô biết, Kỷ Lương cũng có tình cảm không bình thường với anh, nhưng đồng thời cô cũng nhận ra, giữa anh và Kỷ Lương có vấn đề tồn tại. Còn về phần vấn đề đó là gì? Cô không muốn biết, cũng không cần thiết phải biết. Việc cô phải làm, chính là nghĩ cách khiến cho vấn đề của họ lớn hơn, làm âu thuẫn của hai người gay gắt hơn.

Mà cách đơn giản nhất để làm âu thuẫn giữa đàn ông và phụ nữ trở nên gay gắt hơn, đó là xuất hiện một người phụ nữ khác. Cô rất thích được đảm nhận vị trí người thứ ba này.

“Cho nên…” Eliza ghé sát vào người anh, khoảng cách môi của hai người không vượt quá năm centimet, cô có thể ngửi được mùi rượu thoang thoảng từ hơi thở của anh, ngực ưỡn ra, như có như không chạm vào lồng ngực rắn chắc của Hạ Vũ: “Dùng thân thể của anh để trả công cho em, anh thấy thế nào?”

Có không biết bao nhiêu người đàn ông mơ ước được lên giường với Eliza, cùng cô **. Nhưng hiện giờ, cơ hội đó, cô tự đưa đến trước mặt anh.

Hạ Vũ nhìn cô một cái, đặt ly rượu sang một bên, chậm rãi thu hai tay lại. Dưới ánh mắt chờ mong của Eliza, anh mạnh mẽ kéo hai cái đùi đang quấn quanh thắt lưng mình ra, sau đó, giật cả hai bàn tay đang kéo cổ áo mình xuống, không nói không rằng, xoay người rời đi.

“Anh —.” Eliza không ngờ anh lại kiên quyết như vậy, bị anh kéo mạnh ra khỏi người, đôi giày cao gót dưới chân suýt nữa thì đứng không vững, may mà bên cạnh còn có bàn bi-a đỡ lấy cô: “Ý anh là sao?” Sự tức giận khiến ngực cô ta phập phồng lên từng nhịp.

Hạ Vũ dừng chân, cũng không quay đầu lại: “Tôi không bán thịt!”

https://thuviensach.vn

Eliza chán nản! Anh hiểu rõ cô không phải chỉ muốn thân thể của anh… Thấy anh lại tiếp tục đi, Eliza tuy tức giận, nhưng đúng là vẫn không buông xuống được, mềm giọng gọi anh lại: “Được rồi, không đùa anh nữa, tính cách của anh, đúng là đùa một chút cũng không được… Không phải anh cần tin tức sao? Em vất vả lắm mới tìm hiểu được, chẳng lẽ anh không muốn biết?” Eliza cầm ly rượu của anh lên, đôi mắt xinh đẹp buồn bã cụp xuống, dùng thân mình che khuất tầm mắt của anh, rồi hơi mở mặt nhẫn đeo trên ngón trở, nhẹ nhàng trút xuống một ít bột phấn màu trắng, nhanh chóng hoà tan vào ly rượu đỏ.

Cô cầm ly, đi đến bên cạnh anh: “Vừa rồi em chỉ đùa một chút thôi, em nhận lỗi với anh.”

Hạ Vũ thấy trên mặt cô đã không còn vẻ khiêu khích vừa rồi nữa.

“Sao? Không tha thứ cho em à? Anh đâu phải người nhỏ mọn thế.” Eliza đưa ly tới trước mặt anh.

Một người phụ nữ đã chủ động nhún nhường xin lỗi, nếu anh vẫn không chịu bỏ qua, thì đúng là hơi quá hẹp hòi rồi. Hạ Vũ đón lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch chút rượu ít ỏi còn lại trong ly, ra vẻ mình không để tâm.

Eliza cười cười, cũng uống cạn ly rượu của mình: “Lúc trước anh nhờ em tìm hiểu chuyện của “Mạt Hoa Đới Duy”, cô ả đó không đơn giản. Mọi người đều biết, bố ả ta là người trong Khmer đỏ của Campuchia, nhưng mà, rất ít người biết chuyện của mẹ ả ta phải không?” Cô nhướng mày, mặt đầy vẻ tự tin: “Mẹ ả là người Nhật.”

Hạ Vũ nhướng mày, ý bảo cô tiếp tục.

Eliza nhìn anh một cái: “Mẹ ả là con gái của nhà Lật Điền.”

Cô vừa nói xong, trong mắt Hạ Vũ đầy vẻ ngạc nhiên. Lật Điền Khẩu Nhất Lang, trước đây là nhân vật đại diện cho phái chủ chiến của quân đội

https://thuviensach.vn

Nhật, là một kẻ rất **. Đối với những hành vi tội ác của Nhật Bản dành cho Trung Quốc trong Thế chiến thứ hai, Lật Điền Khẩu Nhất Lang vẫn cho rằng, đây là tính tất yếu của chiến tranh, cũng không cho rằng bên phía Nhật có lỗi. Hắn còn lập bia cho những tội phạm chiến tranh của Thế Chiến thứ hai, khen ngợi sự hy sinh anh dũng của bọn họ vì đất nước trong thời kỳ chiến tranh…

Tóm lại, đây là một tên khốn muốn gặm hết cả xương lẫn thịt của người Trung Quốc.

“Năm đó, khi Lật Điền đi du lịch ở Myanmar, đã để lại kết quả một đêm phong lưu, sau này tình cờ lại biết được mình có một cô cháu gái như vậy.” Đề có mấy tin tức này, cô cũng tốn không ít công sức với bố Mạt Hoa Đới Duy, mới khiến lão mở miệng.

“Mấy năm gần đây, số lần Mạt Hoa Đới Duy tới Nhật “du lịch” tăng lên không ít.”

Hạ Vũ trầm tư: “Ừm, tôi biết rồi.” Có một số tin tức bọn họ có thể điều tra được, nhưng mấy nội tình kiểu quan hệ bất chính này, thì đúng là Eliza vẫn lành nghề hơn: “Còn chuyện kia thì sao?”

Chuyện kia, là nói về chuyện của Lâm Hải Bình.

Tin tức về Lâm Hải Bình, dù là khi còn trong quân đội, hay khi công tác ở cục cảnh sát, đều có rất ít tư liệu. Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Việc này… thì hơi mơ hồ!” Nói tới đây, giọng Eliza cũng mang chút nghi hoặc.

“Tức là sao?” Hạ Vũ nhíu mày, cảm thấy hơi nóng.

“Theo tư liệu mà anh đưa cho em, thì người tên Lâm Hải Bình kia, năm nay ít nhất cũng phải hơn bốn mươi tuổi.”

https://thuviensach.vn

“Ừ…” Sao lại thế này? Một sự kích thích rất kỳ quái…

“Lần này, khi em đến Nhật, có nhìn thấy một người trẻ tuổi ở bên cạnh Lật Điền, nhìn cũng chỉ khoảng hơn hai mươi. Lật Điền nói đó là vệ sỹ của ông ta, tên là Hạnh Bình.” Eliza chú ý đến sự biến đổi sắc mặt của anh, lặng lẽ nhích tới gần anh: “Mà người thanh niên đó, giống y như đúc người trong tấm ảnh anh đã đưa cho em… Lâm Hải Bình!!!”

https://thuviensach.vn

Chương 76: Kỷ Lương Phản Kích

Giống Lâm Hải Bình như đúc?

“Liệu cô có nhìn nhầm không?” Hạ Vũ hoảng hốt đến run người.

“Không nhầm được.” Ánh mắt Eliza chạy trên người anh, lực chú ý đã chuyển từ cuộc nói chuyện của hai người sang người Hạ Vũ, nói chính xác là, chuyển đến nửa thân dưới của Hạ Vũ. Dù cách lớp quần áo, cô vẫn có thể phát hiện ra sự biến hoa của anh, hiển nhiên là thuốc đã có tác dụng. Hiện giờ, anh hẳn là không chịu nổi mơi đúng, mà… dù dưới tình huống như thế, anh lại vẫn có thể kiên trì tập trung toàn bộ vào công việc…

Điểm này, thật sự khiến Eliza vừa yêu vừa hận!

Eliza càng ghé sát vào người anh hơn, thân người như hoàn toàn dán vào người anh, có thể cảm nhận được thân nhiệt toả ra dưới quần áo của anh.

“Cái đó… vì sao…” Hạ Vũ đã cảm nhận được cô ta áp sát vào mình, lông mày cau lại: “Eliza…” Vừa nói xong, anh bỗng cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, nói vậy cũng không chính xác, nói đúng ra là, anh cảm nhận được sức lực toàn thân đều biến thành một luồng nhiệt tập trung vào nửa thân dưới: “Cô làm gì vậy?”

Eliza đưa tay, thừa dịp Hạ Vũ đang không đề phòng, đẩy anh xuống ghế salon bên cạnh, rồi ngồi lên người anh: “Em… em vẫn luôn ao ước việc này…”

“Rượu…” Ly rượu vừa rồi có vấn đề. Hai mắt Hạ Vũ nhìn trừng trừng vào cô ta, không thể tin được cô ta lại lấy lui làm tiến, hạ độc sau lưng

https://thuviensach.vn

anh…

Bị hai ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn trừng trừng, Eliza cũng hơi hoảng, nhưng mà… sự cố chấp bao nhiêu năm đang ở ngay trước mặt, làm sao cô có thể dễ dàng dừng tay: “Hạ, đừng nhìn em như vậy…” Thân thể Eliza như cố ý lại như vô tình cọ xát vào người anh, khiêu khích cho anh càng phát hoả thêm, nhưng dục hoả này, từ đầu đến cuối cũng không thể làm tan đi băng lạnh trong mắt anh: “Chỉ là, em muốn giữ lại một chút hồi ức thôi mà…” Bàn tay cô ta chậm rãi cởi cúc áo của anh, mơn trớn làn da đầy những vết sẹo lớn nhỏ của anh… Đây là kết quả anh mang về sau mỗi lần vượt qua lằn ranh sinh tử.

“Choang!”

Một âm thanh thuỷ tinh vỡ vang lên khiến người trên ghế salon dừng động tác lại. Nhìn qua hướng phát ra tiếng động, thấy ngay một bóng người gầy nhỏ đứng ở cửa, dưới chân cô là một chiếc ly thuỷ tinh vỡ nát.

Hạ Vũ vừa nhìn thấy bóng người đó lập tức nhận ra ngay thân phận của cô: “Tiểu Lương…” Anh giãy dụa muốn đứng lên nhưng lại bị Eliza đè xuống.

Eliza nheo mắt, nhìn người đang đứng ở cửa: “Kỷ tiểu thư, tầng ba là khu vực riêng tư, không tiếp người ngoài!” Không phải đã đi xuống rồi sao? Giờ lại còn đi lên?

Hay lắm, không tiếp người ngoài, nói vậy thì Hạ Vũ kia là chồng cô chắc!

Hai mắt Kỷ Lương như có lửa, nhìn chằm chằm vào người đàn ông nằm dưới người Eliza. Đàn ông, quả nhiên đều cùng một đức hạnh, dù có là một nam nhi trai tráng mạnh mẽ đến đâu, gặp phụ nữ cũng mềm nhũn hết. Nghĩ đến đây, lửa giận trong lòng cô càng bốc lên mạnh hơn.

https://thuviensach.vn

Lúc trước cô bị Roger quấy rầy, mất bao nhiêu thời gian ở dưới tầng hai, cuối cùng Roger mới nói cho cô biết, tầng ba là địa bàn của Eliza, khiến cô hoả tốc chạy lên, lại nhìn thấy ngay một hình ảnh khiêu khích kích tình như vậy, quả thật… anh đúng là đồ khốn kiếp!

Nhưng cô đang làm gì thế này?

Không khác gì một bà vợ đi bắt quả tang chồng ngoại tình!!!

Kỷ Lương cảm thấy hành động của mình rất ngu xuẩn, nhưng… nhưng mà… sự tức giận trong ngực đã đốt cháy sạch lý trí vốn không nhiều lắm của cô.

“Ha ha…” Kỷ Lương cười nhạt: “Ngại quá, quấy rầy “tình thú” của hai vị rồi!” Men rượu làm cô hơi choáng váng đầu, nhưng lửa giận bây giờ còn khiến cô tức tối hơn: “Các người cứ tiếp tục đi, tôi cũng phải tìm một nơi hưởng thụ một đêm sung sướng với Roger…”

Cô dùng chút lý trí không còn sót lại bao nhiêu của mình để nói cho hết câu rồi xoay người đi. Mà câu nói cuối cùng lại khiến Hạ Vũ tức giận đến giơ chân… Trong lòng anh thầm mắng, tên khốn Tiểu Bạch, nghĩ ra cái cách chết tiệt gì thế.

Eliza nhìn khuôn mặt giận dữ của anh. Kỷ Lương kia chỉ tuỳ tiện nói vài câu đã khiến anh tức tối như vậy, trực tiếp xé rách khuôn mặt lạnh băng ngàn năm không đổi của anh, làm cho cô ta nhìn thấy một khuôn mặt có nhân tính hơn nhiều.

“Anh cũng thấy rồi đấy, cô ấy căn bản không thèm để ý đến anh.” Cô ta nhỏm người dậy, chậm rãi cởi quần áo của mình ra: “Nếu vậy, anh còn quan tâm đến cô ấy làm gì… Hãy để chúng ta cùng hưởng thụ một đêm tình ái, không phải sẽ tốt hơn sao?”

https://thuviensach.vn

“Eliza…” Con ngươi Hạ Vũ chợt loé lên, đôi tay vốn buông thõng trên ghế salon đang định cử động, bỗng tai anh nghe thấy một loạt tiếng bước chân mạnh mẽ chạy từ dưới tầng lên, sau đó, ùa qua cửa như một cơn gió… À… Phải nói là một bóng người lao như một cơn gió, mang theo khí thế sấm vang chớp giật, phi vào phòng.

Lúc này, Eliza vừa cởi được một nửa, hai cánh tay vẫn còn đang bị kẹt trong quần áo, mà cơn lốc xoáy kia đã cuốn đến bên salon, không phải là đồng chí Kỷ đã đi rồi lại quay lại hay sao?

Trong đôi mắt to được trang điểm kỹ càng của Eliza vừa có sự ngạc nhiên lại vừa có sự nghi hoặc, không nghĩ ra được cô ấy đã đi rồi còn quay lại là có mục đích gì?

Khuôn mặt Kỷ Lương đỏ bừng, trong mắt tràn ngập lửa giận, mùi rượu nồng nặc bốc ra từ trên người cô… Vừa rồi, sau khi lao xuống tầng dưới, uống cạn vài ly rượu, cô càng nghĩ càng không nuốt trôi được, cuối cùng, lại lao lên trên này!

“Cút ngay!” Cô thô lỗ kéo Eliza từ trên người Hạ Vũ xuống.

Eliza căn bản không ngờ cô lại đột nhiên dùng “bạo lực”, lại thêm hai cánh tay đang bị kẹt trong quần áo, cho nên căn bản không có cách nào phản kháng, bị Kỷ Lương kéo xuống, cô ta ngã úp mặt xuống đất với tư thế cực kỳ bất nhã.

“Cô —.”

“Cô cái gì mà cô —.” Kỷ Lương bắt trước cô ta, đặt mông ngồi lên người Hạ Vũ: “Nếu muốn… thì cũng phải xếp hàng… Làm… làm gì có chuyện đến sau mà đòi vượt lên trước.” Cô vốn đã uống nhiều rượu, hơn nữa, vừa rồi xuống còn nốc thêm vài ly nữa, nên giờ toàn bộ đầu óc không còn tỉnh táo. Nói chính xác hơn là, lý trí vốn không còn sót lại bao nhiêu, giờ đã bị cồn tẩy sạch bách.

https://thuviensach.vn

“A!”

Một tiếng rên rỉ như có như không truyền đến từ dưới thân cô, rõ ràng là phát ra từ miệng đồng chí Hạ Vũ.

Cô đặt mông ngồi lên người Hạ Vũ, Hạ Vũ đương nhiên không phản đối, thậm chí còn có thể nói là cực kỳ hoan nghênh, nhưng điều kiện tiên quyết là… có thể không cần chính xác đến mức như thế không? Ngồi thẳng vào chỗ đó…

Nếu là ngày thường, tinh thần của đồng chí tiểu Hạ không như thế này, thì dù cô có ngồi vào đó cũng không sao. Nhưng hiện giờ là lúc tinh thần anh đang đặc biệt hưng phấn, cô lại mạnh mẽ ngồi xuống, thật muốn chết luôn mà! Có điều, cũng nhờ thế mà luồng nhiệt của Hạ Vũ giảm đi một chút.

“Này… người đàn ông này…” Kỷ Lương chỉ vào người ở bên dưới mình, nấc lên một hơi rượu: “Muốn cưỡng bức, cũng phải là bà đây cưỡng bức trước…”

Đúng vậy! Muốn làm gì cũng phải là cô làm trước! Bảy năm trước, cô vì sự tồn tại của Hạ Tĩnh, mà chỉ có thể giấu tình cảm của mình dành cho đối phương ở sâu trong lòng, cẩn thận cất trong nơi an toàn nhất. Bảy năm sau, anh nói cho cô biết, Hạ Tĩnh đã kết hôn, chú rể không phải anh. Cô kinh ngạc, nhưng đồng thời cũng phát hiện, trong lòng mình lại có một niềm vui nho nhỏ…

Dù sao… dù sao mọi người cũng đều là người trưởng thành rồi đúng không… Quan hệ tình dục là chuyện rất bình thường. Tuy rằng cô không đẹp như Eliza, nhưng… nhưng tốt xấu gì cô cũng là người phá đi sự trong trắng của anh, đúng không… Cái này cũng có thể xem là “chứng nhận đặc quyền”. Có lý nào lại đi lãng phí chứng nhận đặc quyền của mình chứ…

https://thuviensach.vn

Nghĩ lại thì, nhiều… nhiều năm qua, cô cũng chưa từng ăn mặn… Mà anh, lại có báu vật thượng đẳng như Eliza vậy… Rất không công bằng…

“Tôi… tôi dẫn anh ta đi trước… sung sướng một hồi đã… sau đó… sau đó đổi cho cô!”

Đầu óc Kỷ Lương đã hoàn toàn mơ hồ, căn bản không thể suy nghĩ theo cách thông thường nữa rồi. Cô tìm ình một lô một lốc lý do, nói ra cũng líu lưỡi, không rõ ràng. Cô muốn đứng lên khỏi người Hạ Vũ, nhưng hoa mắt chóng mặt, chỉ cảm thấy dưới người mình không phải là Hạ Vũ mà là một vũng bùn, không có chỗ để vịn, không dùng lực được, thử vài lần cũng không thành công. Nhưng hành động này, lại khiến người đàn ông dưới thân bị giày vò đến đỏ bừng mặt mũi… Cô cảm thấy mình đang bị lún sâu vào vũng bùn, không có lực đứng lên, lùi lên lùi xuống muốn rời khỏi vũng bùn đó…

Nhưng mà…

Rốt cuộc, sau khi hai tay cô sờ soạng một hồi, cũng tìm được một điểm tựa: “A… Tôi… tôi… tôi đứng lên…”

“A—.” Hạ Vũ hít một hơi lạnh, nhìn thấy vị trí mà bàn tay nhỏ bé của cô đang đặt lên, thế này thì… đến thánh cũng phải phát cuồng! Sau đó, cô cố gắng vịn vào đó, rốt cuộc cũng có thể rời khỏi người anh, đứng xuống bên cạnh salon… Sau đó, cứ nắm lấy chỗ kia… kéo anh ngồi dậy…

Cô nàng này ——

Hạ Vũ liên tục hít khí lạnh trong lòng. Cô bây giờ đã say đến không biết trời đất gì nữa, lực tay cũng không mạnh, nhưng lại làm như vậy với anh, quả thực là muốn lấy mạng anh mà….

“A…” Kỷ Lương say đến mờ hai mắt, không phát hiện ra trong tay mình đang cầm cái gì, hành động của mình trong mắt người khác kinh thế hãi tục

https://thuviensach.vn

đến thế nào, miệng còn liên tục thúc giục anh mau đứng lên, sau đó tìm một chỗ bù đắp cho bao nhiêu năm ăn chay của mình!

(Nếu giờ phút này đồng chí Kỷ tỉnh lại, tuyệt đối sẽ bị hành động của mình doạ cho phát ngốc lên thôi)

Lúc này, Eliza đang ngã trên đất rốt cuộc cũng hồi phục tinh thần từ trong sự kinh hãi. Cô ta đứng lên, cũng không thèm quan tâm đến việc quần áo không chỉnh tề, chỉ muốn đi tới giành lại lợi ích của mình: “Cái cô này, còn không mau tránh ra…” Cô ta đưa tay gạt cô nàng ma men kia ra, nhưng lại chụp vào khoảng không. Thì ra, khi tay cô quơ tới, thì dưới chân như vấp phải cái gì đó, mất trọng tâm, cả người ngã phịch xuống salon.

“Tiểu Lương…” Lúc này, sau khi nghỉ ngơi được một lúc, Hạ Vũ rốt cuộc cũng khôi phục được chút khí lực.

Kỷ Lương mơ màng nhìn người đàn ông ở dưới mình, dường như có cảm giác không rõ ràng đây là mơ hay thật: “Anh Hạ Vũ…” Cô hơi líu lưỡi, nhưng Hạ Vũ lại nghe thấy sự ngây thơ, giống như cô bé của bảy năm trước, trong tim, trong mắt chỉ chứa đầy hình ảnh của anh vậy.

Trong lòng Hạ Vũ cảm thấy vô cùng ấm áp, lớp băng lạnh trong mắt bỗng chốc tan chảy, anh giơ tay, vỗ nhẹ vào đầu cô: “Chúng ta vào phòng đi…” Tuy hiện giờ anh rất muốn xử tử cô ngay tại chỗ này, nhưng anh cũng không có hứng thú diễn đông cung đồ trước mặt người khác.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Eliza, Hạ Vũ bế Kỷ Lương đi còn không vững lên, bước thẳng ra ngoài cửa…

“Anh…” Eliza thực sự kinh hãi. Người đàn ông vừa rồi ngay cả sức phản kháng còn không có biến đâu mất rồi: “Không phải anh…”

Hạ Vũ dừng chân: “Eliza, tôi rất thích thái độ làm việc của cô, nhưng mà… không phải chỉ có chỗ cô mới có thể cung cấp tin tình báo!” Nói

https://thuviensach.vn

xong, anh bế Kỷ Lương đi xuống cầu thang!

Mục tiêu: phòng trống ở tầng hai!

Nhiệm vụ: Tiến hành dập lửa!

Người chấp hành nhiệm vụ: đồng chí Hạ Vũ, Kỷ Lương thông qua!

Thời hạn: Không có!

https://thuviensach.vn

Chương 77: Hạ Vũ Nổi Giận

Ngày hôm sau,

Kỷ Lương tỉnh lại từ sáng sớm. Thật ra cô vẫn muốn ngủ nữa, cả người mệt mỏi kinh khủng, nhưng cảm giác trên ngực như có ngọn núi đè xuống khiến cô không thở được, đành phải mở mắt, xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Tay!

Một cánh tay vắt ngang qua ngực cô, chính nó là đầu sỏ khiến cho cô khó thở.

Rõ ràng là một cánh tay đàn ông…

Phản ứng đầu tiên của Kỷ Lương là: Roger! Dù sao hôm qua cô cũng vô cùng thoải mái, mạnh mẽ tuyên bố phải hưởng thụ một đêm với anh ta…

Nhiệt độ cơ thể từ bên cạnh truyền tới khiến da Kỷ Lương bất giác căng lên! Cô… tuy suy nghĩ của cô rất lưu manh, ngôn từ cũng lưu manh, nhưng trên phương diện này… thì cô là một người rất rụt rè mà, không ngờ lần này lại làm thật…

Còn Hạ Vũ đâu?

Hôm qua, cô nhớ rõ ràng đã nhìn thấy anh và Eliza, hai người…

Nhớ đến hình ảnh đó, Kỷ Lương lại cảm thấy tim xót xa, Hạ Vũ anh cũng có thể quan hệ như vậy, thì cô đương nhiên cũng có thể có một đêm

https://thuviensach.vn

tươi đẹp…

Đúng! Đúng vậy! Không việc gì phải chột dạ cả… Sống gần ba mươi năm, cô mới quan hệ có hai lần, cô cũng sắp thành người theo chủ nghĩa ăn chay rồi! Đang lúc Kỷ Lương thầm nghĩ thì người đàn ông nằm bên cạnh bỗng cử động…

“Ừm…”

Một giọng nam khe khẽ vang lên, vẫn còn mang vẻ buồn ngủ, nhưng có thể nghe ra sự thoả mãn trong đó khiến Kỷ Lương không nhịn được, tim như vọt lên cổ. Cô khẽ nhéo mình một cái, để vẻ mặt đừng quá cứng nhắc, tốt xấu gì thì người ta cũng cùng với cô một đêm, không có công lao cũng có khổ lao, không thể để người ta vất vả cả đêm, mà sáng sớm cô lại tặng cho người ta vẻ mặt như vậy được…

Với suy nghĩ đó, Kỷ Lương xoay người, trên mặt nở một nụ cười mà cô cho là rất tự nhiên, rồi lên tiếng:

“Buổi sáng tốt lành, Roger!”

…

…

Im lặng!

Trên một cái giường, chung một cái chăn, hai người, cứ như vậy, mắt to trừng mắt nhỏ, không có âm thanh gì, nhưng Kỷ Lương lại có thể cảm nhận được nhiệt độ bên cạnh mình nhanh chóng giảm xuống.

Cuối cùng, người đàn ông rốt cuộc cũng lên tiếng, từng chữ, từng chữ một, lạnh lẽo như băng:

“Em, vừa, gọi, tên, ai???”

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ đen mặt. Anh tin rằng, dù có là người đàn ông chính trực, biết kiềm chế đến thế nào, thì cũng không thể có vẻ mặt ôn hoà trong tình huống này được! Vất vả "công tác" cả đêm, sáng sớm vừa mở mắt lại nghe cô gọi tên người đàn ông khác.

"Anh, anh, anh, anh, anh…" Kỷ Lương lắp bắp, anh cả buổi cũng không nói được gì, hay nói đúng ra là, đầu óc cô vẫn chưa kịp thời sắp xếp được một câu hoàn chỉnh nào cả.

"Tên anh là Roger à?"

Hạ Vũ ngồi dậy, từ trên cao nhìn xuống, cô nàng chết tiệt này, chẳng lẽ cả đêm đều coi anh là Roger sao?

Nghĩ thế, khuôn mặt Hạ Vũ vốn đã đen, nay lại càng đen hơn.

"Không, không… Không phải!"

Mẹ ơi! Kỷ Lương thật sự muốn bỏ chạy lấy người! Nhưng hiện giờ trên người cô không một mảnh vải, lại bị anh nhìn chằm chằm, thì trốn làm sao đây?

"Vậy vừa rồi, em gọi tên ai?"

"Tôi, tôi, tôi… tôi tưởng Roger…" Dưới đôi mắt nhìn chằm chằm của anh, nửa câu sau của cô tắc nghẹn trong cổ họng, không nói ra được nữa!

"Em tưởng!!!" Anh gầm lên: "Cái gì gọi là em tưởng? Em tưởng rằng tối hôm qua người quan hệ với em là tay Roger kia?"

"A—." Kỷ Lương bị tiếng gầm của anh làm uốn ngất, vốn dĩ đêm qua say rượu đã khiến đầu óc cô choáng váng rồi, sáng sớm lại bị anh làm cho hoảng hồn, giờ anh còn dùng tiếng gào thét mà công kích cô nữa: "Anh… anh nhỏ giọng một chút thì chết à? Gầm lên làm tôi đau cả đầu…"

https://thuviensach.vn

“Em — em còn dám lý sự!” Tuy vẫn bừng bừng lửa giận, nhưng giọng đã nhỏ đi không ít.

“Sao tôi không được lý sự? Không phải chính anh với Eliza còn ở đó như thế như thế à… Vì sao tôi không được…” Được rồi, cô im! Bị anh trừng như vậy, cô đành nuốt thẳng câu sau xuống bụng.

“Ông đây với Eliza thế nào?” Nếu có gì với Eliza, thì tối hôm qua người như vậy như vậy với cô là ai?

“Còn nói không có à, tối hôm qua tôi đã thấy anh và cô ta, hai người ôm dính lấy nhau…”

“Sau đó thì sao?” Ừ hừ! Anh rất sẵn lòng giúp cô khôi phục trí nhớ: “Sau đó, vì sao lại biến thành anh ở trong này?”

“Sau đó…” Đúng rồi, sao lại biến thành là anh ta ở đây?! Kỷ Lương nhận ra giữa hai việc có một khoảng trống, thiếu sự tiếp nối: “Sau đó…” suy nghĩ mãi cũng chỉ có một vài hình ảnh vụn vặt hiện lên trong đầu, tất cả đều là về chuyện vận động trên giường…

Ặc — rất cảm xúc!

Kỷ Lương gõ đầu, muốn xoá tan những hình ảnh hương diễm trong đầu đi, sáng sớm đã nghĩ mấy chuyện này, quá kích thích, khiến mặt cô nóng bừng lên.

“Khụ —.” Cô hắng giọng, nhìn người đàn ông phía trên: “Cái đó… À… cũng không còn sớm nữa…” Trong lúc hai người ồn ào thì trời đã dần sáng: “Chúng ta cũng nên dậy rồi, bọn Hắc Tử và Tiểu Bạch chắc cũng đã dậy… chúng ta… còn phải về nữa…”

Vì sao cả hai lần say rượu loạn tính đều dẫn đến chuyện khiến người ta đau trứng thế cơ chứ. Kỷ Lương nghẹn ngào thầm than thở trong lòng.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ nheo mắt, không thèm để ý đến câu đánh trống lảng của cô: “Nói cho rõ ràng!”

“Nói… có cái gì mà nói! Không phải là chuyện như vậy sao?”

“Chuyện như vậy?”

“ONS ấy mà!”

One night stand! Tình một đêm!

Sắc mặt Hạ Vũ khó khăn lắm mới hoà hoãn lại một chút, vừa nghe ba chữ kia lại sa sầm xuống: “Em coi anh là người tình một đêm của em à?” Cô nàng này thật là… thật là… đáng đánh!!!

“Lại gầm lên nữa —.” Kỷ Lương bịt tai: “Nếu không thì sao?” Sau đó, thừa lúc anh không để ý, cô vội vàng kéo chăn lăn từ trên giường xuống, nhặt hết quần áo dưới đất lên, nhảy vào trong phòng tắm, một tay đóng cửa, một tay khoá lại, lúc này, cả người cô mới dám thả lỏng, cũng lúc này mới phát hiện ra, vừa rồi mình căng thẳng đến thế nào.

Cô nhìn hình ảnh trong gường, trên người đầy những vết đỏ đỏ, cô biết đó là cái gì! Mặt cô nóng bừng lên, mở nước ấm dội lên người.

Trong lòng lại đột nhiên thả lỏng.

Hạ Vũ… Người tối hôm qua lên giường với cô là Hạ Vũ, chuyện này làm cho cô rất dễ chấp nhận… Cô thử nghĩ, nếu không phải là Hạ Vũ, mà là một người đàn ông khác, sự căng thẳng vừa biến mất giờ lại sống lại, không nhịn được, rùng mình một cái, nổi da gà khắp người.

Quả nhiên! Tuy trong lòng có thể nghĩ như vậy, nhưng mà… nếu thành chuyện thật thì đúng là vẫn khó chấp nhận!

Cô đúng là hết thuốc chữa, Kỷ Lương tự giễu cợt mình!

https://thuviensach.vn

Cô nhanh chóng tắm rửa rồi đi ra, nhìn thấy anh vẫn chỉ mặc quần sịp ngồi trên giường chờ cô.

“Tôi ra ngoài trước.” Hai người cùng đi ra sẽ khiến người ta dễ nghi ngờ.

“Lại muốn qua cầu rút ván à?”

“Ôi dào — đừng nói khó nghe thế chứ.” Tắm xong, cô thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều: “Đều là người trưởng thành rồi, chuyện quan hệ tình dục này nọ cũng là bình thường mà.” Cô hơi nhếch miệng, làm ra vẻ thoải mái: “Anh cũng mau đứng lên đi…” Chừng này tuổi, cô đã qua cái tuổi sống trong mơ mộng rồi.

“Tiểu Lương!” Hạ Vũ xoa mặt, nhìn dáng vẻ thoải mái kia của cô, lòng anh như bị thứ gì đó đâm mạnh vào, đau đớn khiến anh hoảng sợ: “Chúng ta cần phải nói chuyện.”

“À…” Có gì cần nói chứ?

“Tối hôm qua, anh… anh không dùng biện pháp an toàn gì cả…” Đêm qua không giống bảy năm trước, lúc đó anh say đến không biết trời đất gì. Còn đêm qua, anh tỉnh táo cảm nhận được sự hoà hợp giữa hai người, cảm giác này khiến anh vô cùng sung sướng, thậm chí còn quên không dùng biện pháp an toàn nào để bảo vệ cho cô.

Kỷ Lương sợ run người, cảm giác thoải mái mà phòng tắm mang lại đã hoàn toàn biến mất, một cảm giác nặng nề dâng lên khiến cho cô muốn nở một nụ cười để đối mặt với anh cũng thật sự khó khăn: “Chuyện này… vậy à!!! Yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ đi mua thuốc.” Cô cười: “Một anh Duệ đã đủ mệt lắm rồi, tôi cũng không định có thêm đứa nữa.”

“***, ai cho em uống mấy thứ đó!” Hạ Vũ không nhịn được lại gầm lên: “Em dám đi mua thuốc thử xem!”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương cũng phát hoả: “Chính anh nói không dùng biện pháp an toàn, không uống thuốc lỡ bất cẩn lại có thai thì sao…”

“Vậy thì sinh ra!”

“Sinh em gái nhà anh ấy!” Kỷ Lương thật muốn đạp chết anh luôn. Nói nghe đơn giản như vậy. Người mang thai mười tháng không phải anh, người sinh con cũng không phải anh, chịu cực khổ càng chẳng phải anh: “Anh coi bà đây là máy đẻ à, đẻ đẻ đẻ, anh đi mà đẻ!”

“Em —.” Nhìn dáng vẻ tức giận của cô, Hạ Vũ cũng khống chế được cơn giận của mình, hạ giọng xuống: “Anh không có ý đó!”

“Vậy ý anh là gì?”

“Anh…” Hạ Vũ cất lời, sau đó nghẹn lại ở cổ.

Kỷ Lương đợi mãi, cuối cùng không nhịn được liền hỏi: “Rốt cuộc là anh muốn nói gì?”

“Chúng ta kết hôn đi!” Hạ Vũ nói.

Lúc trước bọn họ đã từng nhắc đến đề tài này, nhưng cũng không ra đâu vào đâu, Kỷ Lương không ngờ bây giờ anh lại nhắc tới: “Không cần!” Cô từ chối lời đề nghị của anh không chút nghĩ ngợi.

“Vì sao?”

“Không cần là không cần!” Kết hôn… đây là thứ trước kia cô đã từng ảo tưởng, nhưng bây giờ, cô thật sự không có suy nghĩ này.

“Em…” Nhìn vẻ mặt quật cường của cô, Hạ Vũ cảm thấy hơi thất bại: “Nếu… có con thì sao?”

“Không có.”

https://thuviensach.vn

“Anh đang nói nếu…”

“Không có nếu —.” Cô sẽ không xui xẻo như vậy chứ? Trúng thưởng một lần đã “may mắn” lắm rồi, lại còn trúng thưởng hai lần thì rất nghịch thiên.

“Em lại định đi mua thuốc phải không? Em dám đi mua thuốc, anh sẽ trói em trên giường, không cho em ra ngoài!”

“…” Kỷ Lương trợn trừng mắt, như không thể tin những gì vừa nghe thấy: “Tôi…”

“Em cứ thử đi!” Anh nói được là làm được.

“Tôi… ***” trong lòng Kỷ Lương thầm tặng cho anh ngón giữa, cô làm thì liên quan đến ai chứ.

“Tối hôm qua, em nói, anh là của em!” Hạ Vũ nhắc lại lời nói tối hôm qua của cô cho cô nghe.

“Khụ khụ —.” Vừa nghe anh nói vậy, Kỷ Lương bị sặc nước bọt: “Cái… cái cứt thối gì thế… Tôi làm sao có thể… nói mấy câu buồn nôn như vậy được.” Nhưng mà, trong đầu cô lại thoáng hiện ra hình ảnh cô ôm lấy anh, nỉ non nói với anh câu đó…

“Hừ — có hay không tự em nghĩ đi. Hạ Vũ anh đây chưa bao giờ nói láo.”

“Không… không có!” Dù có thì hiện giờ cô cũng sẽ không thừa nhận: “Tôi uống say, cái gì cũng không biết, anh đương nhiên có thể tuỳ tiện nói lung tung… Tôi, tôi, tôi… đói rồi, ra ngoài ăn sáng đã!” Nói xong, cô chạy nhanh như chớp ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Chương 78: Về Đơn Vị

Vừa ra đến cửa, tay còn chưa đặt vào tay nắm, Kỷ Lương đã mơ hồ cảm thấy hình như ngoài cửa có người.

Cô dừng bước, Hạ Vũ ở đằng sau cũng đã nhận ra, anh chậm rãi rút súng dưới gối ra, súng của anh luôn được nạp đạn sẵn, chỉ cần đẩy chốt bảo hiểm một chút là bắn được, dưới sự ảnh hưởng của anh, Kỷ Lương cũng đã tập thành thói quen này.

Tấm thảm trải sàn giấu đi tiếng bước chân của họ, hai người lẳng lặng tiếp cận cửa ra vào.

“Suỵt — nói nhỏ thôi.” Ngoài cửa truyền vào tiếng nói cố ý đè thấp giọng xuống. Nếu không phải thính lực của hai người họ rất tốt, thì đúng là không thể nghe thấy: “Nếu để sếp nghe thấy, thì hai đứa mình xong luôn đấy!”

Giọng nói này là… Tiểu Bạch!!!

Kỷ Lương run người, thu súng lại.

“Tối hôm qua sếp ra sức như vậy, hiện giờ chắc chắn vẫn còn đang ngủ!” Giọng Hắc Tử lớn hơn một chút, nhưng cũng vẫn là cố tình đè ép xuống.

Hai người này ở đây làm gì?

“Ha ha ha — sếp nghẹn bao nhiêu năm rồi, tối hôm qua xem như được sảng khoái một chút.” Mấy lời của Hắc Tử từ trước đến giờ đều không hề chau chuốt.

https://thuviensach.vn

Sau đó, tiếng cười ** của hai người vang lên bên ngoài cửa!

Kỷ Lương lẳng lặng nắm tay nắm cửa, hít sâu một hơi, sau đó, mở mạnh cửa ra —-

“Ái da, chết tôi —.”

“Hắc Tử chết tiệt, cậu đè chết ông đây rồi!”

Hắc Tử và Tiểu Bạch không cảnh giác, bị ngã thẳng vào phòng, úp cả mặt chó xuống sàn, vừa ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai người đang đứng, họ biết ngay là bị bắt tại trận.

“Ha ha ha — Sếp, chị Lương, buổi sáng tốt lành.” Hắc Tử đứng lên trước, ngây người suy nghĩ một chút, rồi không đẩy thẳng tội lỗi lên người Tiểu Bạch không chút lưu tình: “Là tên Tiểu Bạch này lôi kéo tôi đi cùng, không liên quan đến tôi.”

“F**k! Hắc Tử, cậu…” Tiểu Bạch chỉ tay vào người Hắc Tử, cũng lôi hắn xuống bùn theo: “***, không phải cậu cung cấp thiết bị nghe trộm à?!”

“Là cậu cài đặt đấy chứ!”

“Tối hôm qua đứa nào còn ngồi đây nghe nhạc hả—.”

“Cậu cũng có…”

“Các cậu nói cái gì?” Lúc này, Kỷ Lương xem như đã nghe rõ, toàn bộ chuyện đó đó của cô và Hạ Vũ đêm qua, đều bị hai tên khốn này nghe trực tiếp từ đầu tới cuối à?

“A?” Tiểu Bạch nhìn vẻ mặt tức giận của cô hỏi: “Chẳng lẽ chị không phát hiện ra à?”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hạ Vũ đột nhiên vươn tay, sờ soạng trên người cô một chút, sau đó, kéo từ phía sau cổ áo cô ra một miếng gì đó mỏng như sợi chỉ…

AAA—-

Dù da mặt Kỷ Lương có dày đến đâu, thì bây giờ cũng bị thiêu cháy sạch rồi!

“Hai tên khốn các cậu, bà đây giết các cậu!!!” Nói xong, cô rút súng ra, trong đầu chỉ còn lại bốn chữ “giết người diệt khẩu”!!!

“Khỉ thật—.”

Hắc Tử và Tiểu Bạch thấy thế, làm sao còn dám đứng lại, vội vàng chạy trối chết ra khỏi phòng.

Hạ Vũ vội vàng giữ chặt Kỷ Lương lại: “Được rồi được rồi… Hai người họ cũng chỉ đùa giỡn thôi mà…”

“Cứt thối ấy!” Kỷ Lương trừng mắt nhìn anh: “Anh không biết xấu hổ, nhưng tôi biết!” Nghĩ đến chuyện bị nghe trộm cả đêm, cô…

Cô thật sự muốn tìm miếng đậu hũ, đâm đầu chết luôn cho xong!

Đi xuống nhà, hai tên cầm thú Hắc Tử và Tiểu Bạch đã mũ áo chỉnh tề đứng chờ sẵn. Hai người làm ra vẻ không hề có chuyện gì cả, khiến cho Kỷ Lương dù tức muốn hộc máu cũng chỉ đành giấu trong lòng không dám bộc phát, oán hận đến nghiến răng nghiến lợi, miệng nhai ngấu nghiến bữa sáng, chỉ tự trách mình quá sơ suất, thiếu cảnh giác.

Khi đoàn người trở lại căn cứ huấn luyện thì trời đã tối, cũng không quấy rầy quá nhiều người!

“Anh Duệ — mẹ đã về!” Kỷ Lương ôm con trai, hôn mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu vài cái, khiến cả khuôn mặt cậu đều dính đầy nước

https://thuviensach.vn

miếng mới chịu dừng lại, cẩn thận ngắm nghía cậu. Lúc này, cô mới phát hiện, mới một thời gian ngắn không gặp, mà tên nhóc này đã cao hơn một chút, nhìn béo lên không ít, hơn nữa… còn đen hơn.

Nhìn thấy vết thương trên mặt cô, khuôn mặt nhỏ nhắn của anh Duệ đầy vẻ bất mãn, cằn nhằn càu nhàu cô một hồi lâu mới chịu thôi.

“Nhóc, thời gian vừa rồi con làm gì?” Cô xoa xoa mái tóc ngắn của cậu, ngắn hơn so với lúc cô đi thực hiện nhiệm vụ, hơi chọc vào tay, nhưng nhìn rất hoạt bát.

“Chú Thẩm huấn luyện cho con!” Kỷ Duệ nói xong, còn làm tư thế bắn tiêu chuẩn: “Thế nào ạ?” Cậu đắc ý nhìn Kỷ Lương.

“Đẹp trai!” Kỷ Lương không hề keo kiệt tâng bốc con trai, cuối cùng còn bồi thêm một câu tự đắc: “Không hổ là con trai mẹ!”

Mắt Kỷ Duệ tinh tường nhìn thấy một vết hồng hồng dưới cổ áo cô, liền giơ tay ngoắc ngoắc cô một cái: “Kỷ Tiểu Lương, mẹ cúi xuống đây!”

“Ơi?!” Cô ngoan ngoãn cúi người xuống.

Bàn tay nhỏ bé của Kỷ Duệ kéo một cái, lệch cổ áo cô ra: “Đây là cái gì?” Cậu chỉ chỉ vào vết hồng nho nhỏ trên cổ cô.

Đầu óc Kỷ Lương tê rần, vội kéo áo lại, gượng gạo cười nói: “Đó… đó là… bị… bị muỗi đốt.”

“Hừ hừ —.” Còn lâu cậu mới tin! Cậu nhóc vòng hai tay trước ngực, bộ dạng đầy vẻ thẩm vấn: “Con muỗi nào mà lợi hại thế!” Khinh thường cậu ít tuổi hả?

“Khụ!” Kỷ Lương biết không gạt được tên nhóc này, mặt suy sụp hẳn, làm ra dáng vẻ vô cùng đáng thương: “Anh Duệ minh giám, tiểu nhân chỉ

https://thuviensach.vn

nhất thời sơ suất, không cẩn thận, say rượu loạn tính mà!”

Kỷ Duệ cười lạnh, lầm bầm nói: “Hay lắm, tốt lắm!”

Nhìn dáng vẻ của cậu, Kỷ Lương không rõ trong lòng cậu đang nghĩ gì, chỉ có thể im lặng chờ bị xét xử.

“Đi ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, còn có thể giao hợp, không tồi!!!”

“Đâu có đâu có—.”

“Có rượu uống, còn có đàn ông hầu hạ. Kỷ Tiểu Lương, ngày hôm đó của mẹ cũng thoải mái sung sướng quá nhỉ!”

“Cũng tàm tạm, tàm tạm—.”

“Tàm tạm cái cứt thối!” Rốt cuộc Kỷ Duệ cũng tức đến giơ chân: “Là ông ta đúng không? Lại là ông ta đúng không?!!!” Bàn tay nhỏ bé chỉ vào Kỷ Lương: “Kỷ Tiểu Lương, người ta nói một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng, vậy mà vết sẹo của mẹ đã hết đau rồi à? —- Bao nhiêu năm như vậy, mà ánh mắt mẹ không có chút tiến bộ nào hết, hai ba lần bị ông ta quyến rũ, mẹ… mẹ….”

“Không có… do say rượu mà…” Bị con trai mắng té tát, bộ dạng Kỷ Lương y như nàng dâu nhỏ, yếu ớt trả lời.

“Ai ẹ uống rượu!” Kỷ Duệ trừng mắt nhìn cô: “Hai người chơi trò mây gió đổi chiều à? Bảy năm trước ông ta uống rượu, bảy năm sau lại đến mẹ uống say, có qua có lại phải không —.” Tức chết cậu mất.

Lại còn có qua có lại nữa —-.

Câu nói của cậu khiến Kỷ Lương buồn cười mà phải cố nén không dám cười. Lúc này mà cô cười, thì tên nhóc kia chắc chắn sẽ tức phát điên mất.

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau, thấy cậu nguôi giận một chút, Kỷ Lương mới bế cậu lên, hôn vào môi cậu một cái: “Anh Duệ… cảm ơn anh, nhưng mà anh nhìn xem, không phải mẹ vẫn ổn sao? Đừng lo mà!” Tính tình của tên nhóc này thật kỳ quặc: “Đi nào, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút—.”

“Hừ!” Kỷ Duệ quay đầu sang một bên, không nói!

Kỷ Lương cười cười cũng không nói gì, cứ bế cậu như vậy ra ngoài.

Buổi tối ở doanh trại quân đội rất yên tĩnh, thi thoảng còn nghe thấy tiếng sóng biển đập vào đá ngầm, Kỷ Lương cứ ôm cậu như vậy, chậm rãi đi tới, hóng gió biển, nhất thời cũng không muốn nói gì!

“Kỷ Tiểu Lương—.” Cho đến khi giọng nói rầu rĩ của tên nhóc kia truyền tới từ trên vai cô.

“Ừ?”

“Mẹ đúng là đại ngốc!”

“… Vậy anh là gì?” Tiểu ngốc à?

“Hừ—.” Kỷ Duệ bất mãn hừ lạnh: “Đừng lấy chỉ số thông minh của mẹ ra so sánh với anh đây.”

“Được, được, được, ngài Duệ văn võ song toàn, ngàn năm có một, đệ nhất thiên hạ!” Kỷ Duệ hùa theo trêu cậu.

“Kỷ Tiểu Lương,” một lúc lâu sau, nhóc lại mở miệng: “Mẹ… mẹ đừng ngốc nghếch để bị ông ấy lừa nữa…”

Kỷ Lương vỗ nhẹ lên cái mông núng nính của cậu một cái: “Đương nhiên là không rồi, hiện giờ, người mẹ yêu nhất là anh, đâu phải anh không biết.” Mặt cô đầy vẻ nịnh nọt nói xong, còn hát lên một câu rất buồn nôn: “Lòng mẹ chỉ có anh, không có người đó ~”

https://thuviensach.vn

Kỷ Duệ không hề giữ thể diện cho cô, sợ đến run cả người: “Giọng hát gớm quá, khó nghe chết đi được —.”

Kỷ Lương lại đang nổi hứng ca hát, bài này không được thì chuyển sang bài khác, cuối cùng, Kỷ Duệ thật sự không chịu nổi, đưa tay bịt miệng cô lại, cứu vớt cho lỗ tai của mình, không để giọng hát ma quỷ của cô cưỡng gian thính giác của mình nữa.

“Kỷ Tiểu Lương, kể cho con nghe về nhiệm vụ lần này của mẹ đi!”

Kỷ Lương ôm cậu nhóc kia đến một băng ghế, ngồi xuống!

“Lần này à, khi mẹ đến thành phố S…”

…

Không thể không nói, thực tế chiến đấu chính là sự huấn luyện tốt nhất! Đi theo đám người Hạ Vũ ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, cô học được nhiều thứ hơn so với khi huấn luyện ở doanh trại. Đợt huấn luyện có thể rèn giũa thể năng cho cô, cho cô tri thức chuyên sâu, nhưng dù sao cũng đều mang tính sách vở nhiều hơn. Còn trong quá trình thực hiện nhiệm vụ thật sự, thì sẽ có một số tình huống phát sinh mà không thể đoán trước được, có những trường hợp không có trong quá trình huấn luyện, những phản ứng thực tế, cần phải được trau dồi trong thực tế chiến đấu mới có.

Sau khi Hạ Vũ và Kỷ Lương quay về đơn vị, phương thức huấn luyện ma quỷ của họ Hạ đương nhiên lại bắt đầu triển khai.

Trong khoảng thời gian bọn họ rời đi, có một số người rốt cuộc cũng không chịu nổi sự huấn luyện quá hà khắc này, nên đã xin rời khỏi doanh trại huấn luyện.

Khi Hạ Vũ không ở đây, tuy Trầm Sùng huấn luyện không thoải mái hơn Hạ Vũ nhiều, nhưng cũng nhẹ hơn một chút. Ví dụ như bình thường bắt họ

https://thuviensach.vn

đeo thêm 300 cân thì bây giờ chỉ bắt họ đeo 290 cân chẳng hạn. Tuy chỉ kém hơn 10 cân, nhưng về tâm lý, thì cũng cho họ có cảm giác được giảm bớt gánh nặng. (1 cân = 1/2kg)

Khi Hạ Vũ quay lại, những ngày khó khăn lại càng trở nên khó nhọc hơn, nhìn anh mặc quân phục, tư thế hiên ngang, oai hùng đứng trên xe khiến mọi người đứng dưới cảm thấy gan bàn chân bắt đầu xót xót, cảm giác đó chui thẳng vào tận xương tận tuỷ — Sự ảnh hưởng của Hạ ma đầu khiến bọn họ phát ban!!!

“Đã lâu không gặp.” Hạ Vũ quét mắt nhìn những khuôn mặt đen thui đang đứng bên dưới, dưới ánh đèn, mọi người đều như phản quang hết!

Trong đầu họ đều chung một suy nghĩ: để cho chúng ta gặp lại chi bằng để chúng ta nhung nhớ thôi còn hơn. Nhưng không ai dám đại diện cho tập thể để lên tiếng.

Bây giờ là mười một giờ ba mươi sáu phút giờ Bắc Kinh. Nếu dựa theo giờ giấc sinh học thông thường mà nói, thì hiện giờ bọn họ hẳn là phải nằm trên giường, nghỉ ngơi dưỡng sức vì buổi huấn luyện ngày mai. Nhưng một tiếng còi tập hợp khẩn cấp đã làm cho tất cả bọn họ lăn lông lốc từ trên giường xuống dưới đất.

Chỉ trong hai phút, phải mặc xong quân phục, toàn bộ tập hợp đông đủ trước sân huấn luyện!

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời, tối đen như mực, Hạ Vũ hài lòng gật đầu: “Không tồi! Tốc độ nhanh lên không ít!”

Đương nhiên rồi! Mọi người thầm đắc ý trong lòng! Tốt xấu gì cũng bị Hạ Vũ và Trầm Sùng giày vò một thời gian, kiểu tập hợp khẩn cấp giữa đêm này cũng không làm khó được họ. Cho dù có ngủ rồi, thì vừa nghe thấy tiếng còi tập hợp cũng phải bật người lên, dưới tác dụng của phản xạ

https://thuviensach.vn

có điều kiện, nhanh chóng mặc quần áo, chuẩn bị, khi trình diện, bên miệng có khi vẫn còn bóng nước miếng.

https://thuviensach.vn

Chương 79: Không Có Áp Bức Thì Làm Gì Có Phản Kháng

"Này, anh bảo, đêm nay anh ta lại định bày trò gì đây?"

Có người huých huých Thi công tử, lắng lặng dùng mắt hỏi. Trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng đã biết năm đó Thi công tử từng ở dưới quyền Hạ ma đầu.

"Làm sao tôi biết được!"

Thi Thanh Trạch nhún vai! Lần này thì hắn không biết thật, nhìn sắc trời hôm nay cũng không có vẻ sắp mưa, nhưng gió hơi lạnh. Huấn luyện dã ngoại nửa đêm vào thời tiết này, thì cũng không thể gây sức ép quá nhiều cho bọn họ.

Không nghĩ ra!

Hạ Vũ phát ỗi người một khẩu AK, và năm mươi viên đạn. Sau đó, giao ọi người một nhiệm vụ: Chạy bộ đến sân bắn phía trước, mỗi người tự vào vị trí, phụ trách bia bắn của riêng mình. Mọi người nghe xong, trong lòng mừng rỡ… Nhiệm vụ lần này cũng chỉ như ăn một bữa sáng thôi. Còn đơn giản hơn mỗi lần làm nóng người của bọn họ. Ai cũng thầm nghĩ, lẽ nào Hạ ma đầu ăn mặn chán rồi nên chuyển sang ăn chay?!

Tuy trong lòng vui sướng, nhưng mọi người cũng không dám thả lỏng tinh thần, dù sao, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bọn họ cũng đã từng được thể nghiệm sự huấn luyện ma quỷ đến máu chảy đầm đìa rồi. Cho nên, thần kinh mọi người vẫn rất căng thẳng, nhanh chóng chạy tới địa điểm Hạ Vũ quy định.

https://thuviensach.vn

Chạy được nửa đường, Kỷ Lương mới phát hiện ra không biết Hạ Vũ đã rời khỏi đội hình từ bao giờ! Chạy đâu mất…

Sau khi tới sân bắn, cũng không thấy bóng dáng Hạ Vũ đâu, đám người kia cũng bắt đầu phát hiện ra sự biến mất của Hạ Vũ. Chờ một lúc sau cũng không thấy Hạ Vũ xuất hiện, mọi người liền đứng vào vị trí của mình, dây cung vốn đang căng lên cũng bắt đầu chùng xuống…

Kỷ Lương không dám thả lỏng, cô cũng không cho rằng Hạ Vũ là người nửa đêm dựng bọn họ dậy chỉ để giao cho bọn họ một nhiệm vụ thoải mái như thế.

Tầm nhìn ở sân bắn vào nửa đêm không được rõ ràng, bắn súng quan trọng nhất là tầm nhìn, nhất là ở thời điểm bắn, phải thật chuẩn xác, tinh tường. Dù có gió biển, nhưng sức gió cũng không quá mạnh, mỗi giây khoảng năm đến tám mét, dưới hoàn cảnh như vậy, nếu bắn bia thì…

Muốn bắn chính xác, quan trọng nhất là tầm nhìn, nhưng mà anh sẽ phải di chuyển chậm, hơn nữa, tầm nhìn sẽ nhỏ đi, có lẽ chưa bắn được mấy phát, kẻ địch đã rời khỏi phạm vi ngắm bắn của anh. Nếu lúc này, anh ngược lại vì muốn bắn chính xác mà để lộ vị trí của mình, thì cũng tức là cho kẻ địch cơ hội diệt trừ anh.

Ừm?

Bia, đêm, bắn chính xác…

Trong đầu Kỷ Lương đột nhiên hiện lên mấy từ mấu chốt, trong lòng chợt động, đột nhiên hiểu ra Hạ Vũ kia muốn làm gì.

Còn chưa kịp nói với đồng đội, thì một vài tiếng súng vụn vặt vang lên, Pằng! Pằng! Pằng! Vị trí rất mơ hồ, không xác định được, một giây trước còn ở bên cạnh, giây tiếp theo đã bay sang bên kia, khiến không ai xác định được mục tiêu rốt cuộc đang ở đâu.

https://thuviensach.vn

Bắn mù!

Hạ Vũ muốn huấn luyện bọn họ bắn mù, khảo sát năng lực chiến đấu ban đêm của họ.

Mà các đồng chí bên cạnh, đã sớm bị kinh ngạc vì tiếng súng đột nhiên vang lên kia. Họ cầm súng trong tay, chĩa về phía vang lên tiếng súng, hỗn loạn. Gió mang theo mùi nước biển đã bị mùi thuốc súng đánh bật.

Phản ứng đầu tiên của mọi người chính là bắn quét, họ cầm súng, không ngừng bóp cò, điên cuồng bắn về phía trước. Lúc này, bọn họ coi như cũng hiểu được, Hạ Vũ đang đứng ở ngay vị trí bia bắn đối diện mình, lúc bắn bên này lúc bắn bên kia, không đoán được vị trí chính xác, nhưng mà…

Đánh trước phủ đầu là được! Có lẽ khi anh ta bắn viên đạn tiếp theo, lại vừa lúc đụng vào viên đạn của mình bắn ra chưa biết chừng!

Mèo mù cũng vớ được chuột chết, thì Hạ Vũ mới có thể bắn bừa như thế chứ.

Kỷ Lương lại bình tĩnh hơn. Sau vài lần đi theo Hạ Vũ thực hiện nhiệm vụ, năng lực ứng biến của cô cũng cao lên nhiều, cũng đoán ngay được Hạ Vũ muốn thử thách năng lực chiến đấu ban đêm của bọn họ.

Cô hít sâu một hơi, mùi thuốc súng trong không khí xộc vào mũi, bên tai vang lên những tiếng súng nổ giòn như tiếng pháo, từ từ biến mất trong tai cô. Cô tập trung nhìn vào bia bắn của mình, bóp cò, một, hai, ba… Một phát lại một phát, lưu loát, chính xác, gọn gàng, không dây dưa, tiếng súng của cô có vẻ rất đanh gọn giữa một rừng tiếng súng lộn xộn trên trường bắn.

Hạ Vũ không biết từ phía trước quay về bên này từ bao giờ, lẳng lặng đứng sau lưng mọi người, nhíu chặt mày nhìn đám lính đang bắn loạn lên

https://thuviensach.vn

kia. Với tố chất tâm lý kiểu này, đừng nói đến bắn mù hay năng lực tác chiến ban đêm gì cả, đi một người, chết một người thôi.

Bỗng nhiên, một tiếng súng đanh gọn, nhịp nhàng, giống như toả sáng trong những âm thanh hỗn loạn, lọt vào tai anh.

Anh nhìn theo hướng phát ra tiếng xung, thay ngay bóng hình ấy, gầy nhưng lại không có vẻ yếu ớt, lộ ra một vẻ quật cường, kiêu ngạo, một tay nắm súng, một tay đỡ, bắn từng phát, từng phát một, vừa bình tĩnh, vừa gọn gàng.

Tiếng súng này, làm cho đôi lông mày đang nhíu chặt của anh giãn dần ra, thậm chí, ngay cả khoé miệng cũng bất giác cong lên.

Cô bé này…

Pằng!

Khi Kỷ Lương bắn phát súng cuối cùng, vừa xoay người, ánh mắt bỗng chạm vào ánh mắt kia trong bóng đêm! Đây là phản xạ có điều kiện, ở giây phút cô bắn phát súng cuối cùng, cô bỗng cảm thấy hoảng sợ, da gà nổi lên sau gáy.

Là Hạ Vũ!

Cô nhìn chằm chằm vào ánh mắt như dã thú toả sáng trong bóng đêm kia, giống như hai khẩu súng lục, chăm chú tập trung hướng về cô.

Hạ Vũ từ từ xuất hiện, những người khác cũng bắt đầu bắn hết đạn, có người ở giây phút cuối cùng rốt cuộc cũng kịp nhận ra Hạ Vũ chơi trò gì, liền miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, ngắm vào bia để bắn.

Hạ Vũ không chút lưu tình, đạp thẳng vào mông nhóc cua!

https://thuviensach.vn

“Mẹ nó, ai đạp ông—.” Nhóc cua vừa gào xong, quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Vũ xuất quỷ nhập thần đứng đó, thiếu chút nữa bị anh hù chết: “Hạ… Hạ… Hạ…”

Hạ Vũ không thèm để ý đến cậu ta lắp bắp, tiếp tục đi đến phía trước, không khách khí, tiếp tục đạp, một người lại một người. Mọi người cũng đành ngoan ngoãn đứng thẳng, tự hiến mông mình ra, đón lấy một đạp của anh.

Hạ Vũ lạnh lùng cười nói: “Nếu ông đây mà thật sự là kẻ địch, thì giờ này các cậu về chầu ông bà ông vải hết rồi! Hơn một nghìn viên đạn, nhìn xem, trúng đích được bao nhiêu?”

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó, đồng loạt che mặt!

Không cần nhìn xem trúng đích được bao nhiêu, thì trong lòng bọn họ cũng biết rất rõ, từ đầu đã bắn lung tung hỗn loạn, kết quả chắc chắn vô cùng thê thảm.

“Tất cả đều…”

Không nói nhiều, Hạ Vũ nói một loạt nhiệm vụ huấn luyện tiếp theo ra. Lúc này, không ai dám nói gì, tất cả đều ngậm miệng, ngoan ngoãn nhận nhiệm vụ.

“Em không cần!”

Kỷ Lương cũng đang muốn đi theo đồng đội, thì Hạ Vũ giữ cô lại.

“Hả?”

“Vừa rồi em làm rất tốt!” Hiếm khi nào trong lúc huấn luyện mà Hạ Vũ lại khen ngợi ai đó.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mà…” Cuối cùng cô cũng không bắn trúng bia, rõ ràng là khả năng tập trung của cô vẫn không đủ, vẫn bị anh ảnh hưởng.

“Anh nói không cần là không cần!” Sau khi nói xong, Hạ Vũ cũng đuổi theo đám lính, chỉ một lát sau, lại nghe tiếng mắng của họ Hạ vang lên: “*** Các cậu chưa ăn cơm à? Tốc độ như vậy… Mau theo kịp cho tôi…”

Kỷ Lương nghĩ một chút, cuối cũng vẫn đuổi theo đám lính, tuy anh nói không cần… nhưng cô nghĩ, nếu lúc ấy, vị trí của hai người đổi một chút, Hạ Vũ tuyệt đối sẽ không bắn lệch bia trong tình huống như vậy…

Năng lực của cô vẫn chưa đủ!

***

Huấn luyện ban đêm, dù sao cũng vẫn có ánh sáng. Không cần biết là ngọn đèn leo lét, hay là ánh trăng, nhưng yêu cầu mà Hạ Vũ muốn đạt tới là, cho dù ở hoàn cảnh hoàn toàn không có ánh sáng, không dùng được thị giác, chỉ dựa vào thính giác và cảm giác, nhưng cũng phải bắn không trượt phát nào.

Bắt đầu từ hôm đó, các đồng chí trong doanh trại huấn luyện, ban ngày đã phải tiếp nhận tất cả các loại huấn luyện cực kỳ tàn ác, đến đêm còn phải tăng ca thêm giờ, mặc gió, mặc mưa, việc huấn luyện bắn đêm vẫn được tiến hành. Nhất thời, tiếng oán than vang dội trời đất, trong lòng mọi người đều thầm mắng, Hạ cầm thú, Hạ bại hoại…

Không chỉ như vậy, Hạ Vũ còn muốn bọn họ có được năng lực phán đoán, suy xét và điều tra cực cao, có thể phán đoán dựa vào mấy chi tiết nhỏ bé như âm thanh, dấu chân, hương vị, để đoán được tình hình của đối phương! Phương pháp huấn luyện sức quan sát thực sự rất biến thái, anh tuỳ tiện túm một người ra, sau đó bắt mọi người nói tình trạng của người đó.

https://thuviensach.vn

Ban đầu, mọi người chỉ có thể nói ra những thông tin bên ngoài, ví dụ như cao bao nhiêu, mặc cái gì này nọ, càng về sau, thì không cần biết Hạ Vũ bắt ai làm mẫu, cả đám người nói ra tất tần tật, nào là ba bữa người này ăn cái gì, một ngày đánh rắm bao nhiêu lần, đi toilet bao nhiêu lần, ngay cả mặc quần lót màu gì, quy luật tắm rửa, thay đồ lót cũng bị vạch trần hết…

Mọi người bỗng cảm thấy, xung quanh mình lúc nào cũng đều là những ánh mắt săm soi, tra xét.

Đêm nay, hiếm khi Hạ Vũ cho nghỉ huấn luyện bắn đêm. Cũng vì mấy ngày nay vất vả luyện tập liên tục, nên mọi người đã đề cao cảnh giác hơn nhiều. Đêm khuya, Kỷ Duệ đã ngủ say, đúng lúc Kỷ Lương cũng đang buồn ngủ, thì bỗng có tiếng gõ cửa. Cô ngồi dậy ra mở, nhìn thấy Hạ Vũ đứng đó, nói với cô một câu:

“Đêm nay, có hứng làm trộm không?”

Vì thế, màn đêm buông xuống, không gian tĩnh lặng, khi tất cả mọi người đều đã say giấc nồng, có hai bóng đen, lặng lẽ thâm nhập vào ký túc xá của các đồng chí trong doanh trại huấn luyện.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, tiếng còi tập hợp vang lên, mọi người theo phản xạ có điều kiện, ngồi bật dậy, gấp chăn, mặc quần áo… mặc quần…

“F**k! Quần của tôi đâu?”

“Giầy tôi đâu?”

“Khỉ thật! Ai cầm thắt lưng của ông rồi—.”

“Mẹ nó! Đến giờ tập hợp rồi—.”

“*** đứa nào trộm đồ…”

https://thuviensach.vn

Cả ký túc xá hoàn toàn hỗn loạn, nhất là khi tiếng còi tập hợp không chút lưu tình, từng hồi, từng hồi vang lên nhưng trống giục hồn…

“F**k! Tập hợp trước đã!”

“Đi!”

Không biết ai anh dũng phát ra một câu, cả đám người cũng bất chấp không quần, không giầy, nhanh chóng chạy ra khỏi ký túc xá!

Kỷ Lương nhìn đám chiến hữu đang đứng tập hợp. Tình hình này, thật sự rất phấn khích. Nếu không phải ở trong quân doanh, để người ngoài nhìn thấy cảnh này, thì có khi còn nghĩ đây là kết quả một đợt truy quét tệ nạn xã hội, mà đám người kia chính là đám người đang hưởng thụ thì bị bắt, cả đám quần áo xộc xệch, dáng vẻ, mặt mũi đầy kích động…

“Đội trưởng Lương—.” Tần Dịch xách quần, nhìn Kỷ Lương quần áo chỉnh tề: “Chị không bị trộm à?”

Trộm!

Kỷ Lương xấu hổ! Làm gì có tên trộm nào dám lẻn vào quân khu này, lại còn chỉ trộm giầy, quần, thắt lưng… Cô quay đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt ai oán của Thi Thanh Trạch. Vừa nhìn thấy trang phục của Thi công tử, Kỷ Lương lập tức không nhịn được, liền cười ha hả—-

Từ lúc biết Thi Thanh Trạch đến nay, có lúc nào mà người này không mũ áo chỉnh tề che giấu đi bản chất tiểu cầm thú của mình, đã bao giờ hắn chật vật thế này đâu?

Vì Thi Thanh Trạch có bản lĩnh hơn một chút, mạnh mẽ hơn một chút, cho nên bên ký túc xá của hắn cũng do Hạ Vũ tự mình quan tâm chăm sóc! Nhìn tình trạng này, thì Hạ Vũ quả thật đã thực thi triệt để chính sách ba không: Không quần, không áo, không giày!

https://thuviensach.vn

Cho nên, bên ký túc xá của đám Thi công tử là thê thảm nhất, bây giờ… gần như trơ trụi toàn bộ!

Cả một đám chỉ mặc một chiếc quần sịp tam giác nho nhỏ và một chiếc áo lót, đứng hứng gió biển lành lạnh thổi vào, đón nhận nụ cười "chó chê mèo lắm lông" của đám chiến hữu khác.

Tất cả mọi người, chỉ có mình cô không "bị trộm", Thi Thanh Trạch cũng đoán được bảy tám phần, cho nên mới trách móc cô không nể tình, cũng không báo trước ột tiếng.

Hạ Vũ chắp tay sau lưng nhìn mọi người: "Sao lại thế này?"

"Báo cáo!" Nhóc cua xung trận lên trước: "Bị trộm ạ!" Cậu bị trộm mất quần áo!

"Bị trộm?" Hạ Vũ lạnh lùng cười: "Kẻ trộm đâu?"

"Không… không nhìn thấy!" Nhìn nụ cười của anh, nhóc cua đột nhiên cảm thấy lạnh.

"Hắc Tử!" Hạ Vũ hô một tiếng, chỉ thấy Hắc Tử khiêng một bao gì đó rất to ra, ném xuống đất, không phải chính là quần áo, giày thắt lưng của bọn họ đó sao… Mọi người lập tức hiểu ra, kẻ trộm kia chính là tay họ Hạ, nghĩ lại, Hạ Vũ có thể ngang nhiên lấy hết mấy thứ đồ này của bọn họ đi, mà bọn họ thì: … hoàn toàn không biết gì… Cả đám đều cảm thấy sau lưng toát mồ hôi lạnh. Nếu Hạ Vũ mà là một tên sát thủ biến thái, chỉ lẻn vào như vậy, rồi cứa một dao vào cổ bọn họ, thì không phải hiện giờ cả đám bọn họ đều đầu một nơi, thân một nẻo hay sao…

"Đám gấu con các cậu…" Hắc Tử thả đồ xuống, nhếch miệng, lắc lắc ngón trỏ với bọn họ: "Quá lơi lỏng!" Chỉ với bản lĩnh như vậy mà muốn vào S.M.T, không phải là đưa đầu cho người ta làm thịt hay sao.

https://thuviensach.vn

Mọi người trầm mặc, sau khi Hạ Vũ hạ lệnh, liền ngoan ngoãn mặc quần áo vào!

“Nhìn bộ dạng các cậu thật là…” Hạ Vũ nói: “Đêm qua, khi tôi và Kỷ Lương đi vào, cả đám ngủ như lợn chết, có bị khiêng đi cũng chẳng biết!”

Ôi, mẹ nó—

Anh vừa nói xong câu này, thì Kỷ Lương đã cảm thấy một loạt ánh mắt ai oán bắn về phía mình! Cô vốn muốn thu mình thật kín, loại chuyện này, có thể không dính dáng vào là tốt nhất, không ngờ anh chỉ nói một câu đã lôi thẳng cô ra ngoài ánh sáng.

“Tôi… Lúc đó chẳng phải tôi cũng bị ép hay sao!” Vẻ mặt Kỷ Lương vô cùng vô tội: “Lệnh của cấp trên, làm sao tôi dám không theo!”

Cô nói vậy cũng đúng! Một trong những luật bất thành văn của quân đội chính là phục tùng. Mọi người thu hồi ánh mắt oán giận, chỉ có thể tự trách mình ngủ quá say mới bị Hạ Vũ chơi một vố này.

Từ lúc bọn họ được huấn luyện đến giờ, vừa nghe tiếng còi tập hợp vang lên, thân thể đã phản xạ theo điều kiện, vội vàng bật dậy. Nhưng không ngờ, lần này Hạ đại thiếu không chơi thổi còi, mà đổi nghề làm trộm, im hơi lặng tiếng đến, khiến bọn họ không ai kịp đề phòng.

“Nghĩ là ở trong quân khu này an toàn, thì có thể ngủ say à?” Hạ Vũ lạnh mắt nhìn họ: “Đây chính là khởi đầu, sau này sẽ còn hơn như thế! Cho dù ngủ, các cậu cũng phải căng dây thần kinh ra cho tôi! Nghe rõ chưa!”

“Rõ!”

Kỷ Lương cảm thấy có chút may mắn khi mình có “đặc quyền nhỏ” như vậy, được đi trộm chứ không phải bị trộm! Có điều, cô vừa nghĩ như vậy, thì Hạ Vũ đã phá huỷ suy nghĩ tốt đẹp của cô…

https://thuviensach.vn

“Còn về Kỷ Lương em…” Chỉ một câu lại khiến sự chú ý của mọi người dồn hết lên người cô: “Tự anh sẽ bất ngờ đến kiểm tra em… Tất nhiên, bất cứ khi nào em cũng có thể sang kiểm tra anh.”

Lời này vừa nói ra, lọt vào tai những người hiểu rõ sự tình như Kỷ Lương, Thi công tử hay Tần Dịch, thì khiến người ta có cảm giác hơi **. Nhưng lọt vào tai những người không biết chuyện, thì đây lại lại một cơ hội trả thù rất tốt! Kết quả là, những người không biết chuyện đều mang ánh mắt “tâm tình sâu kín” nhìn Kỷ Lương, coi Kỷ Lương thành đấng cứu thế!

“Đồng chí Kỷ, trách nhiệm quan trọng của đợt cách mạng lần này giao cho cô!”

“Chúng tôi tin cô nhất định có thể, đồng chí Kỷ Lương!”

“Kỷ Lương, tiêu diệt bại hoại, cứu vớt địa cầu, là trách nhiệm của mọi người, tôi đánh giá cao chị!” Nhóc cua vỗ vỗ vai Kỷ Lương, sau đó, cảm thấy vai mình cũng bị ai đó vỗ lên, cậu bực bội gạt bàn tay trên vai mình xuống: “Đừng quậy, để tôi tiếp sức cho đồng chí Kỷ Lương đã…”

“Cậu nói ai là bại hoại…”

Một giọng nói lạnh băng vọng tới từ phía sau, khiến nhóc cua đông cứng, cổ cậu cứng đờ, chậm rãi quay lại, nhìn thấy ngay vị bại hoại tôn quý đang đứng đằng sau… Không phải, là vị sĩ quan Hạ tôn quý, liền vội vã xoay chiều: “Đương… đương nhiên tôi tự nói tôi là bại hoại rồi…”

“Tôi sẽ tập trung chăm sóc cậu, tiêu diệt bại hoại, là trách nhiệm của mọi người!” Hạ Vũ lặp lại lời của cậu, khiến mặt nhóc cua cứng đờ, nghẹn ngào nói không nên lời.

Những ngày sau, Hạ Vũ quả nhiên nói được làm được, không có thời gian chính xác, đi trộm từng ký túc xá một, khiến cho tinh thần mọi người đều tê dại, thần hồn nát thần tính, ngay cả lúc ngủ, thần kinh cũng căng như

https://thuviensach.vn

dây đàn, ai cũng vểnh tai nghe ngóng, chỉ một làn gió thổi, một ngọn cỏ lay động cũng khiến mọi người bật dậy lao từ trên giường xuống. Có một số người rốt cuộc cũng không chịu nổi giai đoạn huấn luyện này, rơi rớt dần…

Nhìn những anh em rời đi, trong lòng mọi người ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy không vui, nhưng mà… trong quân doanh hàng năm đều có tân binh gia nhập, lão binh về hưu. Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ là rời khỏi doanh trại huấn luyện, trở về đơn vị của mình, cho nên, dù không vui thì không không ảnh hưởng quá lớn đến tâm trạng của mọi người. Dù sao, tinh lực chủ yếu vẫn đặt vào việc phải ứng phó thế nào với Hạ ma đầu.

Mà, phải đối phó với Hạ ma đầu thế nào? Trên phương diện thể năng thì bọn họ không có biện pháp nào cả, bắn cũng không được, duy nhất chỉ còn có một cách.

Hôm nay, sau khi huấn luyện chấm dứt, ăn xong cơm chiều, mọi người kéo Kỷ Lương lại, quyết định mở hội nghị bàn tròn, bàn bạc xem phải ứng phó với Hạ ma đầu thế nào! Từ sau khi rơi vào tay anh, bọn họ đều bị động chịu đòn, cái gọi là “dạy con từ thuở còn thơ” chính là như thế. Dù bị đánh, cũng chỉ biết làm thế nào để không bị đánh nữa, cho nên, hiện giờ họ nhất định phải phản kháng, để cho Hạ ma đầu biết, có áp bức sẽ có sự nổi dậy!

“Đồng chí Kỷ Lương, cô cũng chưa qua ký túc xá của anh ta kiểm tra à?” Sao cô ấy có thể lãng phí cơ hội tốt như vậy chứ!

“Chuyện này…” Kỷ Lương xấu hổ, tuy Hạ Vũ có nói bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô đến ăn trộm, nhưng mà… Với tính cách cẩn thận nghiêm túc đó của anh, thì làm sao có thể để lại nhược điểm để cô tìm ra chứ.

“Đội trưởng Lương, vậy anh ta có đến chỗ chị không?” Vẻ mặt Tần Dịch đầy sự tò mò.

https://thuviensach.vn

Tên này đúng là chỉ giỏi nói linh tinh. Vì câu nói đó của Hạ Vũ, mà khiến suốt khoảng thời gian này cô ngủ cũng không yên, dù chỉ một động tĩnh nhỏ cũng bật người dậy, rốt cuộc chỉ nghe tiếng sấm chứ không thấy mưa: “Không có!”

“Lương Lương bé nhỏ, giọng điệu này của em, là oán trách anh ta không đến hay là cảm thấy may mắn vậy?” Giọng Thi công tử mang ẩn ý rất rõ ràng.

“Cút!” Kỷ Lương lườm hắn.

“Bôi ớt vào quần sịp của anh ta thì sao?” Nhóc cua bên cạnh buông ra một câu. Suốt thời gian vừa rồi, nhóc cua bị tổn hại nặng nề nhất, hai vành mắt đen xì, cho nên, nhắc đến chuyện trả thù Hạ Vũ, cậu đương nhiên là người ủng hộ tích cực nhất, liền nghĩ ra chiêu vô cùng hiểm độc: “Chị lẻn vào ký túc xá của anh ta tìm kiếm, sau đó, nhân cơ hội, bôi ớt vào quần sịp của anh ta.”

Kỷ Lương vừa nghe đã cảm thấy sau gáy đổ mồ hôi lạnh! Thâm thù đại hận đến mức nào thế này: “Khụ… việc này…”

“Cháu sẽ cung cấp dung dịch cay!” Giọng nói trẻ con vang lên khiến mọi người sửng sốt, sau đó, nhìn thấy ngay cậu nhóc kia không biết đã chui vào giữa đám người từ bao giờ. (Dung dịch cay là dạng bình xịt hơi cay mà chị em phụ nữ thường để trong túi phòng thân, gặp kẻ xấu thì lôi ra xịt ột phát vào mắt ấy.)

“Anh Duệ!” Một loạt vạch đen sổ thẳng xuống trán Kỷ Lương, tên nhóc này vốn đã oán giận Hạ Vũ, giờ có cơ hội như vậy, làm sao có thể buông tha?

“Dung dịch cay rất đậm đặc, mùi cũng nồng”, Kỷ Duệ hào hứng tham gia: “Tốt nhất là giảm mùi hương của nó đi một chút, lại thêm một chút…”

https://thuviensach.vn

Cậu phân tích rõ ràng rành mạch, khiến mọi người nghe xong chỉ biết gật đầu.

Cuối cùng, mọi người đều đi đến thoả thuận, còn Kỷ Lương, người trực tiếp chấp hành, thì từ đầu tới cuối chỉ đứng bên cạnh lắng lặng lắng nghe!

“Đồng chí Kỷ, trông chờ vào cô!”

“Chúng tôi sẽ yểm trợ cho cô!”

“Cô là niềm hy vọng của chúng tôi…”

Dưới một loạt những ánh mắt tin tưởng và mong chờ, cô bỗng có một cảm giác… nhức trứng…

Nhiệm vụ: Bôi dung dịch cay vào quần sịp của Hạ Vũ.

Người thi hành: Kỷ Lương.

Hỗ trợ thực hiện: Những người còn lại.

Thời gian thực hiện: Xế chiều sau khi huấn luyện chấm dứt.

Kỷ Lương cảm giác bị áp lực như núi đè xuống.

Ngày hôm sau, sau khi đã tổ chức hội nghị bàn tròn tối hôm qua, mọi người hôm nay đều vô cùng hưng phấn, đương nhiên là trừ Kỷ Lương ra!

Nhìn thấy mặt trời dần ngả về hướng Tây, một ngày huấn luyện sắp kết thúc, mắt mọi người như loé ra ánh hào quang.

“Sao thế? Hôm nay nhìn cả đám các cậu hưng phấn vậy?” Hạ Vũ vòng tay qua ngực, nhìn dáng vẻ đầy khí thế của bọn họ: “Xem ra tôi huấn luyện vẫn chưa đủ, nên các cậu mới hoạt bát như vậy nhỉ.”

https://thuviensach.vn

“Ha ha ha — đó là vì, nhờ có người huấn luyện viên nghiêm chỉnh như anh, nên chúng tôi mới dẻo dai hơn.”

“Huấn luyện viên, tôi có chút chuyện muốn nhờ anh giảng giải.”

“Tôi cũng muốn hỏi một chút về việc tập bắn…”

“Tôi muốn anh chỉ bảo cho tôi về vật tay đôi…”

…

Hôm nay, mọi người đều hoá thân thành những bảo bối chăm học, vây quanh Hạ Vũ, đưa ra các vấn đề cụ thể, chỉ để giữ anh lại, sau đó, tay không ngừng ra hiệu ở sau lưng, ý bảo Kỷ Lương nhanh nhanh hành động.

Kỷ Lương nhìn Hạ Vũ đang chăm chú giảng giải ọi người, lẳng lặng rời khỏi sân tập, đi về phía ký túc xá của Hạ Vũ.

https://thuviensach.vn

Chương 80: Sự Phản Kích Của Hạ Vũ

Phòng ở của Hạ Vũ cũng không khác gì mọi người, chỉ có điều, mọi người thì ở phòng tập thể, còn phòng của Hạ Vũ là phòng đơn, nên cũng nhỏ hơn các phòng khác một chút.

Kỷ Lương đã từng tới đây một lần, chính là hôm bị đau dạ dày. Hôm đó, dạ dày đau kinh khủng, nên cô cũng chẳng có thời gian mà quan sát chỗ ở của anh. Lần này… lại càng không có thời gian, chỉ vừa bước một bước vào phòng, cô đã căng thẳng đến mức cảm giác như dạ dày mình run lên.

Định lục soát xem trong phòng Hạ Vũ có cất giấu thứ gì trái quy định không, nhưng thời gian không cho phép, nên Kỷ Lương đành bỏ ý tưởng đó, đi thẳng vào trọng tâm — tủ quần áo!

Tủ quần áo của Hạ Vũ rất đơn giản, chỉ có một vài bộ quần áo, quần áo lót được xếp ngay ngắn trong ngăn kéo nhỏ. Quần sịp, quần đùi cũng đều là những màu đơn giản giống con người anh: đen, lam sẫm, xám… Còn về kiểu dáng, cũng đều là những kiểu thuận tiện cho hành động, đi lại…

A…

Cô đang làm cái gì thế?

Kỷ Lương chợt nhận ra mình đang lãng phí thời gian quý giá vào việc xem xét màu sắc kiểu dáng quần lót của Hạ Vũ, không nhịn được, thầm phỉ nhổ hành vi của mình: Kỷ Lương, mày đúng là sắc nữ!

Sau đó, cô vội vàng điều chỉnh suy nghĩ, lấy chiếc lọ đựng dung dịch cay không màu không vị ra, tuy cô cảm thấy chiêu bôi dung dịch cay vào quần

https://thuviensach.vn

lót này rất độc địa, nhưng mà…

“Em đang tìm cái gì?”

Giọng nói đột nhiên truyền đến từ cửa ra vào, khiến tim Kỷ Lương vọt lên cổ. Cô hoảng hốt, tay run lên, chiếc lọ nhỏ chứa dung dịch cay liền đổ thẳng xuống quần sịp…

Lau lau lau…

Kỷ Lương quay đầu lại, nhìn thấy Hạ Vũ đã đi vào phòng, vội vàng nhét chiếc lọ vào ống tay áo, giấu đi: “Anh… sao anh về nhanh thế?” Cô liếc mắt lén nhìn chiếc quần sịp kia, anh Duệ bảo thứ này đã được anh xử lý cẩn thận, sẽ không giống loại dung dịch cay thông thường, không chỉ không màu không mùi, mà còn bốc hơi rất nhanh, nhìn thấy hiệu quả trong chớp mắt nhưng cũng không tổn hại cho làn da… Tóm lại, chính là vật phòng thân hữu hiệu nhất khi đi du lịch!

Nhưng dù có dễ bốc hơi đến thế nào, thì cũng không thể vừa đổ xuống đã bốc hơi ngay. Kỷ Lương nhìn khoảng ẩm nho nhỏ dính trên đũng quần sịp, gan bàn chân bắt đầu ngứa ngáy khó chịu. Mẹ nó, bị bắt tại trận thế này, chắc chắn cô sẽ chết rất thảm: “Họ… Không phải bọn họ nhờ anh dạy bắn… còn muốn đấu tay đôi này kia sao…?” Toàn mấy tên vô dụng kia, bảo là tạo thời cơ cho cô cơ mà? Sao mới một thời gian ngắn như vậy đã để anh quay về rồi?!

Hạ Vũ nhướng mày, kéo cổ áo ra một chút cho đỡ nóng: “Anh đâu phải gia sư mà đi phụ đạo riêng sau giờ học?! Có gì không hiểu thì cứ trực tiếp luyện tập đi, luyện đến khi nào hiểu là được.” Anh nhìn cô: “Có điều, em lại… rất biết tận dụng thời gian.” Dám nhân cơ hội trong giây lát như vậy mà lẻn vào phòng anh: “Sao nào? Em đã quyết định được nên lấy cái gì chưa? Hay là muốn lục soát xem có văn hoá phẩm gì không à?”

https://thuviensach.vn

“Ha ha—.” Kỷ Lương cười gượng gạo: “Còn chưa bắt đầu tìm, anh đã về rồi… làm sao tìm được cái gì chứ?”

“Hử? Thật không?” Hạ Vũ liếc mắt đã nhận ra ngăn kéo nhỏ của tủ quần áo đã bị động vào.

“Đương… đương nhiên!” Kỷ Lương cố giữ bình tĩnh, không muốn để đầu óc rối loạn như bây giờ. Nếu như nói ban đầu, Kỷ Lương chỉ hơi chột dạ vì làm chút chuyện xấu, thì hiện giờ cũng chỉ có suy nghĩ phải trốn au sau khi đã làm chuyện xấu thôi. Phát hiện ra Hạ Vũ đang nhìn chằm chằm vào ngăn kéo nhỏ, Kỷ Lương làm như vô tình di chuyển cơ thể, sau đó, đóng cửa tủ quần áo lại: “Anh đã… đã về rồi, vậy tôi đi trước!” Mặc kệ, cứ phải chạy lấy người trước đã.

“Chờ chút—.” Hạ Vũ giữ chặt tay cô lại: “Có lẽ anh nên kiểm tra một chút,” ánh mắt anh quét qua người cô, đảo lên đảo xuống mấy lần: “Xem em có lấy trộm cái gì của anh không?”

Tôi nhổ vào!

Kỷ Lương thầm mắng trong lòng, nhưng người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Cô muốn rút tay về nhưng không rút được. Anh nắm rất có kỹ xảo, không làm đau cô, nhưng cũng không cho cô trốn thoát: “Được! Tôi đứng đây chờ, anh đi kiểm tra đi, xem anh có… mất cái gì không!”

Hạ Vũ khẽ cười nói: “Vậy không bằng trực tiếp tìm trên người em còn nhanh hơn.”

Kỷ Lương vừa kịp hiểu ý tứ của anh, thì bỗng cảm thấy trời đất đảo điên, đến khi định thần lại, thì người đã bị anh áp lên, lưng chạm vào tủ quần áo, hai tay anh chặn ngang hai bên eo cô, vây cô ở trong: “Này… Hạ… Hạ Vũ, anh đừng làm bậy!” Cô thế này, là tự đưa dê vào miệng sói à? Kỷ Lương để tay lên ngực anh, tuy cách lớp quần áo nhưng cũng có thể cảm nhận được

https://thuviensach.vn

từng luồng hơi ấm nóng hổi phát ra từ người anh. Cô bất an nuốt nước miếng.

“Làm bậy à?” Hạ Vũ mỉm cười: “Cái gì gọi là làm bậy? Cái gì gọi là không làm bậy?” Nói xong, anh đặt một tay lên vai cô: “Em nói xem… anh nên bắt đầu tìm từ đâu thì tốt nhỉ?”

F**k!!!

Không phải người này không hiểu phong tình là gì hay sao? Không phải từ trước đến giờ, lúc nào anh ta cũng bày ra vẻ mặt như núi băng, nói năng thận trọng hay sao? Sao bây giờ lại bày ra vẻ mặt mê hoặc lòng người thế này là thế nào — thật ra, trên mặt Hạ đại thiếu không biến đổi nhiều, chẳng qua là nhìn bộ dạng như chuột gặp mèo kia của cô, khiến cho anh không nhịn được, hơi cong khoé miệng lên, nhưng vẻ mặt đó lọt vào mắt Kỷ Lương thì lại là có biến đổi rất rõ ràng. Chỉ vì đối với người này, cô luôn luôn nhớ tất cả, nhớ rất rõ.

Kỷ Lương khẽ nuốt nước miếng, cố gắng khống chế không để bị anh mê hoặc: “Có gì thì từ từ nói, thật sự là tôi chưa hề lấy gì cả!”

“Thật không?” Anh kề sát mặt vào, không khí hơi có vẻ mờ ám!

“Anh… anh đừng ghé sát vào như vậy!” Kỷ Lương đẩy anh ra.

“Sao?”

“Hôi quá!” Toàn mùi mồ hôi. Hai người đều vừa từ bãi huấn luyện về, cả người đầy mồ hôi, giờ còn kề sát vào nhau, hơi nóng ấy làm tất cả mùi mồ hôi đều nổi bật lên hết.

“…” Thân thể đang kề sát vào người cô rõ ràng cứng đờ lại, bàn tay đang đưa vào gần cổ cô một chút, liền nghĩ xem có nên thẳng tay bóp chết cô

https://thuviensach.vn

luôn hay không. Cô nàng chuyên phá hỏng không khí… Lúc này, không phải là cô ấy nên bị bầu không khí này quyến rũ, rồi sau đó…

Từ sau khi ở chỗ Eliza về, Hạ Vũ có thể cảm nhận được trong lòng Kỷ Lương vẫn còn có anh, nhưng cứ mỗi lần hai người nói chuyện, thì cuối cùng đều ồn ào rồi kết thúc chẳng vui vẻ gì. Dựa theo cách nói của Tiểu Bạch, thì Hạ đại thiếu quá "cứng ngắc", nên luôn cố gắng bổ sung cho Hạ đại thiếu một đống các chiêu thức cưa gái lãng mạn, ví dụ như nên tạo không khí thế nào, hay nên từ từ "quyến rũ" Kỷ Lương như thế nào… Tuy ngoài mặt, Hạ đại thiếu vẫn tỏ ra không để tâm, nhưng thật ra trong tiềm thức đã bị ảnh hưởng. Có điều… vừa dùng tới, kết quả là lại đạp phải cái đinh to!

Đang nghĩ xem phải tiếp tục thế nào, thì bên ngoài hành lang bỗng truyền đến tiếng ồn rất lớn—.

"Hạ lão đại, đội trưởng Lương ở trong phòng anh không?!"

"Chị Lương, mau ra đây, tôi tìm chị có việc…"

…

Mấy âm thanh ầm ỹ này không phải chính là mấy tên khốn kiếp kia sao, nhưng lúc này, vào tai Kỷ Lương, lại nghe như âm thanh cứu mạng. Kỷ Lương cúi người một cái, chui qua khuỷu tay anh, chạy nhanh như chớp ra ngoài cửa. Hạ Vũ nhìn theo bóng người vừa trốn thoát kia, cũng hơi tức giận, nhưng cũng không kìm được sự vui sướng…

Như vậy cũng không tệ. Bây giờ cô đã từ từ có thể cười đùa với anh, cũng dám chống đối anh, như vậy… không tệ chút nào.

Nghĩ thế, sự vui sướng nảy lên trong lòng, nhớ tới câu nói phá hỏng không khí vừa rồi của cô, anh cũng ngửi thấy mùi trên người mình, liền nhíu mày, quả nhiên là… mùi mồ hôi rất nồng…

https://thuviensach.vn

Anh vội vàng lấy quần áo trong tủ ra, đi vào phòng tắm…

“Sao rồi, sao rồi?”

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ có thành công không?” Kỷ Duệ rất mong chờ. Đây là thứ mà cậu đã tỉ mỉ điều chế ra.

Kỷ Lương vừa ra khỏi phòng đã bị một đám người kéo đi, chằm chằm nhìn cô, chờ câu trả lời. Kỷ Lương nhẹ nhàng gật đầu, mọi người lập tức vô cùng kích động, sau đó, cố gắng đè ép cảm xúc xuống, tự tìm một vị trí tốt, nằm vùng, chờ tình hình trong phòng Hạ Vũ. Dù đã đói bụng, dù ùi mồ hôi trên người họ bốc lên không thoải mái chút nào, nhưng cũng không có cách nào đè nén tâm tình chờ xem kịch vui của bọn họ xuống…

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng phút một…

“Kỷ Lương! Cô nàng chết tiệt này!!!”

Một tiếng gào thét giận dữ đến rung trời truyền ra từ phòng Hạ Vũ, khiến Kỷ Lương kinh hồn bạt vía, làm sao còn dám ở lại hiện trường, vội vàng kéo con trai bỏ chạy lấy người. Thi Thanh Trạch cũng là người thông minh, biết nơi này không nên ở lại lâu, nhanh chóng lắc mình chạy biến mất. Những người khác thì lại giống như nghe được âm thanh của trời cao, giải toả được tâm tình bị Hạ Vũ áp bức trong thời gian vừa rồi, nên cả đám cười đến không thể ngậm miệng được, thậm chí còn hoa chân múa tay thể hiện sự vui sướng, đủ để thấy những ngày qua, bọn họ đã oán hận nhiều đến thế nào.

Hạ Vũ cố nén cảm giác cay nóng ở nửa thân dưới, chạy vọt ra khỏi phòng, cũng kịp nhìn thấy bóng Kỷ Lương kéo con trai chạy như điên rời khỏi hiện trường, cùng với cả đám người không biết sống chết kia — Tuy bọn họ đã ẩn nấp rất kỹ, đang hoa chân múa tay, nhìn thấy Hạ Vũ đi ra cũng vội vàng trốn đi! Nhưng làm sao có thể qua mắt được Hạ Vũ. Anh chỉ nhìn lướt qua, cũng thu hết mọi người vào tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Được!

Giỏi lắm!

Thật quá giỏi! Đám vịt rằm tháng bảy này! Dám động thổ trên đầu thái tuế!!! (Câu này ý như là chết đến nơi còn không biết sợ, dám vuốt râu hổ í)

Mọi người vừa nhìn thấy vẻ mặt Hạ Vũ không giận dữ mà còn cười — tuy nụ cười cứng ngắc, thì họ mới chợt ý thức được, hiện giờ không phải lúc để ăn mừng, mà nên chạy trối chết mới đúng.

“Tất cả, nghiêm!”

Còn chưa kịp chạy, Hạ Vũ đã ra lệnh, mọi người dừng lại theo phản xạ, nhất loạt đều đứng nghiêm chỉnh tề. Nhưng, lần dừng lại này, đã khiến bọn họ lãng phí cơ hội chạy trốn tốt nhất.

“Không tồi!” Hiếm khi nào Hạ Vũ khen ngợi bọn họ: “Lại dám bày trò với tôi. Còn thành công nữa. Đúng là tôi phải khen ngợi các cậu rồi!”

Lời nói này, khiến cho người nghe cảm thấy nổi da gà, gió lạnh như chui từ gan bàn chân vào sâu tận trong xương tuỷ!

“Có cơ hội thì phải nắm lấy, xử lý xong rồi thì phải rời đi. Đạo lý đơn giản đó mà cũng không hiểu, còn dám ở lại hiện trường à.” Hạ Vũ phê phán hành vi ngu xuẩn của bọn họ không chút lưu tình nào.

Lúc này, mọi người mới nhận ra, bọn họ đã quá đắc ý… người đứng ngoài cùng đang định thừa nước đục thả câu, trốn đi, lại bị câu tiếp theo của Hạ Vũ lôi lại chỗ cũ.

Hạ Vũ nói: “Bây giờ còn muốn chạy à? Các cậu đánh giá bản thân mình quá cao, hay là đánh giá tôi quá thấp?”

https://thuviensach.vn

Nhìn cả đám người đứng thẳng như cọc gỗ, anh nói tiếp: “Để cho các cậu vẫn còn dư thừa tinh lực như vậy, là lỗi của tôi, tôi rất cao hứng khi thấy các cậu có thể chủ động xin tôi gia tăng cường độ huấn luyện cho các cậu…”

Sau đó, lần đầu tiên bọn họ nghe thấy tiếng Hạ Vũ cười. Cả đám người toát mồ hôi lạnh sau lưng, có cảm giác hoa cúc của mình siết chặt lại, ngẩng đầu, mây mờ che phủ vầng trăng……

Đại cục đã định, ngày tàn của bọn họ cũng đã tới!

Đêm nay, Hạ Vũ phải trải qua một đêm gian khổ. Không thể khinh thường uy lực của dung dịch cay, khiến cho nửa thân dưới của anh cay cay nóng nóng suốt cả đêm. Không phải đau đớn gì lắm, nhưng cảm giác kia thật sự rất khổ sở. Sau khi tắm nước lạnh mới thoải mái hơn một chút. Nhưng khi cảm giác mát lạnh qua đi, thì cảm giác cay nóng lại ập tới. Ra ra vào vào vài lần nước lạnh mới yên ổn được một chút.

Ngày hôm sau, các đồng chí trong doanh trại huấn luyện vì lo lắng nên tập hợp từ rất sớm, nhìn vẻ mặt nổi sóng của đồng chí Hạ, bọn họ lại kinh hồn bạt vía.

“Chạy việt dã 30km!”

Hạ Vũ ra nhiệm vụ.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm! Cái gì? Chỉ chạy việt dã 30km thôi à? Bọn họ đã nghĩ… Có phải tối hôm qua, bị dung dịch cay dày vò, nên đầu óc của Hạ ma đầu cũng hỏng luôn rồi không… Suốt thời gian này bị anh huấn luyện, chạy việt dã 30km cũng chỉ như ăn một bữa sáng, chớp mắt vài cái là xong.

Sau đó, bọn họ cũng phát hiện ra ngay rằng, quả nhiên bọn họ đã nghĩ Hạ Vũ quá lương thiện.

https://thuviensach.vn

Đây không phải là việt dã, đây là trèo đèo lội suối. Hơn nữa, có giới hạn thời gian, khiến bọn họ chỉ có thể liều mạng mà chạy, chỉ sợ vượt quá thời gian cho phép, sẽ còn bị trừng phạt nghiêm khắc hơn nữa. May mà trong thời gian vừa rồi, bị Hạ Vũ hành hạ quen, nên thể năng của họ cũng được nâng cao rất nhiều, chạy việt dã trèo đèo lội suối, cuối cùng đám người cũng không làm nhục sứ mạng, tất cả đều qua cửa.

Sau đó, bọn họ vừa đứng thở được một chút, Hạ Vũ lại thông báo nhiệm vụ thứ hai: "Vác nặng bơi qua!"

Lần này, đã thấm thía sự giáo huấn của nhiệm vụ trước, bọn họ cũng hiểu tuyệt đối không chỉ đơn giản là vác nặng bơi qua, nhưng mà… đến khi biết được chân tướng, thì bọn họ đều rơi nước mắt —-.

Con mẹ nó, đây mà là người à!!!

Đeo thêm 20kg cũng không sao, bơi 3000m cũng chẳng là gì, nhưng đeo 20kg, bơi 3000m vượt chướng ngại vật, thì mất mạng chứ chẳng chơi.

Nếu như vừa rồi chạy việt dã trèo đèo lội suối, mọi người còn có hơi mà chửi mẹ nó, thì lần này bơi vượt chướng ngại vật, ngay cả sức chửi mẹ nó cũng chẳng còn nữa.

Sau hai đợt huấn luyện liên tiếp, mọi người đều cảm thấy mệt mỏi đến mức chỉ muốn nằm bẹp xuống đất.

"Làm nóng người đủ rồi chứ." Hạ Vũ đứng trên phiến đá ngầm, nhìn một đám lính nằm úp sấp xuống bãi cát, thản nhiên buông ra một câu như vậy khiến mọi người đều nổi da gà.

"Sếp, chúng tôi sai rồi! Chúng tôi biết sai rồi!" Nhóc cua rất không khí phách kêu thảm thiết: "Anh đại nhân đại lượng, cho chúng tôi nghỉ đi…" Như vậy mà mới chỉ là làm nóng người, thì lát nữa còn kinh khủng đến thế nào…

https://thuviensach.vn

“Hạ lão đại, xin anh thương xót…” Tứ chi Thi Thanh Trạch mệt mỏi, nằm giang ra trên bãi cát: “Cho chúng tôi được hoãn án tử hình đi!”

Hạ Vũ nhìn Kỷ Lương, mặt cô cũng hơi trắng bệch, xem ra bọn họ nuốt không trôi mức độ huấn luyện kiểu này. Anh không nói gì, nhưng cũng chẳng khác gì là ngầm đồng ý với lời cầu xin của Thi Thanh Trạch, cho bọn họ có thời gian lấy lại sức. Mọi người nắm bắt cơ hội, cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, cần uống nước thì uống nước.

Nửa tiếng sau, Hạ Vũ thông báo nhiệm vụ thứ ba: “Chia làm hai tổ nhỏ, đi truy tìm hàng cấm được cất giấu trong ký túc xá của đối phương. Bên nào bị tìm thấy nhiều hàng cấm hơn, sẽ thua. Người thua…” Anh còn chưa dứt lời, nhưng mọi người đều hiểu, hình phạt nghiêm khắc đang chờ đón bọn họ.

Chiêu này thật quá độc, đầu tiên, khi phân tổ, người trong ký túc xá sẽ bị tách ra thành tổ A và tổ B. Vì không muốn bị thua, nhất định sẽ dùng toàn lực để tìm ra đồ cấm ở ký túc xá đối phương, đồng thời cũng khảo sát năng lực điều tra của mọi người…

Kết quả của nhiệm vụ lần này chính là, toàn bộ gia sản của mọi người đều bị lôi ra hết.

Nhìn đủ loại chiến lợi phẩm màu sắc rực rỡ trên bàn, Kỷ Lương mới biết, bên trong ký túc xá của nam quân nhân, thật đúng là ngoạ hổ tàng long!

“Tranh biếm hoạ!” Hạ Vũ rút từng thứ một lên: “Tạp chí “Playboy”, thuốc lá, súng mô hình… Ừ, đây là…”

“Bao cao su!” Nhóc cua nhìn thứ gì đó trong tay Hạ Vũ, đau lòng hô lên: “Đó là báu vật của tôi, sếp, anh… anh đừng phá hỏng mà!”

Trên trán Hạ Vũ chảy dài mấy sọc đen, nhìn cái hộp chứa đủ loại bao cao su các kiểu dáng, màu sắc kia: “Tịch thu hết!”

https://thuviensach.vn

Vừa nói xong, tiếng khóc thất thanh liền oà lên. Cuộc sống trong doanh trại quân đội đã chẳng khác gì miếu hoà thượng, vài thứ kia là món ăn tinh thần của bọn họ. Có những thứ là báu vật sưu tầm từ nhỏ đến giờ, ví dụ như cả hộp bao cao su của nhóc cua kia, giờ toàn bộ đều rơi vào tay Hạ Vũ…

“Muốn lấy về cũng không khó.” Hạ Vũ nói: “Lật đổ tôi… Không cần biết là đánh chính diện, hay đánh lén. Chỉ cần có thể đánh bại tôi, thì các cậu có thể lấy mấy thứ này về!”

Nói thì đơn giản, nhưng mà… thật sự còn khó hơn lên trời. Có điều… chuyện này cũng coi như một mục tiêu. Từ sau hôm đó, vì những đồ vật thân yêu của mình, mỗi ngày mọi người đều liều mạng huấn luyện, đồng thời cũng vắt hết óc suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể lật đổ Hạ Vũ…

Mặt trời đã ngả về hướng Tây, những nhóm lính thuộc liên đội khác đã hoàn thành một ngày huấn luyện. Nhưng, trên bãi biển, các đồng chí của doanh trại huấn luyện vẫn còn đang hát vang hành khúc huấn luyện…

Kỷ Duệ ngồi trên bờ tường: “Này, tiểu Hắc! Mày thấy bọn họ có ngốc không.”

Tiểu Hắc, là một con mèo trắng do Hạ lão gia nuôi, hay nằm phơi nắng chiều trên bờ tường. Nghe thấy câu hỏi của Kỷ Duệ, nó miễn cưỡng he hé mắt ra, sau đó lại khép lại, phe phẩy cái đuôi tỏ vẻ đồng ý với câu nói của Kỷ Duệ.

“Kỷ Tiểu Lương vốn đã nam tính lắm rồi. Qua đợt huấn luyện này, lại càng phát triển theo hướng nam tính hơn… Mày nói xem, ông họ Hạ kia có phải là cố ý không.” Cố tình biến Kỷ Tiểu Lương thành nam tính hơn cả đàn ông, sau đó, không có người nào dám mơ ước đến mẹ — cưới một người phụ nữ nam tính, có dáng người không lồi không lõm cũng không sao, nhưng cưới một người phụ nữ nam tính đến mức mà bất kể là thân

https://thuviensach.vn

hình hay thể lực đều mạnh mẽ hơn cả mình, là chuyện mà không phải người đàn ông bình thường nào cũng có thể chấp nhận được.

Nghe cậu nói vậy, tiểu Hắc liếm liếm móng vuốt của mình, rồi lau lau lên mặt. Ngủ đã rồi, rửa cái mặt, chờ lát nữa là được ăn cơm chiều.

“Meo meo —.”

Kỷ Duệ còn muốn nói gì đó, thì con mèo bỗng nhảy từ bờ tường xuống, kêu một tiếng. Cậu biết có người đến, quay đầu lại, nhìn thấy ngay con mèo trắng to kia đang cọ cọ vào chân Hạ lão gia.

“Ông Hạ.” Kỷ Duệ nhảy từ trên bờ tường xuống, lễ phép gọi.

https://thuviensach.vn

Chương 81: Hai Ông Cháu

Ông Hạ.

Ông nhìn cậu nhóc trước mặt, có cảm giác không biết làm sao. Tên nhóc này đúng là quá bướng bỉnh, đến đây một thời gian dài như vậy, mà từ đầu đến cuối vẫn chỉ gọi ông là ông Hạ.

Rõ ràng trong lòng họ đều biết rõ, quan hệ giữa hai người là ông nội và cháu trai. Ông cũng rất quý tên nhóc này, quý vô cùng. Vậy mà tên nhóc kia lại cố tình không thèm cảm kích, chỉ toàn tâm toàn ý nhận họ Kỷ. Lúc trước, khi hai mẹ con họ mới bước vào đây, sau khi ông bế tên nhóc kia đi, câu đầu tiên mà tên nhóc kia giới thiệu với ông là:

“Cháu họ Kỷ, tên là Kỷ Duệ ạ!”

Rõ ràng chỉ là một tên nhóc xấu xa, nhưng lời nói lại biểu lộ tính cách vô cùng cương quyết, khiến ột ông già như ông cũng cảm nhận được sự cương quyết của cậu…

Khi đó ông đã biết, muốn tên nhóc này đổi sang họ Hạ, rất khó khăn!

Hạ lão gia xoa đầu Kỷ Duệ, nhìn về phía đám lính huấn luyện ở bờ biển xa xa bên kia bờ tường. Tuy ông đã hơn năm mươi tuổi, nhưng thị lực cũng không bị lão hoá theo thời gian, ngược lại, dường như càng ngày càng tinh tường hơn. Bình thường, không có tay lính nào dám nhìn thẳng vào mắt ông. Dưới ánh mắt của ông, cả đám đều cảm thấy không dám ngẩng đầu lên. Nhưng tên nhóc này dám. Cô gái tên Kỷ Lương kia cũng dám. Tuy hai người chưa từng nói chuyện với nhau, nhưng cũng vô tình gặp vài lần, cô cũng không cố tình né tránh.

https://thuviensach.vn

Đúng là một cô gái dũng cảm.

Ông nhìn dáng người có vẻ mỏng manh hơn so với những người khác trên bãi cát, đó là Kỷ Lương!

Ông đã chú ý cô từ lâu, từ sau khi cô bắt đầu bước chân vào đây, ông đã để ý đến cô rồi. Ông vốn tưởng rằng cô sẽ không thể trụ nổi, không ngờ, cô không chỉ trụ lại được, còn lập thành tích vô cùng sáng giá, thậm chí… lúc đi thực hiện nhiệm vụ cùng Hạ Vũ, cũng thể hiện cực kỳ xuất sắc.

"Ông Hạ", Kỷ Duệ nhìn theo hướng ông đang nhìn, khẽ cười nói: "Sao ạ? Theo ông, ông thấy Kỷ Tiểu Lương nhà cháu thế nào?"

Nếu là đứa bé bình thường khác, chỉ e là Kỷ Duệ đã sớm bị Hạ lão gia mua chuộc, ngọt ngào gọi một tiếng "ông nội" rồi. Không thể phủ nhận rằng, suốt thời gian vừa rồi, ông đối xử với cậu vô cùng tốt. Ông nhìn cậu, lại nghĩ đến khi còn trẻ không biết nên cư xử với con trai mình thế nào, nhưng lại càng cố gắng nghĩ ngợi, muốn xây dựng quan hệ tốt với cậu. Mua cho cậu đồ chơi, mua cho cậu đồ ăn vặt, biết cậu thích chơi điện tử, còn cho cậu chơi cả game thiết kế riêng cho lính trong quân khu… Thật ra, ông cũng không muốn làm mấy việc mang tính bù đắp thế này. Hơn nữa, lúc trước là do con ông sai lầm, sao lại bắt ông già như ông phải đền bù chứ.

Hạ lão gia biết tính thích bênh vực, bao che của cậu, cũng biết tình cảm của hai mẹ con họ rất sâu sắc: "Thật sự rất giỏi!" Lời khen này là thật tâm ông muốn nói, không phải chỉ vì muốn tên nhóc kia vui vẻ, mà là trong lòng ông, thực sự thừa nhận Kỷ Lương rất có bản lĩnh.

Kỷ Duệ nghe vậy, bất giác ưỡn cái ngực nhỏ xinh lên, cực kỳ đắc ý: "Đương nhiên rồi ạ!"

"Tiểu Duệ này," Ông nhìn bóng người đứng trước đám lính, đó là con trai ông, đứa con trai vẫn là niềm kiêu hãnh của ông từ nhỏ đến giờ: "Sĩ quan Hạ và mẹ cháu…"

https://thuviensach.vn

“Vẫn là bạn bè ạ.”

Ông hơi buồn cười nhìn vẻ mặt như gà mẹ bảo vệ gà con của cậu nhóc. Mỗi lần nhắc tới việc này, tên nhóc kia giống y như một con mèo bị đạp trúng đuôi, chắc chắn sẽ bùng nổ: “Nghe nói, mấy năm nay mẹ cháu vẫn độc thân…”

“Vì muốn chăm sóc cháu, kiếm tiền nuôi gia đình, mẹ cháu bận đến mức không có thời gian mà phát triển mùa xuân thứ hai. Có điều, giờ cháu đã trưởng thành rồi, mẹ cháu cũng…”

“Ông ấy mà…” Ông ra hiệu cho cậu tới gần một chút, rồi kéo tay cậu: “Lúc sĩ quan Hạ còn nhỏ, ông cũng không có nhiều thời gian chăm sóc cho nó. Khi gặp nhau, cũng chỉ giống như nhìn binh lính dưới quyền mình, giao nhiệm vụ cho nó…” Nghĩ vậy, ông cũng hơi tiếc nuối: “Cũng vì cách giáo dục này của ông, mà khiến cho sĩ quan… khiến cho Hạ Vũ sau khi lớn lên, cũng trở nên giống ông…” không biết cách thể hiện tình cảm của mình: “Hạ Vũ rất thích mẹ cháu.” Ông cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ cảm thấy nên nói hết ra là hơn.

Kỷ Duệ không ừ hử gì, không lên tiếng, tiếp tục nghe ông nói.

“Trong lòng cháu chắc đang trách nó mấy năm nay vì sao không đi tìm mẹ con cháu phải không?” Ông hạ nói xong, Kỷ Duệ hơi dậm nhẹ chân, trên mặt bất giác có một vài cảm xúc lạ, không thể phủ nhận, lời này của ông đã đánh trúng vào suy nghĩ của cậu: “Ông cứ nghĩ là, Hạ Vũ thích tiểu Tĩnh… tiểu Tĩnh là con gái một chiến hữu của ta. Trong một lần thực hiện nhiệm vụ, ông ấy hi sinh, vợ lại mất sớm, chỉ để lại một cô con gái. Nên ông đã nhận tiểu Tĩnh về nuôi. Hạ Vũ rất chăm sóc cho tiểu Tĩnh. Ông vốn nghĩ hai đứa nó sẽ ở bên nhau, không ngờ tiểu Tĩnh lại yêu một người đàn ông khác.” Khi đó, ông còn lo con trai mình sẽ không chịu nổi, không ngờ Hạ Vũ lại rất bình tĩnh: “Nó còn thật lòng chúc phúc cho Tiểu Tĩnh nữa.”

https://thuviensach.vn

“Ông nói chuyện này với cháu làm gì ạ?” Kỷ Duệ hơi nhíu mày, cậu cũng đã nghe Kỷ Lương kể không ít về chuyện của Hạ Vũ và Hạ Tĩnh.

“Coi ông này…” ông khẽ cười: “Già rồi, muốn nói gì là nói cái đó, linh tinh quá!” Xem ra, ông già thật rồi: “Hạ Vũ chưa từng làm gì khiến ông phải bận tâm… Nhất là khi chấp hành nhiệm vụ, trừ… bảy năm trước… Nhiệm vụ lần đó, nó suýt nữa thì mất mạng.” Nhớ lại lần đó, tim ông bất giác đập nhanh hơn. Ông chỉ có duy nhất một cậu con trai, tuy bình thường hai bố con cũng không nói chuyện nhiều, lại càng không tâm sự chuyện gia đình như bố con nhà khác, nhưng… ông rất quan tâm đến con trai mình: “Nhiệm vụ lần đó, là vì nó, nên suýt nữa thất bại…”

“Sau đó thì sao?” Sợ là không chỉ như vậy! Vấn đề là suýt nữa thất bại, nhưng vẫn chưa thất bại, nhiệm vụ vẫn hoàn thành.

“Ha ha —.” Đúng là tên nhóc thông minh, ông xoa đầu cậu: “Nhiệm vụ lần đó, vì nó sơ sảy, nên đã để mất hai thành viên.”

Kỷ Duệ chấn động, với tính cách của Hạ Vũ, vì vấn đề của bản thân mà suýt khiến nhiệm vụ thất bại đã đủ khiến ông ta tự trách mình rồi, đừng nói đến chuyện… gánh trên lưng tính mạng của hai thành viên, chuyện này cũng đủ trở thành trách nhiệm mà cả đời ông ta cũng không thoát khỏi.

“Sau lần đó, Hạ Vũ càng trầm mặc hơn, nhiều lần có cơ hội đề bạt, nhưng nó đều từ chối!” Nói tới đây, ông khẽ thở dài: “Nó vẫn tiếp tục ở lại S.M.T, sống những ngày tháng mà tính mạng lúc nào cũng bị đặt trước họng súng, mũi dao… Nhưng mà, chỉ cần nó được vui vẻ thì không nói làm gì!” Vấn đề là, nó cũng không vui, mấy năm vừa rồi, Hạ Vũ không hề vui vẻ. Hoặc nên nói là, một ngày đối với Hạ Vũ mà nói, chỉ là tiếp tục tồn tại, không phải là sống, tồn tại qua được ngày nào hay ngày đó: “Cho đến khi nó gặp lại hai mẹ con cháu…”

Chuyện sau khi gặp lại, Kỷ Duệ cũng biết rồi, ông không nhiều lời nữa!

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, Hạ Vũ dẫn theo một đám lính cười đùa từ bãi biển quay về doanh trại, ông nội, bố, con trai, ba thế hệ đụng mặt.

Hạ Vũ hơi giật mình, nhìn hai ông cháu đang nắm tay nhau đứng đó, sau đó, khẽ gật đầu với Hạ lão gia, coi như chào hỏi, rồi quay người ọi người giải tán.

Kỷ Lương bước tới bế tên nhóc kia lên: "Anh Duệ, hôm nay còn đặc biệt đến đón mẹ à?!"

"Hừ hừ —." Kỷ Duệ đưa tay lau vết nước bẩn trên mặt cô, hỏi lại: "Mẹ đẹp lắm à?!"

"Hả? Bình thường, bình thường, đứng thứ ba trên thế giới thôi." Giọng nhỏ hơn một chút.

"À, vậy mẹ đừng nghĩ hay ho như thế." Cậu còn lâu mới phí thời gian đến đây chờ mẹ.

"Tên nhóc này—." Kỷ Lương không khách khí nhéo má cậu: "Dù gì mẹ cũng là một bông hoa duy nhất trong quân khu!"

"Nôn —-."

"Phun —."

"May mà chưa ăn cơm!"

Kỷ Lương vừa dứt lời, cả đám người bên cạnh phun phèo phèo không chút nể nang.

"Chị Lương, không phải tôi có ý gì đâu…" Nhóc cua đi đến cạnh cô, vỗ vỗ vai cô, sau đó tay làm thành hình hoa sen, giọng the thé: "Anh đây còn nữ tính hơn chị." Nói xong, cậu ưỡn ngực ra đằng trước, mông đánh về phía sau, hiển hiện rõ một dáng người hình chữ S.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế đúng thế, đội trưởng Lương”, Tần Dịch không hề phát hiện ra vẻ mặt muốn đánh người của Kỷ Lương, tiếp tục không biết sống chết bổ sung: “Nhìn dáng người như đậu cô ve này của chị, lúc nằm xuống á, nếu không lên tiếng, có khi người khác còn tưởng chị nằm sấp ấy…”

“Ha ha ha…”

“Phụt…”

“Lương Lương bé nhỏ, đừng chấp nhặt với mấy tên phàm phu tục tử này.” Thi công tử đi sát lại bên người cô: “Bọn họ không có mắt nhìn hàng, tuy trên người em không được bốn lạng thịt, không ngực không mông, nhưng mà…” Móng chó vừa định đặt xuống vai nàng, thì đột nhiên nhìn thấy người đứng bên cạnh: “Nhưng cũng luôn luôn có người yêu thích mà, Hạ lão đại, anh nói đúng không?” Nói xong, hắn xoay người Kỷ Lương lại, đối mặt với Hạ Vũ.

Hạ Vũ vốn đang đứng bên cạnh nhìn cô đùa giỡn với mọi người, không ngờ Thi Thanh Trạch lại kéo anh vào. Mà khi đề tài được đặt lên vai anh, mọi người bất giác yên tĩnh hẳn, nhìn anh chằm chằm, chờ câu trả lời của anh.

Khi Kỷ Lương chạm vào mắt anh, tim đập thình thịch, sau đó, đành quay đầu sang một bên.

Hạ Vũ nhìn hai mẹ con, dưới ánh mắt của mọi người, anh nói:

“Anh thích!”

Yên tĩnh!

Nếu như vừa rồi sự yên lặng kia vẫn còn loáng thoáng những tiếng thầm thì, thì giờ phút này là hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả mọi người đứng ngẩn người nhìn Hạ Vũ chằm chằm, rồi lại nhìn Kỷ Lương, ánh mắt cứ đảo qua

https://thuviensach.vn

đảo lại giữa Hạ Vũ và Kỷ Lương, bên tai không ngừng vọng tới câu nói vừa rồi của Hạ Vũ.

Anh thích…

Thích…

Thích…

“Con cũng thích.”

Một giọng nói trẻ con xen vào, kéo tất cả mọi người còn đang sợ khiếp hồn quay về thực tại.

“Ha ha ha…” nhóc cua đi tiên phong: “Khẩu vị của sếp, thật đặc biệt…” Thích người phụ nữ không có chút nữ tính như chị Lương. Cậu lại bất chợt nhớ lại mấy tin đồn lúc trước, Hạ Vũ thích đàn ông. Có lẽ, Hạ Vũ có thứ khẩu vị kia, nhưng dù sao cũng luân lý cũng không chấp nhận, cho nên mới biến thành thích một người như thế này. Nghĩ vậy, nhóc cua cũng căng thẳng nhảy từng bước về phía sau, hai tay ôm lấy ngực, vẻ mặt khiếp sợ: “Sếp, tôi thích phụ nữ…”

“Sếp, chúng tôi xin hiến hoa cúc của nhóc cua cho anh, sau này, anh ít giày vò chúng tôi một chút.”

“Đúng, đúng thế, nhìn thân hình nho nhỏ của nhóc cua…”

Cả đám người ồn ào khiến gân xanh trên thái dương của Hạ Vũ nảy lên: “*** buổi tối lại không muốn ngủ nữa hả?”

Một tiếng quát lên khiến cả đám chim thú giải tán gấp. Hạ Vũ cũng đi theo bọn họ đến căn tin.

Hạ lão gia đứng lại chỗ cũ, lẳng lặng nhìn theo bóng anh… Hạ Vũ như vậy, có nhân khí hơn mấy năm trước rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Chương 82: Sát Hạch Cuối Cùng

Bất tri bất giác, ba tháng huấn luyện đã đến lúc kết thúc.

Ban đầu số lượng người rất đông, vậy mà đến cuối cùng, vừa đào thải vừa không chịu nổi, chỉ còn lại có vài người!

Lúc này, bọn họ cũng phải đón nhận đợt sát hạch cuối cùng, cũng chính là đối đầu với đám lính bên phía Mỹ cũng tới hợp tác huấn luyện lần này. Thi đấu sát hạch khảo nghiệm toàn bộ năng lực.

Trong ba tháng vừa rồi, đám lính của Mỹ cũng không hề lơi là huấn luyện! Đã là một quân nhân được lựa chọn vào đội huấn luyện đặc biệt, thì tố chất đương nhiên không kém cỏi, hơn nữa, huấn luyện gian khổ suốt ba tháng này…

“Không dễ chút nào.”

Người vừa lên tiếng là Thi Thanh Trạch, đây là đêm trước ngày sát hạch cuối cùng. Hai mươi người còn lại cùng tụ tập trên nền xi măng, hiếm khi nào được nhàn hạ ngồi đây hóng gió biển, ngắm trăng, nhìn sao.

“Không biết ngày mai sẽ bị chỉnh thế nào, đám người bên kia cũng không đơn giản.” Thi Thanh Trạch nghịch ngợm, xé xé cọng cỏ trong tay: “Nhưng thể diện không thể mất, dù có đầu rơi máu chảy cũng không thể thua.”

“Nói nhảm!” Tần Dịch vòng tay ra sau đầu, nằm trên nền xi măng, vừa bắt chéo chân vừa rung qua rung lại: “Thua người không thua trận! Ngày mai, hãy chờ xem Tần đại gia tôi đây giáo huấn đám giặc Tây kia thế nào!”

https://thuviensach.vn

Cả đám chiến hữu bên cạnh nhao nhao hưởng ứng, xoa xoa tay, chỉ hận không thể ngay lập tức chém giết đám lính Mỹ kia.

“Cách huấn luyện của Hạ lão đại biến thái như vậy mà chúng ta còn vượt qua, thì sao phải sợ mấy tay đó chứ!” Nhóc cua nghĩa khí bừng bừng, phấn chấn dựng thẳng ngón giữa lên: “Thủ tiêu bọn họ, chúng ta là người chiến thắng!”

“Đúng! Thủ tiêu bọn họ!”

“Thủ tiêu bọn họ!”

Mọi người đồng thanh gào lên…

“Nhóc cua, cậu chiến đấu vì đống ‘áo mưa’ của cậu thì có.” Kỷ Lương ở bên cạnh, nói thẳng ra nguyên nhân chủ yếu khiến cho nhóc cua tràn đầy nhiệt huyết như vậy.

Bị nói đúng tâm sự, ngón giữa đang dựng thẳng đứng của nhóc cua cũng héo dần, khẽ gãi đầu: “Đương nhiên… đó cũng là một nguyên nhân.” Hôm nay, Hạ Vũ nói, nếu ngày mai bọn họ có thể chiến thắng trong buổi đối kháng sát hạch kia, thì anh sẽ trả lại tất cả hàng cấm đã tịch thu cho bọn họ. Suốt thời gian vừa rồi, bọn họ không phải không cố gắng. Vì muốn lấy lại đồ của mình mà liều mạng khiêu chiến Hạ Vũ, kết quả là, không một ai thành công.

Nhóc cua lại ưỡn ngực nói: “Nhưng mà, vinh nhục của quốc gia đương nhiên lớn hơn lợi ích cá nhân! Không cần biết là vấn đề nhỏ như lợi ích cá nhân, hay là tầm cao như thể diện quốc gia, lần này, tôi nhất định sẽ không nương tay, đập chết bọn họ!”

Kỷ Lương khẽ cười: “Mục tiêu nhỏ hay lớn thì cũng là mục tiêu.” Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sau: “Là la hay là ngựa, ngày mai kéo ra xem là biết.”

https://thuviensach.vn

…

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Hai bên có tổng cộng năm mươi sáu người, chia làm hai tổ lớn. Bên Trung Quốc do Hạ Vũ chỉ huy, bên Mỹ do Jess chỉ huy.

Vừa nhìn thấy Hạ Vũ cũng gia nhập buổi sát hạch lần này, mọi người đều sửng sốt, nhưng lòng tin lập tức tăng lên rất nhiều. Tuy bình thường bị Hạ Vũ huấn luyện đến mạng cũng không còn được một nửa, cả đám mệt như chó, nhưng lúc này, sự tham gia của anh lại giống như một viên thuốc an thần, khiến cho tư tưởng vốn không mấy kiên định của bọn họ càng an ổn hơn!

Đây là năng lực của Hạ Vũ. Kỷ Lương chớp mắt, nhìn bóng người đứng bất động, sừng sững như núi ở phía trước…

Lúc này, dưới bóng đêm, đội ngũ của hai bên tập trung trên sân huấn luyện. Ở trước mặt có một chiếc bàn dài, một vài nhân vật cấp cao ngồi ở đó, sau mấy bài phát biểu như khuôn mẫu, thì cuối cùng trận đối đầu sát hạch cũng được khởi động!

Nhiệm vụ: Trắc nghiệm khả năng đối kháng thực chiến.

Nhiệm vụ mục tiêu: Giết chết tướng đối phương, cắm cờ của phe ta vào trận địa của đối phương.

Hai bên tham gia nhiệm vụ: Thành viên trong đội hợp tác huấn luyện Trung Mỹ.

Thời hạn: Cả đêm! Hết thời gian, nếu hai bên đều không thể hoàn thành mục tiêu, thì bên nào thiệt mạng ít hơn sẽ thắng.

https://thuviensach.vn

Trang bị của mọi người tham gia thi đấu rất đơn giản, mỗi người một con dao găm, một khẩu súng, ba miếng lương khô, một miếng chocolate, một bình nước…

Trong trận đấu này, điều kiện tiên quyết để đạt được mục đích, là vừa phải cố gắng tiêu diệt thật nhiều quân địch, hơn nữa, còn phải cố gắng giữ mạng của mình!

“Sĩ quan Hạ”, Jess đi tới, giơ tay: “Tôi chờ ngày này đã lâu rồi.”

Hạ Vũ bắt tay hắn: “Hy vọng trận đấu hôm nay sẽ thật đặc sắc!”

Hai người bắt tay rất chặt, Kỷ Lương nhìn chỉ thấy giống một bức tranh biếm hoạ, hai vị đại Boss của hai đội, sau lưng có hiệu ứng ánh sáng chiếu vào, một đỏ một xanh, vừa chạm vào nhau đã toả ánh hào quang muôn trượng — cao thủ so chiêu, vô cùng khí thế! Chưa động thủ, đã so khí thế!!!

Hai người chỉ bắt tay bình thường những cũng có thể khiến người bên ngoài cảm nhận được khí tức trên cơ thể họ.

Sau khi trận đấu bắt đầu, cả hai bên được xe chở vào trong rừng núi, đi vào khu vực của từng đội.

Hạ Vũ mở bản đồ, phân tích vị trí địa lý của hia phe, cầm bút vẽ một con đường: “Thi Thanh Trạch, cậu dẫn tiểu đội một, đi hướng này.”

Thi Thanh Trạch nhìn đường vẽ màu đỏ trên bản đồ: “Lão đại, ở đó không có đường!”

“Đường là do người tự tạo ra.” Hạ Vũ nhìn hắn một cái: “Cậu hắn phải nhận ra rằng, về lý thuyết, chỉ có một con đường duy nhất có thể đánh vào căn cứ của quân xanh.” Anh cầm bút xanh vẽ tiếp: “Đường này, chắc chắn

https://thuviensach.vn

Jess đã tự mình cố thủ. Tôi dẫn người đi theo đường này tấn công chính. Cậu cầm cờ đi theo đường này.”

“Rõ!” Thi Thanh Trạch cũng không nói thêm gì nữa, nhận nhiệm vụ.

“Tần Dịch, cậu và mấy người khá ở lại trận địa phòng thủ.” Hạ Vũ khoanh vòng một vài khu trên bản đồ: “Phân phó vài người canh giác công khai, còn những người khác, *** tất cả đều trốn kỹ cho tôi. Các cậu ôm cây đợi thỏ, bảo vệ tốt những người bên trong.”

“Rõ!” Tần Dịch và những người khác cùng nhận nhiệm vụ.

Cuối cùng, Hạ Vũ và Kỷ Lương cùng một vài người khác tấn công chính diện, giết tướng!

Dưới sự hướng dẫn của Hạ Vũ, bọn họ yên lặng, nhanh chóng tiến vào khu vực chiếm đóng của địch. Hạ Vũ ra hiệu bằng tay, ý bảo mọi người dừng lại. Nhiệt độ giữa ngày và đêm ở ngoài biển có sự chênh lệch rất lớn. Đã bắt đầu vào thu, nên khi đêm xuống, nhiệt độ cũng giảm xuống rất nhiều. Mỗi người chỉ được phát ba miếng lương khô, nên bọn họ cần phải giữ thể lực thật tốt.

Nơi Hạ Vũ chọn để dừng chân rất ổn, có nhiều lùm cây và tảng đá có thể làm yểm thế, mọi người đều tự tìm chỗ nấp.

Hạ Vũ muốn Kỷ Lương cùng làm một trạm gác ngầm với anh, mặt khác, lại sắp xếp hai người làm trạm giám sát công khai. Kỷ Lương nấp dưới một lùm cây, ở cách đó không xa, cô tạo ra một yểm thế giả, cả người phủ đầy lá cây, sau khi thăm dò toàn bộ tình huống xung quanh, liền lấy một miếng lương khô và nước ra ăn.

Trong rừng hơi ẩm ướt, Kỷ Lương nhìn đồng hồ, đêm chỉ vừa xuống, nhưng trong rừng đã tối om.

https://thuviensach.vn

Làm một lính gác tốt, xứng đáng với chức vụ là một công việc rất giày vò con người ta. Bởi vì, trong lúc thực hiện nhiệm vụ, không thể nói chuyện với nhau, không được có một hành động thừa thãi nào. Canh gác công khai còn đỡ, có thể hoạt động tự do một chút, nhưng độ nguy hiểm cao hơn canh gác ngầm. Dù sao, anh là một người sống sờ sờ ra ở đó, đối phương có thể sẽ tập trung sự công kích về phía anh trước, nhưng mà… hai bên đều là những người hiểu biết, họ đều thừa hiểu rằng có trạm gác công khai đương nhiên sẽ còn có trạm gác ngầm. Nếu tuỳ tiện nổ súng, chẳng khác nào tự đưa mình vào họng súng của trạm gác ngầm bên đối phương.

Trạm gác công khai che chắn cho trạm gác ngầm. Trạm gác ngầm bảo vệ trạm gác công khai. Nguyên tắc sống dựa vào nhau này, bọn họ đều hiểu rõ.

Cứ ẩn nấp như vậy, không nhúc nhích, cũng không biết đã qua bao lâu. Kỷ Lương nhìn Hạ Vũ ở đằng trước cách đó không xa. Từ đầu đến giờ, anh vẫn thật sự bất động như núi.

Kỷ Lương lấy anh làm gương, trong lòng thầm ôn lại những gì mà anh dạy trong suốt thời gian vừa rồi.

Nếu vóc người không cao, nên đâm dao găm từ sau lưng, thẳng vào phổi, có thể yên lặng giải quyết hắn.

Khi hai bên dùng dao để chiến đấu, thì đừng nhìn dao của đối phương, mà phải nhìn vào mắt đối phương. Ánh mắt dễ dàng tiết lộ ý đồ của đối phương nhất.

Đừng cầm dao quá chặt, nếu không sẽ mất đi sự linh hoạt, góc độ phóng dao cũng sẽ bị hạn chế…

…

Kỷ Lương thầm nhớ kỹ những kinh nghiệm mà Hạ Vũ đã truyền đạt cho bọn họ.

https://thuviensach.vn

Cô nhìn đồng hồ, sắp đến mười hai giờ, ngay khi cô đang định ngẩng đầu lên, thì một tiếng động ầm ĩ truyền vào tai…

Đến khi ngẩng đầu nhìn lên, cô liền thấy lính ở trạm gác công khai dựa vào thân cây, ngồi xuống. Tiếng Hạ Vũ truyền tới từ tai nghe: “Kỷ Lương, đừng nhúc nhích!”

Ngay sau đó, chỉ thấy một làn khói sáng màu đỏ bốc lên từ người hắn, trúng chỗ hiểm, tử vong! Bị knock out!!!

F**k!

Chết rồi à!!!

Kỷ Lương rùng mình, cô không hề chú ý xem người kia bị xử lý thế nào! Chẳng lẽ chỉ trong nháy mắt cô cúi đầu xuống rồi ngẩng lên đó sao?

Tốc độ này… vượt quá khả năng của con người. Thật sự giống như một gã Quỷ Hồn, lẳng lặng đến gần, sau đó, lặng lẽ cướp đi mạng sống của người ta.

“Tạch!”

Một tiếng súng được gắn giảm thanh vang lên từ chỗ Hạ Vũ. Anh nhanh chóng bắn một phát súng, gọn gàng lưu loát. Ở phía bên kia lập tức truyền tới một âm thanh trầm đục, sau đó, một làn khói sáng màu xanh bay lên!

Một phát súng lấy mạng kẻ thù.

Bỗng, ở phía lùm cây bên kia phát ra những tiếng di chuyển rất nhỏ, giống như họ đang bò trườn.

“Kỷ Lương, em tiến về phía khu C. Anh và những người khác đánh lạc hướng đối phương.” Giọng của Hạ Vũ truyền tới qua tai nghe.

https://thuviensach.vn

Sau đó, anh bước ra khỏi yểm thế, gọi mấy người khác rời đi.

Kỷ Lương vẫn tiếp tục bất động, qua hơn nửa giờ, xác định chính xác xung quanh không có địch, cô mới từ từ bước ra khỏi yểm thế, tiến vào khu C.

Khu C, cũng chính là nơi tổng bộ phe xanh trấn giữ. Bọn họ muốn bắt được tướng của phe xanh ở đó…

*

Thi Thanh Trạch dẫn bốn đội viên khác, lần mò đi theo đường đã vạch ra. Họ đi qua một đường núi rất hẹp, sau đó lại men theo vách đá. Hết vách đá kia chính là trận địa của quân xanh!

Con đường này tuy không dễ đi, nhưng dọc đường không gặp lính mai phục, cho nên bọn họ cũng không phải dùng hoả lực đối kháng trực tiếp với kẻ địch. Khả năng chiến đấu vẫn được bảo toàn trọn vẹn.

Năm người lặng lẽ đáp xuống đất, nhờ ánh đèn, Thi Thanh Trạch đếm được số binh lính đối phương lưu lại đây… Khoảng 15 người.

5 đấu với 15…

Xem ra, đối phương chỉ xuất ra một vài người, còn quân chủ lực vẫn ở lại trong đại bản doanh, ngồi chờ bọn họ tự đưa đến cửa. Chờ quân địch thất thế mới bắt đầu tấn công. Sau khi đội của bọn họ xâm nhập vào đây, đối phương sẽ tiêu diệt phần lớn người của bọn họ, quân chủ lực của phe xanh thừa cơ tấn công ngược lại căn cứ của bọn họ.

Không được! Phải chờ!

Cuối cùng, hắn quyết định dừng lại, chờ thời cơ tốt nhất… Đang mải nghĩ ngợi, bỗng một luồng sáng mạnh đập vào mắt họ, khiến bọn họ nhất

https://thuviensach.vn

thời không thể nhìn thấy gì.

“F**k!”

Thi Thanh Trạch nhỏ giọng chửi thề, nhanh chóng ẩn mình vào một yểm thế gần đó, vì bị luồng sáng quá mạnh chiếu vào khiến mắt lâm vào tình trạng mù giả trong một thời gian ngắn. Tuy chỉ là vài giây, nhưng ở thời khắc này, dù chỉ lỡ 0,1 giây cũng có thể mất mạng! Hắn nhắm chặt mắt lại, dùng khả năng mà Hạ Vũ vừa huấn luyện cho bọn họ trong thời gian vừa rồi, cố gắng lắng nghe để xác định rõ vị trí bắn, súng trong tay đã lên đạn sẵn…

Bắn gục được tên nào hay tên đó…

*

Kỷ Lương tiến thẳng theo hướng dẫn đến khu C, vì Hạ Vũ đã dẫn người đánh lạc hướng quân xanh, cho nên chặng đường của cô cũng coi như an toàn.

Hành động một mình, tuy hơi đơn độc, nhưng hành động sẽ tự do hơn. Trước mắt, cô đang ngồi trên cây. Từ góc này nhìn lại, có thể nhìn thấy Thi Thanh Trạch cầm súng trong tay, cho dù đã bị quân địch vây quanh nhưng vẫn chưa chịu khuất phục, bắn hạ từng tên, từng tên một…

Khiến cho cô cảm thấy bất ngờ đó là, bên phe xanh không hạ gục Thi công tử, ngược lại, còn muốn bắt sống! Mà chính vì muốn bắt sống Thi Thanh Trạch, nên mới khiến phe xanh tổn thất mấy người!

Lúc này không phải là nên bắn hạ được ai thì hay người đó à? Sao lại dùng cách bắt sống?

Kỷ Lương thầm nghi hoặc, nhìn Thi Thanh Trạch bị một tên lính Mỹ cầm dao bổ thẳng vào gáy, ngất xỉu, sau đó bị đưa vào doanh trại của địch.

https://thuviensach.vn

Cô lấy ống giảm thanh ra, lắp vào súng, lên đạn, nhìn xuyên qua ống ngắm, chĩa thẳng vào tên đang đứng trước mặt hết nhìn Đông lại nhìn Tây…

Cô cố giữ bình tĩnh, bắn chính xác vào bắp đùi hắn…

Đúng, là bắp đùi! Cô không muốn bắn một phát lấy mạng, mà là…

“Tạch—-!”

Viên đạn găm chính xác vào bắp đùi hắn. Tên lính kia bắt đầu hô to có địch khiến cả đám hỗn loạn.

Một vài tên nhích lại gần hắn! Tình huống này là địch trong tối, ta ngoài sáng…

Tạch—-

Kỷ Lương lại nổ súng. Lần này, cô nhắm thẳng vào chỗ hiểm của tên lính!

Một phát súng bắn ra, làn khói xanh bay lên, tử vong!

Ngay khi đối phương nhận ra địch tác chiến theo phương pháp bắn tỉa, thì Kỷ Lương lại bắn thêm một phát nữa, sau đó nhanh chóng leo xuống đất, đổi vị trí…

Không biết bên Hạ Vũ thế nào?

Vừa nghĩ vậy, Kỷ Lương lập tức gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Người kia vốn không cần ai phải lo lắng cả. Đang mải nghĩ, đột nhiên lông tơ toàn thân dựng đứng, trong đầu cô hiện lên hai chữ: nguy hiểm!

Cô vừa nghiêng người đã thấy một bóng đen lao tới.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy bàn tay cầm súng bị xoẹt qua, súng rơi xuống đất. Kỷ Lương nhanh chóng rút dao găm, một tay thuận thế ôm bóng đen kia, xoay người hất về phía sau, cả người đè lên bóng đen đó. Dao găm trong tay đang định hạ xuống, thì bóng đen kia phát ra luồng sáng xanh, tuyên bố mình đã tử vong!

"Ồ—." Bóng đen nằm dưới đất bỗng khẽ than thở: "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Người Trung Quốc các em nói vậy đúng không?!"

Kỷ Lương nhận ra giọng nói này: "Eric—." Không phải chính là tay lính Mỹ có sở thích kỳ quái kia sao.

"Chào — Kỷ Lương." Eric rất thích thú với cảm giác có người đẹp trong lòng, tiếc là còn chưa hưởng thụ đã đời, thì một bóng người lao ra từ trong đêm tối, đạp một cước không hề khách khí. May mà hắn phản ứng nhanh, kịp thời lăn sang một bên, tránh được cú đá kia.

"Hạ… Hạ Vũ!" Hạ Vũ vẫn còn đang cầm súng ngắm trên tay, dường như anh đi theo Eric tới đây. Mạng của Eric vừa rồi cũng là do Hạ Vũ lấy mất.

https://thuviensach.vn

Chương 83: Nhớ Lại Quá Khứ

“Hạ lão đầu —.”

Eric đẩy người lính đang cản mình ra, xông thẳng vào phòng của Hạ lão gia, vừa mở miệng đã gọi Hạ lão đầu. Lúc này, ông Hạ đang ngồi bên bàn đọc sách, vừa nhìn thấy người đến, ông hơi nheo mắt, ra hiệu cho người lính kia rời đi.

“Sao thế?” Ông đứng lên: “Rốt cuộc cũng chịu xuất hiện rồi hả?” Ông nhìn hắn một cái: “Còn nữa, đừng có mở miệng ra là gọi ‘Hạ lão đầu’, tính ra tuổi của anh không kém tôi mấy đâu.”

Eric sờ sờ khuôn mặt bóng loáng của mình, vốn định đấu võ mồm với ông vài câu, nhưng lại chợt nghĩ đến mục đích của hắn khi đến đây, liền kìm lại: “Tôi đến muốn nói với anh chuyện này.”

Eric ngồi xuống ghế: “Gã kia lại hành động rồi.” Hắn kể lại cho ông nghe chuyện vừa rồi.

“Thi Thanh Trạch bị tiêm sẽ thế nào?” Ông nhíu mày.

“Nếu giống trước kia thì cũng không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng mà…” Eric gõ gõ tay vào tay ghế: “Bây giờ không biết đã bị bọn họ biến đổi như thế nào rồi. Ngày mai cứ để cho cậu thanh niên kia đi kiểm tra một chút thì hơn.”

“Binh đoàn bất tử…” Eric khẽ lắc đầu, trong giọng nói còn pha chút châm biếm: “Mấy lão già kia vẫn chưa chịu từ bỏ ý định này, không diệt trừ không được.”

https://thuviensach.vn

Ông Hạ cười khổ: “Mấy năm gần đây, không phải chúng ta luôn cố gắng…”

“Nhưng cuối cùng vẫn có vài con cá lọt lưới.” Mặt Eric đầy vẻ chán nản.

Đột nhiên, ở bên ngoài có tiếng cãi vã ầm ĩ, ông Hạ và Eric dừng lại, cùng đi ra ngoài, thì thấy Kỷ Lương và Thi Thanh Trạch đang ầm ĩ với đám cảnh vệ, đòi đi vào. Vừa rồi, một cậu nhóc cảnh vệ không để ý đã để Eric chạy vào, nên bây giờ làm sao có thể để người khác xông vào nữa. Cho nên, mấy cảnh vệ chăm chăm giữ cửa, kiên quyết không cho ai đi qua. Mặc kệ Kỷ Lương nói thế nào, không cho vào là không cho vào, khiến Kỷ Lương vô cùng tức tối. Nếu không phải có Thi Thanh Trạch đứng bên cạnh kéo lại thì có lẽ cô đã nổi khùng lên với mấy cậu cảnh vệ rồi.

“Sao lại thế này?” Ông Hạ lên tiếng: “Nửa đêm rồi còn cãi vã cái gì.”

“Tham mưu trưởng Hạ…” Vừa nhìn thấy người đi ra, Kỷ Lương liền nói: “Tôi có việc muốn hỏi…”

“Có vấn đề gì cứ báo cáo theo trình tự đi.” Ông nhìn cô một cái, ra vẻ không để ý.

Kỷ Lương kéo Thi Thanh Trạch qua: “Đương sự có quyền được biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.” Nhìn phản ứng của Eric, có dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết sự tình chắc chắn không đơn giản. Cô quét mắt nhìn Eric và ông Hạ mấy lần, trong lòng thầm suy đoán quan hệ của hai người này: anh em à? Không giống! Cha con… thì hơi quá…

Ông Hạ nhìn Thi Thanh Trạch: “Việc này tôi sẽ tự thu xếp, các cậu cũng đừng làm bậy nữa, mau về đi.”

Kỷ Lương thấy ông xoay người định đi vào, liền nháy mắt với Thi Thanh Trạch. Thi Thanh Trạch giả vờ muốn chạy vào, khiến cảnh vệ vội vàng lao tới chặn hắn lại, Kỷ Lương thừa cơ chạy thẳng vào trong, chặn trước mặt

https://thuviensach.vn

ông Hạ: “Sếp, tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi. Có phải có liên quan đến X không?!”

Cho đến hôm nay, cô vẫn không tìm được manh mối gì có liên quan đến X, chỉ có một thông tin duy nhất đó là, vị sếp trước mặt này, có thể là một người biết rõ sự tình năm đó. Lần này Thi Thanh Trạch không biết đã bị tiêm thứ gì vào người, nhìn điệu bộ ra vẻ bí hiểm này của ông Hạ, khiến Kỷ Lương bất giác liên hệ với quyển nhật ký của Triệu Tùng lúc trước. Hơn nữa, khi đó, cục trưởng bụng phệ cũng đã nói là bên trên có người không cho tiếp tục…

Kỷ Lương vẫn chú ý với sắc mặt của ông Hạ. Khi cô nhắc đến chữ X, tuy trên mặt ông không để lộ cảm xúc gì, nhưng mắt rõ ràng có phản ứng, hơi trừng lên! Kỷ Lương biết việc này biểu lộ cái gì. Lúc trước khi còn làm cảnh sát, vào thời điểm tra hỏi những kẻ bị tình nghi, dù bọn họ chưa xác định được mục tiêu, nhưng cũng đưa vài suy đoán có liên quan đến hỏi phạm nhân, sau đó chú ý đến vẻ mặt của phạm nhân, nhất là ánh mắt — ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, có thể phản ánh suy nghĩ chân thật nhất trong nội tâm của con người. Câu nói này tất nhiên cũng phải có cái lý riêng của nó.

“Cô đang nói gì vậy…”

Tuy trong lòng ông Hạ hơi rung động, nhưng hiển nhiên là ông không định dễ dàng đầu hàng, nói tất cả cho Kỷ Lương nghe như vậy. Ông trầm mặt, định gọi người đưa Kỷ Lương ra ngoài, thì Eric vốn vẫn đang vòng tay trước ngực, liền lên tiếng cắt đứt câu nói của ông:

“Thôi đi.” Eric nói: “Có lẽ chúng ta đã già cả rồi”, cho nên qua bao nhiêu năm như vậy mà vẫn không thể diệt cỏ tận gốc: “Có một số việc, cũng nên để cho người trẻ tuổi đi làm thôi, huống chi…” Hắn nhìn Kỷ Lương: “Kỷ Lương cũng không phải người ngoài cuộc.”

https://thuviensach.vn

“Anh đang nói linh tinh cái gì thế.” Ông Hạ thể hiện rõ sự bất mãn với cách làm của Eric.

“Chẳng lẽ anh định giấu diếm cả đời à?!” Eric khẽ cười, nhưng trong nụ cười lại có chút chua xót: “Đây là tội lỗi mà nhóm chúng ta phải gánh trên lưng cả một đời.” Hắn ra hiệu cho Kỷ Lương đi tới, nhưng cảnh vệ không có lệnh của ông Hạ, không dám thả người.

Ông nhìn Kỷ Lương, lại nhìn Eric, rốt cuộc vẫn phải thoả hiệp, khẽ gật đầu, để cảnh vệ thả người.

Mười phút sau.

Năm người Kỷ Lương, Hạ Vũ, Thi Thanh Trạch và ông Hạ, Eric đều ngồi trong phòng của ông Hạ.

Giống như để sắp xếp lại suy nghĩ, hoặc là tự chuẩn bị tâm lý ình thật tốt, cuối cùng ông Hạ mới chậm rãi lên tiếng, kể lại bí mật mà ông vẫn giấu kín trong lòng những năm gần đây.

Lúc đó là thập niên 60, 70. Khi ấy, kinh tế của Trung Quốc có sự phát triển vượt bậc, nhưng vẫn có khoảng cách lớn so với các nước phương Tây, nhất là trên phương diện quân sự. Tuy trong kháng chiến, chúng ta đã từng có lịch sử huy hoàng, đánh đuổi quân đội của Mỹ, nhưng nếu truy xét cẩn thận, thì sẽ phát hiện chỉ là lấy đông địch ít mà thôi, còn nếu chiến đấu quân sự hiện đại, thì không thể chỉ dựa vào người đông mà thắng được.

Muốn tiến hành nâng cao khoa học kỹ thuật, thì đầu tiên phải xét về tố chất của người lính. Không chỉ về văn hoá, mà còn phải nâng cao cả vấn đề về thể chất nữa.

Vì thế, lúc đó có người đưa ra một ý tưởng rất dũng cảm nhưng điên cuồng: qua việc cải tạo gien của người, để nâng cao tố chất về thân thể, tạo ra “chiến sỹ siêu hạng”. Ý tưởng này cũng giống như một số chiến sỹ cảnh

https://thuviensach.vn

sát X gì gì đó, trong mấy bộ phim khoa học viễn tưởng của nước ngoài bây giờ vậy.

Khi những con người điên khùng gặp nhau, thì giống như không hẹn mà gặp. Rồi ý tưởng đó lọt vào tai cán bộ cấp trên, dưới tác dụng của câu nói 'đuổi kịp và vượt qua nước Mỹ', tổ nghiên cứu X đã ra đời.

Tổ nghiên cứu và phát triển X, chính là nơi nghiên cứu và phát triển một loạt chất có thể xâm nhập vào cơ thể người, để nó dung hợp với tổ hợp gien cơ bản, sau đó thay đổi năng lực của cơ thể để đạt được tố chất theo yêu cầu! Đương nhiên, loại ý tưởng điên khùng này cũng rất khó thực hiện, cần một quá trình nghiên cứu phát triển rất lâu. Ban đầu, các nhà khoa học cũng chỉ từ từ tìm tòi, thí nghiệm trên động vật. Các thí nghiệm từ từ có sự tiến bộ. Mấy người năm đó, đều là những người đầy nhiệt huyết, một lòng vì quốc gia, cố gắng để nghiên cứu ra loại chất siêu hạng này để Trung Quốc mạnh hơn, không để cho nước khác chà đạp nữa.

Nhưng dần dần, lòng nhiệt huyết lại biến thành chấp niệm.

Nhóm nghiên cứu bắt đầu cảm thấy dùng động vật để làm thí nghiệm cũng không đủ. Bọn họ nói dù sao động vật cũng có sự khác biệt rất lớn với con người. Vì thế, một đám tội phạm tử hình bị đưa đến sở nghiên cứu, trở thành vật thí nghiệm của tổ nghiên cứu X thay cho lũ chuột bạch. Bọn họ nghĩ rằng, sớm muộn gì đám phạm nhân này cũng chết, để bọn họ trước khi chết còn có thể cống hiến, báo đáp cho quốc gia một chút, không phải tốt hơn sao.

Dùng người để làm thí nghiệm có thể nhìn thấy hiệu quả rõ ràng. Các phương diện tố chất của cơ thể người đều được nâng cao. Tác dụng của X phản ứng có hiệu quả trên cơ thể người, khiến các thành viên của tổ nghiên cứu nhìn thấy hy vọng, nhưng cũng tồn tại một cảm giác thiếu hụt lớn. Khi đó, X giống như một loại "thuốc kích thích", chỉ có thể phát huy năng lực cực hạn của người ta trong một thời gian ngắn. Sau khoảng thời gian đó,

https://thuviensach.vn

tác dụng sẽ hoàn toàn biến mất. Không thể hoàn toàn trở thành năng lực bản chất, vì thế, việc thí nghiệm tiếp tục được tiến hành, càng ngày càng có nhiều phạm nhân tử hình bị đưa đến sở nghiên cứu.

Bọn họ muốn tạo ra những chiến binh siêu hạng, có thể bảo vệ quốc gia. Tuy phạm nhân không tồi, nhưng cũng chỉ có thể để cho bọn họ ở lại trong sở nghiên cứu, không thể đưa ra thực nghiệm ngoài đời thực được, vì thế, có người lại đưa ra ý kiến táo bạo hơn nữa, hay là dùng những quân nhân thực sự để tiến hành thí nghiệm đi.

Đề nghị này quá điên cuồng, nhưng khi đó, đối với các thành viên của tổ nghiên cứu X, thì X đã là một loại chấp niệm, cố chấp đến mức thành bóng ma trong lòng họ. Với khẩu hiệu vì nước vì dân, bọn họ rốt cuộc cũng đưa quân nhân thực sự vào thí nghiệm… Những người được chọn là lính xuất ngũ, họ sẽ cho những người đó ký tên vào một văn bản, rằng nếu xảy ra chuyện không may, thì sẽ bù đắp cho những người đó một khoản bồi thường lớn.

“Nhìn bọn họ bắt đầu đưa người đến làm thí nghiệm, tôi biết rằng mọi việc đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.” Eric nói, lúc này, trong giọng nói của hắn không còn sự rạng rỡ như lúc trước, mà vô cùng nặng nề: “Tôi viết báo cáo gửi lên trên, hy vọng có thể dừng hẳn thí nghiệm này, nhưng có mấy người, cảm thấy sắp đạt được mục đích mà như bị nhập ma”, hắn khẽ lắc đầu: “Văn bản của cấp trên gửi xuống, thí nghiệm X bị đình chỉ, không ít người không cam lòng. Tôi đã thiêu huỷ tất cả những văn kiện có liên quan đến X, không ngờ vẫn có cá lọt lưới, lén trộm một phần tài liệu mang đi…”

“Như anh nói, thì không phải là anh cũng…” Thi Thanh Trạch nhìn sang phía ông Hạ: “cũng không kém ông Hạ bao nhiêu tuổi sao?” Nhưng nhìn Eric, cùng lắm chỉ hơn ba mươi tuổi một chút.

“Đúng vậy.” Eric khẽ gật đầu: “Tôi cùng lứa với Hạ Trạch. Tôi còn lớn hơn anh ta mấy tuổi.”

https://thuviensach.vn

…

Cả ba người trẻ tuổi đồng thời im lặng, không dám tin nhìn chằm chằm hai người mà nhìn như của hai thế hệ khác nhau ở trước mặt. Trường hợp công nghệ cao đến thế này, quả thực là không khác gì trong phim khoa học viễn tưởng của Mỹ, khiến cả ba người nghẹn lời, nhìn trân trối.

“Khỉ thật! Thuật trú nhan à?!” Điều đầu tiên Thi Thanh Trạch nghĩ đến đó là: Đây chính là một thứ rất tốt, đem lại hạnh phúc cho đông đảo chị em trên thế giới.

“Lâm… Lâm Hải Bình cũng là người tham gia thí nghiệm lúc đó sao?” Cổ họng Kỷ Lương hơi khô.

Eric nặng nề gật đầu: “Khi nhóm đó đến sở nghiên cứu, thì X đã có thể dung nhập vào cơ thể người, nhưng mà… cũng khiến cho con người ta trở nên không thể khống chế được. Người bị X dung nhập vào, tuy các cơ năng của thân thể đều có sự thay đổi rất lớn, nói trên phương diện nào đó, thì cũng coi như là ‘chiến binh siêu hạng’, nhưng hành vi của bọn họ thì không bị não bộ khống chế nữa, trở nên rất nóng nảy, dễ cáu giận, dần dần sẽ trở thành những ‘cỗ máy giết người’ không có cảm xúc…”

“Tôi… tôi và ông ấy là…” ‘Ông ấy’ đương nhiên là nói Lâm Hải Bình.

“Cậu ta là bố của cháu.” Ông Hạ châm thuốc, ông bỏ thuốc đã lâu rồi, nhưng hôm nay nhắc đến việc này, khiến ông không thể không hút một điếu để giảm bớt tâm trạng nặng nề này. Dù sao, năm ấy, ngay từ đầu ông cũng là một trong những người tán thành thí nghiệm X. Hơn nữa, nếu không chịu bỏ ra thứ gì, thì làm gì nhận được hồi đáp. Ông tán thành việc sử dụng quân nhân làm thí nghiệm, nhưng đến thời điểm quan trọng, chính ông cũng có thể trở thành vật thí nghiệm.

Lâm Hải Bình từng là lính dưới quyền ông, thành tích vô cùng xuất sắc… Chính ông đã giao tư liệu của Lâm Hải Bình cho thành viên của tổ

https://thuviensach.vn

nghiên cứu.

“Cho tôi một điếu.” Eric hỏi xin ông một điếu thuốc: “Lâm Hải Bình là thí nghiệm thành công nhất. Có lẽ gien của cậu ấy thích ứng với X, nhưng cuối cùng vẫn có ‘di chứng’. Nên sau đó, chúng tôi không thể không đưa cậu ấy đi.”

“Trước đó vài ngày, cục trưởng béo ở cục cảnh sát của cháu có gửi điện báo, nói rằng các cháu đang điều tra chuyện có liên quan đến Lâm Hải Bình năm đó, bị tôi trấn áp xuống.” Ông Hạ dập thuốc đi: “Toàn bộ những tài liệu có liên quan đến sự kiện năm đó, đã bị tiêu huỷ hết.”

“Ý tưởng tạo ra chiến binh siêu hạng chỉ tồn tại trong phim khoa học viễn tưởng của Mỹ mà thôi, muốn làm được, thật sự là không tưởng.” Eric cười khổ: “Nguồn gốc vốn có của con người mới là căn bản.”

“Vậy cuối cùng Lâm Hải Bình ở đâu?” Hạ Vũ nãy giờ vẫn im lặng bỗng đặt câu hỏi. Anh nhớ đến tin tức đã lấy được từ chỗ Elisa hôm trước.

Eric dừng lại, hít một hơi thuốc: “Tôi đưa Lâm Hải Bình về sở nghiên cứu, hy vọng có thể tìm được cách giúp cậu ấy khống chế cảm xúc. Nhưng mà… cậu ấy đã bị đưa đi.”

“Bị đưa đi?!” Kỷ Lương trợn to hai mắt: “Không phải là… chết rồi sao?”

“Không… Chết chỉ là cách chúng tôi nói với bên ngoài. Nhưng lúc đó, cậu ấy cũng không phải là Lâm Hải Bình ban đầu nữa. Cậu ấy dường như đã quên chính cậu ấy là ai.” Eric nặng nề rít thuốc: “Là tôi quá sơ sót, mới để cho những người chưa từ bỏ ý định thừa cơ đưa Lâm Hải Bình đi.”

“Vậy hiện giờ ông ấy ở đâu?” Có còn sống không? Hay là đã…

Eric đáp: “Sau đó vài năm, thì đối phương dường như cũng sợ để lộ tung tích, nên tôi điều tra thế nào cũng không thu được tin tức gì. Nhưng từ năm

https://thuviensach.vn

ngoài… tôi bắt đầu nghe loáng thoáng tin tức bên phía Mỹ. Họ nói, *** muốn tạo ra chiến binh toàn năng, nên tôi liền truy đuổi sang bên đó… kết quả cũng không phải điều tôi lo lắng! Cuối cùng, tôi bị chọn để tham gia đợt huấn luyện này. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, nhân cơ hội này quay về xem thế nào… không ngờ lại gặp chuyện này."

Ánh mắt Thi Thanh Trạch nhìn Eric rất quái dị: "Anh… là người Trung Quốc à?"

"Là con lai. Mẹ tôi là người Trung Quốc."

"Nhưng mà… tình hình của anh bây giờ là thế nào?" Trường sinh bất lão à?

"Lúc trước, anh ta là người đầu tiên phụ trách việc thí nghiệm. Có điều, anh ta dùng chính cơ thể mình để làm thí nghiệm." Ông Hạ nói. Khi đó, Eric là một người cuồng khoa học, hoặc nên nói là nhà khoa học điên.

"Vậy sao anh không…" Kỷ Lương nhìn hắn, cô cảm thấy Eric rất bình thường, căn bản không hề có di chứng như hắn nói — nếu không nói đến chuyện bao nhiêu năm vẫn không già đi.

"Có lẽ lúc ấy tôi không tiêm quá nhiều thuốc vào người, nên không có biến hoá gì nhiều. Có lẽ ông trời muốn tôi tỉnh táo mà sống để chịu đựng những tội lỗi mà mình đã gây ra." Hắn nói, sau đó thở hắt ra: "Mấy năm gần đây, tôi vẫn y như mấy chục năm trước! Tôi phải di chuyển đi các nơi, không dám ở đâu quá lâu, sợ người ta nghĩ mình là yêu quái." Hắn cười, nhưng nụ cười có vẻ rất bất đắc dĩ: "Gần đây, tôi phát hiện ra thể năng của mình đã không còn được như trước. Tuy rằng vẫn có thể đấu vài trận với mấy người trẻ tuổi các cậu, nhưng mà… rõ ràng là kém hơn những năm trước rất nhiều. Dường như tôi đã bắt đầu thoái hoá, nói không chừng, chỉ khoảng một năm rưỡi nữa thôi, tôi cũng sẽ xuống mồ." Hắn nhếch miệng,

https://thuviensach.vn

miễn cưỡng nở nụ cười: “Chết thật ra cũng không có gì đáng sợ, tôi chỉ sợ, có một số người còn chưa từ bỏ ý định…”

“Thứ tôi bị tiêm vào, chính là X kia sao?” Thi Thanh Trạch gãi đầu: “Biết đâu chỉ là hiểu lầm, cũng chưa chắc là nó.” Không phải chỉ là một lỗ kim thôi sao? Làm sao kết luận được chính xác là thứ kia.

Eric hung dữ lườm Thi Thanh Trạch một cái: “Mắt cậu có dử à? Lỗ kim đó vừa nhìn đã biết là không bình thường. Kim dùng để tiêm X rất khác, nhỏ bằng một nửa loại kim tiêm thông thường. Sau khi tiêm vào da, bên cạnh sẽ có một vài vân nhỏ…” Eric nói rất rõ ràng, nhưng Thi Thanh Trạch vén tay áo lên, mở to mắt cố gắng nhìn, cũng vẫn chỉ cảm thấy đây chẳng qua là một lỗ kim nhỏ mà thôi.

Eric đi đến bên bàn trà, rót một tách trà rồi cầm lại đây, đổ lên điểm màu đỏ trên cánh tay Thi Thanh Trạch. Một lúc sau, điểm màu đỏ kia từ từ biến thành những vân rất nhỏ, vòng từng vòng một trên cánh tay hắn: “Hai ngày sau khi tiêm X, dưới da có lưu lại một loại chất có phát sinh phản ứng với nước trà.”

“GEEEE!” Thi Thanh Trạch trợn mắt, há hốc mồm, chỉ một lát sau những vân nhỏ này lại từ từ biến mất, quả thực rất giống ma thuật.

“Vậy sao lại chọn tôi để hạ thủ? Chẳng lẽ bên phía Nhật Bản không có nhân tài nào sao?” Thi Thanh Trạch cảm thấy rất oan khuất.

“Có lẽ… Không phải là muốn chọn anh để hạ thủ. Mà là muốn khiến cho tôi chú ý…” Kỷ Lương nhớ tới lá thư nhuộm máu lần trước, cùng với bức ảnh trong thư, giống như dẫn dắt cho cô đi điều tra về Lâm Hải Bình, sau đó mới dẫn đến việc ngày hôm nay…

Eric vứt tàn thuốc xuống đất, dùng chân dập đi: “Vì Lâm Hải Bình là thí nghiệm thành công nhất của chúng tôi khi đó. Còn cô lại là con gái của cậu

https://thuviensach.vn

ấy, trên cơ thể có gen di truyền của cậu ấy, cho nên… mấy tên điên đó mới chuyển hướng về phía cô…”

“Nếu Tiểu Lương nói đúng, thì vì sao mấy năm trước họ không động thủ.” Mà cố tình chờ đến tận bây giờ…

“Cậu nghĩ rằng cả thế giới đều biết Lâm Hải Bình có một cô con gái tên là Kỷ Lương à?!” Eric lườm anh một cái: “Chuyện vợ của Lâm Hải Bình mang thai, lúc ấy không có mấy người trong phòng thí nghiệm biết. Rồi sau khi Lâm Hải Bình gặp chuyện không may, chúng tôi mất bao nhiêu công sức mới có thể tạo ra chứng cứ giả là con gái của Lâm Hải Bình vừa sinh ra không bao lâu đã chết non.” Hắn nhìn Kỷ Lương: “Sau khi bố cô gặp chuyện không may, mẹ cô sinh cô, rồi cũng hy sinh trong một lần làm nhiệm vụ. Chúng tôi đưa cô vào cô nhi viện, không cho cô mang họ của bố mẹ…” Bọn họ vốn đặt cho cô nhóc này họ “Ký”… Là muốn bọn họ có thể nhớ rõ những sai lầm mà họ đã làm trong những năm qua, kết quả là người đăng ký lại viết sai, biến thành họ “Kỷ”.

https://thuviensach.vn

Chương 84: Vệ Sĩ

Ngồi trong phòng khách sạn, nhìn dòng xe cộ đi lại ở dưới đường, cảnh đêm của Hongkong đầy màu sắc, sáng lung linh giống như một vị phu nhân mặc trang phục lộng lẫy đứng bên dòng sông Hương. Kỷ Lương uống cạn ly rượu, thở một hơi rất dài, nhưng vẫn không thể xoa dịu cảm giác khó thở tích tụ trong ngực.

Một cánh tay từ phía sau tiến đến, vòng qua hông cô, kéo cô về phía sau, một cái đầu khẽ đặt lên vai phải của cô.

Ngày đó, sau khi họ nghe xong tất cả mọi chuyện ở chỗ ông Hạ, Kỷ Lương không thể nói rõ được cảm xúc trong lòng mình lúc đó là gì. Sau khi nghe thấy chuyện của bố mẹ ruột, cô chỉ cảm thấy không chân thực lắm…

Thì ra, cô không phải đứa bé bị bố mẹ vứt bỏ.

Cô chỉ nghĩ như thế, rồi sau đó thì sao… báo thù à?

Tìm ai để báo đây? Oan có đầu, nợ có chủ, chuyện này nếu truy cứu ra, thì cô phải tìm chủ nợ nào đây?

Mẹ nó, không khéo còn chưa nhìn thấy mặt mũi đâu, thì cô cũng đã im hơi lặng tiếng mà biến mất trên thế gian này rồi.

Sợ chết lắm à? Đúng thế, sinh mạng này là của chính mình, chỉ có một cái duy nhất, đánh mất rồi sẽ không lấy lại được, sao có thể không sợ chứ.

Ly rượu trong tay bị lấy đi, bàn tay to ở eo lén lút chuyển hướng lên vai cô, lực massage rất vừa phải.

https://thuviensach.vn

Một ngày sau khi rời khỏi phòng của ông Hạ, đám Hạ Vũ nhận được nhiệm vụ phải đi sang HongKong.

Kỷ Lương vốn bị loại ra ngoài danh sách thành viên thực thi nhiệm vụ lần này, nhưng cô chủ động xin đi giết giặc, tự đề cử mình gia nhập.

Vì sao?

Kỷ Lương nói: “Có những người tôi không động chạm vào được. Nhưng sau ngày hôm đó, biết rằng ở một nơi nào đó tôi không biết, có người ham muốn cơ thể tôi, tôi vẫn cảm thấy rất khó chịu.” Có một vài thứ, phải diệt tận gốc mới có thể yên tâm được.

Vì cô, và cũng vì anh Duệ nhà cô.

“Ham muốn cơ thể của tôi!” Dùng từ ngữ kiểu này khiến khoé miệng Hạ Vũ co rút. Cô nàng này dùng từ đúng là… rất độc đáo.

Chỉ vì lý do như vậy cũng không đủ để Hạ Vũ đồng ý cho cô cùng đi thực hiện nhiệm vụ lần này. Sự an toàn của cô, anh sẽ cố gắng chú ý, ai muốn chạm vào cô, anh sẽ xử lý người đó trước…

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.” Kỷ Lương lại lấy cớ. Cô muốn dùng chính mình làm mồi để câu cá lớn.

“Tôi là người trong cuộc, tôi có quyền tham gia.” Lý do này coi như cũng hợp lý, nhưng Hạ Vũ vẫn thờ ơ.

Cuối cùng, cô không thể không dùng tuyệt chiêu, vô cùng chân thành, tình tứ — ít nhất thì chính cô cho là như vậy, nói với Hạ Vũ: “Em muốn có nhiều thời gian bên anh hơn, muốn có thể cùng anh kề vai sát cánh chiến đấu…”

https://thuviensach.vn

Biết rõ đây là tiểu xảo của cô, nhưng mà… nghe cô nói vậy, lại khiến đồng chí Hạ Vũ cảm thấy rất chi là dễ chịu.

“Anh muốn bảo vệ em, không phải là nên đặt em ở nơi anh luôn có thể nhìn thấy, mới càng an toàn hơn sao? Chẳng lẽ anh nghĩ anh không được à?”

Cái mồm này, quả nhiên là lợi hại. Hạ Vũ bị cô nói vậy cũng không thể phản bác, nhất là câu cuối cùng: “Tiểu Lương, đừng ở trước mặt một người đàn ông mà hỏi anh ta có được hay không.” Đây là sự khiêu chiến với tự tôn của đàn ông.

Cuối cùng, hai người rốt cuộc cũng có chung nhận thức, anh thoả hiệp. Vì cô nói rất đúng… Để cô lại trong doanh trại cũng chưa chắc đã an toàn.

Trước khi đi, Kỷ Lương giao con cho ông Hạ, rồi nói: “Bác Hạ, cháu giao con trai cháu nguyên vẹn cho bác.”

Ông Hạ khẽ cười nói: “Chờ khi con trở về, tên nhóc này cũng sẽ hoàn hảo nguyên vẹn, không tổn hao chút gì.” Đây là cậu cháu trai bảo bối của ông mà.

Vì thế, đoàn người xuất phát đi HongKong.

Nhiệm vụ lần này là: Làm vệ sĩ.

Việc này khi còn làm cảnh sát, bọn họ cũng từng làm rồi. Nhưng đối với Hắc Tử mà nói, thì hắn chưa từng làm mấy việc thế này bao giờ. Sau khi biết nhiệm vụ, Hắc Tử còn gào thét: “Điên à, mấy năm nay giết không ít người, nhưng bảo vệ người ta thì… Đây là lần đầu tiên đấy. F**k! Phải bảo vệ như thế nào?”

Làm vệ sĩ không giống làm sát thủ.

https://thuviensach.vn

Làm sát thủ, nếu thất bại một lần, thì còn có cơ hội để làm lại lần nữa, còn có cơ hội để thành công.

Còn vệ sĩ, nếu thất bại một lần, thì cũng coi như nhiệm vụ của anh hoàn toàn thất bại. Bởi vì anh thất bại, cũng tương đương với việc người anh phải bảo vệ đã chết.

Hạ Vũ đặt ảnh chụp người họ cần phải bảo vệ lần này lên bàn: "Hắc Tử, cái đầu kia của cậu không hợp để suy nghĩ phức tạp đâu… Chỉ cần trước khi người cần được bảo vệ bị giết, cậu giết chết sát thủ kia đi là được."

"F**k! Đúng vậy!" Hắc Tử gãi gãi đầu: "Cũng là giết người cả thôi."

Dòng suy nghĩ của cô bị cảm giác nóng bỏng ở cổ truyền đến mà ngừng lại.

Xuyên qua cửa sổ thuỷ tinh sát đất, cô có thể nhìn thấy hình ảnh của hai người phản chiếu trong đó: cô vẫn cho rằng mình rất cao lớn, những đứng trong vòng tay của anh thế này, lại khiến cô có một chút dáng vẻ… nhỏ bé dựa dẫm vào người ta.

Nhỏ bé dựa dẫm vào người ta à?

Có thể Kỷ Lương chấn động mạnh, cô bị chính cụm từ vừa xuất hiện trong đầu làm cho hoảng hốt, nhưng cũng không cự tuyệt sự ấm áp của anh.

Không biết kẻ địch là ai luôn khiến cho người ta cảm thấy bất an, nhưng mà… có anh ở bên cạnh, cô cảm thấy an toàn hơn rất nhiều. Thì ra, Kỷ Lương cô cũng có phẩm chất của "phụ nữ" như thế, cảm giác an toàn này nọ…

Dường như cảm giác được cô phân tâm, người đàn ông phía sau trừng phạt cô bằng cách cắn nhẹ vào vành tai cô, kéo sự chú ý của cô quay lại. Kỷ Lương thở nhẹ một tiếng, khuỷu tay huých về phía sau theo phản xạ, lại

https://thuviensach.vn

bị anh phòng trước, chế ngự lại. Hai người so đấu một trận, em đánh anh đỡ, không biết thế nào mà cuối cùng mơ mơ màng màng lại cùng ngã xuống chiếc giường lớn trong phòng.

Tay người đàn ông kia không an phận chạy loạn trên người cô, mà cô nàng lưu manh họ Kỷ làm sao có thể ngoan ngoãn an phận để cho người ta chọc ghẹo được? Không muốn để rơi vào thế hạ phong, cô lại phản kích, lại em đánh anh đỡ, khiến không khí trong phòng càng ngày càng nóng đến mức đốt cháy người.

Nhiệt độ mờ ám này khiến mặt cô đỏ bừng lên, dù trong phòng bật điều hoà nhưng cô vẫn toát mồ hôi. Cô ngẩng đầu, một đôi mắt mang theo tia sáng thú tính nhìn thẳng vào mắt cô…

Rất sáng!

Ánh sáng trong đôi mắt kia như muốn làm mù mắt cô vậy.

A!

Tia sáng đó đột nhiên biến mất, vì anh nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, tia sáng đó đã nhẹ đi nhiều. Anh vùi đầu vào hõm vai cô, hít sâu một hơi, sau đó, rút bàn tay đang làm loạn trong quần áo cô ra, sửa sang lại quần áo cho cô, rồi đưa mắt đi chỗ khác, khàn giọng nói: “Được rồi… đừng náo loạn nữa… Nghỉ sớm một chút đi.”

Khoé miệng Kỷ Lương co rút mạnh!

Cô… đâu có náo loạn chứ? Người khởi xướng là Hạ đại thiếu gia anh mà.

Ban đầu cô đang rất đứng đắn đứng ngắm đường phố nghĩ ngợi được không hả? Căn bản không hề có ý định làm chuyện này mà.

https://thuviensach.vn

“… Nếu em muốn, thì kết hôn đi.” Giọng của anh vẫn rất khàn.

Kỷ Lương nghe thấy câu đó, sắc mặt lại càng kỳ quái hơn. Hoá ra, đại thiếu gia anh đang sắc dụ sao? Lấy chính lợi thế về cơ thể của mình, để dụ cô kết hôn à? Khụ — không thể phủ nhận rằng, lợi thế này thật sự rất có sức hấp dẫn đối với cô.

Cô tự nhận mình không phải là người háo sắc gì, sống đến chừng này tuổi, tuy rằng cô đã nhìn thấy không ít đàn ông loã thể — lúc trước khi còn ở tổ truy quét tệ nạn xã hội, đi bắt người đã nhìn thấy nhiều rồi. Nhưng cô cũng chỉ mới ‘nếm thử’ một người đàn ông là Hạ Vũ. Mà bảy năm trước, lần đầu ‘nếm thử’, cô đau muốn chết — không chỉ trên thân thể, mà cả tâm lý nữa. Lúc ấy Hạ Vũ uống rượu, thô bạo từ đầu tới cuối khiến người ta giận đến sôi gan sôi ruột, nếu là cô hiện giờ, chắc chắn sẽ đạp thẳng một đạp cho anh bay đi luôn. Tiếc là Kỷ Lương lúc đó chỉ là một cô bé rất biết nhẫn nhịn. Còn bảy năm sau, ‘được’ thưởng thức lại anh một lần nữa, thì đổi thành cô say đến mờ mịt, nhưng vẫn có rất nhiều cảm xúc. Không thể không nói… Đúng là rất… mất hồn. Nhất là đồng chí Hạ, cơ thể đã được rèn luyện trong quân doanh, thể lực và thể trạng vô cùng tốt, thật sự là…

Nhưng mà, dù cô có ham muốn anh đi chăng nữa, cũng không thể đánh đổi bằng hạnh phúc cả đời cô được.

“… Cứ quyết định vậy đi! Em nghỉ sớm một chút, đêm nay anh sang chỗ Hắc Tử ngủ.”

Đợi tiếng đóng cửa vang lên, Kỷ Lương mới hồi phục tinh thần. Cô xoay người, nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng chặt kia.

… Anh cứ vậy mà đi à?

Anh đốt lửa lên, rồi cứ mặc kệ cô như vậy, không thèm ngó ngàng gì mà đi thẳng tắp thế à?

https://thuviensach.vn

“… F**k!”

Kỷ Lương bực tức cầm gối ném vào cửa phòng.

*

Sáng hôm sau, tinh thần của Kỷ Lương không hề tốt, nhưng Hạ Vũ thì ngược lại, dáng vẻ thoải mái, sắc mặt hồng hào khiến cô nhìn mà nghiến răng nghiến lợi, chỉ hận không thể lao tới cắn cho anh vài cái.

“Chà!” Tiểu Bạch sờ sờ cằm, nhìn hai người rồi sau đó kết luận: “Xem ra, đêm qua chiến đấu dữ dội lắm nhỉ!”

“Chiến cái đầu cậu ấy!” Kỷ Lương phản bác thẳng thừng: “Một mình cũng chiến đấu hăng hái được à?”

“Hả? Không phải sếp ngủ bên phòng chị sao?” Tối hôm qua, rõ ràng hắn nhìn thấy Hạ Vũ đi vào phòng cô mà?!

“Hôm qua sếp ngủ bên phòng tôi.” Hắc Tử nói.

“A___” Tiểu Bạch sợ đến run người, rồi lập tức vỗ tay một cái, kết luận lần nữa về trạng thái của Kỷ Lương: “Cho nên, chị nằm cô đơn một mình khó ngủ à Kỷ Lương?”

“…” Cô có thể ném cốc trà trong tay sang để chặn cái miệng chết tiệt kia của hắn không?!

“Bảo sao sáng sớm lão đại đã vào phòng tập để chạy bộ rồi.” Thi Thanh Trạch gật gù, tỏ vẻ đồng ý với kết luận của Tiểu Bạch: “Thì ra là dục cầu bất mãn.” (muốn mà không được thoả mãn)

Vừa dứt lời, một chiếc dĩa bay thẳng về phía hắn, khiến hắn hoảng hồn vội chui xuống dưới gầm bàn nấp, vừa ngẩng đầu đã thấy đầu sỏ vẫn đang

https://thuviensach.vn

thản nhiên tiếp tục dùng bữa sáng: “Hạ lão đại, anh quá độc ác.” May mà hắn nhanh nhẹn.

Sau khi cả đám ăn sáng xong, Tiểu Bạch đưa cho Kỷ Lương một túi to: “Chị đi thay quần áo đi.”

Kỷ Lương mở ra nhìn, là một bộ âu phục nữ màu đen.

Vì sao vệ sĩ nhất định phải mặc màu đen chứ? Kỷ Lương nhớ đến trong mấy phim truyền hình hoặc phim điện ảnh, thường xuyên nhìn thấy vệ sĩ mặc âu phục đen, đeo kính đen, chẳng lẽ đây là luật bất thành văn của ngành này à?

Cô quay về phòng thay quần áo, rất vừa vặn. Sau khi ra khỏi phòng, mấy người kia cũng đã thay xong… Không thể không nói, câu người đẹp vì lụa cực kỳ có lý.

Bình thường chỉ thấy họ mặc quân phục hoặc rằn di, giờ mặc vào loại âu phục nghiêm chỉnh này, cảm giác rất khác lạ!

Mặt Tiểu Bạch khá nhã nhặn, sau khi mặc âu phục màu đen vào, thì nhìn dáng vẻ như quý ông. Hơn nữa, hắn còn làm bộ làm tịch đeo một cặp kính trắng không số, càng giống một quý ông lịch thiệp.

Dáng người của Hắc Tử thì rất khoẻ mạnh, mặc âu phục vào khiến hắn có vẻ chín chắn hơn một chút. Cúc trên cùng của áo sơ mi tối màu còn chưa cài lại, nhìn vừa cuồng dã, vừa mạnh mẽ, khiến người ta chỉ cần liếc mắt đã cảm thấy sự nguy hiểm của hắn.

Còn về Thi Thanh Trạch, hắn vốn là một quý công tử, cô cũng thường xuyên nhìn thấy hắn mặc dạng âu phục này, không thoát được dáng vẻ của một công tử phong lưu mà không hạ lưu.

https://thuviensach.vn

Tên nhóc Tần Dịch, bình thường rất quê mùa, thô kệch, nhưng mặc âu phục nhìn cũng nho nhã hơn, tuy không lịch sự như Tiểu Bạch, nhưng chắc chắn có vẻ quý ông hơn Hắc Tử.

Hạ Vũ…

Ánh mắt của Kỷ Lương dừng lại trên người anh lâu nhất. Cô cảm thấy dáng vóc của người này mặc cái gì cũng hợp. Giống như bộ quần áo kia làm ra là vì dáng người của anh vậy. Âu phục màu đen khoác lên người khiến anh giống như một con báo ẩn mình, ngủ đông trong đêm tối, chờ đợi con mồi đến. Khi con mồi xuất hiện, anh sẽ dùng toàn lực để hạ gục nó…

Nhưng mà, cảm giác này là căn cứ trên sự hiểu biết của cô đối với anh mà có. Chứ nếu là người bình thường nhìn thấy anh, thì cùng lắm cũng chỉ cho rằng anh là một anh chàng lạnh lùng, nói năng nghiêm túc có thân hình rất đẹp mà thôi. Bởi vì, anh đã giấu hết khí tức nguy hiểm trên người mình đi rồi.

“Không tệ chút nào.” Tiểu Bạch đi vòng quanh Kỷ Lương hai vòng rồi khẽ gật đầu.

Âu phục đen mặc lên người cô, ôm lấy hai đôi chân thon dài của cô, khiến cô có khí chất hơn rất nhiều.

“Mặc đồ này, thì làm sao cất được mấy thứ kia.” Ý cô là vũ khí.

“Chọn mấy thứ dễ mang theo thôi.” Hạ Vũ ném cho cô một khẩu súng, một con dao găm và hai băng đạn: “Đây là HongKong.”

“Ừm!” Cô cất cẩn thận mấy thứ đó đi: “Lát nữa đi đâu?”

“Vịnh Cửu Long!”

https://thuviensach.vn

Sau đó, tất cả đều lên xe. Ngắm phong cảnh bên ngoài cửa, Kỷ Lương không thể không nói, Hong Kong đúng là một thành phố lớn phồn hoa được quốc tế hoá hoàn toàn.

Không lâu sau, bọn họ đi tới vịnh Cửu Long. Xe dừng lại trước cửa một câu lạc bộ nhìn có vẻ rất đắt đỏ. Cả đám đi theo Hạ Vũ vào một gian phòng bao.

Vừa mở cửa, một chiếc bánh ga tô lao thẳng vào mặt, mọi người vội vàng tránh ra, chiếc bánh lao thẳng xuống nền nhà. Kỷ Lương nhìn tình hình trong phòng, chỉ cảm thấy một loạt vạch đen chảy dài sau gáy.

Trong phòng, cả đám thanh niên vui vẻ đùa giỡn, cầm bánh ga tô làm vũ khí, anh ném tôi tránh — bánh không phải là để ăn sao? Từ bao giờ mà bánh lại thành thứ để đùa giỡn thế?

Một đám thanh niên trẻ tuổi điên cuồng cả trai lẫn gái, mặc quần áo thời thượng đắt tiền, chẳng qua, bây giờ quần áo họ đã dính đầy kem bơ, xem ra đã hỏng cả rồi.

Trong đó có hai chị em sinh đôi, chính là đối tượng phải bảo vệ của bọn họ lần này.

Con của nghị sĩ Nhật Bản Lật Điền Khẩu Nhất Lang.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Biến Cố!!!

Lật Điền Khẩu Nhất Lang là nhân vật tiêu biểu của phái chủ chiến Nhật Bản. Tuy mọi người đều biết điểm này, nhưng trong một trường hợp nào đó thì vẫn phải ngoại giao cẩn thận. Người càng có địa vị cao, thì càng phải để ý về phương diện này. Cho nên, khi Lật Điền Khẩu Nhất Lang gửi điện tới, rất lịch sự tỏ ý rằng hai đứa con sinh đôi của ông muốn tới Trung quốc để thăm quan, du lịch học tập, thì bên Trung Quốc đương nhiên cũng phải tỏ ra rất hoan nghênh đón khách! Nếu để cho cặp sinh đôi đó gặp chuyện không may gì ở Trung Quốc, thì không tránh được những phiền phức lớn, những kẻ có ý đồ xấu sẽ càng viện vào cớ này mà gây chuyện. Có điều, thời điểm cặp sinh đôi nhà Lật Điền Khẩu Nhất Lang đến Trung Quốc cũng thật trùng hợp, khiến người ta buộc phải suy nghĩ không biết mục đích của họ khi đến đây là gì. Nhất là Hạ Vũ, sau khi lấy được tin tức từ chỗ Elisa, thì không thể không tăng cường giám sát đối với những người này, đương nhiên cũng đề phòng hơn rất nhiều. Có điều, đang ở địa bàn Trung Quốc, mấy tên nhóc này chắc cũng không dám gây sóng gió gì. Suốt cả đêm, bọn họ ầm ĩ đến điên cuồng trong phòng bao. Hạ Vũ và mọi người đi theo làm hết trách nhiệm của vệ sĩ. Cho đến tận khi đêm đã khuya, mấy vị tiểu ‘nhân tài’ này mới có vẻ chơi đùa đủ. “Cuối cùng cũng rời khỏi cái cũi của ông già, mấy ngày này, chúng ta nhất định phải chơi cho thoả thích.” Cậu con trai trong cặp song sinh nhảy lên vài cái, trên mặt vẫn chưa mất đi sự hưng phấn: “Chúng ta đi tăng hai!!!” “Go! Go! Go!” Vừa nói xong, cả đám đều nhao nhao tán thành. “Ý kiến hay đấy, chúng ta đi tăng hai!” “Đi—.” Trong đám người kia, trừ Lật Điền Anh Tử và Lật Điền Trạch Minh là người Nhật Bản, thì còn có mấy người bạn cũng theo bọn họ từ Nhật sang nữa. Ngoài ra, còn có thêm một vài người Trung Quốc, nghe nói là du học sinh mà hai chị em Lật Điền quen trong trường. Sau khi quyết định xong, cả đám nhanh

https://thuviensach.vn

chóng đi vào phòng nghỉ, tẩy rửa mùi kem bơ và rượu bia trên người, lại thay quần áo gọn gàng đẹp đẽ. Đến lúc bước ra khỏi cửa, cả đám đều quay trở về bộ dạng của các công tử, tiểu thư nhà giàu. Kỷ Lương không nói nên lời, mấy tên nhóc này… chuẩn bị kỹ càng thật, còn mang theo cả quần áo để thay nữa. Thế giới của những kẻ có tiền… thật khó hiểu. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi cũng mặc âu phục đen đứng ra ngăn cản hai chị em sinh đôi đang rất hưng phấn kia: "Tiểu thư, thiếu gia, không còn sớm nữa, hai vị cũng nên nghỉ ngơi rồi." Xem ra, người đàn ông trung niên này chắc là quản gia gì gì đó của hai chị em kia. Từ lúc trước Kỷ Lương đã chú ý đến người đàn ông này rồi. Nãy giờ, người đàn ông này vẫn im lặng đứng trong góc, không hề khiến người khác chú ý. "Quản gia Phúc Điền, chúng tôi khó khăn lắm mới được ra ngoài một chuyến, lại đúng sinh nhật của chúng tôi nữa, ông để cho chúng tôi chơi cho thoải mái đi." Trên khuôn mặt xinh xắn của Lật Điền Anh Tử hiện rõ vẻ không vui: "Đừng ngăn cản chúng tôi nữa, phiền chết đi được!" Nói xong, cô đẩy người đàn ông trung niên đó ra, đi ra ngoài trước, cả đám thanh niên phía sau cũng hò hét chạy theo. Đúng là một thiên kim tiểu thư điêu ngoa! Kỷ Lương đưa tay đỡ người đàn ông bị đẩy ngã suýt va vào bàn: "Không sao chứ?" "Cảm ơn cô!" Phúc Điền cảm ơn Kỷ Lương, rồi vội vàng chạy theo sau mấy người thanh niên kia, miệng còn không quên gọi mấy vệ sĩ cùng đi mau đuổi kịp hỏi. Đám Kỷ Lương cũng đành phải đi theo. Chờ khi bọn họ ra khỏi câu lạc bộ, thì cả đám thanh niên kia cũng đã đều lái xe của mình ra. Kỷ Lương quay sang nhìn, đúng là đám phá gia chi tử… quả nhiên, đều xứng đáng là trai xinh gái đẹp con nhà giàu. Mấy chiếc xe này, chiếc nào cũng đẹp, vừa nhìn đã biết là rất đắt tiền — tuy cô không hiểu biết lắm về xe cộ, nhưng chỉ nhìn nhãn hiệu và kiểu dáng cũng có thể cảm nhận được giá trị của chúng. Lúc này, Tiểu Bạch cũng đã đánh xe của bọn họ ra. Vừa nhìn thấy nhãn hiệu, mắt đám thanh niên kia liền nháy vài cái, chiếc xe thể thao màu đen này, thật sự là nhìn không vào mắt chút nào hết. "Này — xe gì thế này?" "Ha ha ha — còn chẳng có nhãn hiệu nữa." "Loại xe này mà cũng dám lái ra à?" … Không ngoài dự đoán, chiếc xe của họ lập tức trở thành mục tiêu cho đám con nhà giàu kia giễu cợt. Hắc Tử

https://thuviensach.vn

bất mãn dựng ngón giữa lên với họ: “Mẹ khỉ! Xe này chỉ cần lái bậy cũng có thể bỏ xa mấy cái xe chỉ được cái mã còn chả có cái vẹo gì của các người đấy!” Chiếc xe này là do Trầm Sùng tự mình thiết kế, tuy không phải thương hiệu gì đắt tiền, nhưng nếu nói về tính năng, thì thực sự có thể nói là tốt hơn gấp không biết bao nhiêu lần những chiếc xe thể thao thời thượng hàng hiệu kia. Mấy lời của Hắc Tử hiển nhiên đã khiến đám thanh niên kia bất mãn. Lật Điền Anh Tử đi tới, đảo mắt một vòng quanh đám bọn họ, trong mắt không giấu được sự kinh ngạc. Vừa rồi đèn trong phòng bao cũng không được sáng, hơn nữa, bọn họ chỉ tập trung chơi đùa, không để ý đám người Hạ Vũ vào lúc nào, chứ đừng nói đến chuyện nhìn xem bộ dạng của họ ra sao. Lúc này, vừa mới nhìn thì… Ánh mắt của Lật Điền Anh Tử dừng lại trên người Hạ Vũ, đảo tới đảo lui mấy lần, thể hiện rõ sự hứng thú không chút che giấu đối với Hạ Vũ: “Anh đẹp trai — có muốn lên xe em ngồi không?!” Sự bất mãn do câu nói của Hắc Tử ban nãy, giờ đã hoàn toàn biến mất nhờ sự tồn tại của Hạ Vũ. Hạ Vũ nhìn bàn tay đang đặt trên ngực mình, sau đó, lẳng lặng lui về sau từng bước, một câu cũng không thèm nói, bước lên xe. Phản ứng này khiến sắc mặt của Lật Điền Anh Tử tối sầm xuống, thẹn quá hoá giận xoay một vòng quay về xe mình, sập mạnh cửa xe lại, sau đó đạp mạnh vào chân ga. Chiếc xe thể thao Ferrari lập tức lao ra ngoài, những người ở đằng sau cũng nhanh chóng lên xe phóng đuổi theo, tiếng động cơ khởi động liên tiếp vang lên tạp thành những tiếng gầm gừ nối dài theo nhau, từ từ tiến về đầu bên kia của thành phố. Rõ ràng là đám tiểu quỷ kia không coi những lời Hắc Tử nói là thật, bọn họ chỉ cho rằng hắn chẳng qua cũng chỉ ba hoa mà thôi, một chiếc xe khó coi như vậy làm sao có thể so sánh với những chiếc xế yêu của bọn họ, sao có thể đuổi kịp tốc độ của bọn họ. Có điều… Khi bọn họ dừng xe trước cửa quán bar, đã nhìn thấy ngay chiếc xe màu đen bám sát phía sau, cả đám đen mặt xấu hổ, nhất là Lật Điền Anh Tử, tâm trạng vui vẻ bị chuyện này đánh bật đi hơn một nửa. Mấy chỗ như quán bar, càng vào đêm lại càng high! Đi vào trong, Kỷ Lương không kìm được, hơi nhíu mày. Dưới ánh đèn mù mờ, âm nhạc đinh tai nhức óc, cả đám trai gái ăn mặc lộ liễu nhảy nhót uốn éo điên cuồng trên sàn nhảy, khắp nơi đều tràn ngập mùi khói thuốc và mùi rượu,

https://thuviensach.vn

trong đó còn thoáng có mùi của… chất cấm. Đám Lật Điền không ở phòng chung, mà đi vào một phòng bao đã đặt trước. Vừa vào phòng, ngay trước mặt bọn Kỷ Lương, cả đám còn to gan lấy ra một ít bột phấn màu trắng và thuốc lá, sau đó cuốn lại, châm lửa hút. Sắc mặt Kỷ Lương trầm hẳn xuống: "Heroin à?" Hút thuốc phiện trước mặt cảnh sát như cô… Hắc Tử giật một ít bột phấn trắng trong tay một người trong đám đó, đưa lên mũi ngửi, rồi đưa vào lưỡi nếm thử: "Không phải heroin. Là LV ketamine!" LV Ketamine là một loại chất gây ảo giác, khiến người ta bị phụ thuộc vào nó, nhưng hiệu quả thấp hơn thuốc lắc, độc tính cũng không lớn. Kỷ Lương nhìn về phía Hạ Vũ, thấy anh cũng không tỏ vẻ gì, bọn họ cũng khó mà lên tiếng, nhưng sắc mặt của người đàn ông trung niên ở bên cạnh thì đã trắng bệch. Làm quản gia thế này thật không dễ dàng gì. Nhìn hai vị tiểu chủ nhân hành động như thế, ông khuyên cũng không nghe, chỉ có thể đứng cạnh mà lo lắng suông. "Cứ để kệ như vậy cũng không sao à?" Kỷ Lương tiến lại gần Hạ Vũ, nhỏ giọng hỏi. "Không sao." Hạ Vũ nói: "Nhìn bọn họ như vậy, cũng không phải mới chơi. Chúng ta chỉ chịu trách nhiệm để khi bọn họ ở lại Trung Quốc, không tự dưng bị kẻ nào giết hại là được." "…" Ý của anh là: "Có người sẽ động thủ với hai người họ sao?" "Em cho là Lật Điền vì sao lại đồng ý cho họ đến Trung Quốc du lịch?" Hạ Vũ nhìn hai người trẻ tuổi đang mơ màng vì say thuốc kia: "Gần đây cuộc sống của Lật Điền ở Nhật Bản cũng không dễ dàng gì, giữ hai chị em này ở lại Nhật, chưa biết chừng sẽ còn gây phiền phức thêm cho lão. Cho nên, lão mới đưa bọn họ sang Trung Quốc này, nếu có chuyện gì, cứ nhè đầu Trung Quốc mà hỏi tội là được." "Cáo già." Kỷ Lương nhìn đám thanh niên sau khi hít K xong, dần dần đã không còn khống chế được, bắt đầu đong đưa cơ thể… Cảnh tượng này, thật giống như là nhìn cả đám quý ông thượng lưu, xé bỏ lớp áo khoác thượng lưu đi, thì chẳng qua chỉ còn lại bản chất hạ lưu mà thôi. Mắt Lật Điền Anh Tử mơ màng, chen vào giữa Hạ Vũ và Kỷ Lương, người như gần như sắp dán sát lên người Hạ Vũ, thân hình lồi lõm vô cùng nóng bỏng. "Anh…" Cô ta rít một hơi thuốc trong tay, rồi chỉ chỉ vào ngực Hạ Vũ: "Không tồi… Thân hình này, tôi thích… Làm vệ sĩ phải không… Lương tháng được bao nhiêu? Bỏ công việc này đi, tôi bao anh!" Mấy

https://thuviensach.vn

người khác cũng đứng ở bên cạnh ồn ào. Đêm nay Lật Điền Anh Tử là một trong hai nhân vật chính, đương nhiên từng hành vi cử chỉ của cô đều được mọi người tôn sùng. Mùi khói trong phòng bao khiến mũi Kỷ Lương hơi cay cay, hốc mắt cũng nóng lên, mẹ nó chứ, cô quả nhiên không thể sống được cuộc sống của mấy kẻ có tiền này. Cô nhìn sang bên cạnh, Hạ Vũ bị Lật Điền Anh Tử quấy rầy vẫn đang đứng yên bất động như núi, sau đó, mũi cô hơi ngứa, đang định hắt xì thì lại cảm thấy một bàn tay sờ soạng trên lưng mình… Kỷ Lương cứng đờ cả người, chưa kịp hắt xì, vừa định bắt lấy bàn tay trên lưng kia thì đã thấy trước mắt tối sầm lại, một bóng người chợt hiện ra, sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng khóc thét vang lên, bàn tay trên lưng cô đã không thấy đâu nữa, chủ nhân của nó cũng ngã quỵ xuống sàn, ôm cổ tay bị bẻ quặt đi kêu thảm thiết. Tiếng khóc thê thảm này khiến cho căn phòng đang vô cùng hỗn loạn bỗng chốc yên tĩnh hẳn. Cả đám đều há hốc mồm nhìn người thanh niên đang quỳ trên đất. Kỷ Lương cũng ngẩn người nhìn Hạ Vũ đang đứng cạnh mình – vừa rồi, chính anh đã ra tay bẻ quặt cổ tay của tên đang ăn đậu hũ của cô. Cô lại quay đầu nhìn, thấy Lật Điền Anh Tử đang lồm cồm bò từ dưới đất lên… Ban nãy, tiểu thư Lật Điền vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn dựa vào người Hạ Vũ, kết quả là Hạ Vũ lao vụt người sang bên cạnh Kỷ Lương, khiến tiểu thư Lật Điền dựa vào khoảng không, nên chật vật ngã sấp xuống sàn nhà… Tầm mắt của mọi người đều dồn về phía Kỷ Lương và Hạ Vũ. Thân phận hiện giờ của bọn họ chỉ là những “vệ sĩ nho nhỏ” vậy mà dám bẻ gãy cổ tay của một công tử nhà giàu, vệ sĩ này đúng là chết đến nơi còn không biết sợ!!!

https://thuviensach.vn

Chương 86: Đua Xe

Vì cửa phòng đang mở, nên tình hình trong này cũng thu hút ánh mắt người bên ngoài. Đám nam nữ vốn đang điên cuồng trên sàn nhảy, lúc này cũng hướng mắt vào phòng bao, không ít người vây quanh phòng.

Đây là quán bar cao cấp, chi phí đắt đỏ, vốn hướng vào đối tượng khách là đám công tử, thiên kim nhà giàu, ở đây hút hít này kia, nên mọi người cũng đều biết điều mà an phận, rất ít khi gây ồn ào. Dù thỉnh thoảng có chút mâu thuẫn nhỏ, thì họ cũng đều nhượng bộ, mỗi người lùi một chút, hoặc kéo nhau ra ngoài giải quyết, tuyệt đối không náo loạn trong này. Ở đây đều có mấy người có thân phận, nếu làm ầm lên, sẽ thu hút sự chú ý của giới truyền thông này kia, đắc tội không ít người.

Cho nên, khi trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết, mọi người ở đây đều hoảng sợ, đồng thời cũng khiến một vài người hiếu kỳ, trong lòng thầm đoán, đây là người nhà ai, mà dám gây ồn ào trong quán bar này, là vì sau lưng có chỗ dựa quá vững chắc, hay là… bại não rồi?

“Ồ — tôi còn đang nghĩ không biết là ai?!” Đúng lúc này, một thanh niên nhuộm tóc highlight, xăm hình trên tay bước ra, nhìn người đang ôm tay kêu rên dưới đất, rồi lại nhìn Lật Điền Anh Tử, sau đó kêu lên: “Thì ra là cô nàng Nhật Bản thối tha cô à?”

Vừa nhìn rõ gã ta, mặt Lật Điền Anh Tử vốn đã như phủ mây đen dầy đặc, giờ lại như ăn phải cứt.

“Lâm Hiểu Ba, *** mày nói ít thôi.” Bạn bè ở phía sau Lật Điền Anh Tử đã có người lên tiếng đáp một cách mỉa mai.

https://thuviensach.vn

Lâm Hiểu Ba và đám Lật Điền Anh Tử là bạn học cùng trường. Lật Điền Anh Tử cũng được coi là đại mỹ nữ trong trường, hơn nữa, sau lưng cô là gia tộc Lật Điền, lúc ở trường đương nhiên cũng có nhiều người theo đuổi. Lâm Hiểu Ba là một trong những người đó. Tuy nhà họ Lâm không đi theo con đường chính trị như họ Lật Điền, nhưng trên phương diện thương mại, thì nhà họ Lâm coi như cũng có máu mặt nhất. Nhất là sản nghiệp ở Nhật của nhà họ Lâm không ít, Lâm Hiểu Ba thực sự rất thích dung mạo của Lật Điền Anh Tử — một cô nàng xinh đẹp như vậy, có đưa đi ra ngoài cùng cũng có thể khiến gã nở mày nở mặt. Mặt khác, nếu có quan hệ với nhà Lật Điền, thì chuyện làm ăn của nhà họ Lâm sau này ở Nhật Bản cũng tốt hơn nhiều.

Cho nên, Lâm Hiểu Ba cố gắng mà theo đuổi, kết quả là, tiểu thư Lật Điền hoàn toàn chướng mắt với gã, còn nói với gã những lời cực kỳ khó nghe, lại trực tiếp chọc vào điểm yếu của Lâm Hiểu Ba, nói là ghét gã không cao, chỉ có 1m7, nếu ở bên gã, thì Lật Điền Anh Tử sẽ chẳng bao giờ được đi giày cao gót.

Cũng vì vậy, mà Lâm Hiểu Ba thẹn quá hoá giận, sau ngày đó, lúc nào cũng nhằm vào Lật Điền Anh Tử.

“Lâm Hiểu Ba, đây là việc của chúng tôi, anh nói ít thôi.” Lật Điền Anh Tử lạnh lùng nhìn gã một cái. Cô cũng biết đây là địa bàn của Trung Quốc, không tiện làm ầm lên.

“Cái gì gọi là chuyện của các người?!” Lâm Hiểu Ba chỉ người thanh niên còn đang ôm cổ tay nằm dưới sàn: “Cậu ta là anh em của tôi, người của cô bẻ gãy cổ tay cậu ấy, cô nói xem, chuyện này phải tính thế nào?”

Lật Điền Anh Tử run người, lúc này mới nhìn rõ tên kia không phải trong đám người bọn họ! Trong quán bar này, tạp nham vô cùng, có nhiều lúc uống say đến không biết trời đất gì, hay là lúc phê thuốc thì y như lọt

https://thuviensach.vn

vào sương mù, sẽ đi nhầm phòng, nhưng mọi người hầu như cũng không so đo gì, có đôi khi còn vì thế mà kết thêm bạn mới.

Chỉ là, tên kia uống nhiều quá, say khướt chạy nhầm vào phòng đám Lật Điền Anh Tử, thấy bên trong đang hít K, cũng đi tới hít vài hơi, sau đó, nhìn dáng vẻ chín chắn của Kỷ Lương, nhất là hai chân thon dài được bộ âu phục bao lấy, khiến lòng hắn ngứa ngáy điên cuồng, mới chạy tới động tay động chân sờ soạng cô…

Sắc mặt Lật Điền Anh Tử cứng lại: “Là cô ấy gây ra”, cô ta chỉ Kỷ Lương đứng bên cạnh: “Để cô ấy nhận lỗi với bạn anh, tôi sẽ trả tiền thuốc men.”

Nói chung, đã đến mức này, hai bên có một bên chịu nhún nhường, thì chuyện cũng nên dừng lại ở đó. Nhưng mà…

Hôm nay, không biết do Lâm Hiểu Ba uống nhiều quá, hay là thật sự không muốn buông tha như vậy, cố tình muốn làm khó Lật Điền Anh Tử. Cho nên, đề nghị của Lật Điền Anh Tử, gã không cần nghĩ nhiều, trực tiếp từ chối ngay.

“F**k! Cô nói quên thì coi như xong à?” Lâm Hiểu Ba đạp chiếc ghế dựa bên cạnh, khiến chiếc ghế gãy rời ra từng mảnh: “*** vậy ông đây đánh gãy chân Lật Điền Trạch Minh, sau đó nói thật sự xin lỗi, rồi trả tiền thuốc men cũng được phải không?”

Nghe gã nói vậy, mọi người hiểu ngay là Lâm Hiểu Ba không muốn bỏ qua dễ dàng như thế.

Vì vậy, hai bên lại bắt đầu chửi mắng nhau, anh một câu, tôi một câu, các loại chửi bới thô tục, từ từ nặng dần lên, tuy cũng chưa đến mức động thủ đả thương người, nhưng mùi thuốc súng nồng nặc cả phòng…

https://thuviensach.vn

“F**k! Lâm lùn…” Lật Điền Trạch Minh bực tức dựng thẳng ngón giữa, động tác tay thông dụng của quốc tế lên với Lâm Hiểu Ba, còn không chút lưu tình giễu cợt chiều cao của gã.

Đời này, Lâm Hiểu Ba hận nhất là bị người khác chế nhạo chuyện chiều cao, vốn gã định làm ầm lên để cho hai chị em Lật Điền chơi cũng không thoải mái, giờ lại bị câu nói của Lật Điền Trạch Minh chọc giận, hơn nữa, ban nãy đã uống không ít, dưới tác dụng của cồn và sự tức giận thúc giục, gã giơ thẳng chai rượu đang cầm lên, định ném về phía Lật Điền Trạch Minh…

“Lâm Hiểu Ba, thằng nhãi này, *** mày đến phá phách chỗ của ông đấy à?”

Cái chai trong tay còn chưa kịp bay ra, một giọng nói đặc chất Quảng Đông bỗng vang lên. Một người đàn ông trung niên đi từ phòng ngoài vào, trên người đeo một đống vòng vàng thô thiển, bàn tay cũng không ít nhẫn, nhìn là biết, điển hình của mấy tay… nhà giàu mới nổi.

Nhìn thấy người đàn ông trung niên này, sự cay độc còn chưa kịp dâng lên trong mắt Lâm Hiểu Ba liền biến mắt hoàn toàn: “Chú Trần — cháu, cháu đâu dám…” Lâm Hiểu Ba vội vàng bỏ cái chai xuống.

“F**k ***, đừng nói với tao là có hay không.” Tay nhà giàu mới nổi được Lâm Hiểu Ba gọi là Trần Thúc mở miệng chửi một loạt những câu tục tĩu: “***, Mày không biết đây là quán của tao à? ***, cô bé Nhật kia đã muốn giảng hoà với mày rồi, *** sao mày còn cố tình gây chuyện?”

“Trần Hổ Uy, có thể nói là vua vùng Cửu Long này.” Thi Thanh Trạch nhỏ giọng giới thiệu thân phận của nhân vật kia với Kỷ Lương.

“Thật sự xin lỗi, chú Trần, là lỗi của cháu, gây phiền thêm cho chú rồi.” Lâm Hiểu Ba làm gì còn dáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi, cúi đầu cúi người liên tiếp nói xin lỗi.

https://thuviensach.vn

“Chú Trần, cháu xin lỗi, làm loạn chỗ của chú.” Lật Điền Anh Tử cũng đi tới, có vẻ cô ta cũng biết thân phận của tay nhà giàu mới nổi này, kéo em trai mình đến xin lỗi. Có một câu rất đúng, cường long áp bất quá địa đầu xà! (Dù có là người mạnh mẽ, có thế lực đến đâu cũng không thể áp chế được kẻ ác ở địa phương.)

Trần Hổ Uy liếc mắt nhìn họ một cái, trong tay vẫn còn cầm một điếu xì gà, hít sâu một hơi: “Lật Điền, tôi biết bố cô là nhân vật có máu mặt ở Nhật Bản, nhưng đây là Trung Quốc, không phải là Nhật Bản của cô cậu. Thanh niên, nên biết thu mình một chút, nếu không…” Không cần nói hết, nhưng mọi người đều hiểu được ý của lão.

Lâm Hiểu Ba và chị em Lật Điền, cùng mấy thanh niên khác đều ngoan ngoãn thu mình trước mặt Trần Hổ Uy. Trần Hổ Uy cũng là người có máu mặt, biết điều là được rồi, mấy thanh niên này là tài nguyên của lão, lão cũng không muốn quá nặng lời, nên khoát tay luôn, ý bảo mọi chuyện dừng lại ở đây. Vốn đang muốn thổi lửa chiến tranh lên, ai ngờ bị Trần Hổ Uy áp chế, tất cả đành nuốt hết xuống. Lâm Hiểu Ba cũng đưa đám chiến hữu của mình rời khỏi phòng. Trần Hổ Uy nhìn một chút, rồi dừng mắt trên người Hạ Vũ, miệng ngậm xì gà, đi tới.

“Cậu…” Lão chỉ vào Hạ Vũ, sau đó nhìn về phía Kỷ Lương, hỏi: “Người phụ nữ của cậu hả?”

Hạ Vũ nhướng mày, gật đầu: “Đúng vậy!”

“Không tồi!” Thật bất ngờ, lão đi tới chỉ để nói câu đó.

Vừa rồi, qua camera giám sát, Trần Hổ Uy đã nhìn thấy công phu của Hạ Vũ, lão sáng bừng mắt, nhưng khiến lão tán thưởng hơn cả là khí phách sẵn sàng bảo vệ người phụ nữ của mình của Hạ Vũ kia… Nếu ngay cả phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, thì còn gọi gì là đàn ông. Hành động của Hạ Vũ rất hợp với phong cách giang hồ của Trần Hổ Uy.

https://thuviensach.vn

Cho nên, lão không định gây khó khăn cho Hạ Vũ anh! Tuy rằng, anh chính là đầu sỏ gây nên chuyện ầm ĩ này.

Cuối cùng, Trần Hổ Uy nhìn về phía Thi Thanh Trạch từ đầu tới giờ vẫn rất an phận, môi cong lên: “Ha ha! Nhóc Thi, cậu tới lúc nào thế? Còn không báo cho tôi biết một tiếng, đi nào, đi uống mấy chén!”

Thi Thanh Trạch cũng cười: “Bây giờ tôi đang có nhiệm vụ, bao giờ rảnh sẽ tìm anh.”

Trần Hổ Uy nhìn bọn họ đồng loạt mặc âu phục đen, cũng khẽ gật đầu, nói thêm với Thi Thanh Trạch vài câu rồi rời khỏi phòng.

“Trước kia cũng từng gặp ông ấy vài lần.” Thi Thanh Trạch nói sơ qua chuyện của hắn và Trần Hổ Uy.

Cả đám người ngồi lại phòng bao một lúc, cửa phòng không khoá, cánh cửa bên phòng bao của Lâm Hiểu Ba cũng mở, tuy hai bên đã tách ra, nhưng chỉ cách nhau một khoảng ngắn như vậy, thỉnh thoảng cũng khiêu khích nhau một chút, y như trẻ con…

Sau đó, hai chị em Lật Điền thấy chơi cũng đã đủ, liền dẫn đám bạn rời khỏi quán bar trước. Bọn họ vừa bước chân trước ra khỏi quán bar, thì phía sau đã có người đi theo, không phải chính là đám người Lâm Hiểu Ba sao?!

“Này—-.” Lâm Hiểu Ba đi tới trước mặt bọn họ, mắt đầy vẻ khiêu khích: “Có dám tới đấu một trận không?!”

“Đấu cái gì?” Lật Điền Trạch Minh đứng dậy, vừa rồi máu chiến lại bị Trần Hổ Uy áp chế, nhưng cơn tức trong lòng không mất nhanh như vậy. Bọn họ là công tử con nhà giàu, từ trước đến nay chưa bao giờ phải chịu thiệt, nếu lửa giận này mà không bốc được ra ngoài, thì càng chèn ép sẽ càng cháy to.

https://thuviensach.vn

Lâm Hiểu Ba chỉ vào chiếc xe thể thao màu vàng của mình: “Đây…”

Đua xe!

Kỷ Lương cảm thấy thái dương mình co rút đến phát đau. Tuy bọn họ chỉ kém cô mấy tuổi, nhưng cô thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của mấy cô cậu vừa hơn hai mươi tuổi này, thực sự khác biệt đến thế sao? Hành vi của mấy người này, ngây thơ đến mức ngay cả anh Duệ cũng phải phỉ nhổ bọn họ!

Không chờ Lật Điền Trạch Minh đáp lại, người quản gia vẫn ở bên cạnh bọn họ đã bước lên trước: “Không được! Tiểu thư, thiếu gia, đua xe quá nguy hiểm. Hai người không thể tham gia. Nếu không, tôi sẽ lập tức gọi về báo với tiên sinh.”

“Quản gia Phúc Điền, ông đúng là thích xen vào việc của người khác.” Lật Điền Trạch Minh cũng không định nghe lời ông, dù sao, cứ tiền trảm hậu tấu đi, trời cao hoàng đế xa, có gì mà lo!

“Này nhóc!” Tiểu Bạch nói: “Nếu là ở trên đất Nhật Bản của các cậu, thì mặc kệ các cậu muốn đua thế này thì đua, đua đến chết đi chúng tôi cũng không quản, nhưng hiện giờ chúng tôi đang chịu trách nhiệm cho sự an toàn của các cậu, nếu các cậu đua xe xảy ra chuyện gì, đến lúc đó, chúng tôi còn phải đi chùi đít cho các cậu nữa…”

“F**k!” Lật Điền Trạch Minh không chịu nghe: “Mấy người các anh không phải chỉ là một đám vệ sỹ thôi à, ít quản chuyện của thiếu gia tôi đi!” Lúc này, tay họ Lâm lại đứng bên cạnh kích động, khiêu khích, khiến Lật Điền Trạch Minh trẻ tuổi nóng tính không thể nào rời khỏi trận đấu: “Chuyện này liên quan đến danh dự của gia tộc Lật Điền chúng tôi, tôi sẽ không chịu nhường!”

“Danh dự là cái gì? Ăn được à?” Kỷ Lương lườm một cái khinh bỉ: “Xảy ra chuyện gì, thì mạng cũng mất, còn danh dự cái rắm gì!” Trong mắt cô,

https://thuviensach.vn

cuộc sống của đám người kia đều quá suôn sẻ, chơi đến không còn gì để chơi, nên lôi mạng sống ra mà đùa cợt, có điều, bọn họ lại chẳng có cái năng lực đó.

“Cô câm đi, chỉ là một vệ sỹ nhỏ mà dám lắm điều, cút sang một bên.” Nói xong, hắn rút chìa khoá xe, đánh xe của mình ra, mấy người khác cũng đi theo.

“Cược gì đây?” Lật Điền Trạch Minh nhìn chiếc Lotus của Lâm Hiểu Ba, khoé miệng khó nén được nụ cười.

Tiểu Bạch nhìn chiếc Ferrari của Lật Điền, rồi lại nhìn chiếc xe thể thao Lotus của Lâm Hiểu Ba, nhỏ giọng nói: “Họ Lâm kia thắng chắc.”

“Vì sao?”

“Nếu xét về tính năng vốn có, thì chiếc Ferrari của đám Nhật chết tiệt kia hơn hẳn chiếc của tay họ Lâm, nhưng mà… chiếc xe của tay họ Lâm đã được cải tiến, nghe tiếng động cơ này, chỉ sợ là trừ xác xe ra, tất cả mọi thứ bên trong căn bản đều đã bị đổi hết, điều chỉnh hết tính năng của chiếc xe rồi, có thể nghe ra được là hơn hẳn chiếc xe của tên Nhật Bản.”

Nghe à? Kỷ Lương cố gắng nghe, nhưng vẫn chẳng nghe ra cái chim gì.

“Cược…” Ánh mắt Lâm Hiểu Ba dừng lại trên người Lật Điền Anh Tử, ngay lúc sắc mặt Lật Điền Anh Tử trầm xuống, đang định mắng Lâm Hiểu Ba đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, thì ánh mắt Lâm Hiểu Ba lại dời sang bên cạnh, chỉ vào cô gái mặc âu phục đen kia: “Cược cô ấy.” Sau đó, lại quay sang cười giễu cợt Lật Điền Anh Tử: “Sao? Còn tưởng thiếu gia tôi sẽ nói cô à? Cái mùi khai nồng trên người cô làm tôi phát ngấy! Kiểu con gái đàng hoàng như cô ấy, tốt hơn cô nhiều…”

Kiểu con gái đàng hoàng!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương hung hăng trừng mắt nhìn đám người Hắc Tử, tuy cô cũng hiểu dùng mấy từ ngữ này để miêu tả cô có vẻ không được… hài hoà lắm!

Nhưng trọng điểm không phải ở đó!

Trọng điểm là… tên nhóc họ Lâm kia lại dám lấy cô ra làm phần thưởng cá cược!

Mà quan trọng hơn là… đương sự cô đây còn chưa nói gì, tên nhóc chết tiệt người Nhật lại đồng ý ngay.

Khỉ thật! Cô chỉ nhận nhiệm vụ làm vệ sỹ, đâu phải bán mình cho đám Lật Điền kia chứ!

Cô bước tới, gõ tay vào cửa kính xe Lật Điền Trạch Minh: “Này! Nhóc, cậu nghĩ cậu là ai thế?”

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ thắng.” Mặt Lật Điền Trạch Minh đầy vẻ tự tin khiến Kỷ Lương nhìn mà chỉ muốn đập ột quyền vào mặt.

“Nhưng bà đây cũng không tính giao vận mệnh của mình ột tên nhóc tóc còn xanh như cậu.” Kỷ Lương kéo cổ áo Lật Điền Trạch Minh, kéo hắn từ trong xe ra, sau đó nở nụ cười với Lâm Hiểu Ba đang ngồi trong chiếc Lotus: “Này! Cậu muốn dùng tôi làm tiền cược à?”

Tuy cô rất rất không muốn dính vào chuyện của họ, nhưng mà hiện giờ hai chị em họ đang được bọn họ bảo vệ, bọn họ không thể nào để cho hai tên nhóc quỷ này thật sự đua xe với người ta được, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì không ổn. Hơn nữa… bọn họ quả thật cũng muốn tìm cơ hội tiếp cận hai chị em kia, đây chính là một cơ hội tốt.

Ánh mắt Lâm Hiểu Ba quét trên đôi chân dài của cô, ngắm nghĩ vài lần, trong đầu bắt đầu nghĩ đến cảm giác ** thế nào khi hai cái đùi này bám trên lưng mình: “Đúng, thắng thì em theo tôi đi.”

https://thuviensach.vn

Lật Điền Trạch Minh vừa định lên tiếng, một cánh tay từ phía sau lại kéo hắn lại, đám người Tiểu Bạch đứng ở đằng sau rảnh tay bịt miệng tên nhóc Nhật Bản không biết sống chết này lại, hứng trí bừng bừng nhìn BOSS thu hoạch.

“Vậy nếu cậu thua thì sao?” Kỷ Lương khiêu khích nhìn hắn.

Kỷ Lương không phải dạng con gái xinh đẹp, để người ta liếc mắt một cái là thấy kinh diễm. Nhưng cô lại có một cảm giác phong tình rất khác, thuộc loại con gái mà càng nhìn càng thích. Hơn nữa, khoác bộ âu phục kia lên người, khiến cô vừa có khí khái của đàn ông, lại vừa có vẻ dịu dàng của phụ nữ. Ánh đèn chiếu sau lưng cô khiến cô có một vẻ quyến rũ lạ thường, nhất là vừa rồi, cô phô bày khuon mặt thanh lệ, kèm theo một chút khiêu khích, vừa nhìn đã thấy vô cùng mê hoặc. Trước đây Lâm Hiểu Ba chưa bao giờ qua lại với người phụ nữ như vậy, khiến gã nhất thời nhìn cô chằm chằm không rời mắt đi được.

“Tuỳ em.” Lâm Hiểu Ba không nghĩ mình sẽ thua, gã đã bắt đầu ảo tưởng đến một đêm ** với cô nàng trước mặt này rồi.

“Vậy nếu cậu thua…” Hạ Vũ chỉ đám đồng đội sau lưng: “Thì cùng với họ một đêm đi.”

Phía sau anh, đám Tiểu Bạch và Thi công tử vô cùng phối hợp, cố tình ra vẻ mấy anh chàng Gay, chờ mong nhìn Lâm Hiểu Ba, khiến Lâm Hiểu Ba đen mặt, giống như nuốt vào mấy chục con ruồi to vậy.

“Lâm Hiểu Ba, mày có dám không?!”

“Không dám thì giờ nhận thua đi.”

…

https://thuviensach.vn

Đám người bên phía Lật Điền bắt đầu ồn ào hò hét. Lâm Hiểu Ba vốn là người cực kỳ sĩ diện, nếu không cũng sẽ không vì không theo đuổi được Lật Điền Anh Tử mà xấu hổ thành thù hận. Tình hình chết tiệt bây giờ, chẳng khác nào bị buộc đứng lên vách núi đá, gã tức khí đồng ý ngay: “Sợ gì chứ! Cược thì cược!”

“Cứ quyết định vậy đi.” Hạ Vũ kéo Kỷ Lương sang cạnh mình: “Đây là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ đua!”

Kỷ Lương nhìn Lâm Hiểu Ba đã quyết định đánh cược với Hạ Vũ, khoé miệng không nhịn được liền co rút điên cuồng… Tiền cược này… Thôi được, thực sự là lớn hơn cô nghĩ rồi.

Nhưng mà… Hạ Vũ biết đua xe sao?

Nhìn dáng vẻ đứng đắn kia của anh, dù thế nào cũng không thể liên hệ với hai chữ đua xe được.

Kỷ Lương còn đang định nói thì, thì mắt hai người Tiểu Bạch và Hắc Tử đã như toả sáng…

https://thuviensach.vn

Chương 87: Cuồng Phong!

Kỷ Lương không chắc chắn lắm, ngồi lên xe, thắt dây an toàn rồi hỏi: "Chuyện đó…" Cô nhìn sang người đàn ông đang ngồi bên ghế lái: "Anh xác định là anh có thể chứ?" Đến bây giờ cô vẫn cảm thấy hình tượng của Hạ Vũ và hai chữ 'đua xe' không hề có liên quan gì đến nhau! Thật sự không liên quan!

Hạ Vũ nhận ra sự do dự của cô, nhưng cũng không trả lời cô ngay, là la hay là ngựa, phải nhìn tận mắt mới biết được.

Nhìn chiếc xe thể thao màu đen xấu xí của Hạ Vũ, Lâm Hiểu Ba hơi kinh ngạc, nhưng rồi lập tức không giấu được vẻ giễu cợt, trong mắt gã, chiếc xe màu đen không nhận ra là nhãn hiệu gì này của Hạ Vũ…

Chẳng qua cũng chỉ là hàng tầm thường mà thôi!

Gã nghĩ, có lẽ Hạ Vũ tưởng là xe của gã chỉ là Lotus bình thường, nên mới dùng chiếc xe không biết là xe gì đó đến đua với gã! Phải biết rằng, tiền gã bỏ ra để cải tạo lại chiếc xe này, còn đắt hơn tiền mua xe lúc đầu.

Xem ra, trận đấu hôm nay, gã thắng chắc: "Vừa rồi tôi đã cho người đi thông đường trước rồi." Lâm Hiểu Ba ngồi trong xe, hạ cửa kính xuống nói với Hạ Vũ, thông báo lộ trình trận đấu với Hạ Vũ, toàn bộ lộ trình chính là một vòng quanh vịnh Cửu Long.

"Đi!"

Hạ Vũ không có ý kiến gì.

https://thuviensach.vn

Xem ra, kiểu đua xe đánh cược này, bình thường đám con nhà giàu rất hay chơi, nên trong nháy mắt liền tổ chức ra trò, có người còn chuẩn bị sẵn cả cờ hiệu đua xe cất trong xe, lúc này cũng lôi ra dùng luôn.

Một cô bé có thân hình nóng bỏng cầm cán cờ ô vuông đen trắng đứng ở phía trước chuẩn bị phát hiệu lệnh.

“READY —- GO!” Cờ đen trắng phất xuống, hai chiếc xe phóng vọt lên như tên bắn khỏi cung, Kỷ Lương không để ý, cả người bị giật về đằng sau, gáy đập vào lưng ghế dựa…

Khỉ thật!

Mấy câu chửi bậy lởn vởn trong đầu Kỷ Lương cũng không mắng ra thành lời được, tốc độ của chiếc xe này nhanh kinh người, từ vận tốc 0km/h nhảy lên 100km/h chỉ mất 4 giây. Cảnh vật hai bên đường lướt nhanh như đèn kéo quân…

Chỉ trong chốc lát, họ đã bỏ xa xe của Lâm Hiểu Ba ở đằng sau. Tên nhóc kia dường như không ngờ nhanh như vậy đã bị bỏ rơi…

Kỷ Lương lén nhìn người đàn ông bên ghế lái, vẻ mặt anh vô cùng bình tĩnh, con số biểu thị vận tốc trên màn hình hoàn toàn tương phản với khuôn mặt bình tĩnh của anh, nhưng chính sự tương phản rất lớn này mới khiến cho Kỷ Lương vốn đang lo lắng lại trở nên yên tâm hơn.

Nếu trên mặt anh xuất hiện vẻ hưng phấn thì cô mới thấy lo lắng.

Qua gương chiếu hậu, nhìn về phía ngọn đèn vàng ở ngã tư đường, cô đã không nhìn thấy chiếc xe chiếc xe Lotus màu vàng của Lâm Hiểu Ba đâu nữa! Theo Tiểu Bạch nói, thì xe của tên nhóc kia cũng không tồi, còn tốn một số tiền lớn để chỉnh sửa nữa, sức chiến đấu không thể chỉ tầm thường như vậy được.

https://thuviensach.vn

Vừa nghĩ thế, cô chợt nhìn thấy một bóng xe màu vàng lao ra từ con đường nhỏ, vút một cái, xe lại tiến vào đường đua, thậm chí còn vượt lên dẫn trước khoảng nửa thân xe.

“Cái quái gì thế?! Còn đi đường tắt nữa à?!” Kỷ Lương ngẩn người nhìn chiếc xe Lotus vàng kia, không cần phải giở trò như thế chứ.

Hạ Vũ không nói gì, đạp ga sâu hơn một chút, chiếc xe thể thao màu đen nhanh chóng đuổi tới gần Lotus, chỉ trong nháy mắt, khoảng cách nửa thân xe đã gần như không còn tồn tại nữa!

Lâm Hiểu Ba nhìn chiếc xe màu đen đang đuổi tới gần kia, mặt cực kỳ căng thẳng, cũng tự hiểu rằng mình đã quá khinh định, chiếc xe chết tiệt kia rõ ràng là tốt hơn chiếc Lotus của hắn rất nhiều, chỉ nhìn tốc độ xuất phát của nó là gã đã biết lần này mình đá nhầm tảng sắt rồi.

Nghĩ đến vụ cá cược chết tiệt kia, tim Lâm Hiểu Ba như chùng xuống, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng. Lộ trình của cuộc đua này, gã đã nắm quá rõ ràng, liền đi theo đường tắt đuổi theo, nhưng mà… hành vi không biết xấu hổ này của gã cũng chỉ dẫn đầu được một thời gian rất ngắn đã bị đuổi theo rồi.

Lúc này, Lâm Hiểu Ba vô cùng tức giận, bóng xe thể thao đen đi bên cạnh khiến cho gã cảm thấy áp lực như cõng núi trên lưng vậy.

Khi đua xe, quan trọng nhất là khả năng tập trung tinh thần, đây là hoạt động rất liều mạng, nếu không cẩn thận, thì cái giá phải trả sẽ là bằng xương máu. Mà bây giờ, tinh thần của Lâm Hiểu Ba đã hoàn toàn đặt vào chiếc xe màu đen bên cạnh kia. Chiếc xe đó vừa lạnh như băng lại vừa căng như dây cung, hình ảnh của nó giống như đang nói với gã: tôi chỉ đang đùa với cậu một chút thôi, muốn vượt qua cậu là chuyện quá dễ dàng…

Đến góc đường, tay Lâm Hiểu Ba run lên, tay lái hơi đảo, xe hắn hướng lại gần chiếc xe thể thao màu đen hơn một chút, chỉ là một vòng cung rất

https://thuviensach.vn

nhỏ, nhưng họ đều đang chạy tốc độ cao nên cũng tạo ra tác dụng rất lớn.

Kỷ Lương cảm thấy thân xe rung mạnh, giống như bị một vật gì rất nặng đập thẳng vào, may mà lực khống chế của Hạ Vũ khá mạnh mẽ, bình tĩnh giữ vững tay lái, ổn định lại thân xe…

Có điều, nhìn bàn tay đang nắm chặt tay lái kia là có thể thấy được… hành động vừa rồi của Lâm Hiểu Ba đã khiến đồng chí Hạ phát hoả!

“Phát hoả rồi, phát hoả rồi!”

“Sếp phát hoả thật rồi___”

“Thằng nhóc Lâm Hiểu Ba kia muốn tìm đường chết mà…”

Sau khi trận đấu bắt đầu, đám Tiểu Bạch liền đoạt lấy xe của chị em Lật Điền, sau đó bám sát theo sau, theo dõi tình hình chiến đấu phía trước, họ biết ngay có người gặp hoạ.

“Các anh nói gì thế?” Hai chị em Lật Điền đang ngồi phía sau không nghe rõ họ nói gì.

“Chờ mà xem.” Tiểu Bạch đạp ga, liều mạng mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp: “Cái xe khỉ này chậm thật.”

Một câu chửi khiến sắc mặt hai chị em Lật Điền đang ngồi đằng sau đen thùi lùi…

Sau đó, bọn họ được chứng kiến một màn đua xe xưa nay chưa từng có.

Về kỹ thuật lái xe, thì Hạ Vũ tuyệt đối giỏi hơn Lâm Hiểu Ba, còn xét về tâm tính, và phương diện thao túng tình hình hiện tại, Hạ Vũ cũng là người mạnh mẽ nhất.

https://thuviensach.vn

Qua cửa kính, Kỷ Lương nhìn thấy khuôn mặt như sắp khóc của Lâm Hiểu Ba trong chiếc Lotus vàng kia, trong lòng cô đột nhiên có chút thông cảm với gã, nhưng mà, cũng chỉ mới chỉ là chút giáo huấn nho nhỏ thôi mà, ai bảo gã chọc giận vị sát thần tôn quý này chứ.

Lâm Hiểu Ba không cần dừng lại nhìn cũng biết chiếc xe mà mình bỏ rất nhiều tiền ra chỉnh lại, giờ đã hoàn toàn thay đổi. Từ sau lần gã không cẩn thận trượt tay chạm vào chiếc xe thể thao màu đen kia, thì chiếc xe đen ấy dường như rất thích thú với 'khoái cảm' tiếp xúc thân mật này, thường xuyên áp sát vào xe gã, đương nhiên, lực tiếp xúc không lớn, chỉ giống như tình nhân vuốt ve nhau một cái, nhưng cứ mỗi lần nhẹ nhàng chạm vào, giống như gãi ngứa… lại khiến Lotus của gã thỉnh thoảng lại đập vào dải phân cách trên đường… một lần… hai lần…

Mỗi lần va đập, Lâm Hiểu Ba cảm thấy như không phải chiếc xe đang đập vào dải phân cách, mà là thân thể của chính gã bị đập vào vậy, đau đớn vô cùng…

Cuối cùng, một chút khí thế cuối cùng của Lâm Hiểu Ba cũng biến mất sạch sẽ. Mỗi một lần va chạm 'nhẹ nhàng' đó thật sự khiến trái tim gã không thể chịu nổi, còn tiếp tục như vậy, hắn chỉ sợ một lần nào đó gã không khống chế được, xe sẽ lao ra khỏi dải phân cách mất…

Tốc độ của chiếc Lotus vàng từ từ chậm lại, chủ động tuyên bố bỏ cuộc…

Hạ Vũ quay xe lại, đi về bên cạnh chiếc Lotus. Bên trong xe, Lâm Hiểu Ba đã bị doạ đến xanh mặt, mồ hôi lạnh vẫn ướt đẫm trán gã. Sắc mặt gã lúc này vô cùng khó coi, nhìn về phía bọn họ. Mấy chiếc xe đuổi theo phía sau cũng đã lục tục đi tới, nhìn tình hình này, bọn họ cũng đoán được kết quả. Người bên phía Lật Điền đương nhiên không hề khách khí cười to, hưởng thụ đặc quyền nên có của người chiến thắng, không ngừng giễu cợt mấy người bên phía Lâm Hiểu Ba.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ bước ra khỏi xe, hiện trường đang ồn ào nhốn nháo bỗng yên tĩnh hẳn. Tất cả mọi người đều hướng mắt về phía anh. Vừa rồi, anh đã thể hiện khả năng lái xe cực kỳ cao siêu, tốc độ đó, rồi khả năng điều khiển, khống chế từng góc độ nhỏ nhất đó, đã khiến cho tất cả mọi người phải thán phục. Giờ phút này, khi anh bước từ trong xe ra, toàn thân khí phách giống như một người lính vừa chiến thắng trên chiến trường trở về, khí thế quân lâm thiên hạ đó, đủ để trấn giữ cả đám tiểu quỷ này.

Lâm Hiểu Ba khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, mang vẻ mặt khó coi bước ra khỏi xe, đứng cạnh vẻ thảnh thơi của Hạ Vũ, gã càng thêm nản lòng: “Tôi… nhận thua!” Chỉ có điều, không phải gã đua đến cùng rồi thua, mà là tình nguyện chịu thua.

Thẳng thắn thừa nhận mình thua cũng thêm được vài phần khí phách. Hắc Tử, Tiểu Bạch cùng chị em Lật Điền cũng bước từ trên xe xuống. Lâm Hiểu Ba vừa nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức nhớ đến vụ cá cược lúc trước, mặt càng xanh hơn, cao hứng nhất rõ ràng là chị em Lật Điền, phỏng chừng nếu có cái đuôi, thì hiện giờ có lẽ chúng đều vểnh hết lên trời: “Này… Lâm Hiểu Ba… sao không to mồm nữa đi… ha ha ha — mày có phải là nên làm điều mà mày đã cược không…”

“Làm… làm cái con mẹ mày ấy!” Lâm Hiểu Ba phản bác, còn đang định nói gì, Hạ Vũ lại liếc mắt nhìn sang khiến gã nghẹn họng, đành nuốt vào trong.

“Cứ vậy đi.” Tiểu Bạch châm thuốc, rít một hơi: “Tên nhóc nhà cậu coi như cũng có khí phách, không biết rõ ràng thực lực của đối thủ mà cũng dám đánh cược như vậy. Có điều, ông đây không phải Gay, không có hứng thú để đàn ông đến hầu ông đây.” Hắn liếc mắt nhìn thấy Lâm Hiểu Ba thở phào một cái: “Coi như giáo huấn cho cậu một bài thôi, nhưng mà… không thể không xin lỗi được.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Lâm Hiểu Ba hơi biến đổi, cuối cùng vẫn phải chấp nhận, khẽ gật đầu, quay sang cúi người xin lỗi hai chị em Lật Điền. Tuy Lật Điền Trạch Minh không quá hài lòng với kết quả này, nhưng tham gia đua xe không phải bọn họ, dù không hài lòng cũng đành phải nhận.

“Còn gì nữa?”

Lâm Hiểu Ba nói xin lỗi xong định lên ô tô rời đi, nhìn chiếc xe yêu quý mình đầy vết thương kia, gã chỉ muốn về nhà khóc một trận cho thoả. Bỗng giọng Hạ Vũ nhẹ nhàng cất lên, gã mơ hồ quay lại nhìn Hạ Vũ, đầu óc nhất thời không xử lý kịp…

“Người mà cậu phải nói xin lỗi…” Hắc Tử đè lên đầu gã, xoay lại: “phải là người này mới đúng.”

Nhìn sắc mặt lạnh băng của Hạ Vũ, Lâm Hiểu Ba sợ run vả người, nhanh chân bước về phía Kỷ Lương xin lỗi, sau đó mới đưa đám bạn mình rời đi.

Quốc lộ bị quấy nhiễu cả đêm, từ lúc đám người Lâm Hiểu Ba rời đi, cũng từ từ yên tĩnh lại.

Vì đám Hạ Vũ ra mặt thay, nên ánh mắt chị em Lật Điền nhìn bọn họ cũng khách khí hơn nhiều, nhất là Lật Điền Anh Tử, ánh mắt nhìn Hạ Vũ không giấu được sự hứng thú.

Kỷ Lương nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng. Chị em Lật Điền nói với đám bàn một vài câu rồi cũng đều tự giác quay về xe của mình rời đi…

“Này — anh là vệ sỹ mà, có phải là nên đi cùng em để bảo vệ cho sự an toàn của em không.” Lật Điền Anh Tử lên tiếng, đi đến bên cạnh chiếc xe thể thao màu đen. Hiện giờ bọn họ không ai dám xem thường chiếc xe có hình dáng rất xấu xí này nữa.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ nhìn cô ta một cái, bỗng nhiên, cảm giác bị theo dõi bỗng dâng lên mạnh mẽ, anh liền dùng một tay đẩy mạnh Lật Điền Anh Tử vào trong xe, đá chân đóng cửa xe lại, sau đó ôm chặt Kỷ Lương ngã xuống đất.

“Pằng!”

Tiếng đạn đập vào cửa kính xe chống đạn vang lên khiến tiếng chửi bới của Lật Điền Anh Tử đang định phun ra liền tắc nghẹn trong cổ họng, khuôn mặt thanh tú sợ đến trắng bệch.

Hắc Tử và Tiểu Bạch lập tức phản ứng, kéo Lật Điền Trạch Minh còn đang ngẩn người trốn ra xe phía sau!

“Ngắm bắn hướng ba giờ!” Tần Dịch nhanh chóng nhận định.

“F**k!” Hắc Tử gằn giọng chửi. Bọn họ không ngờ có kẻ thực sự động thủ. Trên người họ cũng không mang theo súng ngắm, tình hình này không thích hợp để bọn họ tham chiến.

“Hắc Tử, đưa người đi.” Hạ Vũ lên tiếng, sau đó kéo Kỷ Lương lên xe! Hắc Tử và Tiểu Bạch cũng đẩy Lật Điền Trạch Minh vào xe, đoàn người nhanh chóng rời đi…

***

Khi quay về chỗ ở của hai chị em Lật ĐIền, Hạ Vũ đặt viên đạn nhặt được trên xe lên bàn: “Xem đi!”

Hắc Tử cầm viên đạn lên, nhìn rồi nói: “Là MK!”

“Loại viên đạn này bắn ở khoảng cách xa, tầm bắn cao, độ chính xác cũng cao, ở chợ đen bình thường không có được.” Trước giờ, Tần Dịch rất hiểu biết về mấy thứ súng bắn tỉa này nọ: “So với đạn bắn tỉa truyền thống, thì hiệu quả gây thương tích của nó lớn hơn rất nhiều! May mà cửa kính xe

https://thuviensach.vn

là kính chống đạn đặc chế, nếu chỉ là thuỷ tinh chống đạn thông thường, thì chắc chắn không ngăn được."

"Nghe tiếng súng, thì hẳn là tiếng súng bắn tỉa MK12." Tiểu Bạch nhớ lại tiếng súng.

"Nhất định là tên Lâm Hiểu Ba kia thuê người đến làm." Lật Điền Trạch Minh gào lên: "Chắc chắn thằng đó thua không cam lòng mà…"

Hạ Vũ lẳng lặng nhìn hắn: "Nói đi, vì sao hai người đến Trung Quốc?"

Lật Điền Trạch Minh vốn đang ồn ào, nghe anh hỏi vậy, vẻ kiêu căng đột nhiên yếu đi, ấp ấp úng úng.

"*** Đừng có nói với tôi là đến để du lịch." Hạ Vũ đã sớm nghi ngờ nguyên nhân hai người này đột nhiên chạy tới Trung Quốc. Dựa trên thái độ của Lật Điền Khẩu Nhất Lang với Trung Quốc, thì khả năng lão để cho hai đứa con đi Mỹ hay đi Đông Nam Á đều lớn hơn khả năng cho họ tới Trung Quốc. Thế nhưng, hai người bọn họ lại đến Trung Quốc.

Đến thì đến, Lật Điền còn đặc biệt gửi điện báo cho cấp trân, để người ta chú ý nhiều hơn, nhưng hiện giờ đã xảy ra việc này… Tuy nói là sắp tới Lật Điền ở Nhật Bản sẽ không dễ dàng gì, nhưng cũng không đến mức không chăm sóc được hai đứa con.

Tất cả các dấu hiệu đều khiến anh không thể không nghi ngờ. Hai người này rốt cuộc đã gặp phải phiền phức gì ở Nhật, nên lão cáo già Lật Điền kia mới có thể đẩy sự phiền phức này sang đất Trung Quốc.

"Phiền… phiền phức gì chứ." Lật Điền Trạch Minh rất muốn làm ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, nhưng dưới ánh mắt của Hạ Vũ, lời hắn nói ra cũng không có chút khí thế nào: "Làm… làm gì có chuyện đó!"

https://thuviensach.vn

“Thật à?” Hạ Vũ không tin câu nói này của hắn: “Nếu vậy, thì lát nữa tôi sẽ báo cáo với cấp trên, đuổi hai người các cậu về nước trước, bây giờ chúng tôi không có thời gian ‘hầu hạ’ các người.”

“Anh… anh không thể làm thế được, chúng tôi là khách.” Lật Điền Trạch Minh bối rối, nhưng vẫn không tin Hạ Vũ sẽ thực sự làm như thế.

“Cậu có thể thử xem tôi có dám làm thế không.” Hạ Vũ ghét nhất là thái độ uy hiếp vớ vẩn kiểu này: “Chúng tôi chỉ chào đón những vị khách có thành ý.”

“Anh chẳng qua chỉ là một vệ sỹ nho nhỏ…”

“Trạch Minh!” Lật Điền Anh Tử chặn câu nói của em trai lại, cô ta có vẻ có mắt nhìn người hơn Lật Điền Trạch Minh một chút. Bình thường tham gia một số bữa tiệc cùng bố, cô có thể nhận ra, Hạ Vũ tuyệt đối không chỉ đơn giản là một vệ sỹ bình thường. Nghĩ cũng đúng, với thái độ đối với Trung Quốc của bố cô, thì hai chị em cô đột nhiên đến Trung Quốc, bên phía Trung Quốc không thể không nghi ngờ: “Chúng tôi quả thật có gặp phiền phức.” Cô cũng không giấu diếm nữa!

“Chị___”

Lật Điền Anh Tử hít sâu một hơi: “Ở Nhật bản, Trạch Minh gây ra chuyện lớn.”

Thì ra, tên nhóc Lật Điền Trạch Minh này, ỷ vào địa vị của bố mình ở trên chính trường Nhật Bản, bình thường làm không ít chuyện xấu. Những người bị hắn ức hiếp nhìn thấy chỗ dựa vững chắc sau lưng hắn, cũng chỉ có thể nuốt hận xuống, dàn xếp ổn thoả, kết quả là khiến tên nhóc này càng ngày càng kiêu căng. Nhưng lần này, tên nhóc này thật sự gây chuyện lớn, ngủ với con gái của lão đại xã hội đen của Nhật, còn làm bụng người ta to ra. Gia tộc Lật Điền là dòng dõi chính trị, dù thế nào cũng không thể để cho người trong xã hội đen sinh ra đứa bé này được, kết quả là… Lật Điền

https://thuviensach.vn

Khẩu Nhất Lang đành phải để cho con gái lớn xách cổ tên nhóc này sang Trung Quốc lánh nạn.

https://thuviensach.vn

Chương 88

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

—o0o—

Lật Điền Anh Tử nói hết mọi chuyện. Ít nhiều gì cô cũng nhìn ra được mục đích của Lật Điền Khẩu Nhất Lang khi ông đưa bọn họ tới đây.

Bề ngoài là vì hy vọng chị em họ có thể tránh nạn ở Trung Quốc, nhưng thật ra… xét về chính trị gì đó, thì đâu chỉ đơn giản như vậy. Nếu chị em họ xảy ra chuyện gì ở Trung Quốc này, bố họ lập tức có thể viện cớ này mà làm khó dễ phía Trung Quốc. Muốn làm chuyện lớn luôn phải có người chịu hy sinh. Câu này Lật Điền Khẩu Nhất Lang nói với cô không ít lần, nhưng cô chưa từng nghĩ, có một ngày chính chị em cô cũng trở thành vật hy sinh cho bố mình.

Cô cũng từng nghe về cách làm việc của xã hội đen Nhật Bản. Nếu đối phương có giết Lật Điền Trạch Minh, cũng là do Lật Điền sai trước, cứ cố tình tra xét đến cùng, thì ngược lại gia tộc Lật Điền sẽ càng đi vào ngõ cụt, nhưng… bố cố ý để cô và Lật Điền Trạch Minh đến đây, nói dễ nghe thì là để người làm chị như cô trông nom em trai mình. Nhưng cô hiểu rất rõ, cô mới là quân cờ chính. Lật Điền Trạch Minh ‘chơi’ con gái của lão đại bang Thanh Sơn, đối phương hoàn toàn có thể bắt Lật Điền Anh Tử cô, nói là ăn miếng trả miếng. Mà nếu cô bị hại, thì bố cô sẽ có rất nhiều lý do để thông báo với giới truyền thông trong nước, vì cô chính là ‘người vô tội bị hại’, cũng có thể gây phiền phức cho phía Trung Quốc.

https://thuviensach.vn

Vì tính toán này, bọn họ chỉ hy vọng những vệ sỹ mà Trung Quốc phái tới thật sự có năng lực, có thể bảo vệ cho tính mạng của hai chị em họ, còn những vệ sỹ đã đi theo họ từ Nhật sang, cô thật sự không thể xác định được là trước khi đi, họ có nhận được 'ám thị' của bố cô, Lật Điền Khẩu Nhất Lang hay không.

"Tôi đã nói hết mọi chuyện rồi." Lật Điền Anh Tử châm một điếu thuốc, thương thay cho thân phận làm quân cờ của mình. Sinh ra trong gia tộc Lật Điền, thì nhất định phải hy sinh vì lợi ích của gia tộc. Chưa nói đến chuyện hôn nhân chính trị, mà cô thật sự không thể ngờ được, ngay cả sinh mạng của mình cũng phải hy sinh, điều này… cô không làm được.

Hạ Vũ và Tiểu Bạch đều là người thông minh, nghe cô ta nói xong đều cẩn thận suy xét hết tất cả các vấn đề.

"Bên cạnh bố cô… có phải cũng có vệ sỹ không?" Hạ Vũ hỏi, Kỷ Lương ở bên cạnh bất giác ngồi thẳng người lên. Lúc trước Hạ Vũ đã nói với cô tin tức lấy được ở chỗ Elisa, tuy cô cảm thấy không quá chắc chắn, nhưng mà… cô vẫn không kìm được, lén vểnh tai lên nghe.

"Anh nói đến Hạnh Bình à?" Lật Điền Anh Tử khẽ gật đầu: "Đó là vệ sĩ riêng của bố tôi… hay nên dùng từ 'tử sĩ' thì càng đúng hơn."

"Nếu bố tôi mà cho Hạnh Bình đến bảo vệ tôi, thì tôi cần gì phải chạy tới mấy chỗ chết tiệt này của các người…" Lật Điền Trạch Minh còn chưa dứt lời đã bị Hắc Tử kẹp cổ. Cánh tay thô lỗ mạnh mẽ của Hắc Tử kẹp chặt cổ tên nhóc kia, chỉ chốc lát đã khiến tên nhóc đó gào thét ầm ĩ nhận sai, liên tục xin tha.

"Tôi cũng chỉ biết là có một người như vậy, còn không biết nhiều lắm." Lật Điền Anh Tử rít một hơi thuốc: "Ông già có vẻ rất coi trọng Hạnh Bình. Hạnh Bình không giống kiểu vệ sỹ đi theo bảo vệ người ta như các anh. Ông ta giống Ninja trốn trong chỗ tối hơn. Hình như Hạnh Bình là do

https://thuviensach.vn

một tay ông già bồi dưỡng ra, nhưng lại có chút gì đó rất kỳ quái…” Cô ta nhíu mày, dường như rất khó lý giải những điều sắp nói: “Trước đây tôi đã từng gặp Hạnh Bình. Mà khi đó với bây giờ, ông ta căn bản không thay đổi gì, giống như là… không già vậy.” Cũng phải hai mươi năm rồi, vậy mà ông ta gần như không thay đổi gì, ông ấy… có phải là người nữa không?

“Cô có biết người tên Hạnh Bình kia, làm thế nào mà lại làm việc cho bố cô không?” Kỷ Lương hỏi.

Lật Điền Anh Tử lắc đầu: “Ông già không cho những người khác tiếp xúc với Hạnh Bình. Chị hỏi chuyện này làm gì?” Lúc này Lật Điền Anh Tử mới chợt nhớ ra, sự tồn tại của Hạnh Bình vẫn được ông già giữ kín suốt bao nhiêu năm nay. Cô cũng chỉ vô tình mới biết được. Nhưng mà… đây là Trung Quốc, mấy người đó sao lại biết?

“Tiểu thư Lật Điền, chúng tôi có thể bảo đảm cho sự an toàn của cô và em trai cô, nhưng mà… chúng tôi muốn gặp Hạnh Bình.” Hạ Vũ đưa ra điều kiện của mình.

“Rốt cuộc mấy người muốn làm gì?!” Lật Điền Anh Tử cũng không phải cô nàng ngốc nghếch, cô nhìn ra họ có mục đích riêng.

“Chúng tôi chỉ muốn tìm lại những gì vốn thuộc sở hữu của mình.” Thái độ của Hạ Vũ rất cương quyết: “Cô không có sự lựa chọn nào khác, ngoài việc dựa vào chúng tôi.”

Lật Điền Anh Tử khẽ cắn môi, Hạ Vũ nói đúng, hiện giờ cô căn bản không thể tin tưởng được người mà bố cô phái tới, thậm chí ngay cả quản gia Phúc Điền cô cũng không thể tin hoàn toàn được. Vì muốn nói với mấy người Hạ Vũ những chuyện này, nên cô đã sớm đuổi Phúc Điền đi, nhìn ông có vẻ cũng vội vã muốn báo cho Lật Điền Khẩu Nhất Lang biết chuyện phát sinh hôm nay, nên không ở lại bao lâu.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ một lúc lâu sau, Lật Điền Anh Tử đành đồng ý việc hợp tác này: “Tôi hy vọng có thể quay về Nhật Bản.” Đương nhiên, cô cũng có điều kiện của mình.

“Vừa hay!” Hạ Vũ nhướng mày: “Tôi cũng không định tiếp tục ở lại đây.”

Vụ đua xe vừa rồi, tuy không tạo ra sự cố giao thông gì nghiêm trọng, nhưng trong camera giám sát trên đường cũng đều ghi lại hết. Bọn họ không thể ở lại khu vực Cửu Long này quá lâu, hơn nữa, tên sát thủ giấu mặt kia, có lẽ cũng biết chỗ ở của hai chị em họ, tiếp tục ở lại đây quá lâu, sẽ tạo cho đối phương càng nhiều cơ hội. Hạ Vũ anh chưa bao giờ là một người ngồi chờ chết.

“Ngày mai sẽ xuất phát, đi Nhật!”

*

Ngày hôm sau, đoàn người khởi hành, từ Hongkong bay thẳng sang Nhật Bản. Tuy giữa chừng cũng xảy ra một ít chuyện, quản gia Phúc Điền không biết tối qua Lật Điền Anh Tử đã có giao ước với đám Hạ Vũ, nên vẫn khuyên hai chị em đừng quay về Nhật Bản, tránh gặp hoạ chết người, thậm chí còn lấy điện thoại ra báo cho Lật Điền Khẩu Nhất Lang, có điều, chiếc di động đó lại nát bấy dưới chân Hắc Tử.

Sau khi lên máy bay, Lật Điền Anh Tử hào phóng bao hết khoang hạng nhất, tên nhóc Lật Điền Trạch Minh kia thì làu bàu than phiền, lẽ ra phải được ngồi chuyên cơ để về mới đúng. Tiểu Bạch nghe không lọt tai, suýt nữa thì dùng chân đạp chết tên ngốc không biết sống chết gì kia: “Con mẹ nó, cậu thì biết cái chó gì! Ngồi máy bay dân dụng là vì muốn giữ cái mạng chó của cậu! Vì trên máy bay này còn có mấy trăm mạng người, dù đối phương có muốn giết cậu, cũng không thể mạo hiểm đắc tội chính phủ nhiều quốc gia, mà gây nổ một máy bay dân dụng được. Nếu cậu dùng

https://thuviensach.vn

chuyên cơ, chỉ cần một quả bom cũng giải quyết cậu gọn gàng. Đỡ nhiều việc!”

Nghe Tiểu Bạch nói vậy, Lật Điền Trạch Minh cũng mơ hồ, vừa thấy có lý, nhưng cũng lại thấy hơi thái quá: “… Sao thế được? Cướp máy bay… đâu phải phần tử khủng bố chứ…”

Tiểu Bạch tự nhủ với mình, đó là một tên ngốc, so đo với một tên ngốc thì chứng tỏ hắn còn ngốc hơn tên ngốc đó.

Mấy giờ sau, đoàn người hạ cánh xuống sân bay Tokyo.

Đây là lần đầu tiên Kỷ Lương đặt chân đến quốc đảo này, trước kia cũng chỉ nghe nói là quốc gia này rất nổi tiếng ở một số phương diện nào đó… Đừng hiểu sai, ý cô là về ngành sản xuất truyện tranh, phim hoạt hình, chứ không phải là ngành sản xuất phim ‘người lớn’.

Ra khỏi sân bay, nhìn khắp nơi đều là người Châu Á da vàng tóc đen, nên cũng không thấy khác biệt gì lắm. Cảm giác duy nhất đó là… đám bọn họ có vẻ rất thu hút sự chú ý!

Tuy những năm qua, chiều cao của người Nhật có chút cải thiện, nhưng nhìn chung cũng chỉ hơn 1m7 một chút, cô quay lại nhìn những người đàn ông đi bên cạnh mình, cả đám đều hơn 1m8, còn đứng cùng một chỗ, muốn không thu hút sự chú ý của người khác cũng khó. Hơn nữa, cả mấy người này đều có diện mạo khá tốt, đều là những anh chàng đặc biệt đẹp trai, khiến một số cô gái trẻ tuổi đi qua thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn.

Thi Thanh Trạch sáng nay mới đuổi theo tới, đứng duỗi tay duỗi chân, còn nháy mắt với mấy cô bé người Nhật, khiến các cô bé khẽ nở nụ cười duyên. Hôm qua, khi bọn họ đi ‘hầu hạ’ hai chị em Lật Điền, Thi công tử không đi theo, vì mẹ Thi đến HongKong, Thi công tử phụng mệnh thái hậu đến yết kiến, cho tới tận tối hôm qua bọn họ phải nhanh chóng xuất phát trước đến Nhật, thì sáng sớm nay hắn mới chạy theo tới đây.

https://thuviensach.vn

Vừa về đến Nhật, chị em Lật Điền đã nói muốn đi dạo phố, nguy hiểm còn chưa được giải quyết mà họ còn dám to gan như vậy, khiến Kỷ Lương cũng phải trợn mắt. Có điều… cô không nghĩ Lật Điền Anh Tử là cô gái không biết chừng mực. Từ cách xử sự lúc trước của cô ta, có thể nhận ra được, có lẽ, cô ta chẳng qua chỉ muốn mượn cơ hội này để xem xét năng lực của đám 'vệ sỹ' bọn họ mà thôi.

Lật Điền Anh Tử có đầu óc hơn cậu em trai chỉ biết chơi bời kia nhiều.

Nhật Bản có những trào lưu rất đặc biệt, nhất ở trong giới trẻ càng thịnh hành phương diện này, bao gồm trang phục, phong cách sống v.v… Ở những người trẻ tuổi có địa vị trong Châu Á thì lại càng đặc biệt, nhất là những quan niệm về giới tính…

Đi dạo trên đường phố Nhật Bản, bạn sẽ nhìn thấy không ít các cô gái trẻ mặc đồng phục học sinh, một hoặc cũng có thể là ba đến năm người tụ tập ở những góc phố ồn ào nhộn nhịp, 'em gái học sinh', đây là biệt hiệu mà họ đặt cho các cô gái ấy. Trên phương diện tình dục, Nhật Bản chắc chắn đứng đầu ở Châu Á, thậm chí còn đuổi kịp cả khu vực Âu Mỹ.

Trên đường đi, bọn họ nhìn thấy không ít các cô bé học sinh nháy mắt bóng gió gợi ý với họ, cũng có người trực tiếp tới gần. Nhìn cả một đám các cô bé dù trang điểm đậm vẫn không giấu đi được nét trẻ con kia, Kỷ Lương chỉ cảm thấy tam quan của mình lại được đổi mới. Kỳ quái hơn là…

"Chị gái, dạo phố cùng em được không?" Một cậu nhóc có mái tóc nhuộm được vuốt nhọn lên, tai còn đeo vài cái đinh khiến Kỷ Lương phải ngạc nhiên vì một cái tai nho nhỏ thế mà có thể chịu được sức nặng đến vậy, đi tới trước mặt Kỷ Lương, chiều cao chỉ tới vai cô, nhìn cậu nhiều lắm cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi.

Vừa nói chuyện, tay cậu nhóc đã vòng qua cánh tay Kỷ Lương. Kỷ Lương bỗng cảm thấy luồng gió lạnh lẽo thổi từ đằng sau tới.

https://thuviensach.vn

“Chưa đủ lông đủ cánh đã dám ra đời.” Hạ Vũ đi lên trước một bước, vừa nói vừa kéo sau cổ tên nhóc kia, ném cậu sang một bên.

“Anh trai — anh đẹp trai thật đấy.” Cậu nhóc dường như không bị khuôn mặt lạnh băng của Hạ Vũ doạ cho sợ chạy mất, ngược lại còn mở to hai mắt, sùng bái nhìn Hạ Vũ: “Em có thể đi theo anh không…”

Mặt Hạ Vũ tối sầm lại, trừng mắt nhìn Kỷ Lương đang bịt mồm, vất vả nhịn cười ở bên cạnh. Bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo cấp độ cao của anh, cô đành phải vòng tay ôm lấy cánh tay anh nói: “Nhóc, người đàn ông này chị nhìn trúng rồi, đừng có trộm đồ của người khác.”

Tình hình bên này cũng khiến không ít người qua đường liếc mắt nhìn, nhưng cũng chỉ là liếc mắt thôi, không dừng lại xem.

Cả đám người đi tới một khu vực, rất nhiều các trung tâm thương mại lớn, các khu chợ, còn có các cửa hàng nho nhỏ xinh xinh cùng với những cửa hàng đắt tiền, thực sự là một thiên đường mua sắm của những tín đồ shopping. Hai chị em Lật Điền mua sắm điên cuồng cũng gây ảnh hưởng đến Kỷ Lương, cô mua không ít đồ này nọ. Dù sao cũng có người trả tiền, không mua thì lãng phí.

Vừa ra khỏi trung tâm thương mại, Kỷ Lương đã cảm thấy không khí xung quanh hơi khác lạ. Xe cộ vẫn đi lại tấp nập, người tới người đi, nhưng mà… ẩn giấu trong đó, vẫn có vài tầm mắt chăm chăm hướng về phía họ. Có điều… dựa vào kỹ thuật theo dõi này, có thể cảm thấy được, bọn họ và người đã bắn lén ở HongKong, không phải cùng là một người.

Kỷ Lương ra vẻ lơ đãng quét mắt nhìn một vòng, phát hiện một thanh niên ăn mặc sặc sỡ đứng lẫn trong đám người, nhìn rất giống mấy tên côn đồ.

Thi Thanh Trạch và Tiểu Bạch rời đi một chút, chỉ lát sau đã trở về, sửa sang lại quần áo hơi xộc xệch, khôi phục phong độ ban đầu, ai nhìn cũng

https://thuviensach.vn

không thể nhận ra được là hai người bọn họ vừa hạ gục mười mấy tên côn đồ.

“Chỉ là vài tên lưu manh đường phố thôi.” Tiểu Bạch nói: “Có điều, lần này tên nhóc nhà cậu thực sự gặp chuyện lớn rồi.”

“Gặp chuyện lớn rồi.” Thi Thanh Trạch đứng bên cạnh thêm mắm dặm muối: “Mấy tên côn đồ kia đều nhằm vào cậu, tên nhóc cậu nổi tiếng rồi. Bên bang Thanh Sơn thông báo, ai bắt được cậu sẽ thưởng một trăm vạn yên đấy!”

“Một trăm vạn yên, đối với mấy tên côn đồ kia mà nói thì là một khoản khá lớn. Bỗng chốc cậu trở thành miếng thịt béo mập trong mắt toàn bộ đám lưu manh Nhật Bản!” Tiểu Bạch vỗ vỗ vào mặt Lật Điền Trạch Minh đã sợ đến ngây người vì tin tức vừa rồi.

“Bang Thanh Sơn để mấy kẻ đó tới làm gì?” Kỷ Lương không hiểu lắm. Mấy tên côn đồ này thì được tích sự gì đâu. Nhật Bản quản lý vũ khí nghiêm ngặt không khác gì Trung Quốc, cho nên, mấy người này không thể tuỳ tiện dùng súng bắn họ, hơn nữa, cô đã từng gặp mấy tên côn đồ kiểu thế này rồi, chẳng qua chỉ là nhất thời thấy tiền thì sáng mắt, chẳng có bản lĩnh gì đáng nói.

“Những tên này không có tác dụng gì, nhưng mà…” Hạ Vũ nhìn lướt qua mấy tên côn đồ thỉnh thoảng lại lượn lờ qua: “Có bọn họ ở đây, chúng ta cũng khó tránh được việc phải phân tâm chú ý đến họ.”

Nghe anh nói vậy, Kỷ Lương liền hiểu ngay, có mấy tên này gây rối, thì họ không thể tập trung toàn lực, cũng chẳng khác nào tạo nhiều cơ hội hơn cho bọn sát thủ.

“F**k!” Hắc Tử chửi bậy! Hắn cứ nghĩ đơn giản rằng hạ gục hết mấy đám côn đồ lằng nhằng này đi, bớt được bao nhiêu việc. Nhưng mà… ở

https://thuviensach.vn

đây là Nhật Bản, đánh thoải mái quá sẽ thu hút sự chú ý của cảnh sát, khó giải quyết.

Cuối cùng, mọi người quyết định, cứ quay về toà nhà trung tâm thương mại trước đã. Ở đây có không ít camera giám sát và bảo vệ, ít nhất những người đó cũng không dám ngang nhiên chạy vào trung tâm thương mại gây ồn ào.

Lượng người trong trung tâm không ít, ồn ồn ào ào. Bọn họ đi tới khu bán đồ lót, một đám đàn ông đứng bên cạnh khu bán đồ lót nữ, cực kỳ chói mắt. Dáng người Lật Điền Anh Tử rất nóng bỏng, thỉnh thoảng lại cầm lấy bộ đồ lót khiêu gợi, lắc lắc trước ngực, khiến không ít đàn ông đi qua phải liếc mắt nhìn lại.

Kỷ Lương quay đầu nhìn quanh, ánh mắt vô tình bị mấy bộ đồ lót treo trong tủ kính hấp dẫn đến líu lưỡi!

Đủ loại đồ lót 'tình thú', chỉ có những thứ cô không thể nghĩ tới, chứ không có thứ cô muốn mà không có. Hơn nữa, còn bày bán thoải mái như vậy… trước tủ có không ít thanh niên, cả trai lẫn gái…

"Sao thế? Chị có muốn mua vài bộ không?" Tiểu Bạch lượn qua, cười vô cùng bỉ ổi, kích động: "Mua mấy bộ về đi, cam đoan lão đại sẽ hoá sói, một đêm hoá sói bảy lần!"

Da mặt Kỷ Lương căng lên: "Không cần!" Một đêm bảy lần, anh không chết thì cô cũng bỏ mạng.

"Ha ha — hai người còn trẻ mà, nhìn cái bộ dạng buồn tẻ kia của lão đại, nếu thỉnh thoảng tạo một chút kích thích bên ngoài hắn cũng không tồi đâu." Tiểu Bạch đang nói, bỗng ngừng lại, nụ cười còn đang đọng trên môi cũng tắt hẳn. Không chờ hắn nói, Kỷ Lương cũng phát hiện ra có chuyện không ổn. Đây là một loại phản xạ có điều kiện trực tiếp — bọn họ phát hiện, trong đám đông gần đó, có ánh mắt khác thường! Ánh mắt thù địch

https://thuviensach.vn

cũng không giống ánh mắt này, đây là cảm giác giống như bị kim đâm vậy. Những người khác đều có phản ứng, không ai bảo ai, cùng vây quanh chị em Lật Điền, ánh mắt đảo qua đám đông, tìm kiếm nhân vật khả nghi.

Kỷ Lương nhanh chóng tìm kiếm, nhưng đảo vài lần cũng không tìm thấy kẻ khả nghi. Khi cô đang định chuyển mắt sang chỗ khác, bỗng có khuôn mặt của một người đàn ông Châu Á lọt vào mắt cô. Cô chú ý tới hắn, không phải vì hắn đột nhiên có biểu cảm gì khác lạ, mà vì hắn… không hề có chút biểu cảm nào. Cả khuôn mặt không hề có cảm xúc, hắn đứng giữa đám đông, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô. Kỷ Lương tập trung nhìn chằm chằm vào hắn. Thoạt nhìn hắn cũng không quá ba mươi tuổi, cao khoảng 1m75, mặc một chiếc áo sơ mi bình thường, có thể nhìn thấy được cơ bắp của hắn rất phát triển, qua lớp áo sơ mi cũng cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa trong người hắn…

“Lâm Hải Bình!”

Kỷ Lương dùng âm lượng chỉ bọn họ có thể nghe thấy, đọc ra tên này.

Vì, dáng vẻ của thanh niên kia, giống y như đúc người trên bức ảnh chụp mà cô nhận được.

Chương 088.2

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

***

Giọng nói của cô rất nhỏ, lẫn vào trong trung tâm thương mại đông đúc ồn ào, nếu không phải mấy người bọn họ đang đứng rất gần nhau, lại có thính lực hơn người, thì căn bản không thể nghe thấy. Nhưng người đàn ông kia, lại như nghe được lời cô nói, hắn nhìn cô một cái rồi xoay người, quẹo vào các khúc quanh, biến mất. Kỷ Lương vừa định đuổi theo, Hạ Vũ liền kéo cô lại.

https://thuviensach.vn

“Đừng đuổi theo!”

“Nhưng mà…” Người kia có thể chính là manh mối, Kỷ Lương quay đầu muốn gạt tay anh ra, đột nhiên nhìn thấy một điểm đỏ hiện lên sau lưng Hạ Vũ. Anh quay lưng về phái đó, nên không phải hiện, tim cô như bị kéo căng lên, vội đưa tay đẩy anh: “Cẩn thận!”

Không có tiếng súng vang lên, nhưng mùi khói thuốc súng lại tràn ngập trong mũi. Chất lỏng màu đỏ tươi từ từ tuôn ra sau lưng Hạ Vũ, viên đạn găm vào đúng vị trí thắt lưng của Hạ Vũ, sau đó, màu quần áo xung quanh khu vực thắt lưng, từ từ sẫm lại…

Những người khác nhanh chóng rút súng ra, lao đến hướng viên đạn bay tới, nhất thời, toàn bộ trung tâm thương mại vô cùng hỗn loạn, tiếng mọi người gào thét, khóc chói tai, tiếng chạy trốn……

Kỷ Lương giữ chặt Hạ Vũ, cõng anh trên lưng, lao vào một cửa hàng gần đó. Mấy người khác bảo vệ chị em Lật Điền đi vào cửa hàng, Thi Thanh Trạch cũng đuổi theo sau. Tiểu Bạch xé quần áo Hạ Vũ ra, tuy đã mặc áo chống đạn, nhưng viên đạn kia lại trực tiếp xuyên qua áo chống đạn, găm vào trong cơ thể, máu không ngừng chảy.

“Viên đạn găm vào phổi!” Sắc mặt Tiểu Bạch vô cùng nghiêm trọng: “Cần phẫu thuật ngay!”

“F**k! Bệnh viện gần đây nhất ở đâu?” Hắc Tử to giọng hỏi, những người xung quanh bị tình huống phát sinh đột ngột này doạ cho ngẩn người, lại thấy tay Hắc Tử cầm súng, dáng vẻ hung thần ác sát, nên sợ tới mức khóc thét lên. Cô gái bán hàng thậm chí sợ đến mức không thể khống chế được: “Mẹ nó…” Hắc Tử kéo Lật Điền Trạch Minh qua, họng súng nhắm ngay vào thái dương hắn, “Nói mau, bệnh viện gần đây nhất ở đâu?”

Sau khi có câu trả lời, Hắc Tử cõng Hạ Vũ, đưa theo chị em Lật ĐIền, nhanh chóng đi ô tô tới bệnh viện! Vừa vào bệnh viện, đám bác sĩ, hộ lý

https://thuviensach.vn

nhìn thấy bộ dạng hung hãn, cả người đầy máu của họ, lại thấy Hạ Vũ bị thương do súng, đang định báo cảnh sát xử lý, thì Lật Điền Anh Tử vừa kịp phục hồi tinh thần liền lấy thân phận tiểu thư gia tộc Lật Điền để áp chế, giải quyết xong. Sau đó, Tiểu Bạch giật lấy áo blouse của bác sĩ, tự mình vào phòng phẫu thuật.

Khi Thi Thanh Trạch đến bệnh viện, cả đám người đang chờ trước cửa phòng phẫu thuật, thời gian trôi đi từng giây từng phút, đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng. Hai mươi phút sau, cảnh sát tới! Trong trung tâm thương mại xảy ra chuyện bắn nhau như vậy, không thể không kinh động đến cảnh sát. Nhưng lúc này, lòng mọi người đều đang đặt vào Hạ Vũ nằm trong phòng phẫu thuật! Lật Điền Anh Tử bước tới nói vài câu với viên cảnh sát dẫn đầu, đám cảnh sát kia dò xét bọn họ một chút, sau đó cũng không lập tức bước tới, mà đứng chờ cách đó không xa.

Không biết đã qua bao lâu, đối với Kỷ Lương, thì thời gian này như đã dài cả thế kỷ. Cô lờ mờ nhìn chằm chằm vào đèn phẫu thuật vừa tắt, cửa bị mở ra từ bên trong, Tiểu Bạch mặc áo blouse đi ra, kéo khẩu trang xuống, vẻ mặt rất nghiêm trọng, khiến tim Kỷ Lương không ngừng chìm xuống. Cô há miệng thở dốc, muốn hỏi tình hình, lại phát hiện môi mình chỉ khẽ giật giật, không phát ra tiếng.

“Sao rồi? Sếp thế nào?” Hắc Tử vọt qua, ôm lấy vai Tiểu Bạch hỏi.

Tiểu Bạch mím môi: “Tôi… đã cố hết sức rồi!”

“F**k! Sao có thể thế được!!!” Hắc Tử không tin vào câu trả lời đó.

Đúng vậy! Sao thế được? Anh là Hạ Vũ cơ mà? Là người đàn ông không có gì không làm được. Không phải anh đã nói sẽ kết hôn với cô sao? Hai người còn chưa kết hôn mà…

“F**k!” Tiểu Bạch đấm cho Hắc Tử một cái: “Con mẹ nó chứ, ai bảo đã chết rồi đâu!”

https://thuviensach.vn

“Hả?” Hắc Tử nghe vậy, cả người run lên: “Không chết à?”

“F**k cái miệng quạ đen của cậu ấy.” Tiểu Bạch đưa tay lại định đấm cho hắn thêm một cú nữa, Kỷ Lương vội lao tới, ôm lấy tay hắn, mở to mắt nhìn hắn hỏi: “Anh… anh ấy… anh ấy thế nào?” Cô vất vả lắm mới tìm lại được giọng nói của mình.

Nhìn cô như vậy, Tiểu Bạch có chút không đành lòng: “Không có gì! Chỉ là… viên đạn cắm vào phổi, bị tổn thương cột sống, thần kinh cũng bị tổn thương… Sếp… cần phải nghỉ ngơi…” Tiểu Bạch nói ra từng kết luận một, khiến sắc mặt mọi người càng lúc càng trầm xuống.

Nhất là kết luận cuối cùng, thần kinh bị tổn thương… Thần kinh bị tổn thương có thể nặng cũng có thể nhẹ, nếu nghiêm trọng thì có thể sẽ bị liệt toàn thân.

“Còn sống là tốt rồi… còn sống là tốt rồi…” Kỷ Lương thì thào tự nói, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất, gục đầu vào hai bàn tay, lặng lẽ khóc, mượn cách này để phát tiết sự sợ hãi, bất an trong lòng…

Mấy tiếng sau, Trầm Sùng cũng bay sang, sau khi nghe xong tình hình của Hạ Vũ, mặt hắn vô cùng căng thẳng, khẽ vỗ vai Kỷ Lương an ủi, không nói gì, rồi rời khỏi phòng bệnh, Tiểu Bạch cũng đi ra theo, bọn họ còn có một chút chuyện phải xử lý.

Kỷ Lương ngồi lại bên cạnh giường bệnh, suốt một thời gian dài không có phản ứng hay động tác gì, thậm chí ngay cả bọn Trầm Sùng đi lúc nào, cô cũng không hề biết! Trong ấn tượng của cô, người đàn ông này vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, không có việc gì không làm được… giống như siêu nhân, cho đến khi nhìn thấy viên đạn cắm thẳng vào người anh, cô mới biết, anh cũng chỉ là một người bình thường.

Anh mặc quần áo bệnh nhân màu xanh lam, vạt áo mở rộng, nhìn thấy được từng vòng từng vòng băng trắng quấn quanh ngực anh. Ánh mắt Kỷ

https://thuviensach.vn

Lương đảo qua làn da lộ ra bên ngoài lớp băng trắng, trên da đầy kín những vết thương nho nhỏ đã tiết lộ chủ nhân của nó không hề thương tiếc thân thể này chút nào.

Cô ghé sát người vào, ngắm nhìn khuôn mặt đang có vẻ rất yên bình kia. Cũng chỉ vào lúc này, anh mới có thể… yên lặng đến như vậy… yên lặng đến mức khiến người ta cảm thấy, rất dễ gần…

Dễ gần sao?

Đây không phải là điểm đặc biệt vốn có của Hạ Vũ sao?

Kỷ Lương nhìu mày, nhẹ nhàng chạm tay vào đôi mắt không hề hé mở của anh. Hạ Vũ không có sức sống như vậy, cô không thích, cực kỳ không thích!

Anh phải mở to đôi mắt này ra, dùng ánh mắt đặc biệt của họ Hạ nhà anh, chăm chú ngắm nhìn cô…

Đang định rụt tay lại, một giọng nói trầm khàn đột nhiên vang lên: “Sờ đủ chưa?”

Kỷ Lương nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen kia, tuy không có vẻ tinh tường, tươi sáng như trước, nhưng đúng là nó đang mở to. Cô không thu tay lại nữa, mà ngược lại còn tiếp tục vuốt ve mặt anh, nói: “Chưa đủ! Lỡ sờ rồi thì phải sờ cho đã.”

Giọng nói khàn khàn của cô khiến Hạ Vũ nhíu mày, khi Kỷ Lương nhìn thấy biểu cảm của anh, cô không kìm được, khẽ cười, nhưng hốc mắt lại đỏ ửng lên.

“Khóc cái gì? Anh còn chưa chết mà.” Nói xong, anh đưa tay lên định lau nước mắt cho cô, nhưng vừa muốn cử động đã bị cô giữ lại.

https://thuviensach.vn

“Làm gì thế? Vừa tỉnh lại đã không an phận rồi.” Tay đang cắm đầy dây truyền dịch mà còn lộn xộn. Kỷ Lương cẩn thận kiểm tra lại kim truyền, xác định nó không bị cử động của Hạ Vũ làm lệch vị trí.

Thấy cô như vậy, khoé miệng Hạ Vũ hơi giật giật, mí mắt nặng nề chỉ muốn ngủ, ý thức cũng mơ hồ hơn. Anh nghe thấy cô nói: “Anh ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Thấy anh đã ngủ say, Kỷ Lương mới lén ra khỏi phòng đi tìm Tiểu Bạch. Lúc đi tới chân cầu thang, nhìn thấy Tiểu Bạch và Trầm Sùng đang đứng bên kia, cô vừa định đi qua, chợt nghe Tiểu Bạch nhắc tới tên cô, khiến cô bất giác bước nhẹ hơn.

“Việc này… đừng nói cho Kỷ Lương biết.” Tiểu Bạch hít một hơi thuốc: “Nếu để cô ấy biết, là vì cú đẩy của cô ấy, mà viên đạn mới trúng vào chỗ hiểm của sếp thì…”

“Ừ, việc này không có ai muốn cả.” Giọng Trầm Sùng hơi trầm trọng: “Thủ đoạn của tên đó thật cay nghiệt, đầu tiên là cố tình dùng tia hồng ngoại khiến Kỷ Lương chú ý, làm Kỷ Lương đẩy sếp ra, thế nên sếp mới mất thăng bằng, không thể tránh được chỗ hiểm.”

“Nhưng mà… Lúc đó, dù sếp có thể tránh, cũng sẽ không tránh.” Tiểu Bạch nói: “Với đường đạn đó, nếu lúc ấy sếp chỉ cần tránh đi, viên đạn sẽ bắn trúng tim Kỷ Lương, như vậy… Kỷ Lương—.” Tiểu Bạch còn đang nói dở, vừa nhìn thấy bóng người đứng bên ngoài, liền nghẹn lại: “Kỷ… Kỷ Lương, chị…”

Trầm Sùng ném tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày dập tắt, nhìn Kỷ Lương: “Cô… cô cũng nghe thấy rồi à?”

Kỷ Lương siết chặt nắm tay, rồi lại thả ra, thả ra, rồi lại siết lại. Cô không thể tin được, tình hình của Hạ Vũ bây giờ, là do chính mình gây ra! Với năng lực của Hạ Vũ, hoàn toàn có thể tránh được chỗ hiểm, nếu cô không

https://thuviensach.vn

đẩy anh ra, thì anh mới hoàn toàn có thể đẩy cô ra, như vậy cũng sẽ hoá giải được mối nguy hiểm lần này…

Tiểu Bạch bước tới, một tay kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy vai Kỷ Lương như một người bạn. Kỷ Lương chôn sâu vào lòng hắn, đau đớn khóc thành tiếng, nhưng không có cách nào khóc cho vơi hết cảm xúc kia trong lòng… Cũng không biết đã khóc bao lâu, chờ đến khi cô hồi phục lại tinh thần, thì mới biết Trầm Sùng và Tiểu Bạch đã đưa cô vào một căn phòng trong bệnh viện để ngồi nghỉ.

“Khá hơn chưa.” Trầm Sùng đưa khăn mặt cho cô.

Kỷ Lương lên tiếng, giọng khàn đến gần như không thể nói được: “Là… là tôi hại anh ấy…”

Trầm Sùng đưa tay ngăn lời cô lại: “Đừng nói những điều này, đối phương quá xảo quyệt, hơn nữa, địch trong tối, ta ngoài sáng,” hắn lại châm thuốc, hít sâu vài hơi: “Cô cũng đừng tự trách mình nữa, chăm sóc sếp cho tốt, ở bên cạnh sếp đi. Chuyện còn lại, cứ giao cho chúng tôi là được.”

Kỷ Lương xin hắn một điếu thuốc, tay run rẩy châm lên, rồi hít liên tục ba hơi dài, hút sâu đến mức điếu thuốc gần tàn hết, sặc nghẹn khiến cổ họng cô đau đớn. Nói thì dễ, nhưng làm sao cô có thể không tự trách mình…

“Như vậy cũng tốt…” Vẻ mặt Trầm Sùng khổ sở nhưng lại cố nở nụ cười: “Hiện giờ sếp cũng không thích hợp tiếp tục làm việc này.” Những người công tác như bọn họ, nếu có người nhà hay người thân gì đó, thì cũng nên rút lui: “Sau này an phận ở nhà giúp vợ dạy con là tốt rồi, không cần phải trải qua những ngày sống giữa lằn ranh sinh tử nữa.”

Kỷ Lương muốn đáp lại hắn một câu, nhưng chợt phát hiện ra mình còn không thể nói thành lời, ngay cả cười cũng không đủ sức…

https://thuviensach.vn

Cô… phải đối mặt với Hạ Vũ thế nào đây?!

“Tiểu Bạch, cậu… nói thật đi, tình hình của Hạ Vũ, anh ấy…” Đến lúc này, cũng không cần phải tiếp tục lừa cô nữa chứ.

Tiểu Bạch nhìn Trầm Sùng, thấy hắn không có ý kiến gì, mới nói thật: “Chưa nói đến chuyện ảnh hưởng đến tri thức, mà tổn thương thần kinh thì chị cũng biết là thế nào rồi. Tình hình của sếp, nặng thì liệt toàn thân, nhẹ thì… hai chân không sử dụng được nữa!” Nhìn thấy mặt cô trắng xanh đi, Tiểu Bạch vội vàng bổ sung: “Nhưng mà cũng không phải không có cách chữa trị. Với trình độ y học hiện đại bây giờ, chỉ cần cố gắng trị liệu sau chấn thương, thì vẫn có thể hồi phục được…”

Vẫn có cơ hội hồi phục…

Đây là tình huống tốt nhất sao?!

Một người đàn ông tâm cao khí ngạo như vậy, một người đàn ông từ trước đến giờ luôn mạnh mẽ, đứng đầu sóng ngọn gió, giờ lại chỉ có thể đi lại nhờ xe lăn, đối với anh, đây không chỉ là sự tổn thương mạnh mẽ về sinh lý, mà còn là sự tổn thương nặng nề về tâm lý.

Lúc Kỷ Lương quay lại phòng bệnh, Hạ Vũ vẫn còn đang ngủ, ngủ rất say, giống như một người đã rất lâu rồi không được ngủ yên, dưới tác dụng của thuốc mê, rốt cuộc cũng có thể đặt sự phòng bị, cảnh giác của mình xuống mà ngủ một giấc yên lành.

Kỷ Lương nhìn hai chân đang để thẳng của anh, lúc trước anh có nhấc tay lên… may mà tình huống nghiêm trọng nhất đã không xuất hiện. Cô cố gắng tìm niềm vui trong sự đau khổ mà nghĩ như thế.

Cho đến khi trời tối đen rồi sáng lại, Kỷ Lương không biết đã gục đầu xuống chiếc bàn bên cạnh giường, ngủ từ bao giờ, bị tiếng động trên

https://thuviensach.vn

giường truyền tới đánh thức. Cô vừa mở mắt đã thấy Hạ Vũ đang vùng vẫy muốn ngồi dậy. Kỷ Lương nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ sáng.

“Anh…” Cô nhanh chóng lao tới đỡ anh: “Anh ngoan ngoãn một chút đi, vừa phẫu thuật xong, phải cố gắng nằm dưỡng bệnh chứ.”

“WC!”

Kỷ Lương ngẩn người, thấy anh lại muốn xuống giường, vội vàng ấn anh nằm xuống: “Anh đừng cử động, để em…” nói xong liền rút bô từ gầm giường ra.

“Em làm gì…” Hạ Vũ vừa nhìn thấy thứ đó, da mặt như co giật.

“Không phải là anh muốn đi tiểu sao?” Kỷ Lương vén chăn nửa thân dưới của anh lên, kéo quần anh xuống, động tác rất liền mạch, lưu loát, sau đó, đưa tay…

“Em…”

Kỷ Lương không ngẩng đầu nhìn anh, nhanh chóng nhét cái gì đó của anh vào miệng bô, sau đó xoay người, cho anh đỡ xấu hổ: “Anh tiểu đi! Xong thì bảo em!”

Mặt Hạ Vũ cứng lại, cuối cùng cũng chỉ có thể nhờ vật kia giải quyết vấn đề sinh lý của mình.

Sau khi nghe tiếng ‘xì xèo’ chấm dứt, Kỷ Lương xoay người liền thấy anh đang cố cử động muốn đặt chiếc bô xuống đất: “Sao anh cứ không chịu nghe lời thế, đã dặn anh xong thì bảo em cơ mà.”

“Có vấn đề gì to tát đâu.” Anh nhìn băng trắng trên ngực: “Chẳng qua chỉ trúng một viên đạn.”

https://thuviensach.vn

Cổ họng Kỷ Lương nghẹn lại, cầm bô đi về phía phòng tắm, rửa sạch, sau đó nhìn vào gương, chỉnh trang lại sắc mặt của mình, cố gắng để cho biểu cảm của mình không quá cứng ngắc, nhìn đi nhìn lại xem mặt mình có vẻ gì lạ thường không…

Loảng xoảng—

Từ phòng bệnh đột nhiên truyền đến những tiếng đổ vỡ, Kỷ Lương vội vàng chạy ra ngoài, thấy chiếc ghế đặt bên cạnh giường đổ xuống đất, Hạ Vũ úp sấp trên giường không nhúc nhích.

“Anh không sao chứ?” Kỷ Lương bước nhanh tới, đỡ anh ngồi dậy. Hạ Vũ không nói gì, để yên cho cô đỡ mình, sau đó đắp chăn lên…

Kỷ Lương hoảng hốt nhìn vẻ mặt không có chút biểu cảm nào của anh: “Anh…”

Đột nhiên, anh đưa tay, rút hết kim tiêm đang cắm trên tay, cau mày xoa xoa hai chân của mình, rồi sau đó, anh không ngừng nhéo, đấm hai chân. Anh không nói năng gì, nhưng lại không ngừng hành hạ hai chân của mình. Hai chân không có cảm giác gì đã nói cho anh một sự thật rất tàn khốc. Anh ngẩng đầu nhìn Kỷ Lương, trong mắt lần đầu tiên xuất hiện sự khủng hoảng. Anh nhìn Kỷ Lương đầy chờ đợi, chờ cô có thể lên tiếng, lên tiếng nói cho anh biết, tất cả những chuyện này không phải sự thật, nói cho anh biết, anh đã đoán sai, nói cho anh biết, hai chân của anh không sao cả!!!

Kỷ Lương hơi giật môi, muốn nói, nhưng lại phát hiện ra… mình không có cách nào đối mặt với ánh mắt chờ đợi đó của anh. Cô chỉ có thể cụp mắt xuống, che đi sự đau đớn trong mắt mình. Bảo cô phải làm thế nào để mở miệng nói cho anh biết, nói cho anh biết rằng, chân anh… bị tàn phế đây?!!!

Cô né tránh ánh mắt của anh, chính là phủi sạch sự hy vọng cuối cùng của anh! Hạ Vũ điên cuồng đấm xuống hai chân mình, càng đấm càng nặng

https://thuviensach.vn

tay hơn, nhưng miệng vẫn ngậm chặt không phát ra âm thanh gì, động tác của anh khiến vết thương trên người toét miệng ra, màu máu nhuộm đỏ thắm băng gạc…

“Đủ rồi! Hạ Vũ — dừng tay đi — anh dừng tay đi —.” Kỷ Lương ôm chặt lấy anh, không cho anh tiếp tục cái hành vi tự hành hạ mình này của anh: “Dừng tay đi — đừng đánh nữa—-.”

Giây tiếp theo, Hạ Vũ thực sự bình tĩnh lại, vẻ cuồng loạn trong mắt cũng hoàn toàn biến mất. Một sự yên lặng giống như cơn bão vừa tan, ánh mắt khi xưa rạng rỡ, có thần bao nhiêu, giờ phút này như không có tiêu cự. Anh ngẩng đầu nhìn trần nhà trắng ảm đạm, mặc kệ Kỷ Lương ôm chặt mình cũng không phản ứng gì.

“Hạ Vũ… Xin… xin anh đừng tuyệt vọng…” Kỷ Lương cắn môi, cố gắng khống chế không để ình bật khóc: “Tiểu Bạch nói… có thể hồi phục…”

Anh không nói thêm gì, ngơ ngác nhìn trần nhà thật lâu, thật lâu…

“Em buông tay đi…” Giọng nói khàn khàn, nặng nề cất lên.

Kỷ Lương cẩn thận thả lỏng cánh tay, ánh mắt không dám dời đi một giây, chỉ sợ anh sẽ tiếp tục tự hành hạ mình. Nhưng anh không làm thế, anh không phát cuồng nữa, chỉ bình tĩnh, bình tĩnh nhìn Kỷ Lương, bình tĩnh nằm xuống giường, bình tĩnh đắp chăn lên, bình tĩnh nhắm hai mắt lại —-.

Có lẽ, đây chỉ là một giấc mơ…

Đến khi tỉnh lại, anh sẽ phát hiện, tất cả đều là giả, anh vẫn là Hạ Vũ trước đây, hai chân của anh không sao, anh vẫn có năng lực bảo vệ cho cô…

*

https://thuviensach.vn

Ở bên này, Kỷ Lương đang chăm sóc Hạ Vũ, thì bên kia, Trầm Sùng tiếp nhận công việc của Hạ Vũ, đầu tiên là phải ứng phó với đám cảnh sát Nhật Bản. Dù sao, cả đám người bọn họ sử dụng súng phi pháp ở khu trung tâm thương mại, gây chuyện ồn ào như vậy, không giải quyết không được.

May mà còn có Lật Điền Anh Tử, sau khi sự việc phát sinh, cô liền gọi điện về báo với Lật Điền Khẩu Nhất Lang, thông báo chuyện hai chị em họ đã quay lại Nhật Bản, đồng thời kể lại vụ bắn súng phát sinh ở trung tâm. Có Lật Điền ra mặt, bên phía Cục cảnh sát cũng dễ xử lý hơn, nhưng có một vài thủ tục, vẫn cần người của họ cùng đi qua một chuyến.

Trong đại sảnh cục Cảnh sát Nhật Bản, hai người Trầm Sùng và Tiểu Bạch ngồi trong phòng thẩm vấn, chờ cảnh sát tới ghi biên bản. Một lát sau, hai cảnh sát mặc cảnh phục bước vào, một nam một nữ, nói tiếng Anh theo ngữ điệu địa phương:

“Tên!”

“Trầm Sùng.”

“Bạch Duật.”

Người đàn ông kia viết tên họ xuống, rồi hỏi tiếp: “Người ở đâu?”

“Trung Quốc.”

“Trung Quốc à…” cô gái bên cạnh lặp lại, mặt có vẻ mất tự nhiên, dùng tiếng mẹ đẻ nói nhỏ: “Bảo sao —- người Trung Quốc thích nhất là gây rối.” Trong giọng nói cũng không giấu được vẻ chán ghét.

Sắc mặt Trầm Sùng và Tiểu Bạch đều biến đổi, may mà không phải Hắc Tử ở đây, nếu không, cô nàng này nhất định sẽ bị Hắc Tử tát ột cái.

https://thuviensach.vn

“Các người sử dụng súng trái phép, lại nổ súng nơi công cộng, tạo ra ảnh hưởng và hậu quả không tốt.” Cô nàng kia đẩy cặp kính trên mũi, sắc mặt hơi kiêu căng.

“Chuyện này tôi nghĩ tiểu thư Lật Điền đã nói qua với các vị rồi.” Trầm Sùng đan hai bàn tay vào nhau, đặt trên đùi: “Chúng tôi là vệ sỹ, nhiệm vụ là bảo vệ cho sự an toàn của tiểu thư Lật Điền.”

Viên cảnh sát nam bên cạnh ghé vào tai cô cảnh sát kia nói gì đó. Có lẽ họ nghĩ Trầm Sùng và Tiểu Bạch không hiểu tiếng Nhật, nên cũng không khống chế âm lượng, thoải mái bàn tán. Đại khái là nữ cảnh sát kia hơi bất mãn với hành vi độc đoán của gia tộc Lật Điền, viên cảnh sát nam khuyên cô ta thu mình một chút, đừng đối nghịch với mấy nhân vật tai to mặt lớn này, nói chuyện một hồi, hai người coi như cũng có tiếng nói chung.

“Tuy tiểu thư Lật Điền đã nói, nhưng mà… các người vẫn tạo ra sự hỗn loạn không nhỏ, tôi tạm giữ các người một đêm.” Viên nữ cảnh sát dùng tiếng Anh ngữ điệu Nhật nói xong, lại quay đầu nói với nam cảnh sát kia: “Dẫn bọn họ đến một phòng tạm giam đi.”

“Như vậy không ổn lắm đâu.” Nam cảnh sát do dự nhìn dáng vẻ nhã nhặn của Trầm Sùng và Tiểu Bạch: “Nhưng người này đều là…”

“Tôi quyết định!” Nữ cảnh sát nói xong, liền đứng dậy để viên nam cảnh sát đưa bọn họ đi.

Tiểu Bạch và Trầm Sùng bị đưa vào một phòng tạm giam. Bên trong có không ít người, nhìn dáng vẻ hung hãn kia là đủ biết bọn họ không phải lương thiện gì. Hai người liếc nhìn nhau một cái, thừa hiểu đối phương đang giở trò gì. Trầm Sùng và Tiểu Bạch cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi vào, nhìn cánh cửa sắt đóng lại trước mặt, còn có vẻ thông cảm trong mắt viên nam cảnh sát kia…

https://thuviensach.vn

“Qua đêm nay, ngày mai sẽ thả các người về.” Nữ cảnh sát nói một câu như vậy, rồi quay sang nói tiếp với những người khác trong phòng tạm giam: “Mấy người cũng đừng làm bậy, hai người này là người Trung Quốc đấy.”

Câu nói này, nghe thế nào cũng giống như thông báo ấy gã kia biết: “Các người cứ thoải mái làm loạn đi. Đây là hai gã Trung Quốc.”

Cho nên, khi Trầm Sùng và Tiểu Bạch xoay người lại, liền thấy những gã kia lộ ra vẻ hung ác, từ từ tiến lại gần bọn họ…

Hết chương 088.

https://thuviensach.vn

Chương 89: Tai Hoạ Trong Phòng Tạm Giam

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Trầm Sùng và Tiểu Bạch dùng thân phận là hai người Trung Quốc bị giam trong phòng này, nhất là khuôn mặt tuấn tú thư sinh của bọn họ, lọt vào mắt đám Nhật Bản hung hãn, thì bề ngoài của bọn họ cũng biểu thị cho sự ‘yếu đuối, dễ bắt nạt’.

Người Nhật vốn không cao, tầm vóc của đàn ông Nhật cũng không giống bên Âu Mỹ, nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ, ví dụ như mấy gã đàn ông cường tráng trong phòng tạm giam này, tất cả đều rất cao to khoẻ mạnh…

“Nhìn kìa… Hai gã ‘đàn bà’ xinh đẹp mới vào trại.” tiếng nói vang lên từ góc tối, kéo theo một loạt tiếng cười lớn phụ hoạ. Sau đó, những gã đang tụ tập một chỗ, tách ra thành một lối đi cho người vừa lên tiếng, cũng để Trầm Sùng và Tiểu Bạch nhìn thấy rõ chủ của giọng nói vừa rồi.

Là một gã đàn ông xăm đầy người, to lớn, cường tráng, trên đầu chỉ để lại một nhúm tóc, nhuộm đủ màu sắc, nhìn giống như một cái mào gà được nhuộm màu. Nhìn bộ dạng của gã, có vẻ là thủ lĩnh của đám phạm nhân trong phòng này.

Trầm Sùng và Tiểu Bạch thoáng liếc nhau, rồi không để ý đến sự khiêu khích của gã kia. Hai người nhìn xung quanh, cuối cùng chọn một chỗ ngồi xuống, qua đêm nay là có thể đi rồi.

Bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện, nhiều gã ‘mào gà’ sặc sỡ như vậy khiêu khích họ cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Bọn họ đã không còn là

https://thuviensach.vn

những tên nhóc làm việc dễ xúc động nữa rồi. Biết yên lặng rồi biết kiên cường, chỉ cần không chạm đến cái vảy ngược của họ, thì những chuyện thế này họ cũng có thể cười trừ cho qua.

Nhưng sự trầm mặc của họ, vào mắt mấy gã kia lại thành thể hiện sự yếu đuối. Mấy gã đó nghĩ hai tên Trung Quốc này thật nhát gan, không dám phản bác câu nào, cũng vì vậy, mà sự hung ác của mấy gã đó như sống lại.

"Đồ hèn."

"Đàn bà."

"Ha ha ha —- Trung Quốc chỉ toàn mấy tên hèn nhát thế này thôi…"

…

Trầm Sùng lôi thuốc lá ra, đưa cho Tiểu Bạch một điếu, lại sờ soạng trên người, không tìm thấy bật lửa, mới nhớ ra vừa rồi đã bị nữ cảnh sát kia lấy mất: "Này —." Hắn đưa mắt nhìn đám Nhật Bản vẫn luôn cười giễu cợt bọn họ nãy giờ: "Có lửa không? Mượn một chút!"

Đám người kia sửng sốt, không nghĩ hắn lại bình tĩnh như vậy, còn bình tĩnh muốn hút thuốc, thậm chí còn lên tiếng xin họ lửa… Đầu óc tên này có vấn đề, hay là sợ đến choáng váng rồi?

"Này… này… này…" một người thanh niên chợt phục hồi tinh thần, vội vàng kéo áo Trầm Sùng: "Anh điên rồi à?" Hắn dùng tiếng Trung rất chuẩn.

Tiểu Bạch nhìn người thanh niên kia, lúc trước, người này vẫn co tròn người nằm trong góc tối, không ngờ lại là người Trung Quốc. Có điều, nhìn tình trạng của cậu ta có vẻ cũng không ổn lắm, cả người đầy vết thương, tuy cậu ta cố gắng muốn giấu đi, nhưng Tiểu Bạch vẫn nhìn thấy rõ cậu ta không tự nhiên… nửa người dưới cứng ngắc, rất mất tự nhiên. Xem ra, cậu

https://thuviensach.vn

ta đã bị ‘chăm sóc đặc biệt’ trong phòng tạm giam này, Tiểu Bạch và Trầm Sùng cùng liếc nhìn nhau một cái.

“Lửa à…” Gã đầu mào gà nhuộm đứng dậy, kéo thắt lưng quần, cười vô cùng bỉ ổi, dâm đãng: “Lửa khác thì không có, chứ lửa dục thì có rất nhiều. Chúng mày có muốn tới đây dập lửa không?!”

“A ha ha ha ha…”

“Ông đây cũng muốn, lại đây dập lửa cho ông đi.”

“Chúng tao rất thích dạng như tên nhóc kia nha…”

…

Các tiếng cười nhạo liên tiếp vang lên, Trầm Sùng còn đang ngậm thuốc trong mồm, đứng vụt dậy.

“Này, anh…” cậu thanh niên Trung Quốc kia nhìn thấy hắn hành động như vậy, hoảng sợ, vội vàng đưa tay giữ chặt hắn lại, muốn ngăn hắn đừng xúc động, nếu không người chịu khổ chính là mình, nhưng lại bị Tiểu Bạch ở bên cạnh kéo lại.

“Để hắn đi đi.”

“Nhưng mà…” Người thanh niên kia không quên được nỗi đau trên người mình, đó là một bài học đẫm máu, nhưng đây là địa bàn của người Nhật, bọn họ…

“Cậu gặp chuyện gì thế?” Tiểu Bạch vòng tay ra sau đầu, hàn huyên tâm sự với cậu ta. Nhìn tình hình của cậu ta, thật sự rất thê thảm.

Cậu thanh niên vẫn còn lo lắng cho Trầm Sùng ở bên kia, không có tâm trạng nào mà nghe câu hỏi của Tiểu Bạch. Cậu nhìn thấy Trầm Sùng đi đến trước mặt gã đầu mào gà nhuộm kia, hai người đứng cạnh nhau mới thấy…

https://thuviensach.vn

người đàn ông Trung Quốc này cũng rất cao, không hề lùn, thậm chí… thậm chí còn cao hơn gã Nhật Bản kia một chút, chỉ vì hắn mặc âu phục, nhìn lại rất nhã nhặn lịch sự, nên khiến người ta không chú ý đến chiều cao của hắn.

“Muốn tao dập lửa cho chúng mày à?” Trầm Sùng đưa tay lên cầm thuốc, hỏi.

“Cái…” Đầu mào gà giật nảy mình, nhìn khuôn mặt trắng trẻo lịch lãm kia, gã lại thoáng hoảng hốt: “Đúng! Mau lại đây cho ông… A…”

Còn chưa nói xong, một chân đã đạp thẳng vào háng gã, lực đá rất mạnh khiến gã quỳ sụp xuống đất, ngay cả kêu lên đau đớn còn không kêu thành tiếng được.

“Dập lửa rồi đấy.” Trầm Sùng ngồi xổm xuống trước mặt gã.

Cậu thanh niên đứng bên cạnh Tiểu Bạch bị hành động của Trầm Sùng doạ cho sợ đến suýt rơi cả trong mắt ra ngoài, há hốc mồm đến nửa ngày cũng không nói được thành lời… Đây, đây đúng là dập lửa mà! Dập lửa một cách triệt để! Cậu nhìn gã đàn ông Nhật bản đang quỳ rạp trên mặt đất… Một cước đó, dường như có thể làm cho ‘lửa’ của gã cả đời này cũng không bốc lên được nữa… Nhưng mà, đáng đời…

“Này… anh, anh không giúp anh ấy à?” Cậu nhìn Tiểu Bạch ở bên cạnh.

Tiểu Bạch phẩy tay: “Để hắn tự làm đi… ‘lửa’ của hắn cũng đang cháy to!”

“Đây…”

Gã mào gà bị đạp mạnh vào trứng làm ấy gã kia ngẩn người, không biết tên nào bừng tỉnh trước, sau khi hô lên một câu tiếng Nhật, cả đám người liền xông lên, vây chặt lấy Trầm Sùng, đúng vào lúc mà cậu thanh niên kia

https://thuviensach.vn

nghĩ rằng người đồng bào Trung Quốc có dáng vẻ lịch sự nhã nhặn kia của mình sẽ bị đánh trọng thương thì…

Chợt nghe những tiếng ầm ĩ rất nhanh và liên tục vang lên, cùng lúc đó, là tiếng gãy xương vang ròn, cũng chỉ trong khoảnh khắc ấy, cả đám người Nhật kia ngã sấp hoặc quỳ rạp xuống đất, ôm cổ tay mình rên rỉ!!!

“F**k con mẹ mày!” Trầm Sùng rút một chiếc bật lửa từ người một gã người Nhật, châm thuốc, hút một hơi, sau đó phun ra một câu chửi bậy thô tục: “Lúc ông mày bắt đầu chơi, thì chúng mày còn chưa mọc lông đâu. Trước mặt ông mày mà dám giở trò lưu manh, con mẹ nó, chúng mày định múa rìu qua mắt thợ à.”

Trầm Sùng không giống như Hạ Vũ hay Thi Thanh Trạch, một người là con ông cháu cha, một người là con nhà giàu. Hắn là một người không có gia cảnh gì đặc biệt. Trước khi gia nhập vào S.M.T, hắn thậm chí còn trà trộn vào thành phần bất lương trong xã hội đen, sau đó, có lần đụng phải Hạ Vũ. Từ sau khi làm thuộc hạ của Hạ Vũ, lại bị Hạ Vũ kéo vào S.M.T. Cho nên, nếu nói về xã hội đen, thì Trầm Sùng hắn, tuyệt đối là ‘người trong nghề’! Chẳng qua, sau khi đi theo Hạ Vũ, trải qua nhiều chuyện, mới khiến hắn thu lại tính cách liều lĩnh ban đầu, trở nên trầm tĩnh hơn thôi.

“Này —.” Trầm Sùng ném bật lửa cho Tiểu Bạch, không nhịn được, lại tiếp tục chửi bậy: “F**k! Hai hôm nay ông mày đã bốc hoả to lắm rồi! Người Trung Quốc thì làm sao? Người Trung Quốc thì dễ bắt nạt lắm à? F**k — chỉ một ngụm nước bọt của mỹ nhân Trung Quốc chúng tao cũng nhấn chìm được cái nước Nhật nhỏ bé này của chúng mày… Mấy tên chó Nhật Bản này…”

Cậu thanh niên Trung Quốc kia trợn tròn mắt, tốc độ ra tay của Trầm Sùng vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc, có hiệu quả tuyệt đối, đồng thời, lúc hạ thủ còn bịt kín miệng đối phương, khiến bọn họ không có cơ hội hét to, khiến cảnh sát bên ngoài chú ý! Một gã người Nhật ngã xuống đất định

https://thuviensach.vn

nhân cơ hội hét lên, gọi cảnh sát tới, nhưng tốc độ của Trầm Sùng còn nhanh hơn, trước khi gã kịp kêu lên, thì hắn đã đạp thẳng vào mồm gã:

“Kêu đi — mày có tin ông mày đạp nát mồm mày ra không?” Trầm Sùng nói xong, lại đạp mạnh hơn, khiến gã kia sợ đến mức chảy hết cả nước mắt nước mũi, nếu làm tiếp, chỉ sợ cả nước tiểu cũng vãi ra quần luôn.

“Có kêu cũng vô dụng.” Tiểu Bạch hút thuốc: “Cảnh sát không tới được đâu.” Lúc ả nữ cảnh sát Nhật kia rời đi, hình như có ‘đặc biệt’ dặn dò lại, đêm nay không cần quá để ý đến tình hình trong phòng này: “Đúng rồi, cậu bị làm sao?” hắn quay sang hỏi cậu thanh niên.

“Tôi… tôi sang đây công tác. Tối qua, lúc tan tầm về, muốn đến quán bar uống vài ly, cuối cùng lại bị mấy người này gây chuyện. Lúc cảnh sát tới, liền bắt hết bọn họ lại… Tôi…” Cậu ta hơi nhếch miệng: “Tôi bị bắt nhầm vào đây… Còn anh?”

“Tôi là bác sĩ.” Tiểu Bạch nhìn thương tích của cậu ta, khuỷu tay có dấu hiệu bị gãy xương, hắn sờ soạng một chút, rồi đột ngột dùng lực, nắn lại xương cho cậu ta: “Trong thời gian này, đừng bê đồ nặng, phải giữ gìn một chút. Những vết thương khác trên người, bôi thuốc một chút là được rồi… Còn…” Nói tới đây, hắn dừng lại, không nói nữa.

“… Cảm… cảm ơn…” Cậu thanh niên cũng biết hắn định nói gì: “Chuyện còn lại, để ra ngoài tôi tự xử lý là được.”

Sau lúc đó, phòng tạm giam trải qua một đêm yên bình. Hai người Tiểu Bạch và Trầm Sùng vừa được giải sầu, thậm chí còn ngủ rất say. Đến hửng sáng, ả nữ cảnh sát kia tới mở cửa ra, nhìn thấy ngay hai người quần áo chỉnh tề, sắc mặt sáng láng, tinh thần thoải mái bước ra.

“Buổi sáng tốt lành.” Tiểu Bạch dùng tiếng Nhật tiêu chuẩn chào ả, khiến ả đen mặt, dù tươi cười nhưng lại như phủ đầy mây đen.

https://thuviensach.vn

“Mấy người… Ai đánh các anh thành thế này!” Ả ta trợn mắt nhìn theo hai người vừa đi ra khỏi phòng tạm giam.

“Không ai đánh.”

“Tôi… tự chúng tôi bị ngã.”

“Đúng thế! Chúng tôi… tối qua đèn bị cháy, chúng tôi không để ý, đâm vào tường!”

…

Đâm vào tường đến mức mặt mũi bầm dập, gãy tay à?!

Da mặt ả nữ cảnh sát kia không ngừng co rút mạnh!

“Cô cảnh sát, bọn họ đã nói là tự đụng vào tường rồi mà.” Trầm Sùng sửa sang lại quần áo: “Nếu cô cố tình vu oan cho chúng tôi, chúng tôi có thể kiện cô tội phỉ báng đấy.”

“Đừng nóng giận.” Tiểu Bạch khẽ cười: “Ai bảo chúng tôi là người Trung Quốc chứ. Người Trung Quốc chúng tôi, thích nhất là gây rối, làm loạn. Nhưng mà…” hắn ghé sát vào ả nữ cảnh sát kia, phơi ra khuôn mặt tuấn tú khiến ả sửng sốt, lại nghe thấy giọng nói đầy vẻ trào phúng của hắn: “Nhưng mà mấy người Nhật Bản các cô, ngay cả chứng cứ chính xác về việc chúng tôi làm loạn, cũng không tìm thấy.”

Tiểu Bạch đi vài bước, lại quay lại, kéo người thanh niên trong phòng tạm giam ra: “Người này không phạm tội, bị các người tạm giữ hơn 48 tiếng, đã có thể thả ra từ lâu rồi.”

“Anh ta đánh nhau trong quán bar… Đánh với đám người kia…”

“Anh ta có đánh nhau à?” Trầm Sùng cũng đi tới, hỏi đám người đang tiu nghỉu ôm một đống thương tích trên người ngồi trong phòng tạm giam kia:

https://thuviensach.vn

“Cậu ta là đồng bọn của mấy người à?”

“Không! Không phải! Hắn ta bị bắt nhầm vào!” Cả đám đều đồng thanh phủ nhận.

“Nghe thấy chưa?” Tiểu Bạch dẫn vị đồng bào trẻ tuổi ra: “Việc này tôi sẽ báo lại với bên đại sứ quán Trung Quốc…”

Câu này, khiến sắc mặt ả nữ cảnh sát kia trắng xanh.

*

Khi Kỷ Duệ và Eric đến bệnh viện thì trời đã chập tối! Phòng bệnh của Hạ Vũ được sắp xếp ở phòng cao nhất, một khung cửa sổ sát đất khiến ánh chiều tà chiếu rọi vào phòng, cả căn phòng được bao phủ trong ánh sáng màu cam ấm áp.

“Kỷ…” Kỷ Duệ đẩy cửa vào, tiếng gọi ra đến miệng lại nuốt ngược vào trong.

Trong phòng bệnh rất yên lặng, yên lặng đến mức không khí rất nặng nề.

Kỷ Lương ngồi bất động trên ghế bên cạnh giường bệnh, nhìn chằm chằm người nằm trên giường, sắc mặt đó, Kỷ Duệ chưa bao giờ từng nhìn thấy. Cho đến bây giờ, mỗi lúc cậu nhìn Kỷ Tiểu Lương, hoặc cô sẽ cợt nhả, hoặc là mặt dày mày dạn, hoặc thỉnh thoảng cũng xuất hiện vẻ đau buồn, nhưng đa phần là vô tư, vui vẻ… chưa bao giờ… tuyệt vọng như lúc này…

“Mẹ…”

Kỷ Duệ bước tới, khẽ gọi một tiếng, đưa tay nắm nhẹ vào vai Kỷ Lương.

“Anh… anh Duệ.” Kỷ Lương quay đầu, lúc này cô mới nhận ra con trai vừa đến.

https://thuviensach.vn

Nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, tay Kỷ Duệ nắm vai cô lại mạnh hơn một chút. Chuyện của Hạ Vũ… Trầm Sùng đã gọi điện về nói qua, nên cậu cũng biết.

Cậu nhìn người đàn ông nằm yên lặng trên giường bệnh kia… Hạ Vũ!!! Người đàn ông kia đã cống hiến cho cuộc đời cậu một con tinh trùng, là người bố ruột trên lý thuyết của cậu, cũng là người đàn ông khiến cho cậu đến hôm nay vẫn coi như kẻ thù… Hiện giờ, ông ấy cũng chỉ có thể nằm yên trên giường như thế, không có chút sinh khí nào… Cậu thà rằng bây giờ ông ấy có thể ngồi dậy, sau đó bày ra vẻ mặt khiến cậu cực kỳ không vừa mắt kia, nói chuyện với cậu…

Tuy cậu cực kỳ không muốn thừa nhận, nhưng mà… trong lòng cậu thực sự có chút tán thành người đàn ông này.

Kỷ Lương hít sâu một hơi, muốn tinh thần của mình tỉnh táo hơn một chút, không để con trai phải lo lắng, nhưng… hiệu quả rõ ràng không hề cao, khoé miệng vẫn rũ xuống như trước, khiến nụ cười của cô càng méo mó hơn.

“Mẹ…”

“Mẹ đi rửa mặt đi.” Kỷ Duệ nhìn cô: “Nhìn bộ dạng của mẹ bây giờ, khó coi quá.” Nói xong, cậu kéo Kỷ Lương ra ngoài phòng bệnh: “Eric, phiền ông đưa mẹ cháu đi ăn chút gì đi.”

“Anh Duệ… Mẹ không đói…”

“Đi thôi.” Eric kéo cô: “Cô không chăm sóc mình cho tốt, thì làm sao chăm sóc cậu ta được. Để tên nhóc quỷ kia thử xem…”

Kỷ Lương nhìn vào cửa phòng bệnh đang đóng chặt, cuối cùng vẫn quyết định nghe lời con trai…

https://thuviensach.vn

Nếu là anh Duệ, nhất định có thể. Thằng bé thông minh như vậy… nhất định có thể mà…

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Nội Gián?!

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Kỷ Duệ đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, mở cửa ra, gió chiều nhè nhẹ thổi vào. Cậu bé đặt mông ngồi xuống đất, ngắm nhìn bầu trời hoàng hôn qua lan can: "Này, chú Hạ Vũ…"

"Cháu biết chú tỉnh, chú không muốn nói, thì cháu nói, chú chỉ cần nghe là được rồi…" Kỷ Duệ quay lưng về phía anh, giọng nói không to, nhưng bảo đảm anh có thể nghe thấy: "Chú khổ sở lắm đúng không? Nếu là cháu, cháu cũng không chịu nổi. Nhưng chú là Hạ Vũ cơ mà, là người đàn ông mà dù cháu không muốn, cũng vẫn phải thừa nhận rằng chú rất lợi hại… Trừ chơi điện tử ra, chú thật sự rất lợi hại. Dù sao, con người cũng chẳng có ai toàn vẹn cả, sau này cháu có thể dạy chú chơi. Cháu thấy tư chất của chú cũng không tồi, chắc là không khó dạy lắm…"

Trên chiếc giường sau lưng, vẫn không có động tĩnh gì như trước.

"Chú khổ sở như vậy, Kỷ Tiểu Lương làm sao có thể dễ chịu được!" Kỷ Duệ tiếp tục nói: "Vừa rồi nhìn thấy mẹ, chú không đau lòng, chứ cháu đau lòng muốn chết. Chú nói xem, nếu lúc trước chú đã không cần mẹ cháu, thì nên cút cho thật xa. Dù vài năm sau gặp lại, coi như là tình một đêm, gật đầu chào nhau một cái là được rồi, cố tình làm phiền mẹ cháu làm gì, khiến cái đầu vốn đã chẳng ra sao của mẹ cháu lại càng rối loạn hơn… Nếu chú không tiếp tục trêu chọc mẹ cháu, thì hiện giờ mẹ cháu cũng sẽ không khó chịu như vậy, đúng không…"

https://thuviensach.vn

Người đàn ông ở đằng sau đã có chút phản ứng, hơi tức giận, nhưng rồi lại quay lại bộ mặt như cá chết.

“Cũng không hẳn… Nếu chú không làm phiền mẹ cháu, mà mẹ cháu biết chú gặp chuyện thế này, cũng sẽ không dễ chịu. Chú cũng biết, cái đầu của Kỷ Tiểu Lương vô cùng cố chấp, nếu đã thích ai, sau này sẽ không thay đổi nữa. Khiến mẹ cháu coi trọng chú, cũng không biết là chú xui xẻo hay mẹ cháu xui xẻo nữa…” Cậu bé lẩm bẩm: “Nhưng nếu chú không xuất hiện lại, thì có lẽ Kỷ Tiểu Lương cũng sẽ độc thân như vậy cả đời… Không phải sẽ rất đáng thương hay sao? Thành quả phụ, thủ tiết vì chú cả đời…”

Hai từ “quả phụ” làm cho khuôn mặt của người đàn ông trên giường bệnh vốn luôn bình tĩnh bỗng co rút mạnh.

“Này! Chú Hạ Vũ… Chú có biết vì sao Kỷ Tiểu Lương lại làm cảnh sát không?”

Hạ Vũ không đáp, nhưng rõ ràng là đã bị câu hỏi của cậu nhóc thu hút.

“Sau khi Kỷ Tiểu Lương sinh cháu, cũng vẫn còn là một cô gái trẻ. Mẹ cháu cũng biết, làm một người mẹ đơn thân trong xã hội hiện đại sẽ khó khăn đến thế nào. Mẹ cháu đã nghĩ, nghĩ xem phải làm gì mới có thể khiến cuộc sống của hai mẹ con cháu thoải mái hơn. Đầu óc của cái người đó ấy hả, rất đơn giản, lại chịu ảnh hưởng từ chú một cách sâu sắc, nên cuối cùng mới nghĩ đến việc đầu quân vào lực lượng vũ trang của Quốc gia. Chú cũng biết dáng vẻ của mẹ cháu rồi đấy, từ một con mọt sách điềm đạm, nhẹ nhàng, trở thành cảnh sát như bây giờ khó khăn đến mức nào… Nhưng nhờ có kiến thức sâu rộng, mà mẹ cháu đã thi đỗ. Sự vất vả của mẹ cháu, có lẽ cháu không cần phải nói, chú cũng đoán được… Chỉ là, dù mẹ cháu làm cảnh sát, nhưng vì là phụ nữ, nên lúc thi hành nhiệm vụ, mẹ cháu luôn gặp bất lợi, thậm chí còn có thể bị phạm nhân trêu ghẹo, chế giễu. Ban đầu, mẹ cháu rất tức giận, về nhà thì cằn nhằn với cháu, nhưng sau đó, dần dần mẹ cháu cũng phát hiện ra, làm như vậy cũng không phải cách xử lý tốt. Mẹ

https://thuviensach.vn

cháu bắt đầu nghĩ ra cách, giở trò lưu manh, phạm nhân hung hãn, thì mẹ cháu sẽ hung hãn hơn, phạm nhân lưu manh, mẹ cháu sẽ lưu manh hơn, tự biến mình thành một người đàn ông để xử sự…”

“Chú xem xem, chính tại chú mới biến mẹ cháu thành cái dạng dở hơi như vậy đấy… bây giờ…” Kỷ Duệ liếc mắt nhìn người nằm trên giường: “Nếu chú bỏ cuộc, thì mẹ cháu phải làm sao bây giờ?”

“Bây giờ bố…” Rốt cuộc Hạ Vũ cũng lên tiếng, đây là lần đầu tiên anh mở miệng nói trong suốt mấy ngày qua, anh nhìn đôi chân đã không còn cảm giác gì của mình…

“Bây giờ chú làm sao?” Kỷ Duệ đứng lên, đi đến bên giường, vòng hai tay qua ngực nhìn anh: “Cũng đâu phải đã chết, mạng còn rất…”

Khoé miệng Hạ Vũ rút mạnh hai cái, nhìn tên nhóc đang đứng cạnh giường, cái cảm giác tiếc hận ẩn trong lời nói của cậu nhóc là thế nào hả…

“Chú cứ thử bỏ cuộc đi, cháu sẽ lập tức tìm cho Kỷ Tiểu Lương một đống đàn ông…”

“Con dám!!!”

“Chú cứ thử xem cháu có dám không.” Tên nhóc đã không bị ánh mắt giết người của anh doạ, ngược lại còn trừng mắt nhìn anh.

Dám!

Hạ Vũ biết, tên nhóc này dám, mà thậm chí, còn rất thích thú với việc đó.

“Bố là bố con.”

“Còn chưa có tên trong hộ khẩu nhà cháu đâu.” Kỷ Duệ nhạt nhẽo đáp trả: “Mọi người còn chưa biết, vẫn nghĩ rằng bố cháu chết rồi…” Kỷ Duệ

https://thuviensach.vn

bước tới, khẽ vỗ vai anh, quăng cho anh một câu rất thịnh hành trên internet hiện giờ: “Thanh niên à, chú còn non nớt lắm.”

“…” Hạ Vũ đột nhiên có cảm giác muốn ngồi bật dậy bóp chết tên nhóc này.

Dưới ánh mắt của Hạ Vũ, Kỷ Duệ ngượng ngùng rụt bàn tay đang đặt trên vai Hạ Vũ lại: “Không tồi không tồi, vẫn còn chút ý chí chiến đấu. Chẳng qua chỉ là chân tạm thời không cử động được, cũng không có nghĩa là cả đời cũng không được…”

“…” Gân xanh bên sườn mặt anh có xu thế nhảy vọt ra. Tên nhóc này, thực sự hiểu phải chọc giận anh như thế nào…

Kỷ Duệ nhìn những sợi gân xanh giật giật trên thái dương anh, bỗng nhận ra trong câu nói vừa rồi của mình xuất hiện một từ mẫn cảm — ngàn vạn lần không nên đứng trước mặt một người đàn ông mà hỏi anh ta có được không!

“Khụ!” Kỷ Duệ đánh mắt nhìn sang chỗ khác: “Nhìn chú cũng đâu có quá mất tinh thần, không phải chỉ là chút chuyện như thế thôi sao? Đâu phải trời sập, có thể làm chú suy sụp cơ à?”

Hạ Vũ trầm lặng một lúc rồi nói: “Nhóc, tới giúp bố một chút.” Dưới sự giúp đỡ của Kỷ Duệ, anh ngồi dậy: “Tình trạng của bố…”

“Chú làm sao?” Kỷ Duệ muốn tự anh nói ra.

“Bố…” Hạ Vũ hít một hơi thật sâu, tự nói ra bệnh tình của mình: “Chân của bố… có thể sẽ bị tàn phế cả đời… biết không hả? Tàn phế… vô dụng…”

“Chân bị tàn phế, chứ đâu phải người bị tàn phế.” Kỷ Duệ không hề khách khí, ném cho anh một ánh mắt khinh thường: “Hạ Vũ chú có khó

https://thuviensach.vn

khăn gì mà không vượt qua? Sinh mạng bị treo trên sợi chỉ còn vượt qua được, vậy mà chỉ mất hai cái chân đã phế bỏ được chú rồi à? Con mẹ nó, chú đừng có nói mấy cái loại lời thoại máu chó như là: 'chân tôi bị tàn tật, tôi là một kẻ bỏ đi, tôi không bảo vệ được người phụ nữ của mình', hay là 'tôi không xứng đáng với Kỷ Lương'. Đây là cuộc sống, không phải trong phim truyền hình, chú cũng đâu phải bà dì Quỳnh Dao, vai diễn bi thương không hợp với chú đâu."

Mấy lời Hạ Vũ chưa kịp nói, bị cậu nhóc đẩy ngược về hết, trong lòng lại không muốn thừa nhận, nghẹn lời một chút rồi nói: "Ai… ai bảo ông đây sẽ nói như thế."

"Vậy là được rồi." Kỷ Duệ khẽ gật đầu: "Dù cả đời này chú phải ngồi trên xe lăn, thì Kỷ Tiểu Lương cũng sẽ giúp chú đi nốt quãng đường còn lại. Chờ đến khi mẹ cháu không đẩy xe được cho chú nữa, cháu cũng sẽ suy nghĩ một chút, xem có nên đến giúp đẩy chú…" Mấy lời này cậu nhóc nói có vẻ rất dịu dàng, còn có một chút cảm giác hiếu đạo của người làm con, nhưng cứ tiếp tục nói năng có đạo đức như thế, thì cậu đã không còn là Kỷ Duệ nữa rồi: "Đến lúc đó hả, cháu có thể trả thù chú thật sung sướng, nghĩ xem nên đẩy chú xuống cầu thang, hay là đẩy thẳng xuống hồ nước…" Đây mới là Kỷ Duệ — tính cách kỳ quặc, chỉ biết dùng cách khích tướng hoặc nói những câu độc mồm độc miệng để thể hiện sự quan tâm của mình.

Sau đó, mặt Hạ Vũ đen xì!

Tên nhóc này, con mẹ nó chứ, đúng là không lúc nào không rủa anh chết!

"Này! Hạ Vũ, cháu hỏi chú chuyện này."

Đang lúc ngọn lửa trong lòng Hạ Vũ chậm rãi bốc lên, Kỷ Duệ lại quẳng cho anh một cấn đề khác. Cách đặt câu hỏi của tên nhóc này khiến anh không theo kịp — trẻ con bây giờ đều khó nắm bắt như thế à?

https://thuviensach.vn

“Nếu Kỷ Tiểu Lương có người khác bên ngoài, chú sẽ làm thế nào?” Kỷ Duệ thay đổi vấn đề cực kỳ nhanh, như show truyền hình “Trò chuyện tối thứ bảy”, toàn những vấn đề chẳng liên quan gì đến nhau, khiến Hạ Vũ run người, tuôn ra một câu trả lời đầy sát khí theo phản xạ, không kịp nghĩ ngợi nhiều. Anh dồn hết lửa giận trong lòng vừa bị tên nhóc này đốt lên vào câu trả lời đó, thể hiện khí phách làm bố người ta, chỉ hy vọng có thể làm tên nhóc này khiếp sợ.

“Ông đây sẽ khiến cho gã đàn ông kia ngay cả tiền mua mộ cũng không có!” Rất khí phách!

“À…” Kỷ Duệ khẽ gật gù cái đầu nhỏ xinh, sau đó cười toét miệng, mặt sáng rực nhìn Hạ Vũ, khiến tim Hạ Vũ căng thẳng như bị treo lên. Sau đó, quả nhiên là một câu nói khiến người ta tức đến hộc máu của tên nhóc kia: “Được! Cháu nhớ rồi, có điều, nể mặt chú, tạm thời cũng coi như là bố cháu, đến lúc đó, cháu sẽ mua cho chú một ngôi mộ có phong thuỷ thật tốt. Đừng quá cảm động vì cháu. Chú đã cướp mất Kỷ Tiểu Lương, phá hoại tình cảm của cháu và Kỷ Tiểu Lương, cháu còn đối xử với chú tốt như vậy là hết lòng hết dạ lắm rồi.”

“…” Toàn bộ lửa lòng của Hạ Vũ đã bị đốt bùng lên. Tên nhóc này thật sự tới thăm bệnh sao? Hay là tới đây để làm anh bệnh nặng hơn? Nói ba câu thì hai câu không thoát được ý nguyền rủa anh: “Ông đây sẽ sống thật tốt, thật khoẻ!”

“A? Vậy à?” Cậu nhóc kinh ngạc.

“Rất! Thật!” Hạ Vũ cố gắng khống chế hai tay mình, không vung ra mà bóp chặt cái cổ nhỏ mê người của tên nhóc kia: “Ông đây sẽ sống thật khoẻ, thật lâu, sẽ đi cùng mẹ con cả đời. Mua mộ nhớ mua rộng một chút, sau này bố sẽ nằm cùng với mẹ con!”

https://thuviensach.vn

“Ai chà, không tồi.” Kỷ Duệ sờ cằm: “Có tức giận thế này mới có chút mùi vị của Hạ Vũ chứ. Nhìn cái bộ dạng õng ẹo, như chết rồi của chú lúc nãy, cháu thật hối hận vì không lấy máy ảnh ra chụp lại cho chú tự mà nhìn…”

Rốt cuộc là ai cho tên nhóc này vào??? Hạ Vũ hít sâu một hơi: “Nhóc, cho dù bố không có hai cái chân này, nhưng muốn đánh chết con cũng dễ dàng lắm.”

Kỷ Duệ không nói gì, hừ một tiếng, dáng vẻ cực kỳ khiêu khích: “Vậy cháu đứng đây chờ chú đánh cháu đấy…”

Hai bố con cứ giằng co như vậy, phòng bệnh hoàn toàn yên lặng một lúc lâu, sau đó, cả hai người không hẹn mà cùng khẽ cười.

“Con… tên nhóc này…” Hạ Vũ cảm thấy sự buồn bã tích tụ trong lòng mấy hôm nay tiêu tan không ít.

“Gọi cháu là anh Duệ.” Kỷ Duệ không cười nữa: “Kỷ Tiểu Lương thích là con người của chú, chứ không phải hai chân chú.” Sau đó, cậu bé trừng mắt lườm anh một cái: “Con mẹ nó chứ, chú mà làm ẹ cháu đau lòng khổ sở, cháu sẽ chỉnh chết chú luôn đấy.”

Vừa dứt lời, ngoài phòng bệnh vang lên tiếng đập cửa.

“Anh Duệ.” Kỷ Lương bước vào, thấy Hạ Vũ đã ngồi dậy, trên mặt đã không còn sự tuyệt vọng như lúc trước. Cô cúi đầu nhìn con trai, tuy không biết cậu nhóc đã nói gì, nhưng… ít nhất là cũng có tác dụng: “Cảm ơn con.” Cô nhìn con trai bằng ánh mắt cưng chiều, thầm cảm ơn cậu.

Kỷ Duệ ra vẻ không có gì, rồi sờ bụng: “Ông Eric, cháu đói quá, đưa cháu đi ăn cơm đi.” Công việc vừa tốn trí não, vừa tốn lời, đúng là mệt người mà. Nếu không phải nể mặt ông ta là Hạ Vũ, thì cậu đây chẳng thèm quan tâm đâu.

https://thuviensach.vn

“Ông vừa từ quán cơm về mà.” Eric khổ sở than, nhưng chỉ có thể nhận mệnh, tiếp tục hầu Thái tử gia đi ăn cơm.

Sau khi hai người rời đi, căn phòng lại hoàn toàn im lặng. Kỷ Lương nhìn người đàn ông ngồi trên giường, nhất thời không biết phải nói gì mới được.

“Đứng đó làm gì thế,” cuối cùng, Hạ Vũ phải phá vỡ sự im lặng trước: “Còn không mau lấy cơm cho anh ăn, anh đói rồi.”

Kỷ Lương ngẩn người một chút, rồi lập tức kịp phản ứng, đi qua sắp xếp: “Em mua cháo cho anh…” Suốt mấy ngày qua, đây là lần đầu tiên anh chủ động nói muốn ăn cơm. Tay Kỷ Lương run lên, suýt nữa đánh đổ cả hộp cháo.

“Xin lỗi em…”

Lúc cô bê bát cháo đến cho anh, nghe thấy anh cúi đầu nói xin lỗi!

“Em…” Kỷ Lương khẽ cắn môi, nếu nói xin lỗi, thì người nói phải là cô mới đúng. Nếu không phải tại cô… Nếu không phải tại cô, thì anh đã tránh được tất cả: “Là tại em…”

“May quá… May mà không phải em bị thương…” Hạ Vũ khẽ cười: “Nghĩ vậy, thì dùng hai chân của anh, đổi lấy việc em không bị thương cũng đáng!”

Nghe anh nói thoải mái như thế, Kỷ Lương càng cảm thấy trong lòng khó chịu hơn, cổ họng như có gì đó chặn lại, khiến cô muốn nói lại không nói nên lời.

“Mấy ngày trước, là do anh nghĩ không thông suốt, làm em lo lắng.” Anh nói tiếp: “Tên nhóc quỷ kia nói rất đúng, chẳng qua chỉ là tạm thời không

https://thuviensach.vn

thể tự bước đi thôi mà. Cũng đâu phải bị chặt mất hai chân. Mà dù hai chân bị chặt mất, lắp chân giả vào rồi, anh cũng vẫn có thể đứng lên…”

“Ừ…” Cô cắn môi, khẽ gật đầu.

“Lần này…” Anh ăn vài miếng, rồi đột nhiên ngẩng đầu nói với cô: “Em phải ‘chịu trách nhiệm’ với anh.”

“… Em sẽ chịu trách nhiệm!” Kỷ Lương hít sâu một hơi, cố giữ giọng nói của mình không bị run rẩy: “Dù anh không cho em chịu trách nhiệm cũng không được…”

“Vậy là được rồi.” Anh khẽ cười, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Lúc này, ở ngoài cửa, Kỷ Duệ và Eric một lớn một nhỏ ngồi trên băng ghế. Một lát sau, hai người mới rút tai nghe từ trong tai ra.

“Nhóc, cháu làm tốt lắm!” Mắt Eric sáng bừng, dựng thẳng ngón cái lên với cậu nhóc.

Kỷ Duệ nhét tai nghe vào trong túi áo, đắc ý nhướng mày, sau đó vươn tay vươn chân, duỗi cái thân hình nhỏ nhắn ra, khuôn mặt đáng yêu khiến không ít người qua lại phải quay sang nhìn: “Ở đây xem ra không có việc gì nữa rồi”, cậu kéo tay Eric cười nói: “Chúng ta đi tìm đám chú Trầm Sùng đi.”

Eric bất chợt thấy sợ run người, nhìn khuôn mặt tươi cười vô cùng ngây thơ trong sáng kia của cậu nhóc, sao ông cứ cảm thấy nó rất… nham hiểm nhỉ…

*

Lúc Kỷ Duệ tìm thấy đám Trầm Sùng, bọn họ đang phân tích băng ghi hình của trung tâm thương mại, không bỏ qua bất cứ một nhân vật khả nghi

https://thuviensach.vn

nào.

“Các chú xem mấy cái này làm gì?” Kỷ Duệ bước tới, nhìn bọn họ đang cho video phát chậm để sàng lọc đối tượng: “Không phải chú nói bên bang Thanh Sơn kia thuê người muốn giết tên hạt dẻ gì gì kia sao?” (*)

“Anh nhỏ, họ của tên nhóc đó là Lật Điền, tên là Lật Điền Trạch Minh.” Tần Dịch ngồi cạnh nhắc.

(*)栗子 [le zi]: Hạt dẻ

栗田 [li dian]: Lật Điền

Anh Duệ cố tình nói lệch đi.

“Em quan tâm hắn là Lật Điền hay là hạt dẻ làm cái gì.” Kỷ Duệ cười: “Nếu không tìm thấy hung thủ, vậy thì coi tất cả mọi người là hung thủ, đưa tên nhóc kia đến bang Thanh Sơn hỏi một câu, cũng nhanh hơn tìm kim trong đáy biển như bây giờ.”

Lời nói của Kỷ Duệ giống như một ngọn đèn rực sáng trong đêm.

Mọi chuyện xảy ra liên tiếp làm cho đầu óc bọn họ trở nên hồ đồ hơn, nhất là mất đi người thủ lĩnh như Hạ Vũ, khiến bọn họ không biết nên bắt đầu từ đâu. Nghe Kỷ Duệ nói vậy, bọn họ mới chợt nhớ ra còn có cách đó. Nếu Hạ Vũ ở đây, có lẽ cũng sẽ chọn cách này, dùng bạo lực áp chế bạo lực!

“Nhóc, lão đại quả nhiên là bố ruột của cháu.” Trầm Sùng khẽ vỗ vai cậu nhóc, hổ phụ không sinh khuyển tử, câu nói này quả nhiên có lý. Còn nhỏ thế này đã có phong độ của thủ lĩnh…

Địa vị của lão đại trong gia đình, nguy to rồi! Gặp phải cậu con trai mạnh mẽ thế này!!!

https://thuviensach.vn

“Sau khi tên nhóc Lật Điền kia bị đưa về nhà Lật Điền, thì không thấy bóng dáng đâu nữa.” Tần Dịch nói. Sau khi Lật Điền Anh Tử gọi điện về nhà hôm đó, nhà Lật Điền dùng thế lực của mình để áp chế chuyện này xuống. Sau đó, Lật Điền Khẩu Nhất Lang cũng cho người đến, ý lão là, gia tộc Lật Điền sẽ giúp họ giải quyết việc này, những chuyện về sau không liên quan gì đến bọn họ nữa, rồi biến mất dạng.

“Hắn không xuất hiện, thì chúng ta có thể đi tìm.” Không biết Tiểu Bạch lấy tấm bản đồ giấy ra từ bao giờ, nhanh tay tìm: “Bản vẽ mặt bằng của nhà Lật Điền…” Hắn tìm kiếm trên tấm bản đồ…

Việc canh gác ở nhà Lật Điền đương nhiên rất nghiêm ngặt, nhất là trong giai đoạn hiện tại. Nhưng bọn họ lại là chuyên gia trên lĩnh vực này, chỉ dựa vào bản vẽ mặt bằng, bọn họ có thể phân tích được nên giám sát ở chỗ nào thì thích hợp, ở đâu có thể có vệ sỹ… sau đó dựa vào phân tích, để né tránh những chốt canh gác, nhẹ nhàng lẻn vào nhà đưa người ra.

Việc trộm người do Trầm Sùng và Tiểu Bạch phụ trách, bọn Hắc Tử ở ngoài tiếp ứng.

Nói là làm, tối hôm sau, trong nhà Lật Điền bỗng nhiên có hoả hoạn nhỏ, khiến không ít giới truyền thông kéo đến đưa tin, khiến toà nhà bỗng náo nhiệt hẳn. Cũng có người có tin tức rằng, hoả hoạn này có thể liên quan đến xã hội đen, nhất thời khiến người gác cổng của nhà Lật Điền vô cùng bận bịu, mà không để ý có hai người nhân lúc hỗn loạn lẩn vào trong nhà, ‘ăn trộm’ thiếu gia Lật Điền, đưa đi mất…

*

https://thuviensach.vn

Chương 91: Cái Chết Của Lật Điền

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Người đàn ông này, dù hai chân bị tàn phế cũng không hề ảnh hưởng gì đến khí chất của anh ta. Dù đang phải đối mặt với một kẻ thâm trầm, tàn nhẫn như Thanh Sơn Vinh Điền, nhưng anh vẫn có thể giữ vẻ trấn định như bình thường.

“Anh…” Kỷ Lương nhìn anh: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Cuộc nói chuyện giữa anh và Thanh Sơn Vinh Điền khiến cô nghe mà như lọt vào sương mù, đây chính là cao thủ so chiêu sao?

Giọng Hạ Vũ rất bình tĩnh: “Muốn giết người thôi.”

Mặt Kỷ Lương co rút mạnh! Hạ tiên sinh, anh có cần nói nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi thế không? Tin tức vừa nghe được trong phòng kia, khiến cô không thể bình tĩnh được chút nào hết, anh có biết không hả?

Giết người đã đành, còn muốn giết Lật Điền Khẩu Nhất Lang, kẻ đại diện cho phe chủ chiến của Nhật Bản, là một lão già có địa vị rất quan trọng trong chính trị và quân sự của Nhật Bản. Vậy mà, người này có thể thản nhiên nói ra, mặt không biến sắc. Bình tĩnh như vậy, có phải cũng tỏ rõ rằng khả năng thực hiện việc này rất lớn không?!

“Anh… điên rồi à?!” Chắc chắn là điên rồi, nếu không thì sao lại định làm một việc như vậy được: “Chuyện này nếu làm không tốt, chỉ cần một sai lầm nho nhỏ thôi, hậu quả không phải là thứ anh và em có thể gánh vác

https://thuviensach.vn

được đâu.” Làm không tốt, thì mâu thuẫn giữa Trung Quốc và Nhật Bản sẽ càng thêm gay gắt.

“Tiểu Lương, em không tin anh sao?” Hạ Vũ nghiêng đầu nhìn cô.

“Em tin chứ!” Nhưng mà… cô lo lắng!!! Cô không muốn nhìn thấy anh mạo hiểm…

Câu trả lời không chút do dự của cô khiến nét mặt anh trở nên dịu dàng hơn: “Em yên tâm.” Anh giơ tay lên, xoa xoa đầu cô: “Anh và tên nhóc kia đã hạ chiến thư, đời này, người đàn ông có thể ở bên cạnh em, chỉ có anh mà thôi. Cho tới giây phút cuối cùng của cuộc đời, anh cũng sẽ không đi trước em…”

Kỷ Lương vốn còn muốn nói gì đó, nhưng vì câu nói cuối cùng của anh mà đành nuốt lại!

Mọi người đều nói, người chết thật đáng thương, nhưng người ở lại mới là người thực sự đáng thương, vì những ngày tháng sau đó, họ đều dựa vào những ký ức để có thể sống tiếp…

Người đàn ông này, không chỉ muốn đi cùng cô trong cuộc sống, mà còn muốn ở bên cô đến tận lúc chết…

Cô còn có thể nói gì được nữa…

Kỷ Lương đặt tay lên tay anh: “Nếu đã vậy, em cũng không có lý do gì để rút lui hết.” Cùng nắm tay nhau đi, cùng chết cũng là một loại hạnh phúc, một phần trong cuộc sống hạnh phúc của bọn họ.

“Gớm quá! Hai người đủ chưa vậy ạ?”

Đang lúc không khí tốt đẹp nhất, thì từ ghế lái truyền tới giọng trẻ con mang theo vẻ khinh thường và khó chịu, qua kính chiếu hậu, Kỷ Duệ trừng

https://thuviensach.vn

mắt nhìn đôi nam nữ đang ngồi ở ghế sau: “Hai người có thể bình thường một chút được không? Cứ làm như mình là diễn viên phim truyền hình ấy. Buồn nôn chết con mất.”

“Nhóc!” Kỷ Lương giơ chân đạp vào lưng ghế của cậu nhóc: “Nếu con ghen tị, thì cũng đi tìm một người đi.”

“… Kỷ Tiểu Lương… con còn chưa được tám tuổi đâu!” Kỷ Duệ cậu có phẩm hạnh gì mà lại có một bà mẹ có IQ thấp đến đáng thương thế này cơ chứ?! Kỷ Duệ cảm thấy lòng mình bi thương vô hạn, ôi ôi thương thay…

“Thì trước hết cứ đặt chỗ trước đi, sau đó từ từ nuôi thành dạng người mà con thích là được.” Kỷ Lương rất vô sỉ, tiếp tục tuôn ra những câu khiến người ta kinh hãi: “Bây giờ không phải đang rất thịnh hành cái gì mà ‘kế hoạch kiếm vợ nuôi từ nhỏ’ đấy à? Mấy quyển tiểu thuyết lúc trước mẹ đọc không phải cũng là kiểu đó đấy thôi?!”

“…” Kỷ Duệ cảm thấy thái dương mình giật mạnh vài cái: “Thứ mẹ xem… là tiểu thuyết đam mỹ…”

“Có gì khác đâu. Tình cảm khác phái vốn quá phức tạp, tình yêu đồng tính mới là tình yêu đích thực.” Cô khoát tay ra vẻ rất rộng rãi: “Mẹ anh đây là người rất cởi mở, tiến bộ. Sau này nếu anh có thích đàn ông hay gì gì đó, mẹ cũng có thể chấp nhận mà.”

“Chú Hạ Vũ!” Câu nói của cô khiến Kỷ Duệ tức đến trượt tay, suýt nữa thì đâm vào đuôi xe đi đằng trước. Cậu nghiến răng nghiến lợi nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô, toạ sơn quan hổ đấu kia: “Chú quản lý người phụ nữ của chú cho chặt vào!!!”

Hạ Vũ đang xem hai mẹ con đấu võ mồm liền buông tay, khẽ nhún vai ra vẻ: “Bây giờ bố là người bệnh, không có sức chiến đấu, bó tay!”

https://thuviensach.vn

“Khỉ thật, chú có thể vô sỉ hơn được nữa không?!” Kỷ Duệ nghe xong, suýt nữa tức đến hộc máu: “Hai người đúng là một đôi vô sỉ…”

“Là bố mẹ vô sỉ của con đấy.” Kỷ Lương mặt dày, đón nhận ngay lời ‘ca ngợi’ của cậu nhóc. Nếu không vô sỉ, làm sao đấu lại được tên nhóc quỷ này chứ.

“Con muốn từ bỏ quan hệ mẹ con với mẹ!”

“Hừ — con mới tám tuổi thôi. Chờ thêm mười năm nữa, con mười tám tuổi rồi nói sau.”

“Con muốn bỏ nhà đi!”

“Đi đi! Lúc về nhớ mua đặc sản địa phương ẹ nhé.”

“Con đi với ông nội mẹ ấy Kỷ Tiểu Lương…”

“Vậy anh cứ đi tìm ông nội của mẹ trước đi…”

Hai mẹ con, cứ mẹ một câu, con một câu cãi qua cãi lại, giống như được quay lại những ngày tháng đơn giản, hạnh phúc lúc trước, lại giống như đang cố gắng tận hưởng khoảng thời gian bình lặng cuối cùng trước khi cơn bão kéo đến, cũng dường như muốn để cho người đàn ông đang ngồi xem bên cạnh kia, quen với cảm giác này một chút… Cái cảm giác ‘người nhà’ này…

Thì ra… cảm giác hạnh phúc là thế này đây.

Trong không gian nho nhỏ của xe ô tô, thỉnh thoảng vang lên tiếng đấu võ mồm của hai mẹ con, khiến cho lòng anh hiếm khi bình tĩnh như thế, khoé miệng thậm chí còn bất giác khẽ cong lên vì bọn họ chọc nữa…

Cảm giác này thật tuyệt!

https://thuviensach.vn

…

*

Thanh Sơn Vinh Điền sẽ từ chối lời đề nghị của Hạ Vũ sao?

Hạ Vũ cũng không lo lắng đến điều này, vì anh biết, Thanh Sơn Vinh Điền chắc chắn sẽ đồng ý. Qua bao nhiêu năm, mà một người đàn ông như vậy vẫn chủ tâm chuẩn bị, có thể nói, là đã hoàn toàn sẵn sàng rồi. Còn lời đề nghị của Hạ Vũ, đã trở thành làn gió đông cổ vũ cho lão. Chưa nói đến, yêu cầu đó, thực ra còn khá hơn nhiều so với việc lão đối đầu trực diện với bang Hắc Khẩu… Quan trọng hơn là, lão lo lắng… nếu lão không đồng ý hợp tác, Hạ Vũ kia có thể tìm đến yêu cầu hợp tác với Hắc Khẩu, như vậy, lão sẽ trở thành bên bị đối phó.

Hai ngày sau, quả nhiên anh nhận được điện thoại của Thanh Sơn, đồng ý lần hợp tác này.

Nhưng, muốn giết Lật Điền Khẩu Nhất Lang đâu dễ dàng như vậy!

Mấy người phân công nhiệm vụ, dùng bốn ngày để thăm dò hành tung của Lật Điền Khẩu Nhất Lang, xâm nhập vào máy tính cá nhân của lão, tìm hiểu các sở thích của lão, thậm chí, ngay cả lão thích nữ ngôi sao phim AV nào họ cũng đều tra ra.

Lật Điền Khẩu Nhất Lang là một lão cáo giá đội lốt đạo mạo, dù lão là đại diện của phái chủ chiến Nhật Bản, nhưng hình tượng của lão trong mắt người dân, vẫn là một nghị sĩ rất yêu thương dân chúng, quan tâm đến vấn đề dân sinh của mọi người, cố gắng đẩy cao địa vị của Nhật Bản trong chính trường Quốc tế. Mỗi tháng, lão thường đều đặn đi tới các viện dưỡng lão hoặc cô nhi viện của Nhật để làm công tác tô son tên tuổi của mình. Tóm lại, trong mắt của mọi người dân Nhật Bản, đây là một vị nghị sĩ công minh, chính trực, hết lòng vì nước vì dân. Thế nhưng… mấy ai làm quan mà có thể trong sạch?

https://thuviensach.vn

Hôm nay, theo thường lệ, là ngày Lật Điền Khẩu Nhất Lang mang sự ấm áp đến cho trẻ mồ côi ở cô nhi viện.

Mục tiêu của lão lần này là cô nhi viện Long Sơn.

Sáng sớm, Lật Điền Khẩu Nhất Lang cùng các tay chân thân tín đã xuất phát tới cô nhi viện, trong tin tức của giới truyền thông, lão vẫn cố gắng hết sức thể hiện ra dáng vẻ của một người cao tuổi dịu dàng, hoà nhã, dặn dò quản lý của cô nhi viện phải cung cấp cho bọn trẻ những đồ ăn ngon nhất, quần áo đẹp nhất, muốn bọn trẻ được nhận sự giáo dục cẩn thận.v.v…

Nếu không phải là sớm biết được những hành vi dơ bẩn sau lưng lão, thì Kỷ Lương thật sự sẽ bị bộ dạng hiền hoà kia của lão làm ờ mắt, cũng sẽ giống như đại bộ phận dân chúng Nhật Bản, cho rằng đó là một người rất tốt bụng, vì dân vì nước. Nhưng mà, mấy ngày nay, đám Tiểu Bạch đã sớm phanh phui hết mọi bí mật của lão già này. Dựa vào việc thành lập các cô nhi viện, và viện dưỡng lão, mà lão đã kiếm được một khoản khá lớn từ phúc lợi xã hội. Tiền quyên góp của người dân cho cô nhi viện, cũng thành tiền túi của lão, mà tiền phúc lợi xã hội cũng trở thành nơi để lão rửa tiền.

Sau khi phát biểu một vài câu với giới truyền thông, hoạt động gần gũi với trẻ mồ côi của Lật Điền Khẩu Nhất Lang hôm nay cũng kết thúc. Nhưng lão không rời đi ngay, mà sẽ giống như mấy lần trước, huỷ bỏ hết mọi hoạt động trong ngày, buổi chiều, lão có thể ở lại cô nhi viện, chơi cùng với đám trẻ, nấu cơm cho chúng, học cùng với chúng…

Những lần trước, lão sẽ tới một căn phòng, nghỉ ngơi một chút, nhân tiện xử lý vài việc công.

Chỗ đó cách cô nhi viện không xa, có một khu biệt thự. Ở ngoài nhìn vào, thì đó chỉ là một căn biệt thự bình thường. Hàng năm, căn biệt thự này đều đóng cửa, nghe nói, chủ của nó là doanh nhân nước ngoài, xây dựng

https://thuviensach.vn

nơi này cũng chỉ vì để thỉnh thoảng về nước công tác thì có chỗ nghỉ ngơi thôi.

Nhưng bây giờ, căn biệt thự này hơi khác một chút. Cửa sau của biệt thự mở ra, rèm cửa đều được thả xuống. Trong biệt thự, rất nhiều món ăn thượng hạng được đặt đầy trên bàn ăn. Một đoàn người bước vào từ cửa sau biệt thự.

“Lật Điền tiên sinh, mọi thứ đã được chuẩn bị ổn thoả rồi.”

Lật Điền tiên sinh à?

Đúng vậy, người tới chính là người lẽ ra giờ này đang phải ở trong phòng nghỉ của cô nhi viện, Lật Điền Khẩu Nhất Lang!

“May mà che mắt được lũ phóng viên ngu ngốc kia. Qua hôm nay, tỉ lệ ủng hộ của tôi sẽ càng tăng cao hơn.” Lật Điền ngậm xì gà, người đằng sau vội vàng chạy tới châm lửa cho lão.

“Là nhờ có sự thông minh của tiên sinh.”

Làm gì có ai không thích nghe nịnh bợ. Lật Điền hớn hở, đưa tay xoa xoa cái bụng bia hơi phình ra của mình: “Lúc trước xây dựng cô nhi viện, may mà còn lén xây thêm chỗ này, để ta còn có chỗ mà nghỉ ngơi. Mấy tên ngốc kia, thậm chí còn nghĩ tôi ở lại cái nơi khỉ gió đó thật.” Lão vung tay ra hiệu cho tay chân, chỉ một lát sau, hai cô nàng có thân hình nóng bỏng, xinh đẹp, chỉ mặc đồ lót đi tới cạnh lão.

“Người đẹp…” Lật Điền ngậm thuốc, đưa tay khẽ nhéo vào nơi đẫy đà của một cô nàng, khiến ả ta khẽ cười duyên: “Ăn với anh chút gì đã. Ăn no rồi mới ‘ngủ’ ngon được.”

Mấy người khác đã sớm quen với tình huống này, đều tự quay về vị trí của mình, bảo vệ cho sự an toàn của biệt thự.

https://thuviensach.vn

Bữa cơm này, quả thực rất nóng bỏng, ướt át. Lật Điền Khẩu Nhất Lang trái ôm phải ấp, thỉnh thoảng còn sờ soạng, nắn nắn bóp bóp người mấy cô ả kia, khiến cho hai ả phát ra những tiếng thở dốc nũng nịu, câu hồn đến mức dục hoả của lão như bùng lên.

Hai mươi phút sau, lão đưa hai ả lên tầng…

Lật Điền Khẩu Nhất Lang là một người cẩn thận, hay nói đúng hơn, là một kẻ sợ chết. Cho nên, các vệ sĩ thân tín mà hắn mang theo bên mình, đều phải trải qua huấn luyện đặc biệt. Đặc biệt đến mức khiến cho đám Tiểu Bạch không thể tra ra được chút tư liệu gì về đám thân tín đó, chỉ có thể biết được một số tin tức đại khái ngoài lề, còn về năng lực của đám người kia, thì bọn họ không hề biết chút gì.

Điểm này khiến bọn họ không thể không cẩn thận hơn.

Kỷ Lương lao qua cửa, yên lặng đáp chân xuống đất, sau đó, cô sửng sốt!

Cô không dám cử động, dán chặt người xuống mặt đất, nhìn con chó ngao đang nằm ngủ cách cô khoảng hơn năm mét!

F**k!

Kỷ Lương tức muốn hộc máu. Trong tin tình báo không nói là nhà có chó…

“Tiểu Lương?”

Tiếng Hạ Vũ truyền tới từ tai nghe điện thoại, Kỷ Lương không trả lời. Vừa rồi trèo tường vào không đánh động con chó này đã là may lắm rồi. Lần này cô không dám liều nữa, nếu phát ra một tiếng động nhỏ, làm đại gia chó này tỉnh dậy, há mồm sủa lên vài tiếng là hỏng hết mọi việc.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương từ từ rút súng ra, rất nhẹ nhàng, thậm chí còn ngừng thở, nhanh chóng bóp cò… Một cây kim màu bạc bắn mạnh ra, đâm thẳng vào cổ con chó, thuốc tê nồng độ cao nhanh chóng phát huy tác dụng. Đại gia chó vừa đứng dậy, mắt hơi mở, há miệng ra khiến tim Kỷ Lương vọt lên tới cổ, cô vội vàng lao ra đánh một quyền, khiến đại gia chó mềm nhũn cả bốn chân, nằm sõng xoài xuống đất…

Mẹ nó!

“Em vào được rồi.” Lúc này Kỷ Lương mới trả lời Hạ Vũ: “Gặp ngay con chó to. Xử lý xong.”

“Cẩn thận một chút.” Hạ Vũ dặn dò.

“Ừm! Anh cũng thế!” Cô ở đây hẳn là ổn rồi, có Trầm Sùng, có Hắc Tử, còn cả Tiểu Bạch nữa…

Hạ Vũ dập máy, xoa xoa mũi.

“Hạ lão đại, anh chơi thế này có liều quá không?” Thi Thanh Trạch bị yêu cầu ở lại để bảo vệ cho sự an toàn của Hạ Vũ nhíu mày, có ý kiến với cách sắp xếp hành động lần này của anh: “Bên chỗ Lương Lương bé nhỏ không có vấn đề gì chứ?”

“Có đám Trầm Sùng đi cùng rồi…”

“Anh Duệ đâu?” Đột nhiên Thi Thanh Trạch chợt nhớ ra, từ đầu đến giờ không thấy bóng tên nhóc quỷ kia đâu: “Không phải tên nhóc quỷ kia lén đi cùng đấy chứ? Để tôi đi tìm xem…”

“Sau đó, bắt thằng bé đi à?” Hạ Vũ nói, nhìn bước chân hơi cứng lại của hắn.

***

https://thuviensach.vn

“Hạ lão đại, anh đang nói gì thế?” Thi Thanh Trạch quay người, khẽ cười nhìn anh: “Tôi bắt anh Duệ làm gì chứ? Tôi đi tìm thằng bé, đưa nó về đây. Lúc này để thằng bé chơi ở ngoài một mình không quá an toàn.”

“Yên tâm. Thằng bé rất an toàn.” Hạ Vũ nhìn hắn: “Thanh Trạch, lúc ở vịnh Cửu Long của HongKong, cậu ở đâu?”

“Tôi… tôi đi gặp mẹ tôi. Không phải đã nói với các anh rồi sao?” Thi Thanh Trạch vẫn cười như trước.

“Khi đó, mẹ cậu đúng là có ở HongKong, tôi đã nhờ Tiểu Lương gọi điện thoại sang, bà ấy nói… là cậu đưa bà ấy sang HongKong chơi vài ngày… Thật khéo.”

“Tôi xa nhà cũng một thời gian rồi, vừa vặn đến HongKong nên tôi mới đưa bà sang, hai mẹ con gặp nhau, dạo phố phường, ăn với nhau mấy bữa cơm thôi mà…”

“Ừ. Khéo ở chỗ, ngày hôm đó, cậu lại chở bà ấy đi ‘dạo’ đến đúng chỗ của chúng tôi…”

“Vậy sao? Đúng là khéo thật!” Thi Thanh Trạch cười: “Người Trung Quốc không phải vẫn có câu ‘vô xảo bất thành thư’ đó sao?” (Không khéo sao thành sách được. Nhắc đến tào tháo là tào tháo tới.) Hắn ngồi xuống ghế: “Nói đi, vì sao anh lại cho rằng có nội gián?” Sao hắn lại không cảm thấy có dấu hiệu tình nghi nào cả?

“Cảm giác.” Hạ Vũ khẽ cười, trả lời một cách rất mơ hồ: “Là trực giác được tôi luyện qua bao nhiêu năm vùng vẫy giữa sự sống và cái chết.”

Thi Thanh Trạch cười ầm lên, câu trả lời này, đúng là khiến cho hắn không thể chấp nhận được.

https://thuviensach.vn

“Cho nên, anh mới cố ý sắp đặt chuyện ở bệnh viện, cũng vì muốn xác định phán đoán của mình.” Lẽ ra hắn nên phát hiện sớm, nhóc quỷ anh Duệ kia, tuy thông minh, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể to gan đưa ra ý kiến như thế chứ? Giờ nghĩ lại, thì chính là vì sau lưng tên nhóc đó, có cao thủ chỉ bảo: “Có điều, tất cả những chuyện này, cũng chỉ là trùng hợp thôi… Có lẽ, là do đám Trầm Sùng…”

“Thanh Trạch, đến giờ cậu vẫn chưa phát hiện ra sao?” Hạ Vũ khẽ lắc đầu: “Từ lúc trước tôi đã nhận ra, mỗi khi cậu bối rối, giọng điệu sẽ cao hơn bình thường một chút, tay cũng bất giác đưa lên chạm vào dây chuyền…”

Lúc này Thi Thanh Trạch mới chú ý, không biết tay mình đã sờ lên mặt ngọc của sợi dây chuyền từ bao giờ: “Tôi… đúng là tôi không phát hiện ra. Khả năng quan sát của anh thật đáng kinh ngạc.”

“Vì sao phải làm như vậy?” Anh rất ngưỡng mộ năng lực của Thi Thanh Trạch, thật sự muốn thu nhận hắn vào đội của họ, nhưng không ngờ… hắn lại làm chuyện như vậy.

“S.M.T cây to đón gió lớn, có một vài người thấy ngứa mắt…” Thi Thanh Trạch ngắm nghía mặt dây chuyền bằng ngọc kia: “Có một số người không ngồi yên được. Không phải người ta có câu rất đúng đó sao: Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ. Có một số việc, không phải anh cứ không muốn thì sẽ không phải làm.” Hắn khẽ nhếch miệng: “Còn về cái gọi là X kia… Giống như Eric đã nói, những người như chúng ta, đều cảm thấy chuyện năm đó thật điên khùng. Nhưng mà… những con người điên cuồng ấy, lại có thêm sự tồn tại của một ‘thứ phẩm’ hoàn mỹ là Lâm Hải Bình, khiến cho họ khó có thể kháng cự lại sức hấp dẫn của X…”

Thi Thanh Trạch nói xong, chậm rãi đứng lên: “Đối với tôi mà nói, cơ hội được đọ sức với anh, cũng là một sự hấp dẫn khiến người ta khó có thể kháng cự được. Anh là một người mà tôi rất khâm phục.” Hắn hơi tiếc nuối

https://thuviensach.vn

liếc mắt nhìn hai chân anh: “Không ngờ một phát súng lại tạo thành kết quả như vậy…” Ý định ban đầu của hắn, chỉ là hy vọng một phát súng đó sẽ làm Hạ Vũ bị thương mà thôi, không ngờ lại khiến hai chân của anh mất đi tri giác.

Hạ Vũ nhẹ xoa hai chân mình: “Cậu sẽ thực sự bắt Tiểu Lương và nhóc quỷ kia giao ấy người đó sao?”

“Anh nói thử xem?” Thi Thanh Trạch khẽ cười: “Nếu tôi không làm, cũng sẽ có những người khác làm. Không phải sao? Chi bằng, để tôi tự làm còn hơn…”

Hạ Vũ giật mình, sau đó chợt hiểu ra, khẽ cười: “Cảm ơn.”

“Nói cảm ơn bây giờ vẫn hơi sớm…” Thi Thanh Trạch giơ khẩu súng trong tay lên.

Hạ Vũ biến sắc: “Thanh Trạch, dừng tay!”

Pằng —-

Viên đạn xuyên qua thân thể, màu máu đỏ tươi chói mắt chảy ra từ miệng vết thương, rơi xuống đất…

“Tài bắn súng của Tần Dịch… thật quá giỏi.” Thi Thanh Trạch nhìn tay phải đã không còn dùng sức được của mình, viên đạn bắn thẳng vào xương bả vai của hắn, cánh tay này, xem như vô dụng rồi: “Sau này, Thi Thanh Trạch sẽ không bao giờ… có thể cầm súng được nữa, cũng coi như một nửa phế nhân… Như vậy, cũng sẽ không có ai tìm đến nữa…” Hắn khẽ cười nói. Trên mặt không có chút vẻ đau đớn nào, giống như cánh tay bị thương kia cũng không phải của hắn: “Hạ Vũ, anh có năng lực hơn tôi, anh cũng bạo dạn hơn tôi… Hy vọng anh có thể giải quyết hết những việc này…” Hắn tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, ném cho anh: “Đây là chứng cứ mà

https://thuviensach.vn

tôi thu được từ mấy lão già đó trong suốt mấy năm qua… Có thể sử dụng được hay không, hoặc là, nên dùng như thế nào… thì phụ thuộc vào anh!”

Hạ Vũ nhận sợi dây chuyền đã dính máu kia, phát hiện trên miếng ngọc có một khe hở, anh dùng sức ấn xuống, mặt ngọc liền vỡ ra, có một con chíp nhỏ giấu bên trong.

“May mà Lương Lương bé nhỏ và anh Duệ không ở đây…” Nếu không, hắn thật sự không biết phải đối mặt với hai người họ như thế nào. Thi Thanh Trạch ném súng xuống đất: “Tôi không thể nói câu từ biệt với hai mẹ con họ… Anh nhất định… phải coi trọng họ, có lẽ, một ngày nào đó, tôi sẽ còn quay trở lại, cướp cô ấy về…”

Thi Thanh Trạch lẳng lặng ra đi. Mấy năm sau, Kỷ Lương cũng không thể nghe ngóng được tin tức gì về hắn, nhưng, những chuyện này nói sau.

*

Quay về bên biệt thự, đám Kỷ Lương và Trầm Sùng lẻn vào trong nhà. Tuy đã rất cẩn thận, nhưng mấy tên vệ sỹ lực lưỡng kia cũng không phải đám bị thịt, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường…

Cùng lúc đó, trong nội thành cũng xảy ra nhiều vụ ẩu đả của các bang nhóm xã hội đen. Đám săn tin của bên truyền thông đều bị thu hút qua đó, cả mấy phóng viên vốn đang ở cô nhi viện, chờ đến chiều để chụp ảnh đưa tin về hoạt động của Lật Điền Khẩu Nhất Lang với đám trẻ mồ côi cũng bị điều đi lấy tin về việc xung đột giữa các bang nhóm xã hội đen… Đúng lúc này, một đoàn xiếc Trung Quốc tới cô nhi viện, biểu diễn từ thiện cho đám trẻ mồ côi. Cô nhi viện nhất thời vô cùng náo nhiệt, các tiếng gõ trống khua chiêng ầm ĩ đã át đi tiếng súng trong biệt thự…

Căn biệt thự độc lập biến thành một chiến trường nhỏ!

Pằng pằng pằng pằng —-

https://thuviensach.vn

Tiếng súng vang lên liên tiếp trong căn biệt thự, khi thì thưa thớt, lúc lại dày đặc, khói bụi, mảnh vỡ bay tán loạn khắp nơi, đạn găm vào tường, sàn nhà, bắn vỡ thuỷ tinh, đồ gia dụng đổ vỡ khắp nơi…

Trong khoảnh khắc cửa bị đá văng, Kỷ Lương bóp cò theo phản xạ, đồng thời lăn một vòng trốn ra sau ghế salon, ngọn lửa phóng ra từ họng súng đen ngòm, lao về phía bóng người vừa phá cửa vào—

Bóng người đó không tránh cũng không nấp, vẫn đứng thẳng như núi, nhận lấy viên đạn của cô. Hắn không tránh, vì hắn không thể tránh, hắn phải bảo vệ người sau lưng hắn. Là Lật Điền Khẩu Nhất Lang quần áo hỗn độn.

Hắn là Hạnh Bình, chính người đàn ông sau lưng đã đặt tên cho hắn.

Cái tên này rất ít khi được gọi tới. Đa phần, hắn đều yên lặng ẩn mình trong chỗ tối, chờ lệnh của người đàn ông kia.

“Hạnh Bình!” Lật Điền Khẩu Nhất Lang nhìn thấy Kỷ Lương đang trốn sau salon: “Bắt cô ta… Bắt cô ta…” Lão biết khuôn mặt này, đúng! Chính là khuôn mặt này, là người phụ nữ Trung Quốc tên Kỷ Lương, là Hạnh Bình… À, có lẽ nên nói rằng, là con gái của người đàn ông tên Lâm Hải Bình.

Nhiều năm trước, một người bạn học Trung Quốc của lão đến đây, đưa cho lão xem tài liệu về X… Mấy năm gần đây, vì muốn tiếp tục nghiên cứu X, mà lão đã tiêu phí một lượng tiền rất lớn, sai người đưa từng nhóm từng nhóm người ở Đông Nam Á sang làm vật thí nghiệm, nhưng không có kết quả khả thi. Cho tới thời điểm này, người thích ứng tốt nhất với X, chỉ có Hạnh Bình! Gien trong cơ thể hắn là thích hợp nhất… Lão cần có nhiều người mang gien của Hạnh Bình hơn…

Hạnh Bình! Kỷ Lương run người, lập tức phát hiện ra một bóng đen lao vụt về phía này. Cô nhanh chóng ngăn được cú đá của người kia. Lần này,

https://thuviensach.vn

cô đã nhìn rất rõ khuôn mặt của hắn… Giống y như đúc Lâm Hải Bình trong bức ảnh mà cô nhận được, có điều, ánh mắt ông ấy hoàn toàn lạnh lùng…

Súng của cô bị đối phương phá huỷ, thế tấn công của đối phương vô cùng hung hãn. Kỷ Lương gập khuỷu tay, đánh vào xương quai xanh của đối phương, nhưng ông ta dường như hoàn toàn không cảm thấy đau, không hề lùi bước mà còn tấn công mạnh hơn. Hai người quấn vào nhau, ngã mạnh xuống đất.

Mặt Kỷ Lương tái nhợt, cô đã trúng vài đòn rất mạnh của đối phương. Sự tấn công của ông ta hung hãn như một con sư tử, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, hơng nữa… không cảm thấy đau đớn, không biết sợ là gì, chỉ biết không ngừng tấn công và tấn công…

Người như vậy… còn là người sao?

Trong lòng Kỷ Lương hơi run rẩy, bả vai đau đớn. Đối phương dùng tay không tháo khớp xương bả vai trái của cô, đầu gối húc vào xương ngực cô, khiến cô đau đến mức không kêu lên được thành tiếng, chỉ cảm thấy xương ngực như vỡ vụn.

May mà lúc này Hắc Tử chạy tới kịp, đánh ngất Lật Điền Khẩu Nhất Lang đang định chạy trốn, rồi lập tức gia nhập cuộc chiến, hai người miễn miễn cưỡng cưỡng mới có thể đánh ngang sức với Hạnh Bình.

“F**k— sao khoẻ thế!” Hắc Tử càng đánh càng hăng, đối mặt với một đối thủ mạnh mẽ thế này, hắn cũng càng trở nên hung hãn hơn, cũng vì tính cách điên khùng này của hắn, mà Trầm Sùng mới để cho hắn rời khỏi cuộc chiến bên kia, chạy tới đây giúp Kỷ Lương.

Hạnh Bình giống một chiếc máy tính tính toán chính xác, mỗi một đòn tung ra đều tính đúng chỗ tấn công, chuyên đánh vào những điểm yếu, hơn nữa, lần nào cũng có thể tránh được đòn tấn công của họ…

https://thuviensach.vn

“Sức của gã này ghê thật.” Hắc Tử lau vết máu ở khoé miệng, do vừa bị trúng một đấm của Hạnh Bình: “Có lẽ cả sếp cũng không đấu lại gã này được. Nếu tạo ra cả một đội quân thế này thì… Đám chúng ta nghỉ hưu được rồi. Cứ để bọn họ làm hết là được.”

Kỷ Lương cười gượng, đúng là Hắc Tử, lúc này mà còn có tâm trạng nói đùa nữa.

Người kia giống như quá thừa sức lực, không hề cho bọn họ có thời gian để thở, lao thẳng về phía Kỷ Lương. Vì Lật Điền Khẩu Nhất Lang nói, hắn phải bắt được Kỷ Lương!

“Pằng—-.”

Tiếng súng vang lên từ cửa ra vào, người Trầm Sùng dính đủ thứ màu sắc, viên đạn bắn trúng vào tim Hạnh Bình. Nếu là người bình thường trúng phát đạn này, thì đã mất sức chiến đấu, nhưng Hạnh Bình không phải người bình thường. Ông ta căn bản không phải người. Viên đạn găm vào tim, máu trào ra, mà lực tay của ông ta vẫn không hề giảm chút nào, một đấm đánh lùi Hắc Tử, sau đó nhảy qua cửa sổ trốn thoát…

“F**k!” Lúc Trầm Sùng đuổi theo tới cửa sổ, chỉ nhìn thấy bóng ông ta lao vun vút qua tường bao, chạy ra khỏi biệt thự…

Trầm Sùng rút điện thoại gọi cho Hạ Vũ, báo lại tình hình bên này: “Ừ… Được… tôi sẽ xử lý ngay…”

Một lúc sau, Trầm Sùng làm theo lời Hạ Vũ, tóm Lật Điền trong biệt thự, đưa về cô nhi viện. Tất cả mọi người ở cô nhi viện vẫn đang xem xiếc. Hắc Tử đặt Lật Điền Khẩu Nhất Lang đang hôn mê vào trong phòng nghỉ rồi rời đi. Những chuyện còn lại, bọn họ không thể nhúng tay vào.

Một lát sau, một người phụ nữ đi vào phòng nghỉ, nhìn Lật Điền Khẩu Nhất Lang đang bị trói trên ghế, đặt khẩu súng đã được lắp giảm thanh vào

https://thuviensach.vn

thái dương lão…

Hôm nay, trong giới chính trị Nhật Bản phát ra một tin tức kinh thiên động địa, khi Lật Điền Anh Tử đến cô nhi viện tìm bố, phát hiện bố cô ta đã chết trong phòng nghỉ, mà… người duy nhất chứng kiến chuyện đó, lại là một đứa trẻ chưa được tám tuổi. Dựa vào lời khai của cậu nhóc, thì lúc ấy Lật Điền Khẩu Nhất Lang tiên sinh đang kể chuyện cho cậu bé nghe, sau đó, đột nhiên giấu cậu bé vào trong tủ quần áo. Chỉ giây lát sau, liền có người bước vào, giết Lật Điền tiên sinh. Cậu nhóc kia nói, mấy người đó dường như nói gì đến Hắc Khẩu này nọ… Chuyện lần này đã nhắc tới một bang phái lớn trong giới xã hội đen Nhật Bản, bang Hắc Khẩu…

Ngay sau đó, chính phủ Nhật áp dụng một loạt các biện pháp liên tiếp, điều động lực lượng vũ trang, tẩy sạch bang Hắc Khẩu.

Lật Điền Anh Tử kế thừa sự nghiệp của bố, cô tuyên bố sẽ không để cho dòng họ Lật Điền rút khỏi giới chính trị Nhật Bản, cô đã mang họ của bố, thì chắc chắn phải tiếp tục kế thừa tâm huyết của bố cô, cống hiến hết mình cho đất nước Nhật Bản… Tuyên bố này, cộng với danh tiếng từ trước đến giờ của họ Lật Điền khiến cho uy tín của Lật Điền Anh Tử tăng mạnh, có triển vọng trở thành một nữ nghị sĩ trẻ tuổi nhất, xinh đẹp nhất trong giới chính trị Nhật Bản…

Một tuần sau, đám Hạ Vũ quay về nước, giao cho Hạ lão gia một con chip nhỏ…

Ông Hạ nhìn con trai đang ngồi trên xe lăn, vẻ tàn nhẫn biến mất đã lâu, nay lại hiện lên trên mặt ông…

Hết chương 091.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Cuộc Sống Như Thế…

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Hai tháng sau, nắng cuối thu vẫn vô cùng nóng nực.

Từ sau khi ở Nhật về, dưới sự sắp xếp của ông Hạ, Kỷ Lương và Hạ Vũ đều rời khỏi tổ chức, chuyên tâm dưỡng bệnh. Nội dung mà ông Hạ thu được từ con chip kia cũng làm quan hệ của Trung Nhật nổi sóng, tất nhiên cũng chỉ là sóng ngầm, còn ngoài mặt thì không bên nào có thể đưa tin tức gì.

Sáng sớm, ánh mặt trời đã cực kỳ chói chang, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu, tiếng chim hót líu lo cùng với ánh mặt trời nóng bỏng bao quanh ngôi biệt thự rất tao nhã, lịch sự này. Đây là một căn nhà ở hòn đảo phía Nam, rất thích hợp để dưỡng bệnh. Vì muốn Hạ Vũ có thể sớm hồi phục, nên cả nhà họ đã chuyển tới đây.

Đây là một hòn đảo nhỏ, lấy du lịch làm ngành nghề chính, cuộc sống của người dân trên đảo rất nhàn hạ, là một thời thích hợp để dưỡng bệnh.

Đứa bé đạp xe đạp phát báo sáng, thuần thục rút lấy một tờ báo bên hộp gỗ cạnh xe, nhét vào hộp thư ở ngoài cửa lớn, sau đó lắc lắc chuông xe đạp, thông báo cho chủ nhà biết báo đã được đưa tới. Một lát sau, cánh cửa gỗ mở ra, một cậu nhóc vô cùng đáng yêu bước ra, lấy báo từ hộp thư, vừa đi vừa đọc:

“Kỷ Tiểu Lương, nắng đến mông rồi mà mẹ còn không rời giường à?” Chỉ trên quãng đường ngắn từ cửa chính vào nhà, cậu đã xem qua một lượt

https://thuviensach.vn

tin tức trong tờ báo, không có tin gì quan trọng. Cậu ném tờ báo xuống ghế salon rồi cao giọng gọi.

Trong phòng ngủ ở tầng trên bên tay phải, trên chiếc giường lớn, một tấm chăn mỏng trùm lên hai cơ thể. Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, người dưới chăn hơi cử động một chút, sau đó lại rất bình tĩnh gọi:

“Phải dậy rồi.” Người đàn ông nằm bên trái giường đưa tay vỗ vỗ mông người phụ nữ nằm bên phải qua tấm chăn.

“Ừm…” Cô nàng đó hơi nhúc nhích người, ậm ừ trả lời nhưng cũng không định rời giường.

Người đàn ông khẽ mỉm cười, vén mái tóc đang xoã xuống mặt cô ra, ngắm nhìn khuôn mặt thanh lệ của cô. Con cũng sắp tám tuổi rồi, mà sao nhìn cô vẫn giống một cô sinh viên vừa tốt nghiệp thế này chứ. Thấy cô vẫn còn muốn ngủ, anh nghĩ một chút, rồi cũng không gọi cô nữa, dùng hai tay chống người ngồi dậy, kéo chiếc xe lăn đặt cạnh giường tới…

“Chờ em…”

Người phụ nữ vốn còn đang ngủ, bật nhanh dậy, giọng vẫn rất ngái ngủ, nhưng cơ thể phản ứng vô cùng nhanh nhẹn: bước vọt qua người người đàn ông kia, kéo chiếc xe lăn bên cạnh giường tới, sau đó đỡ người đàn ông ngồi vào xe…

“Anh tự làm được mà.” Hạ Vũ nhìn dáng vẻ đói ngủ kia của cô, anh thật sự hy vọng cô có thể ngủ nhiều hơn một chút.

Kỷ Lương vặn vặn người, nhìn đồng hồ: “Cũng phải dậy rồi, nếu không ông cụ non kia sẽ kêu em ầm ĩ mất.” Ông cụ non đương nhiên là để nói về cậu con trai bảo bối phiền phức kia của cô rồi.

https://thuviensach.vn

Theo lẽ thường, thì những đứa trẻ nhà khác đều phải để cho bố mẹ gào thét mới chịu dậy, vậy mà nhà họ lại ngược lại, người không chịu dậy là mẹ, còn người kêu gào lại là cậu con trai.

Sau khi đỡ Hạ Vũ ngồi lên xe lăn, cô đột nhiên dừng lại, cầm tay lái, nhìn chằm chằm Hạ Vũ một lúc lâu: “Hình như…”

“Sao thế?” Có chuyện gì khác lạ sao?

“Hình như có chút da chút thịt rồi đấy.” Cô vươn tay xoa xoa mặt anh: “Béo hơn chút rồi.”

Hạ Vũ cũng giật mình, đưa tay sờ sờ mặt mình, hình như… đúng là béo hơn trước một chút.

“Ha ha ha, đồ ăn của anh Duệ ngon quá mà.” Kỷ Lương hơi nhếch miệng, rồi vọt ra cửa, ló đầu ra ngoài: “Anh Duệ, bố mẹ dậy rồi.” Cô gào lên một câu như vậy rồi quay lại phòng, giúp anh tới toilet đánh răng rửa mặt…

Đây là cuộc sống hiện tại của họ, không có mạo hiểm, chỉ có cuộc sống nhàn hạ yên bình, giống mọi gia đình khác. Công việc hiện giờ của cô, là giáo viên thể dục của một trường tiểu học.

Họ đã chọn rất nhiều nơi, cuối cùng quyết định ở lại đây, ngoài việc môi trường sống ở đây rất hợp cho việc dưỡng bệnh, còn vì ở đây có một bệnh viện rất tốt, có uy tín cao trong việc điều trị phục hồi những thương tổn về thần kinh, Hạ Vũ đang điều trị ở đó.

Tuy bây giờ vẫn chưa có hiệu quả gì rõ ràng, nhưng cô tin nhất định sẽ có hiệu quả, Hạ Vũ nhất định có thể đứng lên một lần nữa.

Khi hai người xuống phòng ăn, anh Duệ đã đến trường. Hiện giờ, cậu bé học ở ngay trường mà Kỷ Lương đang dậy. Đồ ăn đã chuẩn bị sẵn trên bàn,

https://thuviensach.vn

là bữa sáng điển hình của người Trung Quốc, sữa đậu nành với quẩy và màn thầu, do cậu nhóc ra ngoài mua từ sáng sớm.

Kỷ Lương nhét một chiếc màn thầu vào miệng, cầm tờ giấy thông báo trên bàn đọc: “A…”

“Sao thế?” Hạ Vũ rót cho cô cốc sữa đậu nành, không muốn cô chỉ ăn quẩy và màn thầu không: “Uống đi.”

“Không có…” Kỷ Lương không định nói, nhưng nghĩ một chút, lại thay đổi ý định: “Trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao của các con và phụ huynh.”

Hạ Vũ uống một ngum sữa đậu nành, cầm tờ thông báo trên tay cô, nhìn lướt qua: “Cuối tuần à…”

“Hôm đó anh cũng đi cùng đi.” Kỷ Lương nói. Cô vốn lo lắng rằng tình hình Hạ Vũ thế này mà tới trường học, có thể sẽ phải nhận những ánh mắt khác thường, nên không muốn để anh đi. Nhưng nghĩ lại thì, nếu làm vậy, chẳng phải chính cô đã coi Hạ Vũ thành một người tàn phế từ trong tiềm thức hay sao… Cho nên, cô mới thay đổi ý định, cô muốn đưa Hạ Vũ đi, muốn để anh tham dự, muốn anh giống với tất cả mọi người.

Hạ Vũ hiểu suy nghĩ của cô, cũng không nói gì. So với cảm giác chán nản, không thể chấp nhận ban đầu, thì giờ anh đã khá hơn nhiều. Bất kể là về tâm lý hay sinh lý, anh đều rất ổn. Anh không nghĩ sẽ có một ngày mình như thế này, sống một cuộc sống không khác gì ‘dưỡng lão”. Nhưng đến khi thật sự đối mặt với nó, anh mới phát hiện ra, mình cũng không bài xích, thậm chí, còn rất hưởng thụ…

Bởi vì, bên cạnh anh có người anh cần…

*

https://thuviensach.vn

Đại hội thể thao con và phụ huynh, tức là bố mẹ và con cùng tham gia đại hội thể dục thể thao.

Trường tiểu học này là trường dân lập, học sinh trong trường trừ mấy đứa bé trên đảo, còn có cả mấy đứa bé ở ngoài đảo nữa. Trong trường có ký túc xá. Vì là trường dân lập, nên môi trường học tập và thầy cô giáo đều rất tốt, không ít cha mẹ đưa con tới đây học.

Học phí của đám trẻ trên đảo có chính sách ưu đãi, về bản chất, thì đây cũng coi như là một ngôi trường quý tộc, cho nên, trong trường cũng có những đứa trẻ con nhà giàu, cho nên, đại hội thể dục thể thao, lại giống như đại hội tập hợp các vị phụ huynh, khoe bố, khoe mẹ, khoe gia thế hơn.

Ngày diễn ra đại hội thể dục thể thao, thời tiết rất đẹp, nắng cuối thu cũng đã bớt gay gắt, thi thoảng còn có vài cơn gió se se lạnh khiến con người ta cũng cảm thấy thư thái hơn.

Càng đẹp hơn, chính là quang cảnh ở bãi đỗ xe bên ngoài vườn trường, những chiếc xe đắt tiền sáng bóng đến chói mắt, những bậc phụ huynh ăn mặc lịch sự đưa con đến trường, vẻ mặt vô cùng hoàn mỹ, tự tin mà không thiếu sự nhã nhặn, đi tới đi lui chào hỏi các vị phụ huynh khác. Gặp người quen thì sẽ dừng lại lâu hơn một chút, đơn giản chỉ là khen con nhà người ta vài câu, rồi chờ người ta khen lại con mình!

Trong tình cảnh này, hình ảnh Kỷ Lương đẩy xe cho Hạ Vũ xuất hiện trở nên vô cùng khác thường, khiến mọi người đều hướng mắt về phía hai bố con.

Đây không phải là lần đầu tiên Hạ Vũ tới trường học, lúc trước, có những hôm đẹp trời, sau khi ăn xong cơm tối, Kỷ Lương sẽ đẩy Hạ Vũ đi tản bộ, nhiều lần đi tới trường học, nên một số nhân viên trong trường không lạ gì Hạ Vũ, chỉ là, bọn họ không nghĩ Hạ Vũ sẽ tới tham dự đại hội thể dục thể thao này… một người… đi đứng bất tiện như anh ta thì có thể làm được gì?

https://thuviensach.vn

Làm cổ động viên sao?

Còn nói nữa, trong tay Hạ Vũ rõ ràng đang cầm cây gậy chuyên dụng của cổ động viên mà.

“Không phải lát nữa bố định đập cái gậy này đấy chứ?” Khoé miệng Kỷ Duệ run lên, cậu thực sự rất khó có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó.

Từ sau khi tới đây, toàn thân Hạ Vũ dường như cũng chậm rãi thả lỏng. Nhìn mặt anh là biết, đã không còn vẻ mặt lãnh khốc lạnh lùng như trước nữa, mà anh lại từ từ hưởng thụ cuộc sống của người đàn ông trong gia đình…

Khả năng thích ứng của người đàn ông này, thật kinh người!

Kỷ Duệ vốn đang chờ, nếu anh không thích ứng được, thì cậu sẽ tìm cơ hội chế nhạo anh vài câu, không ngờ… người không thích ứng được, ngược lại, lại là chính bản thân cậu! Vị trí nam chủ nhân của cậu nhóc họ Kỷ gặp phải sự công kích trước nay chưa từng có…

“Không phải trên tivi đều giống thế này sao?”

Nhắc đến tivi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Duệ co rút lại, thời gian gần đây, cuộc sống ‘dưỡng lão’ của Hạ Vũ một phần là do tivi tạo thành, hơn nữa, người này còn chuyên môn xem phim gia đình…

“Anh Duệ —-.” Kỷ Lương chạy từ phòng làm việc ra đón hai bố con.

Vì đây là đại hội thể dục thể thao, nên giáo viên thể dục có rất nhiều việc cần làm. Hôm nay Kỷ Lương phải làm trọng tài khá nhiều hạng mục: “Anh Duê, mẹ chuẩn bị tốt cho anh rồi đây.” Nói xong, Kỷ Lương rút từ sau lưng ra một lá cờ, mặt trên viết bốn chữ rất to: “Anh Duệ Cố Lên!” Kỷ Duệ ôm đầu than thở, chỉ số thông minh của hai người này thật đúng là nghịch thiên.

https://thuviensach.vn

“Hai người là bố mẹ của Kỷ Duệ à?” Đúng lúc này, một đôi nam nữ đi cùng một cậu nhóc tới, người đàn ông giơ tay: “Rất vui khi gặp anh chị, anh Kỷ…”

Anh Kỷ… Kỷ Duệ đứng bên cạnh khẽ nhếch môi cười.

“Hạ Vũ!” Hạ Vũ rất bình tĩnh bắt tay đối phương, mặt không chút xấu hổ, nhân tiện thông báo luôn tên của mình.

Dáng vẻ tự nhiên của Hạ Vũ, ngược lại, lại khiến cho đối phương xấu hổ: “À vâng, anh Hạ.”

“Kỷ Duệ, bố của cậu ở rể à?” Cậu nhóc nhà kia đột nhiên thốt lên một câu, nói đúng tiếng lòng của hai người lớn nhà đó.

Dạo này trẻ con trưởng thành rất sớm, hơn nữa, internet đã trở nên thông dụng, ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng đã hiểu các từ ngữ thông dụng bây giờ rồi. HƠn nữa, giữa đám trẻ cũng có sự cạnh tranh rất kịch liệt, không chỉ so bố, so mẹ, còn so cả thành tích, khí chất nữa! Đứa bé nhà kia tên là Đinh Hiểu Lỗi, bình thường đều là học sinh giỏi trong mắt các thầy cô giáo, nhưng mà… dạng cậu ấm sướng từ trong trứng nước này, thành tích lại vĩnh viễn bị Kỷ Duệ đè bên trên, cho nên trong lòng khó tránh khỏi cảm giác muốn so đấu với Kỷ Duệ, đương nhiên, cũng khiến cho bố mẹ của cậu nhóc biết đến sự tồn tại của Kỷ Duệ.

“Không phải! Chúng tôi vẫn chưa kết hôn.” Kỷ Lương trả lời rất dõng dạc.

Sống chúng, chưa kết hôn!

Tin tức liên tiếp phát ra khiến đôi vợ chồng trẻ kinh ngạc không thôi, ngỡ ngàng nhìn Kỷ Duệ, rồi lại nhìn sang bố mẹ của cậu, họ có cảm giác, khó mà tin nổi… Một gia đình hỗn loạn như vậy, sao có thể nuôi dưỡng ra một đứa bé xuất sắc chứ?!

https://thuviensach.vn

Xuất sắc hay không xuất sắc, cũng không cần phải nói nhiều, là la hay là ngựa, dù sao, cũng phải lôi ra cưỡi thì mới biết được.

“Hôm nay nhà anh báo danh hạng mục nào?!” Ba người nhà họ Trương mặc đồ gia đình đắt tiền, thể hiện rõ dàng vẻ một nhà ba người hoà thuận hạnh phúc. Bà Trương lịch sử hỏi, nhân tiện cũng săm soi cách ăn mặc của mẹ con nhà họ Kỷ và Hạ Vũ: áo T-shirt bình thường, quần soóc bình thường… A, người đàn ông ngồi xe lăn kia, thậm chí còn đi dép lê: “Cục cưng nhà tôi nói muốn tham gia tất cả các hạng mục, còn muốn giành giải nhất nữa.” Cô xoa xoa đầu quả dưa của cậu con trai: “Nhưng tôi sợ thằng bé mệt, chi bằng hai nhà chúng ta cùng chọn một vài hạng mục đi. Có cạnh tranh mới có hứng thú chứ, đúng không? Tất nhiên là tình hữu nghị vẫn là trên hết, thi đấu chỉ là phụ thôi.”

Cô ta nói chuyện rất khéo léo. Kỷ Lương ghét nhất là gặp gỡ những phụ huynh đặt nặng tâm lý ganh đua một cách nghiêm trọng thế này. Nếu con cô có bản lĩnh, thì tự nghĩ cách thắng anh Duệ đi, còn viện cớ này nọ: “Việc này, tôi để anh Duệ tự quyết.” Cô ném vấn đề lại cho con trai.

Kỷ Duệ còn chưa lên tiếng, thì vài bóng người từ xa đã vội vàng chạy tới.

“Anh nhỏ Kỷ ơi!” Đây là Tần Dịch!

“Lão đại —-.” Đây là Hắc Tử!

“Sếp, chị dâu!” Đây là Tiểu Bạch!

“Khỉ thật! Nhìn anh còn béo tốt hơn lúc trước.” Đây là người vừa ‘bị’ thăng cấp lên thành tổ trưởng, bụng đầy oán hận, Trầm Sùng!

Cả đoàn khách bất ngờ đến khiến Kỷ Lương kinh ngạc: “Sao các cậu lại đến đây?”

https://thuviensach.vn

Trầm Sùng đáp: “Vừa hoàn thành nhiệm vụ xong, mệt chết đi được, nên nghỉ ngơi một chút! Cũng một thời gian ngắn không tới đây, nên muốn đến thăm hai người.”

“Lần này đi làm nhiệm vụ bên Thái Lan, suýt nữa bị một tên gay gài bẫy!”

“Đội trưởng Lương, lần này tôi làm một khẩu súng mới, dùng thích cực kỳ.”

“F**k! Tên nhóc nhà cậu còn dám nói à, trừ bắn lén ra, lúc đó còn suýt nữa ném bom về phía tôi. Để xem sau này ông đây huấn luyện cậu thế nào!”

“Vừa rồi lúc đi tới cửa trường, thấy thông báo hôm nay ở đây tổ chức đại hội thể dục thể thao gì đó à…”

“Ha ha… Lão đại, anh đừng có tàn nhẫn như vậy chứ, anh với chị dâu, còn có tên nhóc quỷ kia là một tổ, huỷ thiên diệt địa, còn ai dám thi đấu!!!”

…

Mấy người cứ quàng quạc tranh nhau nói, buôn chuyện trên trời dưới biển, cuối cùng là bỏ rơi cả nhà họ Trương ở đó. May mà Kỷ Duệ vẫn nhớ ra, quay đầu cười tủm tỉm nhìn ba người nhà họ Trương đang á khẩu vì nghe đám người bên này nói trời nói biển: “Có muốn đấu nữa không?”

Sắc mặt của bố mẹ Trương nhìn có vẻ rất khó coi… vừa rồi bọn họ nói chuyện gì… cái gì mà súng… rồi còn bom…

Tuy không biết mấy người này làm gì, nhưng xem ra cũng không phải người dễ chọc…

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Kỷ Duệ lựa chọn một số hạng mục không cần phải dùng chân, phối hợp với Hạ Vũ để thi đấu, ví dụ như… bắn chẳng hạn!

“Chân của sếp bây giờ thế nào?!” Trầm Sùng tìm cơ hội hỏi riêng Kỷ Lương.

“Các bác sĩ đều nói là tiến triển rất thuận lợi, tình hình của anh ấy còn tốt hơn mong đợi.” Kỷ Lương nhìn hai bố con đang ở trên sân bắn: “Nhưng không hiểu sao vẫn không đứng được lên, bác sĩ nói, có thể là do vấn đề về tâm lý…”

Trầm Sùng như nghe thấy chuyện lạ có thật vậy: “Vấn đề về tâm lý á?” Cái người tên Hạ Vũ, có tinh thần mạnh mẽ không giống người kia sao?

Kỷ Lương hơi mím môi: “Bác sĩ cũng chỉ đoán vậy thôi, có thể sau một thời gian ngắn nữa anh ấy sẽ khôi phục.”

Hết chương 092.

***

Có một số bạn nói là không rõ động cơ của Thi công tử. Không biết tại mẹ Cherry diễn đạt chưa tốt nên các bạn không hiểu, hay do các bạn không để ý. Ở đoạn đó, Thi công tử có nói: “Dù tôi không làm, cũng sẽ có người khác làm. Chi bằng để tôi tự mình làm còn hơn.” Theo lý giải của mình, thì Thi công tử bị đám người kia lôi kéo, hoặc ép buộc vì lợi ích gì đó (nếu các bạn còn nhớ, ở vụ nổ bom biểu tình lúc trước, có lão Dương Mục là người của bên Cục An ninh cấu kết với Nhật Bản. Và bây giờ truy ra, thì nguồn gốc cũng từ lão Lật Điền của Nhật Bản). Nhưng Thi công tử không muốn hại mẹ con Kỷ Lương, nên mới nói là “Chi bằng để tôi tự làm”. Cũng là một cách để bảo vệ mẹ con KL. Vì nếu người khác ra mặt, hắn sẽ không thể cứu được họ nữa, còn bây giờ hắn lấy danh nghĩa là chuẩn bị bắt cóc mẹ con KL theo yêu cầu của tổ chức, để đi theo, bảo vệ hai mẹ con. Cũng vì HV nghe thế, nên hiểu ra mới nói “cảm ơn”.

https://thuviensach.vn

Còn về sự “ra đi” của Thi công tử, mọi người có để ý không? Thi công tử tự bắn vào cánh tay của mình. Đoạn chương đó tác giả bị đánh sai tên, câu mà Thi công tử nói lúc đó là: “Tài bắn súng của Thi Thanh Trạch rất giỏi” chứ k phải là Tần Dịch, sau khi hắn tự huỷ tay phải của mình, hắn thành kẻ bỏ đi, tổ chức cũng sẽ không gây phiền hà cho hắn nữa. Hắn đi vì không dám đối mặt với mẹ con KL, chứ k phải chết đâu cả nhà nhé ^^

Giải thích thế này ổn chưa ạ?

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sóng Gió Lại Nổi Lên

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

“Đại Vĩ, cậu chắc chắn là ở đây chứ?” Kỷ Duệ nhìn xung quanh công trường bỏ hoang, ở một nơi hẻo lánh thế này, làm sao tìm được công việc gì?!

Đương nhiên không phải cậu muốn tìm việc làm, cậu đâu có thiếu tiền. Mà là bạn học của cậu, cũng chính là cậu bé nhìn có vẻ cao to, cũng có vẻ lớn tuổi hơn đang đứng bên cạnh cậu đây. Đại Vĩ là con của một nhà dân trên đảo, điều kiện của gia đình không tốt lắm, bố chết sớm, để lại hai mẹ con họ tự chèo chống với nhau. Cô nhi và quả phụ, thật sự không dễ dàng gì. Mẹ cậu nhóc một mình nuôi cậu nhóc lớn lên, quá mệt mỏi nên cơ thể cũng sinh bệnh.

Đại Vĩ là một cậu bé rất thật thà, chất phác… Nói dễ nghe thì là thế, còn nếu nói thẳng ra, thì IQ của cậu bé hơi thấp. Đã mười ba tuổi rồi, nhưng vẫn rất hồn nhiên, ngây thơ, ai nói gì cũng tin. May mà người dân trên đảo đều giản dị, lương thiện, nên cũng chú ý giúp đỡ hai mẹ con cậu nhiều.

“Chắc chắn mà. Anh trai lớn đó bảo tôi đến đây tìm anh ấy.” Gần đây, mẹ Đại Vĩ bị ốm, cậu nhóc muốn gánh vác bớt việc chi tiêu trong nhà, nên quyết định đi tìm việc làm. Trước kia, Đại Vĩ cũng thường giúp một vài việc lặt vặt trong một cửa hàng nhỏ trên đảo, kiếm chút tiền về giúp mẹ.

Một lần, khi Kỷ Duệ tan học, nhìn thấy Đại Vĩ bị những đứa trẻ khác bắt nạt, nên mới tiện tay giúp cậu nhóc thoát khỏi vòng vây. Sau đó, Đại Vĩ trở thành bạn thân của cậu bé, có chuyện gì cũng thường chạy tới bàn bạc với

https://thuviensach.vn

cậu. Vì thường xuyên qua lại, nên Đại Vĩ càng tin tưởng, coi Kỷ Duệ như một ‘ông anh tri kỷ’.

Đứa bé này, hơi khờ một chút, nhưng cũng vì quá thật thà, chất phác, nên cảm giác về thiện ác trong lòng cậu ta cũng rất thuần khiết, cậu ta biết Kỷ Duệ thật lòng đối xử tốt với cậu.

Kỷ Duệ không nói gì, quan sát tình hình xung quanh, nhìn đồng hồ. Đã qua giờ tan học hơn nửa tiếng, nếu không về, Kỷ Tiểu Lương sẽ rất lo lắng.

Khoảng hơn mười phút sau, hai thanh niên mặc quần bò rách, áo phông, miệng nhai kẹo cao su đi từ bên kia cổng công xưởng tới.

“Đến rồi —,” Đại Vĩ kéo tay Kỷ Duệ, vui vẻ chạy tới: “Anh trai lớn, em đến rồi.”

Thanh niên kia biết Đại Vĩ, nên cũng không nói thêm gì, mà nhìn về phía Kỷ Duệ: “Mày thì sao? Cũng muốn đến tìm việc làm à?”

Hòn đảo nhỏ này được khai thác để kinh doanh du lịch, nên lượng người đến đây rất lớn. Người nhiều, đương nhiên cũng nói lên rằng đối tượng đều rất tạp nham. Người tốt người xấu, khách du lịch với kẻ trộm cắp trộn lẫn vào nhau lên đảo, thực hiện một số giao dịch phi pháp. Nhờ hai vị người lớn trong nhà ban tặng, mà linh cảm của Kỷ Duệ về các tin tức kiểu này nhạy bén hơn những đứa trẻ đồng lứa rất nhiều.

Ngay khi nhìn thấy hai thanh niên kia, cậu bé không khỏi đề cao cảnh giác. Hai gã đó đều rất gầy, nhưng không phải dạng gầy khoẻ mạnh, mà nhìn có vẻ mệt mỏi, ánh mắt không có thần thái, giống như thiếu ngủ trầm trọng, thỉnh thoảng lại chun mũi sụt sịt, giống người bị cảm… Chỉ từ mấy dấu hiệu này đã đủ thấy, hai gã kia là dân nghiện.

Công việc mà mấy kẻ nghiện ngập giới thiệu thì sẽ là loại việc gì?

https://thuviensach.vn

Trong lòng Kỷ Duệ đã hiểu ngay ý đồ của bọn họ, lần này Đại Vĩ bị lừa rồi.

"Vâng ạ, anh trai lớn…" Kỷ Duệ ngây thơ chớp chớp mắt: "Anh Đại Vĩ nói ở đây có thể kiếm được tiền, em muốn kiếm tiền mua kẹo ăn."

Những lời nói ngây thơ của cậu nhóc khiến hai gã kia bật cười, thầm nghĩ, lần này thực sự đã tìm được người làm rồi, đang định giao đồ giấu trong ngực ra cho hai cậu nhóc, thì ngoài cửa lại xuất hiện một người khác: "Nếu chúng mày thật sự đưa hàng cho tên nhóc kia, thì chúng mày cứ chờ mà vào ăn cơm tù đi."

Kỷ Duệ kinh hãi, nhìn về phía cửa công xưởng. Vì ngược sáng, nên cậu không nhìn rõ là ai đến… Có điều, dựa vào những gì gã nói, cậu biết, gã này không phải bạn, là địch!

"Mày nói gì thế?" Hai gã kia nhìn về phía gã đứng ngoài cửa.

"Mẹ của thằng nhóc kia, lúc trước là cảnh sát, bố nó là… đặc công, còn ông nội nó là nhân vật lớn trong Quân đội…"

Giỏi thật! Lại nắm rõ về cậu như vậy!

"Chạy mau!"

Kỷ Duệ nắm chặt lấy tay Đại Vĩ, nhanh chóng phóng sang một hướng khác.

"Còn không mau bắt chúng nó lại!" Gã kia quát lên với hai gã thanh niên vẫn đang còn bị chấn động vì thân thế của Kỷ Duệ.

Lúc này, hai gã kia mới chợt giật mình, vội vàng đuổi theo.

Đầu óc của Kỷ Duệ dùng rất tốt, thậm chí, có đôi khi còn tốt hơn cả người trưởng thành, nhưng mà… Về sinh lý mà nói, thì cậu cũng chỉ là một

https://thuviensach.vn

đứa trẻ, hai cái chân nhỏ bé kia có chạy cũng chẳng chạy được bao xa. Cố gắng không được bao lâu, còn chưa chạy được ra khỏi cửa công xưởng, cậu đã bị hai gã thanh niên kia đẩy ngã nhào xuống đất…

Xong rồi!

***

“Lạ thật!” Kỷ Lương nhìn xuyên qua cửa sổ phòng bếp ra ngoài đường, rồi lại nhìn đồng hồ: “Hơn sáu giờ rồi, sao anh Duệ còn chưa về?” Vì cô còn phải vòng qua bệnh viện đón Hạ Vũ về nhà, nên bình thường, sau khi tan học, cô đều đi trước, sau đó, Kỷ Duệ tự về nhà một mình. Thỉnh thoảng cậu cũng sẽ đi chơi một chút với đám bạn học, nhưng bình thường sẽ không về quá muộn. Nếu lỡ về muộn, cậu nhóc cũng sẽ gọi về nhà báo một tiếng để cô đỡ lo.

“Anh Duệ có gọi điện về không?” Cô ló đầu ra khỏi phòng bếp, hỏi người đàn ông đang ngồi đọc báo trong phòng khách.

“Không thấy.” Hạ Vũ ngẩng đầu nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt cô, liền đặt báo xuống: “Để anh ra ngoài xem.”

Nói xong, anh tự lăn xe ra cửa. Lúc vừa tới cửa, lại quay về, nói vọng vào phòng bếp: “Phần cơm của anh nhớ cho nhiều hạt tiêu đen một chút nhé.”

“Em biết rồi!”

Giọng cô vọng ra từ trong bếp, sau đó là những tiếng bát đũa, nồi niêu chạm leng keng vào nhau, tràn đầy hương vị của cuộc sống gia đình.

Hạ Vũ ra khỏi nhà, hỏi mấy nhà hàng xóm có con là bạn học của Kỷ Duệ.

https://thuviensach.vn

“Không có, cháu không đi cùng bạn ấy ạ.”

“Lúc tan học Kỷ Duệ đã về luôn rồi mà? Giờ vẫn chưa về ạ?”

“Tôi không biết! Không phải Kỷ Duệ có di động sao? Anh gọi thử xem…”

Vì gọi không thấy ai nghe máy, nên mới phải đi ra ngoài tìm chứ: “Cảm ơn.” Hạ Vũ nói cảm ơn rồi lăn bánh xe đi tới nhà hàng xóm cuối cùng, đồng thời rút điện thoại gọi cho Kỷ Duệ —-.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt…” Giọng nữ máy móc đáp lại cũng thông báo cho anh biết máy Kỷ Duệ đã tắt.

“Tên nhóc này, chạy đi đâu thế không biết.” Hạ Vũ ngắt điện thoại, đang định cất máy đi, thì thấy có cuộc gọi đến. Anh nhìn màn hình hiển thị, rồi nhận cuộc gọi: “Alo… Bố, có chuyện gì… Bố nói sao…” Anh nhíu chặt mày lại: “Sao hắn lại trốn thoát được… Được rồi… Con biết rồi… Con sẽ nói cho bọn họ biết… Bố cũng phải cẩn thận một chút… Vâng, được rồi, con liên lạc sau!”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Vũ lại gọi thẳng về nhà: “Tiểu Lương, tiểu Duệ đã về chưa… Vậy anh đi hỏi thêm một chút… Đúng rồi, bố vừa gọi cho anh…” Hạ Vũ báo tin tức vừa nhận được cho cô: “… Mấy ngày này em phải để ý một chút…” Chuyện như vậy, nói sớm một chút cho đỡ rắc rối: “Ừ… Anh sẽ cẩn thận…”

Sau khi cúp điện thoại, anh đi đến căn nhà cuối cùng, gõ cửa.

“Xin hỏi, hôm nay lúc tan học, cháu có nhìn thấy Kỷ Duệ không?”

“Tiểu Duệ à…” cô bé vuốt vuốt hai bím tóc: “Có ạ, lúc cháu về, nhìn thấy bạn ấy đi cùng Đại Vĩ.”

https://thuviensach.vn

“Đại Vĩ…” Hạ Vũ biết cái tên này: “Cháu có biết họ đi đâu không?”

“Không ạ!” Cô bé khẽ lắc đầu: “Cháu muốn đi theo, nhưng Đại Vĩ không cho cháu đi cùng.”

“Được rồi, cảm ơn cháu nhiều!”

Tuy anh không phải người bi quan, nhưng mà… mọi chuyện thường phát triển theo hướng mà mọi người không nghĩ tới nhất. Sau khi nhận được tin Đại Vĩ cũng không về nhà, trong lòng Hạ Vũ đã có một suy nghĩ không tốt.

Đầu tiên là cuộc điện thoại mà bố anh gọi tới, hiện giờ lại không có tin tức của tên nhóc quỷ kia, anh thật sự không muốn liên kết hai chuyện này với nhau, nhưng mà, hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai!!!

Anh xoa xoa mặt, nhìn Kỷ Lương đang đứng ở ngoài cửa nhà cách đó không xa, mặt đầy vẻ lo lắng.

Kỷ Lương nhìn về phía anh, lại nhìn sau lưng anh, không thấy bóng dáng của tên nhóc quỷ kia đâu: “Anh Duệ đâu?”

Hạ Vũ bỗng có cảm giác bị rình rập, liền quay sang nhìn thẳng vào bên phải, xung quanh tối đen như mực, khiến anh không thể nhìn thấy gì. Anh nháy mắt với Kỷ Lương: “Vào trong nhà rồi nói.”

Kỷ Lương hiểu ý, đẩy xe cho anh vào nhà, đóng cửa lại.

Một lúc lâu sau, trong bóng tối bên phải nhà bọn họ, một bóng đen bắt đầu cử động, đôi mắt sáng lên trong bóng đêm, lẳng lặng nhìn nhà họ Kỷ một lúc lâu, sau đó xoay người biến mất…

Vừa vào nhà, Kỷ Lương liền túm lấy tay Hạ Vũ: “Có phải anh Duệ đã xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Bây giờ còn chưa xác định được.” Ngoài miệng nói vậy, nhưng đôi lông mày của anh thì nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết con muỗi.

“Sao có thể thế được…” Giờ phút này, lòng Kỷ Lương như kiến bò trên chảo nóng, cô đi đi lại lại: “Làm sao bây giờ? Nếu thật sự bị gã kia bắt đi, vậy…”

“Không sao đâu!” Hạ Vũ cầm tay cô: “Người mà đối phương muốn đối phó là anh, dù bọn họ bắt tiểu Duệ đi, cũng sẽ tạm thời không làm gì thằng bé đâu.”

“Sao có thể thế được…” Kỷ Lương nhìn anh, mặt càng ưu sầu hơn: “Đối phương sẽ đối phó với anh…”

Hạ Vũ kéo cô vào lòng, ôm lấy cô, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô: “Em yên tâm, tiểu Duệ sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Vậy còn anh?”

“Anh cũng sẽ không có chuyện gì!” Anh mỉm cười, hứa với cô, sau đó đi gọi vài cuộc điện thoại.

Cho đến khi thức ăn trên bàn dần nguội lạnh, kim đồng hồ chỉ vào số tám, di động của Hạ Vũ rốt cuộc cũng vang lên…

Người dân trên hòn đảo nhỏ này đều là dân bản xứ, rất giản dị, nhưng theo sự tiến bộ của xã hội cùng với sự phát triển kinh tế, càng ngày càng nhiều người trẻ tuổi không cảm thấy thoả mãn với cuộc sống trên đảo nữa, mà chọn xông pha ra thế giới rộng lớn bên ngoài. Vì thế, dần dần, trên đảo chỉ còn lại một số người trung niên, người cao tuổi và đám trẻ con — do bố mẹ lăn lộn bên ngoài xã hội, nên không có thời gian chăm sóc, sẽ gửi con về cho ông bà nội ngoại trên đảo chăm hộ; và một số người ở bên ngoài lên đảo thuê cửa hàng để kinh doanh, một số khách du lịch, khiến cho hòn đảo trở nên rất hỗn tạp.

https://thuviensach.vn

Điều này cũng khiến ột số phần tử tội phạm thừa cơ trộn lẫn vào, nhất là mất tay… buôn ma tuý.

Khi Kỷ Duệ tỉnh dậy, cậu phát hiện tứ chi của mình bị trói chặt, nhốt trong một căn phòng nhỏ. Nhìn qua cửa sổ, có thể thấy được sắc trời bên ngoài đã tối đen như mực.

Chắc chắn Kỷ Tiểu Lương sẽ lo muốn chết, cậu nghĩ vậy.

“Tiểu Duệ.”

“Đại Vĩ, cậu ổn không?” Cậu bé quay sang nhìn cậu nhóc cao to cũng bị trói chặt như bánh chưng kia, hơi lo lắng: “Bọn họ có đánh cậu không?” Chết tiệt, chắc chắn cậu đã bị bọn chúng đập vào gáy rồi nhét vào bao đưa tới đây.

“Tôi không sao, tiểu Duệ… thật sự xin lỗi cậu.” Đại Vĩ cúi đầu, tuy cậu nhóc hơi ngốc, nhưng cũng phải ngu đần. Cậu biết, nếu mình không gọi Kỷ Duệ cùng đi tới đây, thì Kỷ Duệ cũng sẽ không bị bắt.

Kỷ Duệ xích đến gần cậu ta: “Xin lỗi gì chứ.” Nói đúng ra, thì chính cậu đã liên luỵ tới cậu ta… Cái gã không biết chui từ đâu ra kia, rõ ràng là nhằm vào cậu: “Yên tâm, bố mẹ tôi nhất định sẽ tới cứu chúng ta.”

“Bọn họ đương nhiên sẽ đến.” Kỷ Duệ vừa dứt lời, thì cửa phòng bị đẩy ra, một bóng người mềm mại bước vào, bật đèn trong phòng lên, cuối cùng, Kỷ Duệ cũng nhìn thấy bộ mặt của người vừa vào.

Dùng một câu chính xác để miêu tả thì là: vẻ mặt quan chức điển hình của Trung Quốc!

Tai to mặt lớn, cái bụng bia lồi ra hết cỡ cũng phản ánh được con đường thăng quan tiến chức mấy năm nay của lão thuận lợi đến mức nào, nhưng mà… nhìn mái tóc trắng mất trật tự kia, quần áo rất bình thường nhàu nát,

https://thuviensach.vn

cùng với đôi giày dính đầy bùn đất đã chứng tỏ thời gian này, lão sống không ổn chút nào.

Kỷ Duệ hiển nhiên cũng nhớ đến, trong thời gian này, liên tục xảy ra chuyện các vị quyền cao chức trọng lần lượt ngã ngựa. Xâu chuỗi lại, xem ra, lão này cũng là một trong số đó.

“Nhóc, đừng trách tao, muốn trách, thì trách bố mẹ mày nhiều chuyện đi.” Lão béo hung dữ trừng mắt nhìn Kỷ Duệ, giống như có thể xuyên qua cậu, để nhìn thấy Hạ Vũ và Kỷ Lương, hai người đã hại lão thê thảm đến thế này vậy.

“Đúng thế, đúng thế.” Kỷ Duệ gật đầu hùa theo lão: “Tôi cũng thường xuyên khuyên Kỷ Lương, chỉ nên quan tâm đến chuyện của mình là tốt rồi, đừng xen quá nhiều vào việc của người khác. Nếu không, sớm muộn gì cũng gây hoạ, nhìn xem… còn liên luỵ cả tôi nữa. Tôi thật quá xui xẻo.”

Lão béo không ngờ cậu sẽ nói như vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Lão Đồ, ông nói thật không?” Lúc này, một gã trung niên nhỏ gầy, da ngăm đen giống cành cây già khô héo bước tới, trên miệng còn ngậm thuốc lá, những người khác đều có vẻ sợ hãi gã.

Xem ra, gã này chính là trùm ma tuý. Kỷ Duệ thầm nghĩ, rồi lại nhìn kỹ mặt đối phương… tim bỗng đập mạnh.

Cậu biết gã này. Tên là Lý Thiết Hùng, hai năm trước cậu đã từng đọc trên báo, bị truy nã vì buôn lậu thuốc phiện. Hai năm trước cảnh sát không bắt được, để gã chạy trốn khỏi Trung Quốc, không ngờ sau hai năm, gã lại ngóc đầu lại, còn dám quay lại đây.

Lão Đồ nhìn gã: “Sao tôi có thể lừa cậu được. Tôi bị con trai Hạ lão đầu đẩy xuống ngựa chứ đâu. Năm đó, đúng lúc tôi phụ trách công tác điều tra

https://thuviensach.vn

vụ án của cậu, thả cậu ra, lần này cậu nhất định phải giúp tôi.”

Lý Thiết Hùng nhìn lão nói: “Lão Lý tôi từ trước đến giờ là người có ơn thì đều hồi báo.” Gã nhìn Kỷ Duệ: “Chưa nói đến chuyện… năm đó, kết cục của tôi, cũng do một phần công lao lớn của Kỷ Lương…”

“Vậy thì tốt rồi, lần này chúng ta tính thù cũ nợ mới chung một lần đi.” Lão Đồ cầm di động nói: “Tôi đã gọi điện thoại cho Hạ Vũ rồi, chờ bọn họ đến đây, lúc đó…” Lão nhe răng cười nham hiểm.

Thì ra di động ở chỗ họ. Kỷ Duệ nhìn điện thoại lão Đồ cầm trong tay, thầm thở phào một hơi. Cậu vốn lo không biết điện thoại có bị ném đi không, không ngờ lại là do lão béo này cầm…

Vậy thì tốt rồi!

Chiếc điện thoại đó được chế tạo đặc biệt, bên trong có con chip định vị toàn cầu. Dù cậu ở đâu, chỉ cần mang theo điện thoại, thì bọn họ sẽ tìm được cậu.

***

Aizzz. thật sự xin lỗi mọi người, vì một sự nhầm lẫn nho nhỏ, nên từ đầu truyện tới giờ mình nhầm tên nhân vật Trầm Sùng. Thực ra tên bạn í là Thẩm Sùng (Hai từ này chỉ khác nhau có một nét vạch rất nhỏ TT^TT) Nhờ hôm qua em Chijiro nhắc mà mình mới về check lại, quả nhiên là sai một ly đi một dặm. Thành thật xin lỗi cả nhà vì sự nhầm lẫn này. Mình sẽ điều chỉnh lại trong bản word. Từ sau bạn Trầm Sùng sẽ về đúng tên là Thẩm Sùng nhé cả nhà.

Kỷ Lương nhìn khu nhà trọ cũ kỹ trước mặt. Hạ Vũ cho người thăm dò vị trí của Kỷ Duệ, toạ độ hiển thị là khu này. Vốn bọn họ định lẻn vào cứu người, nơi này là khu nhà cũ đã được dỡ bỏ, không còn ai ở lại, nhưng…

https://thuviensach.vn

phải tìm người trong một khu vực rộng lớn thế này, chỉ nghĩ đã thấy khó khăn…

Hơn nữa, lão Đồ béo kia cũng gọi điện tới, khiến kế hoạch định lẻn vào cứu người của họ bị phá sản.

Bọn Hắc Tử và Tiểu Bạch đều đang đi thực hiện nhiệm vụ. Sau khi Thẩm Sùng và Tần Dịch biết Kỷ Duệ gặp chuyện không may, liền đi suốt đêm đến đây. “Trên tín hiệu dò tìm nói tiểu Duệ ở khu vực này, nhưng điện thoại di động của thằng bé, hiện đã bị lão Đồ lấy mất. Hơn nữa, cũng không rõ ràng lắm, chờ lát nữa xem nơi đàm phán và nơi giữ người có phải cùng một chỗ không. Lát nữa khi tôi vào đàm phán với đối phương, các cậu tuỳ cơ hành động!” Hạ Vũ phân phó nhiệm vụ.

“Em cũng muốn đi!” Kỷ Lương nói.

“Không được!” Hạ Vũ không hề nghĩ ngợi, từ chối ngay. Anh không muốn để cô mạo hiểm.

“Đối phương nói muốn cả hai chúng ta cùng qua, nếu chỉ có mình anh xuất hiện, đối phương chắc chắn sẽ không hài lòng, bọn họ sẽ nghi ngờ.” Kỷ Lương không chịu nhường bước, hiện giờ hai chân của anh không đi được, cô sao có thể yên tâm để cho anh đi một mình: “Nhóc Dịch, cậu và Thẩm Sùng cùng hành động, con tôi, nhờ các cậu vậy!”

“Đội trưởng Lương, chị yên tâm, dù phải liều cái mạng già này, tôi cũng sẽ cứu anh Duệ ra mà.” Tần Dịch tự đấm vào ngực mình, cam đoan.

“Lão đại, để chị dâu đi cùng anh đi.” Thẩm Sùng cũng lo nếu Hạ Vũ một mình đi gặp họ: “Lão Đồ béo kia bây giờ đã bị dồn đến đường cùng, chuyện độc ác gì cũng có thể làm được. Nếu anh đi một mình, chúng tôi cũng sẽ lo lắng.” Hắn lấy ra hai tai nghe loại nhỏ nói: “Đeo cái này vào tai hai người đi. Sau khi cứu tên nhóc quỷ kia, tôi sẽ thông báo cho hai người biết, hai người có thể trốn thoát.”

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Hạ Vũ đành phải thoả hiệp: “Dù thế nào, em cũng phải chú ý đến sự an toàn của mình đầu tiên. Tự bảo vệ mình cho tốt.” Anh dặn dò.

“Em biết rồi!” Cô sẽ không để ình trở thành gánh nặng của anh.

Sắp xếp ổn thoả xong, bốn người chia ra hai hướng hành động.

Kỷ Lương giúp Hạ Vũ bước vào khu nhà cũ. Một vài tên lưu manh xông ra từ chỗ tối, dẫn bọn họ đi vòng vèo một hồi, cũng cùng dừng lại trước một khu nhà trọ cũ kỹ. Hai người vừa tới đã phát hiện, xung quanh căn nhà này sắp xếp không ít người, ở cửa sổ, hai góc hai bên đều có người canh gác.

Chỉ một lát sau, bọn họ đã gặp được kẻ tống tiền lần này: “Lý Thiết Hùng!” Kỷ Lương nhận ra ngay gã đàn ông trung niên gầy gò kia.

“Hai năm không gặp, bà cảnh sát Kỷ!” Lý Thiết Hùng nhếch miệng, tặng cho cô một nụ cười không có thiện ý: “Không ngờ tôi sẽ quay về đúng không.” Mấy năm trước, gã là trùm ma tuý lớn nhất vùng Tây Bắc Trung Quốc. Lúc ấy, gã muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, cuộc sống cực kỳ thoải mái, sung sướng. Gã dùng tiền buôn thuốc phiện, mua chuộc không ít quan chức chính phủ, làm cho việc buôn bán của mình càng an toàn hơn. Người ta nói, cướp và quan vốn là người một nhà. Đám quan chức đó sống thoải mái, thì cuộc sống của gã cũng thoải mái theo.

Lúc ấy, Kỷ Lương còn là một đội trưởng nhỏ bên tổ phòng chống tội phạm ma tuý. Một nhân vật nhỏ như thế, đương nhiên gã không thèm để vào mắt. Kết quả, là chính nhân vật nhỏ đó lại làm nổi lên ngọn sóng to, cố chấp cắn chết gã không chịu buông. Cuối cùng, cô khiến gã không thể không vượt biên chạy trốn.

Bàn tay đang đặt trên xe lăn của Kỷ Lương siết chặt lại, Lý Thiết Hùng là cái dạng người chết tiệt gì, cô hiểu rất rõ: “Con tôi đâu?”

https://thuviensach.vn

“Yên tâm…” Lý Thiết Hùng khẽ cười, châm một điếu thuốc, thở ra một làn khói trắng: “Nhóc đó rất an toàn. Cá lớn còn chưa mắc câu, thì mồi câu đương nhiên vẫn phải giữ lại.” Nói xong, hắn liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh bước tới lục soát xem Kỷ Lương và Hạ Vũ có mang theo vũ khí không.

“Yên tâm, chúng tao không mang vũ khí!” Hạ Vũ trầm giọng nói: “Chúng tao đã đến đây rồi, bọn mày cũng có thể thả người như đã hứa được rồi đấy.”

“Vội thế làm gì.” Lão béo hung dữ trừng mắt nhìn Hạ Vũ: “Tiền đâu?”

“Để tôi gặp con tôi trước đã.” Kỷ Lương yêu cầu: “Chúng tôi cũng đã ở đây, các người lại đông như vậy, đâu cần phải lo chúng tôi sẽ chạy trốn.”

Lý Thiết Hùng nhìn lão, rồi lại nhìn sang Hạ Vũ đang ngồi trên xe lăn: “Đúng! Một người phụ nữ, với một tên tàn phế, ha ha ha …” Giễu cợt một lúc, gã mới sai người dẫn cậu nhóc kia lên.

“Kỷ Tiểu Lương…” Vừa nhìn thấy bọn họ, Kỷ Duệ liền kêu lên.

“Anh Duệ, bọn họ có làm gì con không?”

“Không ạ.” Kỷ Duệ khẽ lắc đầu, còn muốn nói gì đó, thì người bên cạnh đã bịt miệng cậu, bắt cậu yên lặng: “Được rồi, người cũng đã gặp. Yên tâm rồi chứ?!” Đồ béo lau mồ hôi trên trán, mặt bóng nhẫy dầu: “Tiền tao bảo chúng mày mang đến đây? Đưa ra đây.” Từ sau khi xảy ra chuyện, tài sản của lão đều bị phong toả, trên người không có đồng nào, dù có muốn trốn cũng không có cách nào thực hiện.

“Tiền ở đây.” Hạ Vũ vỗ vào chiếc túi to đang đặt trên đầu gối: “Thả người ra, tiền này là của chúng mày.”

https://thuviensach.vn

“Đưa tiền ra trước…” Đồ béo nóng nảy, nói với Lý Thiết Hùng: “Thả tên nhóc quỷ này ra đi, chúng ta lấy tiền rồi chạy.”

“Kỷ Tiểu Lương… Mau cứu con… Con không muốn ở đây… Mau cứu con…” Kỷ Duệ vốn luôn tỏ ra bình tĩnh, bỗng gào khóc thảm thiết, khóc đến mức nước mắt nước mũi giàn rụa trên mặt.

“Câm ngay!” Lý Thiết Hùng quát cậu một tiếng, nhưng không những không khiến cậu im miệng, ngược lại, còn khiến cậu khóc to hơn.

“Dẫn tên nhóc này đi cho tao!” Lý Thiết Hùng ra lệnh cho hai tên tay chân, hai gã vội vàng đưa Kỷ Duệ vẫn đang gào khóc ầm ĩ đi.

“Lý Thiết Hùng — anh muốn gì. Nói đi!” Kỷ Lương biết mọi chuyện không thể dễ dàng như vậy. Lý Thiết Hùng là người có thù tất báo.

Lý Thiết Hùng nhìn chiếc túi trên tay Hạ Vũ, nói: “Tao không thiếu tiền.” Chỉ cần còn mạng, thì tiền có thể kiếm lại được, nhưng thù này nhất định phải báo, gã không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này được.

Khi Đồ béo đến nhờ gã giúp đỡ, gã vốn chỉ muốn thuận tay báo đáp ân tình lúc trước, không ngờ… không ngờ tên nhóc quỷ kia lại là con của Kỷ Lương… Cơ hội báo thù đưa tới tận cửa thế này, làm sao gã có thể bỏ qua.

“Vậy anh muốn chết à?” Mặt Kỷ Lương không biến sắc: “Để anh nhớ nhung tôi nhiều năm như vậy, anh cũng nể mặt tôi thật đấy.”

“Ha ha ha…” Lý Thiết Hùng đứng lên, đi tới vài bước. Lúc này Kỷ Lương mới để ý thấy chân gã đi hơi khập khiễng: “Năm đó, chân tao bị ăn một viên đạn của mày, mày còn nhớ không.”

“…” Thật sự là cô không nhớ.

https://thuviensach.vn

“Mấy năm nay, tao vẫn luôn chờ ngày có thể báo thù. Tao luôn nghĩ, phải báo thù thế nào mới hay…” Gã đi đến bên cạnh, lấy một ống thuốc ra: “Tao bán thuốc phiện của tao, tiền lời cũng chia không ít cho đám cảnh sát chúng mày no ấm với nhau. Nước sông không phạm nước giếng, cùng phát tài có gì không tốt?!” Gã rút trong túi ra một ống kim tiêm: “Bà cảnh sát Kỷ chắc chắn là chưa tiêm thuốc phiện bao giờ phải không? Cho nên mới không biết đến cảm giác tuyệt vời này.” Gã vung vẩy kim tiêm trong tay, một vài giọt chất lỏng trong suốt bắn ra từ đầu kim: “Cho nên, tao đã chuẩn bị ày, một món quà tuyệt vời nhất. Đây tuyệt đối không phải là loại hợp chất bị pha tạp bán cho người bình thường đâu. Đây là ma tuý tinh chất, rất quý!”

Khoé miệng Kỷ Lương co rút lại, mặt trắng bệch. Vì cô đã từng công tác bên tổ phòng chống tội phạm ma tuý, nên cô hiểu, càng là thuốc phiện có nồng độ tinh chất cao, thì sẽ càng khó cai. “Yên tâm, tao khống chế liều lượng rất tốt.” Gã giơ ống kim tiêm trên tay lên: “Chờ lát nữa, khi kim tiêm cắm vào tĩnh mạch của mày, rót chất lỏng này hoà vào máu mày, chảy qua khắp cơ thể mày, đầu tiên là đầu, sau đó, mỗi một sợi dây thần kinh của mày sẽ đều hưởng thụ được khoái cảm đến tột cùng…”

Lý Thiết Hùng dùng vẻ mặt cực kỳ đắc ý nói, khiến Kỷ Lương nổi da gà. “Nếu tiêm ba lần liên tục, thì cả đời này mày cũng không thể bỏ được.” Gã cười vô cùng vui vẻ và dữ tợn: “Thế nào, mày cảm thấy cách này thế nào?”

“Biến thái!” Kỷ Lương đề phòng nhìn gã, đồng thời chậm rãi kéo dài thời gian chờ đợi tin tức của bọn Thẩm Sùng.

Đúng lúc này, tai nghe gắn trong tai phát ra ba tiếng gõ, Kỷ Lương và Hạ Vũ biết, đám Thẩm Sùng đã thành công.

Kỷ Lương dùng tay chọc khẽ vào lưng Hạ Vũ, đây là ám hiệu lúc trước bọn họ đã quy ước sẵn, ý bảo anh chuẩn bị sẵn sàng. Hạ Vũ xốc xốc túi tiền trên tay: “Đồ béo, số tiền này, mày có muốn không…”

https://thuviensach.vn

“Nói thừa…”

Đồ béo vừa nói xong, Hạ Vũ liền ném thẳng túi tiền trong tay về phía trước, từng xấp nhân dân tệ rơi từ trong túi ra, bay đầy phòng. Đám tay chân của Lý Thiết Hùng ở xung quanh vội vàng chạy đi nhặt, lão Đồ béo nhìn thấy thế, hai mắt cũng như muốn giết người…

Đúng lúc này, chiếc túi đột nhiên nổ tung, lựu đạn khói phát nổ khiến cả căn phòng trắng xoá. Kỷ Lương thừa cơ cõng Hạ Vũ lên, dựa theo con đường mà cô đã ghi nhớ, xông ra ngoài…

Tiếng mắng mỏ tức giận, tiếng gào thét, tiếng bước chân vang lên sau lừng. Hạ Vũ móc súng ra, bắn pằng pằng hai phát, giải quyết hai gã đang tính cản bọn họ lại… “Không phải đã lục soát người hắn sao? Sao người hắn vẫn có vũ khí?!” Lý Thiết Hùng gào lên, nhìn hai gã bị thương đang ngã gục trên đất: “Bọn em… bọn em có tìm mà… nhưng không lục ra!”

Hạ Vũ là ai, muốn giấu vũ khí, đương nhiên mấy tên tôm tép này không thể tìm được. “F**k!” Lý Thiết Hùng đạp mạnh xuống: “Còn không mau đuổi theo cho tao. Đuổi không kịp, lũ chúng mày chết hết! Còn nữa, chúng mày, đi bắt thằng nhóc kia tới đây cho tao…” Gã quay đầu, nhìn lão Đồ béo vẫn còn đang nhặt tiền dưới đất, Lý Thiết Hùng tức giận, rút súng ra, không do dự bắn thẳng vào đầu lão.

“Mày…” Đồ béo vừa cất tiếng, liền ngã xuống đất, mắt vẫn trợn trừng nhìn thẳng vào gã, tay vẫn đang túm túi tiền kia.

“Rác rưởi chỉ biết làm hỏng việc!” Lý Thiết Hùng đạp một cước đá văng lão ra xa.

Chỉ trong chốc lát, hai người vừa đi liền quay lại báo: “Lão đại… không thấy… thằng nhóc kia đâu.”

“Tìm cho tao! Tìm cho ra bọn họ cho tao!”

https://thuviensach.vn

…

“ Chú Trầm —.”

Tiếng súng khiến Kỷ Duệ dừng bước. Hiện giờ bọn họ đang ở trong ống thông gió, bốn người giống như chuột, bò về phía trước. “Yên tâm, lão đại chắc chắn đã chạy rồi!” Trong lòng Thẩm Sùng cũng hơi lo lắng, dù sao hiện giờ hai chân của Hạ Vũ cũng không tiện hoạt động, nhưng mà… dù thế nào, bây giờ cũng phải đưa hai tên nhóc này ra ngoài trước đã, sau đó bọn họ mới yên tâm quay lại cứu người được.

“Tiểu Duệ.” Đại Vĩ theo sát phía sau Kỷ Duệ có vẻ hơi sợ bóng tối: “Tối quá… Tôi sợ…”

“Chờ ra khỏi đây sẽ không tối nữa!” Kỷ Duệ an ủi cậu ta, trong lòng cũng hiểu rõ, chỉ có mình được an toàn, mấy người Thẩm Sùng mới có thể có sức lực đi trợ giúp Kỷ Lương và Hạ Vũ được. Hiện giờ cậu rất hối hận, nếu… nếu không đi cùng Đại Vĩ đến đây, sẽ không gặp nguy hiểm thế này, cũng kéo theo cả Kỷ Lương và Hạ Vũ bị nguy hiểm…

Cậu không phải là người quá yêu chính nghĩa, thỉnh thoảng, ngẫu nhiên có một vài hành động bảo vệ chính nghĩa, cũng chỉ vì nổi hứng lên mà thành. Nếu vì chuyện này mà khiến Kỷ Tiểu Lương hay Hạ Vũ bị thương nữa… Cậu sẽ…

“Yên tâm đi, lão đại và chị dâu sẽ không sao đâu!” Cảm nhận được tâm trạng của cậu, Thẩm Sùng lên tiếng an ủi, sau đó, mấy người lại lặng lẽ bò ra ngoài!

Ở đằng trước, có một đoạn ống thông hơi bị hở ra, Thẩm Sùng nhảy sang bên kia trước, sau đó đón Kỷ Duệ sang, cuối cùng là Đại Vĩ… Không ngờ, khi Đại Vĩ gần sang được, thì chân lại bị trượt, nửa người tụt xuống dưới… “Ở đây… bọn chúng ở trong ống thông hơi!”

https://thuviensach.vn

Đám người đang tìm người ở dưới tầng trệt hét ầm lên, gọi đồng bọn đến… “F**k!” Thẩm Sùng kéo cậu nhóc lên: “Đi mau!”

Mặt Kỷ Duệ trắng bệch, đi hết cả đường ống thông hơi trong khu nhà này! Vốn đã có thể trốn thoát an toàn, nhưng bây giờ, chỉ e sẽ càng khó khăn hơn!

Kỷ Tiểu Lương thì sao… Bọn họ có ổn không?!

Cậu cúi đầu, đi rất nhanh về phía trước. Chỉ cần đi ra ngoài, chạy đến nơi an toàn là được. Như vậy, bên phía Kỷ Tiểu Lương, họ cũng sẽ không cần phân tâm vì cậu nữa…

Có điều, những chuyện thế này thật quá khó nắm bắt. Hơn nữa, theo định luật Murphy mà nó, nếu mọi chuyện có thể diễn biến xấu đi, thì không cần biết khả năng xảy ra của nó thấp đến mức nào, nó cũng sẽ vẫn diễn biến như thế.

Và mọi chuyện càng không ngờ nó phát sinh, thì nó lại càng có thể phát sinh! “Đinh linh linh —-.” Tiếng chuông điện thoại của Đại Vĩ, đúng lúc này lại vang lên…

*

Một loạt tiếng súng bắn ra như pháo, Kỷ Duệ và Đại Vĩ nấp sau một tấm ván cửa bị hỏng, Thẩm Sùng và Tần Dịch lao ra dẫn dắt đám người đuổi theo…

Lý Thiết Hùng quả nhiên không muốn sống nữa, hoặc bị tâm lý muốn trả thù làm ụ mị đầu óc, không thèm để ý đến pháp luật Trung Quốc nữa, để cho đám tay chân dùng súng bừa bãi…

Ở sau cánh cửa cách đó không xa, những tưởng như thế có thể an toàn hơn một chút… “Bà cảnh sát Kỷ, nhìn xem ai đang ở trong tay tao đi!”

https://thuviensach.vn

Giọng nói đắc ý của Lý Thiết Hùng vang lên từ phía sau, Hạ Vũ quay đầu lại, nhìn thấy cậu nhóc đang bị Lý Thiết Hùng túm lấy: “Tiểu Duệ.”

Kỷ Duệ giãy dụa, trên mặt còn có vết máu ứ đọng, cắn môi nhìn về phía Kỷ Lương và Hạ Vũ ở phía trước: “Mẹ…”

“Chạy đi…. Chạy nữa đi…” Mặt Lý Thiết Hùng đầy vẻ cuồng loạn: “Suýt nữa lại bị chúng mày đùa bỡn… Thử tiếp tục chạy nữa xem…” Gã quăng quăng Kỷ Duệ trên tay: “Nếu mày chạy tiếp, tao sẽ tiêm ống thuốc phiện này vào người thằng nhóc… Đúng vậy, tao sẽ khiến thằng nhóc này nghiện ngập. Như thế, mày sẽ càng khó chịu hơn phải không…”

Nói xong, gã rút ống tiêm ra…. “Đừng!!!” Kỷ Lương hoảng sợ: “Có chuyện gì, cứ tính với tôi…”

“Ha ha ha… sợ rồi à?!” Lý Thiết Hùng nhìn chiếc xe vừa dừng trước cửa: “Lên xe!” Vừa rồi bọn họ đấu súng, đã để lộ nơi này, không thể tiếp tục ở đây nữa. Gã phải đổi nơi khác: “Đưa cả hắn đi.” Gã chỉ Hạ Vũ.

Kỷ Lương cõng Hạ Vũ lên, đi tới trước cửa chiếc xe kia. Lý Thiết Hùng cũng lên xe. Chiếc xe nhanh chóng chạy đến một đầu khác của thị trấn.

Lý Thiết Hùng cho người cầm súng chĩa thẳng vào đầu Hạ Vũ, nhìn cả ba người: “Kỷ Lương à Kỷ Lương, chỉ vừa không chú ý, suýt nữa lại rơi vào bẫy của mày, có điều, lần này sẽ không thế nữa…” Gã ôm lấy Kỷ Duệ: “Trước mặt mày, tiêm thuốc phiện cho con trai mày, mày có chịu không!”

“Lý Thiết Hùng!” Kỷ Lương cắn răng, cố áp chế nỗi sợ hãi không ngừng dâng lên trong lòng: “Đưa cho tao… Không phải mày vẫn muốn để tao thử cảm giác nghiện ngập hay sao, không phải mày vẫn muốn tao thử ma tuý hay sao…”

Lý Thiết Hùng cảm thấy rất thích thú với vẻ mặt sợ hãi của cô, làm ra vẻ tự hỏi: “Khó xử thật… Thôi, để tên nhóc này đi…”

https://thuviensach.vn

“Tiểu Lương!” Mặt Hạ Vũ xanh mét!

“Kỷ Tiểu Lương!” Kỷ Duệ khóc lóc gào lên.

Kỷ Lương giật ống tiêm trong tay gã, đâm vào tĩnh mạch của mình, môi run rẩy: “Thế được chưa?!”

“Ha ha ha — bà cảnh sát Kỷ mà cũng có ngày phải tự tiêm thuốc phiện ình sao!” Tình hình này rõ ràng đã khiến Lý Thiết Hùng rất hài lòng.

“Lão đại, đằng trước có chướng ngại vật!” Tên lái xe nhìn barrier màu đỏ trắng vắt ngang trước mặt.

“Chạy đi! Chạy theo hướng Nam!”

Người dân trên hòn đảo nhỏ này vốn thuộc một số dân tộc thiểu số, nếu đặt trên bản đồ lớn, thì nơi này thuộc địa phận của vùng Miêu Cương. Hòn đảo nhỏ này cũng tập trung khai thác các bùa phép, mánh khoé, cổ độc này nọ rất đặc sắc của Miêu Cương. Chính sách bảo vệ dân tộc thiểu số, cũng khiến các tay buôn ma tuý dễ dàng hoạt động hơn. Khu phía Nam mà Lý Thiết Hùng nói, đó là một khu rừng rậm nguyên sơ, chưa bị khai phá. Ở đó cũng không ít các bộ lạc vốn cư trú trên đảo.

Mặc kệ đèn xanh đèn đỏ, chiếc xe vẫn phóng như bay về phía Nam. Kỷ Lương muốn tìm cơ hội cho Kỷ Duệ xuống xe nhưng vẫn không thấy. Cho tới tận đến qua nửa đêm, tên lái xe cũng với tên còn lại ở trên xe, vì quá mót tiểu, phải dừng xe ven đường, đi giải quyết vấn đề sinh lý. Ngay lúc xe khởi động, trong khoảnh khắc cửa xe chuẩn bị đóng lại, Kỷ Lương thừa cơ đẩy Kỷ Duệ ra ngoài xe: “Anh Duệ — chạy mau…”

Kỷ Duệ liều mạng chạy, vọt vào trong đám cây ven đường. Bóng đêm trở thành thứ nguỵ trang tốt nhất cho cậu.

https://thuviensach.vn

Lý Thiết Hùng không ngờ Kỷ Lương lại đột nhiên có hành động này. Giữ được tên nhóc quỷ kia trong tay, cũng giống như nắm được con át chủ bài: "Con ả chết tiệt này!" Gã giơ tay lên, tát mạnh vào mặt Kỷ Lương. Tay còn chưa kịp thu lại, đã bị Hạ Vũ đang bị trói chặt bên cạnh dùng đầu đập mạnh vào đầu gã, khiến gã choáng váng suýt ngất!

"F**k! Còn cử động nữa, ông nổ súng bắn chết chúng mày." Một tên gầy dùng báng súng đập mạnh vào mặt Hạ Vũ đến toé máu.

"Muốn giết thì cứ giết nhanh đi." Hạ Vũ nhổ ra một nhúm máu: "Chúng mày còn muốn dùng hai chúng tao làm con tin để đàm phán với chính phủ, dễ dàng rời khỏi Trung Quốc."

"Không tồi, quả nhiên là có chút đầu óc." Lý Thiết Hùng ôm chỗ bị Hạ Vũ đập vào: "Bố mày là một nhân vật có chức có quyền trong quân đội, giữ mày ở đây, cũng khá có lợi."

Lúc này, hai tên đuổi theo Kỷ Duệ quay lại. Kỷ Lương nhìn thấy bọn chúng không đưa người về, thầm thở phào một hơi.

"Người đâu?!"

"Tên nhóc kia trốn rất giỏi!" Gã lùn nói: "Nhưng mà, bọn em nhìn thấy, hình như có xe cảnh sát đang đuổi theo trên con đường dưới chân núi!"

"F**k! Lên xe!"

***

Hết chương 093.

***

Sóng gió, sóng gió ào ào kéo đến TT^TT.

https://thuviensach.vn

Hôm nay mẹ Cherry bận bù đầu, không mở mắt ra được. Đây là hàng tồn kho. Ngày mai mà cũng bận biết lấy gì post đây? Ôi cuối năm TT^TT

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Kết Thúc! Ma Tuý Phát Tác!

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

“F**k!”

Nhìn xe cảnh sát xuất hiện ở phía sau, mặt Lý Thiết Hùng lạnh đi, chưa bao lâu đã kinh động đến nhiều cảnh sát như vậy.

“Lão đại, hình như có trực thăng!” Gã cao cao thò đầu ra nhìn, mang theo tin xấu: “Trực thăng quân dụng cũng đến rồi.”

“F**k!” Mấy tay này đã tránh đường lớn, chọn đường nhỏ để đi, suốt cả đêm cắt đuôi biết bao xe cảnh sát đuổi theo, nhưng không bao lâu lại có vài ba xe cảnh sát đuổi kịp! Sóng trước chưa tan, sóng sau đã tới, giờ ngay cả trực thăng quân dụng cũng được trưng dụng ra!!!

“Lưu Tử, ở đây mày quen đường hơn, đi thế nào.” Tình hình này nếu tiếp tục sẽ rất bất lợi cho bọn chúng, gã vừa dứt lời, thân xe bỗng chấn động mạnh, bánh xe bên phải xẹp xuống, cả xe bị trượt đi…

“Mẹ nó chứ!” Gã lái xe chửi một tiếng, cố gắng đảo tay lái, đạp phanh, cố gắng để xe không bị lao ra khỏi dải phân cách.

“Làm cái chó gì thế!” Lý Thiết Hùng vốn đã vô cùng bực tức, vì cú trượt xe này khiến đầu gã đập vào cửa xe cứng rắn, khiến cơn tức của gã càng bùng lên mạnh hơn.

“Nổ lốp rồi!”

https://thuviensach.vn

“Có lốp dự phòng không?”

“Không có…”

Mặt Lý Thiết Hùng đen lại, chỉ hận không thể rút súng ra bắn chết gã lái xe kia: “Xuống xe!” Nhưng gã hiểu rõ, nếu lúc này làm như vậy, tổn thất sẽ càng lớn hơn.

Tiếng còi xe cảnh sát ở phía sau càng lúc càng tới gần, nếu tiếp tục đứng đực mặt ở đây, chờ đám cảnh sát kia đến thì nhóm của gã cũng chỉ đành ngoan ngoãn mà đưa tay chịu trói. Gã nén tức giận, quan sát tình hình xung quanh. Đây là một con đường nhỏ, hai bên đều là rừng cây rậm rạp.

“A… lão đại…” Một tên lùn trẻ tuổi ghé vào tai Lý Thiết Hùng nói với câu. Cuối cùng, Lý Thiết Hùng quyết định bỏ xe ở lại, dẫn Kỷ Lương và Hạ Vũ ra ngoài, túm họ lôi vào rừng.

Cây cối trong rừng rất rậm rạp, ánh nắng sớm chỉ có thể yếu ớt len qua kẽ lá chiếu xuống, cả khu rừng vừa tối tăm, vừa ẩm ướt, cả đám người đi không ngừng nghỉ. Kỷ Lương khẽ rùng mình một cái, sau khi tiêm ma tuý tinh chất vào người, cô cảm thấy tinh thần hơi lâng lâng, giờ bước vào trong cánh rừng này, không có ánh mặt trời, khiến cô cảm thấy rất lạnh lẽo, u ám, một cảm giác lạnh lẽo tràn ra từ trong xương cốt. Hạ Vũ nhận ra sự khác thường của cô, vòng tay cầm tay cô, lại bị bàn tay lạnh như băng của cô làm cho kinh ngạc. Kỷ Lương khẽ cắn môi, cười với anh một cái, không muốn anh quá lo lắng.

“Chúng mày định làm trò gì đấy.” Lý Thiết Hùng nhìn thấy hai người đang trao đổi bằng ánh mắt: “Đến nước này rồi, chúng mày còn dám bày trò gì nữa, ông đây sẽ ột phát bắn chết chúng mày.”

“Chúng tôi còn có thể thế nào được chứ.” Kỷ Lương đáp lời gã, sau đó tiếp tục đỡ Hạ Vũ, không nói thêm gì nữa.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đang đợi, bọn họ nghĩ Trầm Sùng nhất định sẽ đuổi theo bọn họ, trên người bọn họ vẫn đeo thiết bị định vị, chỉ cần có thiết bị định vị, bọn Trầm Sùng sẽ tới được…

Lý Thiết Hùng nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng ố vàng: "Cảnh sát Kỷ vẫn cứng cỏi như thế nhỉ. Tao sẽ chờ đến lúc ma tuý phát huy tác dụng, chờ mày quỳ xuống mà cầu xin tao…"

Kỷ Lương rất muốn nhổ toẹt vào mặt gã, nhưng cuối cùng cũng không làm gì cả! Tình hình bây giờ, không phải là lúc cô có thể giở trò gì.

Ánh sáng lờ mờ trong rừng khiến người ta không đoán được thời gian. Họ chỉ biết, đã đi rất lâu, nhưng cũng không phát hiện đường ra. Cuối cùng, Lý Thiết Hùng ra hiệu cho tay chân nghỉ ngơi tại chỗ một lúc. Chạy trốn suốt cả đêm, tinh thần của ai cũng đều căng như dây đàn, lúc này, vừa nghe được nghỉ ngơi, bọn gã cũng bất giác buông lỏng thần kinh…

"Còn bao xa nữa? Lưu Tử?" Lý Thiết Hùng hỏi gã thanh niên lùn kia.

"Chắc cũng không xa lắm." Gã lùn sờ sớ đầu: "Em cũng chưa từng đến đây, chỉ nghe bà em nhắc tới thôi. Bà em là người của tộc đó…"

"Khi đến đó, đầu tiên là kiếm đồ tiếp tế đã, rồi tính sau." Đồ tiếp tế của bọn chúng không còn nhiều. Kiếm đồ tiếp tế là quan trọng nhất, trước hết phải tìm được bộ lạc Miêu Cương mà Lưu Tử nói, bổ sung lương khô, sau đó mới có thể có sức lực mà tiến hành đàm phán được, nếu không, để đói bụng thì đến phản kháng còn không nổi, nói gì đến chuyện đàm phán.

Đi tiếp một đoạn nữa, cả đám không ai còn hơi sức nói chuyện gì, tất cả đều quá mệt mỏi. Lý Thiết Hùng cũng vậy, mọi chuyện xảy ra liên tiếp khiến gã không nuốt nổi, chân trái đã từng bị chấn thương bỗng đau đến co rút, mỗi lần chân hắn đau rút lên, là một lần nỗi oán hận của hắn với Kỷ Lương lại tăng thêm.

https://thuviensach.vn

Khi tất cả lực chú ý của bọn chúng đều hoàn toàn thả lỏng, chính là thời điểm bọn họ bắt đầu tấn công.

Đây là do trực giác, hay là do ăn ý?!

Hạ Vũ kéo tay Kỷ Lương, yên lặng, cố gắng ấn mạnh xuống một cái, sau đó, bọn họ nghe thấy một tiếng loạt xoạt truyền ra từ trong tai.

Giây tiếp theo,

Kỷ Lương kéo Hạ Vũ, quay người ngã xuống đất, khi bọn chúng kịp phản ứng, mở to mắt ra, thì pháo sáng cũng đã lăn vào giữa khu vực bọn chúng đang nghỉ ngơi, nổ tung —.

Pằng! Pằng! Pằng!—-

Sau đó, một vài tiếng súng gọn gàng, linh hoạt vang lên, cùng với tiếng đạn cắm vào cơ thể và tiếng thân người ngã ầm ầm xuống đất…

Dù Lý Thiết Hùng vô cùng mỏi mệt, nhưng một kẻ lão luyện như gã, dù đang nghỉ ngơi cũng không dám thả lỏng.

Ngay khi bọn Kỷ Lương có hành động khác thường, Lý Thiết Hùng cũng đi về phía hai người đang nằm sấp, pháo sáng không quá ảnh hưởng đến gã. Giây tiếp theo, gã đã bóp chặt lấy cổ Kỷ Lương, quay vào rừng gào thét điên cuồng: “Bắn đi, tiếp tục bắn đi! Tao sẽ đập chết nó!” Gã nấp mình sau lưng Kỷ Lương rất khéo, đúng vào góc chết của tầm bắn, kéo Kỷ Lương không ngừng lùi về phía sau. Nhìn xác của đám tay chân ở xung quanh, Lý Thiết Hùng vô cùng giận dữ, họng súng trong tay hết dí vào thái dương của Kỷ Lương, lại chĩa về phía Hạ Vũ đang lết từng bước sang bên này: “Giết mày… tao muốn giết mày…”

“Lý Thiết Hùng, đầu thú đi…” Lúc này, Kỷ Lương ngược lại lại rất bình tĩnh.

https://thuviensach.vn

“Câm ngay!” Lý Thiết Hùng dùng báng súng đập vào đầu Kỷ Lương một cái.

“Mày trốn không thoát đâu…” Kỷ Lương tiếp tục chọc giận gã, chỉ cần có thể làm cho gã tức giận đến mất bình tĩnh, sau đó sẽ để lộ ra điểm yếu, thoát khỏi góc chết, thì cô tin rằng Tần Dịch có thể bắn gục gã.

“Con đĩ này… mày nói cái gì… Tao giết mày…”

“Mày đã hại chết quá nhiều người rồi…”

“Tao giết mày…” Hai mắt Lý Thiết Hùng đỏ vằn lên, cảm xúc đã bị kích động đến mức cao nhất.

Kỷ Lương chớp lấy khoảnh khắc gã bùng nổ, liền thúc khuỷu tay về đằng sau, dùng toàn lực đập vào xương sườn của gã, khiến hai chân gã vốn không đứng vững liền lảo đảo lùi về phía sau vài bước. Kỷ Lương cũng thừa cơ cúi gập người xuống, để lộ hết cả người Lý Thiết Hùng ra, không làm lá chắn sống của gã nữa…

“Pằng!” “Pằng!”

Hai tiếng súng cùng vang lên.

Một tiếng ở xa, một tiếng ở gần.

Tiếng ở xa tới là của Tần Dịch, tiếng ở gần, là từ Lý Thiết Hùng ——

“Tiểu Lương…”

Trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, hai mắt Hạ Vũ như bốc lửa, anh cố gắng cử động hai chân không có chút cảm giác nào để lao qua, nhưng có bóng đen còn nhanh hơn anh, giống một con báo đi săn trong đêm, ngã nhào vào người Kỷ Lương…

https://thuviensach.vn

Cảm giác đau đớn mà cô chờ đợi không xảy ra, một dòng chất lỏng ấm áp chảy thấm vào quần áo phía sau lưng cô, chạm vào da cô…

Cô xoay người, nhìn thấy một khuôn mặt ngoài dự kiến…

“Lâm… Lâm Hải Bình…”

Sao lại là ông ấy!

Từ sau sự kiện ở Nhật Bản, ông nhảy qua cửa sổ trốn đi, rồi không còn tung tích gì nữa. Bọn họ đều nghĩ, có thể ông đã tìm một nơi nào đó không ai biết đến, rồi lẳng lặng biến mất trên thế giới này. Không ngờ ông lại xuất hiện ở Trung Quốc, thậm chí… còn ở ngay trong khu rừng này… đỡ thay cô viên đạn đó.

Đối với người này, có thể chính là bố ruột của cô, nhưng cô… thật sự cũng không có nhiều cảm giác lắm. Nói thẳng ra, viện trưởng cô nhi viện còn giống trưởng bối của cô hơn.

Vì sao ông phải làm như vậy?

Trong đầu Kỷ Lương lúc này hoàn toàn trống rỗng, nhìn khuôn mặt không hề thay đổi theo thời gian kia…

“Tiểu Lương…” Hạ Vũ lao tới, ôm chặt cô vào lòng, ôm thật chặt, thật chặt, giống như muốn dùng cái ôm này để xác nhận rằng cô vẫn còn sống…

Kỷ Lương vòng tay ôm lấy thân hình run rẩy của anh, sau đó, đột nhiên cô nhận ra: “Hạ… Hạ Vũ… Anh… chân anh…” Cô đẩy mạnh anh ra, không dám tin nhìn trừng trừng hai chân anh!

Đứng lên rồi…

Cô xoa xoa mắt, xác nhận lại lần nữa!

https://thuviensach.vn

“Đứng… chân của anh đứng được rồi!!!”

Nhưng Hạ Vũ lại không quá kích động như cô, anh vòng tay kéo lại cô vào trong lòng mình, ôm chặt lấy cô, khàn giọng nói: “… Anh xin lỗi…”

“Anh nói gì thế…”

“Đội trưởng Lương!”

“Sếp…”

Tần Dịch và Trầm Sùng chạy tới, nhìn hai người đang ôm nhau liền thở phào một hơi…

“Vừa rồi, người kia… là Lâm Hải Bình sao?” Trầm Sùng không dám khẳng định. Động tác của bóng đen kia quá nhanh, khoảng cách của bọn họ lại quá xa.

“Ừ…” Khi Kỷ Lương kịp phản ứng lại, cô cũng muốn tìm Lâm Hải Bình nhưng đã không còn thấy bóng dáng ông đâu. Khi Lâm Hải Bình còn làm vệ sỹ của Lật Điền Khẩu Nhất Lang, ông đúng như Lật Điền Anh Tử đã miêu tả, rất giống một Ninja!

Ông hiểu rõ cách để hợp thể với khung cảnh xung quanh, khống chế hơi thở của mình mỏng manh đến mức tối đã… Có thể điều tiết đến mức ngay cả Hạ Vũ cũng không phát hiện ra… Năng lực đó, thật quá mạnh mẽ…

Kỷ Lương nhìn vũng máu trên mặt đất, là của Lâm Hải Bình để lại…

Ông rất tự nhiên, lao ra đỡ thay cho cô một phát đạn, rồi lại biến mất!

Vì sao ông phải làm như vậy? Ông nhớ ra rồi sao? Nhưng vừa rồi, khi nhìn vào mắt ông, ánh mắt đó căn bản không giống như đã biết rõ quan hệ của họ, vẫn không có chút cảm xúc nào như trước.

https://thuviensach.vn

“Nghe cậu nhóc kia nói, là Lâm Hải Bình đã cứu nó.” Trầm Sùng kể lại chuyện Kỷ Duệ đã kể cho họ.

Khi Kỷ Duệ chạy vào rừng trốn, chỉ có thể chạy như một con ruồi không đầu, không có phương hướng. Mấy gã đuổi theo phía sau rất sát, cậu lại vấp vào một rễ cây to, chân bị trẹo một cái. Thấy người của Lý Thiết Hùng đã đuổi đến gần, Kỷ Duệ đấm một cái vào mắt cá chân đã sưng phồng lên của mình, thì đột nhiên có một bóng đen nhảy từ trong bóng đêm ra, vòng một tay ôm lấy cậu, sau đó dùng một năng lực mà người thường không thể nào tưởng tượng nổi, leo lên cành cây đại thụ. Cũng nhờ có việc này mà cậu nhóc mới thoát được đám người đuổi bắt kia. Bóng đen đó chính là Lâm Hải Bình. Sau đó, Lâm Hải Bình đưa cậu ra khỏi rừng, đi ra đường quốc lộ, rồi lại biến mất. Kỷ Duệ được cảnh sát ở mấy xe cảnh sát phía sau đón lên…

Nghe thấy Kỷ Duệ đã thoát nạn, Kỷ Lương nhẹ nhàng thở phào một hơi…

Lúc này, đột nhiên cô cảm thấy toàn thân lạnh run lên, cái lạnh này còn tê buốt hơn lúc trước rất nhiều, giống như có thứ gì đó đang va đập vào huyết quản của cô, chảy dọc theo cơ thể cô. Cả người cô bỗng nổi da gà, khắp cơ thể trào ra một sự khát vọng…

Ma tuý!

Phát tác rồi!

Hết chương 094.

***

Mấy chương này là mấy chương nặng nề nhất của truyện…

https://thuviensach.vn

Dù biết sẽ HE, dù đã biết trước kết thúc, nhưng khi làm mấy chương này vẫn không thể kìm được nước mắt…

Ôi bé Lương bé Lương, Lương Lương bé nhỏ

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Sự Tra Tấn Của Ma Tuý

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Kỷ Lương đã từng công tác ở đội phòng chống tội phạm ma tuý, nên cũng biết không ít thông tin về các loại ma tuý.

Khi ma tuý bắt đầu phát huy tác dụng, cơ thể người nghiện sẽ dần suy giảm, yếu ớt đi, rồi sau đó, toàn thân sẽ như có một sức mạnh vô hình, nhưng tinh thần thì mỏi mệt, buồn ngủ, thèm ngủ hoặc nóng nảy không yên. Cơ thể càng phụ thuộc vào chất gây nghiện, thì dần dần sự nhạy cảm cũng càng thấp đi, tần suất dùng ma tuý ngày càng tăng lên, liều lượng cũng càng lúc càng lớn, sự ỷ lại vào ma tuý càng ngày càng mạnh.

Một khi ngừng sử dụng ma tuý, sẽ xuất hiện tình trạng lo âu, khủng hoảng, sợ hãi, và sự khát vọng được sử dụng ma tuý thêm lần nữa. Các triệu chứng sẽ càng tăng mạnh hơn, giống như có mấy vạn con kiến gặm nhấm xương cốt bạn, giống như có mấy vạn cái kim đâm vào lòng bạn, mấy vạn con sâu hút máu ra sức hút máu trên người bạn, mấy vạn con dao cắt từng vết từng vết lên da bạn. Cảm giác này khiến bạn khó có thể chịu được, đau đớn đến mức muốn chết mà không được, sự thèm khát với ma tuý dâng lên đến cực điểm, chỉ mong có thể chấm dứt ngay cảm giác này lại. Các triệu chứng sẽ đạt tới đỉnh điểm, khiến bạn không thể khống chế được cả tinh thần và hành vi của mình, vì muốn thoát khỏi sự đau đớn khổ sở này, mà người nghiện sẽ không còn quan tâm đến thứ gì nữa, chỉ muốn đi tìm ma tuý. Lúc này, có một vài người nghiện sẽ nói: “Cho tôi hít một hơi, một hơi thôi là được rồi. Dù bắn chết tôi ngay lập tức cũng không sao.” Những lời nói này khiến cho người bình thường không thể hiểu nổi, nhưng vì bọn họ thật sự rất đau đớn, khổ sở.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương bị đánh ngất đưa về.

Sở dĩ có nhiều người bước vào con đường nghiện ngập, là vì muốn trốn tránh cuộc sống hiện tại. Vì thứ thuốc độc như ma tuý, có thể khiến cho con người ta bước vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, giúp người ta rời khỏi hiện thực bất mãn, bước vào ảo ảnh do chính mình tạo ra. Người nghiện sẽ cảm thấy thoả mãn ở trong đó, rồi dần dần ỷ lại vào cảm giác này, không còn phân biệt được rõ đâu là thực, đâu là ảo nữa…

Đương nhiên, đấy là nếu hít loại ma tuý pha tạp, có 'độc tính' nhẹ nhất. Còn Kỷ Lương tiêm vào người ma tuý tinh chất, cảm giác sẽ không chỉ như thế.

Quy luật tốt quá hoá dở, cũng có thể áp dụng được với ma tuý.

Khi anh hít hay tiêm vào một loại ma tuý vượt quá nồng độ tinh khiết nhất định, thì ảo ảnh mà anh bước vào, sẽ không phải là ảo ảnh mà anh mong muốn. Cảnh tượng này tuyệt đối không thích hợp với người muốn trốn tránh hiện thực, mà khiến anh muốn lao từ trong ảo cảnh đó ra.

Khi Kỷ Lương mở mắt ra, cô nhìn thấy một không gian méo mó, vặn vẹo, hình ảnh trên quần áo như một bức tranh trừu tượng, những nơi nào tầm mắt cô có thể nhìn thấy được cũng như một mảng dầu loang lổ… Nói cách khác, cũng giống như đổ kem vào trong cà phê, sau đó dùng một chiếc thìa nhỏ quấy đều lên, sẽ xuất hiện hình ảnh cà phê và kem hoà chung vào nhau, hình ảnh hiện giờ mà cô nhìn thấy chỉ khác là nhiều màu sắc hơn, và tất cả mọi thứ đều chuyển động mà thôi. Hình ảnh này, chỉ cần tập trung nhìn nhiều hơn một chút, chắc chắn sẽ cảm thấy buồn nôn. Khi bạn mở mắt ra đều nhìn thấy hình ảnh như vậy, thì dù có nhắm mắt lại, bạn cũng có thể cảm nhận được cả người đang xoay tròn, hình ảnh kia không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu, mà hoàn toàn vượt ngoài khả năng khống chế của bạn.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương muốn mở miệng chửi ‘mẹ nó’, muốn đào khoét hết những hình ảnh mê muội trong đầu kia ra, nhưng ngay cả sức để chửi cô cũng không có. Cô vừa há miệng, chỉ thấy nước miếng không ngừng trào ra ngoài…

“Chị dâu, cứ nhả ra thoải mái đi…”

Có một người đang đứng trong tầm nhìn của cô. Cố gắng lắm cô mới có thể dựa vào chiếc áo blouse trắng trên người người đó để đoán ra thân phận của họ… Cô cũng chỉ có thể dựa vào những điểm đặc trưng nhất để kết luận, vì người mà cô nhìn thấy cũng bị kéo dài ra, vặn vẹo, méo mó, trộn lẫn vào tất cả mọi thứ xung quanh.

“Chúng ta đã về nhà rồi…”

Cô không nghe được Tiểu Bạch đang nói gì, những âm thanh lọt vào tai đều thành những tiếng ong ong u u khiến cô cảm thấy đầu như muốn nổ tung.

Không chỉ thị giác đang tra tấn cô, mà trên thân thể, cô cũng cảm thấy khắp người lạnh buốt. Kỷ Lương có thể cảm nhận được da mình đang run lên, ngứa ngáy đến khó có thể nhịn được, đau đến tận xương tuỷ. Toàn thân như có ngàn vạn con kiến gặm nhấm da thịt và xương cốt của cô. Xương cốt toàn thân giống như bị người ta bổ ra, rồi đâm thủng cơ thể và da cô từng nhát từng nhát một. Cô chỉ vừa cử động miệng một chút, nước miếng lại chảy ra, cô cảm thấy hàm răng mình giống như những con dao nhọn hoắt, từng miếng từng miếng gặm nhấm chính não bộ của mình, lục phủ ngũ tạng cũng bị xé rách…

Cô muốn đưa tay ra cào cấu chính mình, nhưng tay chân đều bị trói chặt lại, khiến cô chỉ có thể không ngừng giãy dụa trên giường, muốn ma sát cơ thể xuống đệm giường để giảm bớt đi cảm giác vừa ngứa ngáy vừa đau đớn kia.

https://thuviensach.vn

“Kỷ Tiểu Lương…”

Kỷ Duệ muốn bước qua, lại bị Tiểu Bạch giữ lại.

“Hiện giờ cô ấy không nhận ra ai đâu. Cháu có đi qua cũng vô dụng.”

“Làm sao bây giờ… Phải làm thế nào bây giờ…” Kỷ Duệ mất bình tĩnh, túm tay Tiểu Bạch hỏi: “Mẹ cháu đang run rẩy, mẹ cháu khó chịu như vậy…”

“Ma tuý đang phát tác mà…” Tiểu Bạch nhíu mày…

“Ong ong ong…” sau khi âm thanh ù ù trong tai biến mất, Kỷ Lương cảm thấy có một dòng chất lỏng thanh mát chảy mạnh vào trong tay mình, chớp mắt làm tan biến hết cảm giác ngứa ngáy khó chịu trên người cô. Cảm giác thanh mát khiến cô vô cùng thoải mái, giúp cô từ từ ngừng giãy dụa, hình ảnh méo mó trước mắt cũng dần khôi phục lại nguyên trạng: trần nhà màu trắng, đèn ngủ màu xanh… Gương mặt trong tầm mắt cũng dần hiện rõ… Tiếng nói chuyện của bọn họ cũng từ từ rõ ràng hơn…

“Cậu tiêm cho cô ấy cái gì thế?” Sắc mặt của Hạ Vũ vẫn rất khó coi, căng thẳng giống như lúc nào cũng có thể bùng nổ: “Thuốc an thần à?”

“Không phải…” Tiểu Bạch rút kim về, nhìn Kỷ Lương đã yên tĩnh lại: “Thuốc an thần không có tác dụng với cô ấy. Loại ma tuý tinh chất này, một khi phát tác, thì thuốc an thần cũng không thể can thiệp được.” Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Tôi tiêm ma tuý cho cô ấy.”

…

Tuy đã đoán trước được đáp án này, nhưng mà… nghe hắn nói vậy, khiến lòng Hạ Vũ và Kỷ Duệ đều căng lên…

https://thuviensach.vn

“Thứ ma tuý kia quá kinh khủng.” Tiểu Bạch nhìn Hạ Vũ đang lau nước miếng cho Kỷ Lương: “Một khi đã tiêm vào sẽ khiến cô ấy bị nghiện ngay lập tức… Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, may mà chỉ mới tiêm một ống… nếu tiêm hết cả ba ống đó…” Hắn chưa nói xong, nhưng mọi người đều có thể hiểu được. Tiêm hết ba ống đó, thì cuộc đời này của Kỷ Lương coi như hỏng hẳn, chỉ có thể dựa vào ma tuý mà sống qua ngày.

“Vậy… chỉ có thể tiếp tục tiêm ma tuý ẹ cháu thôi sao?” Giọng Kỷ Duệ run lên, cậu không thể tưởng tượng ra tình cảnh như vậy…

“Tôi tiêm cho cô ấy loại ma tuý bình thường, chỉ có tác dụng giúp cô ấy tạm thời bớt đau đớn ngứa ngáy mà thôi, cũng không duy trì được bao lâu.” Hắn tiêm cho cô loại ma tuý với nồng độ thấp này, cũng không giải quyết được vấn đề then chốt, qua không bao lâu nữa, chất độc sẽ lại tiếp tục phát tác.

“Đủ rồi! Đừng nói nữa! Cậu ra ngoài trước đi!” Hạ Vũ ngăn không cho Tiểu Bạch nói tiếp. Tiểu Bạch nhìn Kỷ Lương nằm trên giường, sau đó đi ra ngoài.

Kỷ Lương cười vô cùng thảm thương. Cô nghe thấy, cô nghe thấy hết. Tuy không rõ ràng lắm, nhưng cô cũng hiểu được hết… Cô vốn đang ôm hy vọng rằng Lý Thiết Hùng chẳng qua chỉ muốn hù doạ cô mà thôi, không ngờ…

“Tiểu Lương…” Hạ Vũ bước đến trước mặt cô: “Nhận ra anh không?”

Kỷ Lương muốn lên tiếng, nhưng há miệng ra lại chỉ có thể thở dốc, không thể phát ra âm thanh nào, cuối cùng đành trừng mắt lên, tỏ vẻ mình biết… Nhưng mà, sao mặt anh lại bị thương thế kia…

“Anh xin lỗi!” Hạ Vũ ôm lấy cô, không ngừng lặp đi lặp lại câu xin lỗi bên tai cô. Nếu khi đó, anh có thể đứng lên sớm hơn một chút, có lẽ mọi chuyện sẽ không biến thành tình trạng như hiện giờ…

https://thuviensach.vn

“Vì anh, vì tiểu Duệ, em phải cố gắng giữ vững…”

“Chỉ cần em còn sống là được…”

“Dù em biến thành thế nào cũng không sao…”

“Xin em…”

…

Cuối cùng, anh còn nói gì đó, nhưng Kỷ Lương cũng không biết. Cô mơ màng ngủ thiếp đi. Cô rất muốn nói cho anh biết, đừng nói xin lỗi cô… Tình hình lúc ấy, dù là anh cũng không có cách nào khác… So với việc để anh tiêm vào người ống tiêm đó, thì cô cảm thấy để chính mình tiêm vẫn tốt hơn… Tính cách của người đàn ông này rất mạnh mẽ, nếu để anh bị nghiện ngập này nọ, anh sẽ sụp đổ mất…

Cô còn muốn nói cho anh biết… Cô sẽ không chết… Cô sẽ cố gắng kiên cường, dù là kéo dài chút hơi tàn, cô cũng phải kiên cường. Nếu không, anh Duệ sẽ khinh thường cô… Cô sẽ không chết, nhưng mà…

Sẽ sống không bằng chết!

Khốn kiếp! Thằng khốn nào dám nói hít ma tuý sẽ rất sung sướng, sẽ có cảm giác sảng khoái đến dục tiên dục tử chứ? Con mẹ nó, toàn là cứt chó! Con mẹ nó chứ, thật muốn ấy thằng khốn buôn ma tuý nếm thử cảm giác bị tra tấn này của cô…

Mỗi một lần đang mơ màng ngủ bị ma tuý tra tấn mà tỉnh lại, trong lòng Kỷ Lương đều thầm mắng mấy tên buôn ma tuý cả trăm ngàn lần… Trong cơ thể của cô như có vô số những con trùng độc ngủ đông, chỉ chờ thời cơ để bùng nổ, gặm cắn thần kinh cô… Lượng ma tuý nồng độ thấp đã không còn tác dụng gì với cô nữa. Tiểu Bạch dần tăng thêm nồng độ ma tuý, số lần cũng dày đặc hơn…

https://thuviensach.vn

Cô đã không còn biết đến khái niệm thời gian.

Cả ngày vô tri vô giác, khi tỉnh lại là do bị những con trùng độc tra tấn mà tỉnh, chờ sau khi Tiểu Bạch tiêm ma tuý vào cho cô, bớt cảm giác đau đớn, lại bị tra tấn đến mệt mỏi kiệt sức, cô bắt đầu nặng nề đi vào giấc ngủ… Cứ lặp đi lặp lại như thế, thời gian, đối với cô mà nói, chỉ còn là một danh từ mà thôi. Không có ban ngày, cũng chẳng có ban đêm, khi ngủ thì xung quanh đều tối đen, đến lúc tỉnh dậy mọi thứ đều méo mó. Đó là cuộc sống hiện giờ của cô.

Cuộc sống như thế này…

Phải sống như thế cả đời sao?

Kỷ Lương cho rằng tính cách của mình rất kiên cường, nhưng mà… khi vấn đề này bắt đầu xuất hiện trong đầu cô, khi cô còn có thể tự hỏi mình, thì trong đầu cũng chỉ còn lại vấn đề này…

Cả đời…

Sẽ dài bao lâu?

Cả đời đều sống vô tri vô giác như vậy sao?

Cô có thể chịu đựng được sao?

Người ta nói bên giường bệnh chẳng còn hiếu nghĩa. Nếu cứ tiếp tục thế này một thời gian dài, liệu Hạ Vũ và anh Duệ có thể cũng chán ghét cô hay không…

Cô không dám nhìn bộ dạng của mình hiện giờ!

Cô đã từng nhìn thấy không ít người nghiện, chỉ cần ghép bộ dạng đó vào tình trạng của mình lúc này, cô cũng không khó để tưởng tượng ra dáng vẻ như quỷ của mình bây giờ… A, không phải, cô phải là phiên bản cải tiến

https://thuviensach.vn

mới đúng. Dù sao, thứ mà cô tiêm vào người, nồng độ cũng cao hơn thứ bọn họ dùng gấp nhiều lần!

Cô vẫn còn có thể nghĩ đến những điều này, xem ra, cô vẫn chưa bị tra tấn đến phát điên…

Vì suy nghĩ tìm vui trong sự đau khổ của mình, mà Kỷ Lương khẽ cười khổ… Đương nhiên, đối với nàng lúc này, thì 'cười khổ' cũng chỉ là một tính từ thể hiện cảm xúc trong đầu cô mà thôi. Cô cũng không biết trên mặt mình bây giờ có cảm xúc thế nào nữa?! Cô chỉ biết duy nhất là, nước miếng vẫn không ngừng chảy ra…

Ngủ đi…

Ngủ rồi, sẽ không biết gì nữa…

…

"Bình thường, dựa vào thuốc giảm đau cũng có thể cưỡng chế cai nghiện, triệu chứng cai nghiện sẽ xuất hiện trong vòng 24 giờ, từ 24 giờ đến 72 giờ đạt hiệu quả cao nhất, sau mười ngày thì cơ bản sẽ hoàn toàn biến mất… Nếu là người hít loại ma tuý bình thường, thì việc cai nghiện bằng thuốc giảm đau cũng không khó… mất khoảng 15 đến 20 ngày là có thể cai được. Nhưng mà…" Tiểu Bạch rút ra một điếu thuốc: "Loại ma tuý tinh khiết nồng độ cao này của chị dâu, nghiêm trọng hơn loại bình thường gấp mấy chục lần, tôi…" Hắn cũng không dám chắc!

Tình trạng hiện giờ của Kỷ Lương khiến hắn không biết nên xuống tay thế nào, phải dùng phương pháp gì mới tốt.

Hạ Vũ cũng biết sơ qua về phương pháp cai nghiện.

Cai nghiện thường có ba giai đoạn, trừ độc nghiện, phục hồi, và phụ trợ. Trong đó, giai đoạn trừ độc nghiện là khó khăn nhất, còn phụ trợ thì sẽ cần

https://thuviensach.vn

sự giúp đỡ của bác sĩ, giúp người bệnh khống chế chính mình sau khi trừ độc nghiện.

Nói chung, hiện giờ nếu có thể chọn được cách loại bỏ độc nghiện, thì đương nhiên cũng sẽ có cách cai nghiện, và các loại thuốc hoặc không phải thuốc cần thiết để cai nghiện.

“Cách cai nghiện tự nhiên, đó là dùng phương pháp cưỡng chế. Không cần thuốc, hoàn toàn dùng cách cưỡng chế, dựa vào ý chí của người nghiện để cai nghiện, cuối cùng sẽ khiến cho triệu chứng nghiện tự động biến mất, đạt được mục đích giải độc nghiện. Nhưng anh cũng thấy đấy, bộ dạng của chị dâu khi bị chất gây nghiện phát tác, đã không còn là tra tấn hay giày vò bình thường nữa… mà có lúc thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng…” Tiểu Bạch nói.

“Thuốc cai nghiện, là loại thuốc để những người nghiện muốn cai dùng để thay thế, sử dụng phương pháp giảm dần, từ từ giảm bớt sự đau đớn, khổ sở của việc bị ma tuý hành hạ, cũng dần dần đạt đến mục đích hoá giải cảm giác nghiện ngập.”

“Nhưng phương pháp này, cuối cùng cũng sẽ quay về như phương pháp đầu tiên…” Giọng nói mang theo âm điệu của phương Tây tham gia vào câu chuyện của bọn họ: “Tuy phương pháp kia không mạnh mẽ như dùng phương pháp cưỡng chế. Thông thường cũng sẽ khiến cho người nghiện bị phụ thuộc vào thuốc cai nghiện, sự phụ thuộc này, có đôi khi còn khó diệt tận gốc hơn cả ma tuý.” Eric bước tới, chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, mà ông đã từ dáng vẻ thanh niên trẻ tuổi đẹp trai ban đầu, biến thành dáng vẻ của một người đàn ông trung niên tuấn tú rồi. Tốc độ biến đổi quá nhanh, quả thực giống như là “sống một ngày dài như một năm” vậy, đương nhiên câu nói này cũng không thể lột tả được hết bản chất của sự việc!

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt mọi người, Eric khẽ cười: “Đừng ngạc nhiên, nói đúng ra, thì vẻ bề ngoài này mới đúng với số tuổi hiện tại của tôi.” Một mái tóc lấm tấm bạc, một ít nếp nhăn trên mặt, một người… đàn ông trung niên tuấn tú: “Phương pháp dùng thuốc cai nghiện mà vừa rồi các cậu nói, ở nước ngoài có không ít ví dụ. Ban đầu, bên Âu Mỹ đều sử dụng Methadone làm thuốc cai nghiện thay a tuý, nhưng sau đó, mọi người phát hiện ra người nghiện lại càng phụ thuộc vào Methadone hơn… Đến lúc muốn cai nghiện Methadone thì không thể không sử dụng loại ma tuý có nồng độ lớn hơn nữa, cứ tiếp tục như vậy, cả thể xác và tinh thần của người nghiện đều sẽ chịu di chứng nghiêm trọng. Cơ thể phải tiếp nhận nhiều loại thuốc như vậy, sẽ khiến kháng thể dần dần suy giảm hết, còn bóng ma trong tâm lý thì đương nhiên không cần phải nói tới…”

Cả ba người đều trầm mặc. Chính bản thân bọn họ cũng đều biết, phương pháp dùng thuốc cai nghiện không có nhiều hiệu quả đối với Kỷ Lương. Thứ cô tiêm vào là ma tuý có nồng độ tinh khiết cực kỳ cao, cho dù sử dụng Methadone với cô thì cũng không có tác dụng gì.

Còn về phương pháp không sử dụng thuốc tức là dùng châm cứu, vật lý trị liệu, thêm vào đó, còn dùng một vài phương pháp ám thị về tâm lý để giảm bớt sự đau đớn khổ sở của người nghiện. Nhưng phương pháp này không ổn định, hiệu quả cũng không triệt để.

“Thật ra, trừ mấy phương pháp thông dụng này, còn có phương pháp khác…” Eric nói: “Ví dụ như thôi miên chẳng hạn! Trên thế giới đã có người sử dụng, dùng thuật thôi miên để cai nghiện, là một phương pháp cai nghiện bằng tâm lý thuần tuý. Hiệu quả của phương pháp này cũng không tồi, nhưng mà… nếu không cẩn thận, sẽ khiến người nghiện bị rơi vào trong ảo cảnh của thuật thôi miên, thậm chí cả đời cũng không có cách nào hồi phục lại được, cứ sống không có cảm xúc như thế, hoặc là… thần kinh bị hỏng hoàn toàn!”

https://thuviensach.vn

“Phương pháp này tôi có nghe qua, trong nước bắt đầu có người nghiên cứu. Là thông qua kỹ thuật phân tích thần kinh ba chiều, lựa chọn nơi bị tổn thương trong não bộ, hoặc là những dây thần kinh quan trọng để đạt được mục đích cai nghiện… Cũng đã có người thí nghiệm, nhưng mà… di chứng của phương pháp này cũng rất lớn. Sau khi phá huỷ hệ thống thần kinh trong não người, sẽ thay đổi cả tính cách của người đó. Có đôi khi phân tích xong, nghiện đã không cai được, mà còn khiến một số tình cảm đặc biệt của con người bị biến mất…” Nếu cố tình làm đến cùng, cai nghiện được, nhưng lại khiến chị dâu trở thành một người không có tình cảm, không có cảm xúc, không phải lão đại sẽ rất đáng thương sao?

…

Mỗi ngày Kỷ Lương đều trôi qua trong ảo giác hoặc trong giấc ngủ. Thời gian đã không còn ý nghĩa gì với cô nữa. Một khi ma tuý phát tác, nước mắt cô trào là giàn rụa, nước miếng chảy dài tứ phía, thân thể và tinh thần đều bị tra tấn, cần một lượng thuốc lớn mới có thể giảm bớt. Có thể là ma tuý, cũng có thể là thuốc an thần… Cuộc sống hoàn toàn không có quy luật, không phân biệt được là ban ngày hay ban đêm, không có suy nghĩ, không có mục tiêu. Nếu đây cũng được coi là cuộc sống… Sau đó, đến khi ma tuý tiếp tục phát tác, cô lại đau đớn đến mức cào cấu cắn xé loạn lên, khiến cho đệm giường như muốn tan nát ra thành từng mảnh…

“Khụ khụ khụ…”

Cô bắt đầu ho ra máu, miệng đầy mùi máu tanh khiến cô buồn nôn!

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ uống một ngụm đi…” Kỷ Duệ cẩn thận đưa ống hút tới bên miệng cô.

Kỷ Lương cố uống một hơi thật sâu, xoá tan mùi máu tanh trong miệng. Cô quay sang nhìn con trai đang vò khăn mặt, cẩn thận lau mặt cho cô,

https://thuviensach.vn

từng chút, từng chút một, lau rất thận trọng, cũng rất nhẹ nhàng, giống như sợ làm đau cô vậy.

"Duệ…" Cô há miệng thở dốc, yết hầu suốt mấy ngày không phát ra âm thanh, đau như bị lửa đốt: "Anh Duệ…"

Kỷ Duệ không giấu được vẻ vui mừng, bàn tay đang cầm khăn mặt cũng run lên, hốc mắt đỏ ửng, nước mắt chỉ chực rơi xuống. Nửa tháng… đã nửa tháng rồi, đây là lần đầu tiên Kỷ Tiểu Lương lên tiếng gọi người khác. Suốt nửa tháng nay, mỗi ngày cậu đều lo lắng sợ hãi, mỗi ngày nhìn mẹ bị ma tuý giày vò lặp đi lặp lại, nhìn mẹ đau đớn khổ sở nhưng lại không thể nào gánh vác giúp cô. Cậu sợ… cậu sợ nếu một ngày nào đó Kỷ Tiểu Lương mệt mỏi, không thể chống đỡ được nữa, sẽ ném cậu lại, rồi bỏ cuộc… Cho nên, ngày nào cũng vậy, chỉ cần có thời gian, cậu đều chạy đến bên cạnh Kỷ Tiểu Lương, nói chuyện với mẹ, không cần biết mẹ cậu có nghe thấy hay không, cậu vẫn nói, nói từ lúc cậu còn nhỏ xíu, bắt đầu có trí nhớ…

Kỷ Lương muốn vươn tay lên vuốt ve khuôn mặt gày gò của cậu, nhưng cánh tay bị trói chặt khiến cô không thể làm được. Kỷ Duệ nhìn thấu được ý muốn của cô, vội vàng ghé sát mặt vào tay cô…

Ôi… Gầy quá! Gầy đi nhiều quá! Hai cái má này, vốn bầu bĩnh có da có thịt lắm mà, sao lại gầy không còn chút nào thế này. Kỷ Lương lưu luyến vuốt ve má cậu… luyến tiếc không muốn buông tay ra…

"Gương…" Kỷ Lương cố gắng nói: "Mẹ muốn nhìn một chút…"

Đúng lúc này, cửa bị mở ra, Hạ Vũ bước từ bên ngoài vào, mặt đầy vẻ mệt mỏi, nhưng vừa nhìn thấy cô tỉnh lại, tinh thần của anh cũng thư thái, vui vẻ hẳn lên: "Tiểu Lương…"

Kỷ Lương cố gắng mở to hai mắt, ngắm nhìn anh thật kỹ. Cô phải nhân lúc ma tuý chưa phát tác để ngắm anh, nếu không, một lát nữa cô sẽ lại chỉ nhìn thấy những hình ảnh vặn vẹo, méo mó đến chóng mặt…

https://thuviensach.vn

Gầy… anh cũng gầy quá… Nhưng nhìn vẫn đẹp lắm… rất tuấn tú… Là người đàn ông đẹp nhất trong lòng cô…

Kỷ Duệ cầm gương bước vào, vừa định đưa cho Kỷ Lương đã bị Hạ Vũ giật lại.

“Em cần gương làm gì. Muốn soi, thì chờ em khoẻ lại rồi soi sau.” Nói xong, anh định ném gương đi chỗ khác.

Kỷ Lương kích động giãy dụa trên giường, dùng ánh mắt chờ mong nhìn anh, xin anh, chỉ cần cho cô liếc mắt nhìn một cái thôi là được rồi: “Liếc một cái thôi…” chỉ liếc một cái thôi mà.

Bàn tay đang cầm gương của anh nổi đầy gân xanh, chỉ hận không thể bóp một cái vỡ nát chiếc gương này, nhưng mà… dưới ánh mắt mong chờ, cầu khẩn đó của cô… cuối cùng, anh vẫn không thể nào từ chối được, đành run tay chuyển chiếc gương đến trước mặt cô.

Rốt cuộc cô cũng nhìn thấy bộ dạng của mình…

Tuy Kỷ Lương đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng sau khi nhìn thấy cái mặt không khác gì quỷ ở trong gương, lòng cô vẫn vô cùng đau đớn!

Trên khuôn mặt không có chút sắc hồng nào, trắng bệch như quỷ hút máu, da thịt cũng không biết đã chạy đi đâu, gầy như da bọc xương, lộ ra hai hốc mắt sâu hoắm đầy tơ máu. Hai quầng mắt thâm đen như trang điểm theo tone màu khói, đôi môi nứt toác ra, nhưng mà… cô cũng không cảm thấy đau, cố gắng cắn mạnh xuống một cái, màu máu đỏ tươi liền trào ra từ những vết nứt trên môi…

“Em làm gì thế!” Hạ Vũ thu gương lại, giận dữ trừng mắt nhìn hành vi tự hành hạ mình của cô.

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương khẽ nhếch môi, cô muốn cười, vì hành động này, mà những vết nứt trên môi lại một lần nữa như bị rách ra, bây giờ cô mới cảm thấy hơi đau một chút…

Đau, chứng tỏ cô vẫn còn sống…

Nhưng nỗi đau xiu xíu này có là gì, so với cảm giác bị chất nghiện phát tác, thì cảm giác môi bị rách này cũng chẳng đáng là gì cả.

Làm cho cô đau đớn hơn… đó là hai người đàn ông trước mặt cô đây. Là hai người đàn ông mà cô yêu thương nhất, quan tâm nhất… Nhìn xem, cô đã tra tấn hai người họ thành cái dạng gì kia… Điều cô không muốn nhất là làm cho họ lo lắng, nhưng cô lại thường xuyên khiến họ lo lắng.

Cô kéo kéo sợi dây trói trên tay, đây là lần đầu tiên trong vòng nửa tháng, cô yêu cầu được đi ra ngoài: “Bây giờ… là ban ngày đúng không… Em muốn đi xem một chút…” Cô không nhớ rõ đã bao lâu rồi mình không đi ra ngoài.

Suốt một thời gian dài cô chỉ ở trong phòng, nhìn những hình ảnh méo mó như tranh trừu tượng, khiến cô dường như quên mất thế giới bên ngoài như thế nào rồi. Cô… thậm chí còn cảm thấy, có một khoảng cách xa lạ với thế giới bên ngoài.

Hạ Vũ tháo dây trói tay chân cô ra, bế cô từ trên giường lên…

Lâu lắm không đi ra nhìn cảnh sắc bên ngoài, giờ vừa ra khỏi phòng, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống khiến cô cảm thấy cơ thể mình bị nắng chiếu vào đến phát đau, đau như bị kim đâm, lại giống như bị giội nước sôi vào người, khiến cô vùi đầu vào lòng Hạ Vũ theo bản năng…

Bây giờ… cô còn sợ cả ánh nắng nữa…

Kỷ Lương thầm giễu cợt mình trong lòng!

https://thuviensach.vn

“Đang nghĩ gì thế?” Hạ Vũ đưa cô đến một nơi mặt trời không quá chói chang, rất ấm áp, dịu nhẹ. Cô ngẩng đầu lên, bây giờ mới nhìn thấy rõ nơi bọn họ đang ở, không phải là căn nhà của họ ở trên hòn đảo nhỏ kia…

À… Cô chợt nhớ ra, hình như mấy ngày trước cô đã được đưa tới đây. Hình như là một căn cứ hậu cần nào đó. Nơi bọn họ ở, là một căn phòng nhỏ trong căn cứ này, nhưng cách xa sân huấn luyện. Xuyên qua những song sắt, có thể nhìn thấy những chiếc xe tải quân dụng xếp thẳng hàng thẳng lối, phơi nắng trên sân xi măng, một đám binh lính huấn luyện giống những miếng đậu hũ xanh biếc dưới ánh nắng mặt trời chói chang…

Lúc đó, anh nói gì nhỉ…

Hình như là chỗ ở do ông Hạ sắp xếp!

Đầu óc của cô có đôi khi vẫn rất tỉnh táo, chỉ là cơ thể thường xuyên bị chất gây nghiện phát tác hành hạ mà thôi…

Hạ Vũ cứ ôm cô như cũ, Kỷ Duệ cũng ngồi bên cạnh: “Hạ Vũ…” cô lên tiếng gọi.

“Ừ?” Anh ngồi sau lưng cô, trả lời.

“Hình như… em chưa từng được nghe anh hát thì phải…” Cô đột nhiên nói một câu chẳng liên quan gì.

Vòng tay của người đàn ông phía sau cô như siết chặt hơn một chút, rồi lại nghe thấy cô nói tiếp: “Hát cho em nghe một bài đi… để em nghĩ xem muốn nghe anh hát bài gì…”

“Chờ em khoẻ lại, anh sẽ hát cho em nghe!”

“Phụt—” Cô làm như không nghe thấy lời anh, tiếp tục nói: “Anh hát bài đi…”

https://thuviensach.vn

“Kỷ Tiểu Lương… mẹ thật tầm thường quá đi!” Kỷ Duệ vẫn giống như trước kia, không hề khách khí chế giễu cô. Có điều, trong giọng nói của cậu không hề có cảm giác vui đùa như trước, cậu vùi đầu vào hai đầu gối, khiến cho người khác không nhìn thấy nét mặt khủng hoảng và những giọt nước mắt rơi tí tách xuống đất của cậu…

Kỷ Lương không để ý tới sự giễu cợt của cậu, còn tiện tay lôi luôn cậu xuống nước: “Chi bằng anh Duệ cũng hát ẹ nghe một bài đi…” Hai bố con song ca, cũng không tồi… Nhất là nhìn hai bản mặt lãnh khốc kia hát bài hát vô cùng dung tục như …

Chà! Nghĩ đến hình ảnh này cô đã thấy buồn cười rồi… Nếu cô còn sức, chắc chắn sẽ nằm bò ra đất mà cười mất.

“Bố con hai người, song ca cho em nghe một bài đi…”

“Không!” Kỷ Duệ ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt, hung dữ nhìn Kỷ Lương: “Con sẽ không hát ẹ nghe đâu… Sao phải hát ẹ nghe chứ… Nếu… Nếu mẹ dám bỏ con lại, dám không cần con nữa… Con nhất định sẽ hận mẹ cả đời, Kỷ Lương… Mẹ nghe rõ cho con… mẹ đã sinh con ra… Mẹ phải có trách nhiệm nuôi con lớn… nuôi con trưởng thành… Sau đó nhìn con cưới vợ, sinh con, sau đó ôm cháu nội… Không cho… Không ẹ buông xuôi… Không ẹ buông xuôi tất cả… Nếu mẹ mà bỏ cuộc… con phải làm sao bây giờ…” Nói đến đây, cậu đã khóc không thành tiếng, những lời cần nói đều lẫn vào tiếng khóc nức nở: “Con sẽ hận mẹ đến chết… nhất định sẽ không tha thứ ẹ… Mẹ không thể buông xuôi được…”

Lần đầu tiên…

Lần đầu tiên cô nhìn thấy con trai khóc trước mặt mình không chút kiềm chế như thế. Trong trí nhớ của cô, tên nhóc này từ khi chào đời đã rất lạnh lùng, lạnh lùng đến mức khóc cũng không thèm khóc. Cuối cùng, bác sĩ

https://thuviensach.vn

phải vỗ mạnh hai cái vào mông cậu nhóc, cậu nhóc mới gào lên hai tiếng tượng trưng, rồi lại im bặt.

"… Thật… thật mất mặt…" Kỷ Lương muốn chế nhạo cậu, muốn làm cho giọng điệu của mình thoải mái hơn một chút, nhưng giọng nói của cô bây giờ cũng rất run rẩy, không thành câu: "Khóc… Anh Duệ mà khóc đến mức này… Phải chụp ảnh lại… Sau này có thể chế giễu anh…"

"Chụp đi… Mẹ chụp đi…" Kỷ Duệ nhìn cô chằm chằm: "Kỷ Tiểu Lương… con chờ sau này mẹ lấy những thứ này ra chế giễu con…" Bọn họ còn có rất nhiều, rất nhiều những ngày sau, còn có rất dài rất dài cái sau này, cô tuyệt đối không thể bỏ cuộc được…

"Nhóc ngốc…" Kỷ Lương đưa tay xoa đầu cậu nói: "Khóc cái rắm ấy… mất mặt quá… Còn muốn mẹ làm ô sin bế con cho anh à… Anh nghĩ hay thật đấy…"

"Tiểu Lương…" Hạ Vũ ôm chặt lấy cô, để cô cảm nhận được tiếng tim đập hỗn loạn của anh, đó là kết quả của sự khủng hoảng chất chứa bao ngày, để cô cảm nhận được toàn thân anh run rẩy đến không thể khống chế nổi: "Đừng như thế mà…" Anh cầu xin…

"Hai người… làm sao thế chứ…" Kỷ Lương cố làm ra vẻ thoải mái: "Không phải… chỉ là muốn… hai người hát cho em nghe một bài thôi sao… Làm gì mà như muốn sống muốn chết thế… quái đản…" Cô phê phán hai bố con không biết cảm thụ âm nhạc này: "Quên đi quên đi… Hai người không hát, vậy thì em hát… Nhớ đấy, hai người thiếu em một bài… sau này nhớ trả lại cho em…"

"Tựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm…

Lắng nghe những điệu nhạc, nói lên tâm sự, nguyện vọng của nhau…

Anh hy vọng em càng ngày càng dịu dàng

https://thuviensach.vn

Em hy vọng anh đặt em trong trái tim anh

Anh nói muốn cho em một giấc mộng lãng mạn nhất

Để cảm ơn em đã giúp anh tìm thấy thiên đường

Cho dù phải dùng cả đời để hoàn thành

Chỉ cần là những gì em nói, anh sẽ nhớ kỹ không quên…

Em nói rằng, điều lãng mạn nhất trên thế gian…

Chính là được từ từ già đi cùng anh …”

Một lúc lâu sau cũng không có ai lên tiếng, cái chất giọng khàn khàn, ồm ồm tra tấn tai người nghe như vậy, thật sự không hợp để hát chút nào…

Cùng nhau từ từ già đi… Đúng là một điều rất hạnh phúc. Cô cũng muốn có thể ở bên người mình yêu nhất, từ từ nhìn thời gian trôi, chầm chậm cho đến lúc già, cho đến khi tóc hai người đều bạc trắng, còn có thể cầm súng bắn nước chơi bắn súng với cháu nội…

Chà! Khi đó, cô muốn cháu nội sẽ thành đồng minh của mình, giải quyết lão già chết tiệt kia, cho dù năm xưa anh có oai hùng mạnh mẽ đến thế nào, thì đến lúc đó, chẳng qua cũng chỉ là một lão già tóc bạc trắng mà thôi… Đến lúc đó, cô và cháu nội sẽ liên minh với nhau xử lý anh… Rồi nhìn khuôn mặt già nua của anh đầy vẻ giận dữ, nhưng lại chỉ có thể nuốt giận vào trong…

Nghĩ mới thấy… thật sự rất lãng mạn…

Hát đến gần cuối, đã không còn nhịp điệu gì nữa. Nói là hát, chi bằng nói cô đang đọc thì đúng hơn, cô muốn nhớ kỹ từng chữ, từng chữ một…

https://thuviensach.vn

“Em nghĩ rằng, điều lãng mạn nhất trên thế gian này… Chính là được từ từ già đi cùng anh…”

U u u……

U u u u……

Bên tai cô như vang lên tiếng vo ve của hàng trăm ngàn con muỗi. Rõ ràng là giọng nói phát ra từ chính miệng cô, nhưng cô lại không nghe rõ được mình đang nói gì, chỉ toàn những tiếng ong ong ù ù, nho nhỏ, rồi to dần lên, to dần lên, khiến tai cô ù đi như muốn nổ tung… Cảm giác đau ngứa từ lỗ chân lông bắt đầu len lỏi vào tận trong xương tuỷ của cô…

Kỷ Lương vặn vẹo người giãy ra khỏi vòng tay của Hạ Vũ…

Buông… buông… buông cô ra…

Để cho cô… cho cô… hít một hơi là tốt rồi…

Có vô số lời nói vọt tới miệng, nhưng đều biến thành những tiếng gào thét không rõ ràng, cô giãy dụa, gầm lên như dã thú… Cô cảm thấy tim mình như bị xé rách ra, cô cảm thấy mình như không thể hô hấp được nữa…

“Đè cô ấy lại… Đừng cho cô ấy làm bị thương chính mình…” Tiểu Bạch chạy tới.

“Mẹ!”

“Kỷ Tiểu Lương… cố lên…”

Giọng nói của Hạ Vũ và Kỷ Duệ, xuyên thủng qua những tiếng nổ kia, đập vào màng nhĩ của cô, khiến cô nhất thời tỉnh táo hơn một chút. Cô nhìn hai khuôn mặt méo mó trước mắt mình, cố gắng hết sức mới có thể phân biệt được Kỷ Duệ và Hạ Vũ…

https://thuviensach.vn

Đủ rồi…

Cô há miệng, muốn cắn thẳng xuống lưỡi mình…

Phân tích dưới góc độ y học hiện đại, thì việc mất mạng ngay sau khi cắn lưỡi được miêu tả trong phim truyền hình là không khoa học. Cắn lưỡi tự sát mà thành công chỉ có ba tình huống: Thứ nhất là tế bào thần kinh bị shock — đau đến chết, nhưng Kỷ Lương đã trải qua nỗi đau còn kinh khủng hơn, như vậy đã là gì đâu, thậm chí có thể mượn cơn đau ở lưỡi để chuyển cảm giác đau đớn trên cơ thể sang. Thứ hai là không thở được nên chết, khi bị đau, bắt buộc phải nuốt lưỡi mình vào, chặn lại đường hô hấp, hoặc là, một lượng máu lớn chảy ngược vào làm tắc đường hô hấp, khiến cơ thể không hít thở được mà chết. Còn trường hợp thứ ba là vì mất máu quá nhiều mà chết.

Những tài liệu này, Kỷ Lương đều đã đọc qua…

Cô há to miệng, tập trung toàn bộ sức lực của cơ thể, cắn mạnh xuống lưỡi mình…

“Em cứ thử làm thế xem…” Hạ Vũ mạnh mẽ bóp lấy miệng cô… “Em có tin anh tháo luôn khớp cằm em ra không…” Mắt anh đầy vẻ hung ác, ghì chặt lấy người cô.

Kỷ Lương giãy dụa muốn thoát ra khỏi tay anh, muốn tiếp tục phó thác suy nghĩ của mình cho hành động…

Cô co chân, đạp mạnh vào người anh, Hạ Vũ bị bất ngờ, nên lực tay thoáng lỏng ra. Kỷ Lương thừa cơ, há miệng định tiếp tục cắn vào lưỡi mình…

Mùi máu tươi ngập tràn trong miệng, xộc vào mũi cô…

Thành công rồi sao…

https://thuviensach.vn

Cô cố gắng kéo lại dòng suy nghĩ đã bắt đầu hỗn loạn…

Trước mắt cô là khuôn mặt méo mó phóng đại của Hạ Vũ…

Sau đó, ngay lúc cô chưa kịp phản ứng, thuốc mà Tiểu Bạch tiêm vào cơ thể cô bắt đầu phát huy tác dụng… Cô mất đi sức lực giãy dụa, lại tiếp tục hôn mê…

Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi nhắm mắt, cô nhìn thấy miệng Hạ Vũ đầy máu…

…

“Anh mau uống nước đá đi!” Tiểu Bạch cầm một cốc nước đá đưa cho anh, để anh ướp lạnh đầu lưỡi cầm máu, rồi kiểm tra tình trạng lưỡi của anh…

“Sao rồi ạ?” Kỷ Duệ lo lắng hỏi. Vừa rồi Kỷ Lương nổi khùng lên thật sự rất kinh khủng…

“Vẫn còn tốt…” Tiểu Bạch cũng toát mồ hôi lạnh: “Vẫn chưa đứt lìa…”

Như thế mà nói là vẫn còn tốt sao?

Cô ấy thế nào… Hạ Vũ dùng ánh mắt hỏi.

“Như cũ!” Tiểu Bạch thở dài: “Có điều, trong đầu cô ấy đã bắt đầu xuất hiện suy nghĩ muốn tự kết liễu mình, ý chí của cô ấy cũng sẽ dần trở nên suy yếu… Hơn nữa, các chức năng của cơ thể cô ấy đã bị ma tuý giày vò khiến kháng thể giảm xuống rất nhiều…”

Cứ tiếp tục như vậy, thật sự không ổn. Hắn nhìn sắc mặt ảm đạm của hai bố con một lớn một nhỏ ở bên cạnh, không dám tưởng tượng, nếu Kỷ Lương thật sự có mệnh hệ gì, thì hai người này sẽ thế nào!

https://thuviensach.vn

Hắn vẫn cảm thấy Hạ Vũ thật sự rất biết kiềm chế, trong lòng như có sợi dây xích mang tên đạo đức khống chế hành vi của anh. Một ngày nào đó, nếu sợi xích kia vị chặt đứt, thật không biết… anh sẽ làm ra những chuyện gì! Mà Kỷ Lương… cũng chính là sợi xích kia, hiện giờ, sợi dây ấy đã sắp bị cắt đứt…

Bên phía Eric mãi vẫn chưa có tin tức gì!

Hiện giờ, tất cả các phương pháp cai nghiện đều không có tác dụng gì đối với Kỷ Lương. Khi bọn họ đều bó tay không biết làm cách nào, thì Eric lại nói, có thể có một phương pháp có thể cứu được, nhưng rồi cũng không nói rõ là phương pháp gì. Chỉ nói là cho ông một chút thời gian, ông phải đi tìm, rồi sau đó biến mất không thấy bóng dáng đâu.

…

Khi Kỷ Lương tỉnh lại đã là nửa đêm, cô nhìn xuyên qua cửa sổ, có thể thấy được bầu trời tối đen như mực ở bên ngoài…

Không thành công rồi.

Cô cử động tay chân, quả nhiên đã bị trói chặt, miệng cũng bị nhét đồ bảo hộ vào để phòng ngừa cô lại tự cắn lưỡi mình…

Cảm giác sống không bằng chết, chẳng qua cũng chỉ đến thế này là cùng.

Kỷ Lương nghiêng đầu, nhìn ra ngoài ban công, đột nhiên phát hiện có một bóng đen lẳng lặng xuất hiện ở đó không biết từ bao giờ, khiến cô sợ đến dựng người. Bóng đen kia cứ đứng yên ở đó, nhìn cô xuyên qua cửa kính…

Đúng vậy, bóng đen đó đang nhìn cô, hai mắt sáng lên như dã thú trong bóng đêm, giống như phát ra những tia sáng xanh nhàn nhạt, nhìn chằm chằm cô…

https://thuviensach.vn

Sau đó, bóng người kia chợt cử động, đẩy cửa kính ban công không có khoá, đi tới bên cạnh cô…

Người đó im lặng đứng bên cạnh giường nhìn cô!

"… Ai… Ông là ai…" Kỷ Lương khó khăn lên tiếng, miếng bảo hộ ở miệng khiến cô nói không rõ ràng: "Ông là ai…" Cô lặp lại lần nữa.

Người kia không trả lời câu hỏi của cô, chỉ lẳng lặng đứng cạnh giường nhìn cô, rất lâu, rất lâu. Lâu đến mức Kỷ Lương nghĩ hắn chỉ là một pho tượng hình người không biết cử động, thì hắn đột nhiên vươn tay ra, vuốt ve hai má cô, khiến cô hoảng sợ, rồi lại tự giễu cợt chính mình…

Đã thành ra cái bộ dạng này, cô không doạ người khác là tốt lắm rồi, có gì mà phải sợ chứ. Cô thậm chí còn nghĩ, nếu đây là một sát thủ do người khác thuê tới giết cô thì tốt quá…

Người kia vuốt ve mặt cô, rất mạnh tay, giống như không biết cách khống chế lực tay của mình! Cảm giác này rất xa lạ, khiến cô không nghĩ được ra là ai, trong trí nhớ, không có ai vuốt mặt cô như thế cả…

"… Này…" cô lại lên tiếng, cũng không cần quan tâm là đối phương có trả lời mình hay không: "Giúp tôi… giúp tôi một chút… Giết… giết tôi đi…" Cô cảm thấy mình thực sự điên mất rồi nên mới nói ra câu này. Cô lại yêu cầu một người hoàn toàn không biết rõ lai lịch đi giết mình! Không phải là điên thì là gì? Nhưng mà… điên hay không, đối với cô cũng không quan trọng… Cô thật sự rất sợ, cô đã chịu đựng đủ những ngày kinh khủng này rồi. Nếu cô chết đi, Hạ Vũ và anh Duệ cũng sẽ thoải mái hơn một chút… Mọi người đều sẽ thoải mái hơn một chút, thời gian trôi qua, nỗi đau cũng sẽ vơi dần, họ sẽ có thể tiếp tục sống tốt…

Lời nói của cô, nghe rất chói tai, khiến cho bàn tay của bóng đen đang sờ soạng trên mặt cô thoáng khựng lại một chút, sau đó rút tay về, lại lẳng

https://thuviensach.vn

lặng nhìn cô thêm một lúc lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Không… Sẽ không chết…”

Một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

Kỷ Lương chưa bao giờ nghe thấy giọng nói này, cô càng xác định người này không phải là người quen của cô.

“Sẽ không chết… sẽ không chết…” Người kia trầm giọng nói mấy lần: “Sẽ cứu con… sẽ không chết…”

Cứu thế nào được chứ?

Kỷ Lương thầm cười khổ, hơi bất ngờ vì vừa rồi mình lại không thấy ghét sự đụng chạm của đối phương. Đây không phải tính cách của cô. Cô rất ghét để người xa lạ tuỳ tiện chạm vào người, nhưng mà… người này là ngoại lệ…

Người kia ở lại trong phòng một lát nữa: “Tạm biệt…” Cách phát âm của người đó rất cứng ngắc, giống như đã rất lâu rồi không mở miệng nói chuyện, muốn nói đều nhấn mạnh, nhả từng chữ, từng chữ một.

“Lâm Hải Bình…” Kỷ Lương bỗng buột miệng gọi. Cô cũng không biết vì sao tự dưng lại gọi cái tên này, chỉ là… trực giác…

Thân người của bóng đen vừa đi tới bên cửa kính thoáng dừng lại một chút, sau đó vọt ra ngoài nhanh hơn, nhảy xuống qua ban công…

Quả nhiên… là ông ấy…

Kỷ Lương thầm nghĩ, đây là tầng bốn, người dám liều lĩnh nhảy xuống như vậy cũng chỉ có ông… chỉ có Lâm Hải Bình…

Ông tới đây làm gì?

https://thuviensach.vn

Ông nhớ ra điều gì đó nên đến đây sao?

Hết chương 095.

https://thuviensach.vn

Chương 96: Xấu Hổ Chết Cô Mất Thôi! - 1

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Mấy ngày nữa lại trôi qua, lại thêm vài ngày Kỷ Lương sống cuộc sống bị tra tấn đến không còn ra hình người nữa. Cũng có mấy lần Kỷ Lương muốn tự hại mình, nhưng đều bị Hạ Vũ ngăn lại, cũng vì như thế, mà toàn thân Hạ Vũ từ trên xuống dưới bị thương không ít.

Vì sợ cô lại tiếp tục có hành vi tự hại chính mình, bọn họ thậm chí còn cho cô mặc bộ quần áo trói ngược đặc biệt dành cho bệnh nhân tâm thần. Đồng thời, dưới sự đề nghị của Tiểu Bạch, mỗi ngày Hạ Vũ đều đưa Kỷ Lương ra ngoài tắm nắng một chút, không để cho cô ở trong phòng suốt thời gian quá dài, khiến cô tự có suy nghĩ đóng chặt lòng mình lại, cũng hy vọng nhờ chuyện này có thể thay đổi những suy nghĩ tiêu cực trong đầu cô, làm cho cô có khao khát được sống hơn một chút. Việc tắm nắng cũng rất có lợi cho cơ thể của cô.

* Quần áo trói ngược dành cho bệnh nhân tâm thần là loại quần áo mặc ngược từ đằng trước, gài ra đằng sau, có hai tay rất dài để trói người bệnh nhân lại.

Đã là thuốc thì đều có ba phần độc, dưới sự gặm nhấm của thuốc, thân thể của cô đã trở nên vô cùng suy yếu.

Ngay khi Tiểu Bạch không nghĩ ra được biện pháp gì, thì Eric rốt cuộc cũng trở lại, nhìn sắc mặt của ông, trong mắt đám Hạ Vũ như bùng lên hy vọng.

https://thuviensach.vn

“Phương pháp này… cho đến bây giờ cũng chưa từng có ai thử nghiệm.” Toàn thân Eric lộ ra vẻ mệt mỏi, phong trần: “Mấy năm gần đây, tôi đã đi khắp các nơi trên Thế giới, cũng đi khắp Trung Quốc. Trung Quốc có hơn năm nghìn năm truyền thống, có rất nhiều thứ được truyền lại cho đời sau, lại có những thứ mà khoa học hiện đại của chúng ta cũng không thể lý giải nổi, ví dụ như món đồ mà lần này tôi đi tìm.”

Vừa nói, ông vừa rút trong túi xách bên cạnh người ra một chiếc bình sứ nhỏ màu đen, cẩn thận cầm trong tay: “Tôi đã quay lại hòn đảo nhỏ mà hai người ở lúc trước. Tôi cũng đã từng nghe nói thời cổ đại, nơi đó là khu vực Miêu Cương, có rất nhiều đời sau của người Miêu ở đó, ở khu vực phía Nam, vẫn còn bộ tộc người Miêu.” Ông nói : “Các cậu cũng biết người Miêu chứ?!”

Mọi người khẽ gật đầu. Bọn họ đều đã nghe đến người Miêu, trên báo đài, tivi hay tiểu thuyết nhắc tới rất nhiều. Đó là một trong những dân tộc thiểu số, người Miêu nổi tiếng thực sự là do ‘cổ’ (sâu độc) của bọn họ, những thứ này nghe thì rất mơ hồ, hiện giờ trong tiểu thuyết cũng nhắc tới rất nhiều, nhưng mà… đối với đám Hạ Vũ và Tiểu Bạch mà nói, thì những thứ này như chỉ tồn tại trong tiểu thuyết, không thể nào có thật được.

“Chuyện người Miêu nuôi cổ là chuyện lạ có thật.” Eric nói: “Nuôi cổ là một trong những vu thuật thần bí của Trung Quốc cổ đại truyền lại. Ở khu vực lớn như tỉnh Hồ Nam đã từng ồn ào rất lâu, quả thực là khiến người ta nghe tới cổ đã biến sắc. Thật ra, ban đầu, cổ được nuôi ra cũng không phải để hại người, mà nó xuất hiện dùng để cứu người. Chẳng qua, có một số kẻ sử dụng nó với mục đích xấu xa, nên mới tạo ra những con sâu độc hại người.”

“Cứu người!” Hạ Vũ nắm được trọng điểm trong lời nói của ông: “Có phải ông…” Anh nhìn chiếc bình sứ nhỏ trong tay Eric.

https://thuviensach.vn

“Ừ!” Eric khẽ gật đầu: “Lần này, tôi rời đi chính là để viếng thăm một ông già người Miêu mà tôi đã quen trước kia. Tôi nói với ông ấy tình hình của Kỷ Lương, cuối cùng, mất bao nhiêu công sức mới lấy được thứ này.” Ông quơ quơ chiếc bình sứ trong tay, lược bỏ hết quá trình làm thế nào mà ông kiếm được thứ này.

“Cổ…” Tiểu Bạch không hiểu biết gì về phương diện này, nhưng cũng có một chút kiến thức: “Thứ này không phải là rất tà đạo hay sao? Ông định cho thứ này vào cơ thể chị dâu như thế nào? Sau đó thì sao? Phải làm gì tiếp theo? Chẳng lẽ cứ để mấy con sâu đó sống trong bụng chị dâu mãi à? Thứ này liệu có thể có ngày nào đó xảy ra phản ứng phụ này nọ, không phải chị dâu sẽ càng nguy hiểm hơn sao?”

“Cậu yên tâm đi.” Eric đã sớm lo lắng đến những chuyện này: “Có rất nhiều loại cổ trùng, có loại cần phải lấy máu để nuôi hoặc lấy mạng người để nuôi. Loại cổ đó rất ác. Tình trạng của Kỷ Lương, không cần đến loại đó…” Ông mở bình sứ ra, đặt bên miệng Kỷ Lương, một con sâu trong suốt chỉ to bằng nửa ngón tay út, bò từ trong lọ ra, sau đó từ từ bò vào miệng Kỷ Lương. Tuy con sâu kia cũng không xấu xí gì, nhưng nhìn tận mắt hình ảnh này cũng khiến người ta hơi rợn người.

“Eric…” Hạ Vũ rất căng thẳng: “Cái này thật sự có tác dụng sao?”

“So với những phương pháp khác, thì cách này càng an toàn hơn.” Eric cất chiếc bình đi: “Không phải tôi đã nói, ban đầu cổ thuật chỉ dùng để cứu người sao?” Tuy con sâu ban nãy đã biến mất trong miệng Kỷ Lương, nhưng từ bên ngoài, bọn họ vẫn có thể nhìn thấy những vết gồ lên nho nhỏ từ cổ bò dần xuống thực quản, rồi chầm chậm đi xuống: “Cổ trùng là sâu độc, bọn chúng thích ăn độc, ma tuý không giống với các loại độc dược trí mạng khác, nhưng đối với người Miêu mà nói, thì nó cũng coi như một loại chất độc. Không phải người Trung Quốc đã có câu gì nhỉ… lấy độc trị độc đúng không? Tôi đã hỏi ông già kia, ông ấy nói tính khí của con sâu nhỏ

https://thuviensach.vn

này không ác, sẽ không tạo ra tổn thương cho cơ thể người, ngược lại, còn có thể ăn sạch chất độc còn lưu lại trong cơ thể người ta nữa.”

Thần kỳ vậy sao?

Đám Tiểu Bạch vẫn bán tín bán nghi, càng nghe càng không thể lý giải nổi, nhưng mà… Trung Quốc có hơn năm nghìn năm lịch sử, đất rộng, người đông, có rất nhiều thứ được truyền lại từ xa xưa mà bọn họ thật sự cũng không thể hiểu được!

Không chờ bọn họ thắc mắc thêm, Kỷ Lương vốn mê man trên giường bỗng có biến đổi…

Kỷ Lương cảm thấy như có một ngọn lửa nhỏ âm ỉ chảy trong thực quản, lại như có thứ chất lỏng nóng bỏng rót vào miệng, chạy vào thực quản, rồi chạy thẳng xuống ruột. Toàn thân cô như bị vứt vào chảo lửa, bị dầu sôi đun đến bỏng rát, làn da khắp cơ thể nóng như bị thiêu đốt, cô không ngừng gào lên, không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi sự đau đớn đến tận cùng này. Nhưng mà, bất kể cô có vùng vẫy đến mức nào, cũng không thể thoát khỏi cơn đau này. Cơn đau này còn giày vò hơn khi ma tuý phát tác, cả người giống như bị rơi xuống chảo dầu sôi, người ở bên ngoài thì không ngừng thêm lửa cho dầu nóng hơn, còn cơn nóng trong ruột thì khiến cô chỉ hận không thể đục một lỗ trên người mình cho luồng nóng đó chảy ra ngoài…

Cô cảm thấy máu trên người mình bắt đầu sôi trào lên, khắp thế giới như biến thành một đại dương lửa đỏ bao la. Cô trợn mắt nhìn, chỉ nhìn thấy lửa đỏ cháy hừng hực…

“Eric!” Hạ Vũ túm cổ áo Eric: “Con mẹ nó, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế này…”

“Cậu bình tĩnh một chút.” Eric yếu hơn anh, nhưng trên mặt cũng không có vẻ sợ hãi: “Ông già kia cũng nói, quá trình sâu ăn độc sẽ rất đau đớn,

https://thuviensach.vn

đây là hiện tượng bình thường…” Có điều, ông không nghĩ Kỷ Lương sẽ đau đớn tới vậy, nhưng so với nỗi đau mà người kia phải chịu, thì cô như thế này… xem như cũng tốt hơn nhiều rồi. Nghĩ đến những gì mà người kia phải trải qua, trong lòng Eric như có trăm mối tơ vò.

Kỷ Lương căn bản không nhận biết được tình hình bên ngoài, chỉ biết mình vô cùng đau đớn, hai luồng lửa băng giày vò cô, đầu tiên là nóng đến mức cô nghĩ mình sắp bị thiêu đốt thành tro, nhưng chỉ chốc lát sau, cảm giác nóng như nham thạch lại biến mất, đổi lại là cảm giác lạnh lẽo như núi băng, lạnh đến mức cô cảm giác như máu khắp cơ thể mình đông cứng lại, cả hai tay hai chân cũng như bị đóng băng. Chỉ cần dùng một chiếc chuỳ lớn đập nhẹ vào người, cô sẽ vỡ tan thành từng mảnh. Nóng lạnh cứ luân phiên nhau như thế, giày vò cô suốt hai tiếng liền, rốt cuộc cũng từ từ dịu xuống, lửa từ từ nhỏ đi, băng cũng dần tan chảy… Nhưng cũng không biến mất hoàn toàn, chỉ là không quá đau đớn như trước nữa…

Hơn mười mấy tiếng, cô vẫn chưa tỉnh lại, nhưng vì đau đớn, mà cơ thể cũng giãy dụa theo phản xạ, dùng hết sức lực để giãy dụa, giống như một con mãnh thú bị giam lại, hung hãn đến mức một mình Hạ Vũ cũng không thể ngăn cô lại. Cô không dễ chịu, thì đám Hạ Vũ cũng không dễ chịu, khắp người bị cô tấn công không ít, mặt cả đám đều bầm tím. Hạ Vũ còn nghiêm trọng hơn, trên tay bị cô cắn rách ra rất nhiều vết.

“Cuối cùng cũng yên bình được một chút.” Tiểu Bạch thở hổn hển, nhờ phúc của Kỷ Lương, mà quần áo trên người hắn rách tan rách nát: “Nếu tiếp tục thế này, tôi cũng không còn sức mà ngăn cô ấy nữa.” Sức lực đó thật đáng sợ, mạnh đến kinh người.

“Còn… ba lần nữa…” Eric cũng mệt mỏi thở hồng hộc, sau đó phun ra tin tức khiến Tiểu Bạch suýt nữa ngã gục xuống đất: “Cách bốn tiếng lại bị một lần.”

Ba lần nữa…

https://thuviensach.vn

Tiểu Bạch nhìn Kỷ Lương đã nằm mê man trên giường, rồi lại nhìn đám người đầy thương tích bọn họ, đột nhiên cảm thấy đường đời thật quá gian truân, con đường phía trước vẫn còn khó khăn nhiều lắm. May mà hai lần sau không quá kịch liệt như lần đầu tiên, nhưng mà cũng rất dữ dội, giằng co suốt một ngày một đêm, đến lúc rạng sáng, đám Tiểu Bạch đều mệt đến không cầm cự nổi nữa, ngồi phịch xuống đất trong phòng bệnh, dựa vào vách tường chập chờn ngủ một giấc.

Hạ Vũ không ngủ, ngồi suốt bên giường chăm sóc Kỷ Lương!

Kỷ Lương bị cơn đau dữ dội trong bụng làm cho tỉnh giấc. Cô mở to mắt, Hạ Vũ vội đứng dậy: “Sao thế em?”

“…” Kỷ Lương muốn tự mình ngồi dậy, nhưng cơ thể mềm nhũn không có chút sức lực nào, cuối cùng cũng vẫn phải dựa vào anh: “Em… muốn đi toilet…”

Hạ Vũ không nói thêm câu nào, bế cô vào toilet: “Anh… ra ngoài đi…” Kỷ Lương đuổi anh ra ngoài, rồi cũng không thể nhịn thêm được nữa…

Một dòng máu đen đặc sệt chảy ra từ hậu môn, còn mang theo một số thứ gì đó không biết tên, chảy ra ào ào từ trong cơ thể cô, mùi hôi thối xông lên nồng nặc khiến cô không ngừng nôn khan… Một lần ‘phóng uế’ này khiến hai chân cô nhũn ra, cả người càng mất sức hơn, đến ấn nút xả nước bồn cầu còn không thể làm nổi, cuối cùng vẫn phải để Hạ Vũ vào giúp cô một tay, khiến cô xấu hổ đến mức chỉ hận không thể cắm thẳng đầu xuống cái bồn cầu kia, để lặng lẽ bị cuốn trôi đi theo chất thải cho rồi…

Nhưng việc khiến cô xấu hổ hơn không chỉ dừng lại như vậy, bụng cô như muốn tạo phản vậy. Cô vừa chui ra khỏi toilet chưa được nửa tiếng, bụng lại bắt đầu ầm ĩ lên, không thể không tiếp tục nhờ Hạ Vũ đưa cô vào toilet. Vừa bài tiết xong, cô nghĩ lần này chắc đã xong hết rồi, nhưng kết quả lại chứng minh cô quá ngây thơ, cứ đi tới đi lui vài lần, cuối cùng cô

https://thuviensach.vn

quyết định ngồi chồm hỗm luôn trên bồn cầu, không ra ngoài nữa. Sự thật lại lần nữa chứng minh quyết định này của cô thật sự rất chính xác, vì suốt cả một đêm, bụng cô cứ lặp đi lặp lại việc bài tiết như vậy, đến lúc sau, không thể tiết ra được cái gì nữa, bụng cô vẫn tiếp tục ầm ĩ, xuất hiện tình trạng mất nước. Vì thế, cô không thể không bên trên thì uống nước vào, mà bên dưới thì bài tiết ra. Còn Hạ Vũ… vì lo cô sẽ ngất xỉu trong toilet, nên cố tình muốn vào theo…

Tình hình lúc đó, không cần phải nói cũng biết xấu hổ đến độ nào. Tình cảnh đó thật sự khiến Kỷ Lương xấu hổ đến mức muốn lấy đậu hũ mà đập đầu vào tự tử cho xong… Mà rất đáng phục là lúc ấy trên mặt Hạ Vũ không hề xuất hiện một chút vẻ chán ghét hay không chịu nổi nào, biểu hiện đó, khiến cho sau này, mỗi khi Kỷ Lương nhớ lại vẫn thấy vô cùng cảm động…

Suốt một đêm, Kỷ Lương bị giày vò đến chết đi sống lại, cũng vì chuyện này làm cho cô quên đi mất… chất nghiện trong cơ thể mình suốt cả đêm không hề phát tác, cho đến khi trời tờ mờ sáng, rốt cuộc cô cũng không thể chống đỡ được nữa, chính thức hôn mê…

Khi trời vừa sáng, Eric tỉnh lại, vừa lúc thấy Hạ Vũ bế Kỷ Lương về giường.

“Hạ Vũ… Cậu ra ngoài đi, tôi có một số việc, muốn nói với cậu.” Eric quyết định vẫn nên nói cho Hạ Vũ biết chuyện đó. Còn sau này có nói cho Kỷ Lương biết hay không, thì tuỳ anh quyết định đi.

Thấy Kỷ Lương đã ngủ say, Hạ Vũ mới đi theo ông ra ngoài. Vẫn còn rất sớm, bên ngoài vẫn lờ mờ tối, những con côn trùng không biết tên kêu xì xèo trong bụi cỏ!

“Tôi nghĩ cậu chắc cũng đoán được, khi đó ở Nhật… chính tôi đã đưa Lâm Hải Bình đi.”

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ khẽ gật đầu, Lâm Hải Bình đột nhiên mất tung tích, khi đó cũng không thấy Eric đâu, anh đoán ngay được là chính ông đã đưa Lâm Hải Bình đi.

“Khi đó, cậu ta cũng bị trọng thương, nhưng cậu ấy đã không còn cảm giác từ lâu rồi. Nếu lúc đó tôi không cứu cậu ta, thì e rằng cậu ta sẽ giống như một con dã thú, tìm một chỗ kín đáo không ai biết đến, rồi để ình tự sinh tự diệt… Sau đó, tôi giữ cậu ta lại Nhật Bản một thời gian ngắn, điều trị khỏi vết thương cho cậu ấy. Thời gian đó, tôi cũng thử giúp cậu ấy khôi phục trí nhớ, cho cậu ấy xem mấy tấm ảnh lúc trước… Nhưng cậu ấy đều không phản ứng gì, rồi một lần vô tình, cậu ấy nhìn thấy tấm ảnh mà Lật Điền Khẩu Nhất Lang cho người gửi cho Kỷ Lương, bức ảnh đó, là ảnh chụp cậu ấy và vợ khi còn trẻ. Cậu ta ngẩn người ngắm bức ảnh rất lâu, vì thế, tôi quyết định đưa cậu ta về Trung Quốc… Tôi đưa cậu ấy đến hòn đảo nhỏ của hai người, ở cách nhà hai người không xa, để tránh cho cậu ta làm tổn thương đến Kỷ Lương, mỗi ngày tôi đều còng tay cậu ấy lại.”

Hạ Vũ nhíu mày, anh không ngờ một nhân vật nguy hiểm như vậy lại từng ở ngay bên cạnh mình.

“Trong khoảng thời gian này, tôi nói cho cậu ấy rất nhiều chuyện. Cậu ấy giống như một đứa trẻ, tất cả đều nhận thức lại từ đầu. May mà cậu ta cũng không bài xích những chuyện đó… Có lẽ là do quan hệ huyết thống. Khi còn ở Nhật Bản, cậu ta chịu sự khống chế của Lật Điền Khẩu Nhất Lang. Sau khi Lật Điền chết, cậu ta cũng được giải thoát! Tuy nói là cậu ta đã không còn hiểu được cái gì gọi là tình cảm của con người, nhưng thứ mang tên huyết thống, thì không thể xoá bỏ được…” Cho nên cậu ấy mới có thể đi cứu Kỷ Lương. Eric xoa xoa mặt: “Điều tôi muốn nói với cậu chính là… sinh mạng của Kỷ Lương, là do Lâm Hải Bình dùng sinh mạng của mình để đổi lấy.”

Tuy Hạ Vũ đã dự đoán trước những điều Eric định nói là chuyện này, nhưng mà… “Sao lại như thế?”

https://thuviensach.vn

“Càng là những thứ cổ xưa, thì càng có những điều cấm kỵ hay nên nói là quy tắc mà đám người như chúng ta không thể giải thích được. Cổ trùng có thể giải quyết được chất độc nghiện trong người Kỷ Lương, nhưng mà… muốn có được con sâu độc đó, sẽ phải trả giá rất lớn. Con sâu nhỏ trong người Kỷ Lương kia, là do Lâm Hải Bình dùng cơ thể của mình để nuôi ra.”

Nghĩ đến cảnh tượng mấy ngàn con sâu độc trên người Lâm Hải Bình, cứ từng chút từng chút một, ăn tươi nuốt sống, cắn nuốt cậu ta, Eric lại rùng mình một cái. Chờ đến khi mấy ngàn con sâu đó gặm cắn Lâm Hải Bình đến một cái xương cũng chẳng còn, nội tạng cũng chẳng thấy đâu, thì lại dùng tiếp ba ngày nữa, để mấy ngàn con sâu đó thôn tính lẫn nhau, cuối cùng còn lại chính là ‘Mệnh cổ trùng’ mà ông đã mang về kia: “Ông già đó nói, để cho ‘mệnh cổ trùng’ có thể cứu mạng của người khác, chỉ có thể dùng máu thịt của người có cùng huyết thống để nuôi cổ, tốt nhất là những người có quan hệ họ hàng gần… ‘Mệnh cổ trùng’ là một loại cổ rất ôn hoà, sẽ không làm nguy hại đến cơ thể người. Sau khi tồn tại trên cơ thể người hai mươi năm, nó sẽ tự chết đi. Trong khoảng thời gian nó ở lại trong cơ thể người, nó sẽ rất có ích. Nó sẽ hỗ trợ quét sạch chất độc còn lại trong cơ thể, khiến thân thể người ta khoẻ mạnh hơn, kéo dài tuổi thọ. Tôi nói với cậu những điều này, còn về chuyện có cho Kỷ Lương biết hay không thì tuỳ cậu.”

Eric hơi nheo mắt, nhìn vầng thái dương đang dần ló lên ở phía Đông: “Năm đó, nếu không phải do sự sơ suất của tôi, thì cũng không xảy ra những việc này. Đều là tội lỗi do tôi tạo ra… hy vọng có thể kết thúc ở chỗ hai người. Như vậy, tôi cũng có thể yên lòng ra đi.” Ánh mặt trời chiếu lên mặt ông, chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, mà dường như ông đã già hơn lúc gặp lại một chút, vẻ mặt già nua hiện ra trong nắng sớm… “Gần đây, cuối cùng tôi cũng cảm thấy những ngày còn lại của mình không còn nhiều… Các bộ máy trong cơ thể dần lão hoá nghiêm trọng, cứ đà này, không quá mấy tháng nữa, e là cái thân già này của tôi cũng không còn giữ được, nhưng

https://thuviensach.vn

mà, thật may… may vì vẫn có thể cứu được Kỷ Lương. Nếu không, tôi thực sự sẽ chết không nhắm mắt. Sau đây, Kỷ Lương có thể sẽ vẫn khó chịu một thời gian nữa, có điều, dần dần tình trạng của cô ấy sẽ càng khá hơn…" Nói xong, Eric liền rời đi.

Hạ Vũ cũng không hỏi ông định đi đâu. Đây là con đường của Eric, anh không muốn can thiệp quá nhiều! Trước mắt, anh phải chăm sóc Kỷ Lương cho thật tốt đã…

Eric lái xe rời khỏi căn cứ, đi được nửa đường, đột nhiên ông chợt nhớ ra: "Chết thật! Quên nói với cậu ta… 'mệnh cổ trùng' có di chứng… Thôi quên đi, coi như cho bọn họ một chút 'phúc lợi'…" Eric nghĩ một chút rồi cất điện thoại đi, quyết định vẫn không nói cho bọn họ biết.

Ô tô lao đi vun vút, cuộc đời của ông không còn bao nhiêu, nên hưởng thụ cho thật thoải mái thì hơn!

Còn… chuyện của hai người trẻ tuổi kia, cứ để kệ cho bọn họ tự lo đi!

…

Khi Kỷ Lương tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang nằm trên giường, đầu hơi choáng váng, nhưng mà… cô không quên, ngày hôm qua, rõ ràng cô ngồi chồm hỗm trên bồn cầu trong toilet mà…

"Kỷ Tiểu Lương!" Kỷ Duệ bê cháo vào phòng, nhìn thấy cô đã tỉnh lại, trên mặt cậu vô cùng vui mừng: "Mẹ tỉnh rồi à? Mẹ có thấy không thoải mái chỗ nào không? Bụng mẹ còn đau không? Đầu thì sao? Có đau nữa không? Mẹ muốn uống nước không? Hay mẹ muốn ăn cái gì? Con mang cháo tới ẹ này…"

A! Từ từ đã nào! Kỷ Lương bị một loạt câu hỏi liên tiếp của cậu làm cho cái đầu vốn đang mơ màng lại càng choáng váng hơn: "Anh Duệ… con chậm đã…" tên nhóc này nhiều lời như thế từ bao giờ vậy.

https://thuviensach.vn

Kỷ Duệ ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cô chằm chằm, thậm chí còn không chớp mắt, khiến Kỷ Lương nghi hoặc, không biết có phải mình mới mọc ra ba đầu sáu tay hay không. Có điều, đây không phải là vấn đề mấu chốt. Mấu chốt là vấn đề đang luẩn quẩn trong đầu cô cơ:

"Anh Duệ, mẹ hỏi anh chuyện này, anh phải thành thật trả lời mẹ!" Mặt cô có vẻ rất thận trọng.

"Vâng?!"

"Tối hôm qua… ai bế mẹ về giường?"

"Tối hôm qua à?" Kỷ Duệ liếc cô một cái: "Mẹ ngủ hai ngày hai đêm rồi." Suốt hai ngày nay họ đều phải truyền dịch dinh dưỡng hoặc đút cháo loãng cho cô.

Hai ngày hai đêm… Kỷ Lương không nói nên lời… Hoá ra cô ngủ lâu như vậy, thảo nào… tỉnh lại mới cảm thấy khoẻ khoắn hơn nhiều!

A!

Không phải!

"Mẹ…" Kỷ Lương mở to hai mắt: "Mẹ, mẹ…" Hai ngày hai đêm, cô ngủ say như vậy, không hề có cảm giác đau đớn, giày vò gì: "Có phải mẹ đã…"

"Ngốc thật!" Kỷ Duệ huých cô một cái không chút khách khí, nhưng cũng rất nhẹ tay, cậu hít sâu một hơi, nhấn mạnh từng chữ từng chữ một nói với cô: "Mẹ, không sao rồi!"

Không sao… Không sao…

Tiếng nói của Kỷ Duệ không ngừng lặp đi lặp lại bên tai Kỷ Lương. Cô không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, ngồi ngẩn người khiến

https://thuviensach.vn

Kỷ Duệ không nhịn được, khẽ bật cười, cậu cười nhưng hốc mắt lại đỏ hoe. Khoảng thời gian vừa rồi… thật sự không dễ dàng gì. Bọn họ vất vả, cô lại càng khổ sở hơn vì phải chịu đựng sự tra tấn liên tục…

“Đúng thế, mẹ không sao nữa rồi!” Cậu khẳng định lại lần nữa.

Kỷ Lương vẫy vẫy cậu, chờ khi cậu lại gần, cô nhéo mạnh vào tay cậu một cái!

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ làm gì thế!” Kỷ Duệ bị đau vội rụt tay lại, tức giận trừng mắt lườm cô một cái: “Đau, không phải mẹ mơ đâu! Mẹ ngốc thật!”

Người ta nói thế nào nhỉ: Hạnh phúc tới quá nhanh, khiến cho con người ta cảm thấy không thật.

Đây là cảm xúc hiện tại của Kỷ Lương, cô không thể tin vào sự thật này, cô nghĩ mình đang mơ… Nếu là mơ, thì xin hãy cho cô cả đời này cũng đừng tỉnh lại…

Nhìn người phụ nữ cứ lúc khóc lúc cười như bà điên ngồi trên giường, Kỷ Duệ ngước lên trời thở dài, rồi xoay người sang chỗ khác, lén lút lau đi giọt nước mắt của đàn ông — đây sẽ là lần cuối cùng cậu khóc vì Kỷ Tiểu Lương ngốc nghếch kia, sau này tuyệt đối sẽ không như thế nữa. Người đàn ông nhỏ của nhà họ Kỷ thầm tự nhủ!

“A —- đúng rồi!” Sau khi lau sạch nước mắt, Kỷ Duệ quay lại gọi cô: “Kỷ Tiểu Lương, về vấn đề mẹ vừa hỏi con…”

“Cái gì?” Kỷ Lương đang bị niềm hạnh phúc bất ngờ làm cho đầu óc choáng váng, nhất thời không kịp phản ứng là vấn đề gì…

“Thì mẹ vừa hỏi hai ngày trước ai bế mẹ về giường nghỉ ngơi đó…” Kỷ Lương hơi nhếch miệng, lộ ra hai cái cánh ác ma nhỏ sau lưng, quyết định phải phá hỏng cảm giác hạnh phúc đến đần người này của cô: “Là Hạ Vũ

https://thuviensach.vn

bế mẹ về giường. Đêm đó, mẹ ngồi chồm hỗm ở bồn cầu trong toilet, rồi ngủ quên luôn…” Nói đến đây thôi, những điều còn lại, cậu không cần nói, mẹ cậu cũng sẽ tự hiểu nhỉ…

Ầm ầm rầm——

Hạnh phúc bên người giống như quả bóng bay bị một câu nói của tên nhóc ác ma này chọc thủng hết…

Hạ Vũ bế mẹ về giường…

Mẹ ngủ trên bồn cầu…

Trên bồn cầu…

Nếu như vậy, công tác ‘vệ sinh sạch sẽ’…

“SHIT!” Kỷ Lương không dám nghĩ tiếp nữa, cảnh tượng kia vừa manh nha xuất hiện trong đầu cô liền bị cô trực tiếp bóp chết. Để cô chết đi, để cô chết đi cho xong, cô không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa…

Kỷ Lương chui đầu vào trong chăn.

“Con làm gì mẹ con thế?” Hạ Vũ đi từ đằng xa lại, thấy cô rúc vào trong chăn, co lại thành một đống trên giường, liền nhíu mày, mắng tên nhóc đang ngồi bên cạnh bàn kia.

Kỷ Duệ nhún vai, buông thõng tay, làm ra vẻ không liên quan gì đến con: “Con chỉ nói ẹ biết một sự thật, sau đó, mẹ quyết định trốn tránh hiện thực, làm con ốc sên.” Có điều… nhìn thấy Kỷ Tiểu Lương thế kia, khiến cậu cũng nhẹ người hơn. Còn về chuyện con sâu trong bụng cô, bọn họ vẫn quyết định không nên nói cho cô biết. Làm gì có ai thoải mái khi nghe thấy trong bụng mình có một con sâu chứ. Dù sao thì hai mươi năm nữa, nó cũng sẽ tự chết đi.

https://thuviensach.vn

Còn về chuyện tự dưng cô cai nghiện thành công, bọn họ cũng đã bàn bạc cẩn thận rồi. Cứ tuỳ tiện bịa ra một lý do nào đó là được, dù sao, mấu chốt nhất là cô không sao, kết quả là quan trọng nhất, còn quá trình như thế nào, dùng sự im lặng để đối phó cũng qua thôi…

Cúng đúng như Kỷ Duệ nghĩ, Kỷ Lương không quá chú ý đến việc làm thế nào giải hết độc nghiện trên người mình, việc khiến cô quan tâm hơn đó là… làm thế nào để đối mặt với Hạ Vũ…

Hiện giờ, vừa nhìn thấy Hạ Vũ, trong đầu cô sẽ xuất hiện ngay hình ảnh trong toilet kia, khiến cô xấu hổ, giận dữ đến chết đi được. Mà Hạ Vũ, thì làm như không nhận ra sự xấu hổ của cô, cả ngày lởn vởn trước mặt cô, một ngày ba bữa lại thêm bữa ăn khuya, chăm sóc cô như thái hậu vậy. Rốt cuộc, đến hôm nay anh mới lên tiếng: “Em… đang thẹn thùng gì thế?”

Cứt thối ấy! Kỷ Lương suýt nữa bị đống đồ ăn vừa nhét vào miệng làm cho nghẹn, cô trừng mắt, tức giận nhìn anh: “Em thẹn thùng à? Con mắt nào của anh nhìn thấy em thẹn thùng? Cái từ thẹn thùng đã cút khỏi cuộc đời em từ lâu rồi.” Cô đang xấu hổ đấy chứ!!!

“Cả hai mắt.” Anh giơ hai ngón tay lên, chỉ vào mắt mình: “Vậy sao mấy hôm nay em không dám nhìn thẳng vào anh…”

“Không phải em đang nhìn anh đây sao?” Con mẹ nó, đừng có trợn mắt nói dối!

“Đây là em trừng anh…” Giọng anh rất bình tĩnh, nói đúng sự thật: “Đó… lại trừng mắt lên nữa.”

Kỷ Lương vừa định trừng thêm lần nữa, kết quả là bị anh nói vậy khiến cô không thể không thu ánh mắt đang trừng được một nửa về, cúi đầu, tiếp tục ăn.

Anh quyết định phải hỏi cho rõ ràng: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

https://thuviensach.vn

“Không có gì!” Tiếp tục ăn!

“Ừ……” Anh dài giọng ra, tỏ vẻ không tin câu trả lời của cô.

“… Ngày mai, có thể không ăn canh gà nữa được không?” Mỗi ngày đều ăn một bát canh gà, ăn đến phát ngán lên rồi.

“Cũng được!” Anh rất dễ nói chuyện: “Em nói cho anh biết nguyên nhân trước.” Điều kiện tiên quyết là phải nhận được câu trả lời mà mình muốn.

“Uy hiếp người bệnh, thật đáng xấu hổ!” Cô cầm thìa, chỉ thẳng vào người anh, khinh bỉ hành vi vô sỉ này của anh.

“Đây là anh đang giúp em giải toả tâm lý.” Anh không thèm để ý đến sự chỉ trích của cô: “Tìm ra vấn đề mấu chốt, bốc thuốc đúng bệnh. Nếu không, em sẽ luôn vừa nhìn thấy anh đã thẹn thùng…”

“Không phải thẹn thùng!” Khỉ thật!

“Được rồi, không phải thẹn thùng.” Anh ra vẻ rất phối hợp với cô: “Em vừa gặp anh đã không dám nhìn anh, con đường của chúng ta còn rất dài, em định cả đời sẽ thế này mãi sao?”

“… Cũng không phải là cả đời.” Kỷ Lương lí nhí nói, có điều, trước hết cứ để cô vứt hết đi được những hình ảnh xấu hổ trong đầu này đi đã rồi tính sau.

“Mẹ ấy mà…” Không biết Kỷ Duệ ló đầu từ cửa sổ ngó vào từ lúc nào: “Vì ngày đó bố ôm mẹ từ trong toilet ra, cho nên mẹ mới định làm ốc sên, không dám đối mặt với bố!”

“Anh Duệ, anh là đồ ông tám lắm mồm!” Bị nói trúng tim đen, Kỷ Lương trừng mắt nhìn tên nhóc quỷ chết tiệt kia.

https://thuviensach.vn

Ban đầu, Hạ Vũ hơi giật mình, rồi lại như suy nghĩ gì, sau đó là vẻ mặt bừng tỉnh. Cuối cùng, anh đứng dậy, thu dọn bát đĩa mà Kỷ Lương vừa ăn xong.

A? Như vậy… Phản ứng của anh thế này là sao…

Kỷ Lương nhìn theo bóng người đang đi ra cửa, đột nhiên tấm lưng đó ngừng lại, xoay người nhìn cô, nói: “Em… quả nhiên là đang thẹn thùng!”

“Thẹn thùng cái em gái nhà anh ấy!” Kỷ Lương nổi giận, túm gối trên giường ném về phía anh!

Anh mới thẹn thùng, cả nhà anh đều thẹn thùng!

Hết chương 096.

***

Hà hà, mấy chương sau này cả nhà sẽ không tốn nước mắt nữa đâu. Chuẩn bị cho tốt, đừng ăn uống gì không lại hỏng màn hình đấy nhé ^^

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Một Đêm Xuân Sắc… Vẹo Thắt Lưng (1)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Dưới sự chăm sóc của đám Hạ Vũ, dưới sự tấn công của một đống thuốc bổ, sức khoẻ của Kỷ Lương càng ngày càng tốt hơn, tuy thỉnh thoảng vẫn xảy ra tình trạng tiêu chảy, nhưng so với tất cả những gì cô đã trải qua, thì chuyện tiêu chảy này cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi.

Khi mùa hè đi qua, hương vị của mua thu càng ngày càng nồng đậm, rốt cuộc Kỷ Lương cũng có thể chấm dứt việc mỗi ngày ‘xử lý’ một con gà để tẩm bổ thân thể. Suốt một thời gian ngắn uống canh gà liên tục, khiến ột thời gian dài sau đó, mỗi khi nhắc đến gà là mặt cô đều biến sắc, có điều, mấy chuyện này để nói sau đi.

Lại nói về thời gian này, nhìn thấy cơ thể Kỷ Lương đã dần hồi phục, Hạ Vũ cũng không còn ‘giám sát’ cô quá nghiêm ngặt nữa — vì Kỷ Lương đã từng có lần thừa dịp anh không để ý, đổ hết canh gà cực bổ kia đi. Cho nên, suốt quãng thời gian đó, mỗi lần Hạ Vũ đều đích thân nhìn chằm chằm cho cô ăn hết mọi thứ. Dù đã biết nguyên nhân khiến Kỷ Lương ‘thẹn thùng’, anh cũng vẫn kiên trì không thay đổi. Mà cũng vì sự ‘cố gắng bền bỉ’ của anh, đã kích động ý chí chiến đấu của Kỷ Lương, khiến cô vứt bỏ sự xấu hổ vốn có, không làm con rùa rụt đầu như trước nữa.

Xảy ra nhiều chuyện như thế này, công việc dạy học ở trường tiểu học của Kỷ Lương đương nhiên cũng không thể tiếp tục được. Hơn nữa, hai bố con đều nhất trí rằng, cô vẫn cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm một chút.

https://thuviensach.vn

Có điều, người này mà nghỉ ngơi quá nhiều, đầu óc lại bắt đầu nghĩ ngợi linh tinh.

Gần đây, Kỷ Lương cảm nhận được sâu sắc cảm giác này, bởi vì, gần đây, cô luôn luôn suy nghĩ linh tinh.

Khi Kỷ Duệ từ trường về, nhìn thấy ngay cô đang chống cằm, mặt ngây ra, nhìn rất ngốc nghếch. Gần đây cô thường xuyên xuất hiện tình trạng này, nhìn theo tầm mắt của cô, quả nhiên… Mặt của anh trai nhỏ nhà họ Kỷ hơi co rút lại, bước nhanh chân qua, không khích khí gõ một cái vào đầu cô: “Hoàn hồn!”

“Ôi —- anh Duệ, anh về rồi à?!” Kỷ Lương bị đau, lập tức phục hồi tinh thần, thấy con trai đang vòng tay ôm ngực đứng cạnh mình…

A? Tên nhóc này về lúc nào thế!

Nhìn thấu được suy nghĩ của cô, Kỷ Duệ nhướng mày nói: “Con về lâu rồi, nhìn thấy mẹ đang nhìn đến mê mẩn như vậy, nên không dám quấy rầy mẹ. Có điều, con chỉ sợ nếu không gọi mẹ, thì mẹ sẽ chảy hết cả nước miếng ra mất…”

Kỷ Lương nghe vậy, vội vàng đưa tay lên lau miệng, hoàn toàn khô ráo làm gì có nước miếng: “Tên nhóc chết tiệt, dám lừa mẹ.”

“Chỉ có người ngốc nghếch chột dạ mới dễ bị lừa như thế.” Kỷ Duệ không khách khí phản kích lại: “Sao hả mẹ? Có đẹp không?”

“Cái gì chứ…” Cô giả ngu, mắt đảo vòng xung quanh.

Kỷ Duệ ngồi xuống cạnh cô, nhìn Hạ Vũ đang tưới cây ngoài sân, nước bắn lên ướt hết quần áo anh, ánh mắt trời chiếu rọi xuống người anh: “Nhìn từ góc độ này, cũng rất khá nhỉ.”

https://thuviensach.vn

Nghe cậu nhóc nói vậy, Kỷ Lương lại bất giác nhìn về phía Hạ Vũ, trong lòng hoàn toàn đồng ý với câu nói của cậu, thậm chí còn hơi đắc ý vì đây là vị trí cô đã đặc biệt lựa chọn, sao có thể không khá chứ. Ở trong này, vừa vặn có thể thu hết hình ảnh của Hạ Vũ vào trong mắt, anh cầm vòi nước, mặc một chiếc áo T-shirt giản dị, tay áo kéo lên, lộ ra cánh tay rắn chắc của anh, bả vai và mông nảy nở, dáng người tam giác ngược nhìn thật quá chuẩn, trên người không có chút thịt mỡ dư thừa nào, nước bắn lên làn da màu mạch nha, dưới ánh mặt trời, nhìn vô cùng ngon miệng… Làm cho tim cô đập loạn lên, con… con mẹ nó, thật quá ghen tị với những giọt nước nhỏ kia, sao có thể lăn qua lăn lại trên người anh như vậy chứ…

Ặc! Thật quá mất mặt!!!

Kỷ Duệ thật sự cảm thấy nên tìm một chiếc gương to đến để cho người phụ nữ này nhìn rõ cảm xúc trên mặt cô lúc này… rõ ràng là vẻ mặt của một con sói đói khát…

“Kỷ Tiểu Lương…” Không nhìn nổi, không thể nhìn nổi nữa.

“Khô đi…” Khô đi! Mấy giọt nước kia, tư cách gì mà có thể thân mật với anh như vậy chứ?!

Khô à?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Duệ đen lại, khoé miệng không kìm được, co rút điên cuồng, cậu vươn bàn tay nhỏ bé nhéo mũi cô.

“A… làm gì thế!” Kỷ Lương đẩy tay cậu ra, xoa xoa chóp mũi của mình: “Tên nhóc này, con làm gì thế.” Dám cắt ngang tiết mục ngắm trai đẹp của cô.

“Kỷ Tiểu Lương, năm nay mẹ bao nhiêu tuổi rồi?”

https://thuviensach.vn

“Cái rắm ấy! Mẹ anh bao nhiêu tuổi anh còn không biết à? Là một thiếu nữ thanh xuân trẻ trung hào hoa phong nhã…”

“Mẹ khẳng định mình không phải là ba mươi tuổi hay bốn mươi tuổi sao?”

“…” Mặt Kỷ Lương hơi ngẩn ra, đưa tay lên sờ soạng khuôn mặt trơn bóng không có chút nếp nhăn nào của mình: “Nhìn mẹ già thế sao?” Không thể nào. Sáng nay lúc đánh răng rửa mặt, cô còn soi gương rất lâu, nhìn sắc mặt của mình dạo này vừa hồng hào vừa sáng bóng, cảm giác như trẻ ra không ít mà.

“Không phải người ta có câu, phụ nữ ba mươi tuổi như sói, bốn mươi tuổi như hổ hay sao?” Nhìn cô dạo gần đây, đói khát đến mức không thể dùng sói với hổ để so sánh nữa rồi.

“…” Thân hình gầy nhỏ của Kỷ Lương hơi chấn động, cổ cô cứng ngắc, quay sang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu: “Con… con nói gì thế?”

“Con nói là… Gần đây, mặt mẹ đầy vẻ đói khát, dục cầu bất mãn, giống như mấy trăm năm không gần đàn ông, chỉ hận không thể nuốt thẳng Hạ Vũ vào bụng vậy.” Cậu cố gắng dùng từ ngữ chính xác nhất để miêu tả tình trạng của cô. (Dục cầu bất mãn: muốn mà không được thoả mãn)

Ầm!!!

Trong đầu Kỷ Lương nổ ầm một tiếng. Bị mấy lời của cậu làm cho nổ tung.

Cô cứ nghĩ rằng suy nghĩ nho nhỏ đó của cô, chỉ một mình cô biết, không ngờ…

“Anh… Anh Duệ…” Kỷ Lương nhìn cậu: “Thể hiện rõ như vậy sao?” Không phải chứ?!

https://thuviensach.vn

“Không!” Kỷ Duệ trả lời, nhìn thấy Kỷ Lương thở phào một hơi, lại đâm tiếp một đao nữa: “Con nghĩ là những gì con vừa nói vẫn chưa đủ để diễn tả hết đâu!”

Pằng—-.

Một phát chí mạng!

“Anh Duệ! Chúng ta đi chơi game đi!” Kỷ Lương đứng dậy, kéo áo con trai, đi tới trước tivi, mở máy chơi game, lấy hai tay cầm ra, ném cho cậu một cái, nói: “Thiếu niên, chúng ta đi đại sát tứ phương, chiến đấu tám trăm hiệp đi.”

Nhất định là dạo này quá nhàn hạ, nên đầu óc mới có thể suy nghĩ linh tinh lộn xộn như thế.

Kỷ Duệ khẽ nhún vai, nhưng cũng chơi cùng cô.

Hôm nay, hai mẹ con nhà họ Kỷ sát phạt khắp nơi trong game… À… Nói thế cũng không chính xác lắm, nói chính xác là, một mình Kỷ Lương giết người đến đỏ mắt, muốn phát tiết toàn bộ cảm xúc dục cầu bất mãn của mình vào kẻ địch giả tưởng kia. Đối phương dường như cũng bị khí phách không muốn sống này của cô làm cho kinh hãi, có đôi khi còn không thèm đánh trả, ngoan ngoãn giơ tay chịu trói, chết sớm, siêu sinh sớm.

Mấy tiếng sau, chiến tích của hai mẹ con cực kỳ huy hoàng, chiến quả chồng chất, xưng hùng xưng bá. Biểu hiện oai hùng của Kỷ Lương khiến không ít người ném cành ô liu tới — trong trò chơi, có không ít công hội. Nhìn thấy một cao thủ tàn bạo như Kỷ Lương, lại vẫn chưa gia nhập công hội nào, đương nhiên họ sẽ không bỏ qua. Có điều, những cành ô liu đó đều bị Kỷ Lương bẻ gãy ném trả lại. Cô chỉ muốn phát tiết, phát tiết, phát tiết. Cái gì mà công hội này nọ, biến hết sang một bên! Một đám chủ công hội thẹn quá hoá giận, bắt đầu ở trong game mắng mỏ Kỷ Lương là gian lận, hoặc nói cô đã cài đặt gì đó, bảo mọi người đừng chơi với họ nữa…

https://thuviensach.vn

Cho đến khi không còn ai vào phòng khiêu chiến của họ nữa, Kỷ Lương cũng cảm thấy chẳng còn gì thú vị, liền ném tay cầm sang một bên, ngồi phịch xuống đất. Một bóng đen phủ xuống người cô, Kỷ Lương hơi nheo mắt, cô chơi game quá lâu, mắt cũng hơi mệt mỏi…

“Không chơi nữa à?” Hạ Vũ đứng từ trên nhìn xuống khuôn mặt trắng hồng của cô, trong lòng anh vốn còn có chút nghi hoặc với lời nói của Eric, nhưng giờ nhìn thấy cô càng ngày càng khoẻ hơn, sức khoẻ cũng phục hồi rất tốt, khiến sự nghi ngờ trong anh hoàn toàn biến mất.

Đẹp trai quá…

Kỷ Lương không nghe thấy anh nói gì cả, trong mắt đều tràn ngập khuôn mặt anh, cùng với cơ thể căng phồng kia của anh — vì quần áo anh bị ướt hết, nên anh phải đi tắm ngay, giờ chỉ mặc một chiếc quần pajama, để trần nửa thân trên… Thực sự là một người đàn ông gợi cảm đến mức khiến cô muốn chảy máu mũi. Cô hơi chun chun mũi, thậm chí còn ngửi thấy mùi sữa tắm vẫn còn tươi mới trên cơ thể anh… Rõ ràng là dùng cùng một loại sữa tắm, sao anh dùng lại thấy đặc biệt dễ chịu thế không biết…

Trong đầu cô tự động hiện lên những hình ảnh của anh trong phòng tắm… nước từ vòi hoa sen chảy ra, tưới ướt người anh… Anh đổ một ít sữa tắm ra lòng bàn tay… bàn tay to rộng chà xát toàn thân, sữa tắm trơn mịn tạo ra những đám bọt lớn trên người anh… Tay anh đi từ trên xuống xuống, từ cổ đến bả vai, rồi xuống cánh tay, thắt lưng, sau đó, xuống chút nữa…

Ầm —-

Một dòng chất lỏng nóng hổi trào ra từ mũi cô.

“Kỷ Tiểu Lương, mẹ chảy máu mũi rồi!”

Kỷ Duệ trợn mắt nhìn người phụ nữ đang nằm dưới đất mà tự dưng chảy máu mũi ròng ròng kia, rồi lại nhìn thấy tròng mắt cô vẫn nhìn chằm chằm

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ không chớp mắt, anh nhỏ nhà họ Kỷ chỉ cảm thấy như có một đàn quạ đen bay qua gáy mình…

…

Kỷ Lương cảm thấy mình thật sự phát điên rồi. Dạo này… dạo này… cô thực sự như bị thay đổi thành một người khác vậy.

Không phải, nói thế cũng không đúng. Cô vẫn là cô, chỉ có điều… ngọn lửa dục vọng hừng hực thiêu đốt cơ thể cô kia, cũng sắp biến cô thành một người phụ nữ dục cầu bất mãn rồi.

Đúng vậy! Là lửa dục vọng!

Từ mấy ngày trước, cô đã cảm thấy có một sự khao khát khó hiểu đối với Hạ Vũ. Vừa nhìn thấy anh, toàn thân cô sẽ giống như bị quỷ ám, không thể dời mắt đi nơi khác, trong đầu thậm chí sẽ xuất hiện một vài hình ảnh ướt át. Đừng nói đến lúc ngủ, có đôi khi cô còn mơ thấy những giấc mơ khiến cô đỏ mặt, tim đập loạn lên. Hơn nữa, cảm giác này, càng ngày càng mạnh mẽ, có xu thế cháy lan ra khắp nơi, thiêu rụi hết lý trí của cô!

Giống như lúc xế chiều hôm qua, cô như vậy mà lại nhìn Hạ Vũ đến chảy máu mũi. Nếu để người khác biết được chuyện này, thì thể diện của cô cũng mất sạch. Nhớ đến ánh mắt kinh ngạc của Hạ Vũ lúc ấy, cô… cô chỉ hận không thể đào ngay một cái hố thật to ở chỗ đó, rồi chui thẳng xuống, vĩnh viễn vùi lấp trong đó. Cuối cùng, cô đành phải miễn cưỡng viện cớ rằng, dạo này mình ăn uống quá nhiều đồ bổ, bổ quá khiến cho cơ thể bị nóng mới chảy máu mũi. Tuy lý do rất gượng ép, nhưng dù sao… cũng còn đỡ hơn việc nói rằng mình bị nam sắc làm cho chảy máu mũi…

Sao có thể như vậy chứ?

Chẳng lẽ cô thật sự đói khát đến thế sao?

https://thuviensach.vn

Không thể nào, suốt khoảng thời gian bảy năm đó, cô không hề làm chuyện ấy mà cũng không thấy có vấn đề gì. Suốt chừng ấy năm, chỉ lên giường có hai lần mà cô cũng vẫn bình thường. Sao đột nhiên bây giờ lại trở nên khao khát anh đến vậy…

Hiện giờ đang là bữa sáng của nhà họ Kỷ, suy nghĩ của Kỷ Lương đang rất hỗn loạn, tay cô vô thức gắp đồ ăn vào đĩa của mình, nhưng suy nghĩ thì đã chạy xa ngàn dặm, căn bản không để ý rốt cuộc mình đang gắp những gì…

“Hít—-.”

“Kỷ Tiểu Lương—.”

Tiếng đàn ông hít khí lạnh và tiếng cậu nhóc vô cùng kiềm chế vang lên.

“Hả?” Kỷ Lương giật mình hồi phục tinh thần, tiện tay gắp đồ ăn trên đĩa bỏ vào miệng… A! Là lạp xường à…

“Hít—-.”

“Khỉ thật!”

Hai bố con lại đồng thời lên tiếng, sắc mặt hơi khó coi.

Hết chương 097.

https://thuviensach.vn

Chương 98: Một Đêm Xuân Sắc… Vẹo Thắt Lưng (2)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Kỷ Lương không hiểu gì cả, ngẩn người nhìn hai khuôn mặt đẹp trai một lớn một nhỏ kia, mặt hai người co rúm lại, giống như đang chịu sự đau đớn đến cùng cực…

Làm gì thế?

Kỷ Lương ngơ ngác nhìn họ, cảm thấy bên khoé miệng có dính chút mỡ của miếng lạp xường vừa ăn, cô liền đưa lưỡi ra, thăm dò bên khoé miệng một chút, rồi liếm sạch sẽ.

"…" Hạ Vũ run cả người, đứng bật dậy: "Anh ra ngoài một chút." Sau đó, anh bất chấp ánh mắt kinh ngạc của Kỷ Lương, vội vội vàng vàng ba bước nhập thành hai nhanh chóng đi lên tầng.

"Sao thế?"

"Kỷ Tiểu Lương…" Một tay Kỷ Duệ ôm trán, một tay chỉ chỉ vào đĩa của cô, để cô tự nhìn đi… Cậu thực sự muốn quỳ xuống bái phục Kỷ Tiểu Lương này, ăn một bữa cơm mà cũng có thể đạt tới cảnh giới như thế, thật không phải người phàm mà!!!

Kỷ Lương nhìn theo ngón tay chỉ của cậu, cúi đầu nhìn đồ ăn trên đĩa của mình: bánh mì, rau thơm, lạp xường, trứng, còn có cả sốt salad mà cô rất thích nữa… Ừ, đây là một miếng sandwich rất ngon mà.

https://thuviensach.vn

Tách ra xem, thì mọi thứ đều quá bình thường. Nhưng mà… vấn đề nằm ngay trên đĩa của cô.

Hôm nay là một ngày cuối tuần nắng ấm, Kỷ Duệ chuẩn bị bữa sáng xong mới gọi bọn họ xuống nhà ăn cơm. Tất cả đều rất bình thường, sau đó… chỉ trong giây lát, Kỷ Tiểu Lương bắt đầu bước vào trạng thái xuất thần, nhưng tay vẫn không hề ngừng động tác tấn công đồ ăn. Cô lấy một quả trứng luộc, cắt thành hai nửa, đặt trên lát bánh mì nướng đã được trải một lớp rau xà lách xanh, sau đó lại lấy tiếp một cái lạp xường, đặt ở giữa hai nửa quả trứng, rồi cầm lọ sốt salad, đổ lên chỗ trứng và lạp xường vừa sắp xếp xong kia. Màu trắng của sốt salad cùng với màu đỏ sẫm bóng bẩy của lạp xường đã nướng chín, lại thêm hai nửa trứng luộc hai bên kia, đã đủ khiến hai bố con Kỷ Duệ và Hạ Vũ trợn mắt há mồm… Sau đó… cô lại không hề ý thức được hành động của mình ‘kinh thế hãi tục’ đến thế nào, còn cầm dĩa, cắt một nửa đoạn lạp xường đưa lên miệng ăn…

Trong nháy mắt, hai người Hạ Vũ và Kỷ Duệ đều cảm thấy thân dưới của mình như siết chặt lại, còn thoáng cảm thấy đau đến khó hiểu — bị đánh thẳng vào thị giác, sẽ khiến thần kinh của con người xuất hiện một chút phản ứng…

Cuối cùng, dường như cô cảm thấy vẫn chưa đủ, còn làm ra hành động chốt hạ —- lè lưỡi liếm vết nước sốt salad và mỡ lạp xường dính bên khoé miệng…

Để cô chết đi cho xong!

Lúc này mà Kỷ Lương còn thật sự không hiểu những chuyện vừa xảy ra, thì cô đúng là đồ ngốc.

“Anh… anh Duệ…” Cô nhìn chằm chằm Kỷ Duệ, rõ ràng là một buổi sáng chủ nhật nắng đẹp, mà sao cô cảm thấy như nắng sớm đã bị sấm sét làm tiêu tan đi hết. Hơn nữa, sét này còn do chính cô đánh ra…

https://thuviensach.vn

“Con có thể nói là con không quen mẹ không?” Đôi mắt nhỏ hơi liếc nhìn mấy thứ gì đó trên đĩa của cô, vẫn cảm thấy không thể nhìn thẳng được! Con mẹ nó, người này đúng là một nhân tài! Chuyện thế này, e cũng chỉ có một mình mẹ cậu làm được… thật đáng thương cho đồng chí Hạ Vũ kia… Cậu quay đầu nhìn lên tầng hai…

“Không thể!” Kỷ Lương cũng nhìn theo tầm mắt của cậu, nghĩ đến hình ảnh Hạ Vũ vội vội vàng vàng chạy lên tầng vừa rồi, cô vừa xấu hổ, vừa tức giận chỉ muốn cầm ngay con dao trên bàn ăn mà mổ bụng tự sát luôn cho xong: “Anh Duệ… Mẹ bị làm sao thế này?” Rõ ràng cô không phải là người ham mê sắc dục, sao mấy ngày nay cô luôn có những hành động khác thường như thế chứ?

Kỷ Duệ tao nhã nhấp vài ngụm sữa, lấy khăn ăn lau vết sữa dính trên môi, trịnh trọng nói: “Chà… Kỷ Tiểu Lương, con xem thiên tượng, bấm tay tính toán, hôm nay mẹ tới số mạng rồi…”

“Tới cái đầu con ấy! Mau nói xem, nếu không mẹ bóp chết anh!” Tức tối! Không thấy cô đang sốt ruột muốn chết hay sao, còn quậy phá nói linh tinh nữa.

“Có một cách rất đơn giản.” Kỷ Duệ khẽ sờ cằm: “Nhưng phải xem mẹ có dám hay không đã.”

“Nói!” Có việc gì cô không dám làm chứ.

“Lại chạy tới cưỡng bức Hạ Vũ thôi, không phải là xong rồi sao? Nhìn mẹ thế này, rõ ràng là khao khát xuân tình, dục hoả đốt người, công cụ dập lửa không phải đã có sẵn trong nhà sao, còn cố chịu đựng làm gì… Nhịn nhiều quá tổn hại thân thể, không tốt… Hơn nữa… hai người cũng đâu phải là mấy cô cậu thanh niên mới yêu lần đầu, cũng là hai vợ chồng già rồi, còn rụt rè gì nữa chứ. Lăn lên giường thì cũng lăn rồi, giờ cứ danh chính ngôn thuận mà lên đi, vả lại…” Vả lại, chẳng lẽ mẹ thực sự nghĩ Hạ Vũ không

https://thuviensach.vn

chú ý đến ánh mắt như sói háo sắc đó của mẹ sao? Ngay cả cậu là người ngoài cuộc còn cảm nhận được, Hạ Vũ sao có thể không biết… Chẳng qua, ông già đó vẫn còn băn khoăn chuyện sức khoẻ của Kỷ Lương, nên không dám xuống tay thôi! Cậu không nói tiếp, vì Kỷ Lương đã hung dữ trừng mắt nhìn cậu: “Được rồi! Con đã nói đến tận đây rồi, tự mẹ giải quyết cho tốt đi!” Nói xong, cậu lại bổ sung: “Nếu vẫn không giải quyết, coi chừng mẹ thực sự biến thành một cô nàng háo sắc, chạy đi cưỡng bức người ta…” dứt lời, cậu quay đầu bỏ chạy!

Kỷ Lương trừng mắt nhìn theo bóng tên nhóc quỷ kia, trong đầu cô lại bắt đầu suy nghĩ về những lời mà Kỷ Duệ nói… nhất là câu cuối cùng của cậu: biến thành cô nàng háo sắc, cưỡng bức Hạ Vũ… Hừ! Cứt thối! Vì sao suy nghĩ đó lại khiến cô cảm thấy hưng phấn đến khó hiểu thế này…

Khỉ thật! Không được! Cứ tiếp tục thế này, cô sẽ thực sự biến thành tội phạm cưỡng dâm mất…

Lên đi, lên đi, lên đi…

Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện một tên tiểu ác ma sắc dục, thúc giục cô mạnh dạn hành động, nuốt gọn người đàn ông đủ cả sắc, hương, vị ở trên tầng kia vào bụng…

Kỷ Lương quay lại nhìn miếng sandwich vô cùng ‘gợi cảm’ hiếm thấy kia… Trong lòng đã có câu trả lời, cô liền cầm bánh lên, há mồm cắn một miếng to, đồng thời cũng đã có quyết định của mình!

Nhiệm vụ: dập ‘lửa’.

Người thi hành: Kỷ Lương.

Mục tiêu: Hạ Vũ.

Thời gian: Đêm nay.

https://thuviensach.vn

Địa điểm: Phòng ngủ!

Một chuỗi thông tin hiện lên trong đầu cô, lại khiến cô bắt đầu mong chờ buổi tối mau tới…

Hừ! Kỷ Lương, cô đúng là sắc nữ!

*

Đúng như lời Kỷ Duệ, Hạ Vũ đương nhiên cũng phát hiện ra những hành động khác thường gần đây của Kỷ Lương. Ví dụ như thường xuyên dùng ánh mắt trần trụi, nhiệt tình nhìn lén anh, anh đâu phải đầu gỗ mà không phát hiện ra. Ngược lại, độ nhạy cảm và phản ứng của cơ thể anh đối với ánh mắt của cô thực sự rất cao, có điều… anh vẫn lo lắng, thân thể của cô vừa trải qua quá nhiều giày vò, đau đớn, lo cô chưa hồi phục hoàn toàn, nên cũng không dám tiến thêm bước nào, đành tiếp tục để cho cô nhìn như vậy, còn chính anh phải hừng hực chạy đi tắm nước lạnh. Chuyện này cũng không có gì… đối với phương diện này, người từng là một thành viên của S.M.T như anh, hoàn toàn có năng lực để kiềm chế nó.

Có điều… đó là trước hôm nay.

Sáng nay nhìn thấy một màn kia trên bàn ăn, khiến cho ngọn lửa quỷ quái trong người anh bừng bừng cháy lên, hơn nữa, còn càng ngày càng lớn. Sự khao khát tích tụ trong suốt thời gian vừa rồi nháy mắt bùng lên, khiến cho anh ngâm liên tục nửa tiếng trong nước lạnh mới miễn cưỡng đè được nó xuống. Nhưng mà, một lúc sau nhìn thấy Kỷ Lương, ngọn lửa quỷ quái trong cơ thể đó lại có xu hướng bốc lên lần nữa, khiến anh sợ tới mức không thể không đi ra khỏi nhà… không dám tiếp tục ngẩn người ngồi trong nhà nữa, chỉ sợ mình thực sự không nhịn được…

Ở bên ngoài lang thang suốt một ngày, cơm trưa cơm chiều cũng tuỳ tiện ăn qua loa ở ngoài, đến tận bảy giờ, gần tám giờ tối, anh mới cảm thấy mình cũng đã gần như bình thường lại, mới dám lái xe về nhà.

https://thuviensach.vn

Trong phòng khách, Kỷ Duệ đang gặm mía xem tivi, nhìn thấy anh về, cậu chào một câu, sau đó tiếp tục xem tiết mục giải phẫu máu me trên màn hình.

“Mẹ con đâu?” Anh hỏi, cũng thăm dò nhìn vào phòng bếp, không thấy người đâu.

“Mẹ nói hôm nay hơi mệt, nên muốn đi ngủ sớm.” Kỷ Duệ trả lời mà không quay đầu lại. Đúng là thật quá sớm, còn chưa đến sáu giờ tối, vừa ăn xong cơm chiều, cô đã chui thẳng vào phòng ngủ… Lúc ăn cơm, nhìn dáng vẻ kiên quyết như tráng sĩ ra đi thề chết không trở về kia, Kỷ Duệ không cần nghĩ cũng biết cô muốn làm gì — bởi vì dù dáng vẻ thì kiên quyết như tráng sĩ ra trận như thế, nhưng trong mắt vẫn phảng phất ý xuân đến mất hồn…

Hạ Vũ không chú ý đến vẻ suy nghĩ trong mắt Kỷ Duệ, chỉ nghe cậu nói “hôm nay mẹ hơi mệt”, thì trong lòng anh đã rất lo lắng, trong đầu lúc này chỉ còn nghĩ, không biết có phải cô không thoải mái ở đâu không, vội vàng chạy ba bước thành hai lên tầng, ào vào phòng ngủ…

“Tiểu Lương…” Anh nhỏ giọng gọi, chăn trên chiếc giường đôi hơi phồng lên, nói cho anh biết Kỷ Lương đang nằm trên giường.

“Anh về rồi à…”

Kỷ Lương lên tiếng, nhưng cũng không ngồi dậy, giọng nói hơi yếu ớt, run rẩy khiến Hạ Vũ càng lo lắng hơn: “Tiểu Duệ nói em không khoẻ, sao thế?” Anh bước tới, đang định vén chăn của cô ra, thì cô đã nhanh chóng ngăn anh lại, đè tay anh xuống: “Em… em không sao…” Nói xong, giọng cô vẫn run run: “Chỉ cảm thấy hơi nóng!”

“Có sốt không?” Nói xong, Hạ Vũ liền đưa tay sờ trán cô, rồi lại dùng trán mình chạm nhẹ vào trán cô…

https://thuviensach.vn

Nếu nói là sốt, thì chi bằng nói là bị rối loạn đi! Trong lòng Kỷ Lương sôi lên ùng ục, vì anh ghé sát vào cô, nên trong mũi cô đều ngập tràn hơi thở đàn ông của anh, khiến cho cô ý loạn tình mê: “A…” Cô đẩy anh ra: “Em không sao… Anh… đi tắm trước đi… Vừa ở ngoài về, toàn mùi mồ hôi…” Như thế, cô mới chuẩn bị tốt được…

Thấy cô có vẻ không sao, Hạ Vũ cũng không phản đối đề nghị của cô, vui vẻ cầm quần áo đi vào phòng tắm. Cửa phòng tắm chỉ dùng loại kính mờ, bên trong sáng đèn, sẽ ánh hết hình bóng của người ở bên trong lên cửa kính, khiến Kỷ Lương nhìn mà muốn phun máu…

Không được! Cô như thế này, thật sự là… thật sự là rất cầm thú!!!

Cô kéo chăn lên, vùi đầu vào trong chăn, nhưng trong đầu đều là hình ảnh vừa hiện lên qua cửa kính vừa rồi…

Hạ Vũ tắm rất nhanh, chỉ mặc một chiếc quần đùi, để trần thân trên, đi ra ngoài. Lúc này anh mới để ý, trong phòng ngủ tối nay có gì đó hơi khác lạ… Vừa rồi anh chỉ tập trung hết sự chú ý vào Kỷ Lương, nên không phát hiện ra… Đèn lớn trong phòng đã tắt, cũng không phải cô bật đèn đầu giường, mà là bật đèn trần lên. Đèn trần hơi tối, trong phòng lại có mùi hương gì đó nhàn nhạt, anh ngửi kỹ… là tinh dầu thơm… Kỷ Lương đốt à? Còn nữa… trong phòng còn bật cả nhạc nhẹ…

Anh nhìn về phía giường, người nằm trên giường không biết đã đi đâu, bỗng, tiếng Kỷ Lương vang lên từ phía cửa sổ: “Hạ Vũ, anh tắm xong rồi thì tới đây đi…”

Anh đi qua, thấy cô khoác một chiếc áo ngủ, trong tay cầm hai ly rượu đỏ không biết ở đâu ra, đưa cho anh một ly.

Dưới tác dụng của ánh đèn mờ, khiến cho cô càng thêm quyến rũ, xinh đẹp, yết hầu Hạ Vũ hơi căng thẳng, anh nuốt ừng ực một tiếng, đổ thẳng ly rượu đỏ vào bụng, uống còn nhanh hơn uống bia làm cho Kỷ Lương hơi

https://thuviensach.vn

sửng sốt một chút. Màn này là cô học theo phim truyền hình, muốn dùng rượu đỏ để tạo không khí một chút, sau đó mới bàn đến chuyện chính! Kết quả là… anh ào ào uống cạn ly rượu… Như vậy còn chưa tính, ngay sau đó, Hạ Vũ còn lấy luôn ly rượu cô đang cầm trên tay, nói:

“Thân thể còn chưa khoẻ hẳn, uống rượu cái gì! Không phải em nói em không khoẻ sao? Không được uống!” Ngay khi cô đang trợn mắt ngạc nhiên, anh lại uống hết sạch ly rượu của cô, rồi đặt ly lên bàn, tiện tay tắt luôn nhạc đi, nói: “Không phải em không nghe mấy loại nhạc này sao? Nó sẽ khiến em mất ngủ.” Nói rồi anh tắt đèn trần đi, đổi thành đèn đầu giường.

Làm xong hết mọi việc, anh quay người trở lại, hôn nhẹ một cái vào mặt Kỷ Lương, người đã ngây như người gỗ ngồi đó, rồi lập tức rút lui: “Em nghỉ trước đi, anh đi ra ngoài xem tivi đã.” Nếu không đi ra ngoài, anh sẽ lập tức phải chui vào tắm nước lạnh tiếp mất.

Kỷ Lương thật sự tức muốn chết. Cô cho rằng mình đã là kẻ rất không có tình thú, nhưng không ngờ núi cao còn có núi cao hơn, đụng phải khối đá như Hạ Vũ, hoàn toàn không cảm nhận được tâm ý của cô đã đành, còn phá huỷ hết mọi thứ, sau khi làm rối loạn hoàn toàn sự sắp xếp của cô, lại vỗ mông chạy lấy người.

“Đứng lại!” Kỷ Lương bùng phát rồi. Cô quay về phía Hạ Vũ đang định mở cửa ra ngoài, gầm lên.

“Hả?” Hạ Vũ quay lại, nhìn cô đầy nghi hoặc, dùng ánh mắt hỏi cô, còn chuyện gì nữa sao?

Không sao, không sao! Kỷ Lương hít sâu một hơi, cô còn có chiêu chí mạng chưa tung ra đâu. Cô tự nhủ như vậy, rồi thả lỏng khuôn mặt vừa bị Hạ Vũ làm cho cứng ngắc lại, nở một nụ cười mà cô tự cho là phong tình vạn chủng, sau đó, nhẹ nhàng, chậm rãi cởi thắt lưng áo ngủ, để lộ ra bộ đồ

https://thuviensach.vn

mặc bên trong… một bộ nội y khiêu gợi tình thú mà hôm nay cô đã đặc biệt chạy đi mua.

Nội y màu đen… Nói là nội y, chi bằng nói là một tấm vải ren thì đúng hơn, ôm lấy bầu ngực rất tròn của cô, khuôn ngực vô cùng hoàn mỹ khiến ắt của người đang đứng trước mặt cô đây sáng lên, vòng eo bằng phẳng mà rắn chắc…

Không khí trong phòng lập tức biến đổi, hơi thở mờ ám quẩn quanh, nhiệt độ như tăng lên vài lần khiến cho hô hấp của con người ta bất giác cũng dồn dập hơn. Âm thanh đầu tiên Kỷ Lương nghe thấy đó là tiếng hít khí lạnh của anh, sau đó là tiếng anh thở dồn dập, phản ứng như thế, rõ ràng là đang cổ vũ cô rất nhiệt tình, khiến trong lòng cô tăng thêm vài phần đắc ý… Xem ra, cô vẫn rất có sức quyến rũ…

Nghĩ vậy, cô liền mạnh dạn bước tới, trong đầu thầm nhớ lại những tình tiết trong phim truyền hình, cô muốn học theo mấy nữ diễn viên trong đó, bước đi nhẹ nhàng, dáng người thanh toát, lộ ra thân hình vừa xinh đẹp vừa động lòng người… Ai ngờ, vừa bước một bước, bước tiếp theo cô đã lảo đảo, đạp phải chiếc áo ngủ mà cô vừa cởi ra, vứt xuống đất, cơ thể mất trọng tâm, ngã sấp về phía trước…

Hỏng rồi!!!

Mắt thấy sắp bị thân mật tiếp xúc với sàn nhà, đầu gỗ Hạ Vũ vốn bị một loạt động tác liên tiếp của cô làm cho choáng váng đột nhiên chạy vội tới, vươn hai tay ra, đón được cô vào lòng. Động tác đỡ người này cũng rất khéo, hai tay không sai không lệch, ôm thẳng vào hai bầu ngực rất tròn của cô… Ngực của cô gái này, không phải cứ càng to thì càng tốt, mà tỉ lệ cân đối với cả cơ thể mới là đẹp nhất, giống như của Kỷ Lương vậy, vừa vặn khiến cho Hạ Vũ có thể ôm trọn trong tay, đối với Hạ Vũ, như vậy mới là đẹp nhất.

https://thuviensach.vn

Hết chương 098.

https://thuviensach.vn

Chương 99: Một Đêm Xuân Sắc. Vẹo Thắt Lưng (3)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay khiến Hạ Vũ xuất thần, động tác của cơ thể cũng hoàn toàn phản ứng theo bản năng, hành động nhanh hơn não anh kịp ý thức được —- tay anh bóp nhẹ một cái!

Hai mảnh ren vừa mỏng vừa nhỏ, căn bản là không có tác dụng che chắn gì, hành động rất nhẹ nhàng kia của anh, cũng làm cho Kỷ Lương như bị điện giật toàn thân, một cảm giác tê dại chạy dọc sống lưng khiến cô không thể khống chế, miệng khẽ phát ra một tiếng rên nhẹ, khát vọng cũng tăng mạnh hơn…

Tiếng rên rỉ rất nhỏ ấy cũng làm cho cả người Hạ Vũ run rẩy, dục hoả trong người anh như bùng lên, nhưng cũng đồng thời khiến anh tỉnh táo lại. Anh hít sâu một hơi, bế thốc cô lên đi đến bên giường lớn. Nhìn thấy hành động của anh, Kỷ Lương nghĩ sự tình đang phát triển theo đúng hướng mà mình mong đợi, trong lòng vô cùng đắc chí. Nào ngờ, Hạ Vũ chỉ nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, sau đó… cúi người, dưới ánh mắt đầy mong đợi của cô, anh hôn nhẹ cô một cái như chuồn chuồn lướt nước, rồi kéo chăn bên cạnh sang, phủ kín người cô, che triệt triệt để để, không cho cô lộ ra một chút cảnh xuân nào: “Mau ngủ đi! Đắp chăn kín vào… mặc ít như vậy… dễ bị cảm…”

…

…

F**k!

https://thuviensach.vn

Sự chờ mong, vui mừng tràn ngập lòng Kỷ Lương bỗng chốc bị anh hắt ột chậu nước đá liền nguội hẳn đi, không dám tin nhìn chằm chằm khuôn mặt rõ ràng đã động tình còn cố kìm nén của anh… Người này thật đúng là Liễu Hạ Huệ hiện đại!!! Kỷ Lương vô cùng giận dữ, nhìn thấy anh lại định đi, cô cũng không thèm quan tâm gì nữa, tung chăn ra, vươn tay kéo mạnh anh lại. Hạ Vũ không ngờ cô lại đột nhiên làm như vậy, nên bị cô kéo ngã xuống giường. Sau đó, Kỷ Lương nắm lấy thời cơ đó, xoay người ngồi lên người anh, vẻ mặt hung dữ nhìn anh nói: “Anh cứ thử chạy cho em xem xem. Đêm nay em tuyệt đối không cho anh bước ra khỏi cánh cửa này!” Bộ dạng của cô bây giờ, không khác gì một ác phụ ép người lương thiện đi làm kỹ nữ…

Hạ Vũ sửng sốt, nhìn chằm chằm người đang ngồi trên người mình, từ góc này nhìn lên, anh có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt thanh lệ của cô đang ửng hồng, không biết là tức giận hay là nguyên nhân gì khác… Trừ khuôn mặt, anh càng nhìn rõ hơn cảnh đẹp trước ngực cô, vì cô vừa làm động tác mạnh mẽ, nên cũng khiến cơ thể rung lên tạo thành những đường cong khiến người ta nhìn mà mê mẩn, quả thật là… sóng lớn dâng trào, phong cảnh thật mê người…

Kỷ Lương không nhận ra tầm mắt của Hạ Vũ lúc này, cô tiếp tục hung dữ nói: “Hạ Vũ, anh nghe cho rõ… Em… đêm nay, em… xác định là muốn anh rồi… anh chạy không thoát đâu.”

Những lời này khiến Hạ Vũ không thể không tạm thời dời tầm mắt đi nơi khác: “Tiểu Lương…” Hô hấp của anh lại hơi dồn dập lên: “Sức khoẻ của em…”

“Em rất khoẻ, khoẻ như trâu ấy.” Kỷ Lương ghé sát vào người anh: “Không phải người ta nói, no cơm ấm cật thì sinh tâm dâm dục hay sao… Hiện giờ em đang no cơm ấm cật, cho nên…” Câu sau cô không nói nữa, trực tiếp dùng hành động để diễn tả.

https://thuviensach.vn

Cô trực tiếp ngăn lại tất cả những gì Hạ Vũ đang định nói, khiến anh phải nuốt hết những lời muốn nói vào bụng, bây giờ… cô không muốn nghe anh nói lời gì khác nữa, nếu như anh rên rỉ… thì còn có thể chấp nhận được.

Môi hai người gắn chặt vào nhau. Hạ Vũ vốn luôn cố kìm nén sự khao khát của chính mình, bây giờ bị cô trêu chọc như vậy làm sao có thể chịu nổi? Chỉ trong chốc lát, từ bị động đã biến thành chủ động…

Nói về kỹ thuật… Hai người đã sống từng ấy năm… nhưng số lần làm chuyện này thì… chỉ cần giơ một bàn tay lên cũng đếm xong, chỉ có hai lần… Mà, cả hai lần đó đều phát sinh dưới tình huống, nếu không phải anh say thì là cô say, nên tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên hai người đều tỉnh táo. Nếu nói về kỹ thuật, cả hai người đúng là cũng chẳng có kỹ thuật gì đáng nói. Nhưng mà, loại chuyện này cũng là do bản năng vốn có của con người, hơn nữa, chuyện này phụ thuộc chủ yếu vào con người… Làm chuyện đó với người mình yêu, dù kỹ thuật có không tốt, thì cảm giác đó cũng cực kỳ tuyệt vời.

Huống hồ gì, chưa ăn thịt heo, cũng nhìn thấy heo chạy. Đều là người trưởng thành, lại ở trong xã hội hiện đại, các loại phim người lớn nhiều như vậy, trên internet cũng lan tràn những tài liệu, ‘giáo trình’ hướng dẫn sinh động. Hai người họ vốn công tác trong lĩnh vực đặc biệt, tiếp xúc với phương diện này cũng không ít, lại thêm năng lực học hỏi cực cao của chính mình nữa, cho nên… kỹ thuật cũng không quá kém…

Hai người gắn bó dung hoà một lúc lâu, chỉ là một nụ hôn đơn giản, lại khiến cho ngọn lửa trong cơ thể hai người càng cháy càng lớn, nhất thời tách ra, giữa hai bờ môi xuất hiện một sợi chỉ bạc mờ ám…

“Em…” Không biết tư thế của hai người đổi lại thành Hạ Vũ ở trên cô ở dưới từ lúc nào. Hạ Vũ nhìn cô, trong mắt vẫn còn dư lại một chút kiềm chế cuối cùng: “… Cơ thể của em… thật sự không có vấn đề gì chứ?” Đã đến nước này rồi, mà anh vẫn còn chút không xác định…

https://thuviensach.vn

Câu trả lời mà Kỷ Lương dành cho anh, là vươn tay, trực tiếp kéo đầu anh xuống, hôn lên môi anh. Câu trả lời như vậy, cũng đủ rồi chứ?!

Quả thật là đủ! Hành động này của cô, cũng khiến một chút kiềm chế cuối cùng của anh tan thành mây khói, anh bỏ qua hoàn toàn sự băn khoăn của mình, đáp lại sự nhiệt tình của cô.

Bàn tay to thô ráp đi tới nơi nào đều đốt lên ngọn lửa ở nơi đó.

Những tiếng rên rỉ đứt quãng phát ra từ miệng cô, lọt vào tai anh, chính là chất dẫn lửa và kích dục tốt nhất, khiến toàn thân anh run lên.

Cô kích động đến đỏ bừng mặt mũi, ngón tay cũng không nén nổi, cào lên lưng anh từng vết từng vết ửng hồng, kích động đến mức đầu ngón chân cũng co lại, ý thức mơ hồ, ánh mắt mê man xin tha…

Hạ Vũ lại không dám quá mạnh mẽ, anh cố gắng hết sức để giúp cô làm tốt công tác chuẩn bị, cũng vì nhẫn nại mà trên trán anh bắt đầu mướt mồ hôi.

Mồ hôi đọng thành giọt, rơi xuống thân thể Kỷ Lương, chảy dọc theo thân thể ngọc ngà của cô khiến anh rối loạn. Kỷ Lương cũng biết anh đã kiềm chế lâu, liền vươn tay lau mồ hôi trên trán anh, khẽ đưa đầu lưỡi ra, liếm nhẹ bên vành tai nhạy cảm của anh. Quả nhiên, cô cảm nhận được cơ thể anh run lên. Cô lại nghịch ngợm, khẽ cắn vành tai anh, sau đó ghé vào tai anh, nhẹ nhàng nói một câu mời gọi. [T.T Khụ! Nếu Tiểu Lương nói: “Vào đi!” thì e rằng ở đây cũng không cho tôi dùng, vậy đổi thành Come on nhé? Phụt----] – (Lão Miêu)

Đây tuyệt đối là lời mời gọi tuyệt vời nhất trên thế gian!

Hạ Vũ run người, biết cô đã chuẩn bị sẵn sàng, liền hít sâu một hơi, vào đúng tư thế, chậm rãi, chậm rãi tiến vào trong. Đã một thời gian ngắn hai người chưa làm chuyện ấy, cảm giác này… tuyệt không thể tả nổi… Anh

https://thuviensach.vn

không dám quá nhanh, sợ làm cô bị thương, nên chỉ dám nhẹ nhàng đẩy từng chút, từng chút một, nhưng… làm thế này, lại có cảm giác rất khác…

Trong khoảnh khắc hai người kết hợp lại với nhau, cả hai đều không hẹn mà cùng hít sâu một hơi đầy thoả mãn… Không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy vô cùng thoả mãn, giống như phiêu bạt nhiều năm, rốt cuộc cũng tìm được bến đỗ bình yên vậy!

Không biết ai cử động trước, hoặc là cả hai người đều cùng di chuyển, nhưng hành động này, cũng phá vỡ sự nhẹ nhàng lúc trước…

Nếu nói rằng, lúc trước là mưa dầm thấm lâu, thì lúc sau này chính là sóng to gió lớn…

Kỷ Lương cảm thấy cơ thể mình đang nhấp nhô lên xuống, ngụp lặn trong một con sóng lớn, thỉnh thoảng, đầu sóng lại đánh ập tới, khiến cô giật nảy người, khiến cô như mất phương hướng. Mỗi khi cô sắp đắm chìm vào trong đó, thì đầu sóng kia lại chậm lại một chút, giúp cô có thể thở nhẹ một hơi, nhưng sóng lớn lại tiếp tục đột kích, lặp đi lặp lại, giày vò cô… đê mê tới tận cùng, mồ hôi vã ra như tắm…

Khi một con sóng lớn cuối cùng vừa cao vừa nhanh ập tới, Kỷ Lương chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm lại, sau đó, bị con sóng lớn cuốn lên giữa không trung…

[Đây… con mẹ nó… rõ ràng là chơi lướt sóng, không phải là làm chuyện kia! Phải không?! Cho nên là, tiểu biên tập, cô đừng xét duyệt tôi nhé!] – (Lão Miêu)

Ahhhh….

Ah…ah……

Ah… ah… ahhhh……

https://thuviensach.vn

Trong phòng, chỉ còn nghe thấy nhưng tiếng thở dốc dồn dập, có nam, có nữ, từ nhanh đến chậm, rồi từ từ tĩnh lặng… chỉ còn lại hương vị nhàn nhạt nói ọi người biết, vài phút trước, trên chiếc giường to trong căn phòng này, hai người đó đã làm chuyện gì.

Kỷ Lương thoả mãn trở mình, nằm úp sấp lên người người đàn ông bên cạnh. Sắc mặt anh thể hiện rõ vẻ động tình, trong khoảng thời gian này, việc 'sinh hoạt gia đình' bình thường đã khiến vẻ lãnh khốc trên mặt anh tan đi không ít, khiến cho anh nhìn càng có vẻ đẹp trai hơn… Lúc này, nhìn mặt anh vẫn đậm sắc màu của tình dục, vô cùng gợi cảm, ngon miệng đến mức khiến cô muốn nuốt thẳng anh vào bụng…

"Vừa rồi là anh…" Ngón trỏ của cô chạy loạn trên người anh: "Bây giờ đến lượt em…"

"Em?" Người đàn ông bị cô đặt dưới thân hơi nhướng đôi mày rậm, có vẻ không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

"Sao thế? Anh không được à?" Cô khiêu khích.

"Này cô gái, anh đã nói với em rồi, đừng bao giờ nói với anh hai từ 'không được'!"

Nói xong, anh dùng một tay hất người kia xuống giường, quyết định tự chứng minh năng lực của mình. Hai chữ 'không được' này, rõ ràng là hoàn toàn xa lạ đối với anh!

Vì thế, chiến hoả lại tiếp tục bùng lên…

Sau đó, đương nhiên lại là một quá trình lướt sóng nữa, con sóng lần này, còn dài hơn, lâu hơn so với lần trước. Người đàn ông này quyết tâm phải chứng minh được, mình tuyệt đối có thể trường kỳ kháng chiến, sức chịu đựng là siêu mạnh mẽ.

https://thuviensach.vn

Sau khi ‘trận chiến’ lần thứ hai chấm dứt, Kỷ Lương vừa bị ‘nằm dưới’ lại tỏ vẻ không hài lòng, quyết định chờ sau khi thể lực khôi phục, sẽ tiếp tục ‘phản chiến’.

Kết quả là, lại tiếp tục có đại chiến lần thứ ba.

Lần đại chiến này, đồng chí Hạ lại một lần nữa tập kích ngược… cũng vì thế khiến Kỷ Lương càng thêm quyết tâm, còn buột miệng nói muốn quyết chiến đến tận bình minh. Thư khiêu chiến này phát ra, Hạ Vũ tiếp nhận ngay không hề ý kiến. Đồng chí Hạ Vũ còn tỏ vẻ vô cùng hoan nghênh.

Vì thế, suốt đêm nay, trong phòng ngủ của nhà họ Kỷ, chiến hoả cháy không ngừng, khói thuốc súng tràn ngập, may mà hiệu quả cách âm của căn phòng đó cực kỳ tốt, nên cũng không khiến cho cậu nhóc còn chưa đủ tuổi thành niên kia phải nghe thấy những âm thanh không nên nghe — tuy rằng trong đầu tên nhóc quỷ đó đã sớm biết rằng đêm nay sẽ xảy ra chuyện gì…

Cho đến khi mặt trời dần ló lên ở phía Đông, trong phòng ngủ, rốt cuộc Kỷ Lương cũng phản chiến thành công, đặt người đàn ông kia ở dưới thân mình. Chiến đấu suốt một đêm khiến cho cô mệt lử, trái lại, sắc mặt của người đàn ông đang nằm dưới thân cô lại rất hồng hào, sảng khoái. Cô đang chuẩn bị châm lửa, buộc anh phải đầu hàng, nhưng vừa cúi người xuống, một tiếng răng rắc bỗng truyền đến từ thắt lưng làm cho cô phải tạm dừng động tác, sau đó… ngừng hẳn lại!

“Sao thế?” Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của cô, Hạ Vũ vội hỏi.

Kỷ Lương không nói gì, vẻ mặt vô cùng kỳ quái, khoé miệng lại không ngừng run rẩy.

Hạ Vũ muốn ngồi dậy đỡ cô, bị cô lên tiếng ngăn lại: “Ôi đau — đừng nhúc nhích…”

https://thuviensach.vn

“Em…” Nhìn động tác đỡ lấy thắt lưng của cô, khoé miệng Hạ Vũ co rút lại rất đáng ngờ.

“Không cho anh cười. Em mà nhìn thấy anh hở răng ra, em đấm cho anh rụng hết răng đấy!” Kỷ Lương hung dữ trợn mắt nhìn anh, sau đó… Ôi một tiếng, từ từ trượt từ người anh xuống, nằm vật ra giường…

Ai mà ngờ được, một đêm chiến hoả cháy ngập trời, cuối cùng, ngay khi sĩ khí của cô đang cao nhất… thắt lưng cô lại vẹo! Mất khả năng chiến đấu!

Kỷ Lương, cô, loser!!!

Hết chương 099

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chuyện Kỳ Quái Ở Bệnh Viện

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

Bệnh viện Thị Lập. Mới sáng sớm, người đến khám bệnh không ít, nhưng các bác sĩ thì vẫn chưa đi làm. Sau khi ăn sáng qua loa ở nhà, Hạ Vũ liền đưa Kỷ Lương vào bệnh viện. Tay Kỷ Lương chống vào thắt lưng, nhớ đến vẻ mặt kinh ngạc của cậu con trai sáng nay, cô chỉ hận không thể tháo luôn cái mặt mo này xuống. Không cần nghĩ nhiều cũng biết, tên nhóc quỷ kia chắc chắn hiểu rõ tối qua trong phòng ngủ đã xảy ra chuyện gì… Bởi vì, trước khi đi học, cậu nhóc còn rất thâm thuý phát ra một câu: "Tình hình chiến đấu kịch liệt quá nhỉ…" Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ xấu hổ và giận dữ, Hạ Vũ lên tiếng an ủi cô: "Không sao mà… có ai biết đâu!" Nói thừa! Nếu còn để cho người thứ tư biết nữa, thì Kỷ Lương cô thật sự nên lấy dây thừng mà thắt cổ cho xong! Có đến ngàn vạn loại nguyên nhân gây ra vẹo thắt lưng, nhưng nguyên nhân hiếm thấy như cô, thì e rằng không ai có thể đoán ra được. "Em ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi." Hạ Vũ nói. Có lẽ là đêm qua chiến đấu quá hăng hái cực nhọc, Kỷ Lương ghé đầu tựa vào vai anh, độ cao vừa đủ khiến cô rất hài lòng, chỉ trong chốc lát, mí mắt cô sụp hẳn xuống, dựa vào vai anh ngủ rất sâu! Hạ Vũ cẩn thận ôm Kỷ Lương vào lòng, để cô dựa vào ngực mình ngủ cho thoải mái. Nhưng nghĩ nghĩ một chút, lại thấy cô ngủ thế này cũng không thoải mái lắm, vừa vặn có một y tá đi qua, anh liền hỏi cô ta, xem có thể mượn tạm một giường bệnh trống được không… Cô y tá kia rất trẻ, nhìn có vẻ như mới ra trường không bao lâu, vừa nhìn thấy một anh chàng đẹp trai như Hạ Vũ lại cất tiếng hỏi mình, khiến cô nàng đỏ bừng mặt, tim đập mạnh. Con người là một sinh vật rất kỳ quái, khi gặp phải người mà mình thấy thuận mắt thì sẽ bất giác muốn giúp đỡ người ta, hoặc sẽ không từ chối yêu cầu của họ. Các giường

https://thuviensach.vn

bệnh vốn đều để dành cho các bệnh nhân cần dùng để điều trị, đâu có dùng chỉ để cho người ta ngủ. Nhưng lúc này, cô y tá nhỏ kia cũng không quan tâm quá nhiều như vậy, chỉ nói Hạ Vũ đợi một chút, cô đi xem, sau đó lại lén lút ngắm Hạ Vũ thêm vài lần, cảm thấy thoả mãn rồi mới rời đi. Chỉ chốc lát sau, cô y ta nhỏ lại quay về, nói ở trong phòng nghỉ có một chiếc giường trống, hiện giờ không có bệnh nhân nào dùng, bảo anh đưa Kỷ Lương qua đó nghỉ trước. Hạ Vũ nói cảm ơn rồi đi theo chỉ dẫn của cô y tá kia, tìm thấy chiếc giường trống. Có lẽ cô thực sự mệt muốn chết, nên suốt quãng đường anh bế Kỷ Lương đi, cô đều ngủ rất sâu, trừ việc khẽ nhíu mày vài cái, thì cô cũng không hề tỉnh lại. Nhìn cô ngủ say như vậy, Hạ Vũ lại nghĩ đến một số hành vi 'khác thường' gần đây, cùng với sự 'nhiệt tình' như lửa của cô đêm qua. Tuy anh không ghét, thậm chí còn có thể nói là rất thích, nhưng mà… khác thường như vậy luôn khiến cho lòng người ta có chút vướng mắc. Vì thế, anh đứng dậy đi ra ngoài, gọi vài cuộc điện thoại, rốt cuộc cũng hỏi được số điện thoại mà Eric đang dùng… "Hả? Cậu nói là Tiểu Lương có chút 'khác thường' sao?" Bên đầu dây bên kia, giọng Eric rất kỳ quái hỏi lại: "Có cử chỉ gì khác thường? Kể tôi nghe một chút xem nào…" "…" Hạ Vũ đương nhiên không thể nào kể lại sự tình cho ông ta biết, nếu không, sau này Kỷ Lương biết được, không đánh chết anh mới là là: "Cái 'mệnh cổ trùng' đó… có di chứng gì không?" "Cái đồ keo kiệt, chỉ biết hỏi cách giải quyết, không thèm chia sẻ cho người ta nghe một chút." Eric lẩm bẩm, dưới sự uy hiếp của Hạ Vũ, cuối cùng ông mới nói di chứng của mệnh cổ trùng cho anh biết: "Di chứng kia ấy à, cậu cũng biết đấy, con người đều có thất tình lục dục, người dùng 'mệnh cổ trùng', bình thường vì mệnh cổ ở trong cơ thể, có thể sẽ 'thanh tâm quả dục' hơn người bình thường một chút, nhưng mà… Tích tụ lâu ngày thì cũng không thể không khơi thông một chút, nếu không sẽ kìm nén đến hỏng người. Vì thế, cứ ba tháng sẽ có một vài ngày tình dục bộc phát đặc biệt như vậy, nếu không giải quyết, thì càng để lâu sẽ càng tích tụ nhiều hơn…" Hạ Vũ không ngờ di chứng của 'mệnh cổ trùng' lại là… phúc lợi tốt như vậy: "Khụ… chuyện đó… sẽ không tổn hại gì tới sức khoẻ chứ?" "Tất nhiên là không rồi." Eric muốn anh yên tâm còn nói thêm: "Không phải y học đã từng nói, tình dục

https://thuviensach.vn

hợp lý có thể giúp cơ thể con người thêm khoẻ mạnh hay sao? Con sâu nhỏ kia thỉnh thoảng phát tác một chút như vậy, cũng chỉ gia tăng thêm tình thú cho cặp vợ chồng son nhà cậu thôi mà… Chỉ cần hai người đừng có nóng bỏng quá thì…" Eric đang nói dở, đột nhiên nghe thấy bên phía Hạ Vũ vang lên những tiếng ồn lớn, còn có cả những tiếng gào khóc thảm thiết, giống như đang ở…: "A… cậu đang ở đâu thế? Bệnh viện à… Không phải là thực sự cao hứng quá, nên làm ình bị…" Hạ Vũ không định tiếp tục nghe ông ta đoàn mò nữa, tuỳ tiện nói vài câu rồi cúp điện thoại. "Này này này này… tôi còn chưa nói xong mà." Eric trừng mắt nhìn di động bị cúp ngang: "Di chứng không chỉ có cái đó thôi đâu… Còn có… Thôi quên đi, chờ tên nhóc nhà cậu lại tự gọi điện đến đây rồi nói." Sau đó, ông cũng có thể nhân cơ hội hỏi cho rõ, xem hai người họ 'chơi' thế nào mà phải đến cả bệnh viện. "Hạ… Hạ Vũ?" Hạ Vũ đang định quay lại phòng bệnh, thì đằng sau có người gọi anh lại. Anh quay đầu, nhìn thấy một bác sĩ mặc áo blouse trắng nhìn rất trẻ. "Là tôi, Lý Niên đây… Hồi trung học chúng ta học cùng lớp." Bác sĩ trẻ tự giới thiệu. Lý Niên à… Hạ Vũ nhớ lại một chút, hình như có người này thật… Không quá quen thân, có điều, có nhiều người hay có cảm xúc như thế. Dù khi còn đi học không quá quen thân, nhưng khi ra ngoài xã hội, ngẫu nhiên gặp lại, họ vẫn vô cùng kích động. Có lẽ vì trong xã hội vàng thau lẫn lộn hiện giờ, khiến con người ta càng thêm nhớ nhung thời học trò chỉ đơn giản biết mỗi chuyện học mà thôi. "Sao anh lại đến bệnh viện?" Lý Niên nhìn anh: "Cậu bị thương à? Hay là vết thương cũ?" "Không, không phải tôi! Là…" Hạ Vũ đang định giới thiệu Kỷ Lương, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của Kỷ Lương vang lên trong phòng, liền vội vàng chạy vào, nhìn thấy cô đã tỉnh lại, nhưng mặt có vẻ rất hoảng sợ, chưa bình tĩnh lại. "Sao thế?" Kỷ Lương vẫn chưa hồi hồn, ngơ ngác nhìn Hạ Vũ, một lát sau mới lên tiếng: "… không sao… em nằm mơ thôi…" Nhưng giấc mơ đó rất chân thật, cô khẽ nuốt nước miếng, lúc này mới phát hiện ra không biết cô đã nằm trên giường bệnh từ lúc nào: "Bác sĩ, thắt lưng của tôi không sao chứ?" Cô nhìn thấy một người mặc blouse trắng đứng cạnh Hạ Vũ, nghĩ anh ta chính là bác sĩ của mình nên cất giọng hỏi. "… Hạ… Hạ Vũ, vị này chính là chị dâu sao?" Sắc mặt Lý Niên hơi kỳ quái, hoặc nên

https://thuviensach.vn

nói là hơi hoảng sợ. “Ừ!” Hạ Vũ không để ý đến sắc mặt của anh ta, chỉ đỡ Kỷ Lương ngồi dậy: “Sáng nay thắt lưng bị vẹo, nên tôi đưa cô ấy đến bệnh viện khám. Đây là Lý Niên, bạn học của anh hồi trung học.” Tuy không quen thân, nhưng vì phép lịch sự tối thiểu, anh vẫn phải giới thiệu: “Đây là vợ tôi, Kỷ Lương.” Vợ cái em gái anh ấy! Kỷ Lương không khách khí huých khuỷu tay vào người anh, trừng phạt anh cái tội dám chiếm tiện nghi của cô bằng miệng. Lý Niên chào hỏi Kỷ Lương. Anh ta nhìn Kỷ Lương, rồi lại nhìn chiếc giường sau lưng cô, sắc mặt không tốt lắm, nói: “Giường này không tốt lắm, đừng ngủ ở đây.” Kỷ Lương và Hạ Vũ cùng nhìn nhau, không hiểu anh ta nói thế là có ý gì! Giường không tốt lắm à? Giường của bệnh viện không phải đều cùng một loại sao? Trừ phòng bệnh cao cấp thì mới có loại giường tốt hơn chứ. “Chiếc giường này…” Lý Niên nhìn nhìn xung quanh, xác định không có người khác, mới nhỏ giọng nói: “Trong bệnh viện chúng tôi đều nói, đây là chiếc giường có ma. Bình thường không ai dám dùng nó, chỉ dùng một chút thôi là tai nạn chết người.” Nói xong, anh ta còn không nhịn được dùng tay chà xát cánh tay bên kia vài cái, bộ dạng đó, thật giống y như đang thực sự có ma đứng bên cạnh anh ta, thổi gió lạnh trêu chọc vậy. Kỷ Lương và Hạ Vũ cũng không quá để ý đến chuyện đó. Bệnh viện mà, giường nào mà chẳng có người chết! Bọn họ đều là những thành phần thần kinh thép, Kỷ Lương từng là cảnh sát, Hạ Vũ từng là bộ đội đặc chủng, nên họ không quá tin tưởng vào mấy thứ yêu ma quỷ quái gì đó. Có điều, họ vẫn cảm ơn Lý Niên đã nhắc nhở. Đúng lúc này, một y tá chạy tới tìm Lý Niên, anh ta liền tạm biệt hai người rồi đi theo y tá. “Đi thôi, đi tìm bác sĩ.” Hạ Vũ đỡ Kỷ Lương đi ra khỏi phòng. Kỷ Lương không kìm được, lại quay đầu nhìn chiếc giường trong căn phòng kia, nằm trơ trọi trong căn phòng trống, còn cả cơn ác mộng vừa rồi nữa, khiến cả người cô run lên. “Em sao thế?” Hạ Vũ nhận ra sự khác thường của cô. “Chắc là do điều hoà của bệnh viện bật nhiệt độ thấp quá, nên hơi lạnh.” Cô nói, sau đó tự giễu cợt mình nghi thần nghi quỷ, nghĩ linh tinh. Bệnh viện và trường học luôn là những chỗ dễ sản sinh ra những chuyện ma quỷ này nọ nửa thật nửa giả, hồi còn đi học, cô rất thích nghe mấy truyện ma trên đài, mà mười truyện thì đến sáu, bảy truyện xảy ra trong

https://thuviensach.vn

trường học hoặc trong bệnh viện. Có điều, nghe những người lớn tuổi nói, thì những nơi có chức năng đặc thù như bệnh viện này, đúng là có ‘âm khí’ hơn một chút. Những người lớn tuổi thường tương đối tin vào mấy phương diện này, họ luôn nói cái gì mà ở trong bệnh viện thì cố gắng đừng dựa vào tường, vì thân thể của những cô hồn tự do trong bệnh viện rất nhẹ, nên đều dán vào tường, nếu mình cũng dựa vào tường, sẽ dễ bị ma nhập… Mấy chuyện kiểu này, Kỷ Lương cũng nghe thấy nhiều, nhưng cũng chỉ nghe rồi cười cho qua chuyện thôi, không để trong lòng! Nhưng gần đây, cô lại bắt đầu nghĩ, không phải mình bị trúng tà đấy chứ? Mọi chuyện cũng phải nói từ đầu, chính là cái ngày mà cô đến bệnh viện khám lưng đó. Sau khi ngủ một giấc trên cái giường mà người ta gọi là ‘giường có ma’ kia, cô đã cảm thấy có điều gì đó không ổn! Ngày đó, cô nằm trên chiếc giường kia, mơ một giấc mơ. Ban đầu, cô chỉ nghĩ đây là một cơn ác mộng, không quá để tâm đến nó. Nhưng suốt ba ngày qua, cô liên tục mơ một giấc mơ giống nhau. Trong mơ, có một người phụ nữ tóc tai bù xù mặc quần áo bệnh nhân, bị phẫu thuật mổ phanh bụng ra, trong tay cầm một thứ như là gan hay gì đó, đại tràng, ruột non ruột già gì cũng treo lủng lẳng ngoài bụng, bộ đồ bệnh nhân màu xanh dính đầy máu… Trong mơ, cô đang nằm trên chiếc ‘giường có ma’ trong bệnh viện kia, người phụ nữ đó trôi lềnh bềnh bên trên cô, nhìn chằm chằm vào mặt cô. Cô muốn ngồi dậy, nhưng dưới giường đột nhiên có rất nhiều cánh tay vươn ra, giữ chặt cô lại. Người phụ nữ đang trôi lềnh bềnh ở trên cô đột nhiên lộ ra một ánh mắt thù hận, bổ nhào về phía cô —— Kỷ Lương mở choàng mắt, đưa tay quẹt lên trán, quả nhiên, trán cô lại ướt đẫm mồ hôi lạnh. Lại là giấc mơ đó! Ngay cả ngủ trưa mà cũng không buông tha cho cô. Cô khẽ xoa mũi, ba ngày qua, đêm nào cô cũng bị giấc mơ này làm cho tỉnh giấc, khiến chất lượng giấc ngủ của cô kém thảm hại. Đang muốn ngủ trưa bù lại, không ngờ vừa chợp mắt chút xíu đã bị lôi vào giấc mơ đó. Ma quỷ! Kỷ Lương ngồi dậy, đi vào phòng tắm, tát nước lạnh lên mặt. Khi ngẩng đầu nhìn vào gương, cô nhìn thấy ánh mắt oán hận kia, khuôn mặt của người phụ nữ đó hiển hiện trong gương khiến cô sợ hãi nhảy dựng lên. Nhìn kỹ lại, thì trong gương chỉ còn mỗi hình ảnh của cô, quầng mắt cô thâm đen lại như gấu mèo. Nếu còn tiếp

https://thuviensach.vn

tục như vậy thì không ổn… Cô nhanh chóng thay áo ngủ ra, mặc quần áo tử tế rồi lái xe rời khỏi nhà. Đương nhiên, cô không đi đến chùa miếu thắp hương lễ Phật, hay vội vã đi tìm đại sư tới trừ tà gì cả. Cô muốn đến bệnh viện Thị Lập, tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ ngày hôm đó. Giấc mơ của mấy ngày qua, cũng giống y như đúc giấc mơ cô đã mơ khi nằm ngủ trong bệnh viện hôm đó… Tuy cô không tin vào mấy thứ này, nhưng những giấc mơ kỳ quái cứ lặp đi lặp lại suốt mấy ngày hôm nay thật sự khiến cô quá mệt mỏi. Cô bước vào bệnh viện, hôm nay người đến khám bệnh cũng không quá đông. Mục tiêu của Kỷ Lương rất rõ ràng, trước hết phải hạ thủ từ người quen, cũng là người quen duy nhất mà cô biết trong bệnh viện này, người mà hôm đó cô vừa gặp lần đầu, Lý Niên. Theo suy đoán của cô, một bác sĩ trẻ tuổi, bộ dạng lại không tồi như Lý Niên, lại đang là bác sĩ của bệnh viện Thị Lập này, thì hầu như các y tá trong bệnh viện sẽ đều biết đến. Cũng giống như trong một trường học, nếu bạn hỏi một nhóm nữ sinh là trong trường học có bao nhiêu thầy giáo, thì các cô bé ấy chưa chắc đã biết, nhưng nếu bạn hỏi họ, trong trường có bao nhiêu anh chàng đẹp trai, thì nhóm nữ sinh đó chắc chắn sẽ có thể nói cho bạn biết rành mạch, thậm chí ngay cả những thông tin riêng tư bí mật cũng sẽ nói cho bạn biết luôn. Cho nên, Kỷ Lương liền túm một cô y tá trẻ lại, tự xưng là bạn học cũ của Lý Niên, rồi hỏi cô ấy xem hôm nay Lý Niên có đi làm không! “Bác sĩ Lý à? Sáng nay là ca trực của anh ấy. Chắc bây giờ anh ấy đang ở phòng trực ban.” Sau khi cảm ơn cô y tá trẻ, cô dựa vào sự chỉ dẫn của cô ấy, tìm được Lý Niên. Lúc đó, anh ta đang ngồi đọc sách trong phòng trực ban. Kỷ Lương gõ cửa: “Làm phiền rồi.” “A… chị dâu, là chị à!” Rõ ràng là Lý Niên hơi giật mình, không ngờ Kỷ Lương sẽ đến đây: “Hạ Vũ đâu?” Anh ta nghiêng đầu nhìn ra sau lưng Kỷ Lương, không nhìn thấy bóng dáng bạn học nhà mình đâu. “Mấy hôm nay anh ấy có một số việc phải đi giải quyết.” Hiện giờ Hạ Vũ không tiếp tục công tác trong S.M.T, nhưng anh phụ trách một vài công tác huấn luyện cho quân khu. Ba ngày trước anh nhận được chỉ thị, muốn anh hướng dẫn một số chương trình huấn luyện mô phỏng cho tân binh, nên anh phải tới thực địa để khảo sát qua, xem tố chất của đám tân binh đó thế nào, dựa vào tố chất của họ, mới có thể xây

https://thuviensach.vn

dựng một chương trình huấn luyện thích hợp được. “Tôi tới tìm anh, vì muốn hỏi một số chuyện.” Kỷ Lương cũng không lòng vòng, nói thẳng mục đích của mình khi đến đây: “Là về chiếc giường đó.”

Lý Niên hơi giật mình, sau đó ló đầu ra ngoài thăm dò một chút, rồi đóng cửa phòng làm việc lại: “Chị dâu, chị… sao đột nhiên chị lại hỏi chuyện này.”

“Tôi cũng không muốn giấu anh, hôm đó, từ sau khi tôi ngủ trên chiếc giường kia xong, khi về nhà tôi luôn mơ cùng một giấc mơ.”

Nụ cười đang treo trên miệng Lý Niên bỗng trở nên mất tự nhiên: “Chị dâu, chị… chị đùa đấy à?”

“Anh nhìn tôi có giống đang nói đùa không?” Kỷ Lương lườm anh ta một cái: “Cho nên tôi mới muốn đến tìm anh để hỏi thăm, chiếc giường đó, có ‘sự tích’ gì không?” Không thể nào vô duyên vô cớ mà trở thành ‘giường có ma’ được.

Lý Niên do dự một chút, nhìn bộ dạng có vẻ không muốn nói: “Chị dâu à, mấy chuyện này, bên bệnh viện không cho chúng tôi nói lung tung đâu.”

Kỷ Lương rút thẻ cảnh sát ra —- Hạ lão gia tử tỏ ra rất rộng rãi, để cho cô giữ lại thẻ cảnh sát này, hiện giờ, cô cũng coi như một cảnh sát ngoài biên chế: “Tôi cũng không muốn dùng thứ này để ép anh. Anh và Hạ Vũ là bạn học cũ, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm đúng không. Vì tôi cảm thấy thật sự có vấn đề, nên mới tới đây nhờ anh hỗ trợ. Hôm nay là tôi tự mình tới đây, nếu mấy hôm nữa Hạ Vũ về, tôi nói với anh ấy chuyện này, anh ấy cũng sẽ tự tới tìm anh. Đến lúc đó, không chuẩn bị tốt lại làm to chuyện lên, thì đối với bệnh viện các anh sẽ càng chẳng hay ho gì.”

Lý Niên nghe cô nói vậy cũng không biết làm thế nào, cuối cùng đành phải nói hết những gì mình biết ra.

https://thuviensach.vn

Chuyện bắt đầu từ năm năm trước, có một cô gái bị tai nạn xe cộ, được đưa tới bệnh viện để tiến hành phẫu thuật. Ca phẫu thuật đó rất thành công, nhưng khi tất cả mọi người đều nghĩ cô gái đó được cứu rồi, thì cô ấy đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. Bên phía bệnh viện nói rằng sau khi phẫu thuật, người nhà của cô ấy không chăm sóc người bệnh cẩn thận, làm cho bụng của bệnh nhân bị xuất huyết quá nhiều… Nhà của cô gái bị tai nạn đó vốn không giàu có gì, vì chuyện phẫu thuật này mà đã phải tốn một khoản tiền rất lớn. Người nhà cô ta đều từ nông thôn tới, tuy rất bất mãn với cách nói của phía bệnh viện, nhưng cũng không có chứng cứ chính xác để chứng minh đó là do lỗi của bệnh viện. Cuối cùng, hai bên đàm phán với nhau, phía bệnh viện sẽ miễn phí điều trị của cô gái kia, đồng thời cũng bồi thường cho người nhà cô gái đó một vạn tệ gọi là an ủi tinh thần, sau đó, bên phía người nhà bệnh nhân sẽ phải ký một tờ cam kết, sẽ không tiếp tục truy cứu chuyện này nữa.

“Sự tình vốn đến đó là nên kết thúc rồi, nhưng mà… trong mấy năm nay, đã vài lần xảy ra chuyện kỳ quái!” Lý Niên rót ình và Kỷ Lương cốc trà, uống một hớp rồi nói: “Thông thường, ở mỗi bệnh viện cũng thường phát sinh những rủi ro khi điều trị, nhưng mà… những chuyện này lại không thể nói là rủi ro được, mỗi lần phẫu thuật đều rất thành công, nhưng sau đó… bệnh nhân đều tử vong một cách rất kỳ quái, vì thế, dần dần trong bệnh viện đã lan ra tin đồn về ‘chiếc giường ma’ đó.”

“Chẳng lẽ mỗi lần phẫu thuật bệnh nhân trên chiếc giường kia đều sẽ xảy ra chuyện sao?” Không thể nào, sao lại ma quái như thế được?

“Cũng không phải tất cả…” Lý Niên nghĩ một chút: “Cũng không phải tất cả đều sẽ xảy ra chuyện, có người không bị… Mấy chuyện kiểu này, nói thế nào nhỉ… cũng chỉ có thể nói là có người xui xẻo thôi! Những gì tôi biết cũng chỉ đến thế, chuyện còn lại thì tôi không rõ lắm!”

“Nếu đã xảy ra nhiều chuyện trên chiếc giường kia như thế, tại sao không xử lý nó đi?”

https://thuviensach.vn

“Mấy chuyện này cũng không đến lượt chúng tôi lên tiếng.” Lý Niên nhún vai: “Hơn nữa, bình thường cũng không dùng tới chiếc giường đó, chỉ trừ khi giường bệnh không đủ mới dùng tới…”

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, Kỷ Lương cũng đứng dậy nói làm phiền Lý Niên, sau đó rời khỏi phòng trực ban.

Ánh sáng trên hành lang bệnh viện thường không quá sáng, tuy vẫn đang là ban ngày, nhưng đi trên hành lang sâu hun hút này vẫn khiến người ta cảm thấy rất âm u, không quá thoải mái…

“Bác sĩ, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cứu con trai tôi!” Một người đàn ông trung niên nhìn có vẻ rất hiền lành, mặc một bộ quần áo giản dị, trên giày còn dính một chút đất vàng, nhìn có vẻ như vừa chạy từ ruộng tới. Ông cúi đầu nói cảm ơn với một bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng đứng đối diện.

“Đừng nói vậy, đây là nhiệm vụ của chúng tôi!” Vị bác sĩ trung niên mỉm cười, khẽ gật đầu, dặn dò thêm một số việc nữa rồi xoay người đi, vừa vặn nhìn thấy Kỷ Lương, ông cười chào cô: “Cô Kỷ.”

“Bác sĩ Trương.” Kỷ Lương cũng chào hỏi ông.

Hôm đó, khi cô bị vẹo thắt lưng, phải đến gặp bác sĩ, lúc đó bác sĩ Trương cũng đang ở chỗ vị bác sĩ chữa cho cô, cho nên cũng đã gặp qua, không ngờ ông lại vẫn nhớ rõ cô.

“Thắt lưng khá hơn chưa?” Ông hỏi.

“Đã ổn hơn nhiều rồi!”

Bác sĩ Trương khoảng hơn bốn mươi tuổi, bình thường có dáng vẻ rất hào hoa phong nhã, nghe nói cũng là một bác sĩ giỏi của bệnh viện. Hai

https://thuviensach.vn

người nói thêm vài câu khách sáo thì bác sĩ Trương có điện thoại, sau đó liền chào tạm biệt Kỷ Lương rồi rời đi.

Khi Kỷ Lương đi qua phòng bệnh hôm đó, cô lại bất giác nhìn vào trong, thấy chiếc giường đã không còn ở đó nữa, có một nữ lao công trung niên đang quét dọn bên trong…

“Thím ơi, cho cháu hỏi một chút, không phải ở đây có một chiếc giường sao?”

“Cô nói cái giường kia à… bị trưng dụng đi rồi.” Người lao công nói xong lại cúi đầu tiếp tục làm việc, lẩm bẩm nói: “Cũng không biết có xảy ra chuyện nữa không đây… Ôi — cảm ơn cô, cô gái trẻ.”

Kỷ Lương giúp bà ấy nâng một chiếc hòm gì đó lên, đặt vào góc phòng: “Thím này, ban nãy thím vừa nói… xảy ra chuyện là sao ạ?”

Người lao công xoa tay, ra vẻ thần bí nói với Kỷ Lương: “Chiếc giường kia ấy mà… không sạch sẽ, có vấn đề.”

Kỷ Lương cố tình ra vẻ không tin: “Không phải chỉ là giường bệnh thôi sao? Có thể có vấn đề gì được chứ. Thím này, thím làm cháu sợ đấy.”

“Biết ngay các cô không tin vào mấy chuyện này mà.” Người phụ nữ này có tâm lý phản ngược, nếu bà ấy nói ra một chuyện, mà người khác không tin, thì bà ấy sẽ càng muốn thuyết phục đối phương, khiến đối phương tin tưởng. Người nữ lao công đó kéo hai chiếc ghế lại, bảo Kỷ Lương ngồi xuống: “Ở trong thôn của chúng tôi, cái này gọi là “ma bám người”, ý nói là chiếc giường này bị ma ám, những người đoản mệnh sẽ không ngủ được, ngủ trên chiếc giường này sẽ phải trả giá rất đắt, cũng sẽ bị ma quỷ nhìn chằm chằm.”

Thấy Kỷ Lương vẫn tỏ vẻ không tin, bà nói tiếp: “Cô gái trẻ, đây là chuyện có thật đấy. Tôi đã chứng kiến tận mắt mà.”

https://thuviensach.vn

“Nhìn tận mắt ạ?” Nghe đến đây, Kỷ Lương có vẻ rất hứng thú: “Thím à, thím kể cháu nghe đi, thím nhìn thấy cái gì?”

“Tôi và chồng tôi nghỉ qua đêm ở căn phòng nhỏ bên kia. Bình thường, có đôi khi người nhà bệnh nhân phải ở lại để chăm sóc bệnh nhân thì sẽ qua chỗ chúng tôi, thuê ghế dựa để nằm nghỉ, thỉnh thoảng tôi cũng hay nhận trông đêm thuê, chăm sóc bệnh nhân giúp những người nhà quá bận rộn không thể tới được. Đêm hôm đó, tôi chăm sóc ột cô bé, nửa đêm, cô bé kia tỉnh lại, nói khát nước, muốn uống nước. Nhưng trong bình lại hết sạch nước, nên tôi phải đi lấy thêm, khi quay về, đi qua một phòng bệnh, cũng không biết lúc ấy ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại ghé vào nhìn thử, vừa nhìn đã khiến tôi sợ muốn chết… Có một bóng đen đứng cạnh giường bệnh, tôi hoảng sợ, bất cẩn chạm phải tay nắm cửa, bóng đen kia liền đi về phía này… Tôi đâu dám ở lại lâu, vội vàng ôm bình nước chạy về phòng! Sáng hôm sau, tôi nghe nói bệnh nhân trên chiếc giường kia đột nhiên phát bệnh nặng rồi chết. Cô thấy chuyện này có kỳ quái không!” Nói xong, người lao công còn lấy tay chà xát hai cánh tay nổi dầy da gà: “Sau đó tôi mới biết, chiếc giường hôm đó có bóng đen đứng bên cạnh, chính là chiếc giường ‘ma ám’ thường xuyên có chuyện rủi ro kia. Tôi kể chuyện này với chồng tôi, ông ấy còn nói tôi bị hoa mắt, dặn tôi đừng đi nói lung tung, nếu không, đến lúc đó bên trên trách xuống, thì công việc của hai chúng tôi cũng không giữ được… Ôi chà, cái miệng của tôi này…” Nói đến đây, người lao công chợt lo lắng, nhìn Kỷ Lương: “Cô gái trẻ, cô sẽ không nói lung tung ra ngoài chứ? Cô không phải là phóng viên hay gì gì đấy chứ? Vừa rồi đều là tôi thuận miệng nói linh tinh thôi, cô đừng đi tuyên truyền ầm ĩ ra ngoài nhé.”

Kỷ Lương vội vàng nói: “Thím à, thím đừng lo! Cháu chỉ coi như là nghe một câu chuyện cổ thôi mà, sẽ không nói linh tinh đâu. Hơn nữa… mấy nơi như bệnh viện này, bao giờ chẳng có mấy chuyện cổ kỳ quái. Ha ha — bình thường cháu cũng rất hay nghe thấy mấy chuyện kỳ lạ thế này mà.”

https://thuviensach.vn

Sau khi dặn dò kỹ Kỷ Lương, người lao công kia cũng phải rời khỏi phòng, tiếp tục làm việc.

“Thím ơi.” Kỷ Lương gọi bà lại: “Thím có biết chiếc giường này bị chuyển đi đâu không?” Nhìn thấy bà có vẻ nghi ngờ, Kỷ Lương vội tỏ ra vô tội: “Cháu chỉ hiếu kỳ chút thôi mà.”

“Ở phòng bệnh số 318.” Cuối cùng người lao công vẫn trả lời cô.

318 à!

Kỷ Lương chợt nhớ ra, đó không phải là căn phòng mà bác sĩ Trương kia vừa đi ra sao? Cô quay lại bên ngoài phòng bệnh thăm dò một chút. Giường bệnh trong phòng 318 kê sát cửa, đứng bên cạnh giường là người đàn ông trung niên giản dị mà cô vừa nhìn thấy ban nãy, còn có một người phụ nữ trung niên ngồi ghé vào giường, mặt rất tiều tuỵ.

Kỷ Lương bước vào: “Xin chào, cháu làm phiền một chút.” Cô cố gắng nói thật nhỏ.

Người đàn ông trung niên kia sửng sốt, nhìn người hoàn toàn xa lạ trước mặt: “Cô… cô là…”

Kỷ Lương nhìn thông tin gắn ở đầu giường bệnh của bệnh nhân, người nằm trên giường tên là Tạ Quang Khiết, 27 tuổi.

“Cháu là bạn của Quang Khiết, nghe nói anh ấy xảy ra chuyện không may.”

“Là bạn của A Quang à?” Người đàn ông trung niên hơi mất tự nhiên.

“Tình hình của Quang Khiết thế nào rồi ạ? Sao lại xảy ra chuyện thế này cơ chứ…” Giọng cô đầy vẻ quan tâm.

https://thuviensach.vn

“Ôi…” Mặt bố Tạ đầy vẻ mệt mỏi: “Tôi và vợ tôi cũng vừa ở quê ra. Tên nhóc này, tôi đã dặn nó bao nhiêu lần rồi, đừng có ra ngoài uống rượu, mà uống rượu rồi thì đừng đi xe máy, nhưng nó không chịu nghe… Kết quả là thế này đây…”

Qua lời kể của bố Tạ, Kỷ Lương biết được, đêm qua, lúc tan tầm, Tạ Quang Khiết đi quán bar giải sầu. Đám thanh niên mà tới quán bar, sao có thể không uống vài chén, kết quả là… uống đến say mèm. Sau đó, trên đường về nhà, anh ta chạy xe máy đâm lảo đảo đâm vào dải phân cách, toàn thân máu me đầm đìa. Nghe nói, khi vừa đưa vào viện, anh ta đã rơi vào trạng thái hôn mê… May mà bác sĩ Trương mổ chính, kéo anh ta từ Quỷ môn quan về.”

“Tên nhóc thối này…” Nói đến đây, bố Tạ lại chảy nước mắt: “Cái tốt thì không học… học toàn những thứ ba lăng nhăng, còn học đòi người ta đi quán bar cái gì chứ… Trong nhà vốn cũng đâu dư dả gì…”

Chỉ nhìn cách ăn mặc của họ, Kỷ Lương cũng có thể thấy được gia cảnh nhà họ rất bình thường. Cuối cùng, cô an ủi hai ông bà một vài câu, trước khi đi còn lấy ra bốn trăm đồng nhét vào tay ông, dặn ông đừng quá lo lắng, cứu được người là tốt rồi, tiền còn có thể kiếm được.

Bố tạ luông miệng cảm ơn, muốn hỏi Kỷ Lương tên gì, Kỷ Lương đương nhiên không thể nói được, chỉ nói là đồng nghiệp của Tạ Quang Khiết, sau đó tìm cớ chạy mất. Ra khỏi bệnh viện, ánh mặt trời bên ngoài rất gay gắt, chói mắt khiến Kỷ Lương bất giác nheo mắt lại, nhìn đồng hồ, cũng đã hơn ba giờ chiều.

Cô đi ra bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe, cô sắp xếp lại một số thông tin vừa nhận được, dường như không có thông tin nào thật sự chất lượng… Cô nhéo mũi, mấy hôm nay ngủ không ngon khiến hai mắt cô vừa cay vừa mỏi, cô hạ thấp lưng ghế, muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng không thể ngủ

https://thuviensach.vn

được, chỉ vừa nhắm mắt lại, cô đã cảm giác người phụ nữ tóc tai bù xù kia lại đến tìm cô…

Đúng là cảm giác âm hồn không tan…

Nếu như là rủi ro khi điều trị, thì giới truyền thông đã phải đưa tin từ lâu rồi, hơn nữa, bệnh viện Thị Lập lại lớn như vậy… Nhưng mấy năm nay dường như không thấy có tin tức gì liên quan đến việc này… Như Lý Niên đã nói, mọi chuyện cũng không phát sinh ở thời điểm phẫu thuật, mà là sau khi phẫu thuật mới phát sinh… Đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

Có lẽ… có thể bắt tay vào xem xét phương diện này!

Kỷ Lương đang nghĩ thì chợt thấy một bóng người cũng đi vào bãi đỗ xe…

Là… bác sĩ Trương! Khả năng nhận người của Kỷ Lương không tệ, từ bóng người có thể nhận ra thân phận của người đó.

Cô vốn muốn lái xe rời đi, nhưng hành động của vị họ Trương kia lại khiến cô để tâm. Đây là trong bãi đỗ xe bên cạnh bệnh viện, thời gian này cũng không có người, nơi đây hoàn toàn yên tĩnh… Khi người họ Trương kia bước vào bãi đỗ xe, đầu tiên, ông ta nhìn quanh một vòng, hành động này không giống như đang tìm xe của mình! Theo lẽ thường, thì người ta đều biết xe của mình đỗ ở đâu, còn cần phải tìm quanh như vậy sao?

Phản ứng này, không giống đang tìm xe, mà giống tìm người hơn, hoặc là nhìn xung quanh xem có người khác hay không. May mà lúc này cửa kính xe của Kỷ Lương đều đóng kín, trên kính lại dán giấy mờ, bên ngoài không nhìn được tình hình bên trong. Mà lúc trước, vì cô đã hạ thấp lưng ghế, nên khi bác sĩ Trương đi tới, cô vội vàng nằm rạp xuống nấp.

Tay họ Trương dừng lại trước một chiếc xe đóng kín cửa cách đó không xa. Ông ta lại quay đầu nhìn quanh một lượt, xác định không có ai trong bãi

https://thuviensach.vn

đỗ xe, mới gõ nhẹ vào cửa kính xe. Dau đó, cửa xe được mở ra từ bên trong, bác sĩ Trương bước vào.

Khoảng hai mươi phút sau, ông ta ra khỏi xe, mặt tươi cười, vẫy vẫy tay với người trong xe, nói gì đó. Sau đó, chiếc xe kia liền nhanh chóng rời đi. Kỷ Lương nhìn thấy trong tay ông ta có thêm một chiếc túi gì đó rất to. Ông ta cầm chiếc túi đó lên, mở ra nhìn, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, đưa tay rút một xấp tiền màu đỏ từ trong túi ra, đưa lên mũi ngửi, mặt đầy vẻ thoả mãn.

Sau đó, ông ta đi đến một chiếc xe, lấy chìa khoá ra, lái xe rời đi.

Lúc này, Kỷ Lương mới dám ngồi dậy, nhớ lại tình hình vừa rồi… là nhận tiền ‘bồi dưỡng’ sao?

Gần đây, việc bác sĩ nhận tiền bỗi dưỡng đã không còn là chuyện gì mới mẻ… không nhận tiền bồi dưỡng mới là lạ — cũng giống như việc chó cắn người là chuyện bình thường, người cắn chó mới là chuyện lạ ấy. Không biết từ bao giờ, những việc như thế này đã trở thành một hiện tượng thường xuyên xuất hiện trong xã hội hiện đại. Trước khi phẫu thuật, nếu người nhà bệnh nhân không có chút phong bì ‘bồi dưỡng’ cho bác sĩ mổ chính, thì trong lòng sẽ cảm thấy không yên tâm, lo bác sĩ sẽ làm không tốt vân vân… Dần dần đã tạo thành cái lệ này, mà việc cái lệ đó được hình thành cũng hoàn toàn do người nhà bệnh nhân mà ra — cũng giống như vậy, giá nhà ở Trung Quốc đột nhiên tăng lên, thì việc ở rể cũng trở thành một vấn đề rất dễ hiểu…

Kỷ Lương cũng từng thảo luận về chuyện này với đồng nghiệp, cô nhớ lúc đó Đoàn Khanh Nhiên (pháp y) đã nói: “Cậu nghĩ mà xem, học Đại học Y lâu hơn học các đại học khác, vừa tốn thời gian, vừa tốn nhiều tiền hơn các sinh viên khác. Hơn nữa, khi làm bác sĩ, nếu cậu không cẩn thận gây ra sự cố gì đó, thì sự cố đó sẽ trở thành một vết nhơ lớn trong sự nghiệp của cậu. Nếu nghiêm trọng một chút, thì sự nghiệp của cậu có thể vì thế mà bị

https://thuviensach.vn

huỷ hoại hoàn toàn, cho nên, đương nhiên phải thừa lúc vẫn còn đang công tác để tận lực kiếm chác rồi…” Sau đó cô còn bổ sung thêm: “Nên là, làm bác sĩ cho người chết vẫn tốt hơn. Không phải lo đến rủi ro khi chữa bệnh.”

Ấn tượng của Kỷ Lương đối với bác sĩ Trương vốn cũng không quá tệ, nhìn bộ dạng lương y từ mẫu vừa rồi của ông ta ở trong viện, hoàn toàn đối lập với bộ dạng mê tiền vừa rồi, nên cảm tình của cô đối với ông ta chợt suy giảm hẳn.

Tiền ‘bồi dưỡng’ kia… có phải hơi nhiều không!

Một xấp tiền đó cũng phải một vạn đồng, hơn nữa, trong chiếc túi to kia, cũng không thể nào chỉ có một xấp tiền như vậy được.

Là phẫu thuật gì… mà phải đưa nhiều tiền ‘bồi dưỡng’ như thế? Chủ nhân của chiếc xe kia thật quá hào phóng!

Hết chương 100.

https://thuviensach.vn

Chương 101: Chuyện Kỳ Quái Trong Bệnh Viện (2)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

***

Về đến nhà, Kỷ Lương sắp xếp lại những thông tin hôm nay thu lượm được ở bệnh viện. Bận rộn một hồi vẫn không thể nào tìm được manh mối gì trong đống hỗn độn đó. Căn bản là vì cô không thể nào có được tư liệu mật của bệnh viện, để lấy được thông tin của người chết, nên cũng không có cách nào tìm ra cách liên lạc với người thân của họ. Hơn nữa, đây là bệnh viện Thị Lập, không phải mấy phòng khám vớ vẩn hay mấy bệnh viện nhỏ ngoài kia, nếu không có đủ chứng cứ chính xác, thì tốt nhất không nên gây nên sóng gió gì, nếu không cẩn thận, đầu sóng đó đánh ngược lại, có thể sẽ ụp chết chính mình.

Dù ngẫu nhiên có người tử vong, thì cũng không thể nào tất cả mọi người nằm trên chiếc giường đó đều chết hết được.

Kỷ Lương gãi gãi bút lên đầu. Đúng lúc này, Kỷ Duệ bước ở bên ngoài vào, gõ cửa nói: “Kỷ Tiểu Lương, đến giờ ăn cơm rồi ạ.”

“À — ừ, mẹ xuống ngay.” Kỷ Lương đáp lời nhưng cơ thể vẫn không cử động, vẫn nhìn chằm chằm một đống chữ lộn xộn mình vừa viết ra kia.

Kỷ Duệ chán nản liếc mắt một cái, rồi bước tới, đập tay lên quyển sổ trước mặt cô: “Mẹ, ăn cơm!”

“Ha ha ha —.” Kỷ Lương ngượng ngùng cười, kéo tay con trai: “Đi thôi đi thôi, ăn cơm nào, ăn cơm nào.” Sau đó, cô lại cầm bút, khoanh vòng tròn

https://thuviensach.vn

lên quyển sổ, đặt trọng tâm vào cái tên Trương Minh Đức.

Trương Minh Đức, cũng chính là bác sĩ Trương đã nhận tiền 'bồi dưỡng' ở bãi đỗ xe kia, khiến cô khó mà quên được.

"Này— anh Duệ." Trên bàn ăn, Kỷ Lương và vội vài miếng cơm.

"Gì ạ?" Đôi tay nhỏ bé nhanh nhẹn gắp thức ăn vào bát Kỷ Lương.

"Con có tin có ma không?"

"Tin ạ!" Cậu trả lời không chút do dự.

"Còn lâu ấy! Con mà cũng tin mấy thứ đó à?!" Kỷ Lương không nói nên lời. Không khoa học chút nào, theo suy nghĩ của cô, thì tên nhóc này không thể nào tin vào mấy thứ giả thần giả quỷ mới đúng — với khí phách tàn bạo điên cuồng của tên nhóc này cộng với tính cách tự kỷ, bảnh choẹ đó, thì làm sao có thể tin vào ma quỷ chứ.

"Ngay trước mặt con đã có một rồi mà." Kỷ Duệ phỉ báng không khách khí: "Ma nữ háo sắc."

"… Nếu bà đây mà không háo sắc, thì năm đó làm sao đẻ ra anh được." Dám bôi bác cô à, hơn nữa, cả đời cô cũng chỉ 'háo sắc' có duy nhất một người, có ma nữ háo sắc nào mà ngây thơ chung tình như cô không? Có không?

Kỷ Duệ không tiếp tục tranh luận với cô về vấn đề này nữa: "Kỷ Tiểu Lương, không phải mẹ lại định liều lĩnh làm gì đấy chứ? Trước khi Hạ Vũ nhà mẹ đi đã dặn dò, có chuyện gì con có thể lập tức gọi điện thoại thông báo cho bố đấy."

"Anh có phải là con trai mẹ không đấy?" Tên nhóc ăn cây táo rào cây sung.

https://thuviensach.vn

“Mẹ có muốn ngày mai đến bệnh viện làm xét nghiệm ADN thử không? Con vẫn rất nghi ngờ, không biết có phải năm đó bác sĩ đã bế nhầm con không.” Cậu đề nghị với vẻ mặt rất chân thành.

“…” Nói chuyện với tên nhóc này, đúng là một sự khảo nghiệm khả năng nhẫn nại của cô. Kỷ Lương quyết định không nói mấy chuyện vô nghĩa với cậu nữa, nếu không, lát nữa cô thực sự không chịu nổi mà tiến hành ‘bạo hành gia đình’ với cậu mất. Có điều… chuyện ở bệnh viện đó, thực sự khiến cô cảm thấy hứng thú: “Này — anh Duệ…” Cô ra vẻ thần bí, nháy mắt vài cái với cậu.

“Mắt mẹ bị rút gân à?” Đã là phụ nữ bao nhiêu tuổi rồi mà còn học đòi mấy cô nhóc giả vờ nhí nhảnh đáng yêu này nọ chứ, đúng là… Thôi được, đúng là mẹ cậu như thế cũng rất đáng yêu, nhưng mà, còn lâu cậu mới nói ẹ biết.

Kỷ Lương không thèm để ý đến sự phỉ nhổ của cậu, bê bát đũa đến bên cạnh cậu, tiện tay gắp mấy miếng thịt vào bát cậu: “Mai mẹ đưa anh đến bệnh viện khám sức khỏe định kỳ nhé.”

“… Năm ngoái con vừa khám tổng thể rồi.” Còn chưa tới lúc khám lại mà, mẹ cậu cố tình lấy cớ thì có.

“Vậy anh tới bệnh viện cùng mẹ đi, gần đây mẹ cảm thấy tinh thần không được phấn chấn lắm!”

Nhìn vẻ mặt hiện giờ của mẹ hưng phấn như vậy, không phấn chấn chỗ nào chứ?

“Ăn không ngon!”

Kỷ Duệ liếc mắt nhìn cái bát trống không của cô, đây là bát thứ ba rồi, nếu thế này mà còn không ngon miệng, thì phải ăn thế nào mới tính là ngon miệng?

https://thuviensach.vn

“Ngủ cũng không yên…”

À! Cái này thì gần đây cậu cũng để ý, hai mắt mẹ thâm quầng lên… Có điều, cũng có thể là vì Hạ Vũ không ở nhà, nên một mình mẹ khó ngủ chăng.

“Tóm lại là mẹ cảm thấy không thoải mái, nên con đi cùng mẹ đến bệnh viện đi.”

“Cũng nhân tiện kiểm tra luôn mắt mẹ nhé?”

“Hả?” Kỷ Lương không hiểu ý của cậu: “Đi thôi, đi thôi, dù sao đến đó cũng có thể kiểm tra tổng thể luôn…”

“Kiểm tra xem có phải mẹ bị ‘bệnh trợn mắt’ không, khả năng trợn mắt nói dối tốt thế cơ mà.” Nói xong, cậu đặt bát đũa đã ăn xong lên bàn: “Tối nay mẹ phải rửa sạch hết bát đĩa đấy.”

…

Kỷ Lương nhìn tên nhóc quỷ rời khỏi bàn ăn, phản ứng vừa rồi của cậu là… đồng ý à?!

*

Hôm sau, Kỷ Lương lại đến bệnh viện Thị Lập, sau khi lấy số thứ tự xong, cô đi thẳng lên tầng ba, muốn xem tình trạng của Tạ Quang Khiết nằm trên chiếc ‘giường ma’ kia thế nào rồi.

Lúc đến phòng 318, cô phát hiện ra, đã không còn thấy chiếc giường kê sát cửa đâu nữa, người trên giường cũng không thấy trong phòng bệnh.

“À… xin lỗi, cho cháu hỏi Tạ Quang Khiết đâu rồi ạ?” Cô hỏi một bệnh nhân khác trong phòng.

https://thuviensach.vn

“Cô tìm cậu thanh niên kia à…” ông chú nằm trên giường bệnh 319 nói: “Chết rồi, chết rồi!”

Kỷ Lương giật mình.

Chết rồi sao? Không phải chứ?!!!

“Chú ơi, xảy ra chuyện gì thế ạ?” Không phải là lại có biến chứng sau phẫu thuật chứ?!

“Cậu nhóc đó à…” Ông chú kia vừa nói vừa thở dài: “Là do trong lòng nghĩ quẩn, nên tự tử!”

Tự tử!

Lần này không giống lúc trước…

Thì ra sau khi Tạ Quang Khiết tỉnh lại, cảm thấy vô cùng ân hận. Nghĩ đến mấy năm làm công trên thành phố, mà chẳng tiết kiệm được xu nào, giờ còn gây ra chuyện này, ca phẫu thuật rất khó khăn, chắc chắn chi phí không nhỏ, làm phiền hai người lớn tuổi trong nhà. Hơn nữa, hai chân của anh ta đã bị hỏng hẳn, sau này cũng không thể đi lại như người bình thường. Anh ta càng nghĩ, càng tự trách mình, càng thấy căm phẫn chính bản thân mình, cuối cùng, thừa lúc mọi người không để ý, anh ta liền dùng dao gọt trái cây, cắt cổ tay tự tử…

“Máu của cậu ấy, nhuộm đỏ cả cái giường kia…” Khi Kỷ Lương bước ra khỏi phòng bệnh, cô lại gặp bà thím lao công béo hôm trước. Thím béo vừa nhìn thấy cô, lập tức kéo cô vào một góc nói: “Hù chết người ta, hù chết người ta luôn ấy. Máu của cậu ta, còn chảy tràn từ trên giường đó, nhuộm đỏ cả sàn nhà… Sáng nay lúc tôi đi quét dọn phát hiện ra, suýt nữa sợ chết khiếp…” Thím béo vừa sợ hãi vỗ vỗ ngực, vừa lắc đầu: “Đáng thương quá… Cô không biết đâu, sáng nay, mẹ của cậu thanh niên đó khóc đến ngất đi, người bố cũng khóc ròng, nước mắt nước mũi giàn rụa…”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế… dù có nghĩ quẩn, chẳng lẽ cũng không nhớ trong nhà mình vẫn còn hai người lớn tuổi hay sao.” Dưới con mắt của Kỷ Lương, thì đây chẳng qua là một bi kịch do con người tạo ra mà thôi.

Nhưng thím béo lại không cho là vậy, mặt đầy vẻ thần bí nhìn cô: “Cô gái à, hôm qua tôi đã nói với cô rồi, cô còn không tin…” Mặt bà có vẻ rất đắc ý, giống như là rốt cuộc cũng có thể chứng mình rằng những lời của mình không phải chỉ để lừa người: “Cái giường kia có điềm xấu mà, tôi thấy, cậu thanh niên đó, cũng không phải quý nhân nặng vía, đương nhiên không thể chống lại được ‘ma quỷ’ trên chiếc giường này mà. Chuyện này cũng không phải do cậu ta nghĩ quẩn, mà là do mấy thứ không sạch sẽ kia tác quái thì đúng hơn…”

“Mẹ—” Kỷ Duệ không nghe nổi nữa, thầm lườm một cái khinh thường, sau đó giục giã Kỷ Lương rời đi.

“Ôi chà, con trai cô đấy à? Xinh trai quá.” Vừa nhìn thấy Kỷ Duệ, hai mắt thím béo sáng ngời, vươn tay vừa sờ vừa nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, trên miệng vẫn tiếp tục nói mấy câu mê tín: “Nhưng mà, cô gái à, mấy nơi như bệnh viện này, trẻ con yếu bóng vía, không nên dẫn nó tới thường xuyên…” Nói xong, bà lại quay đầu cười với Kỷ Duệ: “Nhóc này nhìn đáng yêu quá, cháu mấy tuổi rồi?”

“À… thím à, cháu còn có việc, cháu đi trước đây!” Nhìn sắc mặt con trai càng lúc càng đen, Kỷ Lương vội vàng ôm cậu rời đi. Để cậu tiếp tục ở đây bị sờ rồi nhéo, tên nhóc này chắc chắn sẽ bùng nổ.

Kỷ Duệ cầm khăn tay, chà sát lên mặt: “Kỷ Tiểu Lương, sao mẹ toàn quen mấy người quái dị thế.”

“Hì hì hì… sơ xuất sơ xuất.” Kỷ Lương cười nhận lỗi, ai mà nghĩ được thím béo kia không thân quen gì mà lại vừa động khẩu vừa động thủ thế

https://thuviensach.vn

chứ. Nhưng mà… ai bảo con trai của cô đáng yêu như vậy! Điểm này khiến cô vô cùng tự hào!

Hai mẹ con đang đi, thì đột nhiên ở phía trước rất lộn xộn, một đám người vây quanh một bác sĩ mặc blouse trắng, cãi nhau ầm ĩ.

Kỷ Lương nhận ra mấy người trong đó: người đeo kính mắt, dáng vẻ rất nhã nhặn là bác sĩ Trương Minh Đức, còn có cả hai người là bố mẹ của Tạ Quang Khiết nữa.

“Người bệnh gặp chuyện không may ở bệnh viện các anh, các anh phải chịu trách nhiệm!”

“Đúng thế, bệnh viện của các anh cũng phải nói cho rõ ràng!”

Hai người vừa nói là hai thanh niên nhìn trạc tuổi như Tạ Quang Khiết, có vẻ là anh em của Tạ Quang Khiết.

“Tôi chỉ có thể nói, đây là do người bệnh tự gây ra, không liên quan gì đến bệnh viện của chúng tôi hết.” Khi nói chuyện, vẻ mặt Trương Minh Đức vẫn rất nhã nhặn: “Bệnh viện của chúng tôi đã cố gắng hết sức để cứu cậu ấy, giúp cậu ấy tỉnh dậy, nhưng cuối cùng cậu ấy lại gây ra chuyện như vậy, phía bệnh viện cũng tôi cũng thấy rất tiếc nuối.” Rất ra dáng một người phát ngôn của bệnh viện lớn.

“Bệnh viện của các anh không sát sao với người bệnh, giờ người ta chết rồi thì không quan tâm nữa sao?”

“Anh họ tôi chết ở bệnh viện của các anh…”

“Tôi đã dò hỏi rồi. Các anh để cho em họ tôi ngủ trên chiếc giường không sạch sẽ, thường xuyên có người chết, chính các anh hại chết em họ tôi…”

https://thuviensach.vn

Những tiếng cãi vã làm xung quanh khu này đều xôn xao ầm ĩ cả lên, hơn thế nữa, có người lại nhắc đến chuyện chiếc ‘giường ma’ khiến cho những người bệnh không biết chuyện gì liền xì xào bàn tán, cũng khiến sắc mặt của một vài bác sĩ ở đây trông vô cùng khó coi.

“Các anh nói linh tinh cái gì thế, mỗi một chiếc giường ở bệnh viện của chúng tôi đều rất sạch sẽ!”

“Các anh còn nói lung tung nữa, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ đến đấy. Chúng tôi có thể tố cáo các anh tội phỉ báng, bôi nhọ bệnh viện của chúng tôi.”

Hai bác sĩ trẻ tuổi có vẻ dễ kích động hơn, liền xông tới tranh cãi. Người nhà họ Tạ vốn cũng đã rất đau thương, phẫn nộ, giờ nghe bọn họ nói vậy, không thể áp chế được lửa giận nữa.

Không khí nhất thời vô cùng căng thẳng.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Lúc này, vẫn là Trương Minh Đức ra mặt, trên mặt gã không có vẻ gì kỳ lạ, vẫn giữ dáng vẻ nhã nhặn: “Tôi biết hiện giờ mọi người đều đang rất đau lòng” giọng nói của gã mang theo vẻ thương tiếc: “Chúng tôi cũng thấy rất buồn khi xảy ra chuyện đáng tiếc như vậy. Bệnh viện của chúng tôi cũng sắp xếp y tá phụ trách từng phòng bệnh, nhưng họ cũng không thể nào vén chăn của từng bệnh nhân ra để nhìn được. Hơn nữa, khi Tạ Quang Khiết tự sát, không phải người chịu trách nhiệm chăm sóc cậu ấy đã phát hiện ra đầu tiên sao?” Gã nhìn sang sắc mặt trắng bệch của bố mẹ Tạ: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức để cứu mạng cậu ấy… Xin các vị đừng quá đau lòng. Còn về chuyện giường ma gì đó, thì xin đừng nói linh tinh. Chuyện này vốn là chuyện bịa đặt, dù có đưa ra tòa thì luật sư họ cũng sẽ không chấp nhận.”

Người ta nói, không đánh người tươi cười. Khi Trương Minh Đức nói những lời này, gã đều bày ra dáng vẻ của một người tốt, còn nói rất hợp

https://thuviensach.vn

tình hợp lý, khiến mọi người nhà họ Tạ đứng một lúc lâu mà cũng không biết phải đáp lời thế nào mới ổn.

“Ông Tạ, gặp phải chuyện thế này, chúng tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc, tôi sẽ nói chuyện với cấp trên, xem có thể giảm bớt một chút chi phí điều trị cho ông bà hay không.” Trương Minh Đức nắm tay bố mẹ Tạ.

Nhà họ Tạ vẫn còn chưa thanh toán được chi phí phẫu thuật, giờ lại gặp phải chuyện này… Ông Tạ nước mắt lưng tròng nói: “Bác sĩ Trương, anh… anh là người tốt… Là A Quang có lỗi với các anh…” Nghĩ đến con trai đã qua đời, bố Tạ không thở nổi, tối sầm mặt mũi rồi ngất xỉu. Mọi người xung quanh hoảng sợ đến luống cuống tay chân, vội vàng cấp cứu cho ông…

Mấy người bệnh và người nhà bệnh nhân đứng xung quanh cũng nghe nói chuyện của nhà họ Tạ, trên mặt họ đầy vẻ cảm thông, thương thay cho nhà họ, tai họa ập tới liên tiếp.

Trương Minh Đức để ấy bác sĩ trẻ kia hỗ trợ cấp cứu, còn mình thì rời đi trước. Vừa đi được vài bước, gã lại nhìn thấy hai mẹ con nhà họ Kỷ đang đứng xem gần đó: “Cô Kỷ, trùng hợp thế.”

“Bác sĩ Trương.” Kỷ Lương cũng cười chào hỏi gã.

“Sao thế? Hôm nay cô đến bệnh viện làm gì?”

Đương nhiên không thể nói trắng ra là tới để điều tra này kia được, Kỷ Lương nghĩ rất nhanh, liền kéo Kỷ Duệ ra phía trước: “Tôi đưa tên nhóc này tới khám bệnh.”

Bác sĩ Trương nhìn Kỷ Duệ, đưa tay xoa đầu cậu nhóc: “Em trai năm nay mấy tuổi rồi?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Duệ cố kìm nén cảm giác muốn hất bàn tay đang xoa đầu cậu ra, trên mặt vẫn nở nụ cười hồn nhiên ngây thơ: “Tám tuổi ạ.”

Bởi vậy mới nói, con trai cô đúng là yêu nghiệt mà, khả năng khống chế cảm xúc còn lợi hại hơn cả người trưởng thành, Kỷ Lương nghĩ.

“Tám tuổi à…” Trương Minh Đức cười tủm tỉm rút tay về, sau đó gọi một y tá đến: “Tiểu Dương, cô đưa cậu nhóc này đi khám đi.”

Y tá được gọi là tiểu Dương kia, chính là cô y tá trẻ hôm đó đã tìm cho Hạ Vũ chiếc ‘giường ma’ kia. Cô y tá nhỏ vừa nhìn thấy cậu nhóc đẹp trai này, không nói hai lời liền cười toe toét nhận ‘công tác đột xuất’ này: “Em trai ngoan, đi cùng chị nào!”

“Mẹ…”

Kỷ Duệ túm lấy vạt áo Kỷ Lương không chịu buông tay, một tiếng ‘mẹ’ của cậu khiến Kỷ Lương khiếp vía: “Bác sĩ Trương, thế này… không tiện lắm. Cứ để chúng tôi chờ một lát cũng được.” Cô muốn từ chối khéo, ra vẻ được đối xử đặc biệt như thế không tốt lắm.

Đâu ngờ Trương Minh Đức lại ra vẻ không hiểu sự từ chối của cô: “Không sao, cứ để tiểu Dương đưa hai người đi. Cô kiên nhẫn chờ được, thì trẻ con cũng không kiên nhẫn được, khám sớm cho xong cũng tốt mà.”

Thật sự là không có cách nào từ chối! Nhưng Kỷ Lương lại nghĩ, có lẽ có thể theo cô y tá trẻ này, rồi nhân tiện hỏi thăm một chút cũng tốt: “Vậy cảm ơn bác sĩ Trương.” Nói xong, cô liền bế con đi theo tiểu Dương. Kỷ Duệ bị cô bế vẫn nhìn về phía Trương Minh Đức ở đằng sau. Trương Minh Đức cũng phát hiện cậu nhóc nhìn gã, liền giơ tay vẫy vẫy cậu, sau đó cười xoay người đi về hướng khác.

“Bác sĩ Trương là người rất tốt.” Kỷ Lương còn chưa nghĩ ra phải bắt đầu thế nào, thì tiểu Dương đã nói liến thoắng: “Tuy anh ấy hiện giờ đã có

https://thuviensach.vn

vợ, và con gái, lại hơn bốn mươi tuổi rồi, nhưng trong bệnh viện của chúng tôi, có rất nhiều nữ bác sĩ với y tá thích anh ấy đấy.”

“Thật à?” Kỷ Lương tỏ vẻ kinh ngạc.

“Chị đừng bất ngờ!” tiểu Dương nói: “Chị nghĩ mà xem, bác sĩ Trương vừa có bằng cấp, lại thu nhập cao, tướng mạo cũng không tồi, bản lĩnh, tay nghề cũng cực tốt. Thời bây giờ ấy mà, tuổi tác đâu phải vấn đề gì quan trọng chứ. Nhưng bác sĩ Trương là người rất biết ơn người khác, lúc trước, khi anh ấy xuất ngoại du học, thì mọi chi phí học hành, sinh hoạt đều do giám đốc bệnh viện… cũng chính là bố vợ anh ta bây giờ, chu cấp cho anh ta. Cho nên, mấy năm nay, tuy danh tiếng của anh ta rất lẫy lừng, lại có rất nhiều bệnh viện danh tiếng hứa hẹn mức lương cao chót vót để kéo anh ta qua, nhưng anh ta cũng không đi, mà chọn ở lại bệnh viện chúng tôi. Tình cảm của anh ta với vợ cũng rất tốt, không giống một số bác sĩ khác, cứ thấy y tá trẻ trung xinh đẹp thì liền mê mẩn, tìm cơ hội động tay động chân…”

Nghe tiểu Dương ca ngợi Trương Minh Đức, Kỷ Lương không khó để nhận ra, danh tiếng của Trương Minh Đức trong bệnh viện này thật sự rất tốt, nhìn cô bé này, có lẽ đã coi gã là thần tượng của mình rồi.

Có điều, cô cũng nhận được không ít thông tin từ câu chuyện vừa rồi, không ngờ Trương Minh Đức lại ở rể…

“Nghe cô nói vậy, thì bác sĩ Trương thực sự rất giỏi nhỉ.”

“Đúng thế.”

“Bác sĩ Trương lợi hại như vậy, thì chuyện phẫu thuật điều trị này nọ mấy năm nay chắc cũng không xảy ra vấn đề gì đâu nhỉ.”

“Trong bệnh viện chúng tôi, bác sĩ Trương có biệt danh là ‘bàn tay vàng’ đấy.” tiểu Dương càng nói càng hăng say: “Có rất nhiều bệnh nhân, khi đưa tới bệnh viện đều trong tình trạng nguy kịch, chỉ nhìn cũng thấy không thể

https://thuviensach.vn

cứu được, nhưng từ trước đến giờ, bác sĩ Trương đều không bao giờ chịu đầu hàng. Anh ấy nói, nếu bác sĩ mà đầu hàng, thì làm sao có thể cứu người được chứ! Có rất nhiều người đã được bàn tay của anh ta cứu về, nên cờ thi đua treo đầy trong phòng làm việc của anh ấy."

Xem ra, Trương Minh Đức thực sự có tài, bảo sao dám nhận tiền bồi dưỡng như vậy, nếu không có chút bản lĩnh, thì nhận tiền bồi dưỡng cũng sẽ thấy run tay.

"Vậy bác sĩ Trương và chiếc 'giường ma' kia, ai lợi hại hơn ạ?" Kỷ Duệ ra vẻ ngây thơ hỏi thẳng vào vấn đề mấu chốt mà Kỷ Lương đang muốn hỏi.

Hỏi câu này thật sự quá chuẩn.

Hơn nữa, vì là do Kỷ Duệ hỏi, dùng vẻ ngây thơ của trẻ con để thắc mắc, nên mới khiến người ta không nghi ngờ. Chứ nếu để Kỷ Lương lên tiếng hỏi, thì e rằng tiểu Dương sẽ nghi ngờ mà không trả lời. Cách hỏi của Kỷ Duệ cũng rất hợp lý, ý như đang muốn hỏi: Ultraman và quái vật, ai lợi hại hơn ai vậy, đúng tính cách của một cậu nhóc.

"Giường… giường ma gì chứ…" tiểu Dương cũng bị vấn đề này dọa cho lắp bắp: "Em trai à, đây toàn là do người khác nói linh tinh thôi."

"Chị…" Kỷ Duệ chớp chớp đôi mắt to rất ngây thơ, nhìn chằm chằm tiểu Dương: "Ai lợi hại hơn ạ?"

Gớm ghiếc! Còn làm nũng nữa! Cơ thể hổ mẹ của Kỷ Lương hơi chấn động.

"Đương… đương nhiên là bác sĩ Trương rồi."

"Vậy người vừa rồi sao lại chết ạ?"

https://thuviensach.vn

“Là do anh ta nghĩ quẩn nên tự tử, không liên quan gì đến bác sĩ Trương đâu.” Tuy tiểu Dương nói vậy, nhưng mặt lại có vẻ hơi lo lắng, thỉnh thoảng khẽ vuốt cánh tay mình, một lát sau, cô ta vẫn không nhịn được, liền hỏi: “Em nghĩ… trên đời này có ma thật không?”

“Ha ha ha — có chứ ạ —” Kỷ Lương cười nghịch ngợm, nhanh chóng trả lời: “Đương nhiên là có ma rồi, chị gái, chị nhát gan thật đấy.”

Không khí hơi nặng nề bỗng bị Kỷ Duệ pha trò liền nhẹ nhàng đi nhiều. Tiểu Dương cũng cười, tự trách mình sao bỗng dưng lại sợ bóng sợ gió: “Cũng phải! Chúng tôi đều là những người đi cứu sống người khác, dù ma quỷ có đến, cũng là đến tìm chúng tôi để báo ân mới đúng.”

“Cô thường trợ giúp bác sĩ Trương phẫu thuật sao?” Kỷ Lương hỏi.

“Đúng thế, tôi công tác ở bệnh viện hơn một năm, đều theo học hỏi bác sĩ Trương.

“Chị ~” Kỷ Duệ gọi cô ta: “Chiếc ‘giường ma’ kia giết bao nhiêu người rồi ạ?”

“Em trai đừng nói lung tung.” Tiểu Dương cốc khẽ vào đầu cậu: “Giường làm sao giết người được.”

“A!” Kỷ Duệ xoa xoa chỗ vừa bị cốc: “Vậy người mới giết người à…”

“Tất nhiên rồi, kẻ xấu sẽ giết người.” Tiểu Dương cười, bị logic của cậu nhóc con này chọc cho buồn cười.

“Vậy bác sĩ Trương có giết người không?”

“Đương nhiên là không rồi…” Tiểu Dương không vui khi thần tượng của mình bị nói xấu: “Bác sĩ Trương đâu phải là người xấu, anh ấy là người tốt,

https://thuviensach.vn

chuyên cứu người mà…” Nói tới đây, đột nhiên tiểu Dương dừng lại, giống như nghĩ ra chuyện gì, lại cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cô Dương, cô sao vậy?” Kỷ Lương nhận ra sắc mặt cô ta đột nhiên trắng bệch.

“Không… không có gì…” tiểu Dương cười cứng ngắc: “Thông tin của em trai đã khai đủ chưa? Mải nói chuyện phiếm, tôi quên mất chuyện bác sĩ Trương dặn dò, mau đi khám bệnh thôi, tôi còn việc khác phải làm nữa.”

Nhìn cô ta như vậy, Kỷ Lương biết là có vấn đề, nhưng cô không nói ra, chính cô cũng không có cách nào ép cô ta nói ra được: “Chuyện đó… nếu cô Dương còn bận việc khác thì cứ đi trước đi, tự tôi đưa cháu đi cũng được.”

“Sao thế được, bác sĩ Trương đã dặn rồi, tôi nhất định phải làm tốt.” Nói xong, cô ta rút tờ giấy khai thông tin ra, vừa hỏi Kỷ Duệ, vừa điền vào. Nhìn cô ta cố gắng hoàn thành nhiệm vụ mà thần tượng giao cho, Kỷ Lương chỉ có thể hy vọng con trai giữ thể diện ình, dù sao, cũng coi như một lần đi khám sức khỏe tổng thể thôi mà.

Còn cô… cũng muốn đi làm một vài việc… Nhìn tiểu Dương kê khai xong, Kỷ Lương liền kiếm bừa một cái cớ — đau bụng, sau đó vội vàng chạy mất, mục tiêu đương nhiên là tầng ba, văn phòng của Trương Minh Đức.

Đúng vậy, giường sẽ không giết người, nhưng người sẽ giết người. Câu vừa rồi của anh Duệ đã chỉ điểm cho cô!

Còn về việc vì sao lại bắt đầu từ chỗ Trương Minh Đức thì… chỉ có thể trách gã đã để cô bắt gặp gã nhận một lượng ‘tiền bồi dưỡng’ lớn đến như vậy thôi. Đúng là có chút đáng ngờ.

https://thuviensach.vn

Muốn lẻn vào văn phòng của Trương Minh Đức, đương nhiên không thể ngang nhiên đi vào được, nếu không, lỡ bị phát hiện, cô sẽ gặp rắc rối to. May mà mỗi tầng của bệnh viện đều có phòng nghỉ cho y tá, mà trong phòng nghỉ của y tá, thì luôn có một vài bộ đồng phục của y tá.

Cửa phòng nghỉ bị khóa. Nhưng không sao, chuyện bẻ khóa đối với đám cảnh sát các cô mà nói, thì là việc quá đơn giản, chỉ cần một thanh sắt nho nhỏ hoặc một con chip nhỏ cũng có thể làm được. Cô bước vào, đến khi bước ra, cô đã trở thành một y tá xinh đẹp

Đương nhiên, y tá xinh đẹp là do cô tự nghĩ vậy thôi, chứ nếu qua miệng Kỷ Duệ, thì sẽ biến thành một bà y tá mất.

Tay cô cầm một bảng kê để trên bàn, đi tới bên bàn tiếp tân, cúi đầu hỏi: “Có nhìn thấy bác sĩ Trương ở đâu không?”

Y tá trực đang ngồi trước máy tính chơi trò “Địa chủ”, không cả ngước mắt lên nhìn cô: “Bác sĩ Trương à? Hình như vừa ra ngoài rồi.”

Trời giúp cô! Kỷ Lương thầm hô trong lòng: “À vậy à, cảm ơn!”

Văn phòng của Trương Minh Đức nằm ở cuối hành lang, ở đó rất ít khi có nhân viên qua lại, nhưng thỉnh thoảng cũng vẫn có người đi tới. Kỷ Lương giả vờ gõ cửa, sau đó một tay cầm tay nắm cửa, một tay lách thanh sắt nhỏ vào, tách tách hai cái, rồi mở cửa ra, đi vào phòng vô cùng tự nhiên, sau đó đóng cửa lại, khóa trái.

Văn phòng của Trương Minh Đức không rộng, chỉ tầm như một phòng bệnh bình thường, nhưng bày biện cũng không tệ, nhìn phòng làm việc có vẻ rất sạch sẽ. Đúng như tiểu Dương nói, cờ thi đua màu đỏ được treo đầy trên tường của phòng làm việc của gã. Nếu không phải vì cô đã nhìn thấy gã nhận số tiền bồi dưỡng lớn như vậy, thì Kỷ Lương sẽ thực sự nghĩ gã là một bác sĩ tốt.

https://thuviensach.vn

Cô không để mất nhiều thời gian, sau khi xác định trong phòng làm việc không có bất cứ thiết bị theo dõi nào, cô cũng có thể thả lỏng mình một chút, rút một đôi găng tay cao su vừa rồi tiện tay cầm trong phòng nghỉ của y tá ra, đeo vào — ở bệnh viện, mấy thứ này là sẵn nhất, nhanh tay trộm một đôi là được rồi.

Trên giá sách bên trái có rất nhiều các sách nghiên cứu y học, cũng có cả những cuốn tiểu thuyết, truyện ký dành cho việc thư giãn, nghỉ ngơi. Trên bàn có một số hồ sơ tài liệu, nhưng cô dùng gần nửa tiếng kiểm tra cũng không thấy có gì khả nghi. Trong số hồ sơ này, trừ hồ sơ bệnh án của một số bệnh nhân ra, thì đa phần là tài liệu nghiên cứu y học của nước ngoài.

Kỷ Lương bật máy tính trên bàn làm việc, thấy yêu cầu nhập mật mã, cô thầm mắng tên họ Trương kia đúng là cẩn thận, tra xét thêm một lúc nữa bên bàn làm việc vẫn không thu hoạch được gì, trừ cái máy tính yêu cầu mật mã kia.

Cô đi đến bên trái giá sách, toàn bộ đều là sách y, quyển nào nhìn cũng dày và nặng.

“Hả?”

Kỷ Lương rút lại quyển sách vừa đặt lên giá ra, quyển này không mỏng hơn quyển sách cô đang cầm bên tay trái, nhưng mà… lại nhẹ hơn một quyển tay trái cô cầm một chút, tuy chỉ một chút thôi, nhưng vẫn khiến cô nhận ra.

Kỷ Lương lật sách ra, quả nhiên, cô phát hiện giữa quyển sách bị khoét rỗng, bên trong giấu một chiếc USB.

Lấy đi!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu đã ngay lập tức bị Kỷ Lương bác bỏ. Nếu Trương Minh Đức quay về phát hiện ra mất chiếc USB này, chắc

https://thuviensach.vn

chắn gã sẽ nghi ngờ, như vậy đúng là đánh rắn động cỏ. Cô liếc mắt nhìn chiếc máy vi tính đặt trên bàn làm việc…

Kỷ Lương cố gắng nhớ phương pháp phá mã mà cậu nhóc Kỷ Duệ đã dạy cô… Con người thường tư duy theo quán tính, có rất nhiều người đặt mật mã là những thứ có liên quan đến mình, ví dụ như sinh nhật của mình, một vài ngày kỷ niệm đặc biệt của mình… Nhưng đây là cách làm của những người bình thường, theo Kỷ Duệ thì là, chỉ có tay mơ mới dùng như thế.

Còn những người đã qua đào tạo cao cấp như Trương Minh Đức, lại đã từng du học nước ngoài, thì không thể nào dùng một loại mật mã dễ bị phá giải như thế được.

Vậy mật mã của gã là gì?!

Kỷ Lương ngồi vào ghế làm việc của họ Trương, dùng góc độ này của Trương Minh Đức để quan sát toàn bộ căn phòng…

Từ lời kể của cô y tá trẻ, có thể thấy được Trương Minh Đức là một người được giáo dục rất cao cấp, tuân thủ kỷ luật nghiêm ngặt, là một nhân vật có thể gánh vác được trọng trách lớn, hơn bốn mươi, gần năm mươi tuổi. Gã có vẻ là một người đàn ông có quan niệm rất truyền thống, cũng theo chủ nghĩa truyền thống. Từ những cuốn sách và cờ thi đùa đỏ chót trong phòng làm việc, có thể thấy được công việc này khiến cho gã cảm thấy rất thỏa mãn và vẻ vang — cho nên gã mới treo hết tất cả cờ thi đua lên tường!

Ánh mắt cô sáng lên khi nhìn thấy bức tranh được treo trên bức tường cạnh cửa ra vào, đối diện với bàn làm việc này. Trong tranh là Napoleon với vóc dáng thấp, những bộ sách trên giá bên trái, ngoài một số sách về nghiên cứu y học, những tập san về ngành y, thì còn một số tiểu sử về những danh nhân: như bốn tập về Churchill, tiểu sử về bà Thatcher — cũng

https://thuviensach.vn

chính là quyển sách bị khoét rỗng giấu USB bên trong, còn có cả những bộ sách liên quan đến Napoleon nữa… (*)

(*) – Churchill: Sir Winston Leonard Spencer-Churchill (30 tháng 11, 1874 – 24 tháng 1, 1965) là một nhà chính trị người Anh, nổi tiếng nhất với cương vị Thủ tướng Anh trong thời Thế chiến thứ hai

- Mrs. Thatcher: Margaret Hilda Thatcher, Nữ Nam tước Thatcher (nhũ danh: Margaret Hilda Roberts, 13 tháng 10 năm 1925 – 8 tháng 4 năm 2013), còn được mệnh danh là người đàn bà thép, là một chính khách người Anh, luật sư và nhà hóa học. Bà là lãnh tụ Đảng Bảo thủ Anh từ năm 1975 đến 1990, Thủ tướng Anh trong suốt thập niên 1980 (1979 – 1990), và là người phụ nữ duy nhất đến nay giữ hai chức vụ đó. Nhiệm kỳ thủ tướng của bà dài nhất trong lịch sử Anh kể từ năm 1827.

- Napoleon: Napoléon Bonaparte (tiếng Pháp: Napoléon Bonaparte [napoleɔ̃bɔnɑpaʁt], tiếng Ý: Napoleone Buonaparte; 15 tháng 8 năm 1769 – 5 tháng 5 năm 1821) là một nhà quân sự và nhà chính trị kiệt xuất người Pháp trong và sau cuộc cách mạng Pháp cũng như các cuộc chiến tranh liên quan ở châu Âu.(wikipedia)

Xem ra gã thực sự rất thích đọc tiểu sử về các danh nhân, nhất là những vĩ nhân thống trị, điều này cũng thể hiện sự khát vọng của gã đối với quyền lực…

Kỷ Lương nhìn khung ảnh đặt trên bàn làm việc, đó là bức ảnh chân dung của Trương Minh Đức và vợ theo phong cách phục cổ, trang phục trong bức ảnh cũng là thời đại của Napoleon…

Xem ra gã thực sự rất sùng bái Napoleon.

Kỷ Lương đánh tên Napoleon bằng tiếng Anh vào ô nhập mật khẩu, nhưng tiếng chuông vang lên báo sai mật mã.

https://thuviensach.vn

Cô suy nghĩ một chút, rồi nhập lại lần nữa: NapoléonBonaparte, enter, tiếng máy tính khởi động khiến sắc mặt cô giãn hẳn ra.

Cô bật dậy, lấy chiếc USB kia cắm vào CPU, nhanh tay mở ra, bên trong là một vài tập tin word… Cô mở tập tin đầu tiên, bên trong là tài liệu ghi chép một số bệnh tật. Ở đằng sau mỗi cái tên đều có mở ngoặc, trong ngoặc là ghi chú những cái tên các bộ phận trong cơ thể, có tim, có gan… đủ cả. Kỷ Lương nhớ qua những tên bệnh này, sau đó mở tập tin thứ hai, bên trong là toàn bộ tài liệu ghi chép về những bệnh nhân đã đến bệnh viện Thị Lập để điều trị hoặc khám bệnh, trong đó có đánh dấu một số thông tin cơ bản của mỗi người, ví dụ như nhóm máu, tình hình sức khỏe, địa chỉ, cách liên lạc…

Trong tập tin thứ ba là danh sách của một số người kèm theo số điện thoại liên lạc…

Kỷ Lương xem qua một lượt, đúng lúc này, ở tầng dưới của bệnh viện, Trương Minh Đức tươi cười bước vào thang máy, ấn vào nút lên tầng ba…

Vừa bước vào thang máy, gã đứng quay lưng lại camera giám sát, nụ cười trên mặt Trương Minh Đức liền biến mất, nghĩ đến những chuyện phiền phức kia, gã cảm thấy hơi khó giải quyết. Thời gian không còn nhiều, nếu không nhanh lên một chút, thì phiền phức này sẽ ập vào người gã, không thể tránh khỏi.

Gã còn đang suy nghĩ, thì thang máy dừng ở tầng hai, khi cửa mở ra, trên mặt hắn lại là nụ cười hiền hòa như bình thường.

“Bác sĩ Trương.” Người vừa bước vào là Kỷ Duệ và tiểu Dương.

“Khám xong chưa?” Nhìn Kỷ Duệ, nụ cười trên mặt Trương Minh Đức càng đậm hơn: “Để chú xem nào.” Gã cầm kết quả khám trên tay tiểu Dương, xem qua: “Nhóc thật khỏe mạnh.” Không giống lũ trẻ bây giờ, còn nhỏ tuổi mà không thiếu dinh dưỡng thì lại béo phì.

https://thuviensach.vn

Đinh—

Đến tầng ba, Trương Minh Đức bước ra ngoài, tiện tay kéo Kỷ Duệ ra: "Mẹ cháu đâu?"

"Cũng không biết cô Kỷ kia chạy đi đâu…" Nhắc đến, tiểu Dương liền oán giận: "Vừa rồi còn nói đi vệ sinh, sau đó thì đi biệt tăm không thấy bóng đâu." Để mặc con trai ở đây như vậy, thật quá bất cẩn. Một cậu nhóc đáng yêu thế này, nếu bị lừa đi mất thì làm sao? Cho nên, bây giờ cô ta mới đang đưa Kỷ Duệ đi tìm mẹ.

"Vậy à… Vậy trước hết cứ cho cậu nhóc vào phòng làm việc của tôi đi, để cậu bé ngồi đó chờ, đỡ phải chạy lung tung. Cô đi tới lễ tân nói với người ta, nếu mẹ cậu bé đến tìm, thì bảo cô ấy đến phòng làm việc của tôi nhận người là được."

"Vâng…"

Kỷ Lương vừa tắt máy vi tính, trả USB về chỗ cũ, đi tới gần cửa muốn ra ngoài, thì chợt nghe có tiếng nói chuyện từ ngoài cửa vọng vào, khiến cô chửi thầm trong lòng một câu, sau đó định tìm chỗ trốn…

"Chú bác sĩ ơi… cháu muốn đi tiểu, đi tiểu, cháu muốn đi tiểu…" đột nhiên Kỷ Duệ hô lên, kéo tay Trương Minh Đức: "Chú đưa cháu đi tiểu…"

Trương Minh Đức đang móc chìa khóa định mở cửa vào phòng, bị cậu bé kéo như vậy, đành phải dừng lại: "Đi nào! Chú đưa cháu đi tiểu trước vậy…"

Giọng nói vừa đi xa, Kỷ Lương vội vàng lẻn từ phòng làm việc ra, quay đầu chạy thẳng về phía phòng y tá, thừa lúc bên trong không có ai, liền nhanh tay thay bộ đồ y tác ra, đổi lại quần áo của mình, rồi chạy ra nhận con…

https://thuviensach.vn

Chương 102: Chuyện Kỳ Quái Ở Bệnh Viện (3)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

*

Chờ khi hai mẹ con an toàn quay về xe, Kỷ Lương mới dám thở phào một hơi.

“Anh Duệ, chuyện vừa rồi, cảm ơn con.” Nếu không phải tên nhóc này thông minh, thì cô đã thực sự bị gã kia túm được rồi.

Kỷ Duệ thắt dây an toàn, liếc cô một cái: “Nếu vừa rồi không phải con nhanh mắt để ý thấy trên khóa cửa có dấu vết bị động chạm, thì mẹ đã bị bắt từ lâu rồi.” Không thấy Kỷ Lương đâu, cậu cũng đoán người này lại lén lút đi làm gì đó, kết hợp với câu chuyện lúc trước mẹ cậu nói với cô y tá trẻ kia về bác sĩ Trương, cậu cũng không khó để đoán được, mẹ cậu chắc chắn đi điều tra tin tức về Trương Minh Đức. Thừa lúc cô y tá kia vào toilet tìm Kỷ Lương, cậu liền bấm số điện thoại tiếp tân của bệnh viện, hỏi xem bác sĩ Trương Minh Đức có ở phòng làm việc không, muốn hẹn lịch khám, kết quả là sau khi nhân viên ở đó kiểm tra lại thì nói cho cậu biết, bác sĩ đã đi ra ngoài rồi!

Cho nên, cậu giả vờ muốn đi tìm mẹ, trên thực tế là muốn giúp mẹ cậu theo dõi tình hình bên ngoài phòng làm việc, nhìn thấy Trương Minh Đức quay về, cậu mới túm lấy cô y tá trẻ, nói muốn lên tầng ba.

Kỷ Lương khẽ cười, lại ngọt ngào tâng bốc cậu vài câu, nói cái gì mà đại ân đại đức của anh Duệ, tiểu nhân sẽ ghi lòng tạc dạ, trọn đời không quên,

https://thuviensach.vn

nói thêm mấy câu kiểu nịnh bợ gì đó, nhưng mà, lại khiến anh nhỏ nhà họ Kỷ nghe mà mát lòng mát dạ.

“Sao rồi mẹ? Có tìm được cái gì không ạ?”

Kỷ Lương vừa lái xe vừa kể cho cậu nghe chuyện mình phát hiện trong phòng làm việc của Trương Minh Đức, đương nhiên cũng không thể bỏ qua công lao to lớn của Kỷ Duệ, vì cô đã sử dụng cách phá mã mà cậu dạy để phá mật mã máy tính của Trương Minh Đức, đang nói cao hứng thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị: Hạ Vũ.

“Alo…” Kỷ Lương ấn vào nút loa ngoài.

“Em đang ở đâu thế? Anh vừa gọi điện về nhà mà không thấy ai nghe máy.”

Giọng nói quen thuộc khiến Kỷ Lương cảm thấy vô cùng thoải mái: “À — em và anh Duệ đang ở ngoài.”

“Không phải hôm nay tiểu Duệ phải đi học sao?”

Xong rồi! Tự dâng mình nên họng súng rồi, lúc này Kỷ Lương mới nhớ ra, hôm nay là thứ sáu, không phải cuối tuần. Tuy con trai mình rất giỏi giang, nhưng Hạ Vũ lại cực kỳ cố chấp với hai chữ “kỷ luật”. Cũng vì thế, nên trong việc học hành của anh Duệ, anh luôn nghĩ, anh Duệ rất thông minh, nhưng nếu chính cậu nhóc đã chọn đến trường để học, thì phải chấp hành kỷ luật của trường học. Ngày nào phải đi học thì nhất định phải đi, chứ không phải là phụ thuộc vào ‘tâm trạng’ của cậu nhóc mà muốn đi học thì đi, không muốn đi thì nghỉ — có trời biết, ngay cả giáo viên chủ nhiệm lớp cậu cũng không quản mấy chuyện này! Giáo viên chủ nhiệm kia coi Kỷ Duệ như bảo bối vậy, cho cậu tự do một cách tối đa, còn nói rất hoa mỹ là: một cậu bé thông minh như Kỷ Duệ, thì trong lòng sẽ tự biết chừng mực, chúng ta là người lớn, không cần phải can thiệp vào cuộc sống của cậu bé quá nhiều, ngược lại, nên tạo điều kiện cho tự bản thân cậu phát triển thì tốt

https://thuviensach.vn

hơn, người lớn chỉ cần xuất hiện đúng thời điểm để định hướng cho cậu là được rồi.

“Ha ha a—” Kỷ Lương cười nhạt: “Chuyện này… việc đó…”

Kỷ Duệ lườm cô một cái xem thường, rồi nói chen vào: “Kỷ Tiểu Lương đưa con ra ngoài, nói muốn mua quà cho bố…”

“Quà gì?”

Quả nhiên người đàn ông ở đầu dây bên kia hơi ngạc nhiên, không hiểu ‘quà’ mà họ nói là cái gì.

“Vâng! Quà sinh nhật của bố.” Kỷ Duệ bổ sung thêm.

…

Đầu dây bên kia im lặng một chút, rồi một lát sau, giọng nói của anh mới vang lên: “… Lần sau không được viện cớ này nữa!”

SAFE!!! (An toàn)

Nghe giọng điệu này của Hạ Vũ, Kỷ Lương biết ngay mình an toàn rồi, liền bật ngón tay cái với con trai. Tên nhóc này suy nghĩ nhanh thật, cô còn chưa nghĩ ra lý do này: “Có chuyện gì không anh?” Cô vội vàng chuyển đề tài khác, hỏi lý do anh gọi điện đến.

“… Không.”

Không à?

Kỷ Lương chớp chớp mắt: “Thật sự không có chuyện gì sao?” Không thể nào. Với kiểu người năng suất như Hạ Vũ, không thể nào lại đi làm mấy chuyện vô dụng thế này!

https://thuviensach.vn

“… Ừ!”

Không ổn! Kỷ Lương lẳng lặng liếc nhìn con trai, ý muốn hỏi xem có biết có chuyện gì xảy ra không? Kết quả là nhận ngay một cái nhìn khinh bỉ của con trai, đồng thời lẳng lặng dùng khẩu hình nói: “Ngốc nghếch!” Sau đó, tên nhóc kia quay đầu ra cửa, ngồi ngắm phong cảnh bên ngoài, không thèm để ý đến cô nữa.

A, tên nhóc xấu xa!

“Sao em không nói gì?”

“A… nói… nói gì…” Nói gì cơ chứ: “Vậy… chuyện đó… anh thích quà gì?”

“Em tặng là được, cái gì cũng được.”

Ôi trời?

Đây có được gọi là lời đường mật không?

Khóe môi Kỷ Lương cong lên vui vẻ, rõ ràng câu nói của Hạ Vũ khiến cô vô cùng thích thú: “Vậy em sẽ mua theo ý em…” Cô cười ha ha rồi hỏi thăm chuyện bên đó của anh có thuận lợi không, Hạ Vũ liền kể cho cô nghe một số tình hình bên chỗ mình, còn có mấy chuyện nghịch ngợm của đám tân binh khiến Kỷ Lương vô cùng thích thú. Hai người cứ tán gẫu như vậy, nói trên trời dưới biển toàn chuyện tào lao, cho tới tận khi bên phía Hạ Vũ có người vào báo cáo nên cuộc nói chuyện mới bị gián đoạn!

Sau khi cúp điện thoại, Kỷ Lương xem lại thời gian trò chuyện, chợt giật mình khi thấy họ nói chuyện đến gần nửa tiếng! Hả?! Hai người nói chuyện lâu thế cơ à? Vậy mà sao cô không có cảm giác là thời gian đã qua nhanh như thế nhỉ?!

https://thuviensach.vn

“Đã là vợ chồng già rồi, mà còn học đòi thanh niên nấu cháo điện thoại… Hừ…” giọng nói khinh thường vang lên bên cạnh, nhất là tiếng hừ cuối cùng, vừa khinh bỉ lại thêm chút vị chua chua, khiến Kỷ Lương nghe mà giật mình!

Hả—

Đây… đây là nấu cháo điện thoại trong truyền thuyết sao?

Nấu cháo điện thoại… với Hạ Vũ à?

Kỷ Lương cong khóe môi, đột nhiên cảm thấy phát hiện này còn kỳ tích hơn cả bảy kỳ tích lớn trên thế giới. Khi còn đi học, cô thường xuyên nhìn thấy đám bạn cầm điện thoại, nói chuyện tới cả tiếng đồng hồ. Lúc đó, cô cong không hiểu vì sao gọi điện thoại mà có thể nói lâu như vậy… Hơn nữa, lại toàn nói chuyện trên trời dưới biển, chỉ có ba chữ khái quát là: nói tào lao. Không ngờ cô cũng có một ngày như thế, cũng biết nấu cháo điện thoại.

Đời người…

Thật sự rất kỳ lạ…

“Anh Duệ, sao anh lại nhớ rõ sinh nhật của Hạ Vũ?” Nếu không phải cậu vừa nhắc tới, thì suýt nữa Kỷ Lương đã sơ ý quên mất rồi. Mấy ngày nữa là sinh nhật Hạ Vũ — chuyện này nếu là trong mấy năm trước khi cô còn thầm mến anh, thì sẽ tuyệt đối không xảy ra. Khi đó, cô nhớ rõ sinh nhật của Hạ Vũ còn hơn cả sinh nhật của mình! Ngày sinh nhật của mình, có thể không cần ăn bánh kem, nhưng ngày sinh nhật của Hạ Vũ, thì nhất định cô sẽ mua một chiếc bánh kem nhỏ về ăn… Giờ nghĩ lại, thật sự là ngốc nghếch đến đáng yêu… Nhưng mà, những thứ cô nghĩ rằng mình sẽ nhớ mãi không quên, thì dạo gần đây lại không còn để ý quá nhiều như vậy nữa…

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ đúng như người ta nói: Không chiếm được mới là đẹp nhất, khi chiếm được rồi sẽ mất giá trị sao?!

"… Con nói bừa thôi, ai ngờ lại trùng hợp như vậy."

"Ừ ừ— đúng thế, đúng là trùng hợp." Còn lâu cô mới tin.

"Đúng là trùng hợp mà!" Cậu cũng vẫn kiên trì khẳng định đó là trùng hợp.

Kỷ Lương đưa tay xoa đầu cậu, có phải trùng hợp hay không cũng không quan trọng. Quan trọng là… trong lòng tên nhóc kỳ quặc này xem ra đã bắt đầu tiếp nhận người nào đó…

Còn một điều quan trọng hơn nữa là: "Anh Duệ… mẹ nên mua quà gì bây giờ…"

Anh nhỏ nhà họ Kỷ quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt phiền não của cô, rất thẳng thắn nói: "Liên quan gì tới con chứ! Hừ—"

Ngay vào giây phút này, Kỷ Lương thật sự muốn bóp chết tên nhóc quỷ chỉ biết đốt lửa mà không chịu dập này.

*

Tuy trong lòng Kỷ Lương vẫn băn khoăn chuyện quà sinh nhật cho Hạ Vũ, nhưng đồng thời cô cũng không buông tha chuyện của tên Trương Minh Đức được.

Cô quyết định 'hạ thủ' từ những người có tên trong danh sách ở file word đầu tiên trong máy tính của Trương Minh Đức. Buổi tối hôm vừa từ bệnh viện về, cô liên hệ ngay với Lý Trạch, người đã từng là đồng nghiệp với cô, nhờ hắn hỗ trợ tìm phương thức liên lạc với những người có tên trong file word đó.

https://thuviensach.vn

À! Chuyện này cũng phải giải thích một chút, sau khi chân của Hạ Vũ khôi phục lại, và Kỷ Lương cũng đã cai nghiện được ma túy, bọn họ liền quay lại căn nhà lúc trước mà hai mẹ con nhà họ Kỷ đã từng ở. Cho nên, hiện giờ Kỷ Lương cũng coi như là một nhân viên cảnh sát ngoài biên chế của Cục cảnh sát, cũng chính là Cục cảnh sát mà lúc trước cô đã từng công tác — đi một vòng, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát. Đời người có những lúc buồn cười như vậy đấy.

Ngày hôm sau, Lý Trạch đã gửi bưu kiện những thông tin cô cần đến cho cô!

Đất Trung Quốc rộng lớn, người Trung Quốc cũng rất đông, cho nên cũng có rất nhiều người trùng họ trùng tên. Trong một thành phố, muốn tìm một người tên Trương Tam, thì tùy tiện cũng có thể túm được mấy chục người đến, cả trai lẫn gái, già trẻ, lớn bé, đủ cả. Kỷ Lương vốn tưởng đây là một lượng công việc không nhỏ, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra, thật ra những người cô muốn tìm lại rất đơn giản! Bởi vì…

Họ đều là người chết!

Cô cầm hồ sơ tin tức có liên quan đến những người chết kia lên đọc.

Mỗi một ngày, mỗi giờ, mỗi phút, ở mỗi quốc gia đều có người chết, hoặc là tự tử, hoặc là bị giết, hoặc ngoài ý muốn.

Kỷ Lương hỏi Lý Trạch, liệu có thể hỏi được nguyên nhân chết của những người này không, thì câu trả lời đều là, những người này đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mà, rốt cuộc là chết thế nào, thì tư liệu ở cục cảnh sát cũng không nắm rõ được. Những chuyện này Kỷ Lương cũng biết, những tư liệu lưu giữ trong cục cảnh sát chỉ ghi lại nguyên nhân xảy ra sự cố, còn tình trạng của nạn nhân sau đó, thì không hề có tài liệu gì, trừ khi là nạn nhân của một vụ án cực kỳ nghiêm trọng.Mà danh sách những người

https://thuviensach.vn

trong tay cô, thì đều không phải nạn nhân của vụ án nghiêm trọng gì, ngược lại… còn là mấy người dân rất bình thường…

Để lấy được hồ sơ bệnh án của những người này, một cách là đến bệnh viện tìm kiếm trực tiếp hồ sơ bệnh án của họ, cách này hiển nhiên không được. Cho nên, Kỷ Lương chọn một cách khác…

Cô đi ô tô đến những địa chỉ mà Lý Trạch cung cấp. Nhà của mấy người trong danh sách đều ở quê, khá xa, nên cô tạm thời không đến đó, mà đi trước tới mấy nhà ở gần đây đã.

Tuy việc đi hỏi lại chuyện của người chết, thực sự là một lần nữa cứa dao vào vết sẹo vừa lành của người nhà nạn nhân, nhưng… trong lòng cô vẫn còn rất nhiều nghi ngờ cần phải được lý giải.

Nhìn căn nhà đơn sơ trước mặt, Kỷ Lương bước tới, hỏi xem có người trong nhà không. Chỉ một lát sau, một bà lão tóc hoa râm hơi gù đi ra, bộ quần áo màu xám ôm lấy cơ thể gầy gò đến trơ xương của bà. Bà nheo mắt nhìn người đang đứng ở cửa, hỏi xem là ai.

Kỷ Lương bước tới, to giọng hỏi: “Xin hỏi, đây có phải nhà của Lý Lệ Linh không ạ?”

Cô vừa dứt lời, thì nhìn thấy thân mình của bà lão như chấn động, ánh mắt vốn mờ đục lại càng như u ám hơn vài phần. Bà khẽ gật đầu, nói phải, sau đó hỏi Kỷ Lương đến có việc gì? Kỷ Lương bước tới, kéo chiếc ghế bên cạnh bà lão, ngồi xuống, nói mình là bạn học của Lý Lệ Linh — trong hồ sơ, tuổi của Lý Lệ Linh cũng tầm tầm tuổi cô, cho nên thân phận bạn học này là cực kỳ thích hợp. Còn về chuyện lý do tới chơi, thì cô cũng đã chuẩn bị tốt rồi, cô sẽ nói một là một nhiếp ảnh gia, đến đây để tìm cảm hứng, nhớ ra đây là nhà của Lý Lệ Linh nên tới chơi, đã lâu không được gặp bạn học cũ.

https://thuviensach.vn

Cô vừa nói xong, nước mắt bà lão liền rơi xuống tí tách. Bà cầm tay Kỷ Lương, vô cùng bi thương. Lúc này, một người trung niên từ bên ngoài về, vừa nhìn thấy tình cảnh này, liền quát Kỷ Lương rồi vội hỏi bà lão xem có chuyện gì. Bà lão buồn bã giới thiệu thân phận và lý do Kỷ Lương đến cho người trung niên kia nghe. Lúc này, người trung niên kia mới bỏ đi thái độ thù địch, rút một điếu thuốc ra, châm lửa hút.

Sau khi nói chuyện, Kỷ Lương mới biết, bà lão đó là bà ngoại của Lý Lệ Linh, còn người đàn ông trung niên kia là cậu của cô ta. Bố mẹ Lý Lệ Linh mất trong một trận hỏa hoạn, cô được bà ngoại nuôi lớn lên. Qua lời kể của họ, thì từ nhỏ Lý Lệ Linh đã là một cô bé rất nghe lời, thành tích học tập cũng rất tốt, thậm chí còn là một cô bé đầu tiên thi đỗ đại học Y ở thôn của họ. Lúc ấy, người nhà họ đều nở mày nở mặt, trong thôn còn khen thưởng tặng quà nữa… Khi nói đến đây, vẻ mặt nặng nề của người đàn ông trung niên kia cũng như giãn ra một chút vì nhớ đến những hồi ức tốt đẹp này…

Khi Lý Lệ Linh lên đại học, cô rất chăm chỉ, lấy được rất nhiều học bổng này nọ, còn tự mình đi làm thêm bên ngoài, cho nên cơ bản không dùng đến tiền trong nhà, ngược lại, còn thường xuyên gửi tiền về nhà.

Sau khi tốt nghiệp, cô ở lại công tác trong một bệnh viện lớn, tiền lương và đãi ngộ rất tốt… Chỉ không ngờ, đột nhiên có một ngày, bọn họ nhận được điện thoại của bệnh viện, nói Lý Lệ Linh hiện đang cấp cứu trong viện…

“Người ta nói là nó uống thuốc tự tử!” Cậu Lý lại rít một hơi thuốc thật dài, sau đó ném tàn thuốc xuống đất, dập tắt: “Một cô gái tốt như thế, làm sao có thể tự tử chứ…”

“Hồi đó Lệ Linh làm ở bệnh viện Thị Lập đúng không ạ?!”

“Hình như không phải. Bệnh viện lớn lắm… Khi đó, mọi người trong thôn còn nói đất nhà chúng ta có phong thủy tốt, nuôi được một cô bé giỏi

https://thuviensach.vn

giang như Lệ Linh. Đâu ngờ…” Nói tới đây, hốc mắt cậu Lý lại đỏ ửng, nhìn mẹ già đã đang chầm chậm bước vào phòng trong: “Từ nhỏ Lệ Linh đã rất thân thiết với mẹ tôi. Lần này con bé ra đi, bà không chịu nổi, sau khi ốm nặng một trận, thì luôn miệng lẩm bẩm rằng con bé chết oan, nói Lệ Linh về tìm bà, kêu oan với bà, khiến bà đau lòng vô cùng…”

Kỷ Lương đứng dậy, hỏi xem liệu có thể thắp cho Lý Lệ Linh nén hương hay không. Cậu Lý liền dẫn cô đi vào căn phòng của bà ngoại Lý.

Trong phòng của mấy người già ở nông thôn thường có vẻ rất u ám, giống như phòng của bà ngoại Lý vậy. Đây chỉ là một căn phòng bình thường, bên trên lợp ngói, vừa nhìn là biết được xây đã lâu, bên trong còn có cảm giác ẩm mốc, sáng tối lờ mờ. Cô đi theo cậu Lý vào nhà, sau đó lại rẽ vào một căn phòng nhỏ. Trong phòng vừa tối vừa u ám, chỉ có duy nhất một chiếc cửa sổ treo mành vải khiến không khí trong phòng càng thêm quỷ dị.

Di ảnh của Lý Lệ Linh được đặt trên bức tường phía Bắc, là một bức ảnh đen trắng, trước mặt còn đặt đĩa hoa quả, cũng với hai châm đèn trắng bên cạnh. Sau khi Kỷ Lương nhìn kỹ tấm ảnh đen trắng kia, cô sợ hãi tới mức suýt nữa thì hét ầm lên —.

Trên bức ảnh, là một cô gái trẻ rất xinh đẹp, có nụ cười ngọt ngào, tươi rói, cùng mái tóc dài mượt mà bay bay. Đôi lông mày kia, đôi mắt kia, sống mũi kia, cái miệng kia cùng với mái tóc đen dài đó, Kỷ Lương đã quá quen thuộc, chỉ là…

Cô gái này, chính là người vẫn ngày ngày xuất hiện trong giấc mơ của cô, cô gái khiến cô ngủ cũng không yên!!!

Dưới ánh nến lờ mờ lay động, hình ảnh của cô gái đó như được tiếp thêm vài phần ‘sức sống’, cứ như lúc nào cũng có thể nhảy bổ ra từ khung ảnh, lao về phía cô vậy.

https://thuviensach.vn

“Cô Kỷ!”

Kỷ Lương hồi phục tinh thần, cậu Lý đã châm sẵn ba nén hương cho cô, sau khi hai người thắp hương xong, Kỷ Lương không dám ở lại lâu trong căn phòng đó nữa, liền đi ra ngoài sân. Ánh sáng bên ngoài khiến cô thở phào một hơi, không còn ngột ngạt đến phát sợ như trong phòng nữa. Cậu Lý phát hiện ra cô hơi khác lạ, liền hỏi cô có ổn không, nhìn mặt cô có vẻ trắng bệch ra.

Kỷ Lương đâu dám kể với ông ta giấc mơ kia, chỉ nói trong người hơi khó chịu, không ngờ lại có chuyện thế này, đành khuyên nhủ bọn họ đừng quá đau lòng.

“Lúc ấy… chú không hỏi vì sao Lý Lệ Linh uống thuốc tự tử sao ạ?” Tuy cảm thấy làm thế này thật không phúc hậu, nhưng Kỷ Lương vẫn phải hỏi.

“Cảnh sát nói có thể là do vấn đề tình cảm của người trẻ tuổi, sau đó kết án qua loa.” Cậu Lý cười có vẻ hơi gượng gạo: “Mấy người thành phố làm việc gì cũng đòi tiền, không có tiền thì không làm được.”

Kỷ Lương nghẹn lời, không thể phản bác.

Quả thật, hiện giờ có một số cục cảnh sát làm việc như thế, nếu không phải có người quen cấp trên hoặc tiêu tiền đúng chỗ, thì bình thường đều mặc kệ cho cấp dưới tùy tiện kết án, hoặc tha hoặc giữ, mấy chuyện này cô cũng không quản được, cái cô có thể làm, chỉ là làm hết khả năng của mình, để không thẹn với lòng thôi.

Nói thêm vài câu nữa, Kỷ Lương liền chào cậu Lý rồi rời đi. Cậu Lý đưa cô ra đến trước sân, ngay lúc Kỷ Lương đang định lên xe, đột nhiên ông lại nhớ ra một chuyện. Ông nói, khi Lý Lệ Linh đi làm không bao lâu, lúc về nhà còn mang theo một đống đồ gì đó. Lúc ấy, mọi người đều khuyên, cô vừa đi làm, nên tiết kiệm một chút còn chuẩn bị cho việc kết hôn sau này, nhưng Lý Lệ Linh không thèm để tâm, nói cái gì mà tiền không phải là vấn

https://thuviensach.vn

đề. Cô ta còn nói, sau này sẽ mang thật nhiều tiền về xây nhà mới cho bà ngoại. Hồi đó, khi Lý Lệ Linh về, cô còn lái một chiếc xe đắt tiền về, nói chiếc xe đó là của bạn cô.

Lúc ấy, bọn họ cũng chỉ nghĩ là cô tùy tiện nói cho qua chuyện, nhưng sau đó, số lần Lý Lệ Linh về nhà ít đi, có điều lại thường xuyên gửi tiền về cho họ, dặn họ chăm sóc tốt cho bà ngoại v.v…

“Tôi vẫn không dám nói ẹ tôi biết… Lý Lệ Linh trẻ tuổi, rất có năng lực, nhưng mà… một cô gái trẻ, cũng không thể nào kiếm được nhiều tiền như thế…” Cậu Lý hơi khó nói: “Sau đó, tôi lại nghe nói… dạo này… ở thành phố, có một số kẻ có tiền, hay thích đi tìm mấy cô gái trẻ vừa tốt nghiệp như Lý Lệ Linh để căp kè… rồi cho rất nhiều tiền…”

Kỷ Lương biết ông ám chỉ cái gì, đó là một từ được lưu hành rất rộng rãi ở thời bây giờ: “gái bao”.

Vốn là một cụm từ không hay ho gì, nhưng hiện giờ lại thành cụm từ rất thịnh hành. Nếu chỉ là lời nói thì còn đỡ, nhưng nghiêm trọng hơn, một số sinh viên và cô gái trẻ thời nay, thậm chí còn coi đó là một dạng ‘sự nghiệp’, họ cho rằng được bao dưỡng cũng là một loại tư bản. Tôi trả cho anh thanh xuân, sức trẻ, anh trả cho tôi phí ‘công tác’ tôi đáng được nhận. Một xu hướng xã hội như thế, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bi ai.

Kỷ Lương an ủi ông, nói Lý Lệ Linh thông minh như vậy, sẽ không thể nào làm việc ngốc nghếch như thế được, rồi lái ô tô rời đi.

Nhưng… chuyến đi đến nhà họ Lý lần này, đúng là cho cô không ít thông tin.

Ngày hôm nay, cô đi thăm mấy nhà, đều là những gia đình có điều kiện kinh tế bình thường. Nguyên nhân tử vong của nạn nhân cũng gần giống nhau, đều là bị trọng thương, rồi được đưa tới bệnh viện cấp cứu, rõ ràng là

https://thuviensach.vn

đã phẫu thuật thành công, nhưng vài ngày sau lại đột nhiên tử vong. Phía bệnh viện giải thích là sau phẫu thuật không được chăm sóc cẩn thận, dẫn đến bị nhiễm trùng mà chết…

Mấy chuyện kiểu này, nếu như xảy ra vài lần chắc chắn phải bị xét xử, nhưng lợi hại ở chỗ, rõ ràng đã nhiều lần xảy ra chuyện như vậy, nhưng lại không hề bị lên báo! Nguyên nhân chủ yếu là: trứng chọi đá, không ăn thua! Cô vừa nói, điều kiện kinh tế của mấy gia đình này rất bình thường, đương nhiên không thể nào đối đầu với bệnh viện Thị Lập được. Hơn nữa, bọn họ cũng không có đủ chứng cứ chính xác để chứng minh lỗi thuộc về họ. Quan trọng hơn nữa… bọn họ không nghi ngờ phía bệnh viện, không phải là vì bên bệnh viện cũng đã cố gắng hết sức để cứu chữa bệnh nhân sao?

Có một số việc người ta thường hay nhận định như vậy. Khi có chuyện phát sinh, người ta chỉ nhìn thấy một mặt của nó, mà không nghĩ đến là, trước thời điểm này, hoặc sau thời điểm này, còn có thể có những mặt khác của nó xuất hiện, như vậy, người ta cũng sẽ không bao giờ liên hệ những mặt đó lại với nhau. Đây chính là tình huống của người nhà bệnh nhân, bọn họ chính là những mặt bị cô lập đó.

Hiện giờ, Kỷ Lương đang đóng vai trò là người đi nối dây, liên hệ hết những chi tiết kia lại, sau đó phát hiện ra những điểm kỳ quái trong đó.

Phát hiện ra manh mối, đương nhiên sẽ có thể phá giải được chuyện này.

Giống như lúc trước cô đã nói, cô chỉ có thể làm hết khả năng của mình để không thẹn với lòng.

Lần này, cô giống như đi vào một mê cung vậy, Lý Lệ Linh là một manh mối mấu chốt, cô quyết định sẽ bắt đầu từ người này.

Sau khi quay về thành phố, Kỷ Lương đến thẳng cục cảnh sát tìm Lý Trạch, hy vọng có thể tìm thêm một chút tư liệu về Lý Lệ Linh. Lý Trạch

https://thuviensach.vn

không nói nhiều, lập tức đi tìm cho cô. Kỷ Lương ngồi hàn huyên với mấy đồng nghiệp trong cục một lúc, mọi người đều hỏi có phải cô đang điều tra trọng án gì không, không khéo lại sắp nổi tiếng.

Kỷ Lương cười nói đâu có chuyện đó, nói bây giờ cô chỉ ở nhà dưỡng lão thôi. Dù sao vụ việc này cũng chưa chính thức thành lập án, cho nên không tiện để mấy đồng nghiệp tham gia vào, nếu không sẽ có người nói cô làm trái trình tự — mấy thứ trình tự làm việc này nọ đúng là rắc rối, trói chân trói tay người ta.

May mà từ trước đến giờ Kỷ Lương vẫn không quá quan tâm đến những việc đó, cũng như câu nói vẫn lưu hành trong cục cảnh sát lúc trước: nếu bạn giảng giải về kỷ luật với cảnh sát Kỷ, cô ấy sẽ giở trò lưu manh với bạn, nếu bạn giở trò lưu manh với cảnh sát Kỷ, cô ấy sẽ càng lưu manh hơn bạn.

Cho nên, cô luôn khéo léo lợi dụng lỗ hổng của thân phận mình, yêu cầu những tư liệu này rồi mới bắt đầu phân tích, điều tra.

“Đội trưởng Luong, có phải có vụ án gì không?” Vừa rời đi một lúc, Lý Trạch đã quay lại hỏi cô: “Có cần tôi giúp gì không?”

“Bây giờ thì chưa, đến lúc cần, chắc chắn tôi sẽ gọi cậu.” Kỷ Lương vỗ vỗ vai hắn, bảo hắn cứ đi lo việc của mình, còn cô bắt đầu xem xét qua hồ sơ về Lý Lệ Linh. Tên nhóc Lý Trạch này làm việc cũng thật hiệu quả, đưa cho cô một túi hồ sơ lớn có vẻ nặng, bên trong là tất cả mọi hồ sơ, tư liệu về Lý Lệ Linh.

Mọi chuyện lúc trước của Lý Lệ Linh hầu như đều giống cậu Lý đã kể. Sau khi tốt nghiệp, nơi cô làm việc đầu tiên là bệnh viện Thị Lập, quả thực là cô ấy rất may mắn. Có rất nhiều sinh viên trường Y, sau khi tốt nghiệp cùng lắm cũng chỉ có thể thực tập tại một số bệnh viện nhỏ trước, tích lũy

https://thuviensach.vn

kinh nghiệm, rồi sau đó tham gia một đống các kỳ thi này nọ, rồi mới có thể chen được chân vào bệnh viện Thị Lập.

Cô xem qua thành tích ở trường của Lý Lệ Linh, đúng là không tồi, nhưng những điểm số này, cũng không đủ để ngay sau khi tốt nghiệp, cô có thể có cơ hội công tác tốt như vậy được, nhất là ở trong thời đại mọi người đều dựa vào bố mẹ hoặc quan hệ đằng sau như bây giờ. Một cô gái đến từ nông thôn như cô ấy thì lại càng không thể.

Kỷ Lương nhìn tình hình lúc thực tập của cô, vì có thành tích tốt, nên đã được phân tới thực tập ở bệnh viện Thị Lập. Lúc đó, bác sĩ đã hướng dẫn cô ấy, đúng như cô đoán, là Trương Minh Đức.

Kỷ Lương khẽ gõ bàn, quả nhiên là đáng để suy nghĩ. Cô lại xem tiếp các giấy tờ khác trong hồ sơ, những tin tức có liên quan đến Lý Lệ Linh khi còn học đại học, tìm mấy người bạn học thân thiết của Lý Lệ Linh. Quả nhiên, cô tìm được thêm mấy cái tên khác, sau đó liên hệ với mấy tin tức liên quan, cuối cùng cũng tìm được người bạn học cùng đến thực tập ở bệnh viện Thị Lập với Lý Lệ Linh.

Cô gọi điện thoại cho người đó. Lần này Kỷ Lương dùng thân phận cảnh sát, nói thẳng rằng cảm thấy cái chết của Lý Lệ Linh năm đó hơi khác thường, muốn tìm cô ấy để phối hợp điều tra một chút. Sau đó, hai người liền hẹn ở một quán cafe, khoảng bốn giờ chiều, Kỷ Lương gặp được bạn học của Lý Lệ Linh.

Người bạn học này tên là Vương Nhã Phân, dáng vẻ không xinh đẹp bằng Lý Lệ Linh, chỉ giống như một người qua đường ất giáp nào đó, giờ đang công tác trong một bệnh viện tư nhân.

Ngồi vào bàn, sau khi bồi bàn bê trà bánh ra, Kỷ Lương vẫn đang nghĩ xem nên bắt đầu thế nào, thì Vương Nhã Phân đã lên tiếng trước. Mặt cô ta mang một chút vẻ khinh thường, còn thêm vẻ vui sướng khi người khác

https://thuviensach.vn

gặp họa: “Tôi biết chuyện đó không đơn giản như vậy mà, cái cô nàng lẳng…” có lẽ là đột nhiên nhớ ra thân phận đặc thù của Kỷ Lương, cô ta liền sửa lại: “Lúc ấy tôi đã nghĩ cái chết của Lý Lệ Linh có vấn đề rồi.”

“Cô nói thế là sao?”

“Cô ả cặn bã kia đâu có sạch sẽ gì cho cam.” Vương Nhã Phân bĩu môi, ra vẻ thần bí nói: “Cô ả đó ấy mà, chính là một ả hồ ly lẳng lơ bị bao dưỡng.”

“A?” Kỷ Lương ra vẻ kinh ngạc: “Cô có biết ai bao dưỡng cô ấy không?”

“Còn ai vào đây nữa.” Vương Nhã Phân nhấp một ngụm trà: “Còn không phải là cái tay bác sĩ Trương kia sao? Lúc trước, khi còn thực tập, cả ngày cô ta đều luôn miệng nói bác sĩ Trương thế này, bác sĩ Trương thế kia, không có việc gì cũng chạy tới phòng làm việc của gã, miệng thì nói là có việc cần học hỏi, nhưng đóng cửa phòng rồi thì ai mà biết bên trong làm gì chứ.”

“Chuyện này cũng không thể nói lung tung được, có lẽ cô ấy thật sự có việc cần hỏi thì sao.”

“Tôi không nói lung tung… Chính mắt tôi nhìn thấy họ ôm nhau mà.” Mặt Vương Nhã Phân đầy vẻ chắc chắn: “Chắc chắn là hai người họ có quan hệ đó.” Nói xong, giọng cô ta đầy vẻ tức giận: “Cũng vì lúc ấy bị tôi nhìn thấy, nên sau đó, trên bản đánh giá chất lượng thực tập của tôi, tay họ Trương kia làm khó tôi khắp nơi, cuối cùng tôi chỉ tốt nghiệp hạng trung bình, làm tôi mất rất nhiều cơ hội tốt.” Nói tới đây, Vương Nhã Phân lại nghiến răng nghiến lợi, cô ta vốn có thể có cơ hội làm việc ở chỗ khác tốt hơn nhiều.

“Cô ta còn không chịu nghĩ xem, chỉ là một cô gái từ nông thôn lên thành phố, không quyền không thế, làm sao có thể đấu lại được bà xã của vị bác sĩ Trương ‘vĩ đại’ kia chứ. Người ta đường đường là con gái của giám đốc

https://thuviensach.vn

bệnh viện, tùy tiện tung tiền ra cũng có thể đè chết cô ấy rồi.” Nói tới đây, mặt Vương Nhã Phân không thể giấu được vẻ đắc ý: “Còn muốn so với người ta à?! Tay họ Trương kia là người khôn khéo đến thế nào cơ chứ? Làm sao có thể vì cô ta mà đắc tội con gà mái vàng ở nhà được.”

“Bà xã của bác sĩ Trương… biết chuyện này sao?”

“Tay họ Trương kia rất thông minh, nhưng vợ gã cũng không hề ngốc.” Vương Nhã Phân có vẻ rất không có cảm tình với Trương Minh Đức, mở miệng ra là tay họ Trương này, tay họ Trương kia. Có điều, như thế cũng đúng thôi, nếu thực sự vì Trương Minh Đức cố tình gây khó dễ mà ảnh hưởng tới sự nghiệp của cô ta: “Hơn nữa, phụ nữ đều rất nhạy cảm, ít nhiều cũng có thể cảm nhận được người đàn ông thường ngủ bên cạnh mình thay đổi như thế nào. Có một thời gian ngắn, vợ của tay họ Trương kia rất hay đến bệnh viện, đến bất thình lình. Lúc ấy, cô nàng nhà giàu kia còn nói trước mặt mọi người rằng: “tôi biết bộ dạng của chồng tôi không tồi, lại tốt tính, nhưng không có nghĩa là anh ấy cũng dễ ăn dễ uống, tùy tiện thấy cái gì thì ăn cái đó, càng không phải là chó hoang chạy ngoài đường, ngay cả rác rưởi trong thùng rác mà cũng ăn. Có điều, chỉ sợ có một số người nông nổi, không nhận thức được rõ ràng thân phận và trọng lượng của mình, cả ngày chỉ mơ tưởng đến những giấc mơ không thuộc về mình. Những giấc mơ hão huyền đó, rồi sẽ có một ngày phải tỉnh dậy, đến lúc đó, đừng để tỉnh mộng rồi lại thành công dã tràng…’.” Vương Nhã Phân bắt chước giọng điệu của vợ Trương Minh Đức kể lại: “Lúc ấy, tôi cũng chẳng vui vẻ gì, nhưng sau đó không bao lâu, thì Lý Lệ Linh lại xảy ra chuyện. Tôi đã nghĩ…” Vương Nhã Phân ghé sát vào Kỷ Lương, nhỏ giọng nói: “Liệu có phải vợ của tay họ Trương kia, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, quyết định ‘hạ đòn sát thủ’ tiêu diệt tiểu tam hay không.”

“Chuyện này càng không thể nói lung tung được…”

Vương Nhã Phân liếc cô một cái: “Tôi cũng đâu có nói là họ thật sự đi giết người đâu… Nhưng mà, cô nghĩ thử mà xem, Lý Lệ Linh còn trẻ như

https://thuviensach.vn

vậy, sao có thể là đối thủ của người ta. Người đàn bà đó chỉ cần dùng một chút thủ đoạn thôi, cũng có thể khiến cho Lý Lệ Linh tự sụp đổ, rồi không chịu nổi phải uống thuốc tự sát rồi."

"…" Đó thực sự cũng là một cách… Kỷ Lương cười gượng, quả thật là thế giới tình cảm của những người này quá phức tạp.

Khi hai người đang trò chuyện, ngoài cửa lại có người đi vào, khiến chuông gió treo ở cửa ra vào kêu lên, theo thói quen nghề nghiệp, Kỷ Lương ngẩng đầu nhìn theo phản xạ, thấy ngay người vừa bước vào.

Thật đúng là… không thể tình cờ hơn được nữa!

Khóe miệng Kỷ Lương bất giác co rút mạnh, trong lòng thầm cảm thán, thế giới này thật quá nhỏ, ở đây mà cũng gặp nhau được.

"Thật tình cờ, cô Kỷ, cô cũng tới đây uống trà à." Trương Minh Đức bước tới chào hỏi, sau đó nhìn thấy Vương Nhã Phân ngồi trước mặt Kỷ Lương, gã hơi kinh ngạc. Nhưng chỉ một giây sau, gã đã nhanh chóng giấu đi, đổi một nụ cười rất tự nhiên: "Đây không phải là Vương Nhã Phân sao? Đã lâu không gặp."

Nụ cười của Vương Nhã Phân hơi mất tự nhiên, nhưng mấy năm gần đây được tôi luyện trong công sở, nên cô ta cũng già dặn hơn nhiều, liền đưa tay ra bắt: "Bác sĩ Trương, đã lâu không gặp."

"Hai người…" Tầm mắt của Trương Minh Đức quét qua hai người: "Hai người biết nhau à?"

Kỷ Lương sợ Vương Nhã Phân để lộ ra sơ hở gì, liền cướp lời: "Đúng vậy! Bác sĩ Trương hẹn người tới uống trà à?"

Trương Minh Đức lại liếc nhìn hai người một cái, rồi nói gã đi sang bên kia có bạn chờ. Sau khi nhìn thấy gã đi xa, Kỷ Lương mới cùng Vương

https://thuviensach.vn

Nhã Phân ngồi xuống, sau đó nhỏ giọng dặn dò cô ta vài câu, nhắc cô ta rằng bác sĩ Trương cũng không biết thân phận của Kỷ Lương v.v…

Sau khi hai người rời khỏi quán trà, Kỷ Lương ngồi vào xe cũng không lập tức rời đi, mà ở bên ngoài thăm dò một chút. Nhìn từ góc của cô, vừa vặn có thể nhìn thoáng được vị trí của Trương Minh Đức và người có hẹn với gã, nhưng người kia quay lưng về phía cô, cô cũng không nhìn rõ mặt đối phương. Có điều… tầm mắt Kỷ Lương chuyển qua chiếc xe hơi đắt tiền ở cách đó không xa…

Người thì cô có thể không nhận ra, nhưng chiếc xe này, cô đã từng nhìn thấy!

https://thuviensach.vn

Chương 103: Sự Kiện Kỷ Lương Giết Người (1)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

***

Qua hai ngày sắp xếp lại tư liệu điều tra được, Kỷ Lương xác định Trương Minh Đức là nhân vật có vấn đề lớn nhất, nhưng tất cả những chuyện này chỉ căn cứ vào suy đoán của cá nhân cô, cũng không đủ chứng cứ chính xác để chứng minh suy đoán của cô là chính xác. Trong xã hội có luật pháp hiện nay, nếu muốn bắt một người, đầu tiên phải có chứng cứ vô cùng xác thực, nếu không, đến lúc đó sẽ bị người ta cắn ngược lại, tố cáo cô tội vu khống, cô lại thành tiền mất tật mang. Hơn nữa… chưa chắc có chứng cứ xác thực đã là đủ. Ở trong xã hội tiền quyền lẫn lộn này, dựa vào năng lực của Trương Minh Đức, gã đã có danh tiếng rất tốt trong giới y học, lại có tiền tài địa vị của nhạc phụ đại nhân hỗ trợ sau lưng, nếu như không nắm chắc mười phần, thì không nên đánh rắn động cỏ.

Cô đưa tay xoa xoa thái dương hơi đau nhức, hai ngày nay bận rộn với chuyện của tay họ Trương kia, cô vẫn chưa nghĩ ra nên mua quà gì cho Hạ Vũ. Sáng nay cô bấm tay tính, ba ngày nữa là sinh nhật của anh. Tối qua khi nói chuyện điện thoại, anh cũng có nói, hôm sinh nhật sẽ về để tổ chức cùng họ…

Nhắc đến điện thoại mới nhớ, dạo gần đây, tên kia hình như đặc biệt chịu khó gọi điện thoại. Mỗi ngày căn bản đều duy trì ít nhất một cuộc điện thoại. Bình thường là vào buổi tối, trước khi cô đi ngủ, anh sẽ gọi điện về… Kiểu này, thật giống như đám thanh niên yêu đương tán tỉnh nhau vậy!

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương buồn cười nghĩ, bọn họ thế này có gọi là ngược đời không… Con cũng đã có rồi, mới bắt đầu thể nghiệm cảm giác yêu đương. Nhưng mà… cũng không có gì xấu, ai nói chỉ có người trẻ tuổi mới có tình yêu — đồng chí Kỷ à, hai người cũng đâu có già, chỉ là do sinh con hơi sớm thôi mà.

Cô nhìn đồng hồ, đã qua giờ tan học một lúc lâu. Hôm nay cô tạm thời gạt chuyện Trương Minh Đức qua một bên, để hẹn hò với anh Duệ nhà cô, cùng đi mua quà sinh nhật cho Hạ Vũ. Sáng nay đã hẹn trước rồi, tan học cô sẽ tới đón cậu nhóc… Sao tên nhóc này vẫn chưa ra nhỉ?!

Kỷ Lương gọi điện thoại, nhưng đầu dây bên kia lại thông báo tắt máy!

Sao lại thế này? Liệu có phải hôm nay đến phiên tên nhóc kia phải trực nhật, quét dọn vệ sinh gì đó không?

Kỷ Lương nhìu mày, vừa xuống xe định vào trường tìm thì lại có điện thoại gọi đến. Cô nhìn màn hình, người gọi là Lý Trạch.

“Alo!”

“Alo— đội trưởng Lương à.” Giọng Lý Trạch vang lên: “Bây giờ chị có rảnh không…”

Kỷ Lương ngó vào cổng trường: “Ừ? Có chuyện gì? Cậu cứ nói đi.”

“Bên phía đông thành phố phát hiện một thi thể nữ,” Lý Trạch cầm thông tin liên quan đến nạn nhân ở trên tay: “Người chết tên là Vương Nhã Phân, là bạn học cũ của Lý Lệ Linh, người mà chị đã nhờ tôi tìm thông tin lúc trước đấy. Chị có muốn qua xem không?”

Kỷ Lương ngẩn người: “Cậu nói… Vương Nhã Phân à? Là Vương Nhã Phân công tác ở bệnh viện tư nhân XXX sao?”

https://thuviensach.vn

“Vâng, đúng thế!”

Kỷ Lương quay người về xe, bảo Lý Trạch thông báo địa chỉ, sau đó nhắn tin vào máy Kỷ Duệ, rồi nhanh chóng lái xe đi tới địa chỉ mà Lý Trạch vừa nói.

Ngay khi chiếc xe đen bóng bẩy có rèm che của Kỷ Lương biến mất ở cuối đường, ở cách chỗ cô vừa dừng xe khoảng hơn trăm mét có một chiếc xe gia đình màu bạc nhìn không có gì bắt mắt cũng chậm rãi khởi động, đi theo hướng xe Kỷ Lương. Người ngồi ở ghế lại là một người đàn ông, gã nhìn cậu nhóc đang ngủ mê man ở ghế sau qua gương chiếu hậu, rồi thuận tay ném chiếc di động kia qua cửa sổ xe —.

Lạch cạch!

Chiếc điện thoại bị xe cộ qua lại nghiền nát tinh tươm…

Khi Kỷ Lương tới hiện trường phát hiện án, xung quanh đã được kéo dây cảnh giới màu vàng, có mấy chiếc xe cảnh sát dừng ở bên ngoài. Cô đeo thẻ lên rồi nhấc dây cảnh giới, chui vào, trực tiếp tìm Lý Trạch hỏi: “Tình huống thế nào?” Cô vừa hỏi vừa đeo găng tay, đã thành thói quen nghề nghiệp nên lúc nào trong xe cô cũng có sẵn những trang bị cần dùng.

“Đội trưởng Lương!” Lý Trạch nhíu mày: “Chị xem này…” Hắn đưa tài liệu trong tay cho cô: “Nạn nhân là Vương Nhã Phân, bên kia là hai gã lang thang nhặt rác đã phát hiện ra xác chết,” Hắn chỉ vào hai gã lang thang đang đứng bên cạnh lấy lời khai: “Pháp y bước đầu kết luận, thời gian tử vong là vào sẩm tối hôm qua, do bị cắt đứt động mạch cổ, mất máu quá nhiều mà chết.”

Sẩm tối hôm qua!

Không hiểu sao tim Kỷ Lương bỗng kêu thịch một tiếng.

https://thuviensach.vn

Đoàn pháp y mặc áo blouse trắng cũng đến chào cô: “Xem ra cậu sống không tệ nhỉ, mặt cũng phúng phính thêm ít thịt rồi.” Đoàn Khanh Nhiên liếc nhìn Kỷ Lương một cái: “Sắc mặt hồng hào, khí huyết lưu thông, nhìn là biết sống rất mỹ mãn rồi.”

“Đương nhiên là rất sảng khoái! Sức khỏe và khả năng chịu đựng của quân nhân được huấn luyện đặc biệt ra, tuyệt đối không phải là cấp bậc mà cái tên gà trụi lông Phong Thiếu Bạch nhà cậu có thể so sánh được đâu.” Kỷ Lương rất không khách khí khen ngợi đàn ông nhà mình ‘giỏi’, còn mang theo vẻ mặt hưng phấn vì đời sống tình dục cực kỳ viên mãn, nhân tiện kích thích cô: “Vì Phong nhị thiếu không làm cho cậu thỏa mãn, nên cậu đứng đây ghen tị và hâm mộ tôi sao?”

“Hừ! Cảm ơn cậu đã quan tâm. Đàn ông nhà tôi tuy nhìn không đẹp lắm, nhưng dùng được.” Đoàn Khanh Nhiên không chịu được bộ dạng tiểu nhân đắc chí kia của cô, đương nhiên cũng không chịu yếu thế: “Hơn nữa, đàn ông nhà tôi còn biết thương hoa tiếc ngọc, tuyệt đối sẽ không làm cho tôi đến thắt lưng cũng bị vẹo.” Đương nhiên, mấy câu sau này, cô ghé sát vào tai Kỷ Lương nói thầm.

Mặt Kỷ Lương lập tức đen lại: “Tên nhóc khốn kiếp kia.” Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã đồn ra xa! Đâu ra có cái kiểu chuyện xấu trong nhà lại đi bêu khắp nơi thế chứ. Kỷ Duệ, tên nhóc hư đốn kia, sao lại dám nói chuyện này cho Đoàn Manh Manh nghe chứ — chỉ cần đoán cũng biết được, người biết chuyện này chỉ có ba người. Cô đương nhiên sẽ không nói, miệng Hạ Vũ kia thì kín như hũ nút, càng không có khả năng nói ra… mà Đoàn Khanh Nhiên biết được, thì chắc chắn chỉ có thể là nghe từ chỗ tên nhóc quỷ nhà cô ta. Mà bạn nhỏ quỷ quái Đoàn Manh Manh và anh Duệ lại là một đôi bạn thân, cho nên… chuyện xấu trong nhà, cứ thế mà rơi vào tai nhà họ Đoàn…

Lý Trạch đứng bên cạnh đã sớm toát mồ hôi hột… cái cô nàng họ Lương này, cuộc sống cũng thật là nhiều màu sắc, toàn chuyện tế nhị như thế mà

https://thuviensach.vn

nói ra chẳng kiêng dè gì, còn không thèm để ý có một người đàn ông là hắn đứng ngay cạnh nữa — các cô không ngại, nhưng hắn thì đã cực kỳ xấu hổ rồi.

Tán dóc xong, hai người bắt đầu đi vào vấn đề chính.

“Rất chuyên nghiệp.” Đoàn Khanh Nhiên và Kỷ Lương cùng đi đến bên thi thể nạn nhân, chỉ vào vết cắt lớn trên cổ nạn nhân: “Một dao đứt động mạch, không để người ta có đường lui, hành động vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc, giống như một lão đồ tể giết heo vậy…”

So sánh này khiến khóe miệng mấy viên cảnh sát trẻ bên cạnh co rút mạnh, trong đầu lại tưởng tượng ra mấy tay đồ tể ngoài chợ một tay cầm dao, hạ xuống chính xác cắt đứt cổ con heo, máu tươi văng khắp nơi…

Nơi phát hiện thi thể là một nơi xử lý rác thải gần biển ở phía đông thành phố. Thi thể của Vương Nhã Phân đã bị ngâm trong nước biển, nên phần da ở miệng vết thương trên cổ cô ta cũng bị phù lên, biến thành màu trắng bệch chết chóc. Cũng vì bị ngâm trong nước biển, nên không tìm thấy dấu vân tay lạ nào trên thi thể.

Tối hôm qua, sau khi ra ngoài, nạn nhân không về nữa, thấy mất tích hơn hai mươi tư tiếng, người trong nhà liền đi báo án, không ngờ kết quả lại như thế này. Bọn họ cũng đã thông báo cho người nhà của Vương Nhã Phân.

Đúng lúc này, một viên cảnh sát trẻ đi tới, đưa đồ gì đó cho Lý Trạch, sau khi Lý Trạch nhìn thoáng qua, sắc mặt trở nên rất nghiêm trọng, vừa như không xác định, lại vừa như nghi ngờ, sau đó nhìn về phía Kỷ Lương, rồi quay sang hỏi tay cảnh sát kia vài câu, khẽ gật đầu để tay cảnh sát đó đi lo việc khác.

Kỷ Lương cũng nhận ra ánh mắt của hắn, liền hỏi có chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Lý Trạch không trả lời cô, lại hỏi ngược lại một câu: “Đội trưởng Lương, có phải lúc trước chị đã gặp Vương Nhã Phân này không?”

“Ừ!” Kỷ Lương cũng không giấu diếm, gật đầu ngay, cũng nói luôn cho Lý Trạch biết thời gian và địa điểm cô gặp Vương Nhã Phân hôm đó! Trong lòng cô cũng vang lên hồi chuông cảnh báo có chuyện không ổn. Phản ứng của Lý Trạch thế này nghĩa là sao, cô cũng thầm hiểu, nhưng lại nghĩ khả năng đó không nhiều lắm, trong đầu cô có một vài suy nghĩ thoáng qua, nhưng cô còn chưa kịp nắm bắt xem đó là cái gì, thì chợt nghe Lý Trạch nói tiếp:

“Đội trưởng Lương, tôi nghĩ… vụ án này chị không thể theo tiếp được đâu.” Sắc mặt Lý Trạch hơi có vẻ khó xử, nhưng vẫn nói thẳng ra. Dù sao, đây là trách nhiệm của hắn, hắn cũng chỉ có thể giải quyết theo việc công, dù phải đối mặt với người mà hắn tôn kính nhất là đội trưởng Lương cũng vậy.

“Vì sao?” Tuy cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi nghe hắn nói thẳng như vậy, Kỷ Lương vẫn cảm thấy khó mà chấp nhận nổi.

Lý Trạch nói ra một dãy số điện thoại di động: “Đây là số của chị đúng không?!”

“Đúng thế!” không phải vừa rồi hắn vừa gọi cho cô đó sao.

Lý Trách cầm một túi tang vật thu được đưa tới trước mặt cô, bên trong là một chiếc điện thoại di động: “Đây là di động của Vương Nhã Phân, chúng tôi xem lại ghi chép cuộc gọi của cô ấy, phát hiện ra người cuối cùng mà cô ấy liên lạc là chị.”

Đoàn Khanh Nhiên cũng sửng sốt trước chuyển biến kỳ quặc này: “Này! Kỷ Lương, cậu thực sự…” cô mím mối, đùa với Kỷ Lương: “Không muốn làm cảnh sát, lại đổi nghề đi làm kẻ giết người à?”

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương biết cô ấy đang quan tâm xem cô có ổn không, liền quay sang cười khổ với cô ấy: “Cảm ơn cậu đã coi trọng, cái mũ kẻ giết người này nặng quá, tôi mang không nổi, sợ gãy cổ mất.” Cô nhìn sang Lý Trạch: “Đi thôi, tôi biết cậu có rất nhiều chuyện cần hỏi.”

“Đội trưởng Lương, xin lỗi chị.” Lý Trạch cũng cảm thấy khó xử, nhưng… chỉ có thể làm đúng theo chức trách nhiệm vụ mà thôi.

“Có gì mà phải xin lỗi, tuy tôi là cảnh sát, nhưng trước hết tôi cũng là một công dân, giúp đỡ các cậu phá án là chuyện phải làm mà.” Cô quơ quơ hai tay hỏi: “Sao hả? Có cần phải còng tay tôi lại không?”

Nhìn cô như vậy, Lý Trạch cũng khẽ thở phào: “Đội trưởng Lương, chị đừng quậy nữa, chờ lát nữa quay về cục lấy khẩu cung, nếu chứng minh được chị không có liên quan gì đến vụ án, thì không sao nữa rồi.” Đó cũng là tình huống tốt nhất, Lý Trạch thầm nghĩ.

“Cứ thoải mái đi, người anh em.” Nhìn Kỷ Lương có vẻ còn ổn hơn hắn. Cô vỗ vai Lý Trạch nói: “Hiện giờ tôi là đối tượng bị tình nghi, vậy mà sao nhìn cậu còn giống kẻ tình nghi hơn cả tôi thế. Đừng có mặt xanh nanh vàng như thế chứ, chẳng lẽ cậu không tin tôi à? Chẳng lẽ trong lòng cậu cũng cho rằng tôi là kẻ giết người à?”

“Đương nhiên là không!” Lý Trạch trả lời không chút do dự.

“Này, Lý Trạch, cậu phải làm ăn cho rõ ràng một chút nhé, nếu không, coi chừng hai vị đại thần một lớn một nhỏ ở trong nhà bà cảnh sát Kỷ đấy! Giọng Đoàn Khanh Nhiên đầy vẻ uy hiếp nói với Lý Trạch, khiến hắn bất giác lại thấy căng thẳng hơn!

Nhưng mà… sự tình thường phát triển theo hướng mà mọi người không hề ngờ tới nhất…

Hết chương 103.

https://thuviensach.vn

Chương 104: Sự Kiện Kỷ Lương Giết Người (2)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

***Kết quả ghi chép khiến lòng đám Lý Trạch càng trầm xuống. Về tình mà nói, thì bọn họ đều tình nguyện tin tưởng rằng Kỷ Lương không phải là người có thể làm mấy chuyện giết người này nọ được, nhưng mà… mọi chứng cứ lại hiển hiện trước mắt! Dáng vẻ của Kỷ Lương thì ngược lại, lại khá hơn họ rất nhiều. Nhìn bộ dạng phủ đầy mây đen của họ, Kỷ Lương còn phải an ủi ngược lại họ, nói không sao, hiện giờ cùng lắm cô cũng chỉ là kẻ tình nghi, không có chứng cứ thực sự chứng minh cô là tội phạm giết người, chỉ cần điều tra rõ ràng sẽ ổn cả thôi, rồi nói bọn họ đừng chán nản như thế. Đầu tiên, xét về thời gian tử vong của Vương Nhã Phân, kết quả phân tích của Đoàn Khanh Nhiên cho thấy, thời gian tử vong nằm trong khoảng từ 5 đến 7 giờ chiều. Mà vào thời gian đó, camera giám sát ghi lại cho thấy, xe của Kỷ Lương có xuất hiện ở phía Nam thành phố. Kỷ Lương giải thích là, hôm qua cô nhận được một tin nhắn lạ, nhắn cô đến công viên ven biển ở phía Nam thành phố — lúc ấy cô đang điều tra về vụ án của Lý Lệ Linh, nghĩ có người cung cấp tin tức gì đó hoặc là… Trương Minh Đức đã phát hiện ra gì đó, nên hẹn cô tới gặp — giờ mới nghĩ ra, đó là cái mũ hung thủ cố tình bày sẵn, công viên ven biển cách nơi phát hiện ra xác chết của Vương Nhã Phân không xa. Mục đích chủ yếu của hung thủ là muốn tạo cho Kỷ Lương chứng cứ chính xác, chứng minh cô đã ‘có mặt ở đó’. Mà quả thực là Kỷ Lương cũng không có đủ chứng cứ chính xác để chứng minh rằng vào lúc 5 đến 7 giờ chiều qua cô không có mặt tại hiện trường. Bởi vì khi đó, cô đang xuất hiện ở điểm hẹn được nhắc đến trong tin nhắn kia, kết quả, đương nhiên là bị leo cây. Bọn Lý Trạch cũng gọi thử vào số máy đã gửi tin nhắn cho Kỷ Lương, nhưng số máy đó luôn trong tình trạng

https://thuviensach.vn

tắt máy. Hơn nữa, số máy cuối cùng mà Vương Nhã Phân gọi trước khi chết, lại là số của Kỷ Lương — từ điểm này có thể có mấy hướng giải thích. Có thể lúc đó cô ta muốn cầu cứu Kỷ Lương, nhưng ngược lại, cũng có thể Vương Nhã Phân muốn ám chỉ Kỷ Lương chính là hung thủ. Cuối cùng, bạn bè của Vương Nhã Phân không nhiều lắm, chỉ biết một vài người, mà Kỷ Lương lại là 'người không quen' gần đây nhất thường liên hệ với cô ta. Một người vốn không hề quen biết lại đột nhiên liên lạc sẽ luôn khiến người ta nghi ngờ nhiều hơn. Hơn nữa, kết quả khám nghiệm tử thi của pháp y cho thấy, hung thủ là một người sử dụng dao rất lành nghề, lực cắt rất lớn, rất chính xác… Kiểu người như thế nào thì có thể hạ thủ chính xác như vậy? Trong đó có một khả năng, hung thủ có thể là một nhân viên cảnh sát — giống như Kỷ Lương, có được kiến thức nghề nghiệp và tố chất về sức khỏe tương tự như hung thủ cần có! Tóm lại, tất cả những chuyện này đều rất bất lợi đối với Kỷ Lương. "Đội trưởng Lương!" Sắc mặt Lý Trạch vẫn vô cùng khó coi: "Trước hết chị phải tạm ở lại cục cảnh sát!" "Ừ!" Kỷ Lương hiểu rất rõ những trình tự này: "Lý Trạch, tôi gọi điện thoại được không?" "Ừ!" Kỷ Lương gọi vào số Kỷ Duệ, nhưng vẫn thấy báo tắt máy, cô lại gọi điện thoại về nhà, tiếng tít tít theo quy luật vang lên đều đều nhưng vẫn không có ai nghe khiến lòng cô như chìm xuống: "Lý Trạch… tôi phải về nhà xem một chút." Kỷ Lương cảm thấy rất bất an, đứng ngồi không yên. "Đội trưởng Luong, chuyện này không đúng với quy định." Lý Trạch khó xử nhìn cô. "F**k! Dẹp mẹ nó cái quy định đi!" Kỷ Lương chửi thề, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt cô, hoàn toàn không phải giả dối: "Con tôi… con trai tôi có thể đã xảy ra chuyện." Cô túm cổ áo Lý Trạch: "Cậu đi cùng tôi đi, nếu cậu không tin tôi, thì có thể còng tay tôi lại, xin cậu —." Kỷ Lương thực sự rất nóng ruột, cô nên sớm lường trước mới đúng, ngay khi nhận được điện thoại báo Vương Nhã Phân gặp chuyện không may, thì cô đã phải nghĩ tới rồi chứ! "A Trạch, anh đi xem thế nào đi." "Đội trưởng Lương, tôi cũng đi cùng chị." "Nhiều người sẽ giúp được nhiều việc hơn!" Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng đến phát điên của Kỷ Lương, một vài đồng nghiệp cũ cũng đứng ra nói giúp cô. Hơn nữa, đám cô chú bọn họ cũng đã nhìn Kỷ Duệ lớn lên từng ngày, tính ra thì cũng là một nửa bố mẹ rồi, nếu

https://thuviensach.vn

tên tiểu ma đầu kia mà thật sự xảy ra chuyện gì, thì chính bọn họ sẽ là những người đầu tiên không tha cho những kẻ dám gây thương tổn cậu nhóc của họ. “Cảm ơn các cậu!” Kỷ Lương nhìn bọn họ, ánh mắt tràn ngập vẻ cảm kích. “Đi thôi!” Lý Trạch lấy chìa khóa xe ra: “Dùng xe cảnh sát đi, mau lên một chút.” Kỷ Lương giật chìa khóa của hắn, nhanh chân lao ra ngoài, đám người kia cũng vội vàng đuổi theo. “Đội trưởng Lương, mấy người các chị về nhà xem, chúng tôi đi đến trường học của anh nhỏ tìm xem thế nào.” Đồng nghiệp tên A Pháo nói với Kỷ Lương, sau đó cùng hai người đồng nghiệp lên một chiếc xe khác, phóng về phía trường học của Kỷ Duệ. Kỷ Lương lao vun vút về nhà, cô mở vừa bước vào, vừa đi vừa gọi anh Duệ! “Anh Duệ — mau ra đây — đừng quậy nữa — nếu không mẹ đánh đòn anh thật đấy… Đừng trốn nữa…” Từng phòng từng phòng một được mở cửa ra, Kỷ Lương vừa tìm vừa gọi, nhưng đáp lại cô lại chỉ có sự im lặng. Cô tìm khắp một lượt, rốt cuộc xác định con trai thực sự chưa về nhà. Đúng lúc này, Lý Trạch cũng nhận được điện thoại của A Pháo, nói rằng họ tìm ở trường cũng không thấy anh nhỏ đâu. Khi hắn báo tin này cho Kỷ Lương, cứ tưởng rằng cô sẽ bị tin tức này làm cho suy sụp, hoặc nếu không cũng sẽ vô cùng lo lắng sợ hãi, không ngờ cô lại đột nhiên tỉnh táo lại, nói ra một cái tên: “Trương Minh Đức!” Khi Trương Minh Đức được gọi đến cục cảnh sát, gã mặc một bộ âu phục, đúng dáng vẻ của một vị lương y nhã nhặn, đạo mạo. Đi sau gã còn có một người đàn ông cầm túi hồ sơ, đeo kính, tự xưng là luật sư riêng của Trương Minh Đức — gã này, rõ ràng đã có chuẩn bị trước rồi mới đến! “À — cô Kỷ, cô đến rồi à? Thật khéo quá.” Trương Minh Đức ra vẻ kinh ngạc chào cô. “Đúng vậy, thật khéo quá!” Kỷ Lương ngồi bên cạnh, lạnh lùng, lẳng lặng nhìn gã trả lời đâu ra đấy từng câu hỏi của Lý Trạch, cứ hỏi ắt sẽ trả lời, hơn nữa, còn trả lời cực kỳ cụ thể, tường tận, chi tiết, hoàn toàn đúng dáng vẻ của một công dân tốt tình nguyện phối hợp điều tra với cơ quan cảnh sát. Hơn nữa, chứng cứ vắng mặt của gã hoàn toàn đầy đủ. “Sẩm tối hôm qua à…” Trương Minh Đức cười: “Lúc đó tôi đang có một ca phẫu thuật, vì ca phẫu thuật đó rất thành công, nên các đồng nghiệp của bệnh viện cũng có thể hỗ trợ làm chứng cho tôi.” Một chứng cứ vắng mặt hoàn hảo, kết hợp với sắc mặt

https://thuviensach.vn

hoàn hảo của gã, khiến Kỷ Lương cảm thấy toàn thân run lên. “Anh biết Vương Nhã Phân không?” “Vương Nhã Phân à? Coi như là có biết.” Gã cười: “Trước kia, khi cô ấy còn thực tập, thì tôi chính là người hướng dẫn. Tôi miễn cưỡng cũng được coi như một nửa thầy giáo của cô ấy, có điều, thành tích, biểu hiện của cô ấy rất bình thường, nên sau đó cũng không thể giữ lại làm việc ở bệnh viện của chúng tôi được! A—.” Bỗng gã chỉ sang Kỷ Lương đang ngồi bên cạnh nói: “Cô Kỷ đây cũng biết Vương Nhã Phân này, ngày đó tôi có gặp họ ngồi uống trà ở quán XX.” Kỷ Lương thầm cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn không tỏ ra dao động gì: “Đúng thế, bác sĩ Trương biết tôi và cô Vương đã gặp nhau.” “Không ngờ lại xảy ra chuyện thế này.” Mặt Trương Minh Đức thoáng có vẻ bi thương, không giống như đang giả vờ: “Cũng nhiều năm rồi tôi không gặp Vương Nhã Phân, không ngờ hôm đó vừa gặp lại, cũng là lần cuối cùng nhìn thấy cô ấy.” Nói xong, gã còn khẽ lắc đầu, cảm thán đời người thật khó lường. Nhìn dáng vẻ từ bi như thánh của gã, đám Lý Trạch hơi khó chịu, hơn nữa, lúc trước Kỷ Lương đã nói với họ những chuyện cô đang nghi vấn, nên trong lòng họ cũng không có mấy cảm tình với tay Trương Minh Đức này. Một viên cảnh sát hơi nóng tính liền quăng vào mặt Trương Minh Đức câu: “Con mẹ nó, đừng có giả nhân giả nghĩa nữa. Chúng tôi hỏi cái gì, anh trả lời cái đó là được rồi, con mẹ nó, đừng có mà nói mấy câu vô nghĩa.” Kết quả là, Trương Minh Đức không nói gì, vẫn đóng vai một vị bác sĩ tốt tính ngồi đó, ngược lại, tay luật sư đi theo gã lại lên tiếng, vừa mở miệng đã giở thói quen nghề nghiệp ra: “Ông Trương đến đây là để phối hợp điều tra với các anh, ông ấy đã làm hết nghĩa vụ của một người công dân cần phải làm. Nhưng bản thân nhân viên cảnh sát các anh cũng phải có thái độ đúng mực nhất định chứ. Ông Trương không phải là phạm nhân hay là kẻ tình nghi của các anh. Chúng tôi nộp thuế cho quốc gia, là hy vọng có thể đào tạo ra những nhân viên chính phủ đủ tư cách và năng lực để có thể lo liệu cho người dân chúng tôi, chứ không phải là ỷ vào thân phận là quan chức nhà nước để chèn ép quần chúng. Chúng tôi có nghĩa vụ phối hợp điều tra với các anh, cũng có quyền thông báo cho đại chúng biết được đám nhân viên chính phủ các anh, cầm tiền của nhà nước nhưng có hoàn thành đúng chức

https://thuviensach.vn

trách nhiệm vụ của mình hay không…" Tóm lại, chỉ một câu nói vô cùng trơn tru của hắn ta đã khiến những người ngồi đây á khẩu không nói được câu gì! Không hổ là những kẻ dựa vào cái miệng để kiếm ăn, há miệng cũng có thể khiến người khác mất mạng! Cuối cùng, Lý Trạch không thể không ra mặt, xin lỗi vì người đồng nghiệp vừa rồi ăn nói lỗ mãng. Còn Trương Minh Đức thì vẫn ra vẻ mình là một người rộng lượng, sẽ không trách móc gì mọi người, còn quan tâm nói rằng, hy vọng có thể sớm phá được án, bắt hung thủ phải chịu tội trước pháp luật, nên gã cũng hiểu được tâm trạng vội vàng của mọi người. "Cảnh sát, tôi có thể đi được chưa?" Trương Minh Đức cười hỏi Lý Trạch: "Tôi còn phải tham gia một hội thảo y học nữa," gã giơ tay lên xem đồng hồ: "Nếu giờ không đi, tôi sợ sẽ đến không kịp." Lý Trạch biết không thể giữ được người, bọn họ cũng không đủ chứng cứ để chứng minh Trương Minh Đức cũng là một đối tượng tình nghi, cho nên cũng không có quyền giữ gã, chưa nói đến chuyện gã còn dắt theo một tay luật sư chuyên nghiệp như vậy nữa. "À, đúng rồi!" Trương Minh Đức vừa định rời đi, đột nhiên lại dừng chân, quay lại vài bước, đi đến trước mặt Kỷ Lương: "Cô Kỷ, đã có kết quả kiểm tra sức khỏe tổng thể của em trai Kỷ rồi," gã cười nói: "Tôi đã xem qua, cơ thể của em trai Kỷ rất khỏe mạnh… Cực kỳ khỏe mạnh…" Kỷ Lương siết chặt nắm tay, cố làm ình tỉnh táo lại! "Xem ra, cô chăm sóc thằng bé rất tốt nhỉ…" "F**k!" Sợi dây cung trong đầu Kỷ Lương đứt phựt, cô siết chặt nắm đấm vung về phía mặt Trương Minh Đức: "Trương Minh Đức, mày giấu anh Duệ ở đâu? Nếu mày dám làm gì anh Duệ, bà đây nhất định sẽ không bỏ qua ày!!!" "Đội trưởng Lương!" Mấy người đồng nghiệp vội vàng lao về phía trước kéo Kỷ Lương lại. Bọn họ đều biết Kỷ Duệ là báu vật trong lòng Kỷ Lương, hễ động đến chuyện liên quan tới Kỷ Duệ, Kỷ Lương rất dễ bị rối loạn. "Cảnh sát Lý, các anh còn không mau bắt người này lại. Cô ta động thủ làm đương sự của tôi bị thương, chúng tôi phải tố cáo cô ta." Tay luật sư kia vừa đỡ Trương Minh Đức đang chảy máu ở khóe miệng, vừa gào lên nói muốn tố cáo Kỷ Lương, vừa nói được một nửa, bỗng cảm thấy một bóng người phủ xuống. Ngay lúc gã ngẩng đầu nhìn xem là ai, thì một nắm đấm đã giộng thẳng xuống, khiến mắt gã nổ đom đóm, sau đó liền mất tri giác.

https://thuviensach.vn

“Cô… cô làm thế này là cố ý gây thương tích!” Trương Minh Đức tuy hoảng sợ nhưng vẫn không hổ là người từng trải. Trên mặt gã có vết thương, nhưng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh nói: “Cô Kỷ, còn cả người này nữa…” Gã nhìn người đàn ông có vẻ rất phong trần mệt mỏi nhưng lại cực kỳ nguy hiểm vừa bước vào, nói: “Vị tiên sinh này, hai người dám động thủ đả thương người khác trước mặt bao nhiêu cảnh sát thế này à!” “Mọi người nhìn thấy chuyện gì?” Người đàn ông có vẻ mặt lạnh lùng, tàn khốc quay sang hỏi những ‘nhân chứng’ ở đây. Vào giây tiếp theo, mọi người đều tự động tản ra, quay đầu nào quay đầu nào, xoay người nào, xoay người nào. Ai cũng tự lo việc của mình, tự dùng hành động để thể hiện, vừa rồi mình chẳng hề nhìn thấy gì cả. Trương Minh Đức sửng sốt, biết lần này mình phải chịu thiệt thòi, liền kéo tay luật sư đang bất tỉnh trên đất, tức giận rời khỏi cục cảnh sát. Hết chương 104.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Sự Kiện Kỷ Lương Giết Người

(Kết thúc vụ án. Không nên đọc vào đêm khuya) Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

***"Đội trưởng Lương, vừa rồi chị làm như thế kích động quá." Lý Trạch nói: "Tay họ Trương kia cố tình khiêu khích chị, bày ra một cái bẫy trước mặt chị, còn chị thì cứ thế lao đầu vào. Nếu Trương Minh Đức mượn cớ này để tố cáo chị đả thương người dân, sau đó lại vận dụng mối quan hệ xin bên tòa án lệnh cấm gì đó, khiến chị không thể tiếp cận gã được…" "Xin lỗi cậu!" Kỷ Lương xoa mặt, trên khuôn mặt cô đầy vẻ ủ rũ. Không nên quá lo lắng, lo lắng quá sẽ bị loạn. Hễ là chuyện có liên quan đến anh Duệ, cô không làm cách nào bình tĩnh được như bình thường. Cô thậm chí còn không thể hiểu nổi, rốt cuộc Trương Minh Đức bắt anh Duệ đi để làm gì. Giữa bọn họ và Trương Minh Đức cũng không có thù oán gì, ít nhất là trước đây không có! Chẳng lẽ vì Trương Minh Đức nhận ra cô đang điều tra gã, cho nên mới xuống tay với cô sao… Nhưng làm thế chẳng phải càng chứng thực cho cô biết, gã thật sự có vấn đề hay sao… Nếu vậy, chẳng phải chính cô đã hại anh Duệ sao??? "May mà anh Hạ tới đây rồi." Lý Trạch nói, tuy bọn họ cũng đều rất lo lắng cho Kỷ Duệ, nhưng mà… dù sao bọn họ cũng là nhân viên Chính phủ, đúng như tay luật sư kia nói, bọn họ nhận tiền của Quốc gia để làm việc, mà tiền của Quốc gia ở đâu ra? Còn không phải lấy từ tiền thuế của nhân dân hay sao. Xét về mặt nào đó, thì tay luật sư kia cũng coi như là "bố mẹ cơm áo" có bọn hắn. Hơn nữa, bọn họ vẫn bị trói buộc trong quy củ, kỷ luật, không dám thực sự xuống tay mà làm như Hạ Vũ — muốn hạ thủ sẽ hạ thủ. Đương nhiên, việc này cũng dựa vào việc người ta có một hậu phương đủ vững chắc là ông bố già ở nhà — mọi người trong cục cảnh sát ít nhiều gì cũng biết bố Hạ Vũ là ai. Cho nên khi

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ vừa ra tay, bọn họ cũng tự hiểu là chuyện gì anh cũng có thể gánh vác được, nên bọn họ mới nhắm mắt làm ngơ. Hạ Vũ không nói gì, bước tới vài bước, kéo tay Kỷ Lương, gật đầu chào Lý Trạch rồi nói: "Tôi mượn văn phòng của cậu một chút." Lý Trạch đâu dám nói không, vội xoay người mở cửa phòng làm việc nhỏ của mình cho họ, còn thuận tay đóng cửa lại rồi đứng canh cửa cho họ nữa. Trong cánh cửa kia, Hạ Vũ ấn đầu Kỷ Lương vùi vào ngực mình, hai tay Kỷ Lương vội túm lấy vải áo trước ngực anh, cô nắm rất chặt, rất chặt… Ở nơi này, người bên ngoài không nhìn thấy được, cô mới dám để lộ ra sự sợ hãi của mình, nhưng cô vẫn không khóc, chỉ là, toàn thân không thể ức chế được sự run rẩy, là sự lo lắng, cũng là sự phẫn nộ… "Sẽ không sao đâu, tên nhóc quỷ kia, cũng đâu phải là đứa trẻ bình thường." Hạ Vũ lên tiếng an ủi cô. "…" Cô khẽ gật đầu, nhưng lại không thể không lo lắng! Trương Minh Đức bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến mức không thể tìm ra chút sơ hở nào, khiến cô vô cùng lo lắng. "Đừng suy nghĩ linh tinh…" Hạ Vũ nhìn thấu sự lo lắng của cô: "Nếu ngay cả em cũng không đủ lòng tin, thì còn ai có thể cứu tên nhóc quỷ kia ra chứ?" Có lẽ là vì những lời này của Hạ Vũ, cũng có lẽ là vì bản thân Hạ Vũ đã về đến đây, khiến cho thần kinh vốn đang rất căng thẳng của Kỷ Lương rốt cuộc cũng bình tĩnh lại! Hạ Vũ nói đúng, nếu chính cô cũng rối loạn trận pháp, thì làm sao có thể cứu được anh Duệ? Có lẽ ban nãy Trương Minh Đức làm thế chỉ là vì muốn làm rối loạn suy nghĩ của cô, khiến cho trận pháp trong đầu cô tự loạn lên thôi. Sau khi chạy đi rửa mặt bằng nước lạnh quay lại, cô đã bình tĩnh hơn nhiều! Lúc đi tới phòng làm việc, cô phát hiện cả đám người bọn họ đều vây quanh một chiếc máy tính, không biết đang xem cái gì. "Đội trưởng Lương, chị tới đây xem này!" A Pháo nhìn thấy cô, vội vàng nhường chỗ của mình. Thì ra bọn họ đang xem một video vừa được tung lên mạng không bao lâu, nhưng đã hơn mười vạn lượt xem, hơn nữa, còn mỗi lúc một tăng lên khiến người ta không thể không cảm thán, khả năng truyền tải tin tức của internet bây giờ thật đáng sợ. Nhưng… điểm quan trọng không phải ở chỗ đó, mà là ở nội dung của video kia. Người xuất hiện trong video, không phải chính là Trương Minh Đức vừa rồi còn xuất hiện ở Cục cảnh sát sao?! Trong video, bộ dạng của gã rõ ràng là quần

https://thuviensach.vn

áo bảnh bao, nhưng như vậy lại càng làm tôn lên vết thương kia trên mặt gã — là vết do cú đấm của Kỷ Lương để lại. Trước mặt gã, là một phóng viên đang cầm micro, đằng sau gã là một tòa nhà lớn, có treo một băng biểu ngữ màu đỏ gì đó, bên trên có mấy chữ: Hội thảo giao lưu y khoa xxxx… Kỷ Lương chợt nhớ, cô y tá tên tiểu Dương kia đã từng nói, trong giới y học, Trương Minh Đức cũng có một địa vị nhất định. Hơn nữa, vẻ ngoài của gã không tồi, so với một số bác sĩ bụng bia đầu hói béo ục béo ịch mà nói, thì ít ra nhìn gã cũng có vẻ ngọc thụ lâm phong. Cho nên, khi gã vừa xuất hiện, đương nhiên sẽ khiến đám phóng viên đang chầu trực bên ngoài chú ý tới. Nhất là vết thương trên mặt gã kia, càng khiến đám phóng viên truy hỏi tới tấp. Đây cũng là nguyên nhân khiến đoạn video này được nhiều người chú ý như vậy, tên đoạn video đó là: “Sự tồn tại của cảnh sát là để cứu người hay là giết người?” Trong đoạn video đó, đương nhiên Trương Minh Đức tự nói mình là một công dân tốt, hết lòng phối hợp với cảnh sát phá án, kết quả lại thành người bị hại, vô duyên vô cớ bị thương. Con mẹ nó tởm nhất là ở cuối đoạn video kia, gã còn lấy thân phận bác sĩ của mình, nói trên góc độ y học rằng: Gã có thể hiểu được, hiện giờ mọi người trong xã hội phải chịu áp lực công việc rất lớn, nhất là các nhân viên cảnh sát. Căn cứ vào y học cho thấy, với loại công việc có áp lực lớn này, tâm lý sẽ càng dễ dàng nảy sinh những thái độ tiêu cực. Nghiêm trọng là có thể từ người phá án trở thành người phạm án, chuyện này, trong nước cũng đã có một vài ví dụ — Hàm ý của gã quá rõ ràng, chính là ám chỉ Kỷ Lương. “Nghe bác sĩ Trương nói vậy, có phải tâm lý của nhân viên cảnh sát đánh anh kia đã có vấn đề về phương diện này không?” Nữ phóng viên kia lại hỏi tiếp. “Chuyện này…” Trương Minh Đức cười rất bí hiểm nói: “Tôi không tiện phán đoán chuyện đó, có điều… theo tôi được biết, thời gian gần đây, hình như nhân viên cảnh sát đó có dính dáng tới một vụ án giết người.” Nói tới đây, gã cũng không nói thêm gì nữa, cười cười nói tạm biệt với đám phóng viên rồi xoay người bước vào hội trường. Hình ảnh cuối cùng trong video là bóng gã càng lúc càng xa. Bình luận phía dưới đoạn video kia đến từ hàng trăm nơi khắc nhau, ý kiến nào cũng có, có người bảo vệ Trương Minh Đức, cũng có người phản đối, có người bắt đầu bàn tán xem vụ án giết người gần đây là

https://thuviensach.vn

sự kiện nào. Sau đó, cả đám người lại nổi máu muốn làm Sherlock Holmes hay Conan… “Mẹ nó chứ! Thằng khốn này hạ thủ nhanh thật.” Lý Trạch chửi rủa: “Nhanh như thế đã có thủ đoạn đối phó rồi.” Hơn nữa còn sử dụng công cụ là phương tiện thông tin đại chúng này nữa. Phải biết rằng, trong xã hội hiện đại, phương tiện truyền thông lợi hại hơn bất cứ vũ khí nào khác. Kỷ Lương hỏi Lý Trạch: “Phải làm sao bây giờ?” Còn có thể làm sao bây giờ, Lý Trạch lộ vẻ khó xử nói: “Đội trưởng Lương, việc này… thật sự không thể để chị tham dự vào được. Hơn nữa… Thân phận của chị bây giờ… cũng hơi đặc biệt…” Haizzz! Bắt hắn nói ra những lời này, thật sự khiến hắn khó chịu, nhưng mà… vẫn phải giải quyết việc chung đã… Đúng lúc này, có một cuộc điện thoại gọi tới, sau khi Lý Trạch nghe xong, liền nói với Kỷ Lương: “Theo tôi, bây giờ chị cứ ở lại cục cảnh sát là tốt nhất. Tôi vừa cho người đi tuần qua khu nhà của anh chị xem tình hình, xung quanh khu đó đã có không ít giới truyền thông trực chờ sẵn…” “Chuyện của Trương Minh Đức, các cậu thấy thế nào?” Hạ Vũ hỏi. “Theo tôi thấy, tay này nhất định là có vấn đề, nhưng mà… không có chứng cứ.” Lý Trạch tức giận vỗ bàn: “Nếu mọi chuyện thực sự giống như đội trưởng Lương nói, trong tay gã có mạng người, thì chúng ta nhất định không thể để gã nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được. Vấn đề là, hiện giờ trong tay chúng ta cũng không đủ chứng xứ chính xác. Hơn nữa, vừa rồi anh cũng thấy đấy, gã hồ ly đó lớn tiếng dọa người, nói như vậy trước giới truyền thông, khiến cho tâm lý của đám người đó hầu như đều nghiêng về phía gã, rõ ràng là đã trở thành lá chắn tốt nhất để bảo vệ cho gã. Nếu như trong trường hợp chúng ta không có đủ chứng cứ mà lại động tới gã, tuyệt đối sẽ bị gã cắn ngược lại, không có lợi cho chúng ta.” Nghe hết những phân tích của Lý Trạch, trong lòng Kỷ Lương cũng vẫn có chỗ không rõ: “Nhưng mà… anh Duệ…” “Để anh đi!” Hạ Vũ nói: “Anh sẽ theo dõi gã, nếu gã quả thực đã bắt cóc tiểu Duệ, chắc chắn sẽ có dụng ý riêng của gã, không thể nào không có động tĩnh gì được.” “Tôi cũng sẽ bố trí người hỗ trợ anh theo dõi gã.” Lý Trạch cũng đồng ý với biện pháp của Hạ Vũ: “Còn về đội trưởng Lương chị…” “Tôi biết rồi.” Kỷ Lương cười khổ, để hắn yên tâm, tạm thời cô sẽ ở lại cục cảnh sát, ít nhất là trong vòng 48 tiếng sẽ không đi

https://thuviensach.vn

đâu… Anh Duệ, con nhất định phải chờ mẹ tới cứu con! Kỷ Lương thầm nói trong lòng, rồi cầu nguyện, rồi thề… Còn Kỷ Duệ… đã bị đưa đi đâu rồi? Y học hiện đại rất phát triển, con người hiện đại cũng càng ngày càng yếu ớt, cũng khiến cho các bệnh viện lúc nào cũng quá tải. Nhưng trong bệnh viện, có một nơi, không ít người, nhưng lại không hề náo nhiệt, ngược lại còn cực kỳ lạnh lùng… nơi đó gọi là: nhà xác. Nhà xác, còn gọi là phòng giữ thi thể, là những nơi ở bệnh viện, nhà tang lễ, hoặc khu tạm thời được dùng để đặt di thể. Có thể là một gian phòng, cũng có thể là một tầng lầu, hoặc là một tòa nhà riêng biệt. Sau khi có người qua đời, có rất ít thi thể được hỏa táng ngay mà sẽ lưu lại trong nhà xác khoảng hai, ba ngày, nhất là vào mùa hè. Như vậy, cũng có thể khiến cho người nhà của họ có thêm thời gian để chuẩn bị tang lễ. Nói chung, nếu ở cục cảnh sát, khi gặp phải án mạng mà thân phận của nạn nhân chưa rõ ràng, hoặc cần phải chờ khám nghiệm tử thi, thì trước hết cũng sẽ đặt tạm thi thể trong nhà xác — dù sao, thiết bị trong phòng pháp y của cục cảnh sát cũng có hạn, không thể nào có quy mô lớn được như trong bệnh viện. Bệnh viện Thị Lập dù sao cũng là một trong những bệnh viện hạng nhất của thành phố. Vì uy tín cao, nên mỗi ngày, lượng bệnh nhân đến bệnh viện cũng rất nhiều, mà… quy mô của nhà xác cũng rất lớn. Vị trí nhà xác của bệnh viện Thị Lập được thiết kế ở phía sau bệnh viện. Cả khu nhà là một chiếc tủ lạnh khổng lồ, chỉ dùng để lưu trữ thi thể. Có một ông lão lớn tuổi phụ trách trông coi tòa nhà đó. Thật ra… ở nơi thế này thì cần gì người trông coi chứ. Nơi này chỉ có người chết được đưa vào, bình thường rất ít có người lui tới. Công việc trông coi của ông lão này cũng rất thoải mái, chỉ là danh nghĩa mà thôi. Mọi người muốn đi vào nơi này, đều tự giác tới đăng ký với ông. Vì công việc quá nhàn hạ nên ông ta thường xuyên ngủ gà ngủ gật… Hôm nay, sau khi ông lão ăn cơm nó, liền ở lại trong phòng nghỉ, bật điều hòa, nghe radio, uống chút trà mà mấy ngày trước Trương Minh Đức đưa tới cho ông. Chỉ chốc lát sau ông ta đã thấy mệt mỏi rã rời, sau đó liền thiếp đi trên ghế, căn bản không chú ý tới có một người chỉ chờ ông ngủ say liền lẻn vào trong tòa nhà. Người đó chính là Trương Minh Đức. Người ta nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, câu nói này không sai chút nào. Ngày

https://thuviensach.vn

đó, sau khi bắt Kỷ Duệ đi, gã liền lái ô tô đến cửa sau của bệnh viện, thừa dịp ông lão ngủ quên, đưa nhóc kia vào nhà xác. Nơi này, tuyệt đối là một nơi cực tốt để giấu người. Có nhiều tầng như vậy, lại nhiều khoang đông lạnh như thế, giấu người ở đây thì ai phát hiện được chứ? Gã đi lên tầng ba, mở một tủ đông lạnh thứ ba ra, nhìn cậu nhóc bị trói chặt chân tay, nằm mê man trong đó. Gã khẽ cười, lẩm bẩm: "Hôm nay không thể ày uống thuốc xổ nữa, ngày mai sẽ bắt đầu phẫu thuật rồi." Hắn vuốt cằm: "Bà mẹ cảnh sát kia của mày, chắc chắn sẽ không thể ngờ tới bây giờ mày đang ở trong nhà xác đâu nhỉ." Trong lúc gã nói chuyện, Kỷ Duệ cũng mơ màng tỉnh dậy, vừa vặn nghe thấy câu cuối cùng của gã: "Trong những ngày nóng nực này, được nằm ở đây cũng khá mát mẻ đấy. Mày có muốn thử một chút không?" Gã nhếch miệng nói với cậu. Nhiệt độ trong khoang đông lạnh có thể điều chỉnh được, cho nên, nhiệt độ trong ngăn mà Kỷ Duệ đang nằm đương nhiên cũng không lạnh như mấy ngăn giữ thi thể, mà là nhiệt độ thích hợp với người sống. "Nhóc kia, mày không sợ thật à?" Trương Minh Đức hơi tán thưởng sự dũng cảm của cậu nhóc. "Sợ — sợ chết—." Kỷ Duệ chớp chớp mắt, vẻ mặt của cậu nhóc khiến người ta không phân định được là thật hay giả: "Buôn bán nội tạng cũng kiếm được không ít nhỉ. Nhất là người làm bác sĩ giống ông, việc làm ăn này, cũng phải kiếm hàng tỷ ấy chứ nhỉ?!" Trương Minh Đức run người: "Nhóc quỷ, mày thật thông minh!" Không ngờ nó lại biết rõ những chuyện này: "Sao mày phát hiện được?" Dù sao, ngày mai cũng không còn nhìn thấy nó nữa, Trương Minh Đức không ngại 'tâm sự' với tên nhóc này vài câu. "Trừ điều này ra, thì tôi không nghĩ ra được là ông còn có thể bắt tôi đến đây làm gì nữa? Cũng không thể vì muốn tôi nhận ông làm bố nuôi được, đúng không?" Kỷ Duệ khẽ nhún vai: "Ngày đó, ông chú ý đến kết quả khám tổng thể của tôi như vậy, chắc là muốn xác định tình trạng sức khỏe của tôi đúng không, ôi — coi như tôi gặp xui đi, chăm sóc mình tốt như vậy, kết quả lại tự đẩy mình vào họng súng." "Ha ha ha —." Trương Minh Đức bị những lời này của cậu chọc cười: "Thú vị, nhóc con, mày thật thú vị. Nếu không phải vì thời gian gấp gáp, tao thật sự muốn tiếp tục giữ mày ở thêm vài ngày, đùa với mày một chút nữa." Kỷ Duệ liếc mắt khinh bỉ: "Thôi đi… Nói xem, ông

https://thuviensach.vn

giết nhiều người như vậy, không sợ oan hồn của người ta quay về đòi mạng à?" Trương Minh Đức khẽ đẩy cặp kinh mắt, ra vẻ không thèm để tâm, cười nói: "Trên đời này thực sự có ma sao?" "Cũng không biết được." Kỷ Duệ lẳng lặng nhìn gã: "Ví dụ như chị gái xinh đẹp tên Lý Lệ Linh kia kìa, vẫn nhớ ông mãi không quên đấy." Mặt Trương Minh Đức cứng đờ: "Tên nhóc thối tha này, đừng có ở đây mà giả thần giả quỷ. Sau ngày mai, tao sẽ tìm một chỗ ném thi thể của mày xuống… À, có lẽ, hắn là nên để mẹ mày tự tìm thấy thi thể của mày mới thú vị nhỉ." Gã cười nói tiếp: "Áp lực của công việc cảnh sát quá lớn, tâm lý khác thường, giết chết con trai mình. Tin tức như vậy, hắn là sẽ có không ít người cảm thấy hứng thú." Tiếc là chân tay cậu bị trói chặt, nếu không, Kỷ Duệ nhất định sẽ giơ ngón giữa lên với gã, cười nhạo gã quá ngây thơ. Con mẹ nó chứ, gã thực sự nghĩ trên đời này chỉ có mình gã thông minh sao? Gã bịt miệng Kỷ Duệ lại, sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại vài lần, Trương Minh Đức mới nhanh chóng rời khỏi nhà xác. Kỷ Duệ trừng mắt nhìn không gian tối đen trước mặt, thầm nghĩ, nếu không tìm ra cách nào, thì sẽ thật sự bị tên biến thái kia phẫu thuật mất, như vậy, không phải Kỷ Tiểu Lương sẽ thành người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh hay sao?! Tay chân cậu nhóc bị trói rất chặt, bên trong khoang lạnh này cũng khá rộng, hơn nữa, tay họ Trương kia còn lo liệu rất kỹ càng, trải chăn đệm khắp bốn phía, khiến cậu lăn qua lăn lại cũng không tạo ra tiếng động gì… * Theo dõi suốt cả ngày cũng không phát hiện ra Trương Minh Đức có điều gì khác thường! Việc này khiến có các đồng chí của cục cảnh sát cảm thấy thật thất bại, thậm chí trong lòng mấy viên cảnh sát trẻ cũng bắt đầu thả lỏng, thầm nghĩ liệu phương hướng của bọn họ có phải đã sai lầm rồi không? Có lẽ Trương Minh Đức thực sự là một người tốt… Thậm chí trong lòng một số người còn bắt đầu thầm nghĩ Kỷ Lương mới thực sự là kẻ tình nghi lớn nhất, nhưng cũng không đủ chứng cứ chính xác, ví dụ như động cơ giết người chẳng hạn… Cả một ngày dài trôi qua, màn đêm bắt đầu buông xuống, Lý Trạch cũng để một số cảnh sát về nghỉ trước, còn tự mình tiếp ca của bọn họ, chịu trách nhiệm tiếp tục giám sát Trương Minh Đức. Trong ngày hôm nay, bọn họ cũng không nhàn rỗi, vẫn tiếp tục điều tra vụ án của Vương Nhã Phân, đồng thời cũng lôi ra vụ án cũ của Lý Lệ Linh lúc

https://thuviensach.vn

trước… Dựa vào cách nói của người nhà Vương Nhã Phân, thì ngày đó Vương Nhã Phân chỉ làm việc nửa ngày. Giữa trưa, cô ấy có gọi điện thoại về nhà, nói có thể sẽ về muộn một chút, vì có chút việc phải ra ngoài. Theo giọng điệu của cô ấy khi đó, thì có vẻ như tâm trạng cô ấy rất tốt… Hơn nữa, lúc ấy cô còn từng nói với người nhà rằng, có lẽ mình sắp thay đổi công việc… Có thể thả một miếng mồi câu lớn như vậy cho Vương Nhã Phân, thì Trương Minh Đức hẳn là một người trong số đó. Nhưng mà… hắn lại có đủ chứng cứ vắng mặt, đây mới là khó khăn lớn nhất. Nhà của Trương Minh Đức nằm ở một tiểu khu gần chợ trung tâm, giá nhà đất ở khu này đắt kinh khủng, nên các phương diện bảo đảm an toàn cũng được thiết kế rất chu đáo. Mỗi lần có khách muốn đi vào đều phải qua cửa kiểm tra, đăng ký thông tin cá nhân ở phòng bảo vệ, sau đó phòng bảo vệ báo lên chủ nhà. Sau khi được chủ nhà cho phép thì khách mới được qua cửa. Nơi Hạ Vũ đang đứng là một tòa nhà bên ngoài tiểu khu đó, đối diện với tòa nhà của Trương Minh Đức. Hạ Vũ nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ tối, sau khi Trương Minh Đức về nhà thì không ra ngoài nữa. Cửa sổ nhà họ Trương ở sát mặt đất, có thể nhìn thấy hai vợ chồng Trương Minh Đức sau khi cùng nhau ăn cơm xong, thì lại cùng ngồi xem TV ở phòng khách… Mãi đến mười giờ hơn, không biết Trương Minh Đức nói gì với vợ gã, khiến vợ gã đánh cho gã một cái, rồi đứng dậy, kéo rèm che cửa sổ lại, ngăn chặn hết những ánh mắt có thể nhìn trộm ở bên ngoài! Anh thoáng cảm thấy có chuyện sắp xảy ra, liền gọi điện cho Lý Trạch, dặn hắn theo dõi chặt cửa chính. Sau đó, anh đi lên tầng thượng của tòa nhà, nhảy sang tầng thượng tòa nhà đối diện, sau đó giống như biểu diễn xiếc, bám theo đường ống của tòa nhà đó, để leo xuống dưới nhà Trương Minh Đức ở tầng trệt. Lý Trạch ngơ ngác nhìn toàn bộ quá trình ‘nhảy lầu’ của anh, chỉ cảm thấy hai bắp chân của mình run lên từng đợt… Hạ đại boss này, quả nhiên không phải người bình thường! Đương nhiên hắn sẽ không biết được, mấy chuyện này đối với Hạ Vũ mà nói thì chỉ giống như ăn một bát cơm, uống một cốc nước mà thôi. Hạ Vũ lẳng lặng leo từ tầng cao nhất xuống trước ban công nhà Trương Minh Đức, lắng nghe động tĩnh trong nhà. Một vài tiếng rên rỉ mờ ám từ phòng khách truyền tới, khiến cho người ta vừa nghe là hiểu

https://thuviensach.vn

ngay bên trong đang xảy ra chuyện gì… Đúng lúc này, một cơn gió thổi tới, nhẹ nhàng thổi tấm rèm cửa bay lên khiến Hạ Vũ nhìn được rõ ràng tình hình bên trong: trong phòng khách, ở trên chiếc giường sô pha rộng lớn, chỉ có một người phụ nữ, quần áo lộn xộn, lăn lộn rên rỉ, không thấy bóng Trương Minh Đức đâu… Mặt Hạ Vũ đanh lại, trực tiếp xông vào, người phụ nữ nằm trên giường sô pha hoàn toàn bị sa vào ảo giác, miệng vẫn rên rỉ gọi tên Trương Minh Đức, mặt cô ta ửng hồng, tay lại không ngừng sờ soạng trên người mình từ trên xuống dưới. Cảnh tượng hương diễm quyến rũ như vậy, nhưng Hạ Vũ nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái, chỉ nhanh chóng tìm kiếm khắp căn nhà, phát hiện đã không còn tung tích của Trương Minh Đức đâu nữa. “Lý Trạch, Trương Minh Đức ra ngoài rồi!” Anh vội vàng gọi điện thoại cho Lý Trạch, sau đó nhanh chóng lao ra ngoài. “Tôi vừa định báo cho anh biết, đội trưởng Lương vừa đánh ngất một đồng chí ở cục cảnh sát, sau đó chạy mất rồi!” Lý Trạch thông báo tin vừa nhận được cho anh. * “Thật phiền anh quá!” Trương Minh Đức bước từ trên xe xuống, tươi cười nói cảm ơn với người trong xe: “Nếu không có anh, tôi đã phải ra ngoài bắt xe rồi, phiền phức vô cùng.” “Ha ha — hàng xóm cả mà, giúp đỡ nhau là việc phải làm. Có điều, lão Trương à, anh đúng là ham mê công việc quá đấy, muộn thế này còn đến bệnh viện à.” “Ôi, làm bác sĩ là công việc 24/24h mà!” Trương Minh Đức ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Tôi đi trước đã, chào anh!” Thấy chiếc xe kia đã đi xa, Trương Minh Đức liền đổi hướng, đi về phía cửa sau bệnh viện! Bình thường, ở cửa sau của bệnh viện có rất ít người ra vào. Lão Dương trông coi nhà xác cũng có chìa khóa cửa sau, nên Trương Minh Đức đã lén đánh thêm một chiếc chìa khóa dự phòng từ lâu, vì thế, gã muốn vào từ cánh cửa đó cũng không có gì khó khăn. Gã nhìn hai ánh đèn trong căn phòng nhỏ, quả nhiên lão Dương đã ngủ. Ông lão đó sau khi ăn xong rất thích uống chút trà, cho nên, Trương Minh Đức đã tặng lão không ít lá trà. Có điều, trong lá trà đó thường trộn thêm một vài thứ, khiến lão có thể ngủ ngon hơn bình thường một chút… Gã đi lên lầu không gặp chút trở ngại nào. Ban đêm ở trong nhà xác, người bình thường nghĩ đến đã cảm thấy e ngại, chứ đừng nói đến việc đi lại trong đó. Nhưng tay Trương Minh Đức này, quả thật cũng có thể nói là tài cao, gan cũng lớn, một mình

https://thuviensach.vn

lẳng lặng đi trong nhà xác, trong không gian hoàn toàn yên lặng đó, chỉ có tiếng bước chân của một mình gã, vậy mà gã lại không hề cảm thấy sợ hãi, chỉ bước thẳng lên tầng ba, vừa đi vừa đeo găng tay phẫu thuật chuyên dụng vào… * Sau khi Kỷ Lương đánh ngất viên cảnh sát trẻ canh giữ mình, liền mở còng tay của mình ra, cởi quần áo của viên cảnh sát kia, mặc vào người mình, rồi đi lẫn vào đám người hỗn loạn, ra khỏi cục cảnh sát. Mặc cảnh phục quả nhiên dễ hành động hơn, cô đứng ở ven đường, tùy tiện cản lại cũng có người dân nhiệt tình dừng xe giúp đỡ… “Cảnh sát, cô muốn đi đâu?” “Bệnh viện Thị Lập!” “Được rồi —.” Kỷ Lương không thể nói rõ vì sao hôm nay cô luôn cảm thấy hoảng sợ, cô sợ hãi đến mức không thể tiếp tục ở lại cục cảnh sát chờ được nữa… Vừa đến cửa bệnh viện, cô vội lao người ra khỏi xe, còn không kịp nói cảm ơn với người dân tốt bụng kia, liền phi thẳng vào trong bệnh viện. Cô hỏi hai y tá trực ban, xem tối nay Trương Minh Đức có đến đây không, nhận được đáp án phủ định. Kỷ Lương rất sốt ruột, nhưng lại không thể nói rõ được mình đang sốt ruột chuyện gì, giống như có một sức lực vô hình nào đó đang thúc giục cô vậy (ở đây, tôi có thể giải thích một chút… có lẽ nên nói là thần giao cách cảm chăng…) “Chị Kỷ!” Lúc tiểu Dương vừa bước thì phòng uống trà ra, thì nhìn thấy Kỷ Lương, cô ta liền chào hỏi cô. Kỷ Lương không đáp lời, dáng vẻ vội vàng khiến tiểu Dương không kìm được lại hỏi thêm: “Sao thế… có phải bạn nhỏ Kỷ xảy ra chuyện gì không…” Kỷ Lương sửng sốt, lập tức túm hai vai cô ta hỏi: “Sao… sao cô lại nghĩ như vậy?!” chuyện của anh Duệ, chỉ có bọn họ và đồng chí Lý biết. “A— chị Kỷ, chị túm tôi đau quá.” Tiểu Dương bị dáng vẻ của Kỷ Lương làm cho sợ hãi: “Tôi… tôi chỉ đoán vậy thôi mà…” “Vì sao cô lại nghĩ như vậy?” Kỷ Lương áp sát từng bước một: “Có phải cô đã phát hiện điều gì không?” Đột nhiên cô nhớ ra, lần trước, khi cô y tá trẻ này nhắc đến Trương Minh Đức, đang nói dở lại ngừng lại, bộ dạng của cô ta lúc đó cũng hơi kỳ quái. “Tôi…” “Cô Dương, nếu cô biết chuyện gì, tôi van xin cô, cô hãy nói cho tôi biết! Con trai tôi mất tích rồi, hiện giờ tôi không tìm thấy thằng bé, van xin cô…” “Mất tích à?!” tiểu Dương kinh ngạc kêu lên, rồi lập tức như nghĩ ra gì đó: “Không phải là…” “Cô Dương…” Kỷ Lương túm lấy tay cô ta: “Cô biết anh Duệ

https://thuviensach.vn

hiện đang ở đâu phải không?" "Tôi… tôi không chắc lắm…" "Đưa tôi đi!" Kỷ Lương vội kéo cô ta, giống như người chết đuối giữa sông bỗng túm được mảnh ván trôi cứu mạng vậy… Tiểu Dương do dự một chút, rốt cuộc vẫn gật đầu: "Tôi cũng không chắc lắm… Nhưng… có lẽ là ở khu nhà đằng sau… à… đó là nhà xác…" Kỷ Lương nghe thấy vậy, liền kéo cô ta chạy theo hướng cô ta nói. Trên đường đi đụng phải rất nhiều người, nhưng cô cũng không quan tâm được nhiều như thế nữa, chỉ một lòng muốn chạy nhanh về bên kia. Khi Hạ Vũ và Lý Trạch vừa tới nơi, nhìn thấy ngay bóng Kỷ Lương đang kéo tiểu Dương chạy, hai người không chần chừ, lập tức đuổi theo — Trên đường đến đây, Kỷ Lương cũng đã nhắn tin báo cho Hạ Vũ biết mình đang đi đâu. Khi Kỷ Lương và tiểu Dương bước vào phòng bảo vệ nhỏ này, thì Hạ Vũ và Lý Trạch cũng đuổi kịp tới nơi. Người nằm trong phòng bảo vệ đó, ngủ say như vậy, dù có người vào ăn trộm thi thể khiêng ra có khi lão cũng không biết. Trên mặt tiểu Dương thoáng có nét xấu hổ, gõ cửa phòng gọi: "Ông nội —-." Thì ra bảo vệ của nhà xác là ông nội của cô ta. Cô ta gọi to vài câu cũng không đánh thức được lão dậy. Kỷ Lương không chờ được, trực tiếp phóng vào trong. Những người khác nhìn thấy thế cũng lao vào theo. Tòa nhà này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, tìm hết bốn tầng cũng không phải là chuyện dễ dàng. "Chia ra tìm đi, như vậy sẽ nhanh hơn!" Mỗi tầng này có diện tích khá lớn, nếu ba người đi tìm chung thì hiệu suất sẽ không cao. Tiểu Dương nói một mình cô ấy sẽ thấy sợ, nên muốn tìm cùng Kỷ Lương. Vì vậy, bốn người chia thành ba tổ, lục soát trong tòa nhà. Phân công ra như thế, hiệu quả tăng lên rất nhiều. Mọi người nhanh chóng lục soát từng tầng lầu, không tin không tìm được người. May mà trong tòa nhà này cũng không bày biện gì nhiều, cả căn phòng trống chỉ có từng khoang từng khoang giữ lạnh, chỉ liếc mắt là thấy ngay. Nhưng phải kiểm tra cả đống khoang lạnh này thì lại là việc không hề đơn giản… Đang lúc nửa đêm, phải kéo cửa từng khoang lạnh một, bên trong có thể là trống rỗng, cũng có thể là… những khuôn mặt trắng bệch của tử thi! Kỷ Lương không có thời gian tính toán nhiều… Cô tranh thủ xem xét từng khoang lạnh một, cứ mỗi lần kiểm tra xong một khoang, dây cung đang căng lên trong phòng cô lại chùng xuống một chút,

https://thuviensach.vn

sau đó lại căng lên… Lặp đi lặp lại, đến khi sắp kiểm tra xong tầng hai, chuẩn bị lên tầng ba, bỗng Lý Trạch chỉ về phía sau lưng Kỷ Lương, mặt biến sắc! “Sao thế?” Nhìn phản ứng của hắn, Kỷ Lương hơi khó hiểu. Hạ Vũ phản ứng nhanh hơn, vươn tay kéo Kỷ Lương về phía này. Lúc này Kỷ Lương mới phát hiện ra, cô y tá vẫn đứng sau lưng cô bỗng trở nên khác thường, mắt như không có tiêu cự, trên mặt lộ ra vẻ như cười như không. Nhìn kỹ hơn một chút, sẽ phát hiện sau lưng cô ấy có một cái bóng mờ nhạt, dường như nãy giờ vẫn đang nấp sau cô ấy. Bóng đen đó có vẻ thấp hơn tiểu Dương một chút, vì đèn ban đêm không đủ sáng, hơn nữa, nãy giờ cô vẫn vội vàng tìm người nên không phát hiện ra. Tim ba người Kỷ Lương bỗng đập mạnh, gặp ma rồi! Không phải nói đùa đâu, đúng là gặp ma thật! Bình thường mấy lời này thường hay nói trêu đùa ngoài miệng, nhưng mà… khi thực sự gặp phải, mới khiến bọn họ nhất thời không kịp phản ứng. (Nếu tôi định dừng lại ở đây, ngày mai lại tiếp tục… Liệu có làm các bạn không ngủ được không… – Lão Miêu) Bóng đen kia vừa thấy bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của cô ta, liền nhanh chóng rời khỏi vị trí sau lưng tiểu Dương, sau đó vọt theo cầu thang lên trên tầng. Bogns đen vừa đi khỏi, cả người tiểu Dương như lả đi, ngã xuống sàn. Lý Trạch vội vàng đỡ cô y tá trẻ, rồi cả đám vội vàng đuổi theo! Tốc độ của bóng đen kia cực kỳ nhanh, may mà đám Kỷ Lương cũng đã được huấn luyện qua, nên không bị rơi lại phái sau. Hơn nữa, kiến trúc của khu nhà xác này rất đơn giản, khiến bọn họ vừa nhìn là có thể nắm được hướng đi của bóng đen kia. Có điều, vì Lý Trạch còn đang bế cô y tá kia, nên tốc độ của mọi người cũng bị giảm xuống, phải cố hết sức mới đuổi kịp được. Mọi người đuổi theo một đoạn dài, đột nhiên Hạ Vũ ngừng lại, nhìn gian phòng có ánh sáng lờ mờ trước mặt… Mỗi tầng trong khu nhà xác này đều được thiết kế giống nhau, theo như kết cấu của tầng trước bọn họ đã đi qua, thì ở đây phải là một hành lang dài, cuối hành lang cũng sẽ không có căn phòng như thế này! Hai người liếc nhìn nhau một cái, rồi vẫn quyết định tiến lên, Kỷ Lương đi đầu tiên… Bởi vì… cô nhận ra bóng đen kia, rất giống với người phụ nữ cô đã gặp trong mơ… cũng chính là Lý Lệ Linh! Đúng lúc này, Lý Trạch cũng vừa đến nơi, sắc mặt thảm hại, có vẻ như không thể chạy tiếp được nữa,

https://thuviensach.vn

vừa nhìn thấy căn phòng đột ngột xuất hiện kia, mặt hắn lại tái xanh đi. Ba người đẩy cửa phòng ra, cảnh tượng trước mắt rất giống với sắp xếp trong nhà xác… Giữa phòng có một bàn mổ to, trên bàn mổ có một người, nhìn có vẻ như qua đời chưa bao lâu. Bỗng, một đôi nam nữ đi tới, ăn mặc giống như bác sĩ và y tá. Hai người nhanh chóng mổ toang bụng thi thể, lấy ra một bộ phận nào đó, rồi lại nhanh chóng xử lý thi thể ổn thỏa. Hai người họ phối hợp rất ăn ý… Hình ảnh thay đổi, trước mắt lại hiện ra cảnh tượng hoàn toàn khác với nhà xác này. Đây là một gian phòng trọ được bày biện rất thanh nhã. Trong phòng có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Người đó đúng là Lý Lệ Linh, còn người đứng trước mặt cô ta, chính là Trương Minh Đức. Lý Lệ Linh lôi kéo Trương Minh Đức, ngăn không cho gã rời đi. “Minh Đức, anh nói anh sẽ không rời xa em mà.” “Buông ra!” Trên mặt Trương Minh Đức đã không còn giữ được vẻ nhã nhặn thường ngày nữa. Gã thẳng tay đẩy Lý Lệ Linh ngã xuống đất. Lý Lệ Linh vẫn không tức giận, ôm lấy chân gã không cho gã rời đi, còn uy hiếp nói: “Minh Đức… Nếu anh dám đi, tôi sẽ đi nói ọi người biết quan hệ của chúng ta. Hơn nữa, tôi đã mang thai con của anh rồi, không phải anh rất thích có con sao? Chúng ta sẽ nhanh chóng có đứa con của riêng chúng ta…” Vừa dứt lời, thân mình Trương Minh Đức rõ ràng run bắn lên, sắc mặt gã cũng biến đổi. Đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, rốt cuộc gã cũng dịu dàng lại, xoay người, đỡ cô gái dưới đất lên, trên mặt còn tỏ vẻ vui mừng: “Thật… thật sao? Em nói em…” Thấy hắn có chuyển biến, Lý Lệ Linh đương nhiên rất sung sướng, nhẹ xoa bụng mình nói: “Chúng ta có cục cưng rồi, anh sẽ nhanh chóng được làm bố thôi!” … Nội dung vở kịch vừa rồi phải nói là cực kỳ máu chó, một tên đàn ông khốn kiếp ra vẻ đạo mạo, một cô nàng tiểu tam thâm tình, chân thành, lại còn có con nữa. Mấy yếu tố lớn này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của một màn kịch máu chó, khiến mấy người đang đứng xem không thể nói được câu gì. Bỗng nhiên, hình ảnh lại thay đổi, họ nhìn thấy Trương Minh Đức đỡ Lý Lệ Linh quay về phòng nghỉ ngơi, sau đó rót cho cô một cốc nước, còn lén bỏ vào nước một số thứ gì đó. Chờ Lý Lệ Linh ngủ say, gã mới rút một ống kim tiêm từ trong hòm thuốc ra, rút một dung dịch thuốc gì đó, sau đó bơm vào trong cơ thể Lý Lệ Linh… Bọn họ lại nhìn

https://thuviensach.vn

thấy hình ảnh Lý Lệ Linh bị đưa vào bệnh viện, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Người phụ trách mổ chính là Trương Minh Đức! Gã lạnh lùng nhìn người nằm trên bàn mổ: "Đây là do cô ép tôi!" Mặt Lý Lệ Linh đầy vẻ hoảng sợ, giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân mệt mỏi khiến cô ta không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã đàn ông cầm dao mổ kia, chậm rãi mổ phanh bụng cô, sau đó, lấy thai nhi còn chưa thành hình từ trong bụng cô ra, nhanh chóng ném lên trên bàn mổ. Đúng lúc này, một y tá đẩy dụng cụ bước vào… Trương Minh Đức ra vẻ rất chăm chú rửa ruột cho cô ta, khiến cho người khác không nhìn thấy điều gì khác lạ… Sau đó… nhịp tim hiển thị trên máy điện tâm đồ đang chạy bình thường bỗng nhảy thành một đường thẳng tắp. Ánh mắt Lý Lệ Linh hiện lên vẻ oán hận và không cam lòng, cuối cùng dần rã rời, rồi mất đi ánh sáng, đến phút cuối cùng vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Trương Minh Đức… Các y tá đều rời đi, chỉ để lại một mình Trương Minh Đức trong phòng phẫu thuật. Gã nhìn người phụ nữ trên bàn mổ, lẳng lặng cười lạnh một tiếng, rồi kéo tấm vải trắng phủ lên người cô ta. Bỗng nhiên, người phụ nữ trên bàn mổ đột nhiên mở to mắt, khiến Trương Minh Đức sợ hãi lùi sâu về phía sau. Lý Lệ Linh ngồi dậy, vết mổ vừa khâu lại trên bụng bỗng rách ra, một dòng máu đỏ tươi không ngừng chảy ào ạt từ trong bụng ra, nhuộm đỏ cả sàn nhà. Cô ta đưa tay móc một miếng thịt ở bụng mình, đi tới trước mặt Trương Minh Đức… Trương Minh Đức đã sớm bị dọa đến không còn chút sức lực nào, cả người ngã ngồi trên đất. Gã muốn chạy đi, nhưng tay chân đều không có lực, chỉ có thể liều mạng bò trên đất, miệng không ngừng gào thét kêu cứu. Lý Lệ Linh đưa tay kéo gã lên bàn mổ, ngay lúc gã gào thét kêu cứu, cô liền cầm miếng thịt trong tay, nhét vào miệng gã. Miếng thịt kia giống như có sinh mạng vậy, vừa vào tới miệng gã liền tự mình lao vun vút xuống bụng gã. Sau đó, bọn họ nhìn thấy bụng Trương Minh Đức càng lúc càng to lên, đẩy chiếc áo blouse trắng nhuộm máu đỏ của gã lên cao, giống như muốn nổ tung vậy… "Cục cưng…" Lý Lệ Linh dán mặt vào bụng gã, nhẹ giọng gọi, trên khuôn mặt méo mó xuất hiện vẻ dịu dàng của người mẹ: "Cục cưng à…" Trương Minh Đức vô cùng khủng hoảng, trong bụng lại truyền đến từng cơn đau đớn cùng với cảnh tượng trước mắt khiến tinh thần của gã

https://thuviensach.vn

hoàn toàn hoảng loạn. Gã túm lấy con dao mổ ở bên cạnh, tự đâm vào bụng mình, sau đó rạch ra… Một dòng máu tươi phun ra từ bụng gã, gã lại như không có cảm giác gì, hoặc nên nói là gã đã bị kích thích đến phát điên lên, không ngừng đâm vào bụng mình, khiến toàn bộ khoang bụng của gã nát bét. Sau đó, gã lại kéo thứ gì đó từ trong bụng mình ra… Cho đến khi gã không thể nâng tay lên được nữa, người phụ nữ vẫn ngồi yên bên cạnh gã mới ghé vào người gã, thỏa mãn mà cảm thán: “Rốt cuộc một nhà ba người chúng ta cũng được đoàn tụ rồi…” … “A—-.” Một tiếng kêu chói tai vang lên đánh thức ba người Kỷ Lương tỉnh dậy khỏi cơn ảo giác. Tiếng kêu phát ra từ cô y tá trẻ nằm trong lòng Lý Trạch, vừa tỉnh dậy sau khi hôn mê. Tay cô ta chỉ vào hình ảnh bên trong tấm kính, sau khi thét chói tai, mắt cô ta lại trợn trắng lên, sau đó tiếp tục hôn mê! Trên bàn mổ bên trong tấm kính, có một người đàn ông, bụng bị đâm nát, tay gã vẫn còn cầm dao mổ, cắm trên bụng mình… Người đàn ông đó là… Trương Minh Đức! Sắc mặt ba người trở nên căng thẳng… “Báo động đi!” Kỷ Lương nói, sau đó đá văng cửa phòng, trong lòng cũng hiểu rõ, Trương Minh Đức chết thật rồi! Căn phòng rộng lớn tràn ngập mùi máu tươi! Kỷ Lương dò xét hơi thở của gã, quả nhiên đã không còn thở nữa. Nhìn thấy đôi mắt trợn trừng của gã, Kỷ Lương lại chợt nhớ tới hình ảnh mình vừa nhìn thấy, trong lòng cũng không khỏi sợ hãi. Ngay cả bọn họ chỉ đứng nhìn thôi còn thấy sợ, huống chi chính gã phải trải qua chuyện này, có lẽ đã sợ đến vỡ mật ấy chứ! “Cốc — cốc — cốc —.” Bỗng nhiên, trong khoang lạnh vang lên những tiếng động liên tiếp, khiến thần kinh của ba người họ lại căng lên. “Cốc — cốc — cốc—.” Tiếng gõ có quy luật vẫn tiếp tục vang lên. Bỗng nhiên Hạ Vũ như nghĩ ra chuyện gì, vội vàng bước tới khoang lạnh phát ra tiếng động, kéo cửa ra… “Anh Duệ!” Kỷ Lương nhìn vào trong khoang lạnh, có một thân hình nhỏ bé không ngừng dùng đầu đập vào vách khoang. Cô vội vàng bế cậu nhóc ra, Hạ Vũ cũng nhanh chóng tháo băng dính, dây trói trên người cậu nhóc xuống, kiểm tra xem cậu có bị thương không. Kỷ Duệ muốn ngoi ra khỏi lòng Kỷ Lương để xem có chuyện gì xảy ra. Vừa rồi, khi cậu nằm trong khoang lạnh, nghe thấy bên ngoài vang lên những tiếng gào thét thảm thiết, rất giống giọng của gã Trương Minh Đức kia… Cậu mất rất

https://thuviensach.vn

nhiều công sức mới có thể dùng đầu gạt đống chăn đệm chặn bên trong khoang lạnh ra, sau đó mới có thể đập đầu vào vách để tạo ra âm thanh! “Nhóc, con làm gì thế?!” Kỷ Lương ngăn cản tầm nhìn của cậu, không cho cậu nhìn những hình ảnh kia. Tuy cô biết là tên nhóc này rất to gan, nhưng mà… hình ảnh quá máu me tanh tưởi như thế, không nên nhìn thì hơn. “Ôi chà— con nhìn một cái thôi mà!” Kỷ Duệ nghiêng đầu, muốn gạt tay Kỷ Lương ra: “Kỷ Tiểu Lương, mẹ bỏ tay ra nào…” “Không cho nhìn! Có gì đẹp mà nhìn, nhìn mẹ là được rồi!” Kỷ Lương không cho, một tay ôm cậu, một tay bịt mắt cậu, đưa cậu ra ngoài. “Mẹ có gì đẹp chứ, ngày nào cũng nhìn thấy, nhìn phát chán lên rồi.” “Tên nhóc xấu xa này, con nói cái gì.” Tay cô đét vào mông cậu nhóc một cái không hề khách khí. “Khỉ thật! Kỷ Tiểu Lương, mẹ đúng là tiểu nhân!” Kỷ Lương đưa Kỷ Duệ ra khỏi căn phòng tanh máu kia, gió đêm thổi tới, xua tan bớt đi hơi thở tràn ngập mùi máu tươi. Sự mệt mỏi tích tụ suốt mấy ngày qua bỗng ào ào kéo đến, cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm đi, sau đó… ngã xuống hôn mê!

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Khách Không Mời Mà Đến!

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry

***Khi Kỷ Lương tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm… trong bệnh viện. Sau một giấc ngủ dài, cô cảm thấy cơ thể mình khỏe khoắn hơn nhiều, rồi lại chợt nhớ đến tình cảnh trước khi mình hôn mê… nhất thời lại không phân biệt được là mơ hay là thực. Trên một giường bệnh khác, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhíu lại, ưm một tiếng rồi tiếp tục ngủ say khiến lòng cô trở nên bình yên hơn nhiều. Cô ngồi dậy, bước xuống giường, đi tới bên cạnh chiếc giường kia, nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia một cái. “Em tỉnh rồi à.” Một người đàn ông từ bên ngoài bước vào phòng bệnh, nhìn thấy cô xuống giường thì có vẻ không hài lòng, khẽ nhíu mày. Còn chưa kịp nói tiếp, cô đã đưa ngón trỏ lên môi, ý bảo anh nhỏ giọng một chút. Hai người bước ra ngoài ban công phòng bệnh nói chuyện. Bây giờ đã là buổi chiều tà, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ cả bầu trời. Kỷ Lương hít một hơi thật sâu, rồi vươn người thư gân giãn cốt, thở dài một cái đầy thỏa mãn. Người đàn ông vừa đi theo ra ngoài bỗng vươn tay vòng qua hông cô, ôm cô vào lòng: “Phải phạt em thế nào đây hả?” Anh vừa mới vắng nhà một chút cô đã làm ình thành như vậy rồi. “A?” Cô ngẩng đầu, nhìn cái cằm lún phún râu của anh, đưa tay lên sờ nhẹ, hơi ngứa ngứa: “Em ngủ bao lâu rồi?” “Từ đêm qua đến tận bây giờ.” “Tên nhóc kia không sao chứ?” Cô lo không biết liệu tên Trương Minh Đức kia có tiêm thuốc linh tinh gì vào người Kỷ Duệ không — cô đã trải qua sự thống khổ khi bị tiêm ma túy tinh chất vào người, cảm giác đó khiến cô nhớ đến khắc cốt ghi tâm. Cằm anh đặt nhẹ lên đỉnh đầu cô: “Lúc trước nó vẫn lo lắng cho em, không chịu đi ngủ, đến giữa trưa rốt cuộc không cố được nữa mới ngủ…” “Vậy là tốt rồi.” Xác định được con trai thật sự an toàn, không có chuyện gì, Kỷ Lương mới thả

https://thuviensach.vn

lỏng người, dựa vào lòng anh: "… Chuyện của Trương Minh Đức… xử lý thế nào?" Cũng không thể nói là gặp ma được đúng không? "Chuyện này em đừng quan tâm, để đám Lý Trạch giải quyết." Lý Trạch làm cảnh sát đã nhiều năm, gặp rất nhiều trường hợp sóng to gió lớn, nhưng chuyện nhìn thấy ở bệnh viện đêm qua, đến giờ nghĩ lại vẫn khiến hắn nổi da gà toàn thân. Có điều, chuyện gì cần làm thì vẫn phải làm, Trương Minh Đức vừa chết, bọn họ có thể trực tiếp xuống tay từ chỗ họ Trương kia… Bệnh viện Thị Lập vì lo lắng đến danh tiếng của mình, nên tin tức Trương Minh Đức chết cũng không bị truyền ra ngoài ngay lập tức, điều này cũng giúp phía cảnh sát bọn họ bớt đi không ít áp lực — nếu không, đám truyền thông bị Trương Minh Đức lợi dụng kéo tới đưa tin, không biết sẽ làm sóng gió nổi lên thế nào nữa. Bọn họ dựa theo tin tức được giấu trong chiếc USB kia của Trương Minh Đức, tìm được một số manh mối về 'đường dây buôn bán nội tạng người', cố gắng điều tra từ manh mối đó ra! Sau khi Trương Minh Đức cưới vợ, ở rể ở nhà vợ, tuy nhà vợ gã cũng cho gã không ít lợi ích, khiến cho gã trở thành một người vừa có tiền vừa có thế như vậy. Nhưng tiếc là chủ nghĩa 'đàn ông' trong tiềm thức của Trương Minh Đức khiến cho gã luôn cảm thấy không thoải mái với việc ở rể này. Thân phận con rể ở nhà vợ luôn khiến gã cảm thấy vị trí của mình thật thấp kém, nhwung gã lại cũng luyến tiếc những lợi ích mà nhà vợ đưa lại, nên thậm chí không dám thể hiện ra ngoài. Dần dần, những ấm ức tích tụ trong lòng càng lúc càng nhiều! Nhiều áp lực, thì sẽ cần phải phát tiết ra ngoài. Mỗi người lựa chọn một cách phát tiết khác nhau… Còn cách mà Trương Minh Đức chọn, đó là 'buôn bán nội tạng'. Đối với gã mà nói, đây là một cách phát tiết vừa kích thích lại vừa nguy hiểm. Hơn nữa, trong suy nghĩ của gã, bố vợ là cổ đông của bệnh viện này, gã lại làm chuyện như vậy trong bệnh viện, khiến cho lòng gã có một cảm giác sung sướng vì 'trả thù' được nhà vợ, áp lực tích tụ lâu ngày trong lòng gã cũng dần được giải tỏa. Chợ đen buôn bán nội tạng là một sợi dây xích rất dài. Trương Minh Đức lợi dụng tài nguyên của bệnh viện cùng với nghề nghiệp bác sĩ của mình, nên trong tay gã luôn có những tư liệu tốt nhất. Nếu 'thụ thể' (người mua) cần nội tạng gì, gã có thể dựa vào dữ liệu của mình để chọn ra người thích hợp nhất. Gã chịu

https://thuviensach.vn

trách nhiệm cung cấp tin tức này, còn về chuyện làm thế nào khiến cho ‘cung thể’ (người cung cấp nội tạng) phải vào bệnh viện, thì là do ‘thụ thể’ hoặc bên trung gian nào đó lo — công việc này khiến cho tâm lý của Trương Minh Đức cảm thấy cực kỳ thỏa mãn, đồng thời cũng khiến gã thấy mình thực sự siêu việt, giống như tử thần có thể thao túng sinh tử của người khác vậy. Hắn cung cấp tin tức, sau đó tới cứu người, rồi lại giết người… dùng nội tạng của ‘cung thể’ bán cho ‘thụ thể’, đây cũng là một cách cứu người… Lý Lệ Linh là một người phụ nữ bị tình yêu làm ờ mắt. Trong một khoảng thời gian rất dài, cô ta đã đảm nhận vị trí phụ tá cho Trương Minh Đức rất tốt. Đừng hỏi vì sao cô ta lại làm như vậy, hay là hỏi chẳng lẽ cô ta không biết đây là chuyện phạm pháp hay sao… Vì phụ nữ là một loại sinh vật dễ dàng hiến dâng tất cả vì tình yêu. Khi bị tình yêu làm mờ mắt, cô ta đã sớm không còn phân biệt được rõ trắng đen phải trái thế nào nữa, chỉ có thể nhìn thấy vui buồn trên mặt người yêu mình mà thôi. Lý Lệ Linh chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, từ nhỏ đã mất bố mẹ, khiến chô cô ta có cảm tình đặc biệt với những người đàn ông chín chắn, thành thục, cũng vì thế… mà chôn vùi cả tính mạng của mình. Chính cô ta hi sinh tất cả cho tình yêu, rồi cuối cùng bị chính người mình yêu xuống tay giết chết, điều này khiến cô ta không thể nào siêu thoát được… Còn chiếc giường ma kia, chẳng qua cũng chỉ là một số tin đồn do chính Trương Minh Đức tung ra mà thôi. Cái gọi là ‘ma quỷ’ mà thím lao công kia nhìn thấy, cũng chỉ là Trương Minh Đức hoặc Lý Lệ Linh lợi dụng chức trách của mình, trước hết là để cho những người nằm cùng phòng bệnh với ‘cung thể’ ngủ say, việc này đối với bọn họ thì quá đơn giản, chỉ cần thêm một chút thuốc an thần vào thuốc của người bệnh là được. Sau đó, bọn họ sẽ nhân lúc nửa đêm, đi vào phòng bệnh, làm cho ‘cung thể’ tử vong… Cái chết của Vương Nhã Phân, sau khi được Đoàn Khanh Nhiên giải phẫu, thì cũng có phát hiện mới: thời gian tử vong bị làm hỗn loạn. Trên y học mà nói, có thể dựa vào việc hạ nhiệt độ, hoặc ngâm trong nước để làm cho thời gian tử vong bị kéo dài ra. Phương pháp hạ nhiệt độ đối với Trương Minh Đức mà nói thì là quá thuận tiện, ở trong nhà xác nhiều khoang lạnh như vậy. Cảnh sát cũng kiểm tra một loạt các khoang lạnh trống ở tầng ba nhà xác, thu

https://thuviensach.vn

được một số vết máu và tóc của Vương Nhã Phân. Ngày ấy, khi Trương Minh Đức nhìn thấy Kỷ Lương và Vương Nhã Phân gặp nhau, gã cũng không phát hiện gì. Những Vương Nhã Phân vốn canh cánh trong lòng chuyện công việc của mình, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Nhưng cô ta không ngờ rằng, lần này một đi không trở lại nữa! Cô ta đến bệnh viện tìm Trương Minh Đức, nói ra thân phận cảnh sát của Kỷ Lương, đang điều tra về cái chết của Lý Lệ Linh. Cô ta muốn thừa cơ uy hiếp Trương Minh Đức, để gã phải đưa cô ta vào công tác ở bệnh viện Thị Lập. Hơn nữa, cô ta còn nghĩ không biết có thể kiếm được chút tiền hay không. Nhưng làm sao cô ta biết được, người đứng trước mặt cô ta là một tử thần cầm dao mổ… Kỷ Duệ là một chuyện ngoài ý muốn. Lần này, đối tượng ‘thụ thể’ là một đứa bé hơn mười tuổi ở Hong Kong, bình thường thì nên tìm những đối tượng có số tuổi không khác biệt lắm mới thích hợp. Nhưng vì tình hình của đứa bé này hơi đặc biệt, nên Trương Minh Đức vốn định dùng ‘cung thể’ là Tạ Quang Khiết. Đâu ngờ được, Tạ Quang Khiết còn chưa đợi Trương Minh Đức đến, đã tự mình động thủ, kết liễu mạng sống của mình. Mà người nhà họ Tạ vẫn trông chừng thi thể cẩn thận, không để cho gã có sơ hở nào để hành động, khiến gã bỏ lỡ mất thời gian tốt nhất để lấy nội tạng. Đúng lúc này, Kỷ Duệ xuất hiện… Mạnh dạn nêu giả thuyết, cẩn thận tìm chứng cứ, cuối cùng cũng có thể liên kết được toàn bộ những vụ án này lại. Như vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể lý giải được… Vụ án từ từ được điều tra và phá vỡ, dù bệnh viện Thị Lập rất muốn phong tỏa tin tức, nhưng chuyện của Trương Minh Đức vẫn bị truyền ra ngoài. Không chỉ tạo thành một làn sóng lớn trong giới y học, mà quan trọng hơn, còn gây ảnh hưởng lớn trong xã hội. Trong khoảng thời gian đó, bệnh viện Thị Lập bị mọi người gọi bằng những cái tên như là: “bệnh viện đoạt mệnh” hay “Bệnh viện mổ bụng ăn cướp”… Dần dần, cư dân mạng lại xôn xao lên đoạn video mà Trương Minh Đức phát biểu lúc trước rằng áp lực của nghề cảnh sát quá lớn này nọ, khiến bệnh viện Thị Lập lại một lần nữa trở thành trò cười. Tất cả những chuyện này khiến cho bệnh viện Thị Lập gặp phải những nguy cơ trước nay chưa từng có. Có điều… những việc này cũng chẳng liên quan gì đến các đồng chí cảnh sát. Bọn họ chỉ chịu trách nhiệm

https://thuviensach.vn

lôi chân tướng sự việc ra ánh sáng mà thôi, cảnh sát cũng bận rộn rất nhiều việc, bọn họ còn phải lần từ đường dây của Trương Minh Đức ra các đối tượng phạm tội khác, đây là một công tác đòi hỏi phải chiến đấu trường kỳ… Kỷ Lương nghĩ rằng chính mình đã phát hiện ra một đường dây như vậy, thì cô tham gia vào là việc đương nhiên. Cô quyết định phải giải quyết triệt để hung thủ đã suýt nữa gây họa cho con trai mình! Nhưng mà… "Không được!" Nhà họ Kỷ, sau bữa cơm chiều, một cuộc họp gia đình được tiến hành, chủ yếu chỉ biểu quyết về việc Kỷ Lương có tiếp tục tham gia vào công tác điều tra đường dây buôn bán nội tạng trái phép kia hay không. Hạ Vũ tỏ thái độ đãi tiên, kiên quyết bác bỏ đề nghị của Kỷ Lương. "Anh Duệ, anh thấy thế nào?!" Biết ngay là anh sẽ phản đối mà, cho nên, Kỷ Lương đặt tất cả mọi hy vọng lên người con trai, dù sao cũng là đứa con do cô sinh ra, cô nuôi lớn lên mà, đúng không?! Nhất định là cậu nhóc sẽ đứng về phía cô chứ, giữa bọn họ có tình cảm mẹ con bao nhiêu năm như vậy cơ mà. "Kỷ Tiểu Lương, mẹ đừng phóng điện với con nữa." Kỷ Duệ liếc mắt nhìn cô đầy vẻ khinh thường, nhìn dáng vẻ nháy mắt không ngừng kia của cô: "Con miễn dịch rồi." Cậu chỉ Hạ Vũ ngồi bên cạnh nói: "Về vấn đề này, con đứng về phía bố. Không đồng ý!" … Kỷ Lương trừng mắt nhìn chằm chằm hai người đàn ông kia: "Em đã khỏe hẳn rồi mà…" Cả hai bố con đều im lặng, đó là câu trả lời tốt nhất dành cho cô. Sự im lặng của hai bố con khiến Kỷ Lương tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Nhà này em làm chủ!" Cô cảm thấy cần thiết phải nhắc lại chủ quyền của mình! Hai người này ký kết hiệp định chung sống hòa bình từ bao giờ thế? Còn ký cả chính sách liên minh rồi sao? "Này! Giao cho bố đấy!" Kỷ Duệ đứng lên, vỗ vai Hạ Vũ, ra vẻ gửi gắm trọng trách cho anh: "Thành hay bại, quyết định vào lúc này đây. Con đi trước." Cái gì mà biểu quyết dân chủ, cô nàng lưu manh như Kỷ Tiểu Lương kia biết thế nào là dân chủ sao? Nếu thế thì thế giới đã hòa bình từ lâu rồi. Nhìn xem… kết quả của việc 'dân chủ' không hợp với ý của mẹ, thì mẹ sẽ ngay lập tức áp dụng chính sách 'bạo quân'. "Anh Duệ…" Kỷ Lương vừa nói xong đã thấy người mình nhẹ bẫng, trời đất đảo điên. Đến khi hoàn hồn trở lại, thì cả người đã bị Hạ Vũ khiêng lên vai: "Này — Hạ Vũ, anh làm gì thế—." "Làm việc đứng đắn!"

https://thuviensach.vn

Tên nhóc kia nói rất đúng, bây giờ mới là lúc quyết định thành công hay thất bại. Bây giờ là lúc để cho cô biết, sức mạnh của đàn ông là như thế nào. Anh quyết định… làm cho cô mệt lả đi đến mức không còn đầu óc nào mà nghĩ đến chuyện khác nữa. “Khỉ thật—.” Kỷ Lương hiểu ngay anh định làm gì. Cô vừa há miệng muốn mắng, đã bị anh chặn lại… Người ta nói… tiểu biệt thắng tân hôn. Vừa xa nhau mấy ngày, hỏa lực của đồng chí Hạ đã bốc lên tận trời. Cả một buổi tối vận động thân thể hết sức mình, cần cù cày cấy, quả thật đã khiến cho Kỷ Lương không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến chuyện quay lại cục cảnh sát để hỗ trợ điều tra phá án nữa… Sáng sớm hôm sau, chuông cửa nhà họ Kỷ vang lên. Kỷ Duệ vẫn còn mặc tạp dề, một tay cầm lập là, mở cửa ra. Đứng ngoài cửa là một người phụ nữ lai xinh đẹp. “Hạ ở đây phải không?” Hết chương 106.

https://thuviensach.vn

Chương 107: Tình Yêu (Thượng)

Chuyển ngữ: Mẹ Cherry *** Kỷ Duệ nhìn dáng người có đường cong rõ ràng đang đứng bên ngoài cửa sắt kia, mặt mũi xinh xắn, thân hình nóng bỏng, giơ tay nhấc chân đều tỏa ra hương vị phụ nữ rất nồng đậm: "Tìm nhầm nhà rồi!" Sau đó, rầm một tiếng, cậu đóng sầm cửa lại, định quay về phòng bếp, tiếp tục làm đồ ăn sáng. Hoài xuân hay sao chứ? Hạ cái gì mà Hạ!!! Eliza trợn mắt nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt mình, lại rút tờ giấy trong ví ra, xác nhận lại địa chỉ viết trên giấy một lần nữa, rồi tiếp tục bấm chuông: "Em trai à, ở đây là…" Cô giơ tờ giấy lên trước mặt cậu nhóc đang đứng sau cửa sắt: "Địa chỉ này là ở đây đúng không?" "Đúng vậy!" Kỷ Duệ khẽ gật đầu. "Vậy Hạ… Ý chị là Hạ Vũ ở đây đúng không?" Đây là địa chỉ cô hỏi từ chỗ Hắc Tử, không thể sai được. "À— Hạ Vũ à— vẫn chưa rời giường đâu." Nói xong, lại đưa tay muốn đóng cửa lại. Lúc này Eliza đã nhanh tay hơn, vội vàng chặn cửa để đỡ bị cánh cửa đập vào mặt lần thứ hai. "Em trai à, chị là bạn của Hạ, có thể mở cửa cho chị vào nhà chờ được không?" Kỷ Duệ chớp chớp đôi mắt to tròn, đổi một vẻ mặt cực kỳ ngây thơ nói: "Dì à, thầy giáo luôn dặn chúng cháu, không thể tùy tiện mở cửa cho người lạ được!" Dì… Cách xưng hô của cậu khiến da mặt Eliza tê rần lên, nụ cười cũng trở nên gượng gạo: "Bạn nhỏ này, em xem… Chị đây không phải là người xấu." Làm gì có người xấu nào mà xinh đẹp như cô ta chứ. "Dì à, dì ngốc thật đấy." Kỷ Duệ cười khanh khách: "Thầy giáo nói, người xấu sẽ không tự viết hai chữ người xấu lên mặt mình đâu." "… Là chị…" Đối với vấn đề xưng hô, không hiểu sao Eliza rất cố chấp. Có lẽ người đẹp đều như thế chăng, vĩnh viễn cũng không chịu thua thời gian và tuổi tác. "Có điều, nhìn dì cũng không giống người xấu thật…" "Đúng rồi! Nên là, em trai à, mau mở cửa cho chị đi…" "Nhìn dì giống hồ ly tinh hơn!" Cậu cười tủm tỉm kết luận, sau đó thừa lúc cô ta không để ý, liền

https://thuviensach.vn

đóng sập cửa lại, tiện tay ngắt luôn pin chuông cửa ra. Nhà họ Kỷ lại khôi phục sự im lặng vốn có, sau đó, cậu vui vẻ huýt sáo, tâm trạng cũng không tệ, quay lại phòng bếp, tiếp tục chuẩn bị đồ ăn sáng ình. Hôm nay cậu sẽ chỉ làm đồ ăn sáng ình thôi, hai vị người lớn kia chắc chắn sẽ không dậy trước buổi trưa. Còn cái người ngoài cửa thì… liên quan cái rắm gì đến cậu chứ? Cậu thảnh thơi, thoải mái chuẩn bị một bữa sáng ngon lành ình, cất phần của Kỷ Lương và Hạ Vũ vào tủ lạnh. Sau khi ăn xong, cậu quay về phòng mình, bật máy tính tìm người bạn tốt Đoàn Manh Manh của cậu, gần đây đang cùng chơi game với cậu. Không hiểu Thi Thanh Trạch kia mất tích đi đâu, hiện giờ Kỷ Tiểu Lương lại không có cách nào phân thân ra được, khiến cho cậu nhất thời bị mất đi hai trợ thủ đắc lực trong game của mình, nên cậu có chơi game cũng chẳng thấy hào hứng gì nữa… Dựa núi núi đổ, dựa người người chạy, quả nhiên là chỉ có thể dựa vào chính mình!!! Sau nhiều lần cân nhắc, suy tính, cậu quyết định, phải tự bồi dưỡng ình một đối tác đắc lực, chơi là phải nuôi từ bé lên, cho nên, Kỷ Duệ kiên quyết đặt mục tiêu của mình lên bạn nhỏ Đoàn Manh Manh. Tuy rằng đây sẽ là một chặng đường dài đầy gian khổ, nhưng cậu nghĩ, trên chặng đường đó, chắc chắn sẽ không thiếu trò vui! … Đúng như Kỷ Duệ đã nghĩ, đến tận giữa trưa, hai vị người lớn trong nhà mới tỉnh dậy. Kỷ Lương là vì bị đám sâu tham ăn trong bụng quậy phá làm cho tỉnh lại. Lúc mở mắt ra, trong phòng buông kín rèm, ánh sáng cũng lờ mờ khiến người ta không đoán được chính xác bây giờ là lúc nào! “A—!” Cô chỉ vừa nghiêng người một chút, cảm giác đau nhức toàn thân đã khiến cô phải hít một hơi lạnh. Sự đau nhức tận xương tủy từ đầu đến chân đang lên án sự phóng túng quá đà của cô đêm quá! Người đàn ông chết tiệt này! Kỷ Lương nhỏ giọng mắng, người đàn ông nằm ngủ bên cạnh bỗng xoay người, một tay một chân vươn ra ôm lấy cô, kéo cô vào lòng mình. Từ đầu tới cuối anh cũng không mở mắt, toàn bộ chỉ hành động vô thức. Một lát sau, tiếng thở đều đều lại truyền tới, báo cho cô biết, anh đã ngủ say. Nhìn anh như vậy, Kỷ Lương vừa bực mình lại vừa buồn cười, nhưng ngược lại, cô còn cảm thấy hơi vui mừng nữa. Hạ Vũ là người có tính cảnh giác rất cao, ngay cả lúc ngủ cũng thường hay nhíu mày, không thả lỏng hoàn toàn… Nhưng bây giờ, anh ngủ

https://thuviensach.vn

say như vậy, là vì nằm cạnh cô sao? Kỷ Lương đắc ý nghĩ… Đương nhiên, cũng có thể là… vì quá mệt mỏi! Đêm qua, người đàn ông này đòi hỏi vô độ, hoàn toàn không cho cô nghỉ ngơi. Đúng như anh đã nói, làm cho cô không còn dư thừa tinh lực mà nghĩ ngợi chuyện gì khác nữa! Hơn nữa, anh còn mặt dầy mà nói rằng, đây là những gì anh nên được hưởng! Nguyên nhân là… quà sinh nhật. Tối hôm qua, đột nhiên anh nhắc với cô chuyện này, suýt nữa làm cô nghẹn — ngày đó cô vốn định dành để đi mua quà sinh nhật cho anh, kết quả là, bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra, cuối cùng cô còn phải nằm lại trong viện, làm sao còn nhớ rõ được mấy chuyện này nữa… nên ngay cả sinh nhật anh cũng không tặng quà gì. Không ngờ anh lại nhớ rất kỹ, còn muốn tính sổ với cô. Tối hôm qua, lúc bế cô về phòng, anh mới đòi cô phải tặng quà sinh nhật ình, thì bảo cô chạy đi đâu tìm quà cho anh bây giờ. Cuối cùng, chỉ đành phải ấp úng lấp liếm cho qua, rằng ngày mai sẽ tặng anh. Nhưng kết quả là, cái người đàn ông đã một đống tuổi kia thật khó nói chuyện, cứ khăng khăng phải nhận quà vào tối qua. Rốt cuộc, Kỷ Lương không có cách nào khác, liền nóng nảy phun ra một câu: “Muốn quà thì không có đâu, chỉ có người thôi!” Nghe xong câu đó, anh cũng không hề khách khí, không đúng, thật ra cô cảm thấy, anh chỉ chờ cô nói ra câu đó mới đúng. Anh tỏ ra vô cùng hài lòng, nói với cô: “Vậy anh sẽ không khách khí, tiếp nhận món quà này!” Một đêm nay, đồng chí Hạ vô cùng cố gắng sử dụng món quà sinh nhật của mình, vô cùng cố gắng sử dụng đến chút tinh lực cuối cùng để giày vò món quà đó. Ban đầu, món quà kia đương nhiên không cam lòng bị giày vò. Sau đó, anh muốn chiến, tôi sẽ chiến, khí thế nhất định không thể thua. Nhưng dần dần, thể lực nam nữ chênh lệch rõ ràng, món quà rốt cuộc cũng phải phất cờ trắng, kêu đầu hàng, hy vọng đồng chí Hạ có thể nghỉ ngơi một chút. Đồng chí Hạ quả nhiên cũng rất nhân đạo, ra vẻ vô cùng quan tâm chăm sóc nói: “Ừ, em cứ nghỉ đi, để anh tới là được. Em không cần cử động đâu!” Hay ột câu em không cần cử động, để anh tới là được! Tặng phẩm Kỷ nỗ lực biến mình thành con cá chết, mặc cho sóng to gió lớn đến bao nhiêu cũng quyết không chìm nổi cùng anh, nhưng mà… người ở trên giường, thân bất do kỷ!!! Cuối cùng, cô vẫn bị cuốn vào những cơn sóng to này, cùng nhấp nhô, sấp

https://thuviensach.vn

ngửa cùng anh… Rốt cuộc, đến lúc không thể cố gắng được nữa, cô buông thõng tay, ý thức tan dần trong cái ôm ấm áp, làm ình thực sự trở thành một con ‘cá chết’!!! Cô đưa tay, phác họa lại đường nét khuôn mặt anh, ngắm nhìn vẻ mặt ngủ say của anh, không đành lòng đánh thức anh dậy, cố gắng chịu đựng cơn đau nhức truyền tới từ thắt lưng, lén lút rời khỏi vòng tay anh, vọt vào toilet tắm rửa, rồi xuống nhà kiếm đồ ăn. Đến khi ra khỏi phòng ngủ cô mới biết, bây giờ đã là giữa trưa, thật khiến cô vô cùng xấu hổ. Kỷ Lương rẽ vào phòng ăn, ăn mấy thứ linh tinh, nhìn qua cửa sổ phòng ăn, hình như cô nhìn thấy có ai đó đang đứng ở cửa nhà mình… “A? Ơ — sao lại là cô!” Eliza đang ngồi xổm ở cạnh cửa, mặt đầy dầu và mồ hôi do bị ánh mặt trời chiếu suốt một thời gian dài, dung nhan vốn xinh đẹp giờ bị mồ hôi tàn phá, nhìn có vẻ rất nhếch nhác, hơn nữa, trên mặt cô ta còn có vẻ ai oán khiến Kỷ Lương vô cùng kinh ngạc. “Cô Kỷ—.” Eliza ngồi xổm quá lâu khiến hai chân run lẩy bẩy, cô ta chống tay vào đầu gối, cố gắng đứng lên: “Có thể cho tôi vào nhà không…” “A… Mời… mời vào!” Kỷ Lương mở cửa sắt ra, cho cô ta vào nhà, rồi rót cho cô ta một cốc nước. Eliza vào toilet rửa mặt, lúc đi ra, trên mặt đã khôi phục lại vẻ gọn gàng xinh xắn như bình thường khiến Kỷ Lương vô cùng khâm phục: “Hạ đâu?” Cô ta đặt mông ngồi xuống ghế salon, cầm cốc nước lên, tuy rất khát nhưng vẫn uống rất tao nhã. “À… vẫn đang ngủ.” Nói xong, cô lại không nhịn được, ngáp dài một cái, vốn đang định xuống ăn gì đó rồi quay về ngủ tiếp. Chỉ liếc mắt qua vẻ mặt mệt mỏi của cô, cùng với câu nói ‘vẫn đang ngủ’ kia, thì một người đến từ nơi sắc tiền hỗn loạn như Eliza có thể hiểu ngay ra nguyên nhân mọi chuyện: “Hừ — hai người kết hôn rồi à?” “Không!” Kỷ Lương liếc nhìn cô ta một cái, cũng chưa quên tình hình lúc ấy, cô nàng này đã từng bám chặt lấy Hạ Vũ, giờ lại đột ngột đến đây… “À!” Eliza khẽ gật đầu, lại bổ sung thêm: “Dù sao kết hôn cũng có thể ly hôn, nhưng không cưới là tốt rồi.” “…” F**k! Chuyện quái gì thế? Kỷ Lương nhìn chằm chằm vào vẻ mặt tự tin xinh đẹp của cô ta. Cô chỉ vừa rời giường, hơn nữa, tối hôm qua vất vả mệt nhọc cả đêm khiến cho não bộ của cô không theo kịp suy nghĩ của cô ta, vì thế, cô rất thật thà, hỏi: “Xin hỏi… cô có ý gì vậy?” “Ý của tôi là…” Eliza lại nhấp một ngụm nước nữa, sau

https://thuviensach.vn

đó vô cùng tự tin hạ chiến thư với Kỷ Lương: “Tôi muốn cướp anh ấy về!” … Cái chuyện vì yêu mà lên rừng xuống biển này, cô vốn nghĩ chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết hay phim truyền hình thôi, không ngờ nó lại diễn ra trong cuộc sống thật của cô, đương nhiên, diễn viên không phải cô, mà là Eliza! Trong ấn tượng của Kỷ Lương, cô ta là một người phụ nữ cực kỳ thủ đoạn, lại còn đi diễn trò vượt ngàn dặm xa theo đuổi tình yêu nữa. Mà đối tượng cô ta theo đuổi, vâng, lại chính là Hạ Vũ, người đàn ông của Kỷ Lương cô, là bố ruột của con trai cô. Một chậu máu chó thật to đổ ập từ trên đỉnh đầu cô xuống, khiến Kỷ Lương vô cùng kích động, nhất định phải bắt cô diễn vở kịch cái gì mà vợ cả chiến đấu với tiểu tam hay sao? Có phải cô cũng nên phối hợp với cô ta, nói cái gì mà: “Người đàn ông này là của tôi, cô đừng có những suy nghĩ buồn cười như thế” hay không? Nhưng nếu Eliza mà là một người dễ nói chuyện như vậy, thì đã không phải là Eliza. Là một người phụ nữ, lại có thể duy trì được một địa điểm chơi bời như thế, thì đủ biết là thủ đoạn, năng lực, tiền tài cũng đủ rải khắp nơi. Cô nàng này, cũng không phải người bình thường, thì sao có thể dùng phương pháp đơn giản như thế để loại bỏ được. Cô ta đã vào được nhà, không sai, cô ta dùng thân phận bạn cũ để bước vào nhà họ Kỷ. Hơn nữa, người đồng ý cho cô ta ở lại, vẫn là Kỷ Lương!!! Bởi vì, Eliza nói với cô: “Sao hả? Chẳng lẽ cô không tự tin sao? Là cô không tin chính mình, hay không tin Hạ? Nếu vậy, chi bằng cô buông tay sớm một chút thì hơn.” Kỷ Lương bị kích động, lúc đó, đầu óc cũng không tỉnh táo lắm, nóng đầu lên lập tức đồng ý với cô ta, để cô ta có thể ở lại. Nhưng vừa nói ra khỏi miệng, cô đã thấy hối hận, có điều, lời nói ra như bát nước đổ đi… Cũng không phải cô sợ Eliza sẽ thế nào, mà cô sợ chính gương mặt cực thối của cậu con trai nhà mình. Tên nhóc đó cực kỳ bài xích người ngoài. Cậu vốn không thích để người ngoài bước vào địa bàn của mình, trước mắt, xem như cậu đã có thể chấp nhận Hạ Vũ, bây giờ lại xuất hiện một cô nàng lai Tây thế này thì… Cho nên, nhìn thấy con trai lại trưng ra vẻ mặt cực thối, Kỷ Lương chỉ có thể cười nhạt giả ngu. Còn Hạ Vũ thì sao? Sau khi tỉnh dậy, thấy trong nhà xuất hiện thêm một người quen cũ, anh cũng không phản ứng gì, chỉ gật đầu chào một cái. Cuối cùng, biết chuyện Eliza sẽ ở lại nhà mình, anh hơi nhíu mày,

https://thuviensach.vn

nhưng nghe thấy Kỷ Lương đã đồng ý, anh cũng không nói gì nữa, chỉ liếc mắt nhìn Kỷ Lương nhiều hơn một chút, khiến Kỷ Lương chột dạ, quay đầu đi. Có thể nói, để Eliza ở lại nhà anh, người hưởng phúc nhiều nhất không phải là Hạ Vũ, cũng không phải Kỷ Lương, mà là đám đàn ông ở tiểu khu này. Eliza vốn rất xinh đẹp, tính cách lại cởi mở, mỗi buổi sáng đều ăn mặc mát mẻ ra ngoài sân tập yoga. Có đôi khi, cô ta còn bày ra một chiếc ghế dài ở trong sân, sau đó, coi cái sân nhà thành bãi biển, còn mình thì mặc bikini nằm phơi nắng, khiến mấy người đàn ông xung quanh đây, mỗi khi đi qua nhà cô lại nhìn đến trợn mắt, cũng khiến cho tiếng kêu la oán than của những người phụ nữ ở khu này vang lên tận trời xanh… Kỷ Lương đã từng nói bóng nói gió với Eliza, có điều, người đẹp này có sự tự tin quá độ đối với thân hình của mình. Hơn nữa, cô ta còn cho rằng, cái gì đẹp thì nên phô ra, vì thế, cô ta nghe mà cố tình không hiểu, tiếp tục thực hiện triệt để ‘hội chợ triển lãm’ của mình. Trong mắt Kỷ Lương, biểu hiện của Eliza trong thời gian này, thật sự là giống đi nghỉ ngơi hơn là đến để theo đuổi Hạ Vũ. Cho đến tận khi… cô phát hiện ra… một vết son đỏ tươi trên áo sơ mi của Hạ Vũ. Màu son đỏ tươi này, cô đã từng nhìn thấy… là màu son của Eliza. Ừ! Đương nhiên, một vết son môi cũng chẳng nói lên điều gì… Kỷ Lương nhìn vết son đó, tự nhủ phải thật bình tĩnh. Mà quả thật, phản ứng cô có thể nói là cũng rất lạnh lùng, bình tĩnh tẩy vết son đó đi… ngoại trừ bàn tay cô vẫn đang tun lên nhè nhẹ! Kỷ Lương nhớ lại chặng đường dài của mình và Hạ Vũ. Hai người đã trải qua rất nhiều chuyện, tất cả đều tự nhiên mà đến, tuy vẫn chưa kết hôn này kia, nhưng hai người ở chung với nhau, đã sớm giống như vợ chồng, như là một chuyện lẽ thường phải thế vậy! Đột nhiên, cô cảm thấy không rõ ràng… Vì sao cô có thể bình tĩnh như vậy với việc Eliza ở lại đây? Một người phụ nữ rõ ràng có ý đồ với Hạ Vũ, nhưng cô lại có thể bình tĩnh mà cư xử như thế, thậm chí còn không hề cảm thấy chút nguy cơ nào… Là vì cô quá yên tâm, hay vì tình cảm của cô dành cho Hạ Vũ đã… Khi nhận được điện thoại của Hạ Vũ, Thẩm Sùng hơi kinh ngạc. Nhưng càng khiến hắn kinh ngạc hơn, là Hạ Vũ lại hẹn hắn ra uống một ly. Đúng là chuyện lạ chưa từng có, dưới con mắt của Thẩm Sùng, Hạ Vũ là người đàn ông có thể đội trời đạp đất, dù trời sập xuống anh cũng có

https://thuviensach.vn

thể nâng lên được, dù có gặp vấn đề khó giải quyết đến đâu, anh cũng không cần phải nói với ai, mà tự mình giải quyết được hết, căn bản không cần người khác giúp đỡ. “Người anh em, làm sao thế?” Thẩm Sùng nhìn anh uống hết ly này đến ly khác, sau khi uống ba ly liên tục, rốt cuộc hắn cũng không nhìn nổi nữa, liền chặn ly anh lại: “Anh cãi nhau với chị dâu à?” Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có chuyện của Kỷ Lương mới có thể khiến anh hao tâm tổn sức như vậy. Hạ Vũ liếc hắn một cái, đáp: “Không!” Thế là thế nào? Thẩm Sùng nhìn vẻ mặt của anh, rõ ràng là có chuyện còn cố tình cứng miệng không chịu nói. Nhưng mà, đã là anh em ấy mà, có nghĩa là lúc anh muốn nói, thì tôi sẽ nghe, còn nếu anh không muốn nói, thì tôi sẽ uống cùng anh. Thẩm Sùng không hỏi thêm, một lúc lâu sau, Hạ Vũ lại lên tiếng: “Cậu bảo… Tiểu Lương, cô ấy… có phải không còn yêu tôi nữa rồi không?” “Phụt —.” Ngụm rượu vừa vào tới miệng, còn chưa kịp nuốt đã phun ra bằng sạch. Thẩm Sùng nhìn người đàn ông đang ngắm nghía ly rượu, nhíu mày suy nghĩ kia, hắn thực sự cảm thấy không thể tin được những gì mình vừa nghe: “Câu… câu… câu đó… là anh vừa nói đấy à?” “Nói nhảm!” “Thần kinh! Anh cũng biết là nói nhảm mà còn hỏi nữa à?!” Hại hắn suýt nữa thì chết vì sặc rượu: “Chị dâu như vậy còn không tính là yêu anh, thì thế nào mới là yêu?” Sao không thử nghĩ xem, lúc trước khi chân anh suýt nữa bị tàn phế hoàn toàn, Kỷ Lương rõ ràng không hề muốn rời xa anh lấy một bước. “Vì sao cô ấy lại không ăn dấm…” Hạ Vũ buồn bực nói. “Cái gì?” Thẩm Sùng lại choáng váng tiếp. Ghen à? Dấm gì cơ? Là dấm đen, dấm trắng, hay là dấm táo? Nhìn dáng vẻ ngu ngốc của hắn, Hạ Vũ đành phải kể lại sự tình cho hắn nghe một chút. Hiện nay, trên danh nghĩa, Hạ Vũ là chỉ đạo huấn luyện của quân khu, bình thường nếu không có việc gì, thì anh thật sự rất nhàn hạ. Cũng vì thế, mà ở khu nhà, có một số tin đồn, nói rằng anh được Kỷ Lương bao dưỡng. Có điều, anh thật sự không để ý đến mấy tin đồn này. Trên đời này, chuyện có thể khiến anh để ý, cũng chỉ có Kỷ Lương mà thôi. Chuyện Kỷ Lương cho Eliza ở lại nhà, anh cũng không quan tâm nhiều. Anh chỉ coi Eliza như một người bạn bình thường, còn về phần Eliza có tình cảm gì với anh, thì liên quan quái gì đến anh chứ? Anh cũng đâu phải thần thánh mà có thể quản lý được chuyện

https://thuviensach.vn

tâm tư tình cảm của người khác. Khi anh vừa về nhà, nhìn thấy Eliza đang ngồi trong phòng khách. Lúc đó, Kỷ Lương không có nhà, cô đến nhà Đoàn Khanh Nhiên để đón Kỷ Duệ về, nên trong nhà chỉ có hai người bọn họ. Sau khi Hạ Vũ chào Eliza một cái, đang định bước vào phòng đọc sách, không ngờ Eliza lại đột nhiên lao về phía anh, để lại một vết son môi trên cổ áo sơ mi của anh, còn khiêu khích hỏi: “Anh có dám không xóa đi, để xem Kỷ Lương có ghen hay không không… Em thấy… cô ấy hình như chẳng lo lắng gì về anh cả.” “Cho nên, anh thực sự không xóa vết son đó đi à?” Thẩm Sùng líu lưỡi, dùng ánh mắt ‘anh đúng là đồ ngu’ để nhìn anh. “…” Hạ Vũ cũng không hiểu lúc đó mình đã nghĩ gì. Có lẽ vì câu nói kia của Eliza, khiến cho anh như bị ma xui quỷ khiến, thực sự không xóa vết son đó đi. Thậm chí… khi thay quần áo để giặt, anh còn cố tình lật vết son đó lên, để Kỷ Lương có thể dễ dàng phát hiện ra nữa… Giờ nghĩ lại… hành vi đó thật sự quá… ‘nhược não’: “Nhưng mà… cô ấy chẳng có phản ứng gì cả.” Nói tới đây, trong lòng Hạ Vũ lại càng buồn phiền hơn. Chuyện son môi, đã là việc của ngày hôm qua. Hôm nay, khi anh đặc biệt nhìn chiếc áo sơ mi kia, vết son môi trên áo đã bị giặt sạch. Nói cách khác, là cô đã nhìn thấy, nhưng mà… không phản ứng gì! Cô không phát hỏa, cũng không ăn dấm, thậm chí, còn không thèm tìm anh để hỏi cho rõ ràng xem có chuyện gì xảy ra… “…” Thẩm Sùng cũng không biết nói gì, nghe anh nói vậy, thì phản ứng của Kỷ Lương quả thực cũng… quá lãnh đạm: “Có lẽ… chị ấy rất tin tưởng anh…” Đây… cũng có thể là một khả năng, đúng không? Thẩm Sùng khẽ vỗ vai anh. Vậy sao?! Ánh mắt Hạ Vũ hơi mơ màng, xuyên qua chất lỏng màu vàng trong ly rượu, anh như nhìn thấy một khuôn mặt. Đó là cô của mấy năm trước, cũng không khác nhiều so với cô của hiện tại. Cái khác duy nhất, đó là, cô của năm ấy, trong ánh mắt không thể giấu được tình cảm dành cho anh… “Đột nhiên Eliza tới đây, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Thẩm Sùng đang nghĩ đến một việc khác. Đúng là cô nàng Eliza kia rất thích Hạ Vũ, nhưng mà… làm sao cô ta có thể thực sự thoát ra khỏi cuộc sống đó chứ, dù sao trong tay cô ta cũng đang nắm rất nhiều tin tức! “Tôi có thể có chuyện gì được?” Nơi bọn họ đang ngồi là một quán bar nhạc jazz, hai người đều ngồi cạnh quầy bar. Thẩm Sùng vừa dứt lời, một

https://thuviensach.vn

mùi nước hoa nồng nặc liền ập tới từ phía sau. Sau đó, một người đẹp có thân hình lồi lõm rõ ràng áp vào lưng hắn, hai khối thịt tròn lẳn trước ngực dựa cả vào lưng Thẩm Sùng: “Đừng đề phòng tôi như vậy chứ, Thẩm Sùng, dù sao chúng ta cũng coi như là bạn cũ mà. Tôi làm sao có thể làm hại Hạ được…” Không biết Eliza xông từ chỗ nào ra, phong cách nóng bỏng, cùng với dung nhan diễm lệ của cô ta đã thu hút không ít ánh mắt của giống đực trong quán bar. Cô chen vào giữa Hạ Vũ và Thẩm Sùng: “Sao hả… em nói có đúng không?” Nhìn vẻ mặt ấm ức của Hạ Vũ, Eliza lại hỏi tiếp: “Tình cảm của Kỷ Lương dành cho anh, đã sớm không còn là tình yêu nữa rồi.” Hạ Vũ không nói gì, Eliza cũng không thèm để ý, tiếp tục nói ý kiến của mình: “Có lẽ, mấy năm trước cô ấy cũng thích anh, nhưng mà… khi đó anh đối xử với cô ấy thế nào chứ…. Bây giờ, đối với cô ấy mà nói, anh cũng chỉ như là một thói quen mà thôi… Cũng có thể, cô ấy vì muốn trả thù anh, ví dụ như… làm anh thích cô ấy, sau đó lại đá bay anh đi chẳng hạn…” “Eliza, cô đừng có nói linh tinh nữa đi.” Thẩm Sùng nghe không vào: “Kỷ Lương không phải người như vậy!” “Hừ!” Eliza cười: “Đừng xem thường tâm lý trả thù của phụ nữ nhé… các đấng mày râu!” Cô ta cười sự ngây thơ của Thẩm Sùng, ánh mắt hơi mơ màng, nhìn có vẻ đã uống không ít: “Dựa vào danh nghĩa của tình yêu, tra tấn chết các anh!” “Uống rượu của cô đi, nói ít thôi!” Thẩm Sùng đưa ly rượu cho cô ta, liếc mắt nhìn Hạ Vũ, lại thấy sắc mặt anh không có gì khác thường. Đối với mấy chuyện tình yêu này, người như bọn họ đúng là không có cách nào… Có điều, Thẩm Sùng hắn có thể khẳng định… tình cảm của Hạ Vũ dành cho Kỷ Lương, càng ngày càng sâu đậm. Cũng vì càng ngày càng yêu cô nhiều hơn, cho nên càng ngày lại càng không thể buông xuống, cũng vì thế mà trở nên… thiếu tự tin, nên mới xuất hiện cảm giác lo lắng này. Trong quán bar vang lên điệu nhạc blue chậm rãi, mấy thanh niên trên sàn nhảy chậm rãi chuyển động, người dán vào nhau, vừa gợi cảm vừa khiêu khích. Eliza thừa dịp Hạ Vũ không để ý, liền kéo anh vào sàn nhảy, dán sát người vào cơ thể anh, bắt đầu di chuyển. Từ trước đến giờ, Hạ Vũ vốn không am hiểu mấy chuyện này, hơn nữa, bây giờ anh căn bản không có tâm trạng mà ứng phó với Eliza. Anh xoay người muốn rời đi, nhưng Eliza lại không để anh thoát

https://thuviensach.vn

dễ dàng như thế. Người cô ta giống như con rắn mềm mại, quấn lấy người anh, chặn đường đi của anh. “Hạ… Anh đúng là một người đàn ông quyến rũ. Sao lại không thích em chứ?” Eliza dựa hẳn vào người anh, miệng đầy mùi rượu: “Sao em lại thích anh thế chứ…” “Cô say rồi!” Hạ Vũ rất lạnh lùng, không cử động, chỉ muốn đẩy cô ta ra xa một chút. “Không!” Cô ta đẩy tay anh ra: “Em không say đến thế… Anh muốn về phải không? Mới hơn mười giờ thôi mà… Dù sao, Kỷ Lương cũng đâu thèm quan tâm xem mấy giờ anh mới về nhà, đúng không…” “Tôi về trước, lát nữa bảo Thẩm Sùng đưa cô về.” “Đừng đi…” Eliza muốn giữ chặt anh lại, không ngờ chân lại không đứng vững, đôi giày cao 10cm trẹo sang một bên, cả người như muốn ngã thẳng xuống đất! Tuy Hạ Vũ không muốn dây dưa gì với cô ta, nhưng cũng không đành lòng nhìn thấy cô sắp ngã sấp xuống mà không đưa tay ra đỡ. Cho nên, anh ra tay, tránh cho Eliza tiếp xúc thân mật với sàn nhà trước mặt mọi người. Có điều… vị trí hình như không đúng lắm! Hạ Vũ đang muốn rút tay về, thì Eliza đã hạ thủ nhanh hơn. Cô ta chụp lên bàn tay nóng lòng muốn thu về của anh, thuận thế di chuyển cơ thể mình về phía trước, làm cho bàn tay của anh hoàn toàn dát sát vào bầu ngực rất tròn của mình… “Eliza!” Giọng nói của Hạ Vũ thể hiện rõ sự tức giận. “Hạ…” Eliza cũng không sợ. Vì cô biết, Hạ Vũ là một người đàn ông chân chính, sẽ không động thủ với phụ nữ. Cô khẽ cười, càng ấn người mình vào sát tay anh hơn, từng bước từng bước đẩy anh vào góc tường, làm cho anh không có đường lùi: “Đây… chỉ là việc ngoài ý muốn thôi mà… đừng giận…” cô thực sự rất thích chuyện ‘ngoài ý muốn’ này. “Eliza, tôi không muốn sau này chúng ta còn không thể làm bạn bè được với nhau nữa!” Giọng điệu của anh thể hiện rõ sự cảnh cáo. Eliza là một người phụ nữ rất có năng lực, anh hiểu điều đó, cũng thực sự rất coi trọng năng lực của cô. “Vậy à…” Eliza cười: “Vì em không muốn ngay cả bạn bè với anh cũng không được, cho nên… em vẫn luôn cẩn thận, không dám làm gì quá đáng! Nhưng mà… cuối cùng em cũng vẫn không có được anh…” “Buông ra.” Hạ Vũ muốn rút tay về, Eliza lại đè thêm tay còn lại lên, mạnh mẽ ấn tay anh vào ngực mình. “Hạ!” Eliza nhìn thẳng vào mắt anh, không muốn bỏ qua bất cứ một cảm xúc nào của anh: “Một lần cũng không được sao?” Hạ Vũ không trả

https://thuviensach.vn

lời cô ta. “Kỷ Lương, cô ấy cũng sẽ không để ý đâu, đúng không…” Cô cố gắng khiêu khích, quyến rũ anh sa đọa cùng mình, áp sát thân thể vào người anh, gần đến mức có thể cảm nhận được nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể anh: “Hạ, anh không cảm nhận được sao? Tim em… vì anh mà đập nhanh hơn… Chẳng lẽ anh không như thế sao?” “Em sẽ cho anh được trải nghiệm, cảm giác mà không bao giờ anh có thể trải nghiệm trên người Kỷ Lương…” Dưới con mắt của Eliza, vóc dáng của Kỷ Lương nhìn rất nhàm chán, nhạt nhẽo, hơn nữa, nhìn từ trên xuống dưới cũng chẳng thấy được chút mềm mại đáng yêu nào của một người phụ nữ nên có. Cho nên, cô ta rất tự tin vào thân hình của mình, tuyệt đối có thể thắng được Kỷ Lương, chứ đừng nói đến chuyện… Kỷ Lương đã từng sinh con, về điểm này, cô ta vô cùng tự tin… Hạ Vũ bình tĩnh nhìn cô ta. Người phụ nữ trước mắt anh, quả thật là một báu vật trời cho, có thể khiến đám đàn ông trở nên điên cuồng. Cứ nhìn những ánh mắt thỉnh thoảng lại ngắm nghía cô ở trong quán bar này thì biết, nhưng mà… đám đàn ông đó, cũng không bao gồm Hạ Vũ anh. Nếu người khác nói gì đó về anh, anh cũng có thể không quan tâm, nhưng mà… một khi đã đề cập đến Kỷ Lương… sẽ khiến anh không thể giữ nổi bình tĩnh. Mà khi anh không còn giữ được bình tĩnh, cũng trực tiếp phản ứng ngay ở bàn tay mình! Đầu tiên, Eliza hơi ngẩn người, không thể tin được bàn tay đang đặt trên ngực phải của mình lại cử động. Giống như muốn chứng minh tất cả những chuyện này không phải là ảo giác của cô, bàn tay to đặt trên ngực cô lại tiếp tục cử động, cảm giác tê dại chạy dọc sống lưng, lan ra toàn thân, khiến cô không kìm được, khẽ rên rỉ thành tiếng… “… Hạ… rốt cuộc anh cũng nghĩ thông suốt rồi sao…” Mặt Eliza đầy vẻ mừng rỡ. Dù cô không có cách nào để chiếm lấy người đàn ông này cả đời. Nhưng mà… có thể làm người tình một đêm của anh, cũng đủ lắm rồi. Vì cô ta cứ nghĩ rằng mình đã có được Hạ Vũ, cho nên… Hạ Vũ cử động tay như vậy, khiến cô ta vô cùng kích thích, cả người mềm nhũn ra! “Có lẽ… chúng ta nên tìm một căn phòng…” để thoải mái hưởng thụ đêm nay… Eliza mời gọi, ám chỉ rõ ràng như vậy, không tin anh không hiểu. Tay cô, bắt đầu chậm rãi trượt xuống đũng quần anh… Nhưng mà… Anh từ chối, đúng thế, Hạ Vũ từ chối. “Không cần! Ở đây là được rồi!” Giọng

https://thuviensach.vn

nói của anh hoàn toàn bình tĩnh, không hề có sự động tình như Eliza đang chờ mong, cũng khiến Eliza đang mơ màng cũng tỉnh táo hơn một chút! Tỉnh táo rồi, cũng khiến cô ta càng muốn xác định rõ… Chẳng lẽ Hạ Vũ thật sự không hề có chút phản ứng nào hay sao?! Cho nên, bàn tay đang tìm kiếm dưới đũng quần Hạ Vũ của Eliza càng cuống quít hơn… Kết quả là… "Anh…" Kết quả mà cô ta nhận được trong lòng bàn tay khiến Eliza tỉnh táo hoàn toàn! Cô không thể tin được, thực… thực sự lại có một người đàn ông… bị cô khiêu khích đến như thế… mà không hề có chút phản ứng nào… "Được rồi!" Hạ Vũ giữ chặt tay cô ta lại: "Tôi xác định rồi!" "Cái gì?" Eliza vẫn còn đang khiếp sợ. "Cứng quá!" "Cái gì?" "Tuy to, nhưng không đủ đàn hồi." "Cái gì?" "Sau này chắc chắn sẽ bị chảy sệ." "…" "Hàng giả, không có cảm xúc!" "Hạ Vũ!" Đã nói đến mức này rồi, nếu cô mà còn không hiểu nữa thì đúng là quá ngu ngốc! "Cô… không thể nào so với tiểu Lương được!" Hết chương 107.

https://thuviensach.vn

MẸ LƯU MANH CON THIÊN TÀI

Quỷ Miêu Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tình Yêu (Hạ – Kết Cục)

Kỷ Lương đón Kỷ Duệ từ nhà Đoàn Khanh Nhiên về. Mấy hôm nay, tên nhóc quỷ này luôn chạy tới nhà Đoàn Khanh Nhiên tìm bạn để chơi game.

Kỷ Lương cũng không vội vàng về nhà ngay… Nếu về gặp Hạ Vũ, sẽ khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Vết son môi đó, thực sự khiến lòng cô có chút khúc mắc, nhưng lại không muốn anh cảm nhận được cô có gì khác thường. Bởi vì… cô vẫn chưa thể hiểu được những suy nghĩ trong lòng mình lúc này.

Cô dừng xe ở đường Giang Tân, quay cửa kính xuống khiến gió đêm thổi vào.

Gần đây, cô luôn suy nghĩ, về tình cảm của mình dành cho Hạ Vũ… có phải đã thay đổi rồi hay không?

Mọi người thường nói, theo thời gian, tình yêu sẽ dần lụi tàn, sẽ càng lúc càng mờ nhạt. Nên tình yêu đơn phương cũng vì thế mà không tồn tại được lâu. Tình yêu say đắm của bảy năm trước đã tiêu tốn hết tất cả dũng khí của cô! Trải qua bảy năm, hơn hai nghìn năm trăm ngày mài mòn… tình cảm của cô dành cho anh, đã tăng lên, hay đã bị hao mòn không còn chút nào cả, chỉ là ở bên cạnh nhau có cũng được không cũng chẳng sao, hay là vì bù đắp cho sự tiếc nuối của năm đó…

Bảy năm! ‘Thèm của lạ sau bảy năm’ (*) à? Cô cố tìm vui trong tâm trạng khổ sở của mình.

(*)Tên một bộ phim của Marrilyn Monroe, tên gốc là “The seven-year itch”. Ai có cách dịch khá hơn thì mách mình nhé. Cảm ơn em Voi Còi.

https://thuviensach.vn

Còn phía Hạ Vũ thì sao… Anh có thật sự yêu cô không? Hay chỉ là một cảm giác chịu trách nhiệm, sau đó, từ trách nhiệm mới sinh ra một loại tình cảm khác, như tình thân chẳng hạn, mà… không phải là tình yêu? Đối với một người đàn ông như Hạ Vũ, nhắc đến tình yêu… quả thực là có cảm giác như truyện nghìn lẻ một đêm vậy.

Nếu bọn họ không gặp lại nhau lần đó, nếu anh không phát hiện ra sự tồn tại của anh Duệ, vậy thì hai đường thẳng song song của họ cũng sẽ không có điểm giao nhau. Cuộc đời của hai người, có lẽ cũng sẽ chỉ gặp nhau một lần vào bảy năm trước, rồi càng lúc càng xa mà thôi.

“Này, Kỷ Tiểu Lương…”

“Ơi?”

“Mẹ đang buồn phiền chuyện gì thế?” Kỷ Duệ sao có thể không phát hiện ra sự khác thường của cô được. Cậu vốn còn nghĩ rằng vì sự xuất hiện của người phụ nữ tên Eliza kia, nên khiến Kỷ Lương ghen hay buồn phiền gì đó… Nhưng giờ nhìn mới thấy, có vẻ như vấn đề cũng không phải ở Eliza, mà là vấn đề của chính bản thân Kỷ Tiểu Lương.

“Mẹ…” tâm trạng rất hỗn loạn.

“Mẹ lại đang nghĩ ngợi lung tung gì thế?” Kỷ Duệ đưa tay ôm lấy mặt cô.

“Anh Duệ, mẹ…” Giọng Kỷ Lương rất mơ hồ: “Mẹ nghĩ… có phải mẹ không yêu anh ấy không?” Cô khẽ cười, nhưng nụ cười nhìn rất gượng ép.

Kỷ Duệ yên lặng nhìn cô, bàn tay vốn đang ôm hai má cô bỗng đưa lên trên: “Vậy đây là cái gì? Nếu không yêu ông ấy, vậy sao mẹ phải khóc?”

Kỷ Lương nhìn nước mắt dính trên ngón tay của con trai.

https://thuviensach.vn

“Kỷ Tiểu Lương…” Kỷ Duệ lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, nói: “Con còn nhớ rõ, mẹ đã từng nói với con. Mẹ của năm đó, đã từng vì một câu nói của bố mà vui vẻ mãi không nguôi, từng vì ánh mắt của bố mà tim đập thình thịch! Cũng vì bố mà làm không ít chuyện ngốc nghếch. Ví dụ như, lúc tan học, sẽ vì muốn liếc trộm bố một cái mà vờ vô tình đi ngang qua cửa lớp của bố. Dù lớp của hai người một ở hướng Nam, một ở hướng Bắc. Nhưng mẹ vẫn kéo bạn học, tìm các lý do khác nhau, đi vòng một vòng lớn qua đó. Ví dụ như, vào lễ tình nhân, mẹ nhất định sẽ lén đặt chocolate vào ngăn bàn của bố, tuy chỗ chocolate này đều bị bố ném vào thùng rác, nhưng lúc đó, mẹ cũng không hề tuyệt vọng chút nào…”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, cô như nhìn thấy chính mình của năm đó, đã từng… điên cuồng vì anh như vậy, mê muội vì anh như vậy: “Mấy chuyện ngốc nghếch của bao nhiêu năm rồi…” Cô dường như nghĩ rằng mình đã quên mất những việc ngốc nghếch ấy, nhưng thì ra, cô không hề quên, chỉ là lâu lắm rồi không nghĩ tới nữa thôi.

“Kỷ Tiểu Lương…” Kỷ Duệ gõ vào gáy cô một cái: “Chuyện đó có ngốc nghếch hay thông minh cũng không quan trọng. Dù sao đó cũng là những kỷ niệm của mẹ và bố. Quan trọng nhất là, mẹ đã có được người đàn ông mà mẹ yêu, không phải thế sao?”

“Mẹ… có được rồi sao?”

“Chuyện này… mẹ có thể hỏi trực tiếp bố mà.” Kỷ Duệ lườm cô một cái đầy khinh thường. Cậu lại một lần nữa cảm thấy, phụ nữ ấy mà, thật quá phiền phức! Tình yêu thật quá phức tạp, nhưng vì sao bọn họ luôn tự trói mình trong một mớ bòng bong, rồi khiến những việc đơn giản trở thành phức tạp như thế chứ?

“Tình yêu thôi mà, đơn giản một chút là được rồi! Mẹ đừng quá so đo mấy chuyện công bằng hay không công bằng này nọ… Mấy người thật

https://thuviensach.vn

đúng là những kẻ phàm trần ngốc nghếch tự tìm buồn phiền ình.” Anh nhỏ nhà họ Kỷ làm ra vẻ cao tăng đắc đạo, cốc nhẹ vào đầu cô một cái.

Công bằng và không công bằng sao?

Đột nhiên, Kỷ Lương như hiểu ra chuyện gì đó!

“Anh Duệ, mẹ yêu anh!” Kỷ Lương nhào đến hôn mạnh vào mặt con trai, vẻ mờ mịt lúc trước đã biến mất, đôi mắt cũng dần khôi phục thần thái như trước.

Cô nghĩ… cô đã tìm ra nguyên nhân rồi!

Đúng, phải hỏi anh!

Kỷ Lương vốn là người hễ đã nghĩ thông suốt sẽ lập tức hành động. Sau khi nghe con trai phân tích kỹ càng, cô quay đầu xe lại, đi về nhà…

“A!”

Đang đi trên đường, đột nhiên Kỷ Lương ngừng lại, rồi quay ngược đầu xe, cô nhìn chiếc SUV màu đen bóng ở cửa quán bar, rồi lại nhìn biển số xe, đúng là xe của Hạ Vũ. Sau đó, cách chiếc xe kia khoảng hai xe, có một chiếc xe thể thao màu đỏ, màu sắc và nhãn hiệu đó, không phải xe Eliza thì là ai— hôm qua, cũng không biết cô ta lôi đâu ra một chiếc thể thao Lotus đỏ chót này.

“Ừm, hừ!!!” Kỷ Duệ nhướng mày: “Mẹ muốn vào không?”

“Đương nhiên!” Kỷ Lương đánh xe vào bãi đỗ xe.

Cô kéo con trai xuống xe, nhìn đám thanh niên nam nữ ra vào quán bar, mọi người đều ăn mặc rất thời trang. Kỷ Lương lại nhìn lại cách ăn mặc của mình – áo T-shirt trắng rộng thùng thình, quần bò…

https://thuviensach.vn

May mà khu này cũng khá sầm uất, ngoài câu lạc bộ sang trọng này ra, đương nhiên cũng có không ít những shop quần áo. Kỷ Lương nghĩ một chút, rồi quay lại xe, lái về phía mấy shop quần áo gần quán bar.

Đây là lúc để nói cho anh biết, cô… đã không còn là cô nữ sinh nhỏ bé ngây ngô của năm đó nữa!

*

Cô không thể nào so với tiểu Lương được!

So với tiểu Lương!

…

Rốt cuộc Eliza cũng tiếp thu được trọn vẹn nội dung mà Hạ Vũ vừa nói ra, cũng mất thêm một chút thời gian nữa để hiểu hết, sau đó… cô ta bổ nhào về phía trước, túm lấy Hạ Vũ không chịu buông: “Hạ, lời nói dối này của anh thật dở ẹc.” Cô ta không tin, một người phụ nữ lôi thôi lếch thếch như Kỷ Lương kia, làm sao có thể so với cô được chứ?

Vậy mà Hạ Vũ lại nói… cô ta còn kém hơn Kỷ Lương!!!

Đây chắc chắn là lừa cô thôi.

“Không thể nào.” Eliza nhấn mạnh lại lần nữa, đâu phải cô ta chưa từng gặp Kỷ Lương.

So với sự mất bình tĩnh của cô ta, thì Hạ Vũ có vẻ ung dung, bình tĩnh hơn nhiều. Anh hơi cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống cô: “Tôi lừa cô làm gì?” Khóe miệng anh nhẹ nhàng nhếch lên, vẻ mặt lạnh lùng lại tăng thêm chút trào phúng, mỉa mai: “Tính ra, cũng phải cảm ơn cô. Nếu không nhờ cô, thì tôi vẫn không biết thì ra thân hình của tiểu Lương… lại đẹp như vậy.”

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Eliza vô cùng khó coi, vốn định ‘sắc dụ’ anh, kết quả là… không ăn trộm được gà, còn mất thêm nắm gạo, lại khiến cho đối phương càng cảm nhận được vợ mình tốt hơn!

“Kỷ Lương sao có thể đẹp hơn em được chứ…” Eliza không tin, cố tình áp sát người mình vào cơ thể ảnh, khẽ đưa đầu lưỡi nhỏ xinh ra liếm đôi môi tươi đẹp của mình, vô cùng khiêu khích, chỉ hy vọng có thể gợi lên một chút nhiệt tình của người đàn ông kia…

Bình tĩnh!

Trong đôi mắt đen láy của người đàn ông kia, ngoài bình tĩnh ra, cũng chỉ có sự bình tĩnh…

Eliza càng đánh càng hăng, tay lại đưa xuống tìm kiếm dưới đũng quần anh, cô tin rằng một người đàn ông dù có bình tĩnh thế nào cũng không thể nào không có một chút dục vọng trong tình hình thế này.

Hạ Vũ cũng không định kiên nhẫn để tiếp tục chơi đùa với cô ta.

Đột nhiên —

Trong con ngươi màu đen đột nhiên lóe lên hai ánh lửa, anh đưa tay túm lấy bàn tay đang làm loạn của Eliza, Eliza còn không kịp đắc ý, Hạ Vũ đã không chút khách khí đẩy cô ta sang bên cạnh, sải bước đi thẳng ra ngoài, mục tiêu là hai người một lớn một nhỏ vừa bước qua cửa quán bar.

Bộ trang phục màu đen ôm sát người không ngờ lại hợp với làn da của cô như thế, làm bầu ngực tròn của cô càng thêm đầy đặn. Dáng người như rắn nước không một chút thịt thừa nào, mông tròn vểnh cao được phô bày một cách hoàn hảo, chiếc váy chỉ dài quá mông một chút, ôm trọn lấy cái mông tròn, lại lộ ra đôi chân thon dài, không béo không gầy, cũng không có vết sẹo nào, hai chân thẳng tắp, vô cùng nõn nà! Mái tóc ngắn xinh đẹp không

https://thuviensach.vn

được chải bới cầu kỳ, chỉ kẹp một chiếc cặp màu bạc nho nhỏ, lấp lánh phát sáng dưới ánh đèn lờ mờ của quán bar.

Mặt cô không trang điểm đậm, chỉ trang điểm vừa phải làm nổi bật đôi mắt to tròn đen láy như đá Obsidian, cùng với sống mũi thanh tú, cái miệng nhỏ xinh hơi phớt hồng khẽ nhếch lên khiến người ta bị kích thích chỉ muốn hôn lên đó! Chân cô đi một đôi giày cao khoảng 5cm, hơn nữa, vóc dáng của cô vốn không thấp, nên vừa bước vào quán bar, cô đã thu hút rất nhiều ánh mắt nhìn theo, thậm chí, còn có không ít người ngồi ở chỗ của mình huýt sáo trêu ghẹo.

“Nhiều người thế này, làm sao tìm được?”

Kỷ Lương còn đang bàn bạc với con trai, bỗng cảm thấy một bóng đen phủ lên người mình, cô ngẩng đầu… vừa vặn nhìn thẳng vào một đôi mắt như đang bốc hỏa!

A! Không cần tìm, tự người ta dâng tới cửa rồi!

Tiếng huýt sáo lại vang lên ở mấy bàn bên cạnh, lọt vào tai Hạ Vũ, khiến anh cảm thấy vô cùng chói tai!

“Sao em lại đến đây?” Hạ Vũ hỏi, sau đó lại bồi thêm một câu: “Sao lại ăn mặc thế này?!” Nói xong, anh định cởi áo của mình khoác lên người cô.

“Đừng!” Kỷ Lương lùi về phía sau, nháy mắt với anh: “Nhìn không đẹp à?”

“Đẹp!” Giọng nói của Thẩm Sùng vang lên từ bên cạnh, không giấu được vẻ tán thưởng. Hắn vừa đi toilet một chút, lúc bước ra đã thấy Kỷ Lương đang đi vào: “Chị dâu, không ngờ, dáng chị lại…” Còn chưa dứt lời, hắn đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới khiến hắn vội vàng nuốt những lời còn lại vào trong bụng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy Hạ Vũ lại muốn đưa tay cởi áo ra, Kỷ Lương vội nói: “Này, anh chỉ mặc có mỗi một cái áo, chẳng lẽ anh định cởi trần à?”

“Không sao!” Anh vẫn tiếp tục.

“Không cần!” Kỷ Lương cũng không muốn thuận theo ý anh: “Hiếm khi em mặc thế này mà!” Nói xong, cô ngồi lên chiếc ghế chân cao ở bên quầy bar: “Đương nhiên là phải hưởng thụ một chút chứ!” Cô búng tay, gọi bartender pha một ly rượu.

Hạ Vũ còn định nói gì đó, thì Kỷ Lương đã ra tay nhanh hơn. Cô kéo anh lại gần, ghé sát vào tai anh, nhỏ giọng nói: “Anh… còn nợ em một lời giải thích. Đây là sự trừng phạt dành cho anh, vì vết son đỏ kia!”

Cô ghé vào rất gần người anh, gần đến nỗi cả hai người có thể ngửi được mùi thơm từ cơ thể của nhau, cũng ngửi được mùi nước hoa không thuộc về anh tỏa ra từ người anh, Kỷ Lương khẽ nhíu mày: “Thối quá đi mất! Anh… đừng có đến gần em!”

Hạ Vũ ngẩn người, nhìn cô nhíu mày, lại ngửi thấy mùi trên người mình, liền lập tức hiểu ra vì sao cô tức giận: “Em… chờ anh một chút.”

Nói xong, anh kéo Thẩm Sùng đang đứng xem trò vui ở bên cạnh, đi vào toilet, để lại một mình Kỷ Lương. À, không phải, còn một người nữa.

“Cô Kỷ.” Eliza đã đi tới.

Eliza là một người phụ nữ vô cùng tự tin, dù xét về phương diện nào, thì cô ta cũng có đầy đủ điều kiện để có thể tự tin ngẩng cao đầu. Cho nên, vừa rồi không khiêu khích được Hạ Vũ, khiến cô ta cảm thấy vô cùng thất bại, nhưng mà, điều khiến cô ta để tâm hơn… chính là mấy lời của Hạ Vũ.

Cô ta quan sát người phụ nữ trước mặt, Kỷ Lương sau khi trang điểm… đúng là không giống bình thường.

https://thuviensach.vn

Vòng eo rất nhỏ, phụ nữ phương Đông có vẻ nhỏ nhắn hơn người phương Tây một chút. Dù Kỷ Lương vốn cao hơn phụ nữ bình thường khác, nhưng nhìn chung thì khung xương vẫn rất nhỏ xinh. Sự chú ý của Eliza tập trung hết vào ngực Kỷ Lương. Quả thực… nhìn có vẻ rất đầy đặn, nhưng cũng chỉ là nhìn thế thôi đúng không? Không phải người ta đã có cách so sánh thế này sao, thời gian giống như ngực của phụ nữ, bóp lên bóp xuống cũng vẫn đàn hồi, hơn nữa, không phải là bây giờ còn có loại nội y gì mà điều chỉnh hình dáng này nọ, sống chết nhào nặn cái đống thịt trên ngực thành hình thành dạng, nên nhìn cũng có vẻ rất đầy đặn đấy sao?

Bí mật phía dưới lớp quần áo của phụ nữ, vĩnh viễn vượt qua giới hạn IQ cao nhất của đàn ông.

Đồng bằng có thể nổi lên núi cao, eo thùng phuy cũng có thể thành eo rắn nước. Tất cả những thứ này, phải chờ dùng tay kiểm chứng mới chắc được.

Nhưng làm thế nào để kiểm chứng nhỉ?

Eliza đón một ly rượu từ tay bartender: “Cô Kỷ, hôm nay trông cô rất đẹp.” Cô ta hơi vươn bàn tay cầm ly rượu của mình ra một chút.

Kỷ Lương cũng cầm ly của mình lên, cụng nhẹ vào ly cô ta!

Thời cơ xuất hiện ngay trong khoảnh khắc hai ly rượu chạm vào nhau. Ly rượu trong tay Eliza đột nhiên nghiêng đi, rượu trong ly sóng sánh, đổ hết vào người Kỷ Lương… À, không phải… là đổ hết vào ngực của Kỷ Lương mới đúng!

“A—.” Eliza tỏ vẻ rất bất ngờ, động tác cũng cực kỳ nhanh chóng, đặt chiếc ly rỗng lên quầy bar, rồi không biết lấy đâu ra một chiếc khăn tay, xáp tới lau ngực cho Kỷ Lương.

https://thuviensach.vn

Cảm xúc cực kỳ đầy đặn trong lòng bàn tay đã nói cho cô ta biết… đây là ‘hàng thật’. Hơn nữa… còn không có thêm bất cứ ‘phụ tùng’ hỗ trợ nào. Đúng như lời Hạ Vũ nói… cảm giác… rất tuyệt!

Kỷ Lương nhìn ‘móng vuốt’ đang bận rộn trên ngực mình, nhưng cũng không ngăn lại, chỉ nửa cười nửa không, sau đó… ly rượu trong tay cô cũng rất ‘không cẩn thận’ bị đổ: “Ôi chao — xin lỗi, xin lỗi!” Cô xin lỗi rất thành khẩn, sau đó cũng không khách khí đưa tay lên thăm dò hai gò núi nhỏ trước ngực cô ta…

Cô vẫn luôn muốn biết, ngực Eliza tròn như vậy, to như vậy… rốt cuộc sẽ có cảm giác thế nào?

Hai người phụ nữ đều đang rất ‘tò mò’, cứ như vậy mà ‘lúng túng’ bận bịu trên ngực của đối phương. Tình cảnh này rơi vào mắt người ngoài, khiến bao nhiêu kẻ chỉ hận không thể biến thành chiếc khăn trong tay hai người, hoặc thầm gào thét trong lòng: bỏ cái khăn kia ra đi, để tôi tới làm cho!!!

Khi Hạ Vũ và Thẩm Sùng đi từ trong toilet ra, ‘chiến sự’ của hai người phụ nữ cũng đã lắng xuống, chỉ ngồi ở quầy bar vui vẻ nói cười, uống rượu mà bartender đưa lên.

Quần áo trên người Hạ Vũ đã đổi thành quần áo của Thẩm Sùng, không còn mùi nước hoa nồng nặc kia. Ngửi thấy mùi rượu trên người Kỷ Lương, anh nhíu mày: “Cô làm cái gì thế?” Câu hỏi này là dành cho Eliza.

Eliza nhấp một ngụm rượu, lùa tay vào tóc, vẫn giữ vẻ mặt quyến rũ, khiêu gợi: “Chỉ là uống với cô ấy chút rượu thôi mà, có cần phải căng thẳng thế không?”

“Không có chuyện gì đâu.” Kỷ Lương cũng lên tiếng: “Em chỉ vừa cùng Eliza nghiên cứu xem, hàng chính hãng và hàng nhái khác nhau thế nào thôi.”

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên miệng Eliza cứng đờ lại, nhìn thân dưới của Hạ Vũ, sau đó ghé vào tai Kỷ Lương nói thầm một câu, khiến Kỷ Lương ngẩn người, rồi nhìn cô ta, lại nhìn sang Hạ Vũ, cười nói: “Sao thế được?”

“Hừ!” Eliza hừ lạnh một tiếng: “Sao lại không chứ? Cô có chứng minh được không?”

Kỷ Lương nhìn vẻ mặt khó tin của cô ta, dường như cũng hiểu ra gì đó, liền bật cười, rồi nhẹ nhàng dựa vào người Hạ Vũ, vòng một tay kéo cổ anh xuống, ghé sát vào tai anh, thổi nhẹ một hơi, sau đó lại khẽ cắn vào vành tai anh một chút!

Cô chỉ cảm thấy toàn thân anh run mạnh lên, trong mắt như bùng lên hai ngọn lửa nhỏ, tay siết chặt thành nắm đấm, cả người cứng ngắc như tượng đá!

Nhìn đi! Kỷ Lương đánh mắt về phía Eliza.

Eliza tức đến nghiến răng nghiến lợi, còn muốn nói gì đó thì người đàn ông ở bên cạnh đã cúi người xuống, bế người phụ nữ liều lĩnh đang ngồi trên ghế chân cao lên…

“Này! Hạ Vũ, buông ra, anh làm gì thế…”

“Về nhà!”

“Còn lâu ấy! Em còn chưa chơi đã mà!”

“Về nhà rồi chơi!”

“Về nhà mà đánh rắm à…”

…

https://thuviensach.vn

“Cậu nhóc đáng thương, cháu bị bỏ rơi rồi.” Thẩm Sùng nhìn Kỷ Duệ đang ngồi bên cạnh uống nước ngọt.

Kỷ Duệ nhún vai: “Cháu nghĩ đêm nay bọn họ cần có thế giới riêng của hai người.” Cậu thật là một đứa con rất biết ý mà. Kỷ Duệ bị cảm động bởi chính sự biết điều của mình: “Này — dì Eliza, đêm nay phiền dì ra khách sạn ở tạm nhé. Dì cũng có thể tìm mấy anh đẹp trai trả tiền hộ mà.”

“Là chị!!!” Eliza vẫn rất cố chấp với cách xưng hô của cậu nhóc dành ình. Có điều, trên mặt cũng không còn sắc thái như lúc muốn ganh đua với Kỷ Lương nữa, ngược lại, mặt cô ta lộ vẻ thoải mái, thanh thản, giống như là… đã buông được cái gì đó xuống!

“Eliza, rốt cuộc cô đến đây làm gì?” Thẩm Sùng hỏi.

Mắt Eliza mơ màng, nói: “Được người ta ủy thác, làm người trung gian thôi.”

“Ai? Tốt nhất là cô đừng có ý định làm loạn gì đó!” Thẩm Sùng cảnh giác hơn một chút: “Cô cũng thấy rồi đấy, cô không thể chen chân được vào giữa Hạ lão đại và chị dâu đâu.”

“Yên tâm đi.” Eliza uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly: “Lần này tôi đến đây… vốn còn định tìm vận may, nghĩ là mình vẫn còn cơ hội. Xem ra… hoàn toàn không có chút cơ hội nào.” Người đàn ông kia, thật sự quá khó dụ, ngay cả thân thể cũng chỉ phản ứng với Kỷ Lương: “Tôi đi đây, rượu đêm nay, anh mời nhé.”

“Dì Eliza—.” Kỷ Duệ kéo cô ta lại: “Vừa rồi dì nói gì với Kỷ Tiểu Lương thế?”

Eliza nhìn vẻ mặt bình tĩnh không hợp với tuổi của Kỷ Duệ, tên nhóc này… quả thực là giống y như Hạ Vũ, trong tim, trong mắt cũng ngập tràn

https://thuviensach.vn

sự quan tâm dành cho Kỷ Lương: “Muốn biết sao?” Eliza nhéo nhéo mặt cậu: “Vậy gọi chị đi.”

“…” Kỷ Duệ đẩy tay cô ta ra: “Đi thong thả nhé! Không tiễn!”

“Tên nhóc quỷ, em đúng là mềm cứng đều không chịu.” Eliza thừa dịp cậu không đề phòng, liền ôm chặt lấy đầu cậu, đôi môi đánh son đỏ chót ấn vào cái miệng nhỏ xinh của Kỷ Duệ một cái: “Không chiếm được người của Hạ, vậy thì tôi sẽ lấy nụ hôn đầu tiên của con trai anh ấy coi như đền bù vậy…” Sau khi thực hiện được mục đích, cô ta cười vô cùng vui vẻ, quay lại hôn gió với hai người rồi đi thẳng ra khỏi quán bar.

“F**k… Cô ả điên khùng này… Mẹ nó chứ…” Kỷ Duệ tức giận dậm chân, không ngừng chà sát vết son trên môi mình, không ngừng phun ra đủ các câu chửi thô tục, làm mất hoàn toàn dáng vẻ của một anh chàng đẹp trai bé nhỏ, khiến Thẩm Sùng đứng bên cạnh nhìn mà trợn mắt ngạc nhiên!

“Anh nhỏ, cậu ổn không?” Thẩm Sùng lo lắng hỏi.

“… Cháu không sao.” Kỷ Duệ thu lại cơn tức của mình, khôi phục lại vẻ bình tĩnh vốn có, giống như cậu nhóc vừa nổi trận lôi đình kia không phải là cậu vậy.

Tốc độ biến sắc mặt này thật là…

Thẩm Sùng khẽ vỗ vai cậu: “Không sao! Không phải chỉ là nụ hôn đầu thôi sao…” Dung mạo của Eliza cũng không tồi, nụ hôn đầu tiên dành ột bà chị xinh đẹp, cũng đâu tính là thiệt thòi!

“Ai nói là nụ hôn đầu tiên chứ!” Anh nhỏ nhà họ Kỷ bình tĩnh uống hết cốc nước ngọt của mình, lạnh lùng bỏ lại một câu rồi nhảy từ ghế chân cao xuống.

https://thuviensach.vn

“A!” Không phải nụ hôn đầu tiên?! Thẩm Sùng trợn mắt nhìn tên nhóc quỷ đứng còn chưa đến eo mình. F**k! Tên nhóc này mới tám tuổi thôi mà, đã mất nụ hôn đầu rồi sao? Trẻ con bây giờ… đều trưởng thành sớm thế à?! “Này — anh nhỏ, nụ hôn đầu tiên của nhóc là dành cho ai hả? Nói nghe chút đi!” Hắn thực sự rất ngạc nhiên! Người nhà này sao toàn kỳ nhân không thế? Thẩm Sùng ném ít tiền lên quầy bar, rồi vội vàng đuổi theo: “Anh nhỏ, cháu định đi đâu?”

“Đi tìm bạn chơi game của cháu!” Kỷ Duệ nói vọng lại rồi đóng cửa taxi phóng vèo đi.

“Bạn game…” Khóe miệng Thẩm Sùng co rút mạnh, đột nhiên cảm thấy có lẽ mình đã già, không theo kịp giới trẻ nữa rồi. Trẻ con bây giờ thật là…

*

***

Chương này quá dài, đây mới chỉ là 1/3 chương thôi cả nhà nhé.

Mình tách ra chứ không post cả. Mấy ngày cuối năm này tự dưng lại có thêm việc, cả ngày cũng không sờ được vào laptop nữa.

Mình có một thông báo nho nhỏ thế này. Hiện nay có một số bạn có nói với mình là muốn in truyện giấy bộ này, nên mình cũng thông báo cả lên trên này. Nếu ai có nhu cầu muốn in bộ này ra để giữ làm kỷ niệm thì đăng ký dưới bài viết này. Mình sẽ thống kê số lượng và sẽ liên hệ với nhà in rồi báo lai giá in cho các bạn. Mình nghĩ nếu in tập thể thì sẽ rẻ hơn các bạn tự đi in riêng lẻ. Mình cũng sẽ cố gắng để chất lượng in được tốt nhất trong khả năng có thể. Hết tuần này mình bắt đầu nghỉ tết, nên các bạn cứ đăng ký từ giờ đến khi nghỉ tết xong, số lượng thế nào, sau tết mình sẽ báo lại các bạn nhé.

Cảm ơn cả nhà.

https://thuviensach.vn

Thông báo thứ 2 nữa là, hết ngày thứ 7 (làm bù), mình sẽ post hết hai bộ Nương tử và Mẹ lưu manh + ebook của hai bộ này coi như quà Tết tặng mọi người. Sau đó sẽ bắt đầu nghỉ tết. Khi nào cả nước đi làm lại, thì mình cũng sẽ quay lại với Tiền của bản cung và Gạo sống cơm chín ^^ Mong mọi người tiếp tục ủng hộ mình trong năm tới.

Cả một quãng đường đầy bão táp. Chặng đường dài hai mươi phút, vậy mà bị anh rút còn một nửa, chỉ mất mười phút đã về đến nhà. Anh dừng xe, mở cửa, bế người ra, nhanh chóng bước vào nhà.

"Này này này — Ông Hạ —." Kỷ Lương giãy dụa, không ngừng đá hai chân, hy vọng có thể nhắc nhở cho anh nhớ, mình cũng có thể tự đi được.

"Làm gì thế." Anh bế cô đến cửa nhà: "Chìa khóa trong túi quần anh, mở cửa đi!" Trong giọng nói của anh có sự vội vàng khó giấu.

Kỷ Lương luồn tay vào túi quần anh. Quần áo mùa hè của đàn ông thường không dày, túi quần cũng được thiết kế rất sâu, Kỷ Lương đưa tay xuống, lấy được chìa khóa, đến lúc rút ra, hình như… tay cô chạm phải cái gì đó…

"…" Hạ Vũ nhỏ giọng chửi thề một tiếng, cảm thấy việc nhờ cô lấy chìa khóa kia của mình đúng là một quyết định chết tiệt: "Mau mở cửa đi!"

Kỷ Lương che miệng cười, tay vẫn cầm chìa khóa quơ quơ trước mặt anh: "Hiện giờ chìa khóa đang ở trên tay em, mở ra… hay không nhỉ…?" Lúc nói chuyện, cô còn cố tình thổi vào tai anh, sau đó, liền cảm nhận được ngay cơ thể càng lúc càng căng cứng của anh.

"Tiểu Lương…" Giọng điệu của anh đã mang vài phần cảnh cáo.

"Sao thế, ông Hạ…" Cô vẫn không sợ chết, tiếp tục vuốt râu hùm.

"Mở cửa nhanh lên."

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ mặt nhẫn nại của anh, Kỷ Lương hiểu tính cách người này thực sự rất cứng ngắc! Thậm chí, còn có thể nói là hơi… bảo thủ, cho nên, sẽ không thể nào dám làm gì nàng ở ngoài này.

“Vậy… anh phải nói cho em biết, chuyện vết son môi là thế nào!” Cô yêu cầu.

“Được!”

Kỷ Lương vừa mở cửa ra, anh đã vội vàng bế cô vào, đá chân đóng cửa lại, sau đó xoay người cô lại, áp cô vào cánh cửa, tay bấm khóa. Đêm nay, không cho ai vào nhà nữa!

“Này —.” Kỷ Lương đẩy cái đầu đang tiến đến gần của anh: “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em đâu!” Muốn dùng cách này để trốn tránh sao?

“Lát nữa rồi nói…” Chết tiệt, tình huống thế này rồi, anh làm sao còn tâm trạng mà nói chuyện đó chứ.

Hai tay anh vốn đang nâng mông cô, đột nhiên rút mạnh về. Kỷ Lương sợ ngã, nên vòng chân quặp vào thắt lưng anh theo phản xạ, khiến cho cô càng áp sát vào cái nóng rực giữa hai chân anh, cảm nhận được rõ sự nóng bỏng của nó. Hạ Vũ cũng đẩy người sát về phía trước một chút, giữ chặt cô ở giữa cánh cửa và cơ thể mình. Hai cánh tay rảnh rỗi của anh vươn ra, một tay cầm lấy hai cánh tay cô, kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, một tay ôm người cô, nâng lên, sau đó bắt đầu hôn xuống…

Những lời Kỷ Lương muốn nói, khẽ bật ra từ đôi môi dính chặt của hai người, biến thành những tiếng rên rỉ đứt quãng không rõ ràng.

Nụ hôn của người đàn ông này vừa mạnh mẽ vừa dồn dập, mạnh mẽ hơn tất cả những lần trước rất nhiều, khiến cô không thể ngăn cản nổi. Một lúc lâu sau, anh mới thả môi cô ra, đưa tay mơn trớn đôi môi đã bị mình hôn đến đỏ hồng lên của cô…

https://thuviensach.vn

Kỷ Lương nhân lúc này cố gắng hít thở vài hơi, bàn tay không biết đã bị anh buông ra từ lúc nào, vòng ôm chặt lấy cổ anh. Cô đập vào lưng anh vài cái: “Khốn kiếp, anh thô lỗ thế!”

Hạ Vũ không để ý đến sự trách móc của cô, bàn tay to sờ soạng ở sau mông cô một lúc, sắc mặt càng cứng lại… Chiếc váy này… quá bó, cực kỳ bó… bó đến mức làm nổi cả viền nội y lên. Vì lý do thẩm mỹ, mà khi mặc đồ bó sát, phụ nữ thường dùng miếng dán ngực, rồi mặc quần lọt khe… vì không muốn để lộ ra viền đồ lót…

Ở tư thế này, hai bàn tay to thô ráp của anh càng dễ dàng vén váy cô lên, chui tay vào trong vạt váy cô. Cô nàng này không thể nào dám liều lĩnh đến mức không mặc gì bên trong… nếu thế thì…

“Sau này còn dám ăn mặc như vậy đi ra ngoài, có tin anh sẽ đánh đòn em không?” Hai sợi dây mảnh đến mức gần như không có móc ở hai bên hông đã nói cho anh biết câu trả lời!

Cô nàng chết tiệt này, lại dám…

Đúng vậy! Đương nhiên là Kỷ Lương cô dám rồi. Nếu như là cô nhóc ngây ngô của mấy năm trước, thì thật sự không dám to gan ăn mặc như vậy… Nhưng bây giờ thì…

Cô vùi đầu vào hõm vai anh, vì bàn tay không an phận của anh đang làm loạn dưới váy cô, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng lên, không kìm được những tiếng rên rỉ mê người. Nhưng cô vẫn không quên chuyện mình muốn nói, cô khẽ thở gấp, cắn loạn trên cổ anh một hồi: “Ai bảo anh tùy tiện hôn người khác này…”

“… Anh không hôn.” Hô hấp của Hạ Vũ càng lúc càng nặng nề: “Chỉ là… để lại dấu vết trên quần áo thôi… Cô ấy đột nhiên lao tới…”

https://thuviensach.vn

“À… vậy là anh thấy tiếc nuối sao?” Cô hừ một tiếng, giọng nói đầy vẻ nũng nịu, yêu kiều.

“Tiếc cái rắm ấy!” Anh thô lỗ trả lời cô, động tác tay càng thêm tà ác: “cũng đâu phải của em chứ!”

“Ừ…” Không biết cô ừ là vì nghi ngờ câu nói của anh, hay là đáp lại sự trêu chọc của anh: “Em cũng muốn để lại dấu ấn…” Nói xong, cô há miệng, không khách khí cắn vào cổ anh một cái, rồi lại mút chặt… chỉ một lát sau, dấu ấn đỏ chót nhỏ như quả dâu tây xuất hiện, tuyên bố chủ quyền của cô.

“Lúc nào cũng hoan nghênh…” Bị cô trêu chọc, người anh càng nóng hơn: “Sau này… không cho ăn mặc như vậy ra ngoài nữa…” Chết tiệt — sao cô có thể mặc thế này ra đường chứ… Đây là của anh mà…

“Ừm… hừ…” còn lâu cô mới trực tiếp đồng ý nhé: “Chẳng lẽ… anh không thích sao? A…” Động tác đột ngột của anh khiến toàn thân cô chấn động…

“Không ặc thế này ra ngoài đường!” Anh… chết tiệt thật… đương nhiên là thích rồi.

“Vậy… ý anh là… chỉ ặc ở nhà cho anh ngắm thôi sao?”

“…” Anh không trả lời, trực tiếp dùng hành động để nói cho cô biết, anh rất thích ý kiến này của cô.

Trong chuyện này, trước giờ Kỷ Lương đều không chịu thua, mà sự hiếu thắng của cô cũng khiến Hạ Vũ vô cùng yêu thích. Anh cuồng dã, cô sẽ càng cuồng dã hơn, chủ động xé áo sơ mi của anh, vừa dùng tay vừa dùng môi, khiến ngọn lửa dục vọng bùng cháy lên như thiêu đốt cả hai người…

https://thuviensach.vn

Sau khi cuộc chiến đầu tiên kết thúc, Kỷ Lương mềm nhũn người dựa vào lòng anh, để mặc cho anh bế mình vào phòng tắm trong phòng ngủ của hai người… Cô còn không dám tin, vừa rồi… hai người bọn họ lại dám ở trong phòng khách mà…

Cô đưa hai tay lên ôm khuôn mặt đang nóng bừng của mình, nghĩ đến những hình ảnh vừa rồi…

"Sao thế?" Hạ Vũ vừa đi ra phòng khách dọn dẹp một chút rồi quay lại phòng tắm, đã nhìn thấy ngay bộ dạng ôm mặt xấu hổ của cô.

Kỷ Lương buông tay ra, ngẩn người, rồi lập tức quay mặt đi: "Khốn kiếp, muốn hại mắt em lên lẹo à?"

Nhìn dáng vẻ đỏ mặt tía tai của cô, Hạ Vũ cười ầm lên, sau đó bước vào bồn tắm: "Còn không phải tại em đốt lửa à…" Anh kéo cô vào lòng, thích thú ngắm nhìn cô thẹn thùng vì mình.

"Hừ!" Kỷ Lương dựa cả người vào lòng anh, tư thế vừa rồi tốn sức hơn bình thường rất nhiều, khiến toàn thân cô không còn chút sức lực nào cả.

"Anh và Eliza thực sự không có gì cả…" Hạ Vũ ngồi sau lưng cô nói. Anh bắt đầu giải thích chuyện vết son môi kia, tỉ mỉ khai báo tất cả.

Sau khi Kỷ Lương nghe xong, cô xoay người, dựa vào ngực anh, nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: "Anh nói… em có thể tin tưởng anh được không?"

Anh trả lời rất tự tin.

"Tất nhiên!!!"

"Vì anh chỉ có mình em thôi."

"Miệng anh bôi đường đấy à…" nói gì mà ngọt thế…

https://thuviensach.vn

“Em nếm thử là biết mà!”

Nói xong, anh lại cúi người hôn lên môi cô. Kỷ Lương cười, đẩy anh ra: “Tránh ra.”

Người đàn ông này… sao càng lúc càng lưu manh thế…

Cô tựa đầu vào ngực anh, lắng lặng nghe tiếng tim anh đập, rất vững vàng, rất ổn định, giống như cảm giác mà anh tạo ra cho cô vậy: “Hạ Vũ…” Một lát sau, cô lên tiếng, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Anh có biết… năm đó em đã làm rất nhiều chuyện ngốc nghếch vì anh không?”

“Ừ?”

“Vì muốn nhìn thấy anh, mỗi ngày em đều vờ như vô tình đi ngang qua cửa lớp anh…” Những việc ngốc nghếch của mấy cô nữ sinh yêu thầm nhớ trộm mà: “Lén tặng anh chocolate vào lễ tình nhân, đến sinh nhật anh, còn mua một cái bánh gato nhỏ về để tự chúc mừng sinh nhật anh, cả viết thư tình nữa…”

“Ở đâu?”

“… vứt rồi!”

“Sao lại vứt được? Anh còn chưa được đọc mà!”

“Lúc đó, em nghĩ anh thích tiểu Tĩnh…” Lá thư kia chẳng qua chỉ là vì muốn ghi nhớ lại tình cảm của mình dành cho anh, không phải, trọng điểm cũng đâu phải là vấn đề này?!

“Đó là thư em viết cho anh, là của anh.”

“… là em viết.” Kỷ Lương nhíu mày, cảm thấy trọng điểm của vấn đề cô đang nói đến không phải ở đây.

https://thuviensach.vn

“Em viết cái gì?” Anh hỏi.

“Quên mất rồi…”

“Sao thế được!!!” Hạ Vũ không tin: “Những gì em làm cho anh đều nhớ rõ như vậy, sao lại quên viết những gì được chứ?”

“Quên thật mà!” Trọng điểm không phải ở đây!!! “Dù sao, cũng chỉ viết mấy câu như là, em cảm thấy anh tốt thế nào. Em thích anh, rất thích anh, vô cùng thích anh, blah blah… đại loại như thế đó.”

“Ừ! Anh yêu em…” Nghe cô nói vậy, anh cũng rất vui mừng.

Kỷ Lương giật mình: “Anh…”

Anh quay đầu đi. Lời hay không nói hai lần.

Biết anh không tự nhiên nên Kỷ Lương cũng không bắt anh lặp lại lần nữa, mà tiếp tục muốn từ từ nói hết suy nghĩ của mình: “Em vẫn luôn thích anh, cho đến khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn hôm đó… Rồi sau này, em lại phát hiện mình có thai, bao nhiêu chuyện lớn dồn dập đến khiến em bận đến mức không có thời gian mà nghĩ ngợi gì khác. Rồi anh Duệ ra đời, em bận bịu tính kế sinh nhai, dần dần cũng chuyển hết mọi sự chú ý lên anh Duệ. Em thậm chí còn từng nghĩ… tình cảm của em dành cho anh, đã sớm thu lại hết rồi.”

Lúc nói đến đây, cô cảm nhận được bàn tay đang đặt trên lưng mình như siết chặt lại hơn một chút.

“Nếu như lần đó chúng ta không gặp lại nhau, thì em nghĩ sau vài năm nữa, có thể em thật sự sẽ tìm một người đàn ông, rồi kết hôn… Rồi một lần nữa bắt đầu một cuộc sống mới, trong cuộc sống mới này sẽ không còn bóng hình của anh nữa…”

https://thuviensach.vn

“Nhưng chúng ta vẫn gặp lại nhau! Vì sợ lại bị tổn thương, nên từ trong tiềm thức em vẫn cự tuyệt anh. Sau đó, những chuyện xảy ra liên tiếp khiến em bận đến sứt đầu mẻ trán.” Cô đưa tay lên vuốt ve mặt anh: “Gần đây, em luôn nghĩ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Em nghĩ… không biết có phải em đã không còn yêu anh nữa rồi hay không?”

“… Vậy đáp án thì sao?”

Cảm nhận được sự căng thẳng của anh, cô liền đưa ngón tay vẽ vòng vòng lên ngực anh: “Em ấy mà, rốt cuộc vẫn không có cách nào lừa dối được trái tim mình. Tuy những chuyện xảy ra liên tiếp khiến em bận đến mức quên mất cảm giác yêu anh, nhưng mà… em nghĩ… cảm giác đó vẫn còn tồn tại, vẫn còn tồn tại trong tâm trí em, chỉ là lâu rồi không nghĩ tới mà thôi.”

“Chuyện sống cùng với anh, vốn là chuyện là trước đây em chỉ dám lén lút mơ tưởng tới. Sau khi nó thực sự xảy ra, lại khiến em hơi sợ hãi. Hơn nữa, chuyện trước kia khiến em càng thận trọng hơn, không dám tùy ý trải lòng mình nữa…”

“Tiểu Lương!” Anh hôn nhẹ xuống môi cô: “Cảm ơn em…” Cám ơn em đã chờ anh lâu như vậy, cảm ơn em vẫn còn yêu anh, cảm ơn tất cả những gì em đã làm cho anh, cảm ơn em đã sẵn lòng tha thứ cho anh…

“Em thích ba từ khác hơn.” Cô liếc nhìn anh một cái, gợi ý bóng gió. Tuy nói rằng câu nói đó rất sến súa, nhưng mà… dù sao, đối với phụ nữ, đó cũng là một câu nói khiến cho người ta không thể nào kháng cự nổi.

Hạ Vũ vỗ nhẹ vào lưng cô, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chờ em trả lại thư tình của anh cho anh đã…”

https://thuviensach.vn

“Còn lâu ấy!” Kỷ Lương tức giận nhìn anh, lại còn dám cò kè mặc cả nữa: “Đó là thư tình của em chứ.”

“Là em viết cho anh, thì phải là của anh.”

“Em còn chưa đưa cho anh.”

“Dù sao của em cũng là của anh, của anh cũng là của em.”

“Đúng thế! Tất cả mọi thứ của anh đều là của em!” Những sinh vật giống cái khác không được tới gần.

“Ừ, là của em.” Anh thích sự độc đoán này của cô.

“Cảm giác…” Kỷ Lương uể oải nghịch nước trong bồn tắm: “thật mệt mỏi!”

“Hửm?”

“Nhìn xem… năm đó vì thích anh, mà em làm nhiều chuyện cho anh như vậy, nhưng anh cũng chẳng biết gì.” Cảm giác hơi không công bằng. Đó cũng là điểm khiến gần đây cô thấy buồn bực… Nhìn xem, anh còn chưa làm gì đã giành được tình yêu của cô rồi.

“Vậy… anh sẽ dùng thời gian mấy chục năm còn lại để bù đắp cho em.”

Mấy năm và mấy chục năm, nghe có vẻ như cô lãi rồi. Kỷ Lương vùi mặt vào lòng anh, nghe tiếng tim anh đập thật mạnh. Cũng đúng, còn mấy chục năm nữa cơ mà, cô có thể từ từ đòi lại cả vốn lẫn lãi mà, không phải sao?

“Hạ Vũ, anh là của em sao?” Cả thân thể, và… trái tim nữa.

“Đúng vậy!” Anh trả lời rất nhẹ nhàng, nhưng vô cùng kiên quyết.

Lòng Kỷ Lương dần tĩnh lặng lại, vì câu trả lời kiên quyết của anh.

https://thuviensach.vn

Cô đã có được người đàn ông này…

Cô tự nhủ với mình. Người đàn ông từng khiến cho cô yêu đến mức tự khiến mình trở nên tầm thường, rốt cuộc cũng là của cô.

“Giải quyết hết mọi vấn đề chưa?” Hạ Vũ rũ mắt xuống, hỏi người phụ nữ có vẻ buồn ngủ đang dựa vào lòng mình.

“Ừ ~” tạm thời không còn vấn đề gì nữa, để cô ngủ một giấc cái đã nào.

“Vậy bây giờ giải quyết vấn đề của anh nhé.” Anh chậm rãi điều chỉnh vị trí của cô.

“Vấn đề gì?” Cô vẫn chưa phát hiện ra âm mưu của anh, uể oải muốn tiếp tục đi hẹn hò với Chu Công.

“Vấn đề này này…” Chưa nói hết lời, anh đã mạnh mẽ tiến vào, trực tiếp kéo người phụ nữ đang định đi hẹn hò với Chu Công về…

Chiến sự phía Tây lại nổi lên, đêm nay, nhà họ Kỷ không ngủ!!!

Hôm sau, vì bạn nhỏ Đoàn Manh Manh nói muốn đến nhà mình chơi game, nên Kỷ Duệ liền đưa bạn nhỏ Đoàn Manh Manh về nhà, phát hiện cửa bị khóa trái ở trong, mở không được, anh nhỏ nhà họ Kỷ liền lạnh lùng rút điện thoại di động ra, bắt đầu gọi liên tục những cú điện thoại truy hồn. Chỉ chốc lát sau, cửa đã được mở ra.

“Hi! Buổi sáng tốt lành!” tâm trạng Kỷ Duệ có vẻ không tồi, chỉ vào người đàn ông chỉ mặc mỗi một chiếc quần lót đứng trong cánh cửa, giới thiệu với bạn nhỏ đứng cạnh mình: “Manh Manh, đây chính là người bố chưa cưới vào cửa của mình.”

“A… bố chưa cưới vào cửa của Duệ Duệ, chào chú ạ!” Bạn nhỏ Đoàn Manh Manh là một đứa bé rất hiểu chuyện, lập tức lễ phép chào hỏi, đôi

https://thuviensach.vn

mắt xinh đẹp không ngừng ngắm nghía cơ thể của Hạ Vũ.

“Manh Manh, đi nào, vào phòng mình chơi!” Kỷ Duệ đứng chắn trước mặt cô bé, sau đó đưa cô bé vào phòng mình.

“Duệ Duệ.” Bạn nhỏ Đoàn Manh Manh hơi chần chừ, nhưng lại không giấu nổi sự tò mò: “Có phải bố… bố chưa cưới vào cửa của cậu bị ốm không?”

“Hả?” Đâu có! Cậu nhìn người kia rõ ràng là cả thể chất và tinh thần đều rất ổn mà, giống như một con hổ được ăn uống no say vậy! Xem ra, đêm qua nhất định là cả đêm xuân sắc rồi…

“Mình nhìn thấy trên người chú ấy có rất nhiều vết màu đỏ mà…” bạn nhỏ họ Đoàn còn thật thà nói hết.

“…” Anh nhỏ nhà họ Kỷ chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của bạn mình: “À! Manh Manh, đó không phải là bệnh.”

“Không phải bệnh à? Vậy là gì?”

“Đó là…” Anh nhỏ nhà họ Kỷ suy nghĩ xem nên giải thích cho cô bé như thế nào mới ổn. Cuối cùng, cậu vẫn cảm thấy nếu giải thích bằng từ ngữ thì thật sự quá mơ hồ, có thể bạn nhỏ Đoàn sẽ không hiểu, cho nên, cậu quyết định tự thử nghiệm, dùng hành động thực tế để nói cho bạn mình biết đó là chuyện gì thì hơn: “Manh Manh, lại đây! Đưa cánh tay của cậu cho tôi!” Anh nhỏ nhà họ Kỷ cười vô cùng vô hại.

Đoàn Manh Manh ngoan ngoãn đưa cánh tay trắng nõn, mũm mĩm của mình ra, sau đó, dưới ánh mắt tò mò của cô bé, bạn tốt Duệ Duệ há cái miệng nhỏ nhắn ra, mút vào cánh tay của cô bé một cái…

“Nhìn xem!” Một lát sau, anh nhỏ nhà họ Kỷ hơi lưu luyến nhả ra, chỉ vào vết nho nhỏ màu đỏ trên cánh tay của bạn nhỏ Đoàn Manh Manh: “là

https://thuviensach.vn

thế này này.”

Đoàn Manh Manh đưa tay lên nhìn một lúc lâu, sau đó ra vẻ đã hiểu ra, cười nói: “Mình biết rồi, thì ra là do ăn mà có…”

[Che mặt! Tôi rất trong sáng! Đây là tình bạn trong sáng!--- Nam yêu nữ, nữ yêu nam, sau đó, có phải là theo lẽ thường phải thế, hai người bước vào lễ đường không?] – Lão Miêu

***

Còn 1 phần nữa là kết thúc rồi. Ngày mai sẽ là kết thúc, Happy ending ^^ hí hí hị hị.

Mọi người mún đăng ký sách thì cứ đăng ký ở 1 trong 3 bài cuối này, nhớ để lại địa chỉ mail nhé.

Một màn cầu hôn có 1 không 2, đám cưới có 1 không 2 sắp xuất hiện. Hẹn mọi người vào ngày mai ^^

https://thuviensach.vn

Chương 109: Chương Kết

Câu trả lời của Kỷ Lương là: Không phải!

“Kỷ Lương, bao giờ em mới chịu kết hôn với anh?!”

Bây giờ là thời điểm mà cái đêm hai người chân thành thẳng thắn thổ lộ rồi liên tục liên tục xảy ra ‘chiến sự tinh phong huyết vũ’ đã qua được một thời gian. Mùa hè đã đi qua, mùa thu lại đến.

Đồng chí Hạ nhìn người phụ nữ đang ngồi trên ghế salon, vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim truyền hình, bắt đầu lời cầu hôn lần thứ n của mình.

Ánh mắt Kỷ Lương vẫn còn dán chặt vào TV, coi như không thấy anh, tiếp tục nhét khoai tây chiên vào miệng, nói: “Việc này bàn sau đi, hôm nay em còn có chuyện quan trọng cần xử lý.” Chuyện quan trọng chính là… xem TV: “Anh Duệ, con nghĩ hung thủ là ai?”

“Ông bác sĩ kia.”

“BINGO! Mẹ cũng nghĩ vậy!”

Nhìn cô như vậy, Hạ Vũ cảm thấy hơi thất bại. Cô nàng này căn bản là khác hẳn với người thường, hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi thông thường… Vị trí của hai người như đã bị đảo ngược cho nhau, người muốn kết hôn lại là anh, còn cô thì… thoải mái tự do, không thèm để ý một chút nào cả.

https://thuviensach.vn

“Bố ăn khoai tây chiên không?” Kỷ Duệ ngồi bên cạnh đưa túi khoai tây chiên cho anh, ra vẻ hoan nghênh anh gia nhập vào đại đội xem phim truyền hình.

Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào túi khoai tây chiên kia, rồi lại nhìn lại người phụ nữ đang ngồi trên ghế salon xem rất nhập tâm đó…

Rồi… anh giơ thẳng cờ trắng đầu hàng, lấy túi khoai tây chiên, ngồi xuống cạnh cô, quyết định lựa chọn gia nhập đại đội xem phim truyền hình của họ.

Eliza ở ngoài về, vừa vặn nhìn thấy dáng vẻ thất bại của Hạ Vũ, khẽ cười: “Lại thất bại à?”

Eliza cũng không rời đi, tiếp tục ở lại nhà họ Kỷ, tiếp tục duy trì ánh mắt như lang như hổ nhìn Hạ Vũ, đồng thời… cũng bắt đầu có ý đồ với anh nhỏ nhà họ Kỷ, thỉnh thoảng lại nháy mắt ‘đưa tình; với Kỷ Duệ vài cái, còn tỏ vẻ có thể sẵn sàng chờ anh nhỏ Kỷ lớn lên nữa ~.

Dùng một câu thông dụng nhất trên internet mà nói thì chính là: “Cuộc đời này tên của bà đây nhất định phải xuất hiện trong sổ hộ khẩu nhà anh. Nếu không phải là vợ anh, thì sẽ là con dâu anh.”

“Hạ… anh vẫn xác định là mình muốn chọn cô ấy sao? Chi bằng, anh quay về vòng tay âu yếm của em đi, lúc nào em cũng hoan nghênh anh mà.” Eliza không chút khách khí, trắng trợn khiêu khích trước mặt Kỷ Lương.

Đáp lại lời dụ dỗ của cô ta, ba người đang ngồi trên ghế salon đồng thời dựng thẳng ngón giữa lên.

Cô ta nhún vai, đi vào phòng bếp, nhìn thấy đồ ăn tối trên bàn cơm, cô hiểu ý, khẽ cười. Đúng là một gia đình đáng yêu, luôn làm cho cô thấy vui vẻ, không có lúc nào buồn chán…

https://thuviensach.vn

Mềm không được, thì anh chỉ có thể chọn phương pháp cứng rắn.

Mùa thu qua đi, mùa đông buông xuống. Sau bữa cơm chiều, nhà họ Kỷ tập trung trong phòng khách, một khẩu súng dí thẳng vào thái dương của Kỷ Lương: “Kết hôn với anh!”

Kỷ Lương nửa cười nửa không nhìn người đàn ông bên cạnh… Thật đúng là… không cách nào là anh không dùng tới.

Nhiều năm trước, cô chỉ ước có thể kết hôn với anh, nhưng hiện giờ thì… Chà! Đương nhiên là cô càng yêu anh nhiều hơn, cho nên, cũng càng thích trêu chọc anh hơn.

“Nhưng mà… em thấy thế này cũng rất tốt mà.” Cô chớp chớp mắt, nói tiếp: “Người ta nói, hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, em sợ sau khi kết hôn rồi, tình yêu dành cho anh sẽ bị em…”

Lách cách!

Tiếng lên đạn quen thuộc của khẩu súng lục!

Một tờ giấy đỏ được đưa tới trước mặt cô, tờ giấy đỏ này, gần đây thường xuyên xuất hiện trước mặt cô. Có quan hệ là có tất cả. Người ta muốn kết hôn cũng phải đến sở dân chính ký tên, còn đồng chí Hạ này thì trực tiếp cầm giấy chứng nhận về nhà, cứ lấy chữ ký trước đã, rồi sau đó nộp lại để họ xử lý là được.

“Mau ký đi. Nếu không, anh đập chết tên nhóc này.” Khẩu súng của anh chuyển hướng, nói với tên nhóc quỷ đang ngồi một bên gặm mía xem trò vui: “Nhóc quỷ, con nhớ nhé, lúc đầu thai nhớ đầu thai lại vào bụng mẹ con là được. Để hoàn thành việc lớn, ắt phải có những sự hy sinh nho nhỏ. Hy sinh con, để tác thành cho bố. Bố sẽ cố gắng ‘tạo người’, để mẹ con sớm tái sinh con về.”

https://thuviensach.vn

Độ vô sỉ của người đàn ông này đã thăng cấp một cách nhanh chóng!

Quả nhiên là ở gần Kỷ Tiểu Lương thì sớm muộn gì cũng thành lưu manh. May mà Kỷ Duệ cậu đây là một bông sen trắng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Cậu cầm khúc mía trong tay, đẩy họng súng đen ngòm kia sang một bên: "Được rồi, chuyện của hai người, đừng có lôi con vào." Cậu chỉ là một khán giả vô tội thôi mà: "Có lẽ, bố thử tự sát xem, đó cũng là một sự lựa chọn không tồi đâu, ông Hạ!" Kỷ Duệ rút một điếu thuốc trong bao thuốc lá trên bàn, sau đó nhét vào miệng anh, đảo họng súng, dí thẳng vào chính anh, bóp cò—-

Pằng!

Một ngọn lửa xanh phun ra từ nòng súng, châm thuốc lá.

Rõ ràng là một cái bật lửa hình khẩu súng, lừa ai chứ?!

Hai mẹ con đồng thời tặng cho anh một ánh mắt, với ý: "Ông Hạ à, ông ngây thơ quá đấy!"

Hành động ép hôn, lại thất bại.

Eliza ngồi bên cạnh xem kịch vui đã cười đến mức ngã từ trên ghế salon xuống: "Anh nhỏ Duệ ạ, chị càng ngày càng thích anh rồi. Làm sao bây giờ. Chị quyết định vứt bỏ cha anh để chọn anh!!!"

"Thím à," Kỷ Duệ chỉ khúc mía, chỉ về phía Eliza, quyết định phải thăng cấp xưng hô với người phụ nữ này lên thêm một bậc: "Xin thím đừng có hành vi quấy rối tình dục với trẻ con chưa đủ tuổi thành niên!"

Nhìn dáng vẻ của cậu, Eliza càng thêm yêu thích, không muốn buông tay: "Anh nhỏ Duệ à, lại đây nào… cho chị ôm một cái. Để chị dạy em một

https://thuviensach.vn

vài chuyện vui vẻ…”

“Eliza, đừng có trâu già đòi gặm cỏ non nữa.” Kỷ Lương nhảy ra: “Người anh Duệ yêu nhất là tôi.”

“Kỷ Lương, cô mới là đồ trâu già.”

“Cô là đồ trâu già lai Tây!”

“Cô là cái đồ trâu già dậy thì quái dị.” Làm gì có người nào đến tuổi của cô rồi mà ngực vẫn còn đang dậy thì chứ?

“Đây là hoàn toàn tự nhiên không có chút ô nhiễm nào!” Kỷ Lương tự hào ưỡn ngực lên. Thời gian này, cô cảm thấy ngực mình càng ngày càng to: “Còn tốt hơn cái bình sữa nhân tạo Tam Lộc của cô.”(*) (là do tác dụng của mệnh cổ trùng sao?)

(*) Sữa Tam Lộc là tên một hãng sữa ở Trung Quốc. Trước đây có tin tức nói rằng sữa Tam Lộc này có hại cho cơ thể.

“*!&$#(!*@!^&” Eliza bùng nổ, bị chọc đúng chỗ đau! Vấn đề ‘cảm xúc’ kia vẫn luôn là vết thương chí mạng của cô ta.

Kỷ Lương cũng không chịu yếu thế. Hai người tôi một câu, cô một câu, tiếng Trung tiếng Anh lẫn lộn, mắng chửi người khác rất nghệ thuật, không hề có một câu thô tục nào, khiến cho hai người đàn ông một lớn một nhỏ ngồi bên cạnh cũng không biết phải làm sao!

Thế giới của phụ nữ, anh vĩnh viễn cũng không thể hiểu được!

Hạ Vũ vốn rất tự tin về mình, từ trước đến giờ vẫn rất tự tin. Nếu là mục tiêu anh muốn đạt được, thì nhất định sẽ đạt được. Nếu anh đã muốn Kỷ Lương ký tên lên tờ giấy đỏ kia, thì nhất định cũng sẽ làm được.

https://thuviensach.vn

Hạ Vũ tin chắc rằng, cơ hội luôn dành cho những người có sự chuẩn bị sẵn sàng!

Hơn nữa, anh có một cơ hội cực kỳ tuyệt hảo.

Đêm trăng thanh gió mát… đồng chí Hạ rốt cuộc cũng chờ được đến cơ hội này — ngày Kỷ Lương hóa sói. Đó là ngày anh công thành danh toại —- công thành là, tên của Kỷ Lương được ký lên tờ giấy đăng ký màu đỏ kia; còn danh toại là, ngày mà cái tên Kỷ Lương được đổi thành bà Hạ.

Muốn thành chuyện lớn, đều phải biết lợi dụng cơ hội. Một thời cơ tốt như vậy bày ra trước mặt, nếu anh mà không lợi dụng thì anh sẽ thực sự cảm thấy thật có lỗi với Kỷ Lương.

Trên chiếc giường ngủ lớn trong nhà họ Kỷ.

Nữ sói Kỷ đè người đàn ông của mình xuống, trên mặt nhuốm đầy dục vọng, ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy trong cơ thể cô, khiến cô nóng nực đến khó chịu. Người có thể dập tắt lửa, đang ở ngay dưới thân cô, nhưng mà… đêm nay anh lại như hòa thượng nhập thiền vậy. Rõ ràng là cô cũng đã có thể cảm nhận được lửa tình nóng rực của anh, nhưng anh lại không chịu hành động gì cả.

“…Anh…” Cô đè nặng lên người anh, bàn tay bắt đầu lần xuống tìm kiếm, định tự mình tới…

Hạ Vũ sao có thể để cô được như ý nguyện, tay anh giữ chặt lấy bàn tay không an phận của cô, xoay người một cái, đè ngược lại cô. Nhưng anh cũng vẫn chưa thỏa mãn cô, mà ngược lại, càng quá đáng hơn, dùng thân hình đầy nam tính của mình để khiêu khích cô: “Tiểu Lương… có muốn không…”

Chết tiệt thật… Lý trí của cô hoàn toàn bị thiêu rụi chỉ trong một tích tắc.

https://thuviensach.vn

“Mau tới đi…” Nữ sói Kỷ hung dữ ra lệnh, nhưng nét xuân tình trên mặt lại khiến vẻ hung dữ kia của cô nhìn chẳng dữ tợn chút nào, ngược lại, càng có vẻ háo sắc hơn, khiến Hạ Vũ nhìn mà suýt nữa cũng không nhịn được.

“Vậy, kết hôn với anh đi!” Đồng chí Hạ cố gắng hít sâu một hơi, nhịn xuống! Chuyện nhỏ không đành lòng, thì không thể làm chuyện lớn. Anh đã quyết tâm lần này nhất định phải làm cho xong mọi chuyện.

“… Đê tiện…” Kỷ Lương không thể ngờ được anh lại dùng đến chiêu này…

Ngay lúc lý trí của cô đã hoàn toàn bị cháy rụi, thì rốt cuộc Hạ Vũ cũng nhận được sự đền bù như anh mong muốn. Anh lấy tờ giấy đỏ và cây bút đã đặt sẵn ở tủ đầu giường ra, nhìn cô tự ký rồi viết tên mình lên, rốt cuộc… rốt cuộc chính anh cũng không thể nhịn thêm được nữa…

*

Ngày hôm sau, khi Kỷ Lương tỉnh dậy… liền nhìn thấy ngay đồng chí Hạ cầm tờ giấy đỏ au kia lắc lư trước mặt cô: “Bà Hạ!”

Một câu ‘bà Hạ’ khiến cho Kỷ Lương hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua: “Nói!” Người vừa nhận chức ‘phu nhân Hạ’ hung dữ uy hiếp anh: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này?!” Vô duyên vô cớ lại hóa sói, còn… con mẹ nó, thành sói háo sắc nữa… Chuyện thế này, dù nghĩ thế nào cũng thấy không bình thường. Chắc chắn là có nguyên nhân.

Hạ Vũ nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn quyết định thành thật bẩm báo chuyện mệnh cổ cho cô biết. Dù sao… người đó cũng là bố cô.

Buổi nói chuyện khiến cho Kỷ Lương cảm thấy như vừa đọc một cuốn tiểu thuyết ly kỳ vậy. Cô trầm mặc một lúc lâu, sau đó hít một hơi thật dài, đối với Lâm Hải Bình… cô vẫn cảm thấy rất xa lạ, nhưng trong lòng vẫn

https://thuviensach.vn

cảm thấy rất cảm kích. Dù sao đó cũng là bố đẻ của cô, hơn nữa, nếu như không có ông, thì cái mạng nhỏ này của cô đã sớm mất rồi.

“Chọn lúc nào đó, đi thắp hương cho ông ấy đi.” Hạ Vũ nói, tuy bọn họ đương nhiên không có tro cốt của Lâm Hải Bình, nhưng Eric đã mang bộ quần áo cuối cùng của Lâm Hải Bình về, hơn nữa, còn an táng cùng với vợ của ông.

Kỷ Lương khẽ gật đầu.

Sau khi hai người trầm lặng một lúc, đột nhiên Kỷ Lương nghĩ ra: “Anh nói… di chứng của mệnh cổ này sẽ kéo dài liên tục khoảng hai mươi năm à?”

“Ừ!” Eric nói thế. Thật ra, còn một di chứng khác nữa, sau đó Eric đã nói lại với anh. Đó là, mấy ngày mà Kỷ Lương hóa sói, từ trường của cơ thể cô khá thấp, dùng cách nói của người già, thì là sẽ dễ bị mấy thứ không sạch sẽ trêu chọc, nhưng vì có anh ở bên cạnh, anh cũng từng làm bộ đội đặc chủng, nên từ trường của anh có thể bù lại một chút, vì thế cũng không có gì đáng ngại.

“Hai mươi năm sau…” Kỷ Lương bấm bấm ngón tay: “Lúc đó, chúng ta cũng gần trăm tuổi rồi, mà vẫn còn lăn qua lăn lại thế này á?” Cô không thể tưởng tượng được, mình của hai mươi năm nữa, vẫn còn ‘dục cầu bất mãn’ như thế này, bám riết lấy anh đòi mây mưa lăn lộn, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đẹp tí nào cả…

“…” Khóe miệng Hạ Vũ co rút mạnh vài cái.

“Đến lúc đó, anh cũng già rồi, liệu còn được không? Em cũng thành bà già rồi…” Không thể tưởng tượng được!

Cô nàng này, đúng là bảo mãi cũng không chịu sửa. Lão già Hạ của tương lai quyết định ngay hiện tại sẽ nói cho cô biết, dù là hai mươi năm

https://thuviensach.vn

hay ba mươi năm nữa, thì thể lực của anh cũng tuyệt đối có thể ‘được’!

“Yên tâm, anh nhất định sẽ tăng cường rèn luyện thân thể, tuyệt đối không để em thất vọng!”

… Hôn lễ của Kỷ Lương và Hạ Vũ, cuối cùng cũng được quyết định vào mùa xuân năm sau.

Với địa vị của lão Hạ, thì hôn lễ này đương nhiên là cơ hội để khách khứa tụ tập. Một số lãnh đạo trong quân đội đến tham dự, quy mô đương nhiên sẽ không nhỏ.

Kỷ Lương vốn đang lên kế hoạch kết hôn du lịch, để bớt được nhiều việc, nhưng không ngờ lão Hạ lại không đồng ý, kiên quyết rằng người Trung Quốc phải theo phong tục của người Trung Quốc. Tiệc cưới, nhất định phải làm. Về điểm này, cái tên bảo thủ Hạ Vũ kia lại hoàn toàn đồng ý với ông.

Kỷ Lương xoa bóp mắt cá chân ê ẩm của mình, đi giày cao gót, đẹp thì có đẹp, nhưng đúng là quá kinh khủng!

Ai bảo cô dâu là người phụ nữ đẹp nhất hôm nay? Cái rắm í! Cô dâu chắc chắn là người phụ nữ vất vả nhất hôm nay mới đúng.

“Sao thế?” Eliza đi vào phòng nghỉ, nhìn vẻ mặt ai oán của Kỷ Lương: “Nhìn cô thế này, người không biết chuyện có khi còn tưởng cô bị ép hôn đấy.”

Nhớ đến cái đêm chính mình vì sắc dục mà tự ký giấy bán mình kia, Kỷ Lương liền tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Thế cô không muốn kết hôn sao?” Thân phận của Eliza hôm nay là… phù dâu.

https://thuviensach.vn

Tình hữu nghị giữa phụ nữ có đôi lúc thật thần kỳ, giống như Eliza và Kỷ Lương vậy. Bình thường hai người ồn ào cãi vã suốt ngày, nhưng hôm nay… phù dâu lại là Eliza. Theo lời của Kỷ Lương thì là, cô hầu như chỉ quen biết mấy tay đàn ông, không tìm được bạn nữ nào, nên đành miễn cưỡng để Eliza làm phù dâu vậy, cô còn cố tình nhấn mạnh hai chữ 'miễn cưỡng'. Còn Eliza thì ra vẻ, đã không được làm cô dâu thì làm phù dâu vậy. Cô ta sẽ cố gắng làm một phù dâu xinh đẹp nhất, để lấn át hoàn toàn nhan sắc của cô dâu…

Vậy mà hôm nay, Eliza chỉ mặc một bộ lễ phục thanh lịch, đơn giản, không trang điểm quá xinh đẹp, hoàn toàn phù hợp với thân phận phù dâu.

Cô ấy đi đến bên cạnh Kỷ Lương, đưa cho cô một cốc trà: "Uống một chút đi, lát nữa sẽ còn bận rộn nhiều lắm."

Nghĩ đến chuyện còn phải đi ra ngoài mời rượu, Kỷ Lương đã thấy choáng váng, đón lấy cốc trà, uống một hơi hết sạch. Chỉ giây lát sau, cô bỗng cảm thấy mí mắt nặng trịch, nhìn Eliza tươi cười đi về phía cô…

"Cô… Nước trà…" Khỉ thật! Trúng kế rồi!

"Kỷ Lương à Kỷ Lương, cô thật là… quá ngu ngốc!"

Eliza giơ tay, nhẹ nhàng lau mặt cho cô: "Chẳng nghi ngờ gì cả đã uống ngay rồi. Cô cho là… tôi sẽ dễ dàng tác thành cho hai người như vậy sao?"

"Cô…" Kỷ Lương còn muốn nói gì đó, nhưng hai mí mắt nặng trịch không thể nâng lên được, cả người liền hôn mê.

Sau khi xác định cô đã ngủ mê, Eliza mới rút điện thoại di động ra, bấm số: "Tới được rồi, đối phó ở bên này đi… Đây tuyệt đối sẽ là món 'quà cưới' mà cả đời họ cũng khó có thể quên được." Sau khi cúp điện thoại, cô ta cởi váy cưới của Kỷ Lương, để sang bên cạnh, rồi thay cho cô một bộ quần áo khác, thừa lúc không ai chú ý, đưa cô ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Chờ khi Hạ Vũ đến tìm người, trong phòng ngủ đâu còn bóng dáng của Kỷ Lương nữa, chỉ còn lại duy nhất một tờ giấy mà Eliza để lại: Muốn Kỷ Lương bình an, thì làm theo những gì tôi nói…

Bên ngoài tiệc cưới, mọi người đều đang chờ đợi cặp đôi của hôm nay.

Người phụ trách tiệc cưới vừa nhìn thấy một bóng người đi ra, lập tức điều khiển cho ánh đèn chiếu vào lối cửa ra vào. Đợi lát nữa, ánh đèn này sẽ rọi theo từng chuyển động của cô dâu chú rể, cũng theo họ đi chúc rượu từng bàn tiệc một. Đêm nay, bọn họ mới là diễn viên chính tỏa sáng nhất…

“Lão đại và chị dâu rốt cuộc cũng tu thành chính quả.” Tiểu Bạch cảm thán.

“Không ngờ được lão đại/ đội trưởng Lương mà cũng có người dám cưới.” Hai tên Hắc Tử và Tần Dịch đều cùng tỏ vẻ không thể tin được.

“Hai người đó đúng là cặp đôi hoàn hảo mà. Lại còn cả tên nhóc tiểu ma đầu Kỷ Duệ kia nữa, sức chiến đấu của ba người nhà này thật kinh khủng…” Lý Trạch nói ra ý kiến của mình!

“À mà… anh nhỏ Kỷ đâu rồi nhỉ? Không phải vừa rồi còn đứng đây làm hoa đồng sao?”

Bữa tiệc cưới này, có không ít quan chức trong giới quân sự và chính trị, bạn bè của cô dâu chú rể cũng là người trong quân đội hoặc cảnh sát. Có điều, khi Hạ Vũ xuất hiện trước mặt bàn dân thiên hạ… tình cảnh đó thật là…

“Phụt—.”

“F**k!”

“Làm gì thế!”

https://thuviensach.vn

“Sao lại thế này?”

“Không phải chứ? Tôi không nhìn lầm chứ? Người đang mặc lễ phục kia…”

“Là Hạ lão đại!”

Ánh đèn chiếu thẳng vào người đàn ông đang mặc váy cô dâu, khiến mọi người đều kinh hãi. Bộ váy được thiết kế hoàn toàn thủ công bị anh nhét vào chật căng, giống như lúc nào cũng có thể rách toạc ra vậy. Nếu được mặc trên người cô dâu, tà váy sẽ dài chấm đất, nhưng mặc vào người anh thì chỉ quá đầu gối một chút… Quả thực là chẳng ra làm sao cả!

“Hạ Vũ, con làm gì thế!” Lão Hạ hồi hồn đầu tiên, cảm thấy khó mà tiếp nhận tình huống này! Quả thực… quả thực… là khiến ông mất hết cả mặt mũi rồi: “Kỷ Lương đâu?”

“Tiểu Lương… bị bắt cóc rồi!” Tay Hạ Vũ đang cầm một tờ giấy. Việc thay váy cưới của cô dâu vào, cũng chính là làm theo những yêu cầu trong tờ giấy đó.

Ngày kết hôn, cô dâu bị bắt cóc! Ai lại dám to gan như vậy, chọn lúc này để phá rối chứ?

Nhất thời, tất cả tinh anh của giới quân cảnh (quân đội và cảnh sát) đều bốc hỏa…

“Mẹ kiếp! Thằng nào không muốn sống mà dám đến làm loạn lúc này!”

“Hạ lão đại, anh yên tâm, đội trưởng Lương chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu!”

“Tôi đi xem lại camera giám sát, xem rốt cuộc là ai làm.”

https://thuviensach.vn

Chỉ một lát sau, Thẩm Sùng đã quay lại, báo ọi người một tin không hề tốt chút nào. Tất cả mọi thiết bị ghi hình đều đã bị động tay động chân vào, không có băng ghi lại thời điểm đó.

Sắc mặt mọi người trở nên nghiêm trọng!

Hạ Vũ cố gắng giữ bình tĩnh, làm theo những gì ghi trong giấy, đi tới địa điểm chỉ định, là một tủ giữ đồ của một trung tâm thương mại sầm uất. Anh lấy từ trong đó ra một chiếc chìa khóa xe đạp, tìm được chiếc xe đạp kia. Đó là một chiếc xe đạp địa hình được treo đầy bóng bay và vỏ lon bìa ở đằng sau, nhìn vô cùng chói mắt. Nhất là lúc đi trên đường, tiếng lang bang loảng xoảng vang lên khiến không ít người phải quay lại nhìn!

Vào buổi chiều hôm nay, người ngoài phố được may mắn chiêm ngưỡng một kỳ quan thế này: người đàn ông mặc váy cưới, đi một chiếc xe đạp vô cùng bắt mắt, đằng sau là một dãy dài xe ô tô, xe máy của cảnh sát, sau đó, thì ngay cả xe thu thập tin tức cũng chạy theo!

Anh chạy xe đạp tới địa điểm thứ hai, cửa của đài truyền hình thành phố. Ở đó đã có xe thu thập tin tức chờ sẵn, nghe nói là nhận được một cú điện thoại nặc danh, nói có tin tức lớn sắp xảy ra…

Hạ Vũ giật lấy micro của phóng viên, quay mặt vào camera, hít sâu một hơi rồi:

“Tựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm…

Lắng nghe những điệu nhạc, nói lên tâm sự, nguyện vọng của nhau…

Anh hy vọng em càng ngày càng dịu dàng…”

…

https://thuviensach.vn

“Anh Thẩm.” Tần Dịch ghé sát vào người Thẩm Sùng: “Thì ra Hạ lão đại đang hát…”

“Khụ!” Thẩm Sùng ho khan, ý bảo, mọi người tự biết là được rồi, không cần phải nói thẳng ra.

Nhìn người đàn ông mặc váy cưới đứng thẳng lưng kia, không hiểu sao mọi người lại thấy… vui mừng. Đột nhiên bọn họ có cảm giác, người bắt Kỷ Lương đi sẽ không làm cô bị thương, nhưng họ cũng không dám lơi lỏng, chỉ có thể lén lút quay mặt đi, không dám nhìn người đàn ông đang hát tình ca mà như hát quân ca kia. Nếu không… họ nhất định sẽ phì cười mất!

Rốt cuộc cũng hát xong bài hát. Hạ Vũ dựa vào chỉ thị trên tờ giấy, tiếp tục cưỡi xe đạp đi, người đi phía sau, càng lúc càng đông… cả một hàng dài như đuôi rồng… suýt nữa khiến giao thông bị ách tắc, may mà mấy nhóm cảnh sát giao thông tới dự hôn lễ cũng hỗ trợ duy trì trật tự.

Rốt cuộc cũng tới địa điểm thứ ba, đó là một nhà thờ nhỏ ở ngoại ô.

Bây giờ cũng đã gần tới hoàng hôn, ánh chiều tà bao phủ lên nhà thờ đó, trong màu sắc ấm áp lại có cảm giác hoài niệm, lưu luyến rất lãng mạn. Hạ Vũ bôn ba suốt một chặng đường dài, bộ váy cưới xa sỉ đắt tiền trên người bây giờ vừa đen vừa bẩn, không ít chỗ còn bị rách ra. Mặt anh đầy mồ hôi, đạp xe đạp suốt chặng đường dài khiến hai chân anh như muốn nhũn ra…

Anh đẩy cửa nhà thờ, bên trong được bày biện rất ấm cúng, đây là bầu không khí của hôn lễ. Mà đó cũng không phải là trọng điểm. Trọng điểm là… người anh muốn tìm, giờ phút này đang mặc một bộ vest màu trắng khác… đứng trên thảm đỏ, ngoan ngoãn chờ anh đến. Một điểm màu đỏ chiếu thẳng vào vị trí tim của cô, đó là lý do khiến cô không dám cựa quậy.

Trong nháy mắt khi cánh cửa bị đẩy ra, nhìn dáng vẻ nhếch nhác thảm hại của anh, Kỷ Lương rất buồn cười, cô cười, nhưng rồi nước mắt lại

https://thuviensach.vn

không kìm được, thi nhau rơi xuống… Tên ngốc này, thật đúng là…

Anh bước từng bước một về phía cô, kiên định đi tới bên cô: “Khóc gì chứ?”

“Em có khóc đâu, đây là em cười ra đấy chứ.” Nói xong, cô đưa tay lau mồ hôi trên mặt anh.

“‘Tiểu thư’ Hạ, cuối cùng anh cũng đến!” Một giọng nói đã được xử lý biến âm, vang lên. Đèn trong lễ đường đột ngột tắt hết, chỉ có một ánh đèn chiếu thẳng vào hai người họ: “Có thích món quà cưới mà tôi tặng cho hai người không?”

Hạ Vũ đẩy Kỷ Lương ra sau lưng mình, khiến cho điểm đỏ kia chiếu thẳng vào người anh, anh cảnh giác, chú ý tất cả mọi việc đang diễn ra trong bóng tối.

“Đừng nhìn, Hạ Vũ!” Giọng nói lạ kia khẽ cười, đồng thời cũng nói với mấy người ở bên ngoài đang muốn tiến vào: “Mấy người đừng nghĩ đến chuyện giở trò gì ra đây. Nếu không, thì cứ thử xem!”

Eliza mặc quần áo của cha xứ bước ra, mở một quyển sách ra!

“Eliza!” Hạ Vũ bình tĩnh nhìn cô ta: “Rốt cuộc cô đang làm cái trò gì thế?”

“Làm mục sư mà!” Eliza cười tươi tắn: “Em có chứng chỉ mục sư đấy nhé. Điều này thì anh không cần phải nghi ngờ!” Nói xong, cô ta hắng giọng một cái, nghiêm trang đọc: “Ta, nhân danh đức mẹ Maria, muốn hỏi các con: Kỷ Lương, con có tình nguyện cưới Hạ Vũ về làm chồng, nguyện chăm sóc cho anh ấy, trân trọng anh ấy, dù nghèo khó hay giàu sang, dù bệnh tật hay khỏe mạnh, cũng luôn yêu thương nhau, kính trọng nhau, không xa không rời, vĩnh viễn ở bên nhau không?”

https://thuviensach.vn

“Chuyện này…” Kỷ Lương líu lưỡi, không nói nên lời.

“Nếu cô không muốn, thì tôi có thể trả lời thay cô.” Eliza tỏ ra rất thích thú được đáp thay cô.

“Con đồng ý!” Kỷ Lương liếc cô ta một cái, vội vàng tuyên thệ chủ quyền của mình.

“Ôi — tiếc thế!” Eliza thở dài: “Hạ Vũ, con có tình nguyện gả cho Kỷ Lương, trở thành chồng của cô ấy, chăm sóc cho cô ấy, trân trọng cô ấy, dù nghèo khó hay giàu sang, dù bệnh tật hay khỏe mạnh, cũng luôn yêu thương nhau, kính trọng nhau, không xa không rời, vĩnh viễn ở bên nhau không?”

“Con đồng ý!” Anh trả lời không chút do dự.

Đây…

Thế này xem như là ở rể sao? Khóe miệng Kỷ Lương co rút.

“Nếu vậy, ta tuyên bố, kể từ khoảnh khắc này, hai con chính thức thành vợ thành chồng. Từ nay về sau, yêu thương nhau, đùm bọc nhau, không xa không rời, cho đến khi cái chết chia lìa hai con…” Eliza nói xong, ném quyển sách đang cầm cho ra vẻ ở trên tay xuống, đổi lấy một khẩu súng lục: “Được rồi! Như vậy coi như là hoàn thành tâm nguyện của hai người rồi…” Cô ta nói vọng về phía người đang trốn trong bóng tối: “Bây giờ, đến lượt chúng ta hoàn thành tâm nguyện của chúng ta thôi.”

Người kia khẽ cười: “Đương nhiên!” Điểm đỏ nhấp nháy chiếu thẳng vào vị trí tim của Hạ Vũ, khẩu súng trong tay Eliza thì chĩa thẳng về phía Kỷ Lương!

“Cô cướp mất người mà tôi yêu.” Eliza cười: “Tôi đã không có được, thì cô cũng đừng mong có được.”

https://thuviensach.vn

“Pằng!”

Hai tiếng súng vang lên cùng một lúc. Đèn vụt tắt, hai người Hạ Vũ và Kỷ Lương, vào khoảnh khắc một giây trước khi tiếng súng vang lên, họ đều nghĩ muốn bảo vệ cho đối phương, thay đối phương đón nhận viên đạn đó…

Nhưng mà…

Sự đau đớn trong dự đoán cũng không đến, mà là… một trời hoa từ trên trần nhà rơi xuống, ánh đèn ấm áp lại một lần nữa được thắp lên. Eliza đang đứng trước mặt họ, khẩu súng trong tay cô ta không bắn ra đạn, mà là một bó hoa hồng đỏ rực như lửa. Chín mươi chín đóa hồng đỏ rực rỡ rất đẹp mắt.

Cô ta nhét hoa hồng vào lòng Kỷ Lương, sau đó lại giật lại: “Đây… coi như là hoa cô dâu, tôi lấy được rồi. Người tiếp theo kết hôn sẽ là tôi!” Cô ta nhìn sang Hạ Vũ: “Em chờ hai người ly hôn…”

Kỷ Lương vừa bực vừa buồn cười: “Cô không đợi được đâu.” Cô nàng này, muốn làm thế này để làm gì chứ?

“Vậy… tôi chờ để gả cho Kỷ Duệ là được rồi!” Eliza cười, cầm bó hoa cưới phất phất tay với họ, sau đó ra khỏi lễ đường!

Đám người vẫn đang giữ ở cửa, vừa nhìn thấy Eliza bước ra, đều thi nhau lao vào trong. Lễ đường nhỏ lập tức chật ních người, nhưng mà… trong lễ đường đã không còn thấy bóng dáng của cô dâu chú rể đâu. Hai người đã sớm bỏ trốn qua cửa sau của lễ đường…

Trong lễ đường vô cùng hỗn loạn, bỗng, tiếng nhạc lại vang lên…

““Tựa lưng vào nhau ngồi trên tấm thảm…

https://thuviensach.vn

Lắng nghe những điệu nhạc, nói lên tâm sự, nguyện vọng của nhau…

Anh hy vọng em càng ngày càng dịu dàng

Em hy vọng anh đặt em trong trái tim mình…”

Một giọng đàn ông trầm thấp, cứng ngắc, không thể hát ra được tình cảm dịu dàng ngọt ngào của bài hát này, càng không có chút cảm giác lãng mạn nào, thậm chí, còn hơi sai nhịp, nhưng mà… trong lễ đường hỗn loạn này, lại khiến người nghe cảm thấy một cảm giác ấm áp, lãng mạn rất khác…

Thật sự là khiến người ta nghe xong mà… nổi hết cả da gà!

Trên tầng hai của lễ đường, nơi phát ra tiếng nhạc kia, có hai bóng người nhỏ bé ngồi đó. So với tình hình ầm ĩ, hỗn loạn ở bên dưới, thì hai đứa bé này có vẻ đặc biệt im lặng…

“Duệ Duệ, rốt cuộc cha cậu cũng qua cửa rồi à?” Đoàn Manh Manh hỏi.

“Ừ! Coi như vậy đi!” Kỷ Duệ lau mồ hôi, vụ này… thật sự là quá giày vò con người ta.

“Không phải bố cậu là đàn ông sao?” Bạn nhỏ Đoàn Manh Manh lại hỏi tiếp.

“Đương nhiên rồi.” Trước khi cậu trưởng thành, thì Hạ Vũ chính là người đàn ông nhất trong giới đàn ông. Đương nhiên, những lời này cậu chỉ giấu trong lòng thôi.

“Vậy sao chú ấy lại mặc váy?” Đàn ông cũng có thể mặc váy sao?

“À… Đó là váy cưới.” Dáng vẻ Hạ Vũ mặc váy, thật sự là… rất tức cười…

https://thuviensach.vn

“À — đàn ông cũng có thể mặc váy cưới à?” bạn nhỏ Đoàn vẫn rất nghi hoặc.

“Đây… là do một vài tình huống đặc biệt quyết định. Tình huống hôm nay… cũng khá đặc biệt.” Vẻ mặt anh nhỏ Kỷ rất chân thành: “Manh Manh thấy chiếc váy cưới kia có đẹp không?”

“Không đẹp.” Đoàn Manh Manh nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, nhíu mày, cảm thấy như vậy không đẹp chút nào.

“Ôi dào— đó là do Hạ Vũ mặc thì không đẹp, nếu là Manh Manh cậu mặc thì…” anh nhỏ Kỷ bắt đầu giai đoạn tẩy não bạn nhỏ Đoàn…

“Tôi thấy, nếu Duệ Duệ mặc sẽ đẹp hơn chú.” Đoàn Manh Manh cũng nói rất chân thành. Thậm chí còn bắt đầu tưởng tượng và tự so sánh ở trong đầu nữa.

Khóe miệng Kỷ Duệ vừa cong lên một chút, bỗng lại cảm thấy, hôm nay đưa Đoàn Manh Manh đến đây xem lễ cưới đúng là một quyết định cực kỳ sai lầm.

“Duệ Duệ, bài hát chú vừa hát tên là gì?”

“À… bài đó tên là “Điều lãng mạn nhất”. Manh Manh muốn nghe không?”

“Cậu sẽ hát à?”

“Đương nhiên!”

“Có hay hơn chú hát không?”

“… Có chứ.” Hạ Vũ đó mà gọi là hát à? Để chứng minh cho chính mình, anh nhỏ Kỷ bắt đầu hắng giọng: “Tựa lưng vào nhau, ngồi trên tấm thảm…

https://thuviensach.vn

…

Em nghĩ điều lãng mạn nhất trên thế gian này,

Đó là được từ từ già đi cùng anh,

Trên con đường đầy những nụ cười…”

Dần dần, tiếng hát ở dưới lễ đường cũng nhập vào tiếng hát vang lên trên tầng gác nhỏ này…

Điều lãng mạn nhất

Đó là từ từ già đi, cùng anh!

“Anh nghĩ… đó là ai?” Kỷ Lương nghĩ đến người giấu mặt xuất hiện trong lễ đường kia.

Hạ Vũ không nói, ôm cô vào lòng, trong lòng anh cũng đã có câu trả lời. Người có thể làm như vậy, cũng chỉ có hắn thôi. Người mà lúc đó đã từng dặn dò anh…

“Dù sao cũng không làm em bị thương…” Anh hôn lên đỉnh đầu cô.

Kỷ Lương nghĩ một chút, như hiểu ra điều gì, rồi không nói gì nữa, vòng tay ôm lấy anh.

Dưới bóng chiều ta, đôi vợ chồng vừa trốn ra khỏi lễ đường, âu yếm ôm nhau. Lúc này, nếu chúng ta có thể bỏ qua bộ quần áo không phù hợp kia của hai người, thì đây chính là hình ảnh tuyệt vời nhất.

“Bức tranh này cũng không tồi!” Eliza nói.

“Đúng vậy, không tồi!” Người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh đồng ý với cô: “Đương nhiên, nếu bản thiếu gia đứng ở đó thì cũng không kém đâu.”

https://thuviensach.vn

“Vậy anh đi đi.” Cô thích thú ngắm nghía bó hoa cưới đỏ rực trong tay.

“Hay là… thôi đi.” Hắn khẽ cười, sau đó xoay người rời đi, một cánh tay buông thõng, không phối hợp theo từng bước chân của hắn. Eliza nhún vai, đuổi theo, cười nói với hắn: “Tính ra, chúng ta cũng là người cùng cảnh ngộ! Có muốn hai chúng ta hợp lại thành một đôi không?”

“Ha ha…” Hắn khẽ cười: “Thà tôi đi tìm đàn ông còn hơn.”

“Này! Ý anh là sao hả? Tôi đã không bằng Lương Lương bé nhỏ nhà anh, chẳng lẽ còn không bằng cả đàn ông hay sao chứ?” Mẹ kiếp! Cô đúng là càng ngày càng mất giá mà.

*

Ở một nơi khác, đám người Thẩm Sùng cũng đang đứng nhìn hai người đang ôm nhau dưới ánh chiều tà kia, mỗi người lại tự đưa ra kết luận khác nhau.

“Bức tranh này…” Tần Dịch sờ sờ cằm, có một cảm giác thật khó tả, không thể nói thành lời.

“Hơi kỳ quặc.” Tiểu Bạch nói tiếp.

“Cũng không hẳn là kỳ quặc, chỉ là cảm thấy hơi…” Hắc Tử không biết nên dùng từ gì.

“Không có cảm giác nghệ thuật.” Thẩm Sùng đón lời, nói ra cảm giác của mọi người.

“Rốt cuộc là có vấn đề ở đâu nhỉ?” Lý Trạch khó hiểu, rõ ràng là không khí rất lãng mạn, sao cứ thấy là lạ…

“Là quần áo!” Dù sao hai người cũng đang ăn mặc chẳng ra sao cả, thật sự rất ảnh hưởng đến mỹ quan.

https://thuviensach.vn

“Vậy… cứ coi như không có hai bộ quần áo đó là được!” Nhóc cua đưa ra giải pháp.

Trong đầu mọi người đều tự tưởng tượng: dưới ánh tà dương, hai người ôm nhau, trên người… không có quần áo… Thật… thật quá thô bỉ! Thật quá sắc!

“F**k!”

Động tác của mọi người hoàn toàn nhất trí, đồng loạt nhấc chân đá thẳng vào mông nhóc cua!

…

-HOÀN-

https://thuviensach.vn